

Ngũ Phụng Triều Long

Contents

Ngũ Phụng Triều Long	1
1. Càn Khôn Động Phủ	2
2. Công Phá Kiếm Trận	15
3. Trùng Trị Ác Đồ	26
4. Diêm Vương Lệnh	37
5. Hồng Y La Sát	47
6. Tùy Châu Tứ Bảo	59
7. Càn Khôn Nhất Quỷ	71
8. Bát Quái Trận Đồ	81
9. Thanh Y Gia Cát	93
10. Nhạc Dương Thịnh Hội	104
11. Diệu Thủ Thần Y	114
12. Cửu Thiên Huyền Âm	126
13. Vô Lâm Huyết Kiếp	136
14. Vô Đương Đại Chiến	146
15. Thanh Trừ Ma Giáo	159
16. Ngân Y Thần Long	169
17. Ôm Mối Tương Tư	178
18. Diệt Tà Cứu Mỹ Nhân	189
19. Duyên Tình Trắc Trở	202
20. Dâm Nữ Đền Tội	212
21. Trường Bạch Thương Ưng	224
22. Hắc Bạch Hòa Hợp	233
23. Hiên Viên Thần Quân	245
24. Long Phụng Thần Công	255
25. Môn Phái Trầm Luân	268
26. Chấp Chương Môn Hộ	278
27. Xuất Chinh Bắc Phạt	291
28. Phi Kiếm Tổ Thần Uy	300
29. Thần Long Xuất Cốc	313
30. Vây Sào Diệt Ác	323
31. Công Cừu Tư Hận	335
32. Kiếm Trảm Ma Vương	345

Ngũ Phụng Triều Long

Giới thiệu

Năm Vũ Tông thứ tư thời Đại Đường. Quan trường biến loạn, gian thần cậy thế hoành hành, trung t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-phung-trieu-long>

1. Càn Khôn Động Phủ

Năm Vũ Tông thứ tư thời Đại Đường.

Quan trường biến loạn, gian thần cậy thế hoành hành, trung thần số bị hãm hại, số cáo lão về quê hoặc tìm chốn hoang sơn ẩn tích để khỏi chứng kiến cảnh dân tình bị ức hiếp, trăm họ lầm than.

Từ dãy núi Kỳ Liên Sơn ở biên thùy phía tây bắc, có một dòng suối nhỏ chảy ngoằn ngoèo xuống một tiểu trấn cách chân núi khoảng năm mươi dặm rồi nhập với dòng sông lớn đổ nước về xuôi.

Dòng suối này bắt nguồn từ một sơn cốc trong dãy Kỳ Liên sơn.

Cốc khẩu rất hẹp và hiểm trở, giống như bị sét đánh làm quả núi nứt ra thành một khe sâu, nhưng càng vào sâu càng nở rộng ra dần như cái hồ lô, cuối cùng phình ra tới năm dặm.

Ngoài cốc khẩu là lối ra vào duy nhất, còn những nơi khác đều là vách đá dựng đứng nhẵn bóng như gương, ngay cả khi vượn cũng không trèo nổi.

Bên ngoài nhìn vào thì giống như một tử cốc, nhưng thực tế trong cốc lại là nơi dân cư trù phú.

Cốc khẩu có một con đường rải đá thẳng tắp, hai bên đường là những cánh đồng lúa mạch rập rờn trong gió.

Đây đó là những người nông phu lom khom trên đồng ruộng. Hiện giờ lúa còn chưa chín, có lẽ họ đang bón phân làm cỏ.

Trong sơn cốc nơi hoang vu mà có cuộc sống thanh bình như thế, quả thật là thần tiên trong thời buổi loạn lạc này.

Con đường rải đá dẫn vào một trang viện không có tường bao quanh, trông giống như một thôn nhỏ, trước trang viện là một rừng mai, tiếp đến là hoa viên đầy kỳ hoa dị thảo. Bên tả là dãy chuồng trại nuôi gia súc, bên hữu có một hồ nước khá rộng, sâu hun hút không nhìn thấy đáy, sau trang viện là một rừng cây ăn quả.

Cảnh vật trong cốc thật là ngoạn mục, chẳng kém gì nơi thế ngoại đào viên! Hẳn người tạo dựng nó phải là nhân vật thanh nhã thoát tục mới bài trí phong cảnh được như thế.

Mặt trời gần gác núi, trong trang viện bay lên những làn khói lam chiều càng làm tăng thêm vẻ thanh bình.

Bên hồ có một đám trẻ nhỏ nô đùa, cách xa mấy trượng có một đứa bé trai dựa lưng vào gốc mai cầm trong tay một cuốn Thiên Tự Văn chăm chú đọc, không để ý gì đến đám bạn chơi.

Nam hài tử này tuổi chừng mười một tuổi, khuôn mặt trắng trẻo bụi bặm, mắt sáng long lanh trông rất đáng yêu.

Chỉ cần nhìn dáng đọc sách miệt mài của nó cũng có thể nghĩ rằng tương lai của hài tử sẽ rất triển vọng.

Chợt từ đám trẻ nô đùa có tiếng gọi thất thanh:

- Thiên Long ca! Mau lại đây!

Đứa trẻ đọc sách nghe gọi tên mình liền ngẩng lên thấy một nữ hài tử chừng bảy tám tuổi lao về phía mình, vừa chạy vừa vấp ngã, đáng vô cùng khiếp sợ.

Thiên Long bình tĩnh hỏi:

- Chuyện gì thế?

Nữ hài tử đứng lên chỉ tay về phía hồ hỗn hển nói:

- Thiên Long ca! Mau tới xem... Trong hồ có quái vật...

Bấy giờ hai ba đứa trẻ khác cũng chạy nháo nhào từ bờ hồ về phía rừng mai.

Thiên Long đứng lên nói:

- Tú Tú! Đừng sợ! Quái vật gì nói xem?

Nữ hài tử đáp:

- Tiểu muội không biết! Tiểu Hổ nói rằng đến hỏi đại ca xem, nói rằng đại ca đọc nhiều sách chắc biết...

Thiên Long lo lắng hỏi:

- Tiểu Hổ đâu?

- Huynh ấy đang ngồi xem quái vật đó. Đại ca mau tới đó đi.

Thiên Long vội nói:

- Được! Ta sẽ tới xem!

Nói xong chạy tới bờ hồ.

Mới được mấy bước, chợt trông thấy Tiểu Hổ hốt hoảng chạy ngược lên bờ dốc mặt tái nhợt không còn một chút huyết sắc, sau lưng có một vật gì, dường như là con rắn đang đuổi theo.

Thiên Long lao nhanh tới, quả thấy một con trăn to bằng bắp chân người lớn đang đuổi theo Tiểu Hổ.

Thấy bào đệ đang gặp nguy hiểm, Thiên Long không còn biết sợ là gì, vớ lấy một cành cây lao tới chặn ngang con quái mãng.

Con trăn liền đổi mục tiêu lao tới nhằm Thiên Long tấn công.

Một đứa trẻ mới mười một tuổi làm sao chống cự nổi một con trăn lớn như thế?

Chỉ sau một lúc, Thiên Long bị con trăn quấn lấy, nhưng vẫn cố sức dùng hai tay chộp lấy cổ nó đẩy ra xa không để con trăn cắn mình.

Thân trăn đã quấn mấy vòng quanh người Thiên Long, chỉ còn đoạn cổ thò ra hơn một thước nên không còn nhiều lực, bị Thiên Long giữ chặt lấy cổ nên không làm gì được. Nhưng với sức mạnh của nó thì chẳng bao lâu đứa trẻ cũng bị nhừ xương!

Tiểu Hổ nói:

- Thiên Long ca! Đừng buông cổ nó ra! Tiểu đệ sẽ giúp đại ca một tay!

Nhưng Thiên Long bị quấn mạnh không sao đứng được nữa ngã xuống, tay vẫn liều mạng bóp cổ con trăn không chịu buông.

Người và trăn vật lộn nhau một lúc thì lẫn tới bờ vực rơi thẳng xuống!

Nơi đây bờ rất dốc, từ mép vực xuống tới bờ nước cao tới bảy tám trượng, bên dưới là đá lởm chởm, một đứa trẻ rơi xuống thì đâu còn mạng?

Khi Tiểu Hổ tìm được khúc gậy chạy tới thì thấy đại ca mình cùng con trăn đã rơi xuống hồ rồi!

Nó hốt hoảng kêu lên:

- Thiên Long ca! Huynh có sao không?

Nhưng không nghe tiếng trả lời. Nhìn xuống cũng không thấy gì bên dưới nữa.

Bấy giờ trời đã chập choạng tối, Tiểu Hồ hốt hoảng chạy bổ về nhà, mới được mấy chục trượng thì thấy một toán người xách đèn đuốc chạy ra. Dẫn đầu là một trung niên nhân chừng bốn mươi tuổi.

Tiểu Hồ liền chạy bổ tới vừa khóc vừa nói:

- Cha! Long ca...

Trung niên nhân vội hỏi:

- Long ca thế nào?

Tiểu Hồ chỉ tay tới bờ dốc nói:

- Long ca... bị quái mạng quần rơi xuống hồ rồi!

Trung niên nhân biến sắc vội chạy nhanh tới, định nhảy xuống nhưng bị một người giữ lấy nói:

- Đừng nhảy xuống, nát thân bây giờ! Mau vòng tới cuối dốc mà xuống!

Dưới bờ hồ đá lởm chởm rất khó đi, khi đoàn người vòng tới được chỗ Thiên Long rơi xuống thì trời đã tối đen, soi đèn đuốc tìm quanh một khoảng rộng không thấy gì, trên mặt hồ cũng vắng lặng.

Ba bốn người nhảy xuống hồ lặn mò, nhưng suốt nửa canh giờ mà vẫn không tìm thấy đành phải lên bờ.

Một thiếu phụ chừng ngoài ba mươi tuổi, người ướt đầm, đầu tóc phờ phạc ngồi gục xuống bờ đá kêu lên nức nở:

- Long nhi của mẹ... con chết thật thảm!

Trung niên nhân tới đỡ bà ta đứng lên, buông lời an ủi:

- Nương tử! Đừng khóc nữa! Đó là số phận!

Thiếu phụ gào lên:

- Không! Thiếp không tin Long nhi đã chết! Thiếp nhất định phải tìm được nó!

Nói xong giằng ra lao xuống hồ.

Trung niên nhân giữ lại nói:

- Nương tử! Đã qua một canh giờ rồi, không hy vọng gì đâu!

- Nếu vậy thì để cho thiếp xuống ở luôn với nó!

Tú Tú vừa nín áo bà ta vừa khóc:

- Mẹ đừng bỏ con! Hãy cho con đi với Thiên Long ca!

Tiểu Hồ cũng gào lên thảm thiết:

- Long ca! Vì huynh cứu đệ mà chết thảm! Đệ còn sống làm gì?

Hai người giữ lấy Tiểu Hồ và Tú Tú, trung niên nhân diu thiếu phụ rời khỏi hiện trường, bước nặng nề quay về trang viện. Không biết con trần còn sống hay đã chết nhưng từ nay trẻ con không được bén mảng đến khu vực này nữa.

Những ngày sau đó, dân trang ra sức tìm kiếm nhưng không thấy thi thể Thiên Long đâu cả, chờ ba ngày sau cũng không thấy nổi lên mặt hồ.

Phụ mẫu nó đành lập linh vị, coi là một vong hồn không tìm được xác.

Nhưng Thiên Long không chết.

Nhờ con trăn quấn quanh người khi rơi xuống tạo thành một tấm nệm, con trăn bị gãy sống lưng, còn nó thì bình yên.

Tuy đã mất đi sức mạnh nhưng nó vẫn quấn chặt lấy người Thiên Long, cả người lẫn trăn rơi xuống hồ.

Thiên Long bơi lặn rất giỏi, bị trăn quấn như giấy trói nhưng không còn chặt như trước, hai tay nó vẫn nắm chặt cổ con trăn, chân cố đạp xuống đáy hồ ngoi lên, hít được một hơi chân khí rồi tiếp tục lặn xuống, cứ như thế mà không bị chết đuối, nhưng bị dòng nước cuốn đi xa dần.

Được một lúc thì dòng nước chợt chảy rất xiết cuốn nó vào một dòng xoáy ngầm.

Thiên Long cố vùng vẫy trong dòng nước để dành lấy sự sống, nhưng dòng nước càng lúc càng mạnh cuốn nó đi băng băng như thác, giả như không có con trăn cuốn quanh người thì đã bị quật vào đá chết từ lâu.

Cuối cùng nó bị quật mạnh vào một tảng đá, đầu óc tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Khi tỉnh dậy, Thiên Long thấy mình nằm dưới chân một ngọn thác cao tới sáu bảy trượng, nước chảy ào ào đổ xuống.

Con trăn vẫn quấn lấy người nó, nhưng đã chết.

Hồi tưởng lại sự việc vừa xảy ra, nó nhận thức được rằng mình không chết quả là một kỳ tích, chính con trăn là kẻ gây tai họa cho nó nhưng cũng chính nhờ con quái mãng nó mới sống được, vì nếu không được quấn quanh mình thì bị thác ném xuống tảng đá này thì nhất định phải tan xương nát thịt.

Nó thoát khỏi con trăn bước ra ngoài.

Xung quanh mờ tối, Thiên Long nhận thấy mình đang ở trong một thạch động, dòng nước từ hồ đổ xuống nay còn lại một dòng nhỏ chảy len lỏi giữa những tảng quái thạch lớn, có lẽ nó đã thấm đi phần lớn trong bãi đá ngầm.

Nhìn ngược lên dòng thác, thấy giống như đổ xuống từ một mái vòm, không có đường lên, chỉ có loài chim mới bay thoát ra được.

Như vậy là đường về đã bị cắt đứt, chỉ hy vọng tìm được một lối ra khác thoát khỏi thạch động mà thôi.

Thiên Long đứng tần ngần một lúc rồi theo dòng nước, nhưng chỉ được ba bốn trượng thì thạch động đã tận cùng, dòng nước cũng khô cạn, không biết nó chảy đi đâu?

Thiên Long tuyệt vọng đứng ngây ra.

Nó đã lọt vào một tử động, không có lối thoát ra ngoài.

Ngoài tiếng nước chảy róc rách, không còn âm thanh nào khác, ngay cả tiếng côn trùng cũng vắng ngắt, Thiên Long kêu lên thảng thốt:

- Cha... mẹ!

Chợt nghe thạch động nổi lên tiếng âm âm. Thiên Long kinh hãi nhìn quanh nhưng không thấy ai cả, thạch động vẫn vắng lặng.

Nó lẩm bẩm:

- Chuyện gì vậy chứ? Chẳng lẽ có quái vật?

Tiếng động lại vang lên nhưng lần này nhỏ hơn và kéo dài hơn.

Thiên Long lắng nghe kỹ, chợt hiểu ra, nghĩ thầm:

- Nguyên do chỉ là giọng nói của mình đập vào vách đá tạo thành hồi âm... xem ra mình bị nhốt trong động kín rồi!

Mặc dù vậy nó cũng thấy rất sợ hãi.

Một đứa bé mới mười một tuổi, vừa thoát khỏi đại nạn, rơi vào thạch động hoang vắng tối om không người, bị chặn mất đường về, làm sao mà không sợ? Trong những ngày tới sẽ sống bằng gì?

Thiên Long ngồi xuống ôm mặt khóc òa lên, hồi âm vang rền càng làm tăng thêm sự rùng rợn.

Không biết qua bao lâu, nó chợt thôi khóc vì hình như hiểu ra rằng có khóc bao nhiêu cũng không giúp gì được trong hoàn cảnh của mình liền trở nên can đảm đứng lên, lần trong những hẻm đá tối mờ bắt đầu khám phá thạch động.

Lúc này nó thấy mình can đảm hơn rất nhiều, len lỏi khắp các góc ngách, cuối cùng tìm được một ngách động hẹp ở bên tả dốc ngược lên.

Vì còn bé, lại không biết võ công nên đi theo ngách động quanh co hiểm trở và rất dốc là việc khó khăn, nhưng lòng can đảm đã cho nó thêm sức lực.

Đi chừng nửa dặm, trước mặt chợt sáng ra, ngách động cũng rộng rãi bằng phẳng hơn nhiều.

Cuối cùng nó ra tới động khẩu, ra tới một sơn cốc.

Thiên Long vô cùng mừng rỡ, giống như về được tới nhà, vì được sống trong rừng cây, thở hít khí trời, có hoa có quả, hy vọng tìm được đường ra.

Sơn cốc không được bằng phẳng, có cây có suối, rộng chừng ba mẫu, cỏ thụ ngút ngàn, nhưng xung quanh toàn là vách đá cao vút dựng đứng, không có đường ra, thấp nhất cũng tới ba bốn chục trượng, chỉ e khi vượn cũng không leo được.

Dù sao thì nơi đây chan hòa ánh sáng, có cây trái, trong đó Thiên Long thấy nhiều thứ cây có thể ăn được, như vậy cũng tốt hơn trong thạch động nhiều.

Mặt khác nơi này có thể thông ra thế giới bên ngoài, nhất định có lúc người ta đi qua đây có thể kêu cứu.

Thiên Long nghĩ thầm:

- Ít nhất mình sẽ không chết đói, cùng lắm là năm bảy tháng, một vài năm thế nào cũng gặp được người.

Nghĩ vậy nó thấy yên tâm, tìm trái cây ăn đỡ, xuống suối tắm rửa rồi ngủ một giấc.

Ngủ dậy, nó đi thơ thẩn trong cốc, chợt phát hiện thấy trên một vách đá rêu phong có khắc mấy chữ đã mờ.

Có chữ tắt có vết tích người, điều đó làm cho nó chú ý ngay.

Thiên Long lau sạch rêu phong, đọc được dòng chữ:

“Cần Khôn Động Phủ.”

Bốn chữ đó được khắc lõm vào, riêng dấu chấm lại là một nốt tròn lồi hẳn ra.

Tính hiếu kỳ nổi lên, Thiên Long ấn vào nút đó.

Đột nhiên vang lên một loạt tiếng ì ầm làm cho Thiên Long hốt hoảng nhảy lùi lại.

Khi nhìn lại, nó chợt trông thấy trước mặt hiện ra một gian thạch thất.

Thì ra nó vừa ấn vào cơ quan tự động mở cửa.

Không cần biết trong có gì nguy hiểm hay không, Thiên Long lập tức bước vào.

Cánh cửa lập tức đóng lại ngay.

Tuy vậy trong thạch động lại rất sáng, nhìn kỹ lại thì thấy chiếu mấy hạt minh châu lớn dính trên tường.

Thiên Long nghĩ thầm:

- Đây tất là động phủ của nhân vật giàu có nào đó hoặc của người trong võ lâm, vì nghe người ta nói loại minh châu này có giá trị rất lớn. Cửa tự động mở ra thì nhất định bên trong có cơ quan mở tự động, cứ khám phá xem có ai ở đây không đã!

Thạch thất rất rộng, do thiên nhiên tạo ra nhưng được bàn tay người sửa sang lại giống như một sảnh đường, có bàn ghế đá, một tấm phản đá, ngoài ra còn một chiếc tủ bằng gỗ loại tốt, có bếp và các dụng cụ để nấu ăn, vật đánh lửa và một số thực phẩm nhưng đã quá lâu đời nên mốc hỏng cả.

Thiên Long nghĩ thầm:

- Chỉ cần có lửa là tốt rồi, còn thức ăn thì ngoài động không thiếu, có rất nhiều loại quả, chim làm tổ cũng không ít, việc ăn uống thế là được giải quyết!

Nó liền mở tủ ra xem, thấy có tất nhiều sách chia làm hai ngăn.

Giữa hai chồng sách là một tấm da dê đã úa vàng, trên viết hàng chữ:

“Đã vào đây tất là người hữu duyên, hãy luyện thành võ công của ta, trở thành đệ tử của Càn Khôn Động Chủ! ”

Thiên Long tự nhủ:

- Như thế là từ nay mình trở thành người trong giang hồ rồi sao? Trước nay mình chỉ học văn mà không học võ, nhưng học võ cũng tốt, người ta nói rằng nhiều người muốn cầu sư học đạo mà không được, nay tự đứng mình có duyên sao lại không tận dụng?

Chỉ có điều là vị sư phụ này có lẽ đã chết từ lâu, có lẽ ông ta lưu sách lại để mình tự học.

Thiên Long đoán không sai, bên thành tủ treo một thanh bảo kiếm, trong ngăn nhỏ chỉ có năm pho sách để luyện võ công, gồm tâm pháp, chưởng pháp, kiếm pháp và một số loại võ công mà mới nhìn qua nó còn chưa hiểu.

Kiếm pháp và chưởng pháp thì có rất nhiều hình vẽ minh họa, còn tâm pháp thì chỉ ra rất nhiều huyệt đạo trên người.

Ngăn sách kia có tới hàng trăm cuốn đủ các loại thư mục như văn tập, thi tập, nho học, triết học, lịch sử, vạn vật học.

Thiên Long nghĩ thầm:

- Vị Càn Khôn Động Chủ này tất là một học giả uyên thâm, chứng tỏ cũng là một võ sư kiệt xuất. Trở thành đệ tử của một người như thế thì không có gì phải ân hận!

Trong tủ còn có một ngăn đựng mười mấy bình dược cuốn trong da dê có ghi chú cách phục dụng, trong đó có một bình ngọc viết rằng:

“Đệ tử của ta! Trước tiên uống ba viên thuốc Trợ Công Hoàn này để tăng công lực, sau đó cứ mỗi tháng uống một viên. Thuốc đủ dùng trong năm năm, kết hợp với việc luyện võ sẽ có võ công thượng đẳng!”

Trong số thuốc có một bình lớn viết là Chỉ Cơ Hoàn, có thể uống thay cơm, mỗi ngày chỉ cần uống một viên mà không đói, mấy bình thuốc giải độc và mấy bình thuốc trị thương có tên là Thượng Thanh Hoàn.

Ngoài ra ở một góc thạch thất có một chum lớn, từ sâu trong vách có một cái vòi nhỏ bằng quần bút, đầu vòi treo một cái chén nhỏ chỉ bằng đầu ngón tay cái, chừng nửa canh giờ mới nhỏ từ trong vòi ra một giọt nước trong vắt, chảy đầy chén tràn vào miệng chum.

Trên chum có khắc chữ, “Thạch nhũ, mỗi ngày uống một chén nhỏ.”

Thiên Long uống vào ba viên thuốc tăng công lực, sau đó uống vào một chén nhỏ Thạch Nhũ, lập tức cảm thấy trong người hết sức sảng khoái.

Trong thạch thất có một cánh cửa không biết thông đến đâu, Thiên Long vừa mở ra đã thấy hơi nóng tấp vào mặt như một lò lửa, hốt hoảng đóng ngay cửa lại.

Từ hôm đó, Thiên Long bắt đầu luyện công.

Thời gian thấm thoát trôi qua, kể từ khi Thiên Long đến thạch động đã được ba năm.

Bây giờ nó đã mười ba mười bốn tuổi nhưng nhờ uống Thạch Nhũ, linh dược và chăm chú luyện võ công mà trở nên cường tráng như đã mười sáu mười bảy tuổi, y phục đã rách nát và quá chật không còn mặc được nữa, hơn nữa trong thạch động cũng không có ai nên nó bỏ đi, tóc tai phủ dài đến vai, hoàn toàn trở thành người hoang dã, nhưng khuôn mặt lại càng tuấn tú, nhất là đôi mắt lại càng sáng long lanh.

Nhờ trí thông minh và sự cần cù khổ luyện và có thiên tư võ học, cùng với sự trợ giúp hết sức đặc lực của thần dược và Thạch Nhũ, sau ba năm, Thiên Long đã học được không ít, biết cách vận hành khí huyết, chu chuyển tam dương, tam âm, công lực tăng tiến rất nhiều.

Ngoài ra, Thiên Long còn học được rất nhiều từ mấy trăm cuốn sách của Càn Khôn Động Chủ để lại, từ y lý, dược tài, thi phú, văn chương, sử địa cho đến bói toán, chẳng môn nào không biết.

Lại thêm hai năm nữa trôi qua, Thiên Long tuy mới mười lăm mười sáu tuổi nhưng đã vạm vỡ cao lớn như thiếu niên mười chín hai mươi, càng ngày càng thêm tuấn tú, chỉ là tóc tai rối bù và không có y phục mà thôi.

Vì sống cách biệt thế nhân nên tính cách vẫn giống như một đứa bé mười tuổi, hoàn toàn không có quan niệm gì về giới tính.

Lúc đó đã luyện được tới sáu bảy thành hỏa hầu của võ học thượng thặng Càn Khôn Thần Công.

Một hôm Thiên Long ra khỏi Càn Khôn Động Phủ tìm trái cây, chợt trông thấy một con khỉ lông vàng như lửa nằm bên một con rắn bị xé đứt đầu.

Chàng liền tới xem, thấy con khỉ còn sống liền tự nhủ:

- Rõ ràng nó đã bị rắn độc cắn, hãy cứu cho sống lại, nếu nó đồng ý thì ở lại đây với mình sẽ bớt hiu quạnh hơn.

Lúc này chàng không còn ý niệm quay về nữa mà quyết tâm luyện thành võ công trong toàn bộ những pho sách chép trong năm cuốn võ học ghi trong động phủ.

Thiên Long quay vào động lấy ra hai bình dược giải độc và trị thương cứu chữa cho con khỉ, đưa đến bên bờ suối dùng dao rạch chỗ vết thương nặn hết máu, đem rửa sạch rồi bắt đầu tra thuốc vào băng bó lại.

Sau đó chàng còn bóp hăm cho con khỉ há miệng ra cho nó uống một viên thuốc giải độc.

Lát sau con vật tỉnh lại.

Nhìn thấy người nó vội nhảy lùi lại, nhe nanh kêu khèng khèc, đáng rất hung dữ.

Đây là loại Kim Mao Hầu rất khỏe và hung dữ, ngay cả người có võ công cũng khó mà thắng được nó.

Thiên Long cười nói:

- Làm sao lại đối xử với ân nhân như vậy chứ?

Chàng lấy ra mấy trái cây chín đỏ nói:

- Đói rồi chứ gì? Có muốn ăn không?

Thái độ thân thiện của chàng làm con khỉ dịu lại ngay. Nó nhìn xuống cánh tay thấy bị băng bó, liền nhớ lại cuộc đấu với con rắn, đoán rằng chính người này đã cứu sống mình, liền kêu lên mấy tiếng ra ý cảm ơn.

Thiên Long nói:

- à! Xem ra người cũng thông minh đấy! Thế là tốt! Nào ăn đi!

Nói xong chìa mấy trái cây ra.

Con khỉ do dự một lát rồi bước sang cầm lấy, không khách khí gì bỏ vào miệng ăn ngay.

Thiên Long đã sống cô độc suốt năm năm, nay có con khỉ làm bầu bạn, mặc dù chỉ là con vật nhưng cũng tỏ ra rất cao hứng.

Con khỉ mền người rất nhanh, ăn xong mấy trái cây chín, nó chìa tay ra ý muốn ăn nữa.

Thiên Long lại đưa thêm cho nó.

Chờ con khỉ ăn xong, chàng cười hỏi:

- Người có muốn ở lại đây với ta không?

Nói xong chỉ vào thạch động.

Con khỉ chừng hiểu ý lon ton chạy vào. Thiên Long bước vào theo nó.

Từ đó con khỉ ở lại với Thiên Long, chàng đặt tên cho nó là Kim Linh.

Bây giờ ngoài việc luyện võ công, Thiên Long còn dạy cho con khỉ học một số chiêu thức võ học.

Lại thêm mấy tháng nữa, Kim Linh dắt về một con khỉ khác.

Thiên Long cười hỏi:

- Thế nào? Đây là tình lữ của người phải không? Được lắm, ta đồng ý cho các người cùng sống ở đây!

Con khỉ mới kêu lên mấy tiếng ra vẻ biết ơn.

Thiên Long đặt tên cho nó là Kim Lợi.

Từ đó cuộc sống của Thiên Long phong phú hơn, bữa ăn cũng được cải thiện, thỉnh thoảng hai con khỉ bắt được chồn, sóc mang về làm thịt.

Một hôm, Thiên Long đang luyện công thì Kim Linh và Kim Lợi từ ngoài cốc chạy vào dáng hốt hoảng, kéo áo chàng lôi ra ngoài.

Thiên Long ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Kim Linh vừa kéo chàng vừa ra dấu, nhưng Thiên Long chẳng hiểu gì, cứ để mặc nó kéo đi.

Hai con khỉ đưa Thiên Long tới sát vách đá bên kia, chỉ thấy có một người nằm bất động trên một đám lá mây rậm.

Vách đá nơi này cao chừng bảy tám chục trượng, ắt người kia từ trên núi lở chân rơi xuống, chỉ e đã chết.

Thiên Long ra hiệu cho hai con khỉ mang người kia xuống kiểm tra xem.

Đó là một thiếu nữ chừng mười tám mười chín tuổi, rất xinh đẹp, bị một mũi lăng cắm vào ngực phải, tuy vẫn còn sống nhưng hơi thở rất yếu.

Chỉ cần thấy người là Thiên Long đã mừng rơn, liền bế lấy cô ta đưa vào thạch động bắt đầu chữa trị.

Thiên Long chẳng có khái niệm gì về giới tính, xem nữ cũng như nam nên nhổ mũi lăng ra, thản nhiên cởi áo thiếu nữ để trị thương.

Trông thấy bộ ngực trần của thiếu nữ, Thiên Long vừa ngạc nhiên vừa thích thú, nhưng không hề cảm thấy có dục vọng.

Chỉ lát sau, chàng nhớ tới nhiệm vụ của mình, chăm chú kiểm tra thấy máu từ vết thương chảy ra màu tím đen.

Biết rằng mũi lăng có độc, Thiên Long liền ghé miệng vào vết thương hút máu độc ra, rửa sạch rồi tra Thượng Thanh Hoàn vào.

Chờ hồi lâu mà thiếu nữ vẫn không tỉnh lại, Thiên Long lo lắng nghĩ thầm:

- Không biết vì sao người này lâu tỉnh vậy chứ?

Phải qua một canh giờ sau, thiếu nữ mới tỉnh.

Vừa mở mắt, cô ta nhận ra ngay mình đang ở trần, nhìn lại thấy còn có một thiếu niên trần truồng đứng đối diện thì chẳng còn hồn vía nào nữa, lùi vào trong góc phẫn co rúm người lại đưa hai tay che ngực, khóc òa lên:

- Sao người dám...

Thiên Long ngạc nhiên nói:

- Cô nương sao thế? Tôi chỉ chữa thương cho cô nương chứ có làm gì đâu?

Thiếu nữ nhìn xuống mới thấy ngực mình được băng bó, bấy giờ mới nhớ ra tình cảnh, nghĩ thầm:

- Chắc hẳn vừa cứu mình, nhưng cũng lợi dụng hiếp mình rồi! Nếu không sao lại ở trần trường như thế?

Nghĩ đoạn càng khóc to hơn nói:

- Người giết ta đi!

Thiên Long ngơ ngác hỏi:

- Tôi vừa cứu cô nương, sao lại bảo giết?

Thiếu nữ chớp lấy chiếc áo của mình đã bị xé một mảnh làm băng che lấy người, nghiến răng hỏi:

- Sao người dám làm nhục ta?

Thiên Long hỏi:

- Làm nhục là làm gì? Tôi chỉ rửa vết thương, hút máu độc, tra thuốc và băng lại thôi!

Rồi dốc ra một viên thuốc nói:

- Tôi còn chưa cho cô nương uống thuốc giải độc...

Thiếu nữ không để ý đến viên thuốc, ngơ người hỏi:

- Người dám hút máu... trên ngực ta sao?

Thiên Long cười đáp:

- Đương nhiên! Trong mũi lảng có độc, nếu không hút máu ra thì làm sao chữa được?

- Vậy người... Người không làm nhục ta chứ?

- Làm nhục là làm gì? Tôi không biết!

Thiếu nữ đỏ bừng mặt:

- Là... là...

Chợt hỏi:

- Vì sao người lại cởi áo quần ra?

Thiên Long thở dài nói:

- vì tôi không có áo quần!

Thiếu nữ vô cùng kinh ngạc. Làm sao một thiếu niên anh tuấn như thế lại không có y phục chứ?

Nhưng thấy tóc tai chàng rối bù, hơn nữa vẻ mặt lại không có gì chứng tỏ là đang nói dối nên có phần tin.

Thiên Long nói:

- Cô nương uống thuốc giải độc vào đi, nếu không sẽ nguy hiểm đấy!

Thiếu nữ nhú mày hỏi:

- Đó là thuốc gì vậy?

Thiên Long đáp:

- Thấy ghi là thuốc giải được bách độc, hôm trước tôi đã chữa cho con khỉ Kim Linh bị rắn độc cắn, lành rất nhanh.

Thiếu nữ nhận viên thuốc uống vào rồi nhìn hai con khỉ tỏ vẻ ngạc nhiên.

Thiên Long nói:

- ở đây không có người, vì thế tôi phải làm bạn với chúng.

Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:

- ở đây không có người ư? Làm sao người lại lạc vào đây chứ?

Thiên Long kể lại tai họa của mình.

Thiếu nữ trầm ngâm nói:

- Nguyên là như thế... ở đây tới gần sáu năm, chẳng lẽ người không cố tìm cách thoát ra khỏi đây để trở về hay sao?

Thiên Long thở dài đáp:

- Xung quanh là vách đá dựng đứng, khỉ vượn còn khó leo, huống chi là người? Hơn nữa, tôi còn muốn luyện xong võ công đã.

- Người ở đây luyện võ tất phải có sư phụ, sao lại bảo không có người?

Thiên Long lắc đầu:

- Tôi tình cờ lạc vào động này, chỉ thấy các loại sách viết về võ công và các loại dược hoàn, cứ theo hướng dẫn trong sách mà luyện chứ không có sư phụ nào cả.

- Người học võ công gì vậy?

- Thấy ghi là Càn Khôn Thần Công.

Thiếu nữ nhíu mày nói:

- Càn Khôn Thần Công... Nghe gia sư nói đó là thứ võ công thượng thặng nhưng đã thất truyền từ lâu, hóa ra vị đó lưu giữ ở đây...

Thiên Long chợt hỏi:

- Cô nương có muốn luyện võ công này không?

Thiếu nữ nghĩ thầm:

- Bây giờ thân thể mình đã bị y nhìn thấy cả, còn sờ vào ngực nữa. Thiếu niên này tuấn tú và coi bộ chính khí, hơn nữa mình cũng đã thấy hết các bộ phận của y... chỉ e là duyên trời định mất rồi!

Liền dịu dàng nói:

- Có thể chúng ta chưa thể ra khỏi đây được, thời gian sắp tới ra sẽ nhờ người dạy thần công đó cũng nên. Đệ mới mười sáu tuổi, còn ta mười tám tuổi, vậy đệ hãy gọi ta là thư thư!

Thiên Long cười nói:

- Thì đã đành như vậy rồi! Nhưng thư thư cũng nên nói mình tên gì chứ?

- Thư thư tên là Trần Văn Phụng, hiệu xưng Thiên Sơn Tử Phụng, môn hạ của Thiên Sơn Thánh Mẫu.

- Còn đệ là âu Dương Thiên Long. Chẳng có hiệu xưng gì cả.

- Sau này đệ cũng sẽ tự đặt cho mình một ngoại hiệu.

Thiên Long chợt hỏi:

- à! Vì sao Phụng thư rơi xuống đây thế? Ai dùng mũi độc lẳng đả thương thư thư vậy?

Trần Văn Phụng đáp:

- Hôm trước người trong võ lâm đồn rằng ở Tích Thạch Sơn xuất hiện một loại thánh dược là Chi Mã, vì thế rất nhiều cao thủ tập trung tới tranh cướp. Thư thư cũng nghe tin tìm đến, không ngờ đến đây thì gặp một tên đại ma đầu là Độc Thủ Thiên Tôn. Nghe nói ta là đệ tử của Thiên Sơn Thánh Mẫu, hắn không nói năng gì liền xuất thủ đánh ngay.

Vì không đánh lại hắn nên thư thư bị trúng một mũi độc lẳng rơi xuống vực, may được đệ cứu sống, nếu không...

Thiên Long cười nói:

- Bây giờ thì ổn rồi! Chúng ta sẽ cùng nhau luyện võ công, sau khi luyện thành sẽ tìm cách ra khỏi đây.

Trần Vân Phụng đỏ mặt nói:

- Trước hết phải làm một cái khổ cho đệ đã, nếu không thì kỳ lắm!

Nói đoạn xé một đoạn ống quần mình kết tạm một cái khổ cho Thiên Long mặc vào.

Từ hôm đó hai người ở lại trong thạch động cùng luyện công. Tinh cảm của hai người càng ngày càng thêm thâm thiết.

Trần Vân Phụng vốn đã có ý trao thân gửi phận cho Thiên Long nên đặc biệt ân cần chăm sóc chàng.

Từ khi có thêm Trần Vân Phụng, Thiên Long trưởng thành rất nhanh, dần dần phát triển nam tính.

Nhớ lại trước đây trần như nhộng xuất hiện trước mặt nàng, chàng thấy rất hổ thẹn.

Lại hai năm nữa trôi qua.

Một hôm Thiên Long đưa cho Trần Vân Phụng xem một cuốn sách võ học nói:

- Những loại khác đệ luyện hết rồi, chỉ còn pho sách này đệ đọc chưa hiểu.

Trần Vân Phụng đọc thấy bìa sách viết là âm Dương Hòa Hợp Thần Công, đọc lướt mấy trang thấy đó là một loại võ học thặng thừa, nhưng chỉ có thể luyện thành khi âm dương đã kết hợp.

Nàng đỏ mặt nói:

- Võ công này... không luyện được đâu!

Thiên Long ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao chứ?

Trần Vân Phụng lúng túng nói:

- Vì vì cái này chỉ có người thành gia thất mới luyện được.

Thiên Long ngẩn nhìn mặt nàng chằm chằm một hồi lâu nhưng không nói gì.

Từ đó chàng vừa luyện thêm Càn Khôn Thần Công, vừa truyền thụ cho Trần Vân Phụng nhưng không dă động đến âm Dương Hòa Hợp Thần Công nữa.

Vài tháng sau, khi hai người đã kiểm tra hết các nơi trong cốc, lui cả tới thủy động, nơi trước đây Thiên Long bị trôi dạt đến, thấy không có hy vọng gì thoát được ra ngoài, Trần Vân Phụng đã chủ động gợi ý hôn phối để luyện âm Dương Hòa Hợp Thần Công.

Từ đó hai người đã có danh nghĩa phu thê, cùng nhau luyện võ công thặng thừa.

Lại thêm một năm nữa qua đi.

Trời xanh quả không phụ lòng người.

sau khi luyện thành âm Dương Hòa Hợp Thần Công, võ công của hai người đều tăng tiến vượt bậc, kỳ kinh bát mạch chu chuyển dễ dàng.

Bấy giờ Thiên Long mới sực nhớ lại cánh cửa trong thạch thất, liền bàn với Trần Vân Phụng:

- Vân Phụng! Có thể trong cánh cửa kia có thể thoát ra ngoài. Có lẽ võ công luyện tới trình độ này chúng ta có thể chịu đựng được, cứ vào đó xem!

Trần Vân Phụng nghĩ ngợi một lúc rồi cũng đồng ý.

Nhờ uống nhiều nhũ đá, công lực lại hơn trước gấp trăm lần nên Thiên Long cảm thấy sức nóng giảm đi rất nhiều.

Chàng dặn Trần Vân Phụng ở bên ngoài còn mình vào dò thám trước.

Càng đi vào bên trong càng nóng, Thiên Long phải vận Càn Khôn Thần Công để kháng cự lại.

Đi vào chừng ba trượng thì sức nóng không sao chịu được nữa, thấy phía trước vách động đỏ rực lên.

Thiên Long định quay ra thì chợt thấy trên chiếc thạch đôn cách mấy bước có khắc chữ.

Chàng liền vận hết công lực kháng cự với cơn nóng, tiến lại gần đôn thấy trên đó đặt một chiếc hộp sắt nhỏ, trên mặt viết:

“Uống viên Hỏa Long nội đan vào rồi ngồi lên đôn này chu chuyển kỳ kinh bát mạch sẽ kháng cự được sức nóng, nam uống viên màu trắng luyện Can Dương Công, nữ uống viên màu vàng luyện âm Khí Công, tất sẽ đại thành.”

Thiên Long mở ra xem thấy trong hộp có hai viên dược hoàn rất lớn, không chút do dự uống vào một viên màu trắng rồi ngồi lên thạch đôn vận công.

Sau khi uống viên thuốc vào được một lúc, chàng bỗng cảm thấy trong người nóng như lửa đốt, vừa cố chịu đựng vừa ra sức vận công.

Chu chuyển kinh mạch được mười vòng, Thiên Long chợt cảm thấy sức nóng giảm dần, sau đó hầu như chàng không cần để tâm vận công nữa mà kinh mạch cũng tự động luân chuyển.

Chàng hiểu rằng công lực của mình đã đạt tới một trình độ mới, trong bụng mừng rơn.

Đó chính là hiện tượng hai mạch Nhâm, Đốc đã được chuyển hóa.

Tiếng Trần Vân Phụng ngoài cửa động gọi vọng vào:

- Tướng công! Làm gì mà lâu vậy!

Thiên Long đã hoàn thành việc luyện công đáp:

- Nàng cũng vào đây đi!

Trần Vân Phụng nghe lời vận công bước vào, nhưng đi được mấy bước đã kêu lên:

- Nóng quá! Thiếp không chịu nổi!

Thiên Long khuyến khích:

- Đừng nói gì cả! Cứ vận Càn Khôn Thần Công đến cực hạn, chỉ cố một lúc nữa thôi!

Tuy đã cố hết sức nhưng nàng vẫn không chịu nổi, đành phải quay ra.

Ba tháng sau, Thiên Long bảo Trần Vân Phụng:

- Sự phụ để lại hai viên Hỏa Long nội đan, như vậy chúng ta là thiên duyên trời định. Nàng hãy cố thử một lần nữa xem!

Trần Vân Phụng nghe lời vận công bước vào Hỏa Long Động, quả nhiên lần này đạt được mục đích.

Tuy so với Thiên Long trước đây thì nàng luyện âm Khí Công vất vả hơn nhưng cuối cùng cũng đã phá được hai mạch Nhâm, Đốc.

Trần Vân Phụng mừng rơn nói:

- Thành công rồi! Cảm ơn chàng!

Rồi đứng lên ôm ghì lấy chàng ôm hôn thắm thiết.

HQ kiểm tra xem trong thạch đôn đựng gì, thấy trong chứa rất nhiều rương hộp lớn nhỏ dài ngắn khác nhau, liền tuần tự mở ra xem.

Cả hai đều sửng sốt đứng ngây ra.

Trong hộp có rất nhiều vậ phẩm quý báu như vàng ngọc, trân châu, một bộ trường bào nam, năm bộ nữ phục, một thanh trường kiếm dài ba thước rưỡi chuôi nạm ngọc và chạm hình rồng rất đẹp, năm thanh kiếm dài chừng hai thước rưỡi với ngũ sắc tím, hồng, vàng, đen và xanh chuôi cũng nạm ngọc khảm hình phượng hoàng sinh động như thật.

Ngoài ra còn một hộp nhỏ bằng vàng nạm ngọc, bên trong đựng một tấm thẻ bài bằng bạch ngọc lớn bằng bàn tay khắc ba chữ Thần Long Lệnh và một thanh tiểu kiếm chỉ dài ba tấc giống như vật trang sức nhìn rất đáng yêu.

Cuối cùng là một tấm da dê viết:

”Trường kiếm gọi là Thần Long, đoản kiếm gồm Tử Phụng, Hắc Phụng, Thanh Phụng, Hồng Phụng, Hoàng Phụng, bằng kim cương tinh luyện, có thể công phá bất cứ vật gì.

Y phục là Thiên Tầm Y, thủy hỏa bất xâm, đao kiếm khó xuyên.

Nhất long ngũ phụng do thiên định, ngũ phụng triều dương thần tiên du.”

[Thiếu].

Thiên Long vội nói:

- Sao lại nhiều như thế được? Đệ không cần đâu!

Trần Vân Phụng trầm ngâm nói:

- Cũng có thể là như thế, nhưng thiên duyên là do trời định, chàng có muốn cũng không được đâu!

Thiên Long xua tay nói:

- Thôi không bàn chuyện này nữa, bây giờ đã có y phục và sáu thanh bảo kiếm, chúng ta có thể dùng nó mà leo lên vách đá được! Hãy ra suối tắm rửa rồi thay y phục vào!

Hai người mang mấy chiếc hộp ra khỏi động.

Một lúc sau tắm rửa xong, cả hai mặc Thiên Tầm Y vào.

Thiên Long trông oai phong lẫm liệt như một vị thiên tướng, còn Trần Vân Phụng chẳng khác gì tiên nữ giáng trần!

Họ để chiếc rương đựng y phục lại cho khỏi vướng, trừ bốn thanh Phụng Kiếm, còn tất cả dùng Thiên Tầm Y gói lại do Thi ân Long đeo vào người.

Sửa soạn xong, Thiên Long cúi đầu nhìn lại nơi mà mình đã sống chín năm ròng, buông tiếng thở dài rồi đến quỳ xuống trước chiếc tủ nói:

- Sư phụ! Xin bái tạ lão nhân gia đã ban cho đệ tử ngày hôm nay!

Nói xong giập đầu ba cái rồi đứng lên, dắt hai con khỉ ra khỏi thạch động, tìm chỗ vách đá thấp nhất chỉ lên cao bảo chúng:

- Bây giờ chúng ta leo lên trước, các ngươi hãy leo theo, hiểu rồi chứ?

Hai con khỉ gật đầu ra ý hiểu.

Mỗi người cầm trong tay hai thanh kiếm, bắt đầu cắm vào vách đá leo lên.

Quả là Phụng Kiếm cực kỳ sắc bén, lại được hai người thân hoài thần công sử dụng, chỉ cần cắm nhẹ là ngập sâu vào đá hơn năm tấc.

Chỉ nửa giờ canh giờ sau, hai người hai khỉ đã lên được khỏi vách đá.

2. Công Phá Kiếm Trận

ở vùng biên cương phía tây bắc dân cư thưa thớt, chủ yếu là người các dân tộc thiểu số, người Hán sống rất ít.

Hôm đó Thiên Long và Trần Văn Phụng thuê một chiếc xe kiệu do người Mông điều khiển đi về hướng Kim Thành.

Trần Văn Phụng nói:

- Tướng công! Đừng buồn! Thiếp tin rằng nhất định sẽ tìm thấy!

Thiên Long thở dài đáp:

- Tìm suốt một tháng ròng mà không nghe được chút manh mối nào... Không biết họ thất lạc nơi đâu? Vừa rồi quẻ bốc nói rằng ba năm sau mới gặp được, thôi thì không nên mất công tìm nữa làm gì.

Chiều hôm đó hai người vào Kim Thành, đến trú tại Duyệt Lai khách điểm.

Vì hiện tại đang có chiến tranh ở biên cương tây bắc nên trong thành có rất nhiều quân sĩ.

Chiếc xe sang trọng vừa chạy vào sân, hai tiểu nhị vội chạy ra niềm nở đón tiếp.

Nào ngờ từ trên xe nhảy xuống là hai con khỉ lông vàng to lớn hung dữ, chúng hốt hoảng nhảy lùi lại.

Thiên Long xuống xe cười nói:

- Các người đừng sợ, chúng sẽ không làm gì đâu.

Hai tên tiểu nhị thấy khách nhân ăn mặc sang trọng như vậy liền trấn tĩnh lại chấp tay nói:

- Công tử, phu nhân! Xin mời vào đi! Duyệt Lai khách điểm là nơi tốt nhất Kim Thành này. Hai vị nhất định lấy phòng hạng nhất chứ?

Thiên Long đáp:

- Phải! Cứ cho hai phòng là được. Ngoài cơm rựa mang đến phòng, còn cho một ít trái cây nữa.

Hai tên tiểu nhị vội đáp:

- Vâng! Vâng! Có ngay!

Ngày hôm sau, Thiên Long dẫn Kim Linh và Kim Lợi ở nhà trông coi hành lý, mình cùng Trần Văn Phụng đi dạo phố, nhân thể ra chợ xem.

Một tháng vừa rồi hai người chỉ tìm ở vùng sơn khu, ghé vào thôn xóm và một vài trấn nhỏ mà chưa đến trấn lớn.

Kim Thành là cửa ngõ từ Trung Nguyên ra biên giới tây bắc nên khách thương, binh lính rất đông đảo.

Trong chợ đặc biệt có rất nhiều gia súc, nhất là ngựa và lạc đà.

Một gã chủ ngựa chỉ vào một con ngựa bạch cao lớn, không pha một sợi lông tạp, nói oang oang:

- Nào! Khách nhân cứ đi thử! Tốn mất một lạng bạc phi ba vòng, nếu không ngã thì không lấy tiền. Giá tám trăm lạng không bớt xu nào, chứ vị nhất định hài lòng.

Một con ngựa bình thường chỉ đáng năm bảy lạng bạc, nhiều chăng cũng chỉ tới hai ba chục, một trăm lạng là cùng, thế mà con ngựa này đòi tới tám trăm lạng, ai mà không kinh?

Nhưng vì con ngựa quá đẹp nên ai cũng vây lấy nhìn, mặc dù biết rằng mình không mua nổi.

Trần Văn Phụng từ nhỏ đã rất sành ngựa, ghé tai Thiên Long nói:

- Đây là loại thiên lý mã là ngựa nòi rất nổi tiếng ở Thiên Sơn đấy!

Thiên Long tuy cũng biết cưỡi ngựa từ hồi bảy tám tuổi nhưng không rành lắm, chỉ biết gật đầu.

Trần Vân Phụng xem một lúc lại nói:

- Con ngựa này rất tốt nhưng chưa được thuần lắm.

Thiên Long nói:

- Để ta thử mấy vòng xem!

Trần Vân Phụng gật đầu:

- Thử thì thử, nhưng phải cẩn thận vì rất nguy hiểm đấy!

Thiên Long cười nói:

- Ta từ nhỏ đã biết cưỡi ngựa, không dễ gì chịu thua nó đâu! Nếu đúng là thần câu, bỏ lỡ cơ hội này thì thật là đáng tiếc!

Trần Vân Phụng tin rằng với võ công của Thiên Long sẽ không có gì đáng ngại, gật đầu nói:

- Vậy thì chàng thử đi!

Tên chủ ngựa rao khăn cổ mà không ai dám cười, đa số người xem chỉ do tò mò, chỉ xì xầm bàn tán. Thiên Long rẽ đám đông bước vào đưa ra một lạng bạc nói:

- Chủ ngựa! Tại hạ muốn thử xem!

Tên chủ ngựa đưa mắt nhìn, thấy khách là một thiếu niên còn trẻ, rất tuấn tú trắng kiện, ăn mặc sang trọng, tin rằng mình sẽ bán được ngựa, vồn vã nói:

Một người đứng bên chủ ngựa ngoảnh sang y cười nói:

- Triệu lão đại! Thần tài đến rồi! Người làm ăn vụ này xong đừng quên ta đấy!

Chủ ngựa Triệu lão đại là một hán tử mặt đen râu rậm, bận áo da cừu nhìn Thiên Long nói:

- Công tử gia! Không phải là Triệu mô có ý xem thường ngài, nhưng con ngựa này tuy là giống thần câu vạn lý, nhưng rất hung dữ. Mấy trăm dặm quanh khu vực Kim Thành này đã có không ít danh gia huấn luyện ngựa ngã dập mặt vì nó rồi đấy! Nói để công tử gia cẩn thận.

Thiên Long cười nói:

- Không sao! Ngã cũng không chết được đâu mà!

Người đứng bên Triệu lão đại nói:

- Úi chao! Còn không chết! Nạn nhân của con Thiên Sơn Long Mã này có tới bốn năm mươi người, trong đó ba bốn người chết thật đấy!

- Đừng lo! Tại hạ không đến nỗi chết đâu!

Triệu lão đại nói:

- Thôi được! Công tử gia đã muốn thử thì xin mời. Tuy nhiên cũng nên nói trước một câu, dù ngã cũng không được lấy lại tiền và Triệu mô không chịu trách nhiệm đâu!

Thiên Long tiến lại gần con ngựa.

Nó giương đôi mắt màu đồng hung nhìn chàng đầy cảnh giác, mũi thở phì phì.

Thiên Long đưa tay định sờ lưng nó nhưng con ngựa dựng ngược bờm lên, hí vang đầy vẻ đe dọa.

Thiên Long nhẹ giọng nói:

- Ngoan nào! Nếu nguyện ý theo ta, sẽ không để ngươi phải khổ đâu! Nếu không cứ bị buộc ở đây hoài, làm sao được tự do chứ?

Con ngựa chừng như hiểu được tình cảm của người, dịu lại dần, để cho Thiên Long sờ lên người mình.

Thiên Long vừa vỗ về con ngựa vừa nói:

- Người tên gì? Ta đặt tên người là Bạch Long được không? Vì tên ta là Thiên Long mà!

Con ngựa liếm vào tay chàng tỏ vẻ thân thiện.

Thiên Long lại nói:

- Bây giờ thì chúng ta chạy thử một vòng nha!

Nói xong cần lấy dây cương, khẽ nhún chân tung mình lên lưng ngựa.

Con bạch mã bị chạm vào người, liền tức chồm lên đứng thẳng hai chân sau như người rồi lao vút đi như tên bắn.

Thiên Long một tay cầm cương, tay kia giữ chắc lấy bờm, mặc cho con ngựa quật mình như thế nào mặc ý.

Một vòng... Hai vòng...

Trong mã trường tiếng reo hò vang dậy.

Con tuần mã trở hết tài ba nhưng qua ba vòng thì nó hoàn toàn bị chinh phục, ngoan ngoãn chịu sự điều khiển của Thiên Long.

Thiên Long quay ngựa lại, cười nói:

- Triệu lão đại! Như vậy là hợp lệ chứ?

Tên chủ ngựa bối rối nói:

- Hợp lệ! Theo luật thì... công tử gia có thể nhận lại tiền.

Thiên Long bắt chước giọng y nói:

- Theo luật thì... tại hạ trở thành chủ nhân của con ngựa này rồi đấy! Nhưng phiền các hạ đổi cho một bộ yên cương bằng bạc tốt nhất, bao nhiêu tiền xin trả đủ!

Triệu lão đại vội nói:

- Xin có ngay!

Y thán phục nhìn chàng nói thêm:

- Không ngờ công tử gia cũng là người huấn luyện ngựa tài ba như vậy! Không sai! Ngựa quý phải tới tay một người như ngài mới xứng! Nhưng yên tốt thì chưa có, xin hai ngày nữa tới lấy được không? Còn ngựa thì ngài có thể dắt đi.

- Phiền lão đại tắm rửa cho nó sạch sẽ một chút!

- Đương nhiên!

Trần Vân Phụng bước lại gần nhìn Thiên Long cười nói:

- Xin chúc mừng tướng công thuần phục được thần câu thiên lý!

Sau khi tắm rửa xong, Thiên Long trả tiền rồi dắt ngựa về Duyệt Lai khách điểm.

Dừng lại ở Kim Thành vài hôm chờ đổi yên cương, hai người còn tìm mua thêm một con nữa cũng thuộc giống thần câu, đặt tên là Tử Phụng, sau đó lên ngựa tiếp tục hành trình.

Hôm đó hai người phi trên quan đạo ở Cam Túc trong mịt mù bão cát, hướng về thành Tây Ninh. Họ vào một phạn điểm giao ngựa cho tiểu nhị trông coi rồi bước vào điểm.

Lúc này chỉ có khoảng mười mấy người khách.

Thiên Long và Trần Vân Phụng vừa ngồi thì chợt có một hán tử bước lại gần nói:

- Trần cô nương đang hồi sơn đây ư? Nghe nói nửa tháng trước, Thánh Mẫu đã vào Trung Nguyên, cô nương về không đúng lúc rồi!

Trần Vân Phụng ngẩng lên cười đáp:

- Thì ra là Ngạc đại ca! Huynh nói gia sư đã vào Trung Nguyên rồi ư?

Hán tử đáp:

- Phải! Nửa tháng trước ta đến thăm lệnh sư huynh, nghe nói lệnh sư có việc cần vào Trung Nguyên. Lão nhân gia có nhắn lại rằng nếu gặp cô nương thì nhắn dùm đừng trở về đó nữa.

Trần Vân Phụng nói:

- Vậy thì chuyến này uống công rồi! Dù sao cũng cảm ơn Ngạc đại ca!

Nguyên hai người dự định quay về sư mẫu của Trần Vân Phụng ở Túy Tuyền để Thiên Long ra mắt Thiên Sơn Thánh Mẫu, nhưng bây giờ sư phụ và sư huynh nàng đã vào Trung Nguyên, đành thay đổi hành trình.

Hai người quay lại Kỳ Liên sơn.

Hôm đó đang vượt qua một khu rừng, Thiên Long bỗng dừng ngựa lại nói:

- Vân Phụng! Có người đang đánh nhau!

Trần Vân Phụng cũng dừng ngựa lắng nghe, quả nhiên có tiếng la hét và tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng.

Thiên Long hỏi:

- Thế nào? Chúng ta tới xem chứ?

Trần Vân Phụng gật đầu.

Hai người liền phi ngựa tiến vào rừng.

Đi chừng một dặm, chợt thấy trong một bãi nham thạch có một bọn trung niên đạo sĩ đang vây lấy hai hán tử trẻ tuổi ra sức công sát.

Hai người này dùng trường kiếm chống trả quyết liệt nhưng vì thế cô lực kém, trên người đã có nhiều vết thương, y phục loang máu, mồ hôi chảy đầm đìa.

Bọn đạo sĩ cả thầy có tám người, tên nào tên nấy mặt mày hung dữ, kiếm trong tay vung lên chí mạng từ bốn mặt ào ạt tấn công.

Một tên trung niên đạo sĩ rậm râu sâu mắt có vẻ như là tên chỉ huy vừa đánh vừa quát:

- Các sư đệ! Đừng để chúng chạy thoát! Mau giải quyết dứt điểm đi!

Một trong hai hán tử nghiêng răng nói:

- Bọn tà đạo các ngươi bất chấp quy cũ trong giang hồ, hành động không khác gì đạo tặc. Chúng ta dù chết cũng làm quỷ đòi mạng các ngươi!

Tên chỉ huy cười hắc hắc đáp:

- Tên họ Vương! Chết đến nơi mà còn khua mép! Xưa nay có ai làm quỷ mà còn giết người đâu? Nếu muốn sống thì theo chúng ta hồi cung chờ xử trí, nếu không nhất định sẽ hoành thủy ở bãi đá này!

Hán tử họ Vương biết tình thế hôm nay khó mà thoát mạng, nổi giận nói:

- Thanh Phong ác đạo! Sư huynh đệ chúng ta đối với các ngươi không thù không oán, Côn Lôn phái của chúng ta với Kỳ Liên phái các ngươi cũng chưa từng xung khắc gì, có sao các ngươi truy sát chúng ta?

Tên cầm đầu bọn đạo sĩ được xưng là Thanh Phong đáp:

- Xưa nay Côn Lôn phái các ngươi có coi bốn môn ra gì! Hừ! Tự cho mình là danh môn chánh phái, gọi chúng ta là bàng môn tả đạo, như thế chưa phải là đáng giết hay sao? Vương Thanh! Chớ nhiều lời! Muốn sống thì ngoan ngoãn thú thủ chịu trời, nếu không bãi đá này là nơi táng thân của hai sư huynh đệ ngươi!

Wương Thanh nghiêng răng nói:

- Chúng ta có chết cũng không khuất phục lũ đạo tặc các ngươi đâu! Đừng nằm mộng!

Thanh Phong đạo nhân vung đao quát:

- Các sư đệ! Sát!

Chợt lúc ấy từ xa ngoài mười mấy trượng vang lên tiếng quát:

- Dừng tay!

Song phương nghe quát lập tức đình chỉ cuộc chiến đưa mắt nhìn, thấy một đôi thiếu niên nam nữ như thiên thần tiên nữ lướt tới gần.

Trần Vân Phụng khẽ nói với Thiên Long:

- Bọn đạo sĩ đó là người của phái Kỳ Liên Sơn, quen thói hiếp bức người của chính phái. Chúng chẳng cần giữ quy tắc giang hồ, thường xuyên lấy đông hiếp ít. Còn ha người kia thuộc phái Côn Lôn, có giao tình với bốn môn. Chúng ta cần giúp họ một tay.

Chốc lát hai người đã tới đầu trường.

Vương Thanh mừng rỡ kêu lên:

- Có phải Thiên Sơn Tử Phụng Trần cô nương đó không?

Trần Vân Phụng lướt mắt nhìn bọn đạo sĩ rồi mới chấp tay đáp:

- Chính là tiểu muội Trần Vân Phụng. Không ngờ gặp được hai vị Thánh Thủ Na Tra Vương đại ca và Côn Lôn Bạch Hạc Trương đại ca ở đây!

Vương Thanh hỏi:

- Trần cô nương vào Trung Nguyên có việc gì?

Trần Vân Phụng đáp:

- Gia sư cũng vào Trung Nguyên nên tiểu muội cũng muốn vào du ngoạn một chuyến.

- Lệnh sư Thiên Sơn Thánh Mẫu cũng ở đây sao?

Trần Vân Phụng lắc đầu:

- Không, lão nhân gia bận công chuyện của mình.

Lại nhìn sang bọn đạo sĩ hỏi:

- Vì sao hai vị bị bọn đạo tặc kia vây công thế?

Thanh Phong đạo nhân và đồng bọn thấy có người đến xen vào chuyện của mình thì đã bực mình, nghe nói đến Thiên Sơn Thánh Mẫu thì có ý sợ.

Nhưng nay biết không có vị đó ở đây mà chỉ hai thiếu niên nam nữ thì có ý coi thường.

Nghe Trần Vân Phụng gọi mình là “tặc đạo”, hấn liền nổi giận quát:

- Nha đầu hỗn láo kia muốn sống thì cút ngay! Nếu không cứ vào đây đạo gia hóa kiếp luôn thể!

Một tên tiếp lời:

- Cô nương xinh đẹp thế kia mà giết đi cũng tiếc, chi bằng...

Trần Vân Phụng nổi giận quát:

- Nếu vậy thì bốn cô nương sẽ trừng trị các ngươi.

Vương Thanh lo lắng nói:

- Trần cô nương! Chúng đông người như thế, không thể xem thường được!

Trần Vân Phụng cười đáp:

- Hai vị cứ yên tâm! Nếu tiểu muội không đánh lại chúng thì còn có hảo thủ khác.

vương Thanh đưa mắt nhìn Thiên Long rồi gật đầu nói:

- Vậy thì dám phiền cô nương.

Thanh Phong đạo nhân “hừ” một tiếng nói:

- Các người nói xong rồi chứ? Nghe nói cô nương là người của Thiên Sơn phái. Thiên Sơn và Kỳ Liên phái xưa nay chưa từng xảy ra tranh chấp, chẳng lẽ hôm nay cô nương vì mấy tên chuột nhắt của Côn Lôn phái mà làm mất hòa hiếu giữa hai phái chúng ta?

Trần Vân Phụng thấy đối phương xuống giọng cũng dịu lại nói:

- Không biết các vị với sư huynh đệ Vương đạo sĩ xảy ra sự hiểu lầm gì? Nếu không phải là chuyện nghiêm trọng thì xin đừng ở đây có được không?

Thanh Phong đạo nhân hung hăng nói:

- Cái đó người không cần biết! Ta khuyên cô nương hãy cùng người bạn đừng nên tham gia vào việc này, hãy tránh xa đi! Nếu không thì ngay cả các người cũng không thoát đâu!

Trần Vân Phụng đáp:

- Côn Lôn với Thiên Sơn xưa nay giao tình rất sâu đậm. Nếu các vị không chịu thôi thì ta sẽ tham gia vào việc này.

Một tên đạo sĩ quát lên:

- Câm miệng! Người tưởng lấy uy danh Thiên Sơn phái mà hù dọa được chúng ta sao? Nếu không rút xa, để xảy ra việc gì thì đừng có trách!

Thanh Phong khoát tay nói:

- Thanh Linh, Thanh Trí sư đệ! Xem vị Thiên Sơn Tử Phụng này có bản lĩnh xuất thần nhập hóa thể nào mà dám xen vào chuyện của người khác?

Hai tên đạo sĩ “dạ” một tiếng rút kiếm xông vào đứng hai bên tả hữu Trần Vân Phụng nói:

- Trần cô nương! Bây giờ rút lui hãy còn kịp. Nếu không đừng trách chúng ta hạ thủ vô tình. Khuôn mặt xinh đẹp như thế mà trúng một vết kiếm thì đáng tiếc lắm!

Trần Vân Phụng đáp:

- Dù có bị thương thì ta cũng chỉ trách mình võ học kém người thôi! Hai vị cứ xuất thủ đi!

Thanh Phong ra lệnh:

- Nếu vậy các người chẳng cần khách khí làm gì! Phát chiêu đi!

Thanh Linh và Thanh Trí được lệnh lập tức rút kiếm tấn công.

Chúng thi triển Lương Nghi Thần Kiếm Trận, dùng Sa Bộ Kiếm Pháp hai thanh kiếm phối hợp với nhau rất chặt chẽ, bộ pháp linh diệu, chiêu thức trù mật, kiếm thế thần tốc, xứng đáng được gọi là danh kiếm.

Bốn năm luyện thần công ở Càn Khôn động phủ, công lực sở học của Trần Vân Phụng đều cao hơn ngày trước nhiều lần.

Vừa nhìn thấy đối phương thi triển kiếm trận, nàng liền nhận ra ngay đẹp mà không tinh, nếu biểu diễn thì đẹp nhưng không có bao nhiêu uy lực.

Qua màn kiếm dày đặc của đối phương, nàng cười khanh khách nói:

- Hay lắm! Hôm nay cô nương lãnh giáo Lương Nghi Thần Kiếm Trận xem kiếm pháp của phái Kỳ Liên tinh diệu đến đâu?

Nàng chưa phát kiếm phản công ngay mà thân thể cứ chờn vờn trong màn kiếm, thân pháp linh diệu vô cùng.

Hai tên đệ tử Côn Lôn phái trông thấy đều toát mồ hôi, cứ ngỡ như bất cứ lúc nào nàng cũng có thể bị hai thanh kiếm băm thành nhiều mảnh.

Hai tên Thanh Linh và Thanh Trí không phải do họ hạ thủ lưu tình mà không dả thương đối thủ, thấy Trần Vân Phụng không hoàn thủ mà còn cố tình đùa giỡn với mình như vậy lại càng tức, tăng cường tấn công như vũ bão.

Trần Vân Phụng vừa tránh chiêu, thỉnh thoảng điểm ra vài nhát, như thế cũng đủ làm cho công lực của hai tên đạo sĩ giảm đi đáng kể.

Thanh Phong đạo nhân thấy hai sư đệ đánh lâu mà không thu được kết quả, rúng động nghĩ thầm:

- Không ngờ nha đầu này thân pháp võ công đều cao như vậy! Xem ra Lương Nghi Thần Kiếm Trận không thể vây được nha đầu này, nếu nó xuất kiếm phản công thì Thanh Linh và Thanh Trí nguy mất! Cần phải dùng đại kiếm trận của sư môn mới thắng được.

Nghĩ vậy liền quát:

- Lùi!

Thanh Linh và Thanh Trí biết không thắng nổi, nghe quát liền nhảy lùi ra.

Thanh Phong nói:

- Các vị sư đệ! Võ công của Thiên Sơn cao thâm khó lường. Cần dùng Bát Quái Trận của sư môn lĩnh giáo cao chiêu của Trần cô nương mới được!

Mấy tên cùng nhao nhao hưởng ứng:

- Sư huynh nói rất phải!

Cả tám tên đạo sĩ nhất tề xuất kiếm do Thanh Phong chỉ huy, dùng võ học trấn sơn của Kỳ Liên phái là Bát Quái Trận vây lấy Trần Vân Phụng.

Từ khi nhập trường, Thiên Long vẫn không nói một lời nào, chỉ quan sát thê tử đấu với Lương Nghi Thần Kiếm Trận của hai đạo sĩ, biết rằng nàng chỉ cần xuất Tử Phụng Kiếm là chặt bằng trường kiếm của đối phương ngay, nên không hề tỏ ra lo lắng.

Nhưng bây giờ đối phương thi triển Bát Quái Trận, nhân mã đang dốc toàn lực, biết chắc rằng tình hình không đơn giản như trước.

Trong chín năm ở Càn Khôn động phủ, ngoài luyện công học kiếm ra, Thiên Long còn nghiên cứu thêm y thuật, dược tài, thi họa, binh pháp trong tủ sách của Càn Khôn Động Chủ nên hiểu khá cặn kẽ về trận pháp, trong đó có Bát Ưu ái Trận.

Thanh Phong chợt phát lệnh:

- Tiến!

Tám thanh kiếm đồng thời xuất thủ.

Chợt một nhân ảnh lao vào cùng tiếng quát:

- Khoan đã!

Nhưng Bát Quái Trận vẫn phát động tấn công không ngừng lại.

Người vừa quát là Thiên Long. Chàng vừa xuất tả chưởng đẩy lùi địch nhân vừa nói:

- Vân Phụng! Ta xem Bát Quái Trận không phải tầm thường, để ta giúp nàng một tay đối phó!

Trần Vân Phụng cười đáp:

- Chẳng cần đâu! Thiếp đang định dùng kiếm trận để thử nghiệm võ công học được ở Càn Khôn động phủ.

Thiên Long cười nói:

- Thôi được! Nhưng nàng hãy cẩn thận đấy!

Nói xong tung người lướt ra ngoài trận.

Thiên Phong vốn tin rằng Bát Quái Trận đã phát động thì không ai có thể thoát ra ngoài được, thế mà thiếu niên này muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, thân pháp còn thần diệu hơn Trần Văn Phụng nhiều, chỉ thoáng qua như làn khói không sao nhìn thấy rõ, kinh dị nghĩ thầm:

- Không biết tên này là môn hạ của ai, thuộc môn phái nào mà võ công kiệt xuất như thế? Chừng như Trần Văn Phụng là tình nhân hoặc thê tử hắn, đến khi tên này xuất thủ thì e muốn thắng cũng không phải là chuyện dễ dàng đâu!

Nhưng chẳng lẽ kiếm trận vừa mới xuất động, chưa đánh đã lùi?

Hắn liền ra lệnh tăng cường công kích.

Tám nhân ảnh chuyển động mỗi lúc một nhanh, hoán chuyển vị trí một cách tài tình, tựa hồ cả trăm người nhất loạt phát kiếm, nhìn đến hoa cả mắt.

Trong trận chỉ nhìn thấy bóng một tà áo tím chờn vờn với thanh bảo kiếm loang loáng trong tay, cũng không ai nhìn thấy rõ nàng dùng chiêu thức gì để chống trả.

Trần Văn Phụng bị vây trong trận, chỉ thấy bóng người xoay tròn xung quanh như đèn cù mỗi lúc một nhanh nên nàng cũng phải chuyển động theo.

Vốn nàng cũng biết trận pháp, chỉ chưa chủ trận, còn lại nhằm chính xác các phương vị phát ra một lúc liên hoàn mười mấy ki ếm!

Đột nhiên trận pháp rối loạn, chỉ trừ Thanh Phong, bảy tên còn lại đều lùi ra khỏi trận.

Thanh Phong mặt đỏ bừng, giận dữ quát:

- Các ngươi sao thế?

Chợt nghe Thánh Thủ Na Tra và Côn Luân Bạch Hạc cùng phá lên cười.

Thanh Phong nhìn lại mấy tên sư đệ của mình, mặt đang đỏ bừng bỗng tái xám đi như gan lợn.

Nguyên cả bảy tên đạo sĩ mặt đều xanh như tàu lá, tên bị bay mất mũ, kẻ bị cắt mất bím tóc, mấy tên bị kiếm điểm trúng vai, ngực bảy cả da thịt.

Hiển nhiên đối phương đã hạ thủ lưu tình, nếu không chỉ e quá nửa trong số chúng đều không toàn mạng.

Thanh Phong nghiêng răng nói:

- Tiện tỳ! Người dám làm nhục chúng ta! Được lắm! Sau này Kỳ Liên phái chúng ta thề sẽ không đội trời chung với Thiên Sơn các ngươi!

Rồi khoát tay ra lệnh cho bọn sư đệ:

- Chúng ta đi thôi!

Tám tên đạo sĩ còn đưa mắt căm hận nhìn Trần Văn Phụng một lần nữa mới theo nhau lướt vào rừng.

Thiên Long đến gần nói:

- Văn Phụng! Lẽ ra không nên lắng nhục chúng như vậy. Bây giờ kết cừu kết oán với Kỳ Liên phái, chỉ e sau này gặp một ít phiền phức đấy!

Trần Văn Phụng điềm nhiên đáp:

- Tướng công sợ gì chứ? Mặc chúng! Bọn tà đạo của Kỳ Liên phái chẳng có tên nào tốt lành gì, ác danh vang khắp giang hồ. Cho chúng nếm một chút khởi đầu như thế cho chùn bớt đi. Sau này nếu chúng tìm thù, thiếp sẽ không khách khí như vậy nữa đâu!

Thánh Thủ Na Tra và Côn Luân Bạch Hạc được cứu thoát, vừa mừng rỡ nhưng vừa kinh ngạc, nhìn Thiên Long và Trần Văn Phụng nghĩ thầm:

- Làm sao mà Thiên Sơn Tử Phụng võ công cao cường như thế? Mới rồi gặp sư huynh của cô ta có biểu diễn thân pháp và kiếm pháp cũng chỉ bình thường thôi, chỉ sợ Thiên Sơn Thánh Mẫu cũng chưa hơn được bao nhiêu... Lại còn thiếu niên kia nữa, vừa rồi xuất nhập Bát Quái Trận như không, thân pháp còn hơn cả Thiên Sơn Tử Phụng, không biết hắn là môn hạ của ai?

Cả hai cùng lại gần chấp tay nói:

- Đa tạ Trần cô nương đã giải nguy. Võ công của cô nương quả là cao tuyệt, huynh đệ chúng tôi hôm nay mới được mở rộng tầm mắt!

Trần Vân Phụng cười đáp:

- Hai vị quá khen! Tiểu muội chỉ học được mấy chiêu, không xứng với hai chữ “cao tuyệt” đâu!

Rồi hỏi ngay sang chuyện khác:

- Thương thế của hai vị ra sao?

- Cám ơn cô nương đã quan tâm. Chúng tôi chỉ bị ngoài da thịt thôi, nay đã tra thuốc không còn đáng lo nữa.

Thánh Thủ Na Tra nhìn Thiên Long hỏi:

- Vị huynh đài này là...

Trần Vân Phụng giới thiệu:

- Đây là ân Dương Thiên Long, là hôn phu của tiểu muội. Không thuộc môn phái nào, chỉ học võ gia truyền thôi.

Lại quay sang Thiên Long nói:

- Tướng công, hai vị này đều là đệ tử của chương môn nhân Côn Lôn phái, sư huynh là Thánh Thủ Na Tra Vương Thanh, còn sư đệ là Côn Lôn Bạch Hạc Trương Chí Cao.

Song phương chấp tay hành lễ.

Trần Vân Phụng hỏi:

- Vương đại ca, hai vị vì sao lại xung đột với bọn yêu đạo của Kỳ Liên Môn thế?

Thánh Thủ Na Tra Vương Thanh chợt thở dài nói:

- Sự việc từ tệ sư muội Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh mà ra cả. Hồi đầu tháng nó viết thư báo rằng sẽ hồi sơn nhưng tới nửa tháng vẫn không thấy hành tung nó đâu cả. Sư phụ không yên tâm nên phái sư huynh đệ chúng tôi đi tìm. Nhưng chưa gặp sư muội, chiều qua ghé vào Ngọc Gia lão điểm ở tiểu trấn dưới chân núi này nghỉ chân thì nghe nói tệ sư muội vừa đi qua đây nên đến tìm, không ngờ tới đây thì bị bọn chúng chặn đường.

Tuy chỉ nghe tiếng mà không quen biết gì nhau nhưng chúng cứ khiêu khích gây sự rồi xảy ra động thủ.

Y thở dài nói tiếp:

- Đánh nhau hơn một canh giờ, huynh đệ chúng tôi không đối phó nổi, trong lúc nguy cấp may hai vị đến kịp.

Trần Vân Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Hắc Yến Tử Thanh muội bị mất tích sao?

Côn Lôn Bạch Hạc đáp:

- Tôi và sư huynh đã tra tìm khắp ngọn núi này nhưng không thấy tông tích gì của Thanh muội cả. Sau đó thì gặp bọn ác đồ kia...

Trần Vân Phụng trầm ngâm một lúc rồi chợt nói:

- Đây thuộc địa bàn của Kỳ Liên Môn. Theo muội thấy thì rất có khả năng liên quan đến bọn này.

Thánh Thủ Na Tra nhíu mày nói:

- Chúng tôi cũng có nghi ngờ như thế, nhưng vì không có chứng cứ nên biết nói sao được? Nay đã xảy ra xung đột, chúng chịu nhục mà bỏ đi, chỉ e muốn đến sư môn của chúng hỏi cũng rất khó.

Trần Vân Phụng cũng biết rằng đối phương quyết không bao giờ bỏ qua chuyện vừa rồi, liền nói:

- Theo ý muội thì bốn người chúng ta chia nhau tìm kiếm. Hai vị đại ca mỗi người mang theo một con khỉ đi cùng, sẽ có ích đấy. Tiểu muội và Thiên Long cũng sẽ đi riêng. Hai canh giờ sau, bất luận có tìm được hay không phải quay về đây để thương lượng đối sách tiếp.

Thánh Thủ Na Tra nghĩ thầm:

- Hai huynh đệ chúng ta đi với nhau còn chưa đối phó nổi với bọn kia, huống gì nay lại tách ra. Con khỉ kia trông khá hung dữ và nhanh nhẹn, nhưng liệu có đối địch được không?

Nhưng người ta đã có hảo ý với sư muội mình, chẳng lẽ còn nêu khó khăn nữa?

Nghĩ đoạn liền nói:

- Rất tốt! Cứ theo kế hoạch của Trần cô nương mà làm.

Trần Vân Phụng gọi hai con khỉ lại, xoa đầu nó ra hiệu một lúc, còn nói thêm mấy câu, chúng gật đầu ra tỏ ra hiểu ý, sau đó ngoan ngoãn đến bên Thánh Thủ Na Tra và Côn Lôn Bạch Hạc chờ lệnh.

Bốn người lập tức lên đường, Thiên Long bên tả, Trần Vân Phụng bên hữu, Thánh Thủ Na Tra và Côn Lôn Bạch Hạc mỗi người mang theo một con khỉ đi theo hai hướng khác.

Chờ cả ba người đi xong, Thiên Long tháo hai con ngựa ra, vỗ vào bờm Bạch Long nói:

- Người dắt Tử Phụng đi gặm cỏ cho thoải mái nhưng không được đi xa nghe chưa! Ở gần đây chờ ta trở lại! Bạch Long hí một tiếng, ve vẩy đuôi rồi cùng Tử Phụng thong thả đi vào rừng.

Thiên Long liền tung mình lướt đi. Được chừng hai dặm thì chợt thấy trước mặt thấp thoáng một khu trang viện trong một khu rừng thưa.

Không ngờ ở nơi thâm sơn cùng cốc này mà cũng có dân cư, chàng liền hướng về phía đó.

Nguyên đó không phải là một trang viện mà là đạo quán rất hùng vĩ.

Thiên Long nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ đây là trọng điểm của Kỳ Liên Môn?

Tiến lại gần xem, thấy trên cổng có một tấm hoành phi đề bốn chữ lớn “Tam Thanh Hạ Viện.”

vừa định gọi cổng thì chàng chợt nghe có tiếng người bên trong đạo quán phát ra, nhưng vì nói khẽ nên chàng phải tiến đến gần lắng tai mới nghe rõ.

- Sư huynh hãy làm như không biết gì cả. Nếu có chuyện gì đệ sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm!

Giọng khàn khàn của một lão nhân đáp:

- Sư đệ! Chỉ sợ không được đâu! Dù thế nào thì chúng ta cũng là danh môn đạo gia... làm nhục danh tiết của người ta... đó là sự dâm hành. Nếu chuyện lan ra...

Giọng người thứ nhất ngắt lời:

- Sư huynh cho rằng sư phụ còn để cho cô ta sống hay sao? Để cho đệ làm xong việc đó sẽ nhốt lại như cũ. Sư phụ trở về đạo quán, chỉ phát lệnh một tiếng là đi đời, người đã chết thì còn đối chứng sao được nữa?

Giọng người già nua vẫn tỏ ra lo lắng:

-Nhưng... nhưng...

Tên thứ nhất cổ thuyết phục:

- Sư huynh đồng ý đi! Sau này đệ nhất định sẽ trọng tạ!

Người kia thở dài nói:

- Thôi được! Tùy ngươi vậy! Nhưng sau này đừng có liên lụy đến ta là được!

Tên thứ nhất đắc ý nói:

- Hắc hắc! Hòa Hợp Tán của Hòa Hợp Tiên Tử công năng rất mạnh. Chỉ cần uống một viên là cô ta sẽ phát cuồng, chỉ sợ tiểu đệ không muốn nó cũng bắt làm... Không chừng sau này có đuổi nó cũng cứ bám lấy đệ không chịu đi. Đến lúc đó sư huynh đệ chúng ta còn có công nữa!

Tới đó cất một tràng cười khả ố.

Thiên Long nghe tên đó biết ngay bọn tặc đạo trong Tam Thanh Hạ Viện bắt lương nữ về hãm hại, chỉ không biết đây có phải Kỳ Liên Môn và nữ nhân kia có đúng là Hắc Yến Tử không.

Sợ chúng lập tức xâm hại đến nữ nhân bất hạnh kia, chàng liền đập vào cửa mấy tiếng gọi to:

- Mở cửa! Xin các đạo trưởng mở cho vào!

Lát sau vang lên tiếng chân chạy rầm rập, rồi có người cất tiếng niệm Phật:

- Vô Lượng Phật!

Tiếp đó cánh cổng mở ra, bên trong xuất hiện một lão đạo sĩ chừng năm mươi tuổi, trong tay cầm một chiếc phát trần.

Ngoài ra phía sau còn có hai trung niên đạo nhân khác bận thanh y.

Lão ngưng mục nhìn Thiên Long một lúc rồi mới nói:

- à! Nguyên là tiểu thí chủ! Không biết thí chủ tới đây có việc gì mà đáng nóng vội như thế?

Thiên Long thấy người này trông đoan chính không có vẻ tà ác, nhưng hai trung niên đạo nhân sau lưng lão thì chẳng phải ai xa lạ, đó là hai tên Thanh Linh và Thanh Trí trong bọn tám tên do Thanh Phong chỉ huy vừa động thủ với Trần Văn Phụng ở ngoài rừng.

Thiên Long chấp tay thi lễ nói:

- Đạo trưởng thứ lỗi! Tại hạ là âu Dương Thiên Long, được người ủy thác đi tìm một thiếu nữ. Vừa rồi nghe tin có nữ nhân lạc vào quý quán nên mới mạo muội vào đây. Thượng vọng quý quán nhón tay làm phúc, thả vị cô nương đó ra.

Thanh Linh đạo nhân chợt bước lên thì thầm nói với lão đạo sĩ câu gì đó.

Lão đạo sĩ nhíu chặt đôi mày tỏ vẻ do dự hồi lâu mới trả lời:

- Tiểu thí chủ! Đây là Tam Thanh đạo quán, là hạ việc của Kỳ Liên Môn. Bản đạo là Trường Phong, là quán chủ ở đây Tiểu thí chủ từ đâu đến? Vì sao vừa vào đây đã dựng chuyện quy tội cho bản quán? Người của Kỳ Liên Môn đã bao giờ vô cớ hại người. Huống chi còn vu hãm cho chúng ta bắt cóc nữ nhân? Nếu không có việc gì khác thì bản đạo xin miễn tiếp khách. Cáo từ!

Thiên Long cười to nói:

- Khoan đã! Nên biết rằng câu chuyện vừa rồi giữa đạo trưởng và lệnh sư đệ, tại hạ đã nghe rõ cả. Tại hạ dám khẳng định rằng Triệu cô nương đã bị các người bắt đưa vào đây. Đạo trưởng đừng chối vô ích! Nếu muốn giữ hòa khí thì xin hãy thả cô ấy ra, nếu không tại hạ sẽ vào quán tìm đây.

Trường Phong đạo trưởng nổi giận quát:

- To gan! Sao ngươi dám ngậm máu phun người, xông vào đây vu hại bản quán? Người đâu! Bắt tên này giao cho Giới Luật Phòng xử trí!

Một bọn đạo sĩ mười mấy tên nghe to tiếng đã mang binh khí xông ra, được lệnh quán chủ liền “dạ” một tiếng, do Thanh Linh và Thanh Trí cầm đầu xông vào xông lấy Thiên Long.

Trường Phong lạnh lùng nói:

- Tiểu thí chủ tốt nhất là thúc thủ chịu trời đi, chờ bốn môn chủ về xử lý may ra được giảm tội. Nếu không đừng trách bốn quán chủ không lưu tình!

Thiên Long chợt phát tay mấy cái rồi cười đáp:

- Đạo trưởng! Tại hạ với thiện chí nhắc lại một lần nữa, nếu muốn tốt thì hãy dẫn tại hạ đến đưa Triệu cô nương ra!

Trường Phong quát:

- Việc đã thế này mà người còn chưa chịu tỉnh ngộ hay sao? Động thủ đi!

Nào ngờ phát lệnh xong nhưng chẳng thấy tên nào chịu động thủ bắt người mà cứ đứng đờ ra, mắt lảo liên như kẻ mất trí.

Trường Phong ngơ ngác kêu lên:

- Thế nào? Các người...

Thiên Long cười đáp:

- Vì đạo trưởng ra lệnh không hợp tình hợp lý nên chúng không chịu nghe theo đó thôi!

Trường Phong lập tức nhận ra bọn thủ hạ đều đã bị khống chế huyết đạo, kinh hãi nghĩ thầm:

- Muốn thi triển thủ pháp Cách Không Điểm Huyết thì ít nhất phải luyện bốn mươi năm công lực mới làm được.

Ngay cả mình cũng chỉ thi triển có hiệu quả trong phạm vi ba thước thôi, làm sao...

Không tin thiếu niên này có công lực thâm hậu đến mức đó, lão chấp tay hướng lên một lùm cây cách chừng bốn năm trượng nói:

- Bần đạo là Trường Phong, quán chủ Tam Thanh Hạ Viện này. Không biết vị thần tiên nào từ đâu vân du đến? Có thể hạ cố xuống đây để bần đạo được diện kiến tôn nhan không?

Thiên Long cười nói:

- Đạo trưởng đừng gọi vô ích! Cách xa khu vực này hai dặm ngoài chúng ta không còn ai khác đâu!

Chàng lại chỉ tay sang bọn đạo nhân nói tiếp:

- Quý thuộc hạ là do ta làm đấy! Bây giờ đạo trưởng có chịu dẫn ta vào lao phòng rồi chứ?

Trường Phong vẫn không chịu tin, “hừ” một tiếng nói:

- Tiểu tử dám buông lời khoác lác mà không biết thẹn! Trước hết ta sẽ thu thập người rồi mới nói!

Dứt lời lướt tới trước mặt Thiên Long, tay phải nhập hai chỉ lại thi triển một thức Trục Nhập Trung Nguyên điểm vào hai yếu huyết trước ngực chàng.

3. Trùng Trĩ Ác Đồ

Đây là lần đầu tiên Thiên Long xuất thủ đối địch kể từ khi rời Càn Khôn động phủ, cũng là lần đầu tiên trong đời, vì thế trong lòng vừa vui thích nhưng cũng lo lắng, không biết công lực của mình có thể thắng được đối phương không?

Hoặc giả nếu xuất thủ quá nặng thì có thể đánh chết đối phương không?

Ý nghĩ đó lướt qua rất nhanh, Thiên Long chưa đủ tự tin để đối phó với một cao thủ như Trường Phong nhưng qua một tháng hành trình, chàng tin vào khinh công thân pháp của mình nên lướt người tránh đi.

Trường Phong đạo trưởng nhếch mép cười nhạt, tay trái giương phát trần chọc vào sườn trái địch thủ Lão chợt thấy mắt hoa lên, thân ảnh đối phương nhòe đi rồi không thấy đâu nữa!

Không biết dùng thân pháp gì, Thiên Long chợt xuất hiện sau lưng địch, xuất chỉ điểm nhẹ vào hai huyệt Đại Chùy và Mệnh Môn.

Trường Phong đạo trưởng tuy thấy có thân ảnh lướt qua nhưng vì trong lòng còn hồ nghi, mặt khác có muốn đưa phát trần đổ i phó cũng không kịp.

Khi nhìn trước mặt và hai bên không thấy đối phương đâu, lại nghe tiếng gió rít lên sau lưng, muốn chồm tới tránh thì đã quá muộn!

Lập tức lão thấy hai yếu huyệt tê đi, người đứng sững bất động, bấy giờ mới biết thiếu niên quả là võ công siêu phàm!

Thiên Long quát:

- Nói nhanh! Địa lao nằm ở đâu? Nếu dám nửa lời dối trá thì đừng trách bổn thiếu gia hạ thủ ác độc!

Trường Phong trước đây hung hăng vì tin rằng một thiếu niên miệng còn hôi sữa mà dám xông vào trọng địa của Kỳ Liên Môn phách lối thì khác nào vượt râu hùm?

Bây giờ thì tin chắc “vị thần tiên” Cách Không Điểm Huyết như chớp không chế mười mấy tên đạo nhân không phải ai khác, chính là thiếu niên này.

Trong lòng vừa kinh vừa sợ, lão lắp bắp nói:

- Địa... địa lao ở... dưới thần án trong hậu... hậu điện... ở đó có... thông đạo dẫn... dẫn xuống...

Thiên Long nghe nói cả mừng, cứ để mặc Trường Phong đạo nhân và bọn đạo sĩ đứng ngây ra đó lao vào hậu điện.

Dịch thần án ra, quả nhiên chàng phát hiện được ngay một thông đạo dẫn xuống lòng đất, bên dưới tối mò, từ đó phát ra tiếng rên rỉ của nữ nhân.

Không chút do dự, Thiên Long nhảy ngay xuống theo thông đạo quanh co đến chỗ phát ra tiếng rên.

Đi chừng năm trượng thì trông thấy một ngọn đuốc cắm trên tường đất, từ đây địa đạo mở rộng ra.

Chàng lướt mắt nhìn, thấy dọc thông đạo rộng như hành lang này có tới mười mấy cánh cửa sắt nhưng đều hé mở, nhìn vào năm căn đầu tiên không thấy người nào.

Trong lòng đang hồ nghi thì chợt nghe phía trước có tiếng nam nhân cười lên dâm dăng nói:

- Hơ hơ... Hắc mỹ nhân của ta! Đừng vội! Rồi bổn tiên sẽ làm cho nàng sướng mê lên! Hắc hắc! Tắm thân nồng nà của nàng kiều diễm làm sao! Có hơi đen một chút, nhưng cũng xứng là mỹ nhân...

Giọng nữ nhân lạc đi:

- ôi nhanh... nhanh lên... thiếp không chịu... nổi nữa...

Thiên Long liền lao bổ tới.

Sau khi xác định giọng nói phát ra từ gian phòng cuối cùng đóng kín cửa, chàng liền dụng toàn lực quạt mạnh làm cho cánh cửa sắt mở tung ra.

Vừa đưa mắt nhìn vào, Thiên Long chợt thấy máu sôi lên.

Một trung niên đạo nhân rậm râu sâu mắt, dáng cao gầy đang hấp tấp mở thất lưng để cởi nốt chiếc quần độc nhất trên người.

Vừa trông thấy tên đạo sĩ, Thiên Long lập tức nhìn ra hẳn chính là Thanh Phong đạo tặc, kẻ cầm đầu bảy tên yêu đạo vây đánh Thánh Thủ Na Tra và Côn Lôn Bạch Hạc.

Một thiếu nữ rất xinh đẹp, nước da ngăm ngăm đen toàn thân trần truồng, mắt nhắm nghiền nằm bệt trên sàn.

Thiếu nữ không ngừng vắn vẹo người, tay búi lấy nền đá, miệng thở hồng hộc, thỉnh thoảng bật lên tiếng rên:

- Nhanh lên... thiếp... không chịu... được nữa...

Nghe tiếng mở cửa, Thanh Phong vẫn không thèm quay lại quát:

- Tên nào dám...

Thiên Long rít lên:

- Dâm tặc vô sỉ! Trong Tam Thanh Thánh Điện sao ngươi dám giở hành vi ô nhục bắt lương đó?

Thanh Phong nghe quát kinh hãi quay lại, mặt bỗng biến sắc, miệng há ra không thốt được tiếng nào.

Thiên Long nghiêng răng nói:

- Hạng dâm ác như ngươi nếu để tiếp tục sống thì há chẳng đắc tội với Thái Thượng Lão Quân hay sao?

Thanh Phong trấn tĩnh lại, định lao tới khống chế thiếu nữ nhưng Thiên Long đã vung tay quát:

- Nộp mạng!

Chỉ nghe “bình” một tiếng, Thanh Phong yêu đạo bị một chưởng đánh trúng ngực bắn lên va đầu vào trần hắc lao vỡ tan, thi thể đổ xuống góc phòng.

Thiên Long không thèm nhìn lại, cúi xuống thiếu nữ nói:

- Cô nương! Dậy mặc y phục vào đi!

Thiếu nữ hé mắt nhìn Thiên Long, chợt bật người lên ôm chặt lấy cổ chàng, phà hơi thở nóng rực vào mặt chàng, người cuộn lên như con rắn, miệng vẫn không ngừng rên rỉ:

- Chàng... hãy yêu... thiếp đi! Nhanh lên...

Thiên Long đã biết rằng thiếu nữ bị yêu đạo Thanh Phong cho uống dâm dược, hiện đang bị phát tác kịch liệt, lo lắng nói:

- Cô nương! Tĩnh lại đi! Không được đâu! Để tại hạ tìm thuốc giải...

Nhưng thiếu nữ vẫn ghì chặt lấy chàng, ép đôi môi nóng hổi vào miệng chàng không chịu buông ra.

Thiên Long không biết làm thế nào, đành điểm chỉ vào Não Hộ Huyết khiến cô ta mê đi rồi đặt nằm xuống, chạy tới thi thể Thanh Phong tìm trong khắp các túi nhưng chỉ lấy được một lọ thuốc nhỏ bên ngoài dán nhãn viết ba chữ Hòa Hợp Tán.

Chàng đã nghe tên này nói với Trường Phong khi ở ngoài cổng, biết đây là dâm dược, cố tìm kỹ một lần nữa nhưng không còn loại thuốc nào khác.

Không còn cách gì hơn, chàng đành mặc y phục cho thiếu nữ rồi bế thốc cô ta lên chạy ra khỏi hắc lao.

Trường Phong và mười mấy tên yêu đạo vẫn đứng nguyên tư thế cũ, ngoài ra còn có ba bốn đạo nhân khác, thấy Thiên Long chạy ra vội tránh đi. Chắc bọn này định giải huyết cho đồng bọn nhưng không biết cách.

Thiên Long tới gần Trường Phong hỏi:

- Lão đạo! Cô nương này là Hắc Yến Tử Triệt Thanh Thanh, không sai chứ?

- Không sai!

Thiên Long nói tiếp:

- Cô ấy bị sư đệ ngươi là Thanh Phong cho uống Hòa Hợp Tán, suýt nữa thì hại trinh tiết cô ta. Mau đưa thuốc giải ra, nếu không thì đừng hòng có tên nào sống sót!

Trường Phong đạo nhân sợ hãi nói:

- Tiểu thí chủ! Xin hãy tha cho chúng tôi, bản đạo sẽ đưa giải được. Nếu trong vòng nửa canh giờ mà không được giải thì Triệu cô nương sẽ biến thành kẻ mất trí không cứu chữa được đâu!

Thiên Long nghe nói tình hình nghiêm trọng như vậy thì rất lo, hơn nữa chàng là người lương thiện, chỉ có gặp những kẻ thật tàn ác như Thanh Phong mới hạ độc thủ, vốn không có ý giết bọn này.

Nghe nói thế, chàng liền gật đầu chấp thuận ngay:

- Được! Chỉ cần đưa giải được cứu Triệu cô nương, ta sẽ tha cho các người khỏi chết!

Trường Phong nói:

- Tiểu thí chủ! Hòa Hợp Tán là dâm dược của Hòa Hợp Tiên Tử có công năng rất mạnh. Trừ giải được của bà ta, chỉ còn Tuyết Sơn Băng Tầm mới giải được mà thôi. Nhưng bốn quán hiện không có hai thứ đó, vì thế...

Thiên Long lo lắng hỏi:

- Chẳng lẽ thúc thủ vô sách để cô ta thành người mất trí?

Trường Phong ngập ngừng nói:

- Vẫn còn một cách...

- Cách gì?

- Đó là âm dương phối hợp. Khi cô ta đã thỏa mãn dục vọng rồi, không cần giải được cũng tự nhiên khỏi.

Thiên Long nổi giận quát:

- Thế nào? Các người không có giải được?

Trường Phong đạo nhân thở dài đáp:

- Xin tiểu thí chủ tha cho! Không biết Thanh Phong làm cách nào mà lấy được Hòa Hợp Tán của Hòa Hợp Tiên Tử.

Hắn còn nói rằng xưa nay Hòa Hợp Tiên Tử chưa từng cho ai giải được bao giờ.

Thiên Long “hừ” một tiếng nói:

- Các người là quân bại hoại vô lâm, làm ô uế Tam Thanh Điện chứ tu đạo gì. Thật là đồ đáng chết!

Trường Phong sợ hãi nói:

- Xin tiểu thí chủ tha cho! Chỉ có một mình Thanh Phong là kẻ ác thôi. Vừa rồi bản đạo không chấp nhận, nhưng hãn nài nỉ mãi, hơn nữa hãn còn dựa vào thế lực...

Tới đó đột nhiên dừng lại.

Thiên Long vừa rồi quả có nghe Trường Phong phản đối ý đồ dâm dăng của Thanh Phong nhưng vì hãn nài nỉ quá nên phải nhượng bộ.

Mặt khác ngoài Thanh Phong ra, chàng chưa thấy bọn này có tội gì lớn, chàng đành khoát tay nói:

- Thôi! Chờ khi ta tìm cách giải cứu cho Triệu cô nương xong sẽ tìm các người tính sổ!

Trường Phong nghe nói thế vừa mừng vừa lo. Mừng vì Thiên Long chưa có ý trừng trị chúng, nhưng lo lắng rằng giả như không tìm được cách cứu chữa cho Triệu Thanh Thanh để cô ta trở thành mất trí thì sao?

Lão liền nói:

- Tiểu thí chủ! Vị cô nương này trúng độc đã lâu, thời gian nửa canh giờ sắp hết. Nếu không mau cứu giải thì chỉ e sẽ biến thành mất trí, không có cách gì cứu chữa được đâu!

Thiên Long nghe nói cúi xuống nhìn Triệu Thanh Thanh, thấy khắp người nàng mồ hôi ướt đẫm, người cứ co giật liên hồi.

Chàng thở dài lẩm bẩm:

- Đến nước này thì cũng chỉ đành liều thôi!

Rồi nhìn Trường Phong và bọn đạo sĩ nói:

- Trời xanh có đức hiếu sinh. Bổng thiếu gia lần này tha mạng cho các người. Hãy cải tà quy chánh, nếu sau này ta còn nghe nói các người có hành vi bất lương nào khác thì cho dù chạy lên trời ta cũng tìm được để lấy mạng các người.

Chàng xuất thủ giải khai huyết đạo cho Trường Phong và bọn đạo sĩ, nói thêm:

- Kỳ Liên Môn có tiếng là có nhiều hành vi tàn bạo, tác oai tác quái khắp giang hồ. Nhất định ta sẽ tìm đến lão môn chủ hỏi tội. Các người không được chấp cánh cho họ nữa. Bây giờ mau về thu xếp đồ đạc rồi nhanh chóng rời bỏ nơi này!

Nói xong đưa Triệu Thanh Thanh vào một gian phòng chốt chặt cửa lại. Nhớ lời Trường Phong rằng chỉ qua nửa canh giờ mà không được giải Hòa Hợp Tán sẽ phát tác làm nạn nhân mất trí.

Thấy sắc mặt thiếu nữ tái nhợt, mồ hôi toát đầm đìa, chàng không do dự nữa, cởi y phục thiếu nữ ra.

Thân thể trần truồng đầy khêu gợi của mỹ nhân không làm Thiên Long động dục tính, trái lại còn khiến chàng hoảng sợ, nghĩ thầm:

- Mình làm gì thế này? Đã có thể tử là Vân Phụng, nay có lý nào còn kết hợp với một cô nương khác? Biết rằng tình thế bức bách, muốn cứu cô ta thì phải làm thế nhưng sau này tỉnh lại, Triệu Thanh Thanh sẽ nghĩ thế nào?

Đối với một thiếu nữ, trinh tiết còn quý hơn cả sinh mệnh, nếu sau này biết sự việc này liệu cô ta có tha thứ cho mình không?

Hơn nữa việc xâm phạm đến trinh tiết nữ nhân là điều tối kỵ, tiếng lan ra giang hồ, mình sẽ không còn mặt mũi nào mà nhìn thi ân hạ nữa?

Nhưng mạng người là quan trọng, biết làm sao bây giờ?

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên, chàng tự nhủ:

- Sao mình không dùng âm Dương Hòa Hợp Thần Công thử xem có kết quả không? Nếu cứu được thì không phạm đến trinh tiết cô ta...

Nghĩ đoạn chàng xuất thủ giải khai huyết đạo cho Triệu Thanh Thanh.

Vừa tỉnh lại, thiếu nữ mở to mắt nhìn Thiên Long, miệng lại rên rĩ, thân thể vận vẹo, tay chà sát khắp người, rồi chẳng còn biết đối phương là ai, nàng ôm ghì lấy tỷ cả tấm thân trần truồng của mình lên người chàng.

Thiên Long nói:

- Cô nương! Xin đừng như thế, tại hạ sẽ tìm cách giải cứu...

Nhưng Triệu Thanh Thanh chẳng cần để ý nghe chàng nói gì, vừa thở dốc vừa nói:

- Thiếu gia... xin chàng giúp thiếp nhanh lên... thiếp chết mất...

Thiên Long đặt thiếu nữ xuống giường, đặt tay phải ấn vào huyết Tiểu Phúc nang, vận âm Dương Hòa Hợp Thần Công truyền vào.

Phương pháp này tỏ ra có hiệu lực.

Triệu Thanh Thanh giãy giụa rất mạnh, nhưng được một lúc thì yếu dần, miệng cắn chặt vào gối, run lên từng đợt, cuối cùng quất to lên một tiếng mê đi.

Thiên Long vẫn tiếp tục vận âm Dương Hòa Hợp Thần Công truyền vào nhưng nhẹ hơn, chờ cô ta ngủ say thì thu tay về, dùng chân phủ lên người Triệu Thanh Thanh.

Chợt lúc ấy bên ngoài có tiếng gọi:

- Thiên Long! Chàng ở đâu?

Nhận ra giọng nói của Trần Vân Phụng, Thiên Long cả mừng mở cửa ra nói:

- Vân Phụng! Ta ở đây!

Trần Vân Phụng lao vào phòng, thấy Triệu Thanh Thanh ngủ say trên giường, nàng vội đến xem qua rồi hỏi:

- Thanh muội sao thế?

Thiên Long đáp:

- Cô ta bị Kỳ Liên Môn bắt giam vào hắc lao, yêu đạo Thanh Phong bức cô ta uống Hòa Hợp Tán của Hòa Hợp Tiên Tử định làm nhục...

Trần Vân Phụng kinh dị hỏi:

- Cái gì? Thanh muội bị Thanh Phong bức uống Hòa Hợp Tán của Hòa Hợp Tiên Tử?

Thiên Long gật đầu:

- Chính thế.

- Hắn đã kịp...

Thiên Long ngắt lời:

- Chưa. May mà ta đến kịp...

Trần Vân Phụng nhìn chàng đầy nghi ngờ hỏi:

- Thiếp nghe rằng Hòa Hợp Tán của Hòa Hợp Tiên Tử là một thứ dâm dược cuồng độc bá đạo, làm sao mà chàng giải được?

Thiên Long cười khổ đáp:

- Trường Phong lão đạo nói rằng nếu qua nửa canh giờ mà không giải được thì nạn nhân sẽ trở nên mất trí nên ta đành...

Trần Vân Phụng gấp giọng hỏi:

- Thế nào? Chàng đã...

Thiên Long lắc đầu:

- Không Ta dùng âm Dương Hòa Hợp Thần Công truyền vào Tiểu Phức cho cô ta, bây giờ Triệu cô nương đã ngủ, nhưng chưa biết có công hiệu hay không?

Trần Vân Phụng đến bên giường đỡ chần ra, thấy người Triệu Thanh Thanh ướt đầm mồ hôi liền lau khô rồi thở dài nói:

- Chỉ e rằng chàng khổ công như thế cũng vô ích mà thôi!

Thiên Long ngơ ngác hỏi:

- Vì sao? Chẳng lẽ âm Dương Hòa Hợp Thần Công vô hiệu? Nếu vậy...

Trần Vân Phụng ngắt lời:

- Không phải. Trái lại Thanh muội bây giờ không có gì đáng lo nữa. Nhưng cho dù chàng không phạm đến trình tiết cô ta thì cũng giống như đã phạm...

Thiên Long nhú mày hỏi:

- Vì sao chứ? Chẳng lẽ ngay cả nàng cũng không tin ta?

Trần Vân Phụng lắc đầu:

- Thiếp hoàn toàn tin ở chàng, nhưng nên biết tấm thân thanh bạch của nữ nhân là vô giá. Dù thế nào chẳng nữa, Thanh muội đã để lộ toàn bộ thân thể trước chàng, chỉ e rằng cô ấy dù muốn hay không cũng chỉ còn cách lấy chàng mà thôi.

Thiên Long nghe vậy đứng ngây ra.

Trần Vân Phụng dịu dàng nói:

- Thôi chàng hãy ra ngoài đi. Chờ cô ta tỉnh lại, thiếp sẽ lựa lời phân giải. Ngoài kia còn có Bạch Long và Tử Phụng, hãy chăm sóc cho chúng.

Thiên Long buông tiếng thở dài rồi bước ra khỏi phòng, tiện tay khép cửa lại.

Chàng vừa ra khỏi, chợt nghe Triệu Thanh Thanh bật lên khóc rưng rức.

Trần Vân Phụng nhẹ giọng hỏi:

- Thanh muội thế nào?

Triệu Thanh Thanh nghẹn ngào nói:

- Không ngờ muội phải chịu tai họa thảm khốc này... Tấm thân trinh bạch đã không còn, muội sống làm gì nữa?

Nguyên vừa rồi nàng đã tỉnh lại, nghe hai người nói chuyện liên quan đến mình liền lắng nghe mà không mở mắt ra.

Khi biết rõ mọi sự, Triệu Thanh Thanh mới hiểu ra rằng mình vừa trải qua một đại nạn thảm khốc, cho dù đối phương không phạm đến trinh tiết nhưng dù thế nào thì mình đã không còn là một trinh nữ nữa.

Với một nữ nhân thì tấm thân trinh bạch còn quý hơn tính mạng, lâm vào cảnh đó ai mà chẳng thương tâm?

Trần Vân Phụng nhẹ lời an ủi rồi đưa y phục cho Triệu Thanh Thanh.

Khi Thiên Long quay lại vẫn còn nghe Triệu Thanh Thanh khóc thảm tức nên không dám bước vào.

Chừng sau nửa canh giờ, chàng đang sốt ruột không biết tình trạng Hắc Yến Tử ra sao thì chợt thấy Trần Vân Phụng chạy ra, vội hỏi:

- Cô ấy thế nào rồi?

Trần Vân Phụng nhoẻn miệng cười đáp:

- Tốt rồi! Lát nữa chàng sẽ biết!

Nàng mở chiếc rương gỗ trên lưng con Tử Phụng lục tìm bộ Thiên Tầm y, nhìn Thiên Long bằng ánh mắt tình quái rồi lại chạy vào phòng.

Thấy vẻ mặt hớn hở của Trần Vân Phụng, chàng hiểu rằng tình trạng của Hắc Yến Tử không đáng lo nữa, nhưng biểu hiện khác thường của nàng làm Thiên Long rất ngạc nhiên, tự nhủ:

- Chẳng lẽ...

Tuy lơ mơ đoán ra sự việc nhưng "chẳng lẽ thế nào thì không dám nói ra nhưng tim lại đập rộn lên.

Một lúc sau, hai thiếu nữ mặc hai bộ Thiên Tầm Y một tử một hắc bước ra.

Hắc Yến Tử vừa qua cơn đại nạn nay mặc bộ hắc y mới trông đẹp làm sao, so với Trần Vân Phụng chỉ trừ nước da ngăm ngăm đen, sắc đẹp quyết không chịu nhường một phân!

Trần Vân Phụng khoác tay Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh đến gần Thiên Long nói:

- Từ hôm nay thiếp có thêm một vị muội muội, chàng có thích không?

Thiên Long liền hiểu ngay câu đó có ý nghĩa gì, chàng lúng túng nói:

- Triệu... cô nương...

Trần Vân Phụng chữa lại:

- Lẽ ra chàng nên gọi là “tiểu nương tử” nhưng bây giờ chỉ cần gọi Thanh muội là được, còn cô nương gì nữa?

Hắc Yến Tử cúi gầm mặt xuống, đổ đến tận mang tai!

Cuối cùng Thiên Long đánh bạo hỏi:

- Thanh muội đỡ rồi chứ?

Hắc Yến Tử càng cúi thấp hơn, một lúc sau mới cất tiếng lí nhí, chẳng ra câu chữ gì:

- Muội... đỡ rồi... Long ca... tiểu muội...

Trần Vân Phụng thấy hai người bối rối như vậy thì rất thích chí, cười khanh khách nói:

- Ban đầu thì cứ ngại ngùng như thế, nhưng sau này tình lang ý chiếp thì cứ riu rít như chim cho mà xem! Bây giờ tôi phải đi báo cho hai vị sư huynh của Thanh muội, chắc hai người đang lo lắng! Lát nữa hai người tới chỗ hẹn sau.

Rồi chẳng chờ ai trả lời, tung mình nhảy lên lưng Tử Phụng.

Con tuần mã hí vang một tiếng tung vó lao đi.

Chỉ còn lại hai người, Thiên Long [thiếu].

Bấy giờ nàng mới thấy rõ gương mặt tuần tú của tình lang, mới tin lời Vân Phụng là không giả, trong lòng được an ủi rất nhiều.

Thiên Long cười nói:

- Thanh muội...

Triệu Thanh Thanh bẽn lẽn đáp:

- Tướng công...

Cả hai trái tim cùng đập rộn lên.

Thiên Long bước tới ôm lấy vai nàng nói:

- Thanh muội... vì bất đắc dĩ, ta đành phải...

Hắc Yến Tử đưa tay chặn lấy môi chàng nói:

- Chàng đừng nói thế... Phụng thư đã kể hết rồi... May mà chàng đến kịp, thiếp không ân hận gì đâu!

Nói xong dựa vào ngực chàng đầy âu yếm và tin cậy.

Đứng một lúc, Thiên Long dịu dàng nói:

- Thanh muội! Chúng ta tới chỗ hẹn. Chắc hai vị sư huynh Thánh Thủ Na Tra và Côn Lôn Bạch Hạc đang rất mong được gặp nàng. Hắc Yến Tử gật đầu.

Thiên Long đỡ nàng lên ngựa rồi nhảy lên ngồi sau lưng nàng, giắt cương phi nước kiệu rời khỏi Tam Thanh Hạ Viện.

Tại chỗ hẹn, nơi trước đây hai canh giờ đã xảy ra cuộc ác đấu, Thánh Thủ Na Tra và Côn Lôn Bạch Hạc đang đứng chờ, trong lòng đều rất nôn nóng.

Một hồi lâu chợt thấy hai con Kim Mao Hầu kêu lên mấy tiếng, bắt thần tung mình chồm qua bãi đá lao đi như cơn Hai sư huynh đệ kinh hãi nghĩ thầm:

- Thân pháp của hai con vật đó thật là kinh nhân! Nếu chúng đuổi theo người, dù võ công cao cường bao nhiêu cũng đừng mong chạy thoát.

Thánh Thủ Na Tra Vương Thanh hỏi:

- Sư đệ! Chúng tở ra kinh động như thế, chắc có người tới đây!

Lát sau thì nghe tiếng vó ngựa, nhìn lại thấy hai con khỉ ngồi vắt vẻo trên lưng ngựa, trước và sau Thiên Sơn Tử Phụng.

Hai sư huynh đệ đồng thanh hỏi:

- Trần cô nương có nghe tin tức gì về sư muội không?

Thiên Sơn Tử Phụng xuống ngựa, cười đáp:

- Thanh muội bị bọn yêu đạo của Kỳ Liên Môn bắt cóc...

Côn Lôn Bạch Hạc Trương Chí Cao gấp giọng hỏi:

- Cô nương có chắc không? Sư muội hiện bị giam giữ ở đâu?

Trần Vân Phụng chỉ tay ra phía sau nói:

- Hai vị ca ca đừng lo! Hiện giờ lệnh sư muội được cứu ra rồi...

Côn Lôn Bạch Hạc lại hỏi:

- Ai cứu?

Trần Vân Phụng cười nói:

- Vị đó sắp tới, sẽ là Ý nàng định nói "nữ tử nhưng chợt nghĩ rằng mình nói ra bây giờ thì nhất định bị tra hỏi, e rằng đường đột quá nên kịp dừng lại.

Thánh Thủ Na Tra chợt nói:

- Phải rồi! Chính là âu Dương thiếu hiệp chứ gì? Chỉ có vị đó thần công cái thể mới có thể đột nhập vào cấm địa của Kỳ Liên Môn...

Vừa lúc đó, hai con Kim Mao Hổ lại kêu lên khèng khèc lao đi, lát sau quay trở lại với Thiên Long và Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh trên lưng con Bạch Long.

Cả hai sư huynh đệ vội vàng bước lên chào hỏi:

- Sư muội!

- Sư huynh!

Thiên Long nhảy xuống, chào hỏi xong đỡ Triệu Thanh Thanh xuống ngựa, ba sư huynh muội đứng vây lại với nhau mừng mừng tủi tủi kể lại những sự kiện xảy ra kể từ khi xa cách.

Hắc Yến Tử mắt đỏ hoe, kể lại việc mình bị người của Kỳ Liên Môn bắt cóc, chỉ nói được Thiên Long giải thoát mà không dám đá động gì đến việc mình bị Thanh Phong cho uống dâm dược Hòa Hợp Tán.

Thánh Thủ Na Tra bước lên trước mặt Thiên Long chấp tay nói:

- âu Dương huynh! Trần cô nương! Nếu hôm nay không được hai vị đốc đỉnh tương trợ thì chẳng những không cứu được sư muội mà ngay cả sư huynh đệ chúng tôi cũng bỏ mạng ở nơi hoang sơn này...

Thiên Long vội ôm quyền hoàn lễ nói:

- Vương huynh chớ nên khách khí như vậy! Thấy đồng đạo giang hồ gặp khó khăn, xuất đao tương trợ là lẽ đương nhiên, huống chi Vân Phụng với hai vị là chỗ thân tình!

Thánh Thủ Na Tra quay lại nhìn Hắc Yến Tử, bây giờ mới phát hiện ra sư muội mặc bộ Thiên Tầm Y giống hệt như Trần Vân Phụng và Thiên Long, trong lòng rất ngạc nhiên muốn hỏi nhưng ghìm lại.

Hắc Yến Tử là người rất nhạy cảm, bất gặp ánh mắt đầy nghi vấn của y liền hỏi:

- Sư huynh sao lại nhìn muội như thế?

Thánh Thủ Na Tra ngáp ngừng nói:

- À không có gì! Bây giờ sư muội cùng sư huynh đệ chúng ta cùng về gặp sư phụ chứ?

Hắc Yến Tử tỏ ra khó xử:

- việc này...

Chuyến này mục đích của nàng là hồi sơn thăm sư phụ, nhưng không ngờ gặp chuyện bất trắc. Nay thân phận là thê tử của âu Dương Thiên Long, nhưng hai người mới gặp nhau được thoáng chốc, sao đành lòng bỏ chàng mà đi ngay cho được?

Nhưng mặt khác lại khó mở miệng giải thích cặn kẽ điều này với hai vị sư huynh, vì thế nghe hỏi, nàng không biết trả lời ra sao.

Thiên Sơn Tử Phụng là người thông minh, hiểu ra nỗi khổ tâm của Thanh muội liền nói:

- Hai vị ca ca! Lẽ ra Thanh muội nên hồi sơn bái kiến lệnh sư, nhưng chưa có việc gì trọng yếu. Nay thư muội chúng tôi mới gặp nhau, xin được cùng bầu bạn để đi du ngoạn giang hồ một thời gian, hai vị thấy thế nào?

Thánh Thủ Na Tra Vương Thanh nhận ra hôm nay thái độ của sư muội rất khác thường, nhưng không hiểu bên trong có nguyên do gì?

Nay nghe Thiên Sơn Tử Phụng nói thế, nhìn lại Hắc Yến Tử thấy mặt lộ vẻ vui mừng, y lại càng ngạc nhiên.

Là sư huynh muội, y cũng biết rằng trước đây tuy Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử có qua lại với nhau nhưng tình cảm chưa phải là sâu đậm lắm.

Dù biết bên trong có ẩn tình, nhưng mới vừa chịu ân cứu mạng, bây giờ người ta đề nghị như thế, chẳng lẽ còn phản đối?

Hơn nữa, bây giờ Hắc Yến Tử đã an toàn, sư huynh muội gặp nhau đã nói rõ mọi việc, có thể về báo lại với sư phụ cũng được.

Thánh Thủ Na Tra nhìn sang sư đệ, thấy Côn Lôn Bạch Hạc gật đầu tỏ ý đồng tình liền đáp:

- Thế cũng được Huynh đệ chúng tôi sẽ hồi sơn bẩm lại với gia sư, chắc lão nhân gia càng mừng. Phiền hai vị chiếu cố giúp sư muội.

Thiên Sơn Tử Phụng cười đáp:

- Sao Vương huynh lại nói thế? Hai vị đồng ý cho thư muội chúng tôi được ở với nhau một thời gian là mừng quá rồi!

Hắc Yến Tử như trút được gánh nặng, mừng rỡ tiếp lời:

- Xin hai vị sư huynh khéo lựa lời nói giúp với sư phụ mấy câu và thay tiểu muội vấn an lão nhân gia. Ngày sau muội hồi sơn sẽ gặp lão nhân gia cáo lỗi. Cũng xin đa tạ hai huynh đã vì tiểu muội mà xông pha nguy hiểm.

Thánh Thủ Na Tra nói:

- Chúng ta là người một nhà sao muội còn khách sáo? Hy vọng ba vị sẽ có một chuyến du ngoạn vừa ý!

Tới đó Thánh Thủ Na Tra và Côn Lôn Bạch Hạc từ biệt trở về Côn Lôn.

Hắc Yến Tử theo tiễn hai vị sư huynh đi một quãng xa, trong lòng rất xúc động nhưng không dám nói gì, vừa quay lại liền bỏ vào lòng Thiên Sơn Tử Phụng khóc thổn thức.

Hai người an ủi nàng bình tâm lại. Sau đó tỷ muội cùng lên lưng con Tử Phụng, Thiên Long có hai con Kim Mao Hầu làm bạn, rời khỏi khu rừng.

Ba người hành trình không mục đích, tìm nơi thanh sơn thủy tú du ngoạn, giống như hưởng tuần trăng mật, càng ngày càng thêm hứng thú.

Thiên Long truyền cho Hắc Yến Tử võ công mà mình đã học trong Càn Khôn Động Phủ, kể cả âm Dương Hòa Hợp Thần Công Trong lúc đó Thiên Sơn Tử Phụng cũng trau dồi thêm võ học của mình.

Hôm đó ba người ghé vào Hoàng Thủy bên bờ sông Hoàng Hà trú lại.

Đang ăn bữa chiều trên lầu thượng ở Lạc Tân khách điểm chợt thấy ba người từ ngoài cửa sầm sầm bước vào.

Người đi đầu chẳng nói năng gì, vừa tới liền đá tung một cái bàn còn chưa có khách, giận dữ quát:

- Chưởng quầy! Người sao dám trái lời ta, cho khách nhân vào đây là nghĩa lý gì? Còn muốn làm ăn trong trấn này không thì bảo?

Lão chưởng quầy lật đật chạy xuống, cúi rạp mình trước người kia run giọng nói:

- Trương nhị gia! Không phải là tiểu lão nhi dám trái lệnh. Chỉ vì nhị gia thông tri quá trễ nên khách nhân đã lỡ vào rồi. Mọi người đang ăn dở, làm sao có thể mời đi nơi khác được?

Khách nhân trong điểm đều buông đũa nhìn.

Tên vừa đá tung bàn là một hán tử chừng ba mươi tuổi, người to lớn, mặt nung núc những thịt. Sau lưng hắn còn hai tên hán tử khác, mình bận thanh bào trưởng mạo trông rất dữ dằn.

Tên được gọi là Trương nhị gia quát:

- Cái gì? Người không dám ư? Vậy thì để ta đuổi chúng đi cho!

Trong điểm lúc này có chừng hai chục khách nhân, tất cả đều nhìn ba tên gây sự kia bằng ánh mắt phẫn nộ.

Tên họ Trương quát mắt nhìn đám thực khách quát:

- Tất cả rút khỏi điểm ngay! Hôm nay đà chủ chúng ta đã thuê bao Lạc Tân khách điểm này rồi! Tên nào không chịu rút nhanh, ta sẽ tóm cổ ném ra ngoài phố đấy!

Lập tức lầu thượng lầu hạ nhao nhao đứng lên chạy ra cửa.

Bàn đồ, chén bát rơi vỡ ngổn ngang, cảnh tượng trong khách điểm hỗn loạn chẳng khác gì chạy giặc.

Không lâu, hầu hết khách nhân đều ra khỏi điểm.

Hắc Yến Tử nhìn trượng phu hỏi:

- Chúng ta cũng đi thôi chứ?

Thiên Sơn Tử Phụng đáp:

- Mặc chúng! Để xem bọn chuột đó làm gì!

Thiên Long tiếp lời:

- Chắc bọn này quen thói hiếp bức lương dân, cứ cho chúng một bài học cũng tốt! Tên kia vừa nói "đà chủ" tất là người trong giang hồ, nhưng không biết môn phái nào?

Ba người vẫn tiếp tục ăn uống như không có chuyện gì xảy ra. Ngoài họ ra không còn khách nhân nào khác. đột nhiên...

Rầm!

Thêm một chiếc bàn nữa bị đá tung, rượu thịt đổ ra tung tóe, chén bát rơi vỡ loảng xoảng...

Tên họ Trương quát:

- Bọn kia! Các người còn chưa chịu rút đi sao? Chắc ăn nhầm phải gan hùm mật thiên lôi gì đó...

Chưa nói xong câu, hắn chợt "a" lên một tiếng, giọng dụi đi:

- Đẹp quá! Đúng là tiên nữ giáng trần!

Tới đó cất tiếng cười khả ố, buông giọng lẳng lơ:

- Hắc hắc! Các nàng cứ ngồi, ăn uống tự nhiên vào! Đừng sợ! Lát nữa đà chủ của chúng ta đến, hai nàng sẽ bồi tiếp chúng ta...

Hai tên thanh bào tử cũng châu lại nhìn chòng chọc vào Trần Vân Phụng và Triệu Thanh Thanh.

Thiên Long không có phản ứng gì, nhưng Thiên Sơn Tử Phụng thì không nhịn được “hừ” một tiếng, chợt lắc nhẹ đôi đũa trên tay.

Chỉ thấy một vật bay loang loáng thẳng tới mặt tên họ Trương.

Tên này đau quá thét lên một tiếng, đưa tay sờ lên má.

Nguyên trên má trái của hắn bị một mảnh xương cá cắm vào, máu chảy ròng ròng!

Tên này rút mảnh xương ra, tức giận gào lên:

- Tiện tỳ! Sao dám phạm tới nhị gia?

Rồi khoác tay ra lệnh cho hai tên thuộc hạ:

- Các ngươi hãy bắt cả ba tên trói lại, đưa về giao đà chủ trừng trị!

Hai tên thanh y hán tử cúi rạp mình đáp:

- Tuân lệnh hương chủ!

Nói xong lao tới bàn ba người đang điềm nhiên ăn uống.

Lại mấy ánh bạch quang lóe lên.

Hai tên hán tử lao tới giữa chừng bỗng khựng lại, đưa tay ôm mặt rú lên:

- úi chao!

- Đau quá!

Nhưng sự việc chưa dừng lại ở đó, tiếng la chưa dứt, cả hai tên đều quỳ xuống, mặt ngây ra, toàn thân cứng đờ.

4. Diêm Vương Lệnh

Tên họ Trương còn hoang mang chưa có phản ứng gì chợt thấy một vật bay tới, la lên một tiếng rồi cũng quỳ xuống bất động như hai tên thuộc hạ.

Lão chương quầy không hiểu nguyên do gì cứ đứng ngẩn ra, hết nhìn ba tên hán tử lại nhìn sang bàn ba vị khách.

Thiên Sơn Tử Phụng cười khanh khách nói:

- Ba vị đại gia làm gì thế? Mời chúng ta ra khỏi điểm chỉ cần dùng lời nhã nhặn một chút là được, cần gì phải quỳ?

Phu thê chúng ta đâu dám nhận đại lễ của ba vị?

Tên hương chủ họ Trương biết rằng gặp phải cao thủ võ lâm, tuy bụng tức anh ách nhưng đành hạ giọng nói:

- Ba vị công tử, cô gia! Xin hãy mở lượng hải hà tha cho bọn tiểu nhân vô tri. Tiểu nhân không dám phạm đến uy danh ba vị nữa!

Thiên Sơn Tử Phụng đáp:

- Tha cho các ngươi ư? Chúng ta không đánh, không chửi các ngươi, ai làm gì mà tha chứ?

Tên họ Trương nài nỉ:

- Cô gia! Tiểu nhân có mắt không trông...

Thiên Sơn Tử Phụng quát:

- Câm miệng! Vừa rồi sao hung hăng mà bây giờ trông thảm hại như thế? Thấy đáng vẻ người đủ biết quen ước hiếp dân lành, hôm nay phải cho người biết thế nào là báo ứng!

Tên họ Trương toát mồ hôi, run giọng cầu khẩn:

- Xin cô gia tha mạng! Chúng tôi không dám... chỉ vì mới rồi...

Hắn chưa nói xong thì nghe dưới lầu có người quát:

- Trương Thuận! Các người chết bầm chết vằm ở đâu thế? Đã làm xong việc chưa mà không về báo với bốn đà chủ?

Tên hương chủ họ Trương nghe tiếng mắt chợt sáng lên, nhấp nhúm định đứng dậy mà không được, cao giọng đáp:

- Đà chủ! Trương Thuận đây!

Nghe có tiếng bước chân rầm rập lên thang gác, sau đó một người xuất hiện trước cửa lầu.

Đó là một hán tử tuổi độ tứ tuần, mình cao tám thước, đầu hổ lưng gấu, râu tía đầy mặt, trông rất tráng kiện.

Tên này vừa xuất hiện đã quát vang:

- Đồ ăn hại! Các người...

Hắn chưa nói xong chợt ngừng lại, há hốc miệng nhìn ba tên thuộc hạ quỳ mọp dưới sàn, vẻ mặt hết sức bi thảm.

Lại lướt mắt nhìn, thấy trên lầu chỉ còn ba vị khách vẫn điềm nhiên ăn uống, đoán ngay vừa xảy ra chuyện gì.

Lão chưởng quầy lăm lét nhìn sang bàn Thiên Long rồi bước lại gần tên hán tử cao lớn cúi người nói:

- Trương đại gia...

Tên này không đáp, nhìn lại mấy tên thuộc hạ, thấy mặt Trương Thuận máu chảy ròng ròng, hai tên khác bị cắm một mảnh xương cá vào mặt, ngoài ra Kiên tỉnh huyết còn có một chiếc xương cắm vào, đó là thủ pháp Phi Hoa Trích Diệp, chỉ những cao thủ thượng thặng mới làm được.

Hắn bước lên một bước cười hô hô nói:

- Thì ra là Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử Triệu cô nương đại giá quang lâm mà bốn đà chủ không biết! Lại còn vị thiếu hiệp này, xin thứ lỗi vì bốn tọa chưa biết... Dám thỉnh giáo quý tính đại danh, là môn hạ của vị cao nhân nào?

Thiên Long vẫn ngồi điềm nhiên ăn uống, còn Thiên Sơn Tử Phụng Trần Văn Phụng chỉ “ừ” một tiếng.

Tên đà chủ biết Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử võ công chỉ vào hạng tầm thường, tin rằng người hạ thủ khổng chế Trương Thuận và hai tên thuộc hạ tất là Thiên Long, vì hai thiếu nữ không thể luyện thành Phi Hoa Trích Diệp.

Tuy nhiên nhìn lại thì thấy thiếu niên còn quá trẻ, đáng như một thư sinh, chẳng lẽ là cao nhân bất lộ tướng?

Hắn lại cười to nói:

- Công tử và hai vị cô nương! Bốn tọa là Trại Dục Đức Trương Đại Hải, đà chủ Lạc Thủy Đà của Địa Sát giáo, không biết có ba vị đại giá quang lâm nên chưa kịp nghênh đón, mong ba vị mở lượng hải hà! Không biết ba tên thuộc hạ của bốn tọa đã đắc tội thế nào với ba vị? Bốn tọa xin thay chúng nhận tội, mong ba vị nhón tay làm phúc tha cho chúng, khi về phân đà bốn tọa nhất định sẽ trừng trị!

Người ta đã nói thế, lẽ nào còn cố chấp?

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Trương đà chủ khách khí quá! Chẳng qua vì quý thuộc hạ đã bạo hành đuổi khách đang ăn uống, lại còn dám nói năng lỗ mãng với chúng ta nên vị muội muội này thấy chướng mắt giáo huấn chúng một chút, mong Trương đà chủ chớ trách!

Trại Dực Đức nghe nói hằm hằm nhảy tới trước Trương Thuận vung tay giáng vào mặt hán hai tát.

Bốp! Bốp!

Trương Thuận không dám la, nhổ ra một búng máu, hai má in rõ mười đầu ngón tay đỏ lựng.

Trừng trị xong tên thủ hạ, Trại Dực Đức quay lại hướng sang Thiên Sơn Tử Phụng chấp tay nói:

- Xin hai vị cô nương nguôi giận! Trương mỗ biết tên này tính hay gây gổ, chọc giận người ta, vì thế không yên tâm đến kiểm tra xem, y như rằng đã sinh chuyện! May hai vị cô nương đã từ tâm hạ thủ lưu tình không giết. Không biết bây giờ hai vị có thể nể mặt Trương mỗ mà giải huyết cho chúng được không? Sau này về phân đà xin sẽ nghiêm trị tiếp.

Trại Dực Đức là người thâm trầm, tuy ngoài mặt trông phóng khoáng nhưng bụng rất nham hiểm.

Là cao thủ thành danh đã nhiều năm, đương nhiên hẳn có thể giải khai huyết đạo cho ba tên thuộc hạ nhưng còn muốn kiểm tra xem điều suy đoán của mình đúng hay không, ai đã dùng thủ pháp Phi Hoa Trích Diệp khổng chế bọn Trương Thuận và thủ pháp giải huyết của đối phương ra sao?

Nói xong hán chăm chú quan sát nhất cử nhất động của ba người.

Thiên Sơn Tử Phụng đưa mắt nhìn Hắc Yến Tử, hai người hiểu ý nhau, bụng cười thầm, đều có ý giỡn mặt đối phương một mẻ.

Hắc Yến Tử vẫn ngồi nguyên trên bàn, nhưng đưa bàn tay trái ra vẫy mấy cái, lập tức mấy mẫu xương đang cắm trên mình ba tên hán tử bị nhổ bay ngược tới bàn.

Tiếp đó Thiên Sơn Tử Phụng phát tay áo, ba tên hán tử bị một cỗ kinh lực nâng bổng lên.

Trại Dực Đức Trương Đại Hải chứng kiến cảnh đó suýt nữa kêu lên thành tiếng, không ngờ võ công của hai thiếu nữ này cao cường đến thế!

Mặt hán sầm xuống trông rất khó nhìn, nhưng chỉ lát sau trấn tĩnh lại ngay, phá lên cười nói:

- Hô hô! Quả nhiên danh sư xuất cao đồ! Bốn tọa có mắt mà không thấy núi Thái Sơn. Xin đa tạ đã vì nể mặt bốn tọa mà tha cho ba tên thuộc hạ. Ba vị cứ tiếp tục dùng bữa, bốn tọa xin cáo từ!

Nói xong vội vàng bước xuống lầu.

Trương Thuận và hai tên thuộc hạ tranh nhau chạy theo, dường như sợ rằng nếu chậm chân sẽ gặp tai họa.

Trại Dực Đức Trương Đại Hải ra khỏi khách điểm rồi mà vẫn còn run, thầm nghĩ:

- Ai tin được rằng võ công của hai nha đầu kia cao thâm tới mức độ đó? Trước nay chỉ những người cần mẫn tu luyện năm sáu chục năm mới đạt tới thượng thừa Hư Không Thác Vật. Những người đó đều được ghi trong Võ Lâm Danh Nhân Lục, đâu có tên mấy nha đầu này? Theo mình biết thì ngay đến sư phụ của chúng là Thiên Sơn Thánh Mẫu và chú ông môn phái Côn Lôn cũng chưa luyện tới trình độ đó kia mà! Quả là không sao hiểu nổi!

Hán lẩm bẩm một mình:

- Không được! Việc này rất nghiêm trọng không thể xem thường. Phải mau chóng báo tin hỏa tốc cho giáo chủ mới được! Nếu không lỡ xảy ra giao chiến với hai môn phái này, giáo chủ sẽ có sự cân nhắc.

Ngồi thêm một lúc, Thiên Long gọi chú ông quây tính tiền rồi cùng hai cô nương ra khỏi Lạc Tân khách điểm.

Nhưng vừa tới cửa thì gặp ngay Trương Đại Hải dẫn theo một thiếu niên vô cùng tuấn tú tới chặn đường.

Thiếu niên này cũng chỉ hơn mười chín hai mươi tuổi, da trắng ngần, xem ra còn anh tuấn hơn cả Thiên Long nữa.

Ba người bị chặn đường đành đứng lại đưa mắt nhìn đối phương.

Cứ ngỡ là Trương Đại Hải gọi cao thủ đến gây sự vì chuyện vừa rồi, không ngờ thiếu niên cười phô đôi má lúm đồng tiền và hàm răng trắng đều đặn như ngọc, ôm quyền thi lễ rồi cất giọng trong trẻo như nữ nhân nói:

- Huynh dài và hai vị cô nương! Huynh đệ là Hoàng Phủ Quân, tổng tuần của Địa sát giáo. Mới rồi nghe Trương đà chủ nói thuộc hạ cạy thể khi nhân mạo phạm đến ba vị nên tới đây thay chúng chịu tội!

Thiên Long còn chưa hiểu biết nhiều về lễ số trên giang hồ. Thấy đối phương là một thiếu niên tuấn tú dễ mến, nói năng lễ độ như thế vội vàng hoàn lễ, cười đáp:

- Không dám! Tại hạ là âu Dương Thiên Long, được Trương đà chủ và Hoàng Phủ tổng tuần bỏ qua chuyện vừa rồi là cảm kích lắm, đâu dám trách lỗi Hoàng Phủ huynh?

Hoàng Phủ Quân lại cười nói:

- âu Dương huynh đưa hai vị cô nương đi du ngoạn, có lẽ không có việc gì khẩn cấp. Nếu không chê tiểu đệ thô lỗ, xin được mời ba vị hàn huyên một bữa, được không?

Thiên Long nhận lời ngay:

- Tiểu đệ rất hân hạnh, nhưng còn hai vị này...

Thiên Sơn Tử Phụng hành khứ giang hồ đã lâu nên rất từng trải, biết trượng phu lòng dạ ngay thẳng, không lường được tâm địa hiểm ác của người trong võ lâm. Hơn nữa gần thời gian mấy tháng qua nàng đã nghe không ít ác danh của Địa Sát giáo.

Vì thế nàng không hài lòng khi thấy lang quân tỏ ra hồ hởi nhận lời đối phương, nhưng không muốn làm chàng mất hứng nên nhã nhặn nói:

- Thiên Long! Chàng đã muốn giao kết với Hoàng Phủ huynh thì tỷ muội chúng tôi có lý do gì mà phản đối?

Hoàng Phủ Quân nghe nói cả mừng, liền ra lệnh cho Trại Dực Đức Trương Đại Hải sai chưởng quầy sắp đặt tiệc rượu.

Sắp đặt xong, Hoàng Phủ Quân bảo tên đà chủ lùi về, chỉ một mình tiếp ba vị khách.

Chủ khách giới thiệu sơ qua về sư thừa môn phái, sau đó chuyển sang các đề tài văn chương thi họa, danh nhân phong cảnh...

Trước khi chia tay, Thiên Long cười hỏi:

- Hoàng Phủ huynh, tiếc rằng chúng ta tình dài nhưng ngày quá ngắn, tối nay mời huynh đến phòng trọ cùng ở lại nói chuyện được không?

Lời đề nghị bất ngờ đó khiến Hoàng Phủ Quân ngẩn người ra một lúc, chùng như chưa chuẩn bị trước tình huống này, đỏ mặt lúng túng đáp:

- Cái đó cái đó âu Dương huynh! Tiểu đệ rất lấy làm cảm kích trước thịnh tình... nhưng điều này...

Thiên Sơn Tử Phụng thấy vậy liền nói:

- Thiên Long! Hoàng Phủ tổng tuần đến đây thanh sát các phân đà tất có nhiều công chuyện, làm sao ở lại suốt đêm cùng chàng được? Tự dưng nảy ra ý định kỳ quặc làm phiền người ta!

Thiên Long bấy giờ đã chệnh choáng hơi men, cười ngượng nghịu nói:

- Nếu Hoàng Phủ huynh đã không ở lại thì tiểu đệ cũng không dám ép, nhưng không biết ngày mai... huynh có rảnh không?

Hoàng Phủ Quân cười đáp:

- ầu Dương huynh về điểm nghỉ đi! Ngày mai tiểu đệ xử lý công việc xong sẽ đến hàn huyền tiếp.

Thiên Long cả mừng nói:

- Vậy thì tốt! Ngày mai tiểu đệ sẽ chờ!

Tới đó bốn người chia tay, Hoàng Phủ Quân trở về tổng đà, còn ba phu thê về phòng trọ.

Trở về phòng, Trần Vân Phụng bảo chàng:

- Tướng công, vì hôm nay chàng vui như thế nên thiếp không muốn làm chàng mất hứng. Tuy Hoàng Phủ Quân là người chính trực nhưng hẳn giữ thân phận rất cao trong Địa Sát giáo. Môn phái này hiện đang bị giang hồ phản đối, có nhiều ác danh. Vừa rồi hành động của bọn Trương Thuận đã chứng minh điều đó. Theo thiếp nhận định thì tên Trương Đại Hải cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì, chẳng qua vì sợ không địch nổi chúng ta nên mới nhũn nhặn đấy thôi! Vì thế việc giao kết này, thiếp cho rằng nên thận trọng kéo sa vào âm mưu của chúng.

Hắc Yến Tử tiếp lời:

- Phụng thư nói rất đúng! Thiếp cũng thấy rằng Hoàng Phủ Quân tuy chưa thể kết luận là người xấu, nhưng trong câu chuyện có khi ấp úng, ánh mắt lại không nhìn thẳng, lời nói loanh quanh giống như đang có âm mưu gì, loại người như vậy chẳng đáng tin đâu!

Thiên Long trầm ngâm không nói.

Mặc dù vậy, ngày hôm sau chàng vẫn mong ngóng đón chờ Hoàng Phủ Quân.

Nào ngờ hẳn lỡ hẹn không tới, chỉ có tên đà chủ Trương Đại Hải mang đến một phong thư.

Thiên Long mở ra đọc:

"ầu Dương huynh!

Tiểu đệ viết rằng mình nhận được lệnh khẩn triệu về tổng đà nên không kịp đến từ biệt, đành lỗi hẹn với huynh và hai vị thư thư, trong lòng vô cùng áy náy và ân hận.

Nếu huynh có thể tha thứ, lần sau tiểu đệ sẽ xin đến chịu tội.

Kính bút, Hoàng Phủ Quân."

Thiên Long ngỡ ngẩn cầm phong thư, trong lòng đầy xúc cảm không nói nên lời.

Cách Hàn Thành mười mấy dặm có một tòa trang viện cổ kính gọi là Triệu gia trang.

Nói đến Triệu gia trang và lão trang chủ Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ thì người trên giang hồ chẳng ai không biết.

Triệu Thành Vũ là chủ môn của tục gia đệ tử phái Thanh Thành, lừng danh với Vô Cực kiếm pháp và Phong Lôi Chưởng.

Triệu trang chủ có ba con hai nam một nữ, nam đều đã thành gia thành thất nên đã có thể yên tâm mà hưởng phúc, vì thế trong mấy năm qua rất ít xuất hiện trong võ lâm.

Mấy chục năm xông pha giang hồ, nay vui vầy cùng tử tôn, cơ nghiệp khang trang, còn mong gì hơn nữa?

Nhưng cuộc sống tưởng chừng bình yên, bỗng nhiên bị khuấy động.

Lý do rất đơn giản, chỉ là một tấm thiệp!

Chỉ một tấm thiệp, đối với nhân vật lừng danh giang hồ và Triệu gia trang có hàng trăm cao thủ, trong đó không ít nhân vật võ công kiệt xuất thì có gì mà đáng để tâm chứ?

Hôm ấy có người mang đến một tấm thiệp trao cho tên vệ sĩ canh cổng rồi bỏ đi ngay, không nói một lời nào.

Tên vệ sĩ không ít lần gặp trường hợp tương tự, bình thần đưa vào trình cho lão trang chủ.

Vừa thấy tám thiệp, Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ mặt bỗng biến sắc, run giọng thốt lên:

- Diêm Vương Lệnh!

Tên vệ sĩ và mấy người tại tọa nghe nói đều chấn động!

Trong giang hồ có ai không biết ba tiếng đáng sợ đó?

Diêm Vương Lệnh là tử lệnh đối với toàn võ lâm, người hoặc môn phái nào tiếp được lệnh này, chỉ trong vòng mười ngày là phải chết!

Trong mấy năm qua, Diêm Vương Lệnh đã xuất hiện không ít lần, nhưng chưa có lần nào nạn nhân thoát chết.

Mặc dù vậy không ai biết chủ nhân của Diêm Vương Lệnh là ai, một người hay cả một môn phái?

Bởi vì mấy năm qua chưa có nạn nhân nào sống sót, thậm chí những kẻ chứng kiến cũng không ai thoát được mạng.

Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ run lên tự hỏi:

- Triệu gia trang đối với chủ nhân Diêm Vương Lệnh có cừ oán gì?

Từ khi xuất sư hành khứ giang hồ đến nay đã hơn ba chục năm, tuy việc tranh chấp với các nhân vật và môn phái khác không phải là không có nhưng Triệu trang chủ tự vẫn lương tâm, chỉ trừ một số nhân vật hắc đạo quá nhiều tội ác không thể dung tha, còn những trường hợp khác, cả bản thân lão cũng như gia nhân đồng thời đều hạ thủ lưu tình, không bức hiếp người thái quá, đương nhiên cũng có cừ hận, nhưng đâu đến nỗi gây nên họa diệt môn?

Đột nhiên lão nhớ ra, bảo ngay hai cao thủ cùng tên vệ sĩ đuổi theo để hỏi xem người đưa thư là kẻ nào, nếu không chịu trả lời thì bắt về tra hỏi.

Ba người đi cả canh giờ mà chưa trở lại, Triệu trang chủ cho người tìm kiếm thì phát hiện cả ba đều bị giết cách trang môn bảy tám chục trượng.

Vì để bảo đảm an toàn, từ hôm đó lão trang chủ cấm tiệt không cho trang đinh ra khỏi trang viện nữa, riêng mình dẫn hai nhi tử và mấy cao thủ kiệt xuất trong trang ra ngoài điều tra xem đối phương là ai, vì sao tìm Triệu gia trang báo thù?

Nhưng qua ba ngày, việc tìm kiếm không đạt được kết quả gì, Triệu trang chủ đành ra lệnh cho mọi người quay về nghĩ cách đối phó.

Ngay sau đó, Triệu trang chủ ra lệnh cho phụ nữ, trẻ con và lão nhân không có khả năng đối địch tránh xuống những mật thất kín đáo, trữ sẵn lương thực và nước uống đủ dùng trong mười ngày, còn trang đinh chia thành nhiều tổ ngày đêm bố trí mai phục xung quanh trang viện, chốt giữ những nơi hiểm yếu chờ địch.

Bảy ngày tiếp theo không thấy địch nhân xuất hiện, chẳng những không làm cho mọi người yên tâm mà còn lo lắng không yên.

Chẳng thà đối diện ngay với hiện thực, quyết một trận tử chiến, cho dù bị giết còn hơn pháp phỏng chờ đợi thế này.

Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ ngồi trong sảnh đường, lòng đầy ưu tư.

Thời gian chậm chạp trôi qua.

Trời vừa chập tối, chợt một tên trang đinh hốt hải chạy vào, vừa thở hổn hển vừa nói:

- Trang chủ! Chúng... tới rồi ỉ!

Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ đứng phắt lên hỏi:

- Tới rồi? Chúng có đông không?

Tên trang đinh đáp:

- Cả thầy có bảy tên. Chúng nói rằng... trang chủ ra gặp... nếu không...

Triệu Thành Vũ ngắt lời:

- Nếu không thì sao?

Mặt tên trang đình tái mét, ngập ngừng một lúc mới nói:

- Nếu không... chúng sẽ bắt đầu hạ sát thủ, không để người nào sống sót!

Triệu Thành Vũ trầm ngâm nói:

- Người thông báo với chúng là ta sẽ ra ngay.

Tên trang đình cúi mình “dạ” một tiếng lui ra.

Triệu Thành Vũ chợt cao giọng gọi vào trong:

- Triệu Vũ!

Một tên hán tử từ sau bức bình phong bước ra đáp:

- Có thuộc hạ!

Triệu Thành Vũ quay lại bảo:

- Người hãy đi báo với phu nhân và hai vị thiếu gia cứ ở trong mật thất không được lộ diện!

Chợt một thanh niên nhân bước ra nói:

- Cha! Hai nhi sẽ đi cùng với cha!

Người này khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, diện mạo anh tuấn, lưng đeo trường kiếm, dáng rất uy vũ.

Triệu Thành Vũ bỗng nổi giận quát:

- Văn Tường! Ta đã bảo người ở lại bảo vệ cho phu nhân và các hài tử, vì sao không chịu nghe lời?

Thanh niên nhân tỏ ra rất khích động đáp:

- Cha! Đã có nhị đệ ở đó, lão nhân gia có thể yên tâm rồi. Người ta nói “mãnh hổ nan địch quần hồ”. Huống chi đối phương là bọn ma đầu, giang hồ nghe danh đều rùng mình táng đờm. Một mình cha làm sao đối phó nổi với bọn tà ma được? Hơn nữa, chắc gì cứ ở trong mật thất mà được an toàn? Hai nhi cho rằng có thêm một tay cự địch vẫn hơn.

Lão trang chủ trầm ngâm chưa biết trả lời sao thì vị đại thiếu gia Triệu Văn Tường đã nói tiếp:

- Nhị đệ và hai tức phụ vốn cũng muốn ra đối địch, nhưng hai nhi khuyên họ ở lại, xin cha đừng bắt con vào nữa!

Triệu Thành Vũ nghĩ rằng trưởng tử mình nói như vậy cũng có lý đành gật đầu:

- Thôi được! Nhưng khi gặp chúng, người phải nhất nhất làm theo lời cha, không được tự tiện hành động!

Triệu Văn Tường vội cúi mình đáp:

- Vâng! Hai nhi xin làm theo lời sai bảo của cha!

Hai phụ tử bước ra khỏi sảnh đường.

Hai chục tên trang đình, lưng đeo binh khí chỉnh tề theo sau lão trang chủ và đại thiếu gia bước ra cổng.

Bên ngoài cũng có hai chục tên vệ sĩ tay cầm đao dàn hàng ngang chặn lấy trang môn, đứng đối diện là bảy tên hán tử cao thấp gây béo khác nhau, mặt tên nào tên nấy đều hung dữ.

Tên đứng cuối cùng bên phải tuổi độ tam tuần, mình bận hồng y, mắt to mày rậm, từ hốc mắt sâu hoắm thỉnh thoảng lóe lên những ánh tinh quang.

Thấy lão trang chủ xuất hiện, tên này liền cười “hắc hắc” nói:

- Triệu lão thất phu! Cuối cùng ngươi cũng đã dẫn xác ra. Thế mà ta cứ tưởng rằng ngươi trốn chui trốn nhủi không dám lộ mặt! Nào! Tập trung hết thể tứ tới đây vượn cổ cho bổn thiếu gia chém mấy nhát là xong! Nếu không chúng ta sẽ hủy diệt toàn trang, gà chó không thừa đâu!

Triệu Thành Vũ quan sát tên hán tử một lúc, sực nhớ ra đối phương là ai, nổi giận nói:

- Lão phu tưởng ai, thì ra là tên dân tộc Hoa Hồ Điệp! Trước đây ngươi hãm hại khuê nữ, lúc đó lão phu đâm ngươi một kiếm mà không chết, tưởng rằng biết sợ mà hối cải, hoặc tìm nơi hoang sơn ẩn tránh, không ngờ nay lại còn tàn bạo hơn, dám tới đây tầm cừu! Chỉ trong một năm, ngươi đã hiếp sát mười ba lương nữ ở Lũng Tây, bị võ lâm chính đạo truy bắt, nay lại còn bày trò đưa Diêm Vương Lệnh, loại súc sinh các ngươi mà cũng học lối của người quân tử nữa sao?

Hoa Hồ Điệp không ngắt lời, chờ Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ nói xong mới đáp:

- Ngươi nói đủ rồi chứ? Năm xưa nếu không bị ngươi chọc tay vào làm lỡ việc của thiếu gia thì làm sao ta đến nỗi bị quan phủ truy bắt, phải chịu án lưu đầy? May được người của Thiên Ma giáo cứu thoát, lại ưu ái cho làm hương chủ trong Địa Tự Đường, nay còn sợ tên nào nữa? Thôi không nhiều lời vô ích! Lão thất phu ngươi có chịu tuân lệnh thiếu ai a không?

Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ không thèm để tâm đến hắn, lướt mắt nhìn sáu người kia nói:

- Thường Sơn Lục Quái cũng có chút danh tiếng trên giang hồ, chẳng lẽ cũng bắt chấp quy cũ võ lâm, trợ giúp tên dân tộc đó sao?

Tên đứng giữa, người lùn thấp, lưng gấu đầu hỏ, chột mắt trái là lão đại trong Thường Sơn Lục Quái, danh hiệu Tàn Hùng, phướn con mắt độc nhất nhìn lão trang chủ, cười nhạt nói:

- Triệu Thành Vũ! Mấy huynh đệ chúng ta tuy chưa bị trúng kiếm của ngươi nhưng cũng đều bị các người tự cho là giang hồ hiệp nghĩa chèn ép, đến nỗi không có chốn dung thân. Nay chúng ta tới đây trừng trị, đó là lẽ đương nhiên!

Bây giờ hãy chọn một trong hai cách, hoặc tất cả người của Triệu gia tự tuyệt trước mặt chúng ta, lúc đó sẽ khỏi bị diệt môn. Nếu để chúng ta động thủ thì đừng mong một tên nào trong trang còn toàn mạng!

Tên đứng bên tả hất mặt xanh nanh vàng, là lão nhị Tiểu Diện Lang cười “hắc hắc” tiếp lời:

- Triệu trang chủ! Chúng ta biết các hạ võ công cao cường, nhất là thân hoài tuyệt học Vô Cực kiếm pháp và Phong Lôi Chưởng. Nhưng chúng ta có cầm chắc mới tới đây, vừa rồi Khúc lão đại đã nói, ngươi mau trả lời đi!

Triệu Thành Vũ quát lên:

- Câm miệng! Lão phu tiếc rằng trước đây không giết để lại mầm họa hôm nay. Các ngươi có bản lĩnh kinh nhân nào thì cứ dốc hết ra đi. Lão phu tuy đã lâu túc ẩn giang hồ nhưng hôm nay quyết vì võ lâm mà trừ hại!

Tiểu Diện Lang sấn sổ bước lên, tay vung ngọn Lang Nha Bổng nói:

- Triệu lão đầu! Chớ nhiều lời! Xuất binh khi đi, chúng ta dùng võ học để phân thắng bại!

Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ đưa tay sờ vào đốc kiếm nhưng Triệu Văn Tường chợt bước lên nói:

- Cha! Xin cứ đứng đây lược trận, để hài nhi xuất thủ tiếp tên Độc Lang này trước cho!

Thái Bạch Kiếm ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu đáp:

- Được! Nhưng hãy cẩn thận một chút!

Triệu Văn Tường “ạ” một tiếng, bước lên chờ địch. Tiểu Diện Lang cười hô hô nói:

- Triệu Thành Vũ! Ngươi không dám xuất thủ để nhi tử mình nộp mạng trước, rồi sẽ xem tận mắt hắn chết rất thảm xem ngươi làm gì?

Triệu Văn Tường chỉ tay quát:

- Độc Lang! Bước ra đây! Xuất thủ rồi mới biết thắng bại sinh tử. Chỉ với một câu ấu trĩ đó chẳng dọa được ai đâu!

Tiểu Diện Lang “hừ” một tiếng nói:

- Tiểu tử chết trước mắt còn khua mép! Hãy ném của nhĩ gia một gậy!

Vừa dứt lời vung Lang Nha Bổng đánh ngay, một chiêu Trực Nhập Trung Nguyên phang thẳng xuống vai phải đối phương.

Lập tức kinh phong nổi lên ào ào, hai hàng cây trồng bên đường từ môn trang ra tới quan lộ oằn lên, lá rụng ngổn ngang như gặp bão lốc.

Bọn trang đình thấy vậy đều rúng động.

Triệu Văn Tường chỉ nhếch môi cười nhạt, lùi hai bước tránh đi đồng thời rút kiếm cầm tay.

Tiểu Diện Lang lại sấn lên hai bước, Lang Nha Bổng phát ra giữa chừng thì chuyển thế, quét ngang qua sườn trái đối phương.

Triệu Văn Tường không ngờ hấn biến chiêu nhanh như vậy, nhảy lên cao một trượng nhưng không lùi mà lại tiến, mũi kiếm thì triển một thức Thiên Sơn Vạn Thủy điểm liền ba kiếm tới những yếu huyệt trên ngực đối phương.

Tiểu Diện Lang không nao núng, vừa cười hô hô lên một tràng vừa thu Lang Nha Bổng đánh ngược lên.

Kiểm là binh khí nhẹ, sao dám trực diện tiếp chiêu với Thiết Bổng? Vì thế Triệu Văn Tường đành thu kiếm, lướt sang tả đáp xuống đất, lại xuất chiêu Tiên nhân Chỉ Lộ điểm sang vai phải Tiểu Diện Lang.

Tên này ứng biến rất nhanh, ngọn Lang Nha Bổng từ trên cao lập tức đánh quật ngay xuống.

Lại một lần nữa, Triệu Văn Tường đành phải thu kiếm lại.

Chỉ chớp mắt đã qua bốn chiêu, nhưng chưa bên nào tỏ ra ưu thế.

Triệu Thành Vũ dùng kiếm, chỉ cốt sao kiếm pháp mau lẹ mới mong dã thương được địch nhân, nhưng còn chưa đạt tới trình độ thu phát tùy tâm nên không phát huy được uy lực.

Tiểu Diện Lang tuy nội lực thâm hậu, chỉ cần Lang Nha Bổng đánh trúng một chiêu là giải quyết được cuộc chiến nhưng với thân pháp ảo diệu của Triệu Văn Tường thì không dễ đạt được mục đích.

Nhờ vào lợi thế của binh khí, Tiểu Diện Lang tăng cường công kích, chiêu thức đánh ra mỗi lúc một nhanh.

Triệu Văn Tường bỗng tung người lao vút lên cao rồi từ trên không đảo người, đầu dưới chân trên, trường kiếm thi triển chiêu Thu Vũ Miên Miên, nhằm đầu, vai và ngực đối phương điểm liền ba kiếm.

Tiểu Diện Lang vội vàng lùi lại, thiết trượng biến chiêu thành Nhất Trụ Kinh Thiên đánh ngược lên.

Từ trên không, Triệu Văn Tường chao người sang tả đáp xuống, cả hai tay cầm chuôi kiếm xuất chiêu Giả Quân Thiên Lý đâm vào đại huyệt Chương Môn địch.

Tiểu Diện Lang nhảy chéo sang phải tránh kiếm, vung Lang Nha Bổng bổ xuống vai phải đối phương.

Qua mười mấy chiêu, song phương vẫn đánh thành bình thủ, không ai chiếm được thượng phong.

Xem tình cảnh thì chỉ e trong vòng một trăm chiêu khó phân thắng bại.

Tên lão tam trong Thường Sơn Lục Quái là xuyên Sơn Hồ tỏ ra sốt ruột, rút đao nhảy tới Triệu Thành Vũ quát:

- Lão thất phu! Mau ra đây nộp mạng!

Nó i xong vung đao chém ngay.

Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ thấy nhi tử không thắng được đối phương đang quan sát để tìm cách chỉ bảo thì bị khiêu chiến, chưa kịp phản ứng Xuyên Sơn Hồ đã xuất thủ rồi, vội nhảy lùi tránh.

Với bản chất tà ma ác đạo, tuy thấy đối phương chưa xuất binh khí nhưng Xuyên Sơn Hồ vẫn tiếp tục tấn công.

Triệu Thành Vũ nhảy tránh, chân còn chưa đứng vững thì đã thấy thêm một đao nữa chém tạt qua sườn.

Thái Bạch Kiếm quả không hổ danh là một vị cường môn nhân, lướt nhanh sang phải tránh chiêu, tay trái đánh ra một chưởng khiến đối phương phải lùi lại, đồng thời tay phải rút kiếm ra thì triển ngay một chiêu Tiểu Chỉ Thiên Nam đâm vào Thiên Trì huyệt ngay giữa ngực trái địch.

Xuyên Sơn Hồ tỏ ra thân thủ không tầm thường, thân ảnh chùng thấp xuống Địa Thường Dao quét ngang hạ bàn đối phương.

Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ bật lên cao năm thước chồm tới, mũi kiếm chỉ vào đại huyệt Thần Đình tên ma đầu.

xuyên Sơn Hồ chưa kịp thu chiêu thì mũi kiếm đã đâm tới, kinh hãi ngã ngửa ra lăn đi một vòng mới tránh được biểu chiêu, bật người đứng dậy.

Mới hai chiêu, Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ đã chiếm được thượng phong!

Vị trang chủ biết Thường Sơn Lục Quái là hạng ma đầu bất chấp quy cũ, hiện giờ còn đơn đả độc đấu cố hạ sát được tên nào thì đỡ tên đó, một khi cả bọn liên thủ tấn công tất tình thế sẽ rất nguy ngập.

Nghĩ vậy, đương nhiên không còn ý niệm hạ thủ lưu tình, Xuyên Sơn Hồ vừa đứng lên liền xông tới công luôn ba kiếm.

Xuyên Sơn Hồ cố sức vừa đánh vừa lùi, nhưng trước thế công hung mãnh của đối phương, càng lúc càng sa vào hiểm thế.

Năm tên ma đầu chưa tham chiến thấy Xuyên Sơn Hồ không phải là địch thủ của Thái Bạch Kiếm, chỉ cần qua mười chiêu nữa khó tránh được thụ thương.

Lão tứ Phốc ứng vội nhảy ra quát:

- Lão thất phu quả nhiên công lực thâm hậu! Bốn tứ gia cũng muốn thỉnh giáo cao chiêu.

Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ biết Thường Sơn Lục Quái xấp xông vào quần đả, quyết lấy mạng Xuyên Sơn Hồ để giảm bớt khó khăn sau này, không thèm để ý đến Phốc ứng nghiêng rằng công liền năm kiếm.

Xuyên Sơn Hồ cố hết sức cũng chỉ chống đỡ được bốn kiếm, bị kiếm thứ năm chém vào tay trái, rú lên một tiếng nhảy lùi lại, máu phun ra như suối.

Vừa lúc ấy, Phốc ứng đã xuất thủ, tả chưởng đánh vào vai phải Triệu Thành Vũ, tay phải vung lên một ngọn Quỷ Đầu Dao.

Tên này xuất thủ kịp thời cứu được mạng lão tam.

Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ bị một chưởng đánh trúng vai nên lực đạo bị giảm, nếu không thì Xuyên Sơn Hồ đã bị thanh kiếm bổ làm đôi rồi!

Mặc dù thế, tay trái hắn cũng bị kiếm chém đứt phăng, vết binh khí ôm lấy vết thương ngồi bệt xuống, miệng rú lên như lợn bị chọc tiết.

Triệu Thành Vũ trúng một chưởng không có gì nghiêm trọng, hồi kiếm đấu với Phốc ứng.

Tên này dùng Quỷ Đầu Dao tấn công mãnh liệt nhưng không sao giành được ưu thế, trái lại chẳng bao lâu bị dồn vào thế hạ phong.

Lão ngũ Hắc Báo sợ Phốc ứng chịu chung số phận với Xuyên Sơn Hồ nên vội vàng xuất thủ hợp công.

Một mình Thái Bạch Kiếm đối phó với hai tên ma đầu nhưng qua mấy chục chiêu vẫn không hề tỏ ra kém thế, càng đánh càng hung mãnh.

Hoa Hồ Điệp thấy thế mắt lóe lên một tia hiểm độc, chợt đưa tay vào túi lấy ra một vật giương lên...

Một tia chớp bắn tới Triệu Thành Vũ.

La đối phó với hai cường địch, giữa tiếng đao phong kiếm khí vèo vèo, lão trang chủ đâu dễ phát hiện được một mũi ám khí bắn vào mình?

Đang mãi mê tấn công, lão chợt cảm thấy huyết Chí Đường sau lưng nhói lên, kinh hãi nhảy lùi lại hai trượng, trừng mắt nhìn Hoa Hồ Điệp quát:

- Dâm tặc! Người dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán lão phu?

Lúc này Triệu Văn Tường đang đấu với Tiểu Diện Lang ngoài trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Thấy phụ thân bị thương, Triệu Văn Tường vội xuất một chiêu đẩy lùi địch nhân rồi lao sang.

Thấy lão trang chủ mặt tái nhợt, người phát run, chàng vội tới đỡ lấy, lo lắng hỏi:

- Cha sao thế?

Triệu Thành Vũ đẩy nhi tử ra nói:

- Tên dâm tặc đó... phóng ám khí... tẩm độ c! Tường nhi! Hãy chạy đi... cha sẽ chặn chúng...

Bốn chục trang đinh thấy trang chủ bị thương liền vùng binh khí lao vào, nhưng bị Tiểu Diện Lang, Phốc ưng và Hắc Báo chặn lại, vùng binh khí tấn công.

Bọn này làm sao mà địch nổi ba cao thủ hắc đạo?

Chỉ chốc lát đã có mười mấy tên bị giết và bị thương, tiếng rú thảm vang khắp sơn trang.

Triệu Thành Vũ cố nén thương tâm, nghiêng răng nói:

- Hải tử! Mau chạy đi! Bọn ma đầu đó quyết không từ thủ đoạn nào đâu!

Thường Sơn Lục Quái và Hoa Hồ Điệp thấy lão trang chủ đã bị trọng thương không còn khả năng kháng cự, chỉ còn lại một mình Triệu Văn Tường, còn lại bọn gia đình thì chỉ cần ba người cũng đủ sức tiêu diệt.

Không bỏ qua cơ hội, lão đại Tàn Hùng liền cười “hắc hắc” nói:

- Thế nào? Định chạy ư? Không dễ đâu! Ta thịt hai phụ tử người trước, sau đó sẽ thiêu rụi Triệu gia trang, giết sạch để trả thù cho lão tam!

Bọn trang đinh một lần nữa lao vào cứu trang chủ, nhưng chỉ chốc lát lại có thêm bảy tám người ngã xuống đành chững lại.

Tàn Hùng quát lên:

- Triệu Thành Vũ! Nộp mạng!

Phốc ưng, Hắc Báo và Hoa Hồ Điệp từ từ tiến lại gần.

5. Hồng Y La Sát

Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ thử vận công nhưng thấy nội lực đã thoát hết, người đã tê đi, hai chân đứng không vững nữa hiểu rằng không những mình mà ngay cả Triệu Văn Tường và toàn bộ gia nhân hôm nay khó tránh khỏi kiếp nạn, lòng đầy bi thương, buông tiếng thở dài.

Triệu Văn Tường đặt phụ thân xuống, tay cầm chặt kiếm, quyết liều mạng với bọn ma đầu này.

Tàn Hùng cười hăng hắc nói:

- Tiểu tử! Theo ta thì tốt nhất là người tự tuyệt đi, chúng ta còn cho người được toàn mạng!

Triệu Văn Tường nghiêng răng không đáp.

Ba tên ma đầu giương đao, từ từ tiến vào từng bước một.

Trong lúc Triệu Văn Tường chuẩn bị xuất kiếm liều mạng với địch nhân trong một trận đánh cuối cùng thì chợt vang lên tiếng quát lạnh lạnh:

- Tất cả dừng lại!

Nghe rõ thanh âm của một nữ nhân.

Tuy tiếng quát không đáng sợ lắm, nhưng trong tình cảnh hai bên đang xảy ra tranh chấp mà có người can thiệp vào, nhất là người đó là nữ nhân, làm cho cả song phương đều ngạc nhiên dừng lại.

Thật ra không dừng cũng không được, vì tiếng quát vừa dứt thì ngay lập tức trên không đã có một thân ảnh lao xuống, đồng thời ánh kiếm lóe lên phát ra những sắc cầu vòng công tới ba tên Hoa Hồ Điệp, Phốc ưng và Hắc Báo.

Kiểm thế vô cùng lợi hại, ba tên ma đầu còn chưa thấy rõ đối phương là ai, hốt hoảng vung đao che kín môn hộ, tranh nhau lùi lại.

Thấy đối phương không kháng cự, người kia cũng dừng tay không đánh nữa.

Trước mặt bọn ma đầu là một hắc y thiếu nữ rất xinh đẹp, nước da ngăm ngăm đen.

Hoa Hồ Điệp phurôn mày nhìn lại mấy lần, chợt cất một tràng cười khả ố nói:

- Hô hô hô... tưởng ai, thì ra là Hắc mỹ nhân! Hay lắm! Nàng tới đây chính hợp ý chúng ta!

Lại một người nữa lướt đến như gió, cũng là một mỹ nhân không kém gì Hắc Yến Tử...

Sự xuất hiện của hai đại mỹ nhân làm cho Thường Sơn Lục Quái và Hoa Hồ Điệp đứng ngây ra, mở to mắt nhìn hai mỹ nhân như muốn ăn tươi nuốt sống lấy hai người.

Tiểu Diện Lang nói:

- Hô hô! Hôm nay là ngày gì mà chúng ta may mắn đến vậy chứ?

Tàn Hùng tiếp lời:

- Đúng là đại hạn gặp mưa rào! Các nương tử...

Chợt thấy nhân ảnh lóe lên, tiếp đó là một chuỗi tiếng Bốp! Bốp! Bốp... thật giòn giã, mọi người hoa cả mắt chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì nghe mấy tiếng la đau đớn, nhìn lại thì thấy Hoa Hồ Điệp, Tiểu Diện Lang, Tàn Hùng bưng lấy mặt, máu mồm máu mũi trào ra.

Bấy giờ Triệu Văn Tường mới nhận ra tiểu muội mình, mừng rỡ gọi:

- Thanh Thanh! Thật may muội đến kịp...

Nguyên Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh đưa tình lang về trang ra mắt, còn cách hai dặm thì nghe thấy âm thanh của cuộc giao chiến và tiếng người tử thương rú thảm.

Biết trong trang có biến, cả ba liền giục ngựa phi hết tốc lực.

Hắc Yến Tử vô cùng sốt ruột lao lên trước, khi cách mười trượng, không kịp dừng ngựa, nàng rời khỏi yên lao tới, vừa kịp cứu được phụ thân và ca ca.

Ngay sau đó, Thiên Long và hai con Kim Mao Hầu cũng đáp xuống hiện trường.

Hắc Yến Tử quay lại nhìn phụ thân nói:

- Cha bị thương ra sao?

Triệu Văn Tường nói:

- Muội hãy đến bảo hộ cho lão nhân gia rút vào trang, để ta chặn chúng!

Triệu Thanh Thanh bổ tới, thấy sắc mặt phụ thân đã bắt đầu đen sạm lại, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở rất yếu, người đã hôn mê bất tỉnh, biết rằng trúng phải độc thương, khóc òa lên nói:

- Cha! Tỉnh lại đi! Hài nhi đã về đây!

Thiên Sơn Tử Phụng đến gần nói:

- Thanh muội đừng lo! Hãy lấy Thượng Thanh Hoàn cho lão nhân gia uống vào sẽ khỏi thôi!

Bây giờ Hắc Yến Tử mới nhớ ra bình dược trị thương trừ độc mà Thiên Long đưa cho, liền lấy hai viên cho phụ thân uống vào.

Thiên Long chỉ bọn Thường Sơn Lục Quái và Hoa Hồ Điệp bảo hai con Kim Mao Hầu:

- Kim Linh! Kim Lợi! Bắt lấy chúng!

Hai con khỉ kêu lên chóc chóc, tung người lao vào bọn ma đầu như cơn lốc.

Bọn kia hốt hoảng kêu lên:

- Chuyện gì thế?

- Ủi cha! Đau quá! Súc sinh...

- ôi ôi mất ta... mũi ta...

Hai con khỉ chồm tới giữa bọn ma đầu, với động tác cực kỳ linh diệu, chúng nhắm hết tên này đến tên kia mà cắn, xé.

Có hai ba tên vung đao kháng cự, nhưng vì động tác của Kim Mao Hầu quá nhanh nên không làm gì được, chỉ chốc lát đều bị đánh bay mất binh khí.

Biết gặp phải thần vật lợi hại, cả bọn nhìn nhau định chuẩn nhưng làm sao thoát khỏi tay hai con vật hung hãn này?

Sau một lúc, cả bảy tên đều bị đánh ngã, mặt mũi tay chân xây xát, y phục rách bươm, máu chảy ròng ròng.

Triệu Thành Vũ thấy chúng lợi hại như thế, lại do thiếu niên đi cùng với tiểu muội mình chỉ huy nên an tâm quay lại chăm sóc cho phụ thân.

Lúc đó Hắc Yến Tử đã hút hết máu độc ở chỗ vết thương ở Chí Đường huyết, đang lấy phần dược rắc lên.

Triệu Văn Tường không biết đó là loại thuốc gì, nhưng vì thấy tiểu muội đang chăm chú chữa thương nên không hỏi.

Bấy giờ màu đen trên da mặt lão trang chủ giảm dần, biến thành màu trắng nhợt rồi dần dần có sắc hồng, chàng trở nên yên tâm.

Qua thời gian chừng một tuần trà, lão trang chủ bắt đầu tỉnh lại. Thấy nữ nhi quý bên cạnh, lão gương cười nói:

-Thanh nhi...

Cả Triệu Văn Tường và Hắc Yến Tử cùng mừng cuống lên, đồng thanh hỏi:

- Cha đỡ rồi chứ?

- Cha đỡ nhiều rồi, không việc gì đâu...

Chợt nhớ lại nguy cơ đang đe dọa Triệu gia trang, lão nhồm lên nói:

- Bọn yêu tặc...

Hắc Yến Tử đỡ phụ thân ngồi lên nói:

- Cha cứ yên tâm! Xem kia! Chúng bị Kim Linh và Kim Lợi đánh tan tác không bò lên nổi.

Quả nhiên Thường Sơn Lục Quái và Hoa Hồ Điệp nằm la liệt, khắp chân tay mặt mũi nhuốm máu đỏ lôm, rên la thảm thiết. Hai con Kim Mao Hầu vẫn không ngừng cào vào mặt, vào cổ không chịu để yên.

Lão trang chủ gạt đầu, quay sang bọn trang đinh thở dài nói:

- Các người đưa người bị thương vào trang chữa trị và cho nghỉ ngơi đi, các người bị tử thương cũng đưa vào chôn an táng sau!

Hắc Yến Tử tiếp lời:

- Lát nữa hài nhi sẽ đưa thần dược trị thương vào chữa cho họ.

Thấy hai con khỉ vẫn nhăm đối phương tấn công, Thiên Sơn Tử Phụng chợt quát lên:

- Kim Linh, Kim Lợi dừng lại!

Hai con Kim Mao Hầu được lệnh lùi ra, nhưng mắt vẫn gườm gườm nhìn đối phương, có ý đề phòng chúng chạy mất.

Hắc Yến Tử đứng lên, tay cầm mũi độc châm lướt mắt nhìn Thường Sơn Lục quái quát hỏi:

- Mũi châm này là của ai?

Bảy tên ma đầu bị hai con Kim Mao Hầu làm cho thất điên bát đảo, mặt mũi rách bươm còn chưa hoàn hồn.

Sau khi Kim Mao Hầu rút đi, chúng đã gượng đứng lên, thấy hai con khỉ vẫn gườm gườm nhìn mình, ngoài ra hai thiếu nữ kia chỉ chớp mắt đã giáng cho mỗi tên một tát, chứng tỏ công lực rất cao.

Huống cho còn có thiếu niên tuần tú kia, người trực tiếp chỉ huy hai con Kim Mao Hầu, xem chừng võ công còn cao hơn nữa...

Xem tình cảnh thì hôm nay khó thoát ra khỏi Triệu gia trang này...

Nghe hỏi, tất cả đều nín lặng không ai dám trả lời.

Hắc Yến Tử lại quát lên:

- Ta hỏi các người, mũi châm này là của ai?

Không ai lên tiếng, nhưng sáu cặp mắt đều nhìn vào Hoa Hồ Điệp.

Hắc Yến Tử hiểu ngay ai là thủ phạm đã thương phụ thân mình, quắc mắt nhìn Hoa Hồ Điệp nhưng chưa kịp mở lời thì Thiên Sơn Tử Phụng đã bước đến gần, cầm lấy mũi độc châm xem xét một lúc rồi hỏi:

- Độc Thủ Thiên Tôn là gì của người?

Thấy ánh mắt của Thiên Sơn Tử Phụng, Hoa Hồ Điệp thấy khắp người nổi gai, run giọng hỏi:

- Cô cô nương hỏi... gia sư làm gì?

Thiên Sơn Tử Phụng không trả lời, “à” một tiếng, hỏi tiếp:

- Thì ra Độc Thủ Thiên Tôn là sư phụ người. Bây giờ nói đi, bây giờ hắn ở đâu?

Nhắc tới Độc Thủ Thiên Tôn, Hoa Hồ Điệp chợt nhớ tới Thiên Ma giáo, chợt lấy lại can đảm, ngạo nghễ nói:

- Người muốn biết ư? Để ta nói cho mà nghe! Sư phụ ta hiện là đường chủ của Thiên Ma giáo. Còn bốn công tử được thăng tới chức hương chủ. Các người biết uy danh và thủ đoạn của bốn giáo lợi hại thế nào rồi chứ?

Hắn “hừ” một tiếng, giọng đầy đe dọa:

- Nếu các người dám làm gì bất lợi cho chúng ta, kết oán với Thiên Ma giáo thì sau này không có chỗ táng thân đâu!

Thiên Sơn Tử Phụng cười nhạt nói:

- Cái gì? Người dám lấy Thiên Ma giáo ra mà hù dọa chúng ta sao? Chờ đó mà xem chúng ta có làm gì bất lợi cho các người không? Đừng nói một tên hương chủ quèn mà đến giáo chủ tới đây thì bộ dạng cũng không hơn gì các người đâu!

Hoa Hồ Điệp là một tên thâm độc, biết hôm nay gặp phải sát tinh, liền xuống giọng nói:

- Cô nương... Nếu thả chúng ta đi, tại hạ sẽ bảo đảm bỏ qua mọi chuyện, không bầm lại với thiếp thượng...

Thiên Sơn Tử Phụng định quát nhưng cổ nén giận hỏi:

- Thì ra hôm nay các người tới đây không phải là do thi hành lệnh của Thiên Ma giáo, đúng không?

Hoa Hồ Điệp vội đáp:

- Không sai!

Tiểu Diện Lang tiếp lời:

- Tổng hương chủ nói thật đấy! Vì thế sau khi chúng ta đi khỏi đây, ân oán giữa chúng ta coi như chấm dứt, bốn giáo không biết gì đâu.

Thiên Sơn Tử Phụng chợt quát lên:

- Câm miệng! Các người muốn sống sót ra khỏi đây, còn việc giết hại không ít người của Triệu gia trang và ám toán Triệu trang chủ thì giải quyết thế nào?

Cả bọn nghe nói đều run lên.

Chỉ riêng thiếu niên từ khi tới đây còn chưa có biểu hiện gì, còn cô nương xinh đẹp này mặt đã hiện sát cơ, ngoài ra ba người của Triệu gia thì không cần phải nói, hôm nay muốn sống ra khỏi đây chỉ e còn khó hơn lên trời nữa!

Thiên Sơn Tử Phụng nói tiếp:

- vì để bảo đảm an toàn cho Triệu gia trang, hơn nữa để an ủi cho vong hồn những người đã bị các người giết chết, không thể để các người ra khỏi đây được.

Câu đó chẳng khác gì bản án tử hình.

Trước cái chết ai mà không sợ?

Nhưng bọn ma đầu này hành hung tác ác đa đoan, đâu chỉ một lần đối diện với chuyện sinh tử?

Biết rằng không còn hy vọng gì vào lòng nhân từ của đối phương, bảy tên đưa mắt nhìn nhau rồi bất thần lao mình chạy tởm ra hai hướng.

Thấy Thiên Long và Thiên Sơn Tử Phụng vẫn đứng bất động, Triệu Văn Tường vội kêu lên:

- Cô nương! Không được để chúng thoát!

Thiên Sơn Tử Phụng cười điềm nhiên đáp:

- Đại ca cứ yên tâm!

Rồi khoát tay bảo:

- Kim Linh! Kim Lợi! Giết! Không để tên nào sống sót!

Hai con Kim Mao Hầu vốn đã định đuổi theo, nhưng được lệnh của chủ nhân nên chưa dám động, nhưng hai cặp mắt tinh anh không rời bóng địch nhân.

Vừa nghe lệnh, chúng lập tức lao đi như hai ánh chớp tỏa ra hai hướng đuổi theo bọn ma đầu.

Dường như hai con khỉ phân biệt rất rõ hai chữ “giết và ”bắt”, chỉ nghe những tiếng rú thẳm tiếp liền nhau nghe rất rùng rợn, nhưng chỉ một lúc là tắt nghẹn, không kéo dài như lúc trước.

Tuy bọn này chạy một lúc hai con Kim Mao Hầu mới đuổi theo nhưng tiếng rú phát ra cách đó chỉ mười lăm mười sáu trượng thôi, đủ thấy chúng đuổi nhanh tới mức nào.

Bấy giờ lão trang chủ đã hoàn toàn bình phục, thấy chúng tàn sát bọn ma đầu, trong lòng vô cùng kinh dị, không hiệu được vì sao chúng lại có thân thủ phi thường như thế?

Lúc đầu, lão còn băn khoăn rằng chỉ hai con khi thì không thể tiêu diệt hết được Thường Sơn Lục Quái và Hoa Hồ Điệp, nếu để chúng chạy thoát sẽ gây đến hậu quả rất nghiêm trọng đối với Triệu gia trang.

Bây giờ nghe vang lên những tiếng rú thảm khóc tiếp liền nhau, lão lại tỏ ra vô cùng kinh dị.

Chỉ lát sau, Kim Linh và Kim Lợi mỗi tay xách hai thi thể về, sau đó lại tiếp tục chạy đi xách thêm ba tử thi nữa gom thành một đồng rồi chạy tới gần Thiên Sơn Tử Phụng múa tay múa chân tỏ vẻ tự hào.

Thiên Sơn Tử Phụng xoa đầu chúng nói:

- Kim Linh, Kim Lợi rất giỏi! Sau này sẽ có thưởng!

Hai con Kim Mao Hầu thích thú kêu lên khèng khèc. Xem lại tử thi, thấy cả bảy tên đều bị trào chop rất sâu vào Bách Hội huyết, chỉ những cao thủ thượng thặng mới có thủ đoạn giết người đáng sợ như vậy.

Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ ra lệnh cho mấy tên gia đình chôn cất tử thi rồi mời khách vào sảnh đường nói chuyện.

Thiên Sơn và Thanh Thành hai phái vốn có giao tình, Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ với Thiên Sơn Thánh Mẫu cũng quen biết nhau nên chủ khách chuyện trò rất tâm đắc.

Hắc Yến Tử chưa tiện nói rõ ngay quan hệ giữa mình với Thiên Long, chỉ giới thiệu chàng là người vô môn vô phái, chỉ tình cờ gặp được kỳ duyên mà học được võ công thượng thặng ở trong núi.

Triệu trang chủ tuy nhận thấy trong chuyện này tất có ẩn tình nhưng vì mới lần đầu gặp mặt nên không tiện hỏi nhiều.

Thiên Long và Thiên Sơn Tử Phụng được Triệu trang chủ và phu nhân giữ lại Triệu gia trang suốt mười ngày.

Trong thời gian đó, đương nhiên Triệu Thanh Thanh đã nói cho mẫu thân biết quan hệ giữa mình với Thiên Long và Phụng tỷ.

Hai nhi tử đã thành gia thất, chỉ còn một mình Triệu Thanh Thanh, nay hai lão nhân gia biết nàng đã có trạng phu, lại là người có nhân phẩm cực tốt và võ công cao tuyệt như thế thì vô cùng phấn khởi.

Thiên Long bảo Hắc Yến Tử truyền thụ tâm pháp và kiếm pháp cho hai vị ca ca mình, qua đó Triệu trang chủ chợt nhận ra rằng kiếm pháp của nhi nữ mình học được từ Thiên Long rất giống võ học thất truyền của phái Thanh Thành.

Sau khi xác định lại kỹ càng thì quả đúng là như thế!

Thiên Long biết được điều này liền quyết định ở thêm một thời gian nữa, đem toàn bộ pho kiếm pháp mà mình đã luyện thành thực truyền hết cho hai vị ca ca.

Triệu trang chủ rất mừng, hết lời cảm tạ nữ tể, bảo hai nhi tử gắng sức luyện thành kiếm pháp này để truyền lại cho sư môn.

Một hôm, Thiên Long cùng Tử Phụng và Hắc Yến Tử cùng nhau du ngoạn thì có hai tên trang đinh đến báo có Thiên Sơn Thánh Mẫu đến tìm.

Ba người vội vã quay về.

Đã gần bốn năm không gặp sư phụ, Thiên Sơn Tử Phụng được tin thì mừng không sao tả xiết, chạy lao vào sảnh đường đến trước Thiên Sơn Thánh Mẫu rú rít nói:

- Sư phụ làm sao mà tới được đây? Hai nhi nhớ lão nhân gia quá! Sau khi thoát nạn, đồ nhi trở về sư môn nhưng nghe nói sư phụ đã vào Trung Nguyên...

Thiên Sơn Thánh Mẫu cười nói:

- Thế mà sau khi hạ sơn, ngươi bắt tằm bắt tích, ta tưởng rằng ngươi đã tìm được trạng phu, cùng nhau tức ẩn lâm tuyển sinh con để cái chằng màng tới sư phụ nữa...

Thiên Sơn Tử Phụng bỏ nhào vào lòng sư phụ khóc rưng rức nói:

- Sư phụ đừng đổ oan cho đồ nhi! Lần đó đến Tích Thạch Sơn, hài nhi suýt bị hại. May được Long ca cứu sống, nhưng vẫn bị hãm thân trong tử cốc suốt ba năm không sao ra khỏi đó được...

Thiên Sơn Thánh Mẫu tỏ vẻ quan tâm hỏi:

- Chuyện xảy ra như thế nào? Sau khi người đến Tích Thạch Sơn không quay về, ta cho đại sư huynh người đi tìm ròng rã một năm trời mà không gặp...

Thiên Sơn Tử Phụng lấy ra mũi độc châm, phần hận nói:

- Đồ nhi tình cờ gặp tên đại ma đầu Độc Thủ Thiên Tôn. Sau khi biết thân phận đồ nhi, hắn không nói gì liền xuất thủ Đồ nhi không đánh nổi, bị trúng một mũi độc châm giống thế này, còn bị đánh rơi xuống tuyệt cốc, may được Long ca cứu sống.

Nàng còn kể luôn việc hai người luyện công trong Càn Khôn Động Phủ.

Thiên Sơn Thánh Mẫu vốn đã được Triệu trang chủ và phu nhân cho biết những vấn đề cốt yếu của Thiên Sơn Tử Phụng như quan hệ của nàng với Thiên Long và Hắc Yến Tử, đặc biệt võ công của nàng hiện rất cao cường, xoa tóc nàng nói:

- Thôi được! Sư phụ không trách người đâu.

Thiên Sơn Tử Phụng ngược mắt nhìn sư phụ hỏi:

- Lão nhân gia vào Trung Nguyên có việc gì?

Thiên Sơn Thánh Mẫu đáp:

- Hai tháng trước, chưởng môn phái Võ Đang mời ta đến bàn việc quan trọng, nhân thể sư phụ đi trước một thời gian làm mấy việc, đồng thời truy tìm tung tích của người. Hôm nay tình cờ đến thăm Triệu trang chủ, không ngờ gặp người.

- Khi nào lão nhân gia tới Võ Đang sơn?

- Theo hẹn thì tới rằm trung thu.

Bà ta nhìn Thiên Long bằng ánh mắt dò xét, một lúc sau gật đầu tỏ ý hài lòng, cười nói:

- Phụng nhi! Nay có được một trượng phu tốt và một vị thư muội tốt, đó là phúc của người, sư phụ rất mừng.

Tổ hôm đó, Triệu trang chủ và phu nhân mời Thiên Sơn Thánh Mẫu đến bàn việc.

Triệu phu nhân nói:

- Thần ni, hiện giờ Thiên Long, Vân Phụng và Thanh Thanh thực tế đã thành phu thê, Thần Ni có ý thế nào?

Thiên Sơn Thánh Mẫu cười đáp:

- Thì chỉ đành hợp thức hóa cho chúng danh chính ngôn thuận chứ còn sao nữa?

Trần Vân Phụng vốn mồ côi cha mẹ từ nhỏ, được Thiên Sơn Thánh Mẫu nuôi dạy nên người, tình như mẫu tử, đương nhiên là chủ sự trong việc hôn nhân của nàng.

Thiên Sơn Thánh Mẫu trầm ngâm nói:

- Bần ni thấy còn một vướng mắc...

Triệu phu nhân hỏi:

- Có phải Thần Ni định nói là bên nhà nam chưa đề xuất ý kiến không?

Thiên Sơn Thánh Mẫu gật đầu:

- Chính thế. Lẽ ra việc này nên nhà nam phải chủ trì.

Thái Bạch Kiếm nói:

- Việc này Thanh nhi đã nói rõ. Hồi Thiên Long mới mười tuổi, vì cứu đệ đệ bị trăn cắn mà bị rơi xuống hồ, bị nước cuốn vào một tử động, may mà không chết. Nơi đó cách biệt hẳn với thế nhân, Thiên Long không sao thoát ra được, nhờ kỳ duyên luyện được võ công cái thể trong tuyệt cốc, khi thoát được ra khỏi đó, tìm về đến nhà thì thôn trang đã tán lạc, phụ mẫu không biết thất tán ở đâu, còn sống hay đã chết. Thiên Long nay không còn ai thân thích, đâu có người chủ trì hôn lễ nữa?

Thiên Sơn Thánh Mẫu nghe nói tỏ ra rất xúc động. Thế là mọi người quyết định tổ chức hôn lễ ngay ở Triệu gia trang trong thời gian gần nhất.

Tuy căn bản là tổ chức đơn giản nhưng các nhân vật võ lâm trong khu vực lân cận nghe tin kéo đến chúc mừng rất đông, ngồi chật năm mươi bàn.

Tiếc rằng chương môn nhân phái Côn Lôn Kim Kiếm Thần Tiên không đến được, chỉ sai hai đệ tử Thánh Thủ Na Tra Vương Thanh và Côn Lôn Bạch Hạc Trương Chí Cao thay mình đến chúc phúc cho ái đồ.

Trong hôn lễ, Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ long trọng tuyên bố Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh chính thức trở thành ân Dương phu nhân và đổi danh hiệu thành Côn Lôn Hắc Phụng.

Trường An là chốn kinh sư hoàng thành, vào đời Đường là giai đoạn cực thịnh, nay còn lại không biết bao nhiêu là đền đài lăng tẩm. Cung điện tuy phần lớn đã hoang tàn nhưng vẫn còn giữ được một số nét của thời nguy nga tráng lệ.

Nơi đây là đầu mối giao thông tỏa đi các nơi Trung á, Ba Tư, Thiên Trúc, quan ngoại...

Trong ngoài thành giao lộ chằng chịt, đại lộ có tới cả trăm, bách nghệ đều hưng thịnh, sinh hoạt thật phồn vinh.

Hôm đó, giữa dòng ngựa xe tấp nập, có ba nam nữ cưỡi ba con tuấn mã hướng tới Kinh Sư Đệ Nhất Lâu.

Kinh Sư Đệ Nhất Lâu là tửu lâu rất nổi tiếng, không những ở Trường An mà khắp Trung Nguyên chẳng ai không biết đó là nơi ăn chơi trác táng của những bậc vương tôn công tử những khi có dịp ghé tới Trường An.

ở hậu viện Kinh Sư Đệ Nhất Lâu có đủ giả sơn, thủy tạ, lương đình, tiểu hoa viên, đại hoa viên, trong họa sảnh treo đầy danh họa a, tráng lệ vô cùng!

Ngay đến bọn tiểu nhị cũng ăn mặc lịch sự, thái độ nhã nhặn, không một khách điểm tiểu lâu nào sánh kịp.

Ba người vừa dừng ngựa, đã thấy một tên tiểu nhị bước ra cúi chào rồi mỉm cười nói:

- Công tử, hai vị phu nhân! Tiểu điểm đã được khách nhân gần xa xưng là đệ nhất, đương nhiên sẽ làm ba vị hài lòng.

Không chờ tên tiểu nhị nói hết, Thiên Long dúi vào tay hắn một đĩnh bạc nói:

- Hãy chăm sóc giúp ta ba con ngựa này cho cẩn thận!

Tên tiểu nhị thấy đĩnh bạc đứng ngẩn ra.

Chúng từng phục vụ ở đây một ít năm, khách nhân đều thuộc hạng sang, những công tử phong lưu thì thưởng ít bạc vụn, các bậc vương tôn công tử hào phóng lắm cũng chỉ thưởng cho một vài lạng bạc là cùng.

Nhìn qua cũng biết đĩnh bạc có tới năm lạng, bằng tiền công làm cả tháng, đã có bao giờ có ai xuất thủ hào phóng như thế?

Tên tiểu nhị cúi rạp người, hai tay đỡ lấy đĩnh bạc, hớn hỏ nói:

- Xin đa tạ công tử và phu nhân ban thưởng. Công tử cứ yên tâm, tiểu nhân sẽ tự tay chăm sóc cho chúng, lương ăn sẽ là thứ thượng phẩm, kỳ cọ đến sạch bóng lên!

Tới đó hướng vào trong điểm gọi to!

- Thừa Nhi! Mau ra đón ba vị quý khách!

Lập tức có thêm hai tên tiểu nhị chạy ra.

Tên kia có vẻ như là trưởng toán, bảo:

- Dẫn ba vị quý khách này vào Thanh Đài Hiên nghỉ ngơi!

Hai tên tiểu nhị “ùm” một tiếng, một tên tiếp lấy dây cương dắt ngựa vào tàu, tên kia dẫn ba người vào một khu biệt viện rất u nhã.

Thanh Đài Hiên giống như một biệt thự có đủ hoa viên, cây cảnh, thủy tạ giả sơn, vật dụng đều thuộc hạng thượng phẩm.

Vào lúc hoàng hôn, ba người tản bộ dọc theo các phố, trong thời gian này mới thấy phố xá náo nhiệt vô cùng!

Ngân phiếu đã cạn, Thiên Long rẽ vào một tiệm kim hoàn đổi một viên minh châu lấy mấy ngàn lạng bạc ngân phiếu, một ít vàng lá để chi tiêu.

Trên các phố từ lâu dựng san sát, ba người chọn một nhà sạch sẽ khang trang bước vào dùng bữa tối.

Họ chọn một bàn bên cửa sổ, vừa ăn uống vừa ngắm cảnh náo nhiệt bên ngoài.

Đang ăn, Thiên Sơn Tử Phụng chợt chỉ tay nói:

- Chẳng phải là Quân đệ đó sao?

Thiên Long nhìn theo hướng tay chỉ, thấy trong dòng người tấp nập có một bạch y thiếu niên rất tuấn tú cười con hồng mã, vừa đi vừa nhìn ngang nhìn ngửa, không biết đang tìm kiếm gì?

Nhìn kỹ lại quả đúng là Hoàng Phủ Quân, Thiên Long mừng quýnh, thò đầu ra cửa sổ vừa vẫy tay vừa gọi to:

- Quân đệ! Tiểu huynh âu Dương Thiên Long ở đây! Mau lên đây ngồi chơi nói chuyện!

Từ khi từ biệt ở Hoàng Lăng trấn, Thiên Long không sao quên được vị tiểu đệ mới quen này.

Chàng không biết rằng Hoàng Phủ Quân đóng giả nam, cô ta chính là thiên kim ái nữ của giáo chủ Địa Sát giáo Hoàng Phủ Hùng, tên thật là Hoàng Phủ Tuệ Quân, mới mười bảy tuổi.

Từ nhỏ cô ta được ngoại công là Trường Bạch Lão Quái mang về nuôi dạy, cho tắm bổ nhiều thứ linh dược nên công lực tăng tiến rất nhanh, mới mười bảy tuổi nhưng đã có thân thủ siêu phàm.

Vì bản tính hiếu động nên cô ta không chịu ở lý trong núi, lại nhớ song thân nên cách đây mấy tháng xin phép ngoại tổ quay về Địa Sát giáo.

Đó là công tác rất phù hợp với tính khí Hoàng Phủ Tuệ Quân.

vì từ nhỏ đã được Trường Bạch Lão Quái nuôi dạy nên Hoàng Phủ Tuệ Quân chịu ảnh hưởng tính nết của lão ta, tuy c ố ưu ái nhưng khí khái, ghét ác như thù.

Địa Sát giáo là tà phái, gây nhiều tội ác với võ lâm, giáo đồ quen thói bạo tàn, vì thế trong mấy tháng nhậm chức tổng tuần, Hoàng Phủ Tuệ Quân đã trừng phạt rất nhiều tên có hành vi tàn ác, ức hiếp lương dân.

Đặc biệt những kẻ nào phạm tội hiếp sát, chỉ cần để cô ta biết được là giết không tha.

Từ đó, vị tổng tuần xinh đẹp này được mệnh danh là Hồng Y La Sát.

Chính trong một lần tuần sát tới phân đà Hoàng Lăng của Địa Sát giáo, Hoàng Phủ Tuệ Quân đã quen biết ba phu thê Thiên Long.

Hôm đó tiếp được lệnh khẩn của giáo chủ phụ thân, cô ta tức tốc trở về tổng đàn.

Sau khi bẩm báo tình hình các phân đà xong trở về phòng, hình ảnh Thiên Long hiện lên choán hết tâm trí Hoàng Phủ Tuệ Quân.

Nàng cố xua đi hình ảnh của chàng nhưng không được, tự nhủ:

- Mình cứ ngủ một giấc, có lẽ qua một vài ngày hình bóng sẽ phai pha.

Nhưng qua mười ngày, một nửa tháng, khuôn mặt tuần tú của Thiên Long vẫn sống động như hiển hiện trước mặt Hoàng Phủ Tuệ Quân cùng với nỗi nhớ da diết, nàng đành tự thú nhận với lòng mình:

- Ta đã yêu chàng rồi!

Nhưng lý trí lại phản kháng:

- Không thể được! Làm sao có thể yêu một người khi mới gặp lần đầu? Mình chưa biết gì về chàng cả!

Trái tim bảo:

- sao lại không chứ? Tình yêu vốn là thiên duyên kỳ diệu nhất, bằng chứng là mình không sao quên được chàng.

Nếu Thiên Long cũng thế, vì sao chúng ta lại không kết hợp?

Đang nghĩ cách tìm gặp Thiên Long thì chợt nghe giang hồ truyền ngôn ái đồ của Thiên Sơn Thánh Mẫu là Thiên Sơn Tử Phụng Trần Vân Phụng và thiên kim ái nữ của lão trang chủ Triệu gia trang Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ là Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh cùng lấy một thiếu niên công tử chưa hề có tiếng tăm gì trong giang hồ - âu Dương Thiên Long!

Hồng Y La Sát Hoàng Phủ Tuệ Quân nghe tin như sét đánh ngang đầu, ngày mất ăn, đêm biếng ngủ, thâu đêm gối lệ đầm đìa...

Chỉ sau vài hôm, nụ cười tươi trẻ biến đi, khuôn mặt xinh đẹp trở nên tiều tụy, nét hồn nhiên không còn nữa.

Nàng buồn bã nghĩ thầm:

- Chàng... đã thành thân với hai vị tỷ tỷ đó... vậy... còn ta biết làm thế nào?

Cuối cùng nàng nghiêng rằng tự nhủ:

- Mặc kệ! Ta yêu chàng! Ta quyết đi tìm chàng!

Nhưng chuẩn bị ra đi, một ý nghĩ níu chân nàng lại.

Bây giờ hai vị tỷ tỷ đó danh chính ngôn thuận là thê tử của chàng rồi, mình biết nói gì với họ? Trách chàng ư? Lấy lý do gì chứ? Vì mình là công tử Hoàng Phủ Quân kia mà? Hơn nữa... cha mẹ sẽ nghĩ thế nào?

Trái tim lại bảo:

- Dù sao đi nữa mình cũng phải gặp chàng! Vì mình yêu chàng! Chỉ cần thổ lộ được với chàng, mình đã cảm thấy yên tâm...

Thế là nàng quyết định ra đi.

Hôm sau, Hồng Y La Sát Hoàng Phủ Tuệ Quân bận nam y từ biệt song thân, thác có là mình đi tuần thị một số phân đà, cưỡi con ngựa hồng Xích Nguyên mà nàng yêu thích rồi tổng đàn hướng về phía tây.

Hoàng Phủ Tuệ Quân tuy cũng đi về các phân đà nhưng không phải để tuần thị mà hỏi thăm tin tức về Thiên Long.

Hôm ấy biết tin chàng cùng hai thê tử đang ở Trường An, nàng lập tức phi ngựa thẳng đến kinh đô.

Nghe Thiên Long gọi, Hoàng Phủ Tuệ Quân vội ngẩng lên nhìn, quả nhiên thấy rõ chàng vươn qua cửa sổ vẫy tay với mình.

Trong lòng vừa mừng rỡ vừa chua xót, nàng không cần suy nghĩ gì thêm liền giục ngựa vào tửu lâu.

Thiên Long ra tận cửa nghênh đón, vô vấp nắm lấy bàn tay mảnh dẻ của nàng mà không để ý rằng nó mảnh mai khác thường, cao hứng nói:

- Quân đệ! Chúng ta thật là có duyên! Không ngờ sau khi cách biệt ở Hoàng Lăng, bây giờ chúng ta đã lại gặp nhau!

Tuy giả trang nam nhân nhưng bị Thiên Long nắm chặt tay, Hoàng Phủ Tuệ Quân xấu hổ đỏ bừng mặt, nhìn đắm đắm vào khuôn mặt tuấn tú của chàng mà bấy lâu nàng hằng mong nhớ, theo chàng vào khách điểm.

Thiên Sơn Tử Phụng và Côn Lôn Hắc Phụng đứng lên nghênh đón.

Hoàng Phủ Tuệ Quân nói:

- Long ca! Hai vị tỷ tỷ! Tiểu đệ nhớ ba vị quá! Mọi người đều khỏe cả chứ?

Tới đó “à” một tiếng nói thêm:

- Hôm nay tiểu đệ cần phải chúc Long ca cùng hai vị tỷ tỷ đẹp duyên trăm năm mới được!

Hai thiếu nữ sau khi tổ chức hôn lễ đã thành danh chính ngôn thuận nên không hổ thẹn như trước, cười đáp:

- Quân đệ! Đạo này đệ gây đi nhiều đấy! Hành khứ giang hồ nên tăng cường bồi dưỡng thêm một chút mới được!

Hoàng Phủ Tuệ Quân ngượng ngừng nói:

- Tiểu đệ không biết mình đã gây đi bao nhiêu nữa. Đa tạ hai vị tỷ tỷ đã khuyên bảo, sau này tiểu đệ sẽ chú ý.

Bốn người ngồi xuống bắt đầu nâng chén.

Gặp nhau tay bắt mặt mừng, tuy lòng vẫn mang một nỗi sầu thương nhưng lại vui đi nỗi nhớ mong, bốn người chuyện trò càng lúc càng sôi nổi.

Mãi đến hết canh hai, tứ khách vắng dần, tuy lưu luyến chẳng muốn rời nhưng cần phải rời đi.

Chỉ cần nhìn y phục còn lấm lem bụi đường, Thiên Long biết Hoàng Phủ Quân mới vào thành liền nói:

- Quân đệ! Bây giờ đã khuya, chắc đệ chưa kịp thuê phòng trọ, chi bằng cứ đến ở với tiểu huynh.

Hoàng Phủ Tuệ Quân liền nhớ lại chuyện hôm trước Thiên Long mời mình đến ở cùng phòng để nói chuyện, trong lòng chợt dâng lên niềm thư thái lâng lâng khó tả, không biết nên trả lời thế nào.

Thiên Long nói thêm:

- Chúng tôi thuê hẳn một biệt viện có tới năm phòng, có cả phòng tiếp khách nữa, nếu Quân đệ mệt thì có phòng riêng nghỉ ngơi.

Lúc này đã khuya, khó mà thuê được phòng, Hoàng Phủ Tuệ Quân không có lý do gì từ chối nên đành nhận lời.

Sau khi rời tứ lâu trở về khách điểm, họ còn ngồi ở phòng khách chuyện trò hồi lâu mới chia tay về phòng nghỉ.

Mấy ngày tiếp đó, Hoàng Phủ Tuệ Quân đồng ý cùng ba phu thê đi thăm các nơi danh thắng ở kinh đô.

Trừ nghỉ đêm, thời gian còn lại, bốn người bên nhau như bóng với hình, chuyện trò không chán.

Nỗi buồn thương trong lòng Hoàng Phủ Tuệ Quân nguôi dần, nàng trở lại thanh thản như ngày mới quen biết Thiên Long, trái tim lại tràn ngập tình yêu đương. Nhưng giấy thì không giấu được lửa, sự thật trước sau gì cũng bị phơi bày.

Hôm đó, sau khi tọa công, Thiên Long tới phòng Hoàng Phủ Tuệ Quân, chợt nảy ra ý định chơi ú tim một mẻ.

Võ công của chàng rất cao, đương nhiên khinh công càng tinh diệu.

Thiên Long nhẹ bước tới phòng nhìn vào cửa sổ, thấy dưới ánh đèn mờ, Hoàng Phủ Quân nằm ngủ trên giường, môi thoáng nụ cười.

Giường kê ngay sát cửa sổ, Thiên Long miệng mỉm cười, lật tấm chăn lên.

Đang ngủ, Hoàng Phủ Tuệ Quân hốt hoảng ngồi bật dậy, kêu lên:

- Ai!

Dưới ánh đèn mờ ảo lộ ra thân thể thiếu nữ trong bộ áo ngủ mỏng tanh, trong lúc hốt hoảng lộ ra quá nửa bộ ngực trần tròn căng.

Thiên Long giống như bị sét đánh bên tai, mặt mũi đỏ như đứng ngây ra như tượng.

Bấy giờ Hoàng Phủ Tuệ Quân đã nhận ra người ngoài cửa chính là Thiên Long, vội kéo chăn che ngực, thảm giọng nói:

- Thì ra là... Long ca... chàng làm gì vậy chứ?

Tới đó nước mắt ứa ra.

Thiên Long cúi gục đầu đáp:

- Quân... Quân đệ... tiểu huynh không... cố ý... không ngờ...

Hồng Y La Sát thở dài nói:

- Thôi, chàng về đi!

Thiên Long thất thủ bước về phòng, trong lòng vô cùng hổ thẹn, chỉ muốn chui ngay xuống đất để không phải gặp ai nữa.

Trần Vân Phụng và Triệu Thanh Thanh nghe ồn ào chạy sang thấy lang quân ngồi ngây ra bên bàn, đầu cúi gằm, vẻ mặt vô cùng u ám.

Hai người không biết nguyên nhân vì sao, ngơ ngác hỏi:

- Tướng công sao thế? Đã xảy ra chuyện gì? Chàng vừa gặp ai?

Thiên Long thần thờ nói:

- Không ngờ cô ta...

Trần Vân Phụng nhú mày hỏi:

- Nữ nhân nào vậy? Có người vừa tới đây sao?

Thiên Long lắc đầu:

-Không cô ta là nữ nhân...

Trần Vân Phụng chăm chú nhìn chàng hỏi:

- Tướng công nói ai chứ?

Triệu Thanh Thanh sức hiểu ra, liền hỏi:

- Tướng công định nói Quân đệ là nữ, đúng không?

Thiên Long gật đầu.

Bấy giờ Trần Vân Phụng và Triệu Thanh Thanh mới nhớ lại những biểu hiện khác thường của Hoàng Phủ Quân, tuy trước đây cảm thấy có chút kỳ quái nhưng không để ý lắm, bây giờ hệ thống lại mới biết mình sai lầm.

Nhưng điều cốt yếu nhất là tại sao cô ta phải làm như thế?

Việc nữ nhân đóng giả nam trong giang hồ không phải là chuyện hiếm, nhưng vì sao cô ta muốn kết bằng hữu với Thiên Long?

Lý do thật đơn giản: vì thiếu nữ đó đã phải lòng chàng.

Trần Vân Phụng hỏi:

- Tại sao chàng biết Quân đệ là nữ?

Tuy trong lòng hết sức hổ thẹn, nhưng Thiên Long không dám giấu, đành kể lại sự việc vừa rồi.

Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử nghe xong ôm bụng cười rũ rượi.

Một lúc, Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Chúng ta tới đó xem, chắc cô ấy rất tức giận...

Hắc Yến Tử phản kháng:

- Nhưng Thiên Long có lỗi gì chứ? Bằng hữu cùng là nam nhân với nhau, điều đó chỉ là sự biểu hiện tình cảm mà thôi! Lỗi tại cô ta...

Thiên Sơn Tử Phụng lắc đầu nói:

- Nhưng bất luận thế nào, hậu quả sẽ rất tai hại.

Hai người tới phòng Hoàng Phủ Quân, nhưng đã trễ mất một bước! Trong phòng vắng hoe, đâu còn Quân đệ ở đó nữa? Chỉ còn lại mùi hương của thiếu nữ lẫn quất trong phòng...

Thiên Sơn Tử Phụng thở dài nói:

- Đương nhiên cô ấy không thể trách được Thiên Long, nhưng cũng không còn mặt mũi nào mà ở lại đây nữa...

Hắc Yến Tử hỏi:

- Liệu cô ta có làm chuyện gì đại dột không?

Hy vọng là sẽ không xảy ra chuyện gì. À! Thiếu nữ đó thật đáng thương!

Hai người đứng tần ngần một lúc rồi quay lại phòng Thiên Long lựa lời an ủi chàng.

6. Tù Châu Tứ Bảo

Thái Hoa Sơn là dãy núi hùng vĩ, núi cao rừng rậm, vẫn còn giữ được cảnh nguyên sinh ít bị con người tàn phá.

Vào sâu trong rừng, trong những tán lá ngút ngàn, chim kêu vượn hót véo von.

Đứng trước cảnh hùng vĩ của thiên nhiên, bao giờ cũng khiến lòng người ta thư thái.

Hai con Kim Mao Hầu tới đây, giống như được trở về cố hương, nhảy nhót nô đùa thỏa thích làm chim chóc và những loại thú nhỏ hốt hoảng chạy trốn, phá tan cảnh yên tĩnh của núi rừng.

Thiên Long tuy trong lòng vẫn còn ân hận vì chuyện đáng tiếc xảy ra đối với Hoàng Phủ Tuệ Quân, nhưng được Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử an ủi nên cũng nguôi ngoai rất nhiều.

Ba người buông lỏng giây cương cho ngựa thông thả đi giữa những tán cây, lặng ngắm cảnh thiên nhiên hùng vĩ.

Đột nhiên hai con Kim Mao Hầu lao tới như cơn lốc, miệng la tay múa, đáng vẻ hết sức rất kích động.

Thiên Long chăm chú nhìn chúng một lúc rồi chợt nói:

- Ta hiểu rồi! Mau dẫn chúng ta đi!

Thiên Sơn Tử Phụng hỏi:

- Tướng công! Có chuyện gì vậy?

Thiên Long đáp:

- Kim Linh ra hiệu rằng chúng phát hiện ra rất nhiều người, ngoài ra còn có cả tử thi nữa.

Hắc Yến Tử tiếp lời:

- Phải rồi! Tiểu muội còn nghĩ thấy mùi huyết tanh, nhất định xảy ra biến cố nghiêm trọng!

Thiên Sơn Tử Phụng đề nghị:

- Vậy chúng ta đến đó xem thể nào?

Ba người dục ngựa đi theo Kim Linh, Kim Lợi đi ngược lên sườn núi, chừng hai mươi dặm thì gặp hai thi thể nằm giữa một khu rừng trống. Đó là hai trung niên hán tử bận hoàng y.

Thiên Long vội nhảy xuống kiểm tra tử thi, thấy hai người này không bị thương tích gì, nhìn kỹ mới phát hiện ra cả hai đều bị trúng độc châm mà chết.

Nhưng trong rừng không chỉ có hai tử thi.

Gần đó nằm rải rác tới hơn ba chục thi thể nữa, có người bị sát thương bởi binh khí, sứt đầu vỡ ngực, gan ruột lòi ra, có người bị trúng chưởng chỉ, vỡ đầu nát ngực, phần lớn bị giết do độc thương, mặt mũi đen tím, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Thiên Sơn Tử Phụng nhíu mày nói:

- Có vẻ như đây không phải là cuộc giao tranh của hai môn phái, vì y phục rất đa dạng, lại bị tử thương bởi nhiều loại binh khí. Chắc rằng vừa xảy ra một cuộc loạn đả.

Hắc Yến Tử liền tỏ ý tán thành:

- Không sai! Tiểu muội nhận ra mấy người, đều là những nhân vật hắc đạo hùng bá một phương. Chỉ không biết vì sao chúng lại tập trung để rồi bị giết ở đây?

Thiên Sơn Tử Phụng trầm ngâm nói:

- Chẳng lẽ người của các môn phái tới đây tranh chấp một vật gì đó mà sát hại lẫn nhau?

Thiên Long còn chưa có ý kiến gì, bây giờ mới bắt đầu nói:

- Rất có khả năng!

Chàng xuống kiểm tra xem còn người nào sống không, qua đó hy vọng điều tra được tin tức gì nhưng không còn ai sống sót.

Hắc Yến Tử chợt kêu lên:

- Tướng công và phụng thư nghe kìa!

Hai người nghe nói liền lắng tai nghe, chợt nhận ra từ phía trước có tiếng binh khí tiếp nhau loảng xoảng.

Thiên Sơn Tử Phụng gấp giọng:

- Chúng ta mau tới xem!

Thiên Long nói:

- Cuộc chiến đang diễn ra cách đây vài ba chục trượng. Chúng ta cứ để ngựa ở đây.

Hai nữ nhân nghe lời, đều nhảy xuống ngựa.

Thiên Long gọi hai con Kim Mao Hầu đến, vừa ra hiệu vừa nói:

- Kim Linh, Kim Lợi! Các người ở đây coi sóc ba con ngựa.

Hai con khỉ hoa chân múa tay tỏ ý phản đối.

Thiên Long nghiêm giọng:

- Đã bảo không đi là phải ở lại! Các người có lãnh lợi thể nào cũng không tránh được một mũi độc châm đâu!

Kim Linh và Kim Lợi không dám phản ứng nữa.

Ba người tiếp tục tiến lên. Chỉ còn rải rác vài ba tử thi, sau đó không thấy gì nữa.

Lát sau tới gần trường đấu.

Cả ba dừng lại nép sau một lùm cây quan sát.

Thiên Sơn Tử Phụng chợt “à” lên một tiếng nói:

- Trong bọn này có Mân Sơn Song Hùng!

Hắc Yến Tử chỉ xuống một tử thi nói:

- Người này chẳng phải là Tàn Trung Nhất Bá hay sao?

Thiên Sơn Tử Phụng gật đầu nói:

- Không sai! Có cả Bồi Thúy ác Giao nữa.

Hắc Yến Tử chỉ sang một tử thi khác:

- Tỷ tỷ! Tên này rất có danh trong hắc đạo, có phải là...

Thiên Sơn Tử Phụng ngắt lời:

- Chính là tên Ngũ Linh Phi ưng... Không ngờ cả hắc cũng bị giết ở đây... Xem ra chúng tranh đoạt vật gì dẫn đến tàn sát lẫn nhau.

Hắc Yến Tử tiếp lời:

- Nhất định phải là bảo vật gì rất có giá trị mới thu hút nhiều nhân vật lừng danh như thế... Mọi người thấy đều là những tên hắc đạo rất có lai đầu ở vùng tây bắc...

Thiên Sơn Tử Phụng bước lại gần một thi thể ngồi dựa lưng vào một gốc cây, “ồ” lên một tiếng nói:

- Không chỉ có hắc đạo thôi đâu! Người này là Nga Mi Tú Sĩ, bị ám khí tẩm độc giết chết...

Hắc Yến Tử cũng tới gần nói:

- Còn vị này là Trường Bạch Quái Tẩu, bị chưởng lực đánh nát ngực...

Cảnh tượng trước mắt họ thật khủng khiếp! Có tới năm sáu chục người chết theo đủ các tư thế, người vỡ ngực đổ ruột, lục phủ ngũ tạng đều lộ hết ra, người bị kiếm găm vào gốc cây, người bị chưởng lực đánh vỡ đầu, óc não bắn ra tung tóe, nhìn mà phát ón.

Hắc Yến Tử chợt nói:

- Có tiếng người! Xem ra cuộc đấu còn tiếp diễn. Chúng ta tới đó thì biết!

Quả nhiên phía trước có tiếng người la hét, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng chuông phong.

Ba người liền băng tới.

Giữa đám rừng thưa có mười mấy người bận lam y, nam nữ đều có, già trẻ khác nhau đang vây lấy hai lão nhân mặc hoàng y tóc tai rối bù, người đầm mồ hôi, râu ria vểnh ngược, xem chừng đã gần kiệt sức.

Trong số bọn bao vây, một lão nhân tuổi độ ngũ tuần, da đen kịt, mắt to mày rậm “hừ” một tiếng nói:

- Long Sơn Song Ma! Các người còn chưa chịu giao vật ra còn chờ gì nữa?

Một tên khác tiếp lời:

- Hôm nay các người đừng hòng sống rời khỏi đây! Nếu ngoan ngoãn giao vật ra, chúng ta còn thương tình mà cho được toàn thân!

Một trong hai hoàng y lão nhân là lão đại trong Long Sơn Song Ma nghiêng răng nói:

- Các người nói dễ nghe quá! Đồ vật là do chúng ta phải liều chết mới đoạt được, tại sao phải giao cho các người?

Nếu chúng ta không giữ được, chẳng lẽ Ba Sơn Tứ Sát các người giữ được?

Lão mặt đen quát:

- Đoàn Mộc! Người nhất định muốn thăm tử?

Rồi quay lại bảo đồng bọn:

- Các huynh đệ! Hãy mau thành toàn cho chúng!

Một người mặc nho bào, để bộ râu dài, tay cầm trường kiếm bước ra nói:

- Khoan đã! Hiện giờ đã có gần trăm người bỏ mạng vì chiếc hộp đó, nhưng không ai biết trong hộp có bảo vật hay không? Vì thế cần phải kiểm tra kỹ, nếu không chẳng hóa ra liều mạng tàn sát một cách vô ích hay sao?

Lão đại của Long Sơn Song Ma cười nhạt nói:

- Phiêu Lãng Tử! Người lại nghĩ ra nguy kế gì để làm hại huynh đệ chúng ta thế?

Vị nho sinh có tên là Phiêu Lãng Tử cười đáp:

- Đoàn Mộc huynh! Tại hạ không có nguy kế gì đâu! Chỉ vì không muốn các huynh đệ liều mình vì chiếc hộp mà không biết có giá trị gì hay không. Vì thế xin mọi người hãy ngừng tay, hy vọng Đoàn Mộc huynh mở chiếc hộp ra xem.

Một người đội nón lá, tay cầm cần câu dăng như ngư phủ lên tiếng!

- Phiêu Lãng Tử nói rất đúng! Cho đến giờ chưa ai biết trong hộp đựng vật gì hay chỉ là hộp rỗng? Tính sơ sơ đến nay đã có bảy tám mươi người bỏ mạng, nếu chỉ là chiếc hộp không thì chúng thật không nhầm được mất! Trong số chúng ta ở đây cũng thế, liều mình vì cái gì chứ? Vì vậy xin Đoàn Mộc lão huynh mở hộp ra cho mọi người được khai nhãn giới! Không chừng chúng ta đành phẩy tay mà đi.

Một trung niên phụ nhân chừng bốn mươi tuổi, tuy nhan sắc đã phai tàn nhưng vẫn giữ được nhiều nét quyến rũ, nở trên môi đỏ thắm như hai cánh hoa đào cười duyên nói:

- Các vị đại gia! Nếu sớm nhất trí về điểm này thì tốt biết bao! Có khi nhờ thế mà Song Nguyệt Nhị Kiều chúng ta đã xa rời trường thăm sát này từ lâu!

- Đào Hoa Nương tử! ở đây không phải việc của các người! Tốt nhất tỷ muội các người cút đi!

Đào Hoa Nương Tử là lão đại trong Song Nguyệt Nhị Kiều vẫn cười điềm nhiên đáp:

- Đoàn Mộc ca ca sao lại vô tình vô nghĩa vậy chứ? Vừa rồi tỷ muội chúng ta cũng góp phần loại trừ không ít đối thủ, có lý nào lại bỏ đi?

Phiêu Lãng Tử nói:

- Thôi mọi người đừng tranh chấp nhau nữa. Đoàn Mộc người nói xem có chịu mở hộp ra không?

Đoàn Mộc tỏ ra khó xử, tuy chưa mở hộp nhưng không phản kháng.

Mười mấy người đều phóng mắt nhìn Long Sơn Song Ma chờ đợi.

Thiên Long và hai thê tử dừng lại trong rừng cách bảy tám trượng theo dõi diễn biến ở hiện trường.

Chàng thấp giọng nói:

- Đúng là chúng đang tranh đoạt bảo vật. Đó không phải là chuyện của chúng ta cần gì can dự vào? Vân Phụng, Thanh muội, chúng ta đi thôi!

Hắc Yến Tử đáp:

- Tướng công! Phụng thư! Theo tiểu muội thì chúng ta nên xuất thủ cướp chiếc hộp hiện đang nằm trong người Đoàn Mộc đi. Thứ nhất là không để họ tiếp tục tàn sát nhau nữa, hai là tránh bảo vật lọt vào tay hắc đạo, có khi vì thế mà gây nên thảm họa cho võ lâm không chừng...

Thiên Long phản đối:

- Chúng ta sao có thể cướp đoạt vật của người ta như quân ma đạo được? Bảo vật chỉ thuộc người có duyên, dù có ra tay tranh đoạt cũng không giữ được đâu. Chúng ta bỏ đi là hơn.

Hai nữ nhân tuy không đồng tình lắm nhưng nghe chàng nói thế đành nghe theo.

Ba người lặng lẽ quay lại, lên ngựa ra khỏi rừng.

Nhưng trước khi ra tới đường cái, Thiên Sơn Tử Phụng vẫy hai con Kim Mao Hầu đến, bí mật ra hiệu cho chúng một lúc lâu.

Hai con khỉ gật đầu ra vẻ hiểu ý rồi lao vào rừng.

Hành động đó không giấy được Thiên Long.

Chàng quay lại thở dài nói:

- Vân Phụng! Nàng thật rắc rối quá! Tại sao lại tự chuốc lấy phiền phức làm gì chứ?

Hắc Yến Tử nói:

- Tướng công! Chúng tôi quả thật không muốn để bảo vật lọt vào tay bọn tà ma... Giả sử đó là một thứ vô công vô dịch thì há chẳng mang đại họa cho vô lâm? Vì thế trước hết hãy xem trong hộp chứa vật gì đã. Nếu là tài sản có giá trị thì sẽ đem cứu tế cho dân nghèo, nếu là bí kíp võ học thặng thừa thì hãy giao cho một người nào xứng đáng hơn, như vậy không tốt hay sao?

Thiên Long cười khổ đáp:

- Thôi thì theo ý hai nương tử vậy!

Lại nói ở hiện trường, lão đại Đoàn Mộc trong Long Sơn Song Ma chấp nhận mở hộp khi mọi người lui lại cách ba trượng.

Chỉ thấy lão lôi trong ngực áo ra một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ đàn hương chỉ độ sáu tấc, bắt đầu mở nắp hộp.

Mọi ánh mắt đổ dồn tới chờ xem.

Đột nhiên, một bóng đỏ rực màu lửa loáng qua như ánh chớp.

Mọi người chưa ai kịp hiểu ra có sự gì thì chợt nghe Đoàn Mộc la lên thất thanh:

- súc sinh muốn chết!

Đương nhiên chiếc hộp không còn trên tay lão nữa.

Phiêu Lãng Tử cũng vùng chưởng nhưng đã quá muộn.

Chúng nhân định thần nhìn lại, thấy hai con khỉ lông đỏ hoe lướt nhanh vào rừng biến mất.

Tất cả đều hiểu rằng chiếc hộp đã bị cướp, miệng cùng thét vang thi nhau rần rật đuổi theo.

Hai con Kim Mao Hầu rất khôn ngoan, lao sâu vào rừng rậm, cứ thoát ẩn thoát hiện, thỉnh thoảng lại kêu lên thu hút quân ma.

Sau khi vào sâu ba bốn dặm, chúng mới luồn nhanh vào rừng thoát ra khỏi quần ma rồi vòng lại chạy ra đường cái, đến gặp chủ nhân.

Chiều hôm đó, Thiên Long đến trú trong Khánh Thuận khách điểm ở trấn thành Hoa Am.

Ăn tối xong, ba phu thê ngồi quanh chiếc bàn tròn trong phòng khách một biệt lâu u tịch, trên bàn đặt chiếc hộp nhỏ bằng gỗ đàn hương.

Đó là chiếc hộp do Kim Linh cướp được từ tay lão đại Đoàn Mộc của Long Sơn Song Ma.

Thiên Sơn Tử Phụng cầm lấy chiếc hộp, cười nói:

- Tội nghiệp hai con Kim Mao Hầu, cứ len lét sợ tướng công, tránh mặt hoài. Bây giờ thiếp mở ra xem, muốn trách mắng thế nào thì ếp xin chịu!

Thiên Long thở dài nói:

- Bây giờ thì còn trách gì nữa?

Thiên Sơn Tử Phụng nhìn chàng cười tinh quái, mở hộp ra.

Trong hộp chỉ có bốn quả cầu cũng bằng gỗ đàn hương to bằng quả trứng gà gói trong một mảnh lụa, ngoài ra không còn vật gì khác.

Hắc Yến Tử ngạc nhiên nói:

- Chỉ có bốn hòn bi gỗ, làm sao mà chúng không tiếc tính mạng tranh đoạt đến nỗi tàn sát nhau khủng khiếp như vậy chứ?

Thiên Sơn Tử Phụng cầm sấm soi từng viên rất kỹ nhưng không có gì đặc biệt.

Lại xem bức lụa thì đó cũng là tấm vải bình thường.

Thật là quái lạ!

Bây giờ tới lượt Thiên Long cầm lên. Chàng xoay xoay viên gỗ trong tay một lúc, chợt từ trong hộp bắn ra những tia sáng chói mắt.

- ô!

Hai nữ nhân cùng kinh dị kêu lên.

Thiên Long xoay quả cày lấy ra một viên minh châu lóng lánh.

Nữ nhân đặc biệt thích châu ngọc và các loại trang sức nên Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử liền mở ba quả cầu còn lại, lấy ra ba viên châu khác, màu sắc bất đồng.

Trong chiếc hộp báu vật lấy được ở Càn Khôn động phủ, có nhiều viên châu còn to và quý hơn, vì thế không thể coi bốn viên châu trong bốn quả cầu gỗ là bảo vật vô giá được.

Châu ngọc tuy quý, nhưng cả bốn viên châu chỉ đáng giá một vài vạn lạng bạc là cùng, nhất định người trong giang hồ không vì số tiền ít ỏi đó mà liều cả tính mạng.

Thiên Long thở dài nói:

- Chỉ vì bốn viên châu mà chúng ta tham dự vào một cuộc tranh đoạt đẫm máu, thật không đáng!

Thiên Sơn Tử Phụng an ủi:

- Dù sao chúng ta cũng ngăn chặn được một cuộc tàn sát vô nghĩa. Ít nhất mỗi viên châu còn cứu được một nhà bần hàn thoát khỏi cảnh khốn cùng, như vậy là làm được hai việc công đức...

Hắc Yến Tử đang mân mê viên ngọc chợt kêu lên:

- Trên viên ngọc có khắc chữ!

Thiên Long và Thiên Sơn Tử Phụng nghe nói liền cầm lấy xem, quả đúng là trên viên ngọc có khắc chữ rất nhỏ, nhưng xoay một lúc mới nhìn thấy.

Không chỉ viên của Hắc Yến Tử có chữ mà cả bốn viên đều có khắc chữ, gồm Ty Thủy, Ty Hỏa, Ty Trần, Ty Độc.

Thiên Sơn Tử Phụng thẳng thốt nói:

- Tùy Châu Tứ Bảo? Không ngờ báu vật đệ nhất thiên hạ từ thời nhà Tùy bây giờ xuất hiện ở đây!

Thiên Sơn Tử Phụng là người hành khứ giang hồ lâu năm nên kiến đa thức quảng, nhưng Thiên Long và Hắc Yến Tử lần đầu nghe tên đó, liền hỏi:

- Phụng thư biết lai lịch bốn viên ngọc đó sao?

Thiên Sơn Tử Phụng đáp:

- Thời Đông Hán, Tùy là một trong những nước chư hầu. Tương truyền rằng hoàng hậu nhà Tùy một hôm vào rừng thấy một con trăn lớn bị thương, mới sai thần y chữa trị cho nó. Sau con trăn đưa đến tặng bốn viên châu để báo ân, có tác dụng ty thủy, ty hỏa, ty độc và ty trần, nên được gọi là Tùy Châu Tứ Bảo.

Tuy nhiên Ty Độc Châu chỉ có tác dụng phòng độc mà không chữa được độc thương, không biết nguyên do vì sao.

Người ta nói Tùy Văn đế nhờ có Tùy Châu Tứ Bảo mà thống nhất được các nước chư hầu xưng làm hoàng đế, nhưng sau này không biết Tùy Châu Tứ Bảo bị thất lạc ở đâu.

Hắc Yến Tử tiếp lời:

- Long ca nghe Phụng thư nói rồi chứ? Nếu chúng ta không lấy đi một cách êm thấm như thế thì sẽ còn có thêm không biết bao nhiêu nạn nhân chết vì Tùy Châu Tứ Bảo, mức độ thảm khốc không chỉ như chúng ta vừa chứng kiến đâu!

Thiên Long cười nói:

- Thôi! Hai cô nương đừng biện ra lý do để bào chữa cho hành động nữa!

Ba người trong lúc cao hứng đã quên mất câu tục ngữ “vách tường cũng có tai nghe!”

Ánh sáng từ bốn viên ngọc phát ra cửa sổ đã thu hút sự chú ý của một vài khách nhân, gọi lên lòng tham lam của chúng.

Lúc đó đêm đã khuya, khách nhân trong điểm đều ngủ say, khu biệt viện lại càng yên tĩnh.

Chợt thấy hai nhân ảnh thấp thoáng trong hoa viên sau phòng khách, ánh minh châu chiếu ra gần tới chỗ hai người này.

Đó là hai người bạn hắc y, mặt trùm kín chỉ chừa hai mắt.

Hai con khỉ Kim Linh, Kim Lợi đang canh phòng xung quanh biệt viện, phát hiện được ngay kẻ đột nhập nhưng không biết xử trí thế nào, chỉ nấp trong một bụi rậm quan sát.

Chờ hồi lâu vẫn không thấy hai người kia có hành động gì, Kim Linh lén vào phòng khách, tới kéo áo Thiên Long chỉ tay ra cửa sổ.

Chàng cũng đã phát hiện được bên ngoài có người nghe trộm, dùng cử chỉ ra hiệu cho Kim Linh một lúc.

Con khỉ gật đầu ra ý hiểu rồi nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Thiên Long bảo Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử về phòng, chàng cũng vịn nhỏ đèn lên giường nằm.

Hai tên dạ hành nhân không nghe động tĩnh gì, một tên ra hiệu cho tên kia tiến đến sát cửa sổ, thấm nước bọt lên tấm giấy bồi dán trên cửa sổ nhìn vào, thấy bên trong hoàn toàn yên tĩnh, Thiên Long nằm trùm chăn tới cảm đang ngủ say, liền lấy ra một ngọn chùy đao...

Hắn vừa lách đao qua khe cửa sổ định cắt chốt thì chợt cảm thấy Kiên Tĩnh huyết bị điểm trúng, cánh tay phải tê đi...

Tên này kinh hãi quay đầu lại nhìn, nhưng xung quanh hoàn toàn yên lặng không một bóng người, nghi hoặc không hiểu ai vừa điểm huyết mình?

Tên kia thấy đồng bọn cứ đứng đờ ra không hành động, cũng không cúi xuống, sốt ruột đưa tay ra hiệu cho hắn.

Thấy tên kia lách đao mà không nói gì, hắn cũng tiến lại gần cửa sổ.

Vừa đưa tay ra định lấy ngọn chùy đao từ đồng bọn, tên này cũng cảm thấy Kiên Tĩnh huyết nhói lên.

Tên kia thấy tay đồng bọn chợt cứng đờ liền hiểu ngay chuyện gì, thì thầm hỏi:

- Hách lão đại! Người cũng bị điểm huyết?

Tên họ Hách chỉ gật đầu không đáp, hốt hoảng đưa mắt nhìn quanh.

Hoa viên vẫn tĩnh lặng, không một bóng người.

Nhưng dù thế nào thì việc cả hai tên bị điểm huyết là sự thật, vì cánh tay phải vẫn còn tê, không cử động được.

Tên lão nhị nói:

- Nhất định có cao nhân ẩn phục quanh đây. Chúng ta chuồn thôi!

Tên họ Hách gật đầu.

Nhưng cả hai vừa mới lùi lại thì chợt thấy hai bóng đen lóe lên, còn chưa kịp phản ứng thì Mệnh Môn huyết bị điểm trúng, cùng ngã lăn ra bất tỉnh như sượng.

Kim Linh ra hiệu cho Kim Lợi rồi cấp lấy một tên dạ hành nhân chạy tới tiền viện leo lên một cây lớn.

Kim Lợi cũng làm theo.

Đêm đó trôi qua yên tĩnh, trong khách điểm không xảy ra chuyện gì thêm.

Hôm sau, trời vừa sáng, sau dãy khách phòng đầu tiên chợt có người hốt hoảng la lên:

- Có người treo cổ!

Khánh Thuận khách điểm lập tức nhón nháo hấn lên. Mọi người lập tức đổ ra hiện trường, nhưng không dám đến gần mà tụ tập lại một chỗ đưa tay chỉ trỏ lên ngọn cây, phân vân bàn tán.

Cả hai cùng mặc áo dạ hành, chừng bốn mươi tuổi, tấm khăn đen bịt mặt đã bị kéo xuống cổ, tay bị trói giật cánh khuỷu treo ngược trên cây.

Chúng vẫn còn sống, mắt lác lác nhìn mọi người nhưng không la không nói tiếng nào.

Chẳng lẽ chúng bị câm?

Không có lý, vì nếu là người câm thì đang đêm sao lại đột nhập vào đây?

Và ai là thủ phạm treo chúng lên cây?

Lão chưởng quầy nghe tin liền chạy tới, vừa nhìn qua đã thấy rằng hai người bị treo không phải là khách nhân trong điểm.

Hiển nhiên chẳng ai đưa chúng từ ngoài vào khách điểm làm gì, chỉ có thể giải thích rằng hai tên này đột nhập vào khách điểm định trộm đồ vật của khách nhưng không ngờ gặp phải cao nhân, bị khống chế huyết đạo rồi treo lên cây cảnh cáo.

Lão chưởng quầy là người kiến đa thức quảng, biết rằng đối phương là người trong võ lâm, sợ bị trả thù nên sai bọn tiểu nhị leo lên cây thả xuống, không báo quan mà cởi trói thả chúng đi.

Trong bữa ăn sáng, nghe tên tiểu nhị kể lại, Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử mới biết chuyện.

Thiên Sơn Tử Phụng hỏi trượng phu:

- Có lẽ chúng đã phát hiện được Tỳ Châu Tứ Bảo ở chúng ta rồi, sao tướng công thả chúng đi vậy chứ?

Thiên Long đáp:

- Chúng chỉ là hạng tiểu tặc, hơn nữa còn chưa lấy được vật, chấp nhặt là gì?

Thiên Sơn Tử Phụng bắn khoăn nói:

- Thiếp chỉ sợ tin tức về Tỳ Châu Tứ Bảo tiết lộ ra, sau này chúng ta sẽ gặp rất nhiều phiền phức!

Thiên Long nói:

- Giết hai tên kia thì không đáng, có thể chúng không biết đó là Tỳ Châu Tứ Bảo. Nhưng bây giờ người đã thả đi rồi thì biết làm thế nào?

Hắc Yến Tử nói:

- Hy vọng như thế...

Ngày hôm đó, ba người thanh toán tiền trọ rồi Trường An tới Lạc Dương.

HQ ruổi ngựa đi thông thả, tới trưa mà chỉ mới cách thành vài chục dặm.

Còn chưa xa kinh thành, thời tiết lại mát mẻ nên hành nhân rất đông đúc.

Phu thê Thiên Long buông lỏng dây cương cho ngựa đi nước kiệu hòa trong dòng người.

Qua một khu rừng, chợt bên đường vang lên tiếng quát:

- Tất cả dừng lại! Nếu ai dám vọng động thì sẽ bỏ mạng ngay lập tức!

Biết gặp phải cường đạo nên khách nhân vô cùng khiếp sợ, không dám trái lời đứng tùm vào nhau.

Phu thê Thiên Long cũng dừng ngựa.

Từ trong rừng tiến ra ước tới ba bốn chục tên hán tử, bận hắc y, mặt bịt kín, tay cầm đại đao, hiển nhiên là bọn sơn tặc.

Chúng từ hai phía đổ ra vây lấy đám hành nhân.

Một tên cao lớn vùng đao nói:

- Các vị đừng sợ hãi! Huynh đệ chúng tôi vì lâm vào cảnh bần hàn nên bắt đắc dĩ tới đây định nhờ quý vị một ít tài sản mang theo gây chút vốn làm ăn. Sau này khảm khá sẽ xin trả lại. Trước hết xin ngỏ lời đa tạ...

Bấy giờ ngoài Thiên Long và hai thê tử ra còn có mười một mười hai người, khách bộ hành và đi ngựa đều có.

Tên cướp vừa nói xong, lập tức một lão nhân quát to:

- Các ngươi rõ ràng là bọn sơn tặc, đừng lên giọng giả nhân giả nghĩa nữa! Tháng trước cũng chính các ngươi cướp của ta năm lạng bạc làm thê nhi của ta phải ăn cháo qua ngày, bây giờ còn dám...

Một tên cướp liền nhảy tới trước mặt lão ta, vùng đao quát:

- Lão thất phu! Liệu mà giữ mồm giữ miệng, nếu còn tru tréo lên thì cái đầu bạc của ngươi không nằm trên cổ nữa đâu!

Lão nhân này tuổi độ ngũ tuần nhưng vẫn còn tráng kiện, chùng như đã hóa liễu liền mắng lại:

- Đẳng nào cũng chết! Lão phu trước đây bị các ngươi cướp mất năm lạng, bây giờ đi cầm cổ ruộng trưa được thêm năm lạng nữa để sống qua ngày, cả nhà tám miệng ăn trông cậy cả vào đó, nếu lại bị các ngươi cướp hết thì cũng chết đói, chỉ bằng lão phu liều mạng với ngươi.

Nói xong giật lấy cây đòn gánh trong tay một phụ nhân định liều một phen sống mái với tên sơn tặc!

May rằng có mấy người chặn lão ta lại, một lão nhân khác đến trước tên sơn tặc nhẹ giọng nói:

- Hảo hán! Xin bớt giận! Tiền bạc tuy quý nhưng mạng người còn quý hơn, có gì cứ nói với nhau, đừng động thủ vội!

Tên sơn tặc nói:

- Nếu vậy thì ngươi mau móc hầu bao ra làm gương đi!

Lão nhân vội vàng móc túi lấy ra một đỉnh bạc chừng hai lạng.

Tên sơn tặc giằng lấy đỉnh bạc ném vào mặt lão nhân quát:

- Xem ngươi ăn mặc sang trọng như thế mà chỉ có bao nhiêu tiền thôi sao? Đừng có mà...

Vừa lúc ấy, Thiên Long rời lưng ngựa lao tới, vừa kịp đưa tay bắt lấy đỉnh bạc ngay trước mặt lão nhân, nhả nhận nói:

- Lão trượng hãy giữ lấy!

Lão nhân suýt bị đỉnh bạc ném vào mặt, ngậy người nhìn Thiên Long, chần chờ một lúc rồi mới cầm lấy.

Thiên Long lướt mắt nhìn bọn sơn tặc nói:

- Các vị hảo hán! Trong số này hầu hết là nông dân, gia cảnh đều khốn khổ cả. Như vị lão trượng kia vừa nói, phải cầm cổ ruộng đất mới có năm lượng để cả nhà tám miệng ăn sống qua ngày được một vài tháng, thế mà các người nỡ cướp đi, như thế chẳng hóa đồn người ta vào chỗ chết hay sao?

Bọn sơn tặc thấy chàng giống như một thư sinh mà dám đứng ra dẹp bất bình thì cười lên hô hố.

Một tên nói:

- Xem hán ăn mặc sang trọng như thế tất là vị công tử giàu có! Chỉ cần người đưa ra một ngàn lượng, ta sẽ tha cho tất cả những người kia!

Một tên cười dâm dăng tiếp lời:

- Một ngàn lượng chưa đủ đâu! Còn phải cáp thêm hai vị cô nương đẹp như tiên cùng đi mới được!

Tên cao lớn bước lại trước mặt chàng múa đao tiếp:

- Hắc hắc! Người đừng vội! Chờ ta giải quyết mấy lão gian thương kia rồi sẽ tới lượt người! Chúng ta biết rằng người có tới mấy viên dạ minh châu...

Hắc Yến Tử nghe nói vậy quát lên:

- Thì ra các người là đồng bọn với hai tên tiểu tặc tối qua lên vào Khánh Thuận khách điểm định trộm của! Chẳng trách nào bất chấp vương pháp như vậy!

Trong số khách nhân có mấy người biết chuyện xảy ra hồi sáng ở Khánh Thuận khách điểm, đoán rằng Thiên Long chính là cao nhân đã bắt trộm, trong lòng yên tâm được mấy phần.

Một tên cười hô hố nói:

- Tiểu nương tử! Trông nàng xinh đẹp như thế, tất là phu nhân của một vị đương gia giàu có nhưng vừa già vừa xấu, lẽ ra phải ngoan ngoãn chiều chúng ta mới phải, làm gì mà hung hăng như thế?

Hắc Yến Tử nổi giận quát:

- Tiểu tặc muốn chết!

Dứt lời lao xuống định đánh.

Thiên Long ngăn lại nói:

- Thanh muội đừng vội!

Hắc Yến Tử đành dừng lại, không biết trượng phu có ý định gì.

Thiên Long thông thả lấy ra một nắm minh châu bảo thạch cầm trong tay cười nói:

- Chư vị hảo hán! Như đã nói, có lẽ hầu hết hành khách là nông dân không có nhiều tiền, tại hạ có mang theo một số vàng ngọc...

Nói xong xòe bàn tay ra.

ánh sáng bảo ngọc lóe sáng làm cho bọn sơn tặc lóa cả mắt, tên nào cũng cố chen tới gần nhìn cho rõ.

Không những bọn sơn tặc mà cả hành nhân cũng trở mắt nhìn.

Chưa bao giờ chúng thấy nhiều bảo vật đến thế!

Trong tay Thiên Long có tới mười mấy viên bảo châu ngọc thạch lớn nhỏ, có viên dạ minh châu to bằng mắt rồng, chỉ riêng viên đó đã có giá trị tới mấy vạn lạng bạc!

Ba bốn chục tên sơn tặc vây lấy Thiên Long.

Lúc đó chúng chẳng để ý gì đến đám hành nhân nữa, nên đã có một số người thừa cơ trốn đi. Còn một số ái ngại nghĩ thầm:

- Vị thư sinh kia làm sao mà mang theo nhiều tài sản thế? Chỉ e rằng không những số tài sản hàng chục vạn kia rơi vào tay lũ cướp mà ngay đến hai vị cô nương xinh đẹp kia cũng khó mà toàn mạng!

Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử đương nhiên biết rằng trượng phu không phải mang trân châu ra biếu bọn cướp, liền xuống ngựa khuyên hành nhân tránh ra, vận công chuẩn bị xuất thủ.

Thiên Long chợt cất số trân châu vào túi, lấy ra hai thỏi vàng và vài đỉnh bạc bình thản nói tiếp:

- Các vị hảo hán! Tại hạ vốn có ý định trao cho chư vị số bảo vật, nhưng sợ điều đó khiến cho chư vị mang tiếng là ăn cướp nên nghĩ ra cách này...

Tới đó dừng lại một chút.

Bọn cướp nghe nói đều lộ vẻ ngạc nhiên chăm chú nhìn chàng, không biết đối phương nghĩ gì?

Dù sao, trong mắt chúng, thiếu niên kia chỉ là một thư sinh trói gà không chặt. Mặc dù đeo trường kiếm nhưng xem dáng không có vẻ gì là người học võ cả, chắc đó chỉ là vật trang sức mà thôi.

Còn hai tiểu thư đài các kia thì khỏi phải bàn.

Như thế, không những bảo vật coi như đã nằm gọn trong túi chúng, mà hai cô nương xinh đẹp như thiên tiên kia sẽ là miếng mồi ngon, muốn xài lúc nào chẳng được?

Vì thế chúng tò mò xem chàng định làm gì?

Thiên Long lại nói tiếp:

- Bây giờ tại hạ sẽ đứng đây, vị nào chạm vào người tại hạ một lần là được tặng năm mươi lạng bạc. Nếu vị nào bắt được tại hạ thì số tài sản trên người sẽ thuộc vị đó xử lý, không biết ý các vị thế nào?

Nói xong lại cất số vàng bạc vào túi.

Bọn cướp đã bị số vàng ngọc chiếm hết tâm trí, còn nghĩ gì đến những lời Thiên Long nói nữa?

Khi thấy chàng cất hết vàng bạc vào túi, chúng đều đứng ngây mặt nhìn nhau.

Đột nhiên, một tên hán tử cao gầy không nói năng gì, lao tới chộp sang túi áo Thiên Long.

Giống như theo một hiệu lệnh, mấy chục tên khác cũng nhất loạt xông vào.

Bốn năm chục người cùng lao một chỗ, nhất định sẽ tạo nên một cảnh tượng vô cùng náo loạn.

Thiên Long nhảy vút lên cao, thoát ra ngoài vòng vây.

Bọn này đổi hướng, vừa la hét vừa xông vào.

Thiên Long cứ nhón nhơ như con bướm, lượn lờ trong đám sơn tặc, thân ảnh chàng thoát ẩn thoát hiện nhưng không tên nào chộp trúng.

Càng lúc, cảnh tượng lại càng hỗn loạn.

Một tên đặc ý nói:

- Tiểu tử! Ta bắt được ngươi rồi!

Tên khác quát lên:

- Buông ra! Bắt ta làm gì?

- Lão Trương! Sao ngươi chộp vào ngực ta thế? Rách cả áo rồi...

- Ủi chào đầu quá! Thì ra là Trịnh Huấn! Mau thả ra!

- À Vậy mà ta cứ tưởng...

- Lão Điền! Ta đây mà...

- Tên nào kéo sau lưng ta thế?

Tiếng y phục bị rách kêu soàn soạt.

Cảnh tượng giữa quan đạo lúc đó rất náo nhiệt và hoạt kê. Mấy hành nhân quên cả nguy hiểm đứng trở mắt nhìn, một số hành nhân khác đi đường bị ùn lại, đứng chặn hai đầu xem mỗi lúc một đông.

Bốn chục tên cường đạo đuổi bắt một lúc nhưng không có kết quả, tên nào tên nấy ướt đầm mồ hôi, một số tên mệt quá bò ra vệ đường.

Bọn cướp nổi giận không thèm bắt nữa.

Một tên quát:

- Các huynh đệ! Thịt hấn đi!

Thế là mấy chục thanh đao vung lên loang loáng.

Nhưng không dùng binh khí còn đỡ, khi rút đao ra, tình cảnh lại càng náo loạn.

Chỉ sau một lúc, có tới bảy tám tên chém phải nhau, trong đó hai tên chết ngay tại chỗ, số còn lại vị toạc vai, cụt tay, đứt sườn máu tuôn ra xối xả.

Tiếng rú vang lên nghe thật thảm khốc!

Không ngờ tình cảnh trở nên nghiêm trọng như thế.

Tên hán tử cao gầy chợt tỉnh ngộ, quát lên:

- Dừng tay!

Cả bọn lùi lại, miệng thở hồng hộc như trâu cày trưa.

Thiên Long cười nói:

- Các vị hảo hán chẳng lẽ không cần vàng bạc nữa? Các vị không còn cao hứng nhưng chính tại hạ đang thích. Nào!

Chúng ta tiếp tục!

Dứt lời lao vào bọn sơn tặc.

Chỉ thấy nhân ảnh loang loáng như muôn vàn ánh chớp, chỉ sau thoáng chốc, cả mấy chục tên cường đạo đều bị giật hết khăn bịt mặt, người cũng đứng đờ ra như tượng.

Tên hán tử cao gầy có đôi mắt sâu hoắm và chiếc mũi khoằm như mỏ chim ưng kinh dị kêu lên:

- Người... đã phế võ công của chúng ta?

Mấy tên khác run giọng nói:

- Đúng là công lực tiêu tán hết rồi!

- Thế này thì chết mất...

Tiếng kêu khóc nổi lên loạn thành một khối.

Bây giờ hành nhân ùn tới có ba bốn chục người, nghe vậy ai cũng đều tỏ ra phản chấn, tiến lại gần.

Có mấy vị chạy tới chỉ mặt tên hán tử cao gầy nói:

- ủa! Chẳng phải là Điền Trung gần cửa đông thành đây sao?

Người thứ hai chỉ vào tên khác nó i:

- Các vị! Không ngờ trưởng nam của Trương lão phán làm nghề buôn đậu hủ ở phố nam thành cũng ở đây.
- Tên này trước làm tửu bảo ở Vân Hương tửu lâu mà!
- Hô hô! Tên này là tiểu nhị của Khánh Thuận khách điểm!
- úi chao! Có cả Hoa âm Ngũ Thử!

Nghe nói, tất cả mấy chục người nữa xúm đến.

Một người chỉ vào một tên bị thương cụt mất một cánh tay nói:

- Thì ra là Cao công tử ở Thiên Trường hiệu! Cao lão phán tuy không phải là đại phú nhưng tài sản ước tới vài vạn lạng, sao cũng gia nhập vào bọn cướp chứ?
- Đó là do lòng tham vô đáy mà! Nay bị thương như thế mới biết thân!
- Đồng bọn tàn sát lẫn nhau, còn trách ai được chứ?

Một lão nhân la to:

- Nào, chúng ta mau báo quan thôi! Chính bọn thổ phỉ này tháng trước cướp của lão phu mười lạng bạc! Có người phần nộ lấy đá ném vào bọn cướp.

Bọn này bị phé mất võ công, lại bị không chế huyết đạo nên chỉ biết đứng trơ ra chịu đòn.

Thiên Long nói:

- Thôi các vị đừng động thủ nữa! Việc này đã có quan phủ trừng trị.

Chàng lấy ra một thoi vàng đến gần lão nhân trước đây cầm đòn gánh định liều mạng với bọn cướp nói:

- Lão trượng! Xin cầm lấy số vàng này, mang đi chuộc lại ruộng trúa mà canh tác, là nông dân mà không có ruộng biết lấy gì mà sống?

Lão nhân thấy thỏi vàng có giá trị tới năm chục lạng, xúc động quỳ xuống nói:

- Đa tạ công tử... tiểu lão nhi...

Tới đó nghẹn ngào không nói nên lời.

Thiên Long đỡ lão ta dậy nói:

- Xin lão trượng đừng làm thế! Số tiền này tại hạ chỉ được người khác ủy thác để giúp người khốn khổ mà thôi.

Chàng lục soát trong người bọn cướp gom được hơn hai trăm lạng bạc, tập trung hành nhân lại nói:

- Xin chư vị cử ra mấy người đại diện, phân phát số tiền này cho những người bị hại hiện có mặt ở đây và những nạn nhân trong thành. Đây cũng là số tiền chúng cướp được của người lương thiện mà thôi.

Chúng nhân nhìn chàng đầy cảm kích.

Thiên Long biết bọn cướp không còn hại được ai nữa, mới từ biệt mọi người rồi cùng hai phu nhân lên ngựa tiếp tục hành trình.

7. Càn Khôn Nhất Quỷ

chiều hôm đó, ba người tới Kinh Hán.

Qua khỏi một ngọn núi, Thiên Long vung roi tới trước mặt, ngoái đầu lại nói:

- Trước mặt có một tiểu trấn, tuy bây giờ còn sớm nhưng chúng ta cứ vào nghỉ lại, chờ mai đi tiếp.

Hắc Yến Tử đáp:

- Chúng tôi đương nhiên là tuân lệnh tướng công rồi. Hơn nữa, thiếp cũng đã thấy mệt.

Chừng nửa canh giờ sau, họ vào trấn tìm một khách điểm ghé vào.

Họ mang theo cả hai con khỉ vào phạn điểm, vừa vịn chỉ một bàn trống.

Lướt mắt nhìn qua đám thực khách, Thiên Long nhíu mày nói:

- Lạ thật! khách nhân ở đây hầu hết là người trong giang hồ, vì sao dọc đường chúng ta không gặp ai cả? Lẽ nào tất cả đều đi theo hướng ngược lại?

Thiên Sơn Tử Phụng cười nói:

- Đi đâu thì mặc họ, can gì đến chúng ta chứ?

Nhưng nói rằng không can gì cũng không được.

Sự xuất hiện của ba vị khách đều tuần tú kiêu diễm, cùng với hai con Kim Mao Hầu làm rất nhiều người chú ý.

Đặc biệt có mấy tên cứ dán mắt vào hai vị phu nhân trẻ đẹp như thiên tiên khiến hai người phải đỏ mặt.

Có tên còn to giọng bàn tán:

- Quả là không kém gì tiên nữ!

- Tiểu tử kia thật phúc khí!

- Không biết vì sao mỹ nhân lại cứ thích bám lấy hạng hủ nho như thế làm gì? Tào hóa thật không công bằng!

Thiên Sơn Tử Phụng tỏ ra khó chịu nói:

- Thật là trơ tráo! ăn nhanh mà thoát khỏi chỗ này đi!

Chợt có người vỗ bàn đánh “ầm” một tiếng rồi cao giọng nói:

- Sợ gì chứ? Chẳng lẽ chúng giết hết các nhân vật võ lâm ở Kinh Sơn này được sao? Kim Cương Thần này tuy chỉ là nhân vật tam lưu nhưng không sợ chúng đâu! Sông núi trong thiên hạ đâu có là riêng ai, vật vô chủ bất cứ ai cũng có thể lấy, chúng có quyền gì mà không cho chúng ta nhập sơn?

Thiên Long nhìn sang, thấy người vừa nói là một trung niên hán tử tuổi độ ba mươi, thân hình cao lớn, mắt to mày rậm, mình mặc hắc y.

Người này ngồi ở bàn sát quầy hàng, đối diện với một hán tử khác có tầm vóc tương phản: người gầy nhỏ, râu thưa, mắt nhỏ nhưng rất sắc, đầu nhỏ tay dài, hao hao giống khỉ, mình bận thanh bào.

Hán tử gầy bé mặc thanh bào không để ý gì đến Kim Cương Thần, nhìn hai con Kim Mao Hầu ở bàn Thiên Long, ánh mắt chợt lóe lên những tia kỳ dị.

Kim Cương Thần vừa quát xong, hán tử liền trừng mắt nói:

- Lão Tiên! Đừng có làm ồn lên! Hãy cứ yên lặng mà ăn uống, coi chừng kéo chuốc vạ vào thân đấy! Nên biết rằng Thiên Ma giáo không phải tầm thường đâu! Có môn phái nào trong giang hồ dám đối địch với chúng? Thực ra mọi người đều nghe phong thanh nên mới tập trung tới đây, còn trong hồ đó có vật hay không thì còn chưa biết. Mà không phải ai cũng có ý định nhập sơn đâu!

Kim Cương Thần nói:

- Linh Hầu! Nếu ai cũng sợ Thiên Ma giáo như ngươi, cứ để mặc cho chúng hoành hành mãi như thế sao?

Chợt trong đám thực khách vang lên một chuỗi cười rùng rợn, tiếp đó có người cất giọng thâm trầm nói:

- Tiền Nhị! Chỉ vì ngươi chỉ là một tên nhãi nhép tam lưu nên Tàn Tâm Nhân Ma Đoàn Mộc ta mới không thêm câu chấp, nếu là người khác thì ta đã moi tim ngươi uống rượu từ lâu! Mau rút đi! Sau này đừng bao giờ dám nói những lời như thế về Thiên Ma giáo chúng ta nữa!

Chợt vang lên những tiếng thì thầm hốt hoảng:

- Thế nào. Tàn Tâm Nhân Ma cũng ở đây sao?
- Đi thôi! Nếu không sẽ gặp họa đấy!
- Đã bảo mà! Đụng đến Thiên Ma giáo là không được...
- Mau trả tiền đi!

Nghe hai tiếng Đoàn Mộc, Thiên Long, Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử lập tức ngoảnh lại nhìn sang người vừa nói, thấy bàn chính giữa có bốn người ngồi, gồm một lão nhân chừng sáu mươi tuổi, nhưng tóc vẫn đen mượt, mắt cú mũi điều, chỉ nhìn qua cũng biết người hung ác.

Lão nhân này không phải ai khác, chính là lão đại Đoàn Mộc trong Long Sơn Song Ma, hôm trước đã từng xuất hiện ở Thái Hoa Sơn trong quần ma tranh đoạt Tù Châu Tứ Bảo. Chính Kim Linh và Kim Lợi cướp chiếc hộp từ tay hắn.

Ngoài ra còn có lão nhị của Long Sơn Song Ma, một bạch phát lão nhân phải hơn tám mươi tuổi và một tên trung niên hán tử tuổi dưới ngũ tuần.

Bây giờ Thiên Long mới biết Long Sơn Song Ma cũng là người của Thiên Ma giáo.

Chỉ sau chốc lát, mười mấy bàn đầy chật khách nhân đã vắng hoe, ba bốn chục nhân vật giang hồ tranh nhau rời khỏi phạm điểm.

Tuy nhiên có ba bàn khách nhân vẫn ngồi nguyên, đó là bàn của Thiên Long, bàn sát quầy hàng của Kim Cương Thần và bàn giữa phòng của bọn Long Sơn Song Ma.

Kim Cương Thần Tiền Nhị vẫn ngồi điềm nhiên, gương mặt nhìn bàn bốn người kia đầy vẻ thách thức.

Tên ngồi cùng bàn với y được xưng là Linh Hầu vội kéo tay đồng bọn, thấp giọng nói:

- Lão Tiền! Sao người ương bướng vậy chứ?

Kim Cương Thần cười nhạt đáp:

- Người trong giang hồ cốt ở thanh danh. Ta đã nói không phục Thiên Ma giáo, chẳng lẽ chỉ nói sau lưng, thấy đối phương thì cúp đuôi chạy trốn?

Lão nhân mắt cú mũi điều ngồi bàn giữa quát:

- Hôm nay vì có vị đường chủ ở đây nên lão phu tha mạng cho người. Chẳng mấy khi ta tỏ ra nhân từ vậy đâu! Nên coi đó là đại phúc của người, đừng giỡn với tính mạng mình! Cút ngay!

Dứt lời vung chưởng phát ra một đạo kinh phong.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng, bàn của Kim Cương Thần và Linh Hầu bị đổ nghiêng, chén cốc vỡ loảng xoảng, thức ăn đổ ra tung tóe.

Kim Cương Thần Tiền Nhị đứng bật dậy, nghiêng răng quát:

- Ma đầu! Ta liều mạng với người!

Lời chưa dứt đã chồm tới, tay rút ra một cây Độc Cước Đồng Nhân nhắm đầu Tàn Tâm Nhân Ma xuất một chiêu Nộ Phá Hoa Sơn bổ xuống!

Tên ma đầu chỉ nhếch mép cười nhạt nói:

- Ta đã thương tình tha cho còn chưa biết thân biết phận, nếu đã chán sống thì lão phu chẳng hẹp hòi gì!

Hắn không thèm đứng lên, vung tay đánh ra hai chưởng, một nhắm vào pho Độc Cước Đồng Nhân, một đánh tới ngực đối phương.

Chỉ nghe “choang” một tiếng, pho Đồng Nhân bay thẳng tới quầy hàng làm vỡ tủ kính, chén bát rơi vỡ ầm ầm. Kim Cương Thần Tiền Nhị bị trúng một chưởng vào ngực bật lùi ba bước, xô đổ mấy bộ bàn ghế, ngã chổng gọng xuống sàn.

Bấy giờ Tàn Tâm Nhân Ma mới đứng lên cười “hắc hắc” nói:

- Bỏn tọa đã tha mạng người nhưng không chịu, vậy thì hãy tặng cho ta quả tim nhắm rợn!

Dứt lời lao tới, bàn tay phải khép lại như mũi kiếm chọc tới ngực trái Kim Cương Thần Tiền Nhị.

Nào ngờ bàn tay hần chưa chạm tới mục tiêu thì chợt cảm thấy Khúc Trì huyết ở khuỷu tay tê đi.

Tàn Tâm Nhân Ma kinh hãi thu thế dừng lại, quay người quát:

- Tên tạp chủng nào...

Hần chưa kịp nói xong câu thì chợt nghe “bốp, bốp” hai tiếng.

Tất cả khách nhân trong phạm vi không thấy ai cử động, nhưng Tàn Tâm Nhân Ma bật lùi lại một bước, đưa tay bưng lấy mặt, miệng nhỏ ra một búng máu tươi!

Rõ ràng hần đã bị hai tát vào mặt, trên má còn hằn rõ mười đầu ngón tay đỏ lựng!

Kim Cương Thần Tiền Nhị chống tay đứng lên, thở phào một hơi, kinh ngạc nhìn Tàn Tâm Nhân Ma.

Ai đã xuất thủ vậy chứ?

Chẳng lẽ có ma?

Bạch phát lão nhân ngồi cùng bàn với Tàn Tâm Nhân Ma chợt đứng lên nhìn Thiên Long chớp tay cười to nói:

- Hô hô! Vị thiếu hiệp này quả là công lực siêu phàm! Công phu Đạn Chỉ Thần Công thi triển cách xa tới hai trượng mà vẫn đầy uy lực như thế, cùng với Bích Không Chưởng vô thanh, vô tức, đều là tuyệt công thiên hạ hiếm thấy! Lão phu là Càn Khôn Nhất Quái Thi Nam Sơn, xin thỉnh giáo thiếu hiệp quý tính đại danh, lệnh sư là cao nhân nào?

Thiên Long lần đầu hành khứ giang hồ, làm sao biết được Càn Khôn Nhất Quái Thi Nam Sơn là nhân vật nào?

Trái lại, Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử nghe danh hiệu đó đều thất kinh biến sắc.

Linh Hồn mặt càng tái đi như gà cắt tiết.

Nên biết Càn Khôn Nhất Quái Thi Nam Sơn đã ngoài tám mươi tuổi, bối phận rất cao, đã từng một mình tới Thiếu Lâm tự đấu với Thiếu Lâm Ngũ Lão võ công cao nhất trong đại môn phái này, đánh chết hai người rồi ung dung xuống núi.

Suốt mấy chục năm qua, lão đại ma đầu này chưa từng gặp đối thủ, mười mấy năm qua đột nhiên mất tích, không ai biết lão đã chết hay quy ẩn lâm tuyền, nào ngờ hôm nay xuất hiện ở tiểu trấn heo hút này.

Thiên Sơn Tử Phụng từng nghe sư phụ nói nhiều về tên đại ma đầu này, nàng không biết rằng hiện giờ võ công của nàng không thua kém Càn Khôn Nhất Quái bao nhiêu, lại cho rằng Thiên Long cũng không địch nổi, vì thế nên rất lo lắng.

Thiên Long cũng đứng lên, ôm quyền hoàn lễ đáp:

- Tiền bối quá lời! Văn bối là ân Dương Thiên Long, không có sư thừa môn phái gì. Chẳng qua vì thấy Tàn Tâm Nhân Ma định lấy mạng vị Tiền đại ca nên mới xuất thủ cứu người chứ không có ý đối địch với chư vị. Còn hai chương sau đó là để giáo huấn lão ta xuất khẩu chửi người. Mong tiền bối lượng thứ!

Càn Khôn Nhất Quái nghĩ thầm:

- Làm gì có kẻ nào vô sư vô sách mà luyện được nhất thân võ học kinh nhân như thế? Cứ xem mấy chiêu mà hần vừa thi triển thì chỉ e không kém gì mình! Mặt khác, người trong giang hồ nghe mấy tiếng Càn Khôn Nhất Quái chẳng ai không run sợ, nhưng tên này vẫn trấn định như thế, rất có thể sư phụ hần là nhân vật chẳng tầm thường... Nhưng đương kim vô lâm có ai võ công lợi hại như hần?

Lão cố nén giận, cười khan nói:

- Thiếu hiệp đã không chịu nói rõ lai lịch sư thừa thì thôi vậy, lão phu không gượng ép... Chuyện vừa rồi cũng không thể trách được người.

Thiên Long nghe vậy liền hành một lễ nói:

- Tiền bối quả là một vị hiền nhân làm văn bối vô cùng khâm phục. Bây giờ văn bối có việc phải đi, sau này có dịp xin đến bái tạ.

Càn Khôn Nhất Quái cười nói:

- Anh hùng chẳng dễ gặp nhau. Lão phu mời thiếu hiệp sang đây cùng uống một chén, không biết thiếu hiệp có nhận lời không?

Thiên Long đang lúng túng không biết có nên làm theo lời lão hay không thì chợt nghe Thiên Sơn Tử Phụng dùng Truyền âm Nhập Mật nó i vào tai:

- Tướng công! Càn Khôn Nhất Quái là một tên đại ma đầu vô cùng độc ác và đáng sợ. Hắn đã tàn hại không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm. Hơn nữa bây giờ hắn đã là đường chủ Thiên Ma giáo, vì thế chúng ta quyết không thể có quan hệ với chúng được! Nếu không sau này sẽ rất phiền phức!

Thiên Long còn chưa biết các môn phái và nhân vật trong giang hồ tà chính thế nào, nghe nói mới sức nhớ ra kẻ đánh Thiên Sơn Tử Phụng bị thương rơi xuống tuyệt cốc ngày trước là Độc Thủ Thiên Tôn cũng là đường chủ Thiên Ma giáo, sau này nhất định giữa họ sẽ xảy ra xung đột.

Nghĩ thế liền chấp tay đáp:

- Đa tạ tiền bối đã có lời mời, văn bối rất vinh hạnh. Chỉ là phu thê chúng tôi có việc khẩn cấp cần phải đi ngay, xin ngày khác sẽ đến hầu tiếp.

Nói xong gọi điểm gia tính tiền rồi cùng hai vị phu nhân rời khỏi khách điểm.

Kim Cương Thần Tiền Nhị và Linh Hầu cũng vội vã ra theo.

Tàn Tâm Nhân Ma cảm hận nhìn theo cho đến khi mọi người đi khuất mới quay lại bàn nhìn Càn Khôn Nhất Quái nói:

- sao lão nhân gia lại để hắn đi?

Càn Khôn Nhất Quái Thi Nam Sơn cười thâm trầm nói:

- Đoàn Mộc lão đệ! Tiểu tử đó tuy ít tuổi nhưng võ công rất cao. Như vậy đủ biết sư phụ hắn là nhân vật vô cùng đáng sợ! Trước khi tra rõ vị đó là ai, chúng ta không nên dây vào hắn, vì có thể làm cho bốn giáo thêm một đại địch.

Thực tình chỉ qua hai chiêu mà Thiên Long vừa thi triển đánh Đoàn Mộc, Càn Khôn Nhất Quái Thi Nam Sơn đủ nhận ra võ công chàng rất cao, không dám tin chắc mình đủ khả năng chỉ trong một vài chiêu mà có thể đánh thắng.

Càn Khôn Nhất Quái danh chấn giang hồ, ai ai nghe tới cũng kinh hồn táng đờm mà trong vài chiêu không thắng được một tên hậu sinh tiểu bối thì còn đâu thể diện trước mặt hạ nhân nữa?

Tàn Tâm Nhân Ma không biết tâm ý thượng cấp, nghe nói vậy cũng có lý nên gật đầu đáp:

- Đường chủ nói rất đúng. Hai tên nha đầu kia là Thiên Sơn Tử Phụng Trần Vân Phụng, môn hạ của Thiên Sơn Thánh Mẫu và Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh, nhi nữ của Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ thì chẳng đáng nói tới làm gì. Còn tiểu tử kia luyện Đạn Chỉ Thần Công và Bích Không Chưởng tới hỏa hầu đó, đủ thấy sư phụ hắn lợi hại thế nào...

Lão nhị trong Long Sơn Song Ma nhú mày nói:

- Nhưng tiểu đệ có nghe ai nói đến danh hiệu âu Dương Thiên Long bao giờ đâu?

Tên trung niên hán tử duy nhất trong bàn chợt chấp tay hướng sang Càn Khôn Nhất Quái Thi Nam Sơn cung kính nói:

- Khái bẩm đường chủ, phó đường chủ! Mấy hôm trước thuộc hạ có nghe nói Thiên Sơn Tử Phụng Trần Vân Phụng và Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh được Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ và Thiên Sơn Thánh Mẫu tổ chức hôn lễ ở Triệu gia trang, gả hai nha đầu cho âu Dương Thiên Long. Người ta nói rằng hắn chỉ

là một thiếu niên văn sĩ, không biết người của môn phái nào. Còn có người nói rằng hẳn luyện thành công phu Phi Hoa Trích Diệp, cách không điểm huyết vô cùng lợi hại!

Cần Khôn Nhất Quái nhú mày nói:

- Thì ra là thế... Nếu không phải là vị cao nhân ẩn thế thì làm sao có thể đào tạo được một đồ đệ kiệt xuất như vậy?

Theo ta thấy thì chúng ta cần phải tận lực điều tra tên này, báo lại với giáo chủ để tìm cách đối phó.

Sáng hôm sau, Thiên Long cùng hai vị phu nhân dắt theo hai con Kim Mao Hầu Kim Linh, Kim Lợi rời khỏi tiểu trấn tiếp tục hành trình.

Dọc đường thấy Kim Cương Thần Tiền Nhị cười ngửa đi theo cách một quãng.

Đi chừng ba mươi dặm vẫn thấy Kim Cương Thần bám theo không chịu bỏ, Thiên Long ngạc nhiên quay lại hỏi:

- Tiền đại ca sao cứ theo phu thê tại hạ mãi thế?

Tiền Nhị vội vàng nhảy xuống ngựa bước tới trước ba người, quỳ sụp xuống nói:

- Công tử! Hai vị phu nhân! Xin ba vị cho Tiền Nhị này đi theo hầu hạ. Công tử đã cứu mạng tôi, vậy thì tính mạng này đã thuộc về công tử! Tiền Nhị xin đưa hết sức khuyển mã để báo đáp đại ân!

Thiên Long kinh hãi vội phát ra một luồng kinh lực đỡ Kim Cương Thần đứng lên nói:

- xin Tiền đại ca hãy đứng lên đi! Người trong giang hồ gặp chuyện bất bình xuất đao tương trợ là việc thường, sao lại nói rằng ân huệ? Nay đại ca làm thế, tại hạ sao có thể yên lòng được?

Kim Cương Thần bị kinh lực nâng bổng lên, không biết làm thế nào, hướng sang Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử cất giọng khẩn thiết nói:

- Hai vị phu nhân! Xin hãy thương tình nói với công tử thu nhận dùm! Tiền Nhị này vô thân vô thích, hơn hai chục năm ăn đất nằm sương, tuy cao lớn nhưng võ công hèn kém, luôn bị người bức hiếp. Hôm nay nếu không có công tử cứu giúp thì bị tên họ Đoàn moi tim nhắm rựa rồi! Hãy nói giúp một lời để công tử thu nhận Tiền Nhị làm nô làm bộc, ba vị hành khứ giang hồ có việc lật vật gì cứ sai biểu tiểu nô là được! Đánh xe, chèo thuyền, nấu ăn, giặt giũ Tiền Nhị đều làm được cả! Chỉ xin được theo hầu công tử và hai vị phu nhân để báo đáp một phần đại ân, nếu không Tiền Nhị sẽ ân hận suốt đời!

Hai vị phu nhân thấy dáng vẻ y chân thành đáng thương như vậy, không nỡ từ chối.

Mặt khác, ba người hành khứ giang hồ, nếu lúc nào cũng dắt theo hai con Kim Mao Hầu có khi không tiện, nếu có được một người lo những việc tạp vụ cũng tốt.

Thiên Sơn Tử Phụng ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Thôi được! Để tôi đề nghị việc này với tướng công, nhưng từ nay không được quỳ như thế nữa, nếu không chúng tôi sẽ không chấp nhận đâu!

Kim Cương Thần cả mừng nói:

- Đa tạ phu nhân!

Thiên Sơn Tử Phụng đến bàn bạc với Thiên Long một lúc rồi quay lại nói:

- Tiền huynh...

Kim Cương Thần vội ngắt lời:

- Phu nhân! Như thế không được! Tiền Nhị đã nguyện ý trở thành nô bộc, đâu dám để phu nhân xưng hô như thế?

Thiên Sơn Tử Phụng gật đầu nói:

- Thôi được! Công tử đã chấp nhận tạm thời thu nhận ngươi, nhưng trước hết cần một thời gian xem có phù hợp hay không đã Kim Cương Thần vội đáp:

- Đa tạ hai vị phu nhân đã thương tình! Đa tạ công tử thu dụng! Tiền Nhị nhất định không phụ lòng ba vị đâu!

Thiên Long gật đầu nói:

- Nào, chúng ta đi. Nhưng ngươi trước hết cho chúng ta biết lai lịch của mình.

Kim Cương Thần Tiền Nhị gật đầu kể về tiểu sử thân thế mình.

Y vốn là người ở vùng LỖ Tề, cha mẹ gặp nạn chết từ hồi y còn nhỏ, không còn ai thân thích phải phiêu lãng khắp nơi.

Có lần y được một vị khách giang hồ làm nghề mãi võ thương tình thu làm đồ đệ, cùng lưu lãng giang hồ mãi võ kiếm ăn.

Sau đó hai sư đồ hành khứ giang hồ đi đến một tiểu trấn nọ, sư phụ Kim Cương Thần không chịu nộp tiền nên bị tên ác bá ở đó đánh trọng thương, còn cắt gân bẻ xương biến thành người tàn phế.

Không còn hành nghề được, ngay miếng ăn đã là vấn đề nan giải, nói gì đến việc thuốc thang điều trị?

Chẳng bao lâu, vì đó phát bạo bệnh mà chết, Kim Cương Thần hết sức thương tâm, gạt lệ chôn cất sư phụ xong, quyết tâm học nghề trả thù.

Nhưng việc tầm sư học nghệ không đơn giản.

Sau đó, Kim Cương Thần Tiền Nhị phiêu bạt khắp nơi, làm đủ nghề để kiếm sống như tạp dịch, hộ viện, bảo tiêu...

Chừng ấy năm, Kim Cương Thần giao kết với một số bằng hữu, học thêm được một ít võ nghệ.

Vì thấy y cao lớn khỏe mạnh, bằng hữu đặt cho biệt danh Kim Cương Thần.

Từ nhỏ vốn đã bị đời hắt hủi, bị kẻ ác áp bức đè nén, tính khí lại bộc trực nên rất căm ghét thói xấu và sự bất công.

Chỉ tiếc là võ nghệ còn kém nên không thể trừng trị được chúng, không ít lần ném khổ đau, chỉ nhờ sức vóc hơn người mà còn giữ được tính mạng đến nay.

Sau khi nghe kể về thân thế, Thiên Long tỏ ý đồng cảm, định bụng sẽ truyền thụ võ nghệ cho hán tử khí khái này.

Sau khi có thêm Kim Cương Thần, việc hành khứ giang hồ thuận tiện hơn rất nhiều.

Gần ba chục năm lưu lãng, Kim Cương Thần rất sành sỏi công việc tạp vụ như tìm chỗ trọ, đánh xe, mua sắm, đặt các món ăn, dọn phòng, chăm sóc ngựa.

Đặc biệt y nhanh chóng quen với hai con Kim Mao Hầu.

Dọc đường, Thiên Long bắt đầu truyền thụ cho Kim Cương Thần tâm pháp Hỗn Nguyên Khí Công và một số chiêu thức võ học khác.

Sau khi rời khỏi Càn Khôn động phủ, chàng còn giữ được mười mấy viên Trợ Công Hoàn, đưa hai viên cho Kim Cương Thần uống vào.

Tiền Nhị không phải là người thông minh lắm nhưng rất cần cù, chăm chỉ, lại được Thiên Long tận tình chỉ dạy nên việc luyện công rất khả quan.

Ba tháng sau, bốn người xuất hiện ở khu vực Gia Lăng.

Đang đi, chợt từ phía sau một chiếc xe song mã lao tới như bay. Người đánh xe là một hoàng y nữ nhân, vừa vung roi vừa quát:

- Tránh ra! Tránh ra!

Kim Cương Thần tức giận nói:

- Có lại nữ nhân gì mà hung dữ vậy chứ? Đây là quan dã chút có phải hậu viện của người đâu?

Hoàng y nữ nhân chừng hăm bảy hăm tám tuổi, nhan sắc trung bình, khắp người đầy bụi đường trông rất phong trần.

Nữ nhân bị mắng, khi xe vượt qua liền vùng roi nhằm mặt Kim Cương Thần quát sang, tức giận quát:

- Câm miệng! Hạng ngốc tử như ngươi không đủ tư cách dạy khôn bần cô nương đâu!

Kim Cương Thần phản ứng rất nhanh, liền lấy Độc Cước Đồng Nhân đưa lên hứng lấy ngọn roi.

Cây roi ngựa cuốn lấy pho tượng đồng.

Kim Cương Thần quát:

- Yêu nữ cút khỏi xe!

Dứt lời giựt thật mạnh.

Nữ nhân đánh xe bị thần lực của Tiền Nhị giật ngược lại làm bàn tay tê đi, người ngã ngựa ra suýt nữa thì bay khỏi xe, đành phải buông ngọn roi ra.

Hai con ngựa chạy thêm mấy bước nữa thì dừng lại.

Sau chiếc xe song mã còn có bốn nữ kỵ sĩ nữa, tất cả đều bận hoàng y. Thấy Kim Cương Thần giật mất ngọn roi của nữ nhân đánh xe, tức giận quát vang thúc ngựa tới vây lấy y.

Nữ xà ích nhảy xuống xe, bấy giờ mới thấy cô ta cao lớn chẳng kém gì nam nhân, tuy nhiên so với Kim Cương Thần thì còn thấp hơn hẳn một cái đầu.

Cô ta rút từ thắt lưng ra một đôi Uyên ương Kiếm, mắt trừng trừng nhìn Kim Cương Thần chuẩn bị xuất thủ.

Thiên Long quay ngựa lại nói:

- Dừng tay! Mấy vị cô nương kia sao chẳng hiểu lý lẽ gì cả vậy? Hễ động một tí đã xuất thủ đánh người là nghĩa lý gì?

Nữ xà ích chẳng thèm để ý đến chàng, vùng đôi Uyên ương Kiếm nhằm vai trái và sườn phải Kim Cương Thần công tới.

Kim Cương Thần cầm hai tay hai thứ binh khí nhưng không hoàn thủ, lùi lại tránh chiêu, miệng cầu nhàu:

- Nữ nhân gì mà hung dữ thế?

Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử thấy ồn ào cũng quay ngựa lại.

Hắc Yến Tử thấy Kim Cương Thần nhẫn nhịn, nhú mày nó i:

- Đối với hạng người không hiểu lý lẽ đó thì chẳng cần khách khí làm gì! Tiền Nhị! Hãy giáo huấn cho chúng một trận!

Kim Cương Thần cúi người đáp:

- Tuân lệnh!

Sau ba tháng luyện công, được Thiên Long ân cần chỉ bảo, ngày đêm tập luyện với hai con Kim Mao Hâu, lại được uống hai viên Trữ Công Hoàn, võ công Kim Cương Thần tăng tiến rất nhanh.

Nhưng suốt ba tháng, trừ đấu với Kim Mao Hâu, y chưa từng động thủ với ai nên chưa biết công lực mình tới trình độ nào.

Thực tế võ công của Kim Cương Thần tuy chưa được xếp vào hạng nhất lưu nhưng cao hơn những nhân vật nhị lưu nhiều.

Nghe Hắc Yến Tử nói thế, y lập tức phản công, vùng Độc Cước Đồng Nhân quét vào giữa màn kiếm ảnh.

Choang! Choang!

Cả hai thanh kiếm bị quét trúng bùng lên hai đóm lửa, nữ xà ích cảm thấy cả hai tay tê đi, hốt hoảng nhảy lùi lại.

Kim Cương Thần một chiêu đắc thủ, trong lòng càng vững tin, tăng cường công kích buộc đối phương lùi lại chống đỡ Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử đến gần Thiên Long nói:

- Tướng công, nữ nhân kia thi triển Hoàng Sơn kiếm pháp, chắc họ là người của Bách Phụng Cung ở Hoàng Sơn, cũng là chính phái võ lâm, vì thế tốt nhất là đừng để xảy ra xung khắc.

Vừa lúc ấy trong kiệu xe vang lên tiếng nói lạnh lạnh của một thiếu nữ:

- Tĩnh Cô! Lùi lại đi!

Hoàng y nữ xà ích đành nhảy lui.

Nhưng vì đánh không thắng Kim Cương Thần, trái lại còn bị bức lùi, tức giận quét mắt nhìn Thiên Long và hai vị phu nhân, bữu môi nói:

- Một lũ gà mù các ngươi không chịu mở to mắt ra mà nhìn, dám chọc vào Hoàng Sơn Bách Phụng Cung... Sau này các ngươi nhất định sẽ hối hận.

Kim Cương Thần hành khứ giang hồ đã nhiều năm, biết Hoàng Sơn Bách Phụng Cung là một môn phái lớn trong giang hồ bạch đạo, nghe đối phương nói thế, kinh hãi thốt lên:

- Thì ra đối phương là Bách Phụng Cung?

Đồng thời bụng nghĩ thầm:

- Nguy to rồi! Người ta nói rằng ngay cả Thiếu Lâm và Võ Đang cũng phải nể nang Hoàng Sơn Bách Phụng Cung mấy phần, không ngờ hôm nay lần đầu động thủ, mình đã chọc giận người của họ... chỉ e sau này công tử và hai vị phu nhân phải vạ lây vì mình!

Nữ xà ích thấy thần tình của Kim Cương Thần, vênh mặt lên đầy kiêu căng nói:

- Thế nào? Biết sợ rồi chứ?

Thiên Long thấy cô ta kiêu ngạo như vậy chỉ cười khẩy. Nhưng Hắc Yến Tử thì không chịu nổi, giục ngựa lại gần nói:

- Ta tưởng là hạng ma vương ác đạo nào, nguyên là người của Bách Phụng Cung! Đến một nữ kiếm sĩ mà còn kiêu căng như thế, chắc cung chủ chẳng coi thiên hạ ra gì! Hừ! Để ta xem bọn này có bản lĩnh thế nào mà ngồng cuồng như vậy?

Đoạn nhìn sang Kim Cương Thần nói!

- Tiền Nhị! Nếu thị dám vô lễ, ngươi chẳng cần thương hương tiếc ngọc, cứ thẳng tay trừng trị cho ta!

Kim Cương Thần thoáng sững người, vội đáp:

- Tuân lệnh... phu nhân!

Bản tính vốn ương ngạnh, y không sợ gì Bách Phụng Cung mà chỉ sợ gây phiền phức cho chủ nhân thôi, nay nghe Hắc Yến Tử nói thế cao hứng nghĩ thầm:

- Úi chao! Hai vị phu nhân nóng tính quá! Ngay cả Bách Phụng Cung mà cũng không sợ! Xem ra mình tìm đúng người rồi!

Trong lúc đó Tĩnh Cô đã về đến xe ngựa, thấy Hắc Yến Tử dám xúc phạm cung chủ, lại vùng đôi Uyên ương Kiếm xông lên quát:

-Ngươi dám...

Nữ nhân trong xe nghiêm nghị quát:

- Tình Cô lùi lại! Thanh danh của bốn cung bị người làm tổn hại rồi đấy! Nay còn muốn chịu nhục thêm nữa hay sao?

Chợt thấy rèm kiệu được kéo lên, từ trong xe bước xuống một thiếu nữ mới mười sáu mười bảy tuổi, bạn cung trang màu vàng, dung mạo cực kỳ xinh đẹp.

Chỉ tiếc rằng trong ánh mắt và làn mi thiếu nữ phảng phất một nỗi buồn.

Thiếu nữ nhẹ gót ngọc tới trước Thiên Long và hai vị phu nhân, cúi người nói:

- Công tử và hai vị thư thư! Xin thứ lỗi vì tiểu muội không nghiêm khắc quản giáo thuộc hạ để chúng đắc tội với ba vị Tiểu muội Đoàn Uyển Ngọc xin thay chúng tạ tội!

Nói xong chấp tay hành một lễ.

Ba người thấy đối phương lễ độ như thế vội vàng xuống ngựa hoàn lễ.

Thiên Sơn Tử Phụng bước đến gần nói:

- Không ngờ muội muội là thiếu cung chủ Hoàng Sơn Phi Phụng! Chúng tôi rất vinh hạnh được quen biết Uyển muội! Thôi không sao đâu, chúng ta đừng vì chuyện nhỏ mà làm mất sáng khoái, vả lại chúng ta đây cũng có lỗi.

Nói xong giới thiệu từng người với đối phương.

Hoàng Sơn Phi Phụng Đoàn Uyển Ngọc cảm kích nói:

- Đa tạ ân Dương công tử và hai vị thư thư đã tỏ lòng đại lượng. Chỉ vì tiểu muội có việc khẩn cấp mà kinh động đến các vị nên áy náy vô cùng.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Không sao mà! Uyển muội đừng khách khí thế. Nhưng chẳng hay muội có việc khẩn cấp gì? Chúng tôi có thể giúp một tay không?

Đoàn Uyển Ngọc đáp:

- Thật không dám giấu, gia mẫu đến Ngạc Châu thăm bằng hữu, không hiểu vì lý do gì lại xảy ra xung khắc với Thiên Ma giáo đến nỗi bị thương phải nằm lại điều trị tại nhà vị bằng hữu đó. Tiểu muội được tin rất sốt ruột tới đó xem thế nào, chính vì thế mà phạm đến ba vị.

Nghe nhắc đến Thiên Ma giáo, Thiên Sơn Tử Phụng vốn sẵn có thành kiến với bọn này, tức giận nói:

- Lại là quân tà ma đó! Nếu vậy thì chúng ta mới đáng trách vì làm chậm thời gian của muội! Hãy đi nhanh đến gặp lệnh đường đi! Hy vọng cung chủ Giang Nam Tài Nữ sớm bình phục!

Hoàng Sơn Phi Phụng nhìn Thiên Sơn Tử Phụng với ánh mắt biết ơn rồi từ biệt ba người lên xe tiếp tục hành trình.

Thiên Sơn Tử Phụng nhìn theo, thở dài nói:

- Uyển muội thật đáng thương! Đoàn đại hiệp vì trọng bệnh mà mất, nay mẫu thân cô ta Giang Nam Tài Nữ lại bị thương, cô ấy vội vàng như thế là phải, vì nếu xảy ra chuyện rủi ro gì thì biết sống ra sao?

Hắc Yến Tử chợt nói:

- Phụng thư! Trong Càn Khôn động phủ có câu sấm “Nhất long ngũ phụng do thiên định”, thư thư là Thiên Sơn Tử Phụng, muội nay cũng đã thành Côn Lôn Hắc Phụng, còn Đoàn Uyển Ngọc có ngoại hiệu Hoàng Sơn Phi Phụng, chẳng lẽ có quan hệ gì với tướng công chúng ta?

Thiên Long vội mắng át đi:

- Thanh Thanh đừng nghĩ vớ vẩn! Chúng ta đi thôi!

8. Bát Quái Trộn Đồ

Trưa hôm đó, họ dừng chân nghỉ ở một quán trà ven đường.

Vì khí trời nóng bức nên trong quán rất đông người.

Thấy Thiên Long và hai vị phụ nhân bước vào, tiếng ồn ào trong quán lập tức lặng đi, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Ba người tìm chỗ ngồi xuống.

Nhưng tiếng ồn ào chỉ lặng đi một lúc, chợt một người cất giọng oang oang nói:

- Đại Lực Vương ta hành khứ giang hồ đã mấy chục năm, nhưng chưa bao giờ thấy một lúc có hai mỹ nhân xinh đẹp đến như vậy!

Hắc Yến Tử nhíu mày nhìn sang, thấy người vừa nói là một trung niên hán tử chừng ba lăm bốn mươi tuổi, mặt béo núc như tảng thịt khiến người ta nhìn vào phải phát ón!

Một hán tử ngồi cùng bàn với tên này thấp giọng:

- Đại Lực Vương! Cẩn thận đấy! Đó là hoa đã có chủ...

Tên béo núc trềnh mắt nói:

- Có chủ thì sao chứ? Làm hoa cho người ta hái, làm gái cho người ta nhìn. Gặp nữ nhân xinh đẹp mà không nhìn thì chẳng phí mất hay sao.

Bấy giờ Kim Cương Thần vừa buộc ngựa xong bước vào, nghe tên hán tử buông lời bất kính liền nổi giận quát:

- Chu Bất! Uống trà thì bịt miệng lại, chẳng sợ người ta bảo ngươi là người câm đâu!

Đại Lực Vương nhìn sang, chợt phá lên cười to nói:

- Tưởng vệ sĩ hộ hoa là ai, thì ra là đại cao thủ Kim Cương Thần Tiền Nhị! Hô hô hô...

Hắn cười làm rung những tảng thịt nung núc trên mặt trông rất khoái trá, không giấu sự mỉa mai.

Tên ngồi cùng bàn Đại Lực Vương nói:

- Lão Chu! Nghe nói Tiền lão ca dạo này rất lợi hại, ngay cả đến Tàn Tâm Nhân Ma Đoàn Mộc mà cũng dám chơi vào So với lão họ Đoàn thì ngươi tính vào đâu mà dám chọc giận Tiền lão ca chứ?

Một tên khác tiếp lời:

- Ta cũng nghe nói đến chuyện này. Tưởng rằng Tiền Nhị đã bị Tàn Tâm Nhân Ma moi tim uống rượu, không ngờ hắn còn sống đến bây giờ, thật là may mắn!

Đại Lực Vương cổ mở to đôi mắt hí nói:

- Thật vậy sao? Hôm nay Đại Lực Vương ta gặp phải vị sát tinh là cao thủ tam lưu Kim Cương Thần, chỉ e chuốc lấy đại họa rồi! Hô hô hô...

Kim Cương Thần vốn có quen mấy tên này, biết Đại Lực Vương Chu Bất tuy miệng bô bô những không có tà tâm, xưa nay chưa làm điều gì tàn ác.

Bị châm biếm bụng có tức, nhưng quả tình trước đây mấy tháng vô công mình còn kém xa đối phương, Kim Cương Thần chỉ cười nói:

- Các vị bằng hữu! Tiền Nhị này biết các vị không phải ngày một ngày hai. Muốn trêu chọc gì huynh đệ cũng chịu được, nhưng xin đừng phạm đến hai vị phụ nhân, nếu không Tiền Nhị sẽ liều mạng với các vị đấy!

Đại Lực Vương nhíu mày hỏi:

- Tiền bằng hữu! Ngươi liều mạng bằng cách nào?

Kim Cương Thần điềm nhiên bước đến bàn hắn, bưng chén rượu lên uống cạn một hơi rồi dụng lực bóp mạnh.

Chén rượu vỡ tan thành bụi phấn!

Đại Lực Vương “à” một tiếng, run giọng hỏi:

- Tiền... Tiền Nhị... Người làm trò... ảo thuật đây ư?

Tên khác tiếp lời:

- Tiền... bằng hữu! Người gặp được thần tiên hay sao thế?

Nên biết chén trà tuy dễ vỡ nhưng muốn bóp thành bụi phấn, trừ phi là cao thủ nhất lưu, đừng nói là Tiền Nhị tam lưu mà ngay đến Đại Lực Vương cũng chưa làm được.

Vì thế, mười mấy khách nhân trong quán đều ngạc nhiên nhìn Kim Cương Thần, vừa kinh dị, vừa thần phục.

Nhưng phần đông đều tỏ vẻ hoài nghi, cũng như Đại Lực Vương, cho rằng y làm trò ảo thuật nào đó.

Tên ngồi cùng bàn Đại Lực Vương hỏi:

- Tiền lão ca gặp được phép màu gì mà chỉ trong mấy tháng, người luyện thành nhất thân võ công cao cường như thế?

Kim Cương Thần cười ngượng nghịu không đáp, quay lại bàn.

Trong lúc ba người đang uống trà, hai con Kim Mao Hầu không biết phát hiện được điều gì bỗng chạy ra khỏi quán.

Kim Cương Thần liền đuổi theo.

Chờ lâu không thấy trở lại, Hắc Yến Tử sốt ruột nói:

- Không biết đã xảy ra chuyện gì thế?

Thiên Long nói:

- Kim Linh phát hiện có người ở trong rừng sau quán.

- Chúng ta ra đó xem!

Thiên Long trả tiền trà, cùng hai thê tử vòng ra sau quán.

Cách quán chừng nửa dặm, trong một đám rừng thưa, có một đám mười mấy người cao thấp gầy béo khác nhau đang vây lấy Kim Cương Thần và hai con Kim Mao Hầu.

Cả ba đứng thành thế chân vạc dựa lưng vào nhau hướng ra ba phía sẵn sàng đối địch.

Kim Linh tỏ ra rất quy củ, thi xuất một chiêu Thần Long Bái V hướng sang đối phương ra ý chờ hầu giáo.

Thiên Long và hai vị phu nhân tới cách mười trượng thì dừng lại chờ xem sự thể diễn biến ra sao, thấy thế không nhịn được cười.

Một tên hán tử quát lên:

- Súc sinh mà cũng biết đánh nhau có bài có bản y như thật! Để ta xem người chịu được mấy chiêu?

Nói xong chồm tới, xuất chiêu đánh ra!

Khệch! Khệch!

Kim Linh trả lời hai tiếng lướt sang bên như ánh chớp.

Tên hán tử chỉ thấy mắt hoa lên, chưa kịp định thần thì con khỉ đã nhảy phắt lên vai hắn, vung tay đánh ra hai tát.

Bốp! Bốp!

Tên hán tử cố nén đau, định rút đao ra nhưng tay mới sờ vào chuôi thì bị Kim Linh dụng lực dẫm mạnh làm người hắn lạng đi.

Kim Linh vùng chưởng đánh vào hậu tâm làm tên kia ngã sấp xuống.

Bên kia, Kim Lợi không khách khí như trưởng phu, vươn tay chop lấy một tên hán tử khác ném ra ngoài vòng vây làm tên này vướng vào một cành cây treo tòng teng lên đó.

Tên thứ ba lao vào Kim Cương Thần, y bình tĩnh chờ hấn lại gần mới đánh ra một chưởng làm hấn bay tít lên không, một tên đồng bọn hốt hoảng nhảy lên đỡ lấy mới không bị rơi vỡ đầu.

Chỉ nhìn qua mấy chiêu, Thiên Long nhận ra hai con Kim Mao Hầu và Kim Cương Thần dư sức đối phó với địch nên không phải bận tâm nữa, dùng Truyền âm Nhập Mật nói với Kim Cương Thần:

- Các người cứ ở đây giáo huấn chúng, nhưng đừng xuất thủ nặng quá. Chúng ta đi trước, vừa đi vừa chờ.

Nói xong cùng hai vị phu nhân quay lại quán, lên ngựa phóng đi.

Chiều hôm đó, trên khúc quan đạo xuyên qua một khu rừng rậm xuất hiện hai con khỉ sắc lông đỏ rực chạy trước một kỵ sĩ cao lớn, bận hắc y, cưỡi ngựa ô.

Cách sau một quãng còn có ba kỵ sĩ khác, một nam hai nữ.

Nam nhân là một thiếu niên chừng hai mươi hai một tuổi, dáng vẻ thư sinh, mặt đẹp như ngọc.

Hai nữ nhân, một người chừng hăm một hăm hai, người kia mới mười tám mười chín, đều xinh đẹp như tiên nữ giáng trần.

Ba người cưỡi trên những con ngựa sắc lông khác nhau, bạch, nâu tím và đen, đều là giống thần câu thiên lý.

Đoàn nhân mã chẳng phải ai xa lạ, gồm hai con Kim Mao Hầu Kim Linh, Kim Lợi, Kim Cương Thần, Thiên Long và hai vị phu nhân Thiên Sơn Tử Phụng Trần Vân Phụng và Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh.

Hắc Yến Tử thấy trước mặt đều là rừng rậm ngút ngàn, lo lắng nói:

- Trời đã sắp tối mà chẳng có triệu chứng gì cho thấy gần đây có trấn thành thôn xóm gì, chỉ e phải ngủ lại giữa rừng hoang mất!

Thiên Long cười nói:

- Cho dù có ngủ giữa rừng hoang cũng còn hơn trong hắc lao ở Tam Thanh Hạ Viện kia mà?

Nhắc lại chuyện cũ, Hắc Yến Tử đỏ bừng mặt, liếc xéo Thiên Long nói:

- Chàng thật xấu!

Thiên Sơn Tử Phụng sợ tình hình thêm căng thẳng, liền chen vào:

- Thanh muội đừng trách tướng công nữa! Chỉ vì chúng ta mãi chơi nên mới trễ lại. Nhưng có ngủ đêm giữa rừng thì có sao đâu? Trước đây chúng ta hành đạo giang hồ chẳng đã nhiều lần ngủ bờ ngủ bụi là gì?

Hắc Yến Tử xù mặt nói:

- Phụng thư chỉ biết bênh chàng thôi.

Giữa lúc ấy, chợt thấy Kim Cương Thần quay ngựa lại nói:

- Công tử! Có chuyện rồi!

Thiên Long nhú mày hỏi:

- Gì vậy?

Kim Cương Thần đáp:

- Trước mặt có một chiếc Thiên Ma Lệnh cắm giữa đường.

- Thì sao?

- Người ta nói rằng nếu gặp Thiên Ma Lệnh cấm giữa đường thì không được đi qua, nếu không sẽ dẫn đến xung đột với Thiên Ma giáo.

Thiên Long “hừ” một tiếng nói:

- Có lý đầu như vậy? Giá như có đường rẽ thì còn tạm được. Nhưng ở đây lại là đường xuyên rừng duy nhất. Đường sá là của chung. Thiên Ma giáo có quyền gì mà ngăn cấm hành nhân chứ? Chẳng lẽ người ta chỉ vì một lá kỳ lệnh vớ vẩn mà phải quay lại?

Thiên Sơn Tử Phụng tiếp lời:

- Thiên Ma giáo cậy người đông thế mạnh, trong giáo có nhiều cao thủ, càng ngày càng bạo ngược, không coi vô lâm ra gì...

Thiên Long nói:

- Tiền Nhị, hãy dẫn Kim Linh và Kim Lợi tới thăm dò xem có người của chúng không và chặn đường có ý đồ gì?

Kim Cương Thần vội đáp:

- Tuân lệnh!

Nói xong quay ngựa lại.

Y không phải chỉ một lần ở tửu lâu suýt bị tên phó đường chủ Tàn Tâm Nhân Ma Đoàn Mộc moi tim uống rượu mà trước đây còn bị người của Thiên Ma giáo ức hiếp nhiều lần nên rất căm tức.

Nay theo một vị công tử và hai phu nhân không sợ trời, không sợ đất, lại học được võ công thặng thừa, có đôi Kim Mao Hổ đầy bản lĩnh tùy hành thì còn sợ gì ai nữa?

Thừa lệnh chủ nhân, y dẫn hai con khỉ quay lại, trước tiên nhảy xuống ngựa nhỏ lá cờ nhỏ hình tam giác màu đen thêu chiếc đầu lâu trắng hếu ném vào rừng rồi lên ngựa thần nhiên đi.

Đi chừng hai mươi trượng chợt thấy một chiếc xe kiệu đổ nghiêng bên vệ đường, bánh xe lăn lóc mỗi chiếc một nơi, rèm kiệu rơi tả, người ngựa không biết đã chạy đâu mất.

Kim Cương Thần đang nghĩ xem vừa xảy ra chuyện gì thì chợt nghe tiếng Kim Linh kêu trong rừng, liền chạy ngay vào đó. Cách đường chừng mười trượng có bốn tử thi nằm rải rác gồm một trung niên hán tử bận hoàng y, chừng hơn bốn mươi tuổi, trên người có rất nhiều vết đao kiếm, máu đã đông lại.

Ba tên khác ít tuổi hơn, bận hắc y, tay cầm đại đao, bị chưởng lực đánh chết, một tên bị đánh vỡ đầu, hai tên khác chết do nội thương, thất khiếu trào máu mà chết.

Căn cứ vào hiện trường thì hoàng y hán tử bị quần tặc vây công, tuy giết được ba tên nhưng bị trúng loạn đao mà chết.

Kim Cương Thần quan sát tử thi một lúc, sau đó quan sát xung quanh nhưng không phát hiện được gì, chợt thấy Kim Linh từ trong rừng chạy ra.

Nó kêu lên mấy tiếng tỏ vẻ sốt ruột, kéo tay Kim Cương Thần chạy vào rừng.

Đi thêm năm sáu trượng nữa lại thấy ba tử thi khác nằm dưới tán lá rậm rạp, cũng là một hoàng y nhân bị giết vì đao kiếm như người ngoài kia và hai tên hắc y hán tử bị giết vì bị nội thương.

Trong rừng sâu vang ra tiếng la hét.

Không chút do dự, Kim Cương Thần cùng Kim Linh tiến về phía đó.

Đi thêm vài chục trượng nữa, rừng thưa hẳn ra.

Trên một bãi cỏ rộng tới hơn mười trượng có tới ba mươi tên hắc y hán tử tay cầm đao kiếm đứng thành vòng rộng.

Chắc rằng bọn này là giáo đồ Thiên Ma giáo.

Vì không trông thấy trong vòng vây có ai, Kim Cương Thần phải di chuyển một lúc mới thấy có hai thiếu nữ bận thanh y ngồi giữa đám cỏ, xung quanh cắm rất nhiều cành cây, không biết dùng để làm gì?

Hai thiếu nữ còn rất trẻ, chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, chừng như là chủ tỳ.

Chợt nghe một tên trong bọn giáo đồ cười “hắc hắc” nói:

- Gia Cát cô nương! Hãy theo lời khuyên của ta dẹp bỏ trận đồ đi! Tại nơi hoang vu này, cho dù ngăn cản được chúng ta, cô nương cũng không thể ra khỏi đó mà đi đâu được. Chỉ cần sau một vài ngày, không có cơm ăn, không có nước uống, dưới nắng hè chói chang này thì chịu sao cho nổi?

Một tên khác tiếp lời:

- Thiếu giáo chủ chúng ta chọn cô nương, nên coi đó là đại phúc. Cô nương hãy nghĩ mà xem, trong võ lâm còn có môn phái nào thế lực sánh nổi với Thiên Ma giáo? Được làm thiếu giáo chủ phụ nhân, quyền uy chẳng kém gì hoàng hậu trong triều, tất cả mỹ nhân trong thiên hạ đều ao ước, sao cô nương lại từ chối?

Tên thứ ba cười “hắc, hắc” nói:

- Cô nương đừng cố chấp như thế! Hãy ngoan ngoãn theo chúng ta về, chỉ e sau này cô nương còn cảm ơn chúng ta nữa...

Tên này còn chưa nói xong, thì chợt quần ma trở nên hỗn loạn.

Chẳng biết căn cơ gì, đồng loạt vang lên nhiều tiếng la kinh hoảng:

- Úi cha, đau quá!

- Ai cắt mất tai của ta rồi?

Một tên khác bưng mặt rú lên, từ hố mắt máu trào ra: nguyên là cả đôi mắt bị khoét, con ngươi lòi hẳn ra ngoài.

Một tên cao giọng quát:

- Chuyện gì thế?

Mấy tiếng người nhao nhao đáp:

- Có một con khỉ... hai con khỉ... dám xuất thủ đánh người!

Tên kia sùng sộ:

- Khỉ mà làm được gì chứ? Các người...

Hắn chưa nói xong thì một bóng đỏ như lửa thoáng qua, chưa kịp hiểu chuyện gì thì bưng mặt rú lên, hai má bị cào mười đường sâu như dao chém lộ cả xương trắng, máu tuôn ra xối xả!

Trong chốc lát, đã có mười mấy tên hán tử bị thương, bọn giáo đồ kẻ lẫn lộn kêu la, kẻ vung đao kiếm đuổi theo hai con Kim Mao Hầu, tạo thành cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Vòng vây bị giải trừ.

Kim Cương Thần thấy hai con khỉ đùa giỡn với bọn giáo đồ, chân tay cũng ngứa ngáy liền rút Độc Cước Đồng Nhân ra lao vào bọn hắc y hán tử thì thốc bản lĩnh.

Một tên bị Độc Cước Đồng Nhân đánh trúng vai ngã nhào xuống, la lên:

- Tên họ pháp này...

Tên khác tránh qua một chiêu của Kim Cương Thần, lùi lại nói:

- ủa! Tên này... hình như là Tiền Nhị?

Tên vừa bị đánh trúng vai lồm cồm bò dậy nói:

- Không sai! Không ngờ lại là hắn.

Một tên hán tử chừng bốn mươi tuổi, người cao gầy, sắc mặt vàng bủng như con bệnh kinh niên nhảy tới chặn trước mặt Kim Cương Thần quát:

- Tiền Nhị! Vì sao ngươi thò mặt vào đây làm náo sự vậy chứ? Không thấy Thiên Ma Lệnh của bốn giáo cấm giữa đường hay sao? Chẳng lẽ ngươi không biết phạm vào cấm kỵ của Thiên Ma giáo sẽ chịu hậu quả thảm khốc thế nào?

Kim Cương Thần nhìn lại, thấy đối phương là Nguyễn Vinh, hương chủ trong Địa Sát Đường của Thiên Ma giáo.

Năm trước y bị Nguyễn Vinh đánh một trận thừa sống thiếu chết phải nằm liệt giường hai tháng mới khỏi, nay gặp lại đâu dễ bỏ qua?

Liền cười “hắc, hắc” đáp:

- Thì ra là Nguyễn hương chủ! Chắc các hạ còn nhớ chuyện năm ngoái ở Trịnh Châu chứ? Đại ân đại đức đó Tiền mỗ không quên đâu! Hôm nay chúng ta sẽ tính cả vốn lẫn lời!

Nguyễn Vinh tức giận quát:

- Tiền Nhị! Ngươi hôm nay ăn phải gan hùm hay sao thế? Có phải đã chán sống rồi không? Hay mắc phải bệnh gì?

Kim Cương Thần cười “hắc, hắc” đáp:

- Nguyễn hương chủ ngươi đoán không lầm! Tiền mỗ vừa mắc một chứng bệnh, đó là ngứa ngáy chân tay không sao chịu nổi, nhất định phải động thủ mới được! Không biết hương chủ có thể giúp ta trừ được quái bệnh đó không?

Nguyễn Vinh vừa ngạc nhiên vừa tức giận quát lên:

- Ngươi đâu! Đến lột da tên này cho ta! Sau này hắc sẽ không bao giờ ngứa ngáy nữa!

Năm tên hán tử được lệnh, tay lăm lăm binh khí vây lại.

Hai con Kim Linh, Kim Lợi cũng dừng tay không đánh nữa, tới gần Kim Cương Thần định trợ giúp.

Kim Cương Thần cười “hô hô” nói:

- Với năm tên tiểu quỷ này thì cần gì hai vị sư phụ chọc tay vào?

Nói rồi ra hiệu cho hai con khỉ lùi ra.

Năm tên hán tử chợt quát lên:

- Sát!

với bản chất hung hăng, chúng không cần nhiều lời, quát xong vung đao kiếm chém sang ngay.

Sau khi uống Trợ Công Hoàn và luyện thành Hồn Nguyên Khí Công cùng một số võ học thắng thừa khác, Kim Cương Thần biết công lực mình tăng tiến hơn ngày xưa nhiều lần, đâu còn sợ gì đao kiếm của bọn giáo đồ nhai nhép này nữa?

Y vận Hồn Nguyên Khí Công tới năm thành, tay cầm Độc Cước Đồng Nhân di chuyển trong vòng đao quang kiếm ảnh, bình tĩnh đối phó.

Độc Cước Đồng Nhân là binh khí hạng nặng, Kim Cương Thần lại có sức vóc hơn người, công lực cao hơn đối phương nhiều nên không ngại va chạm, cứ đánh bừa vào giữa màn đao kiếm ầm ầm.

Choang! Choang! Choang!

Chỉ trong chớp mắt, ba thanh đao kiếm bay vút lên không, ba tên hán tử cảm thấy tay tê chôn, kinh hãi lùi lại.

Tên thứ tư vừa thu đao về thì bị pho tượng đồng đánh trúng vai vỡ nát, người lệch hẳn đi ngồi phịch xuống.

Nguyễn Vinh thấy Tiền Nhị tỏ thần uy như vậy, vừa sợ vừa tức, gào lên:

- Tất cả xông vào! Băm nát hắn cho ta!

Thét xong, chính hắn là người đầu tiên vung Quỷ Đầu Dao xông vào.

Ngày xưa hắn chỉ dùng một tay cũng dễ dàng đánh trọng thương Tiền Nhị, nay thấy công lực y tăng tiến một cách khác thường như vậy thì vừa hoài nghi vừa ghen tức, quyết băm đôi phương thành muôn mảnh cho hả dạ.

Thanh Quỷ Đầu Dao trong tay hắn phát liên ba chiêu tuyệt học, nhắm vào ba mươi sáu yếu huyệt trên người địch nhân mà đâm, chém, bổ.

Độc Cước Đồng Nhân nặng đến bốn mươi cân nhưng trong tay Tiền Nhị chỉ như một thứ đồ chơi.

Thời gian qua, Thiên Long nghiên cứu ra một loại võ học dành riêng cho binh khí đặc thù Độc Cước Đồng Nhân đặt tên là Kim Cương Thần Thập Nhị Thức, y rất hứng thú luyện môn võ học này, bây giờ liền đem ra dùng thử.

Quả nhiên Kim Cương Thần Thập Nhị Thức rất lợi hại, chỉ sau ba chiêu đã đánh bật ngọn Quỷ Đầu Dao khỏi tay Nguyễn Vinh.

Tên này nằm mộng cũng không ngờ Tiền Nhị có thể thắng mình nên khi bị đánh bật binh khí thì đứng ngây ra.

Kim Cương Thần hận tên này nhập cốt, quát lên:

- Nộp mạng!

Lời chưa dứt đã xông vào, Độc Cước Đồng Nhân lại vung lên.

Nguyễn Vinh trấn tĩnh lại, không còn binh khí, cũng không kịp tránh đành vung tay lên đỡ.

Nhưng cánh tay bằng xương bằng thịt của hắn làm sao địch nổi pho tượng đồng nặng bốn mươi cân với thần lực của Kim Cương Thần có uy lực vạn cân?

Chỉ nghe “rắc” một tiếng khô khan, cánh tay tên hương chủ bị đánh gãy xuống.

Chẳng những thế, dư lực của pho tượng đánh ập vào ngực làm hắn ngã xuống, miệng phun một vòi tiền huyết.

Bọn giáo đồ đã thương vong quá nửa, nay thấy Nguyễn hương chủ bị trọng thương, kinh hoảng tranh nhau chạy.

Bấy giờ tới lúc hai con Kim Mao Hầu lao tới chặn đường, mặc sức tàn sát.

Tiếng rú thảm nổi lên làm chấn động cả khu rừng, cả bọn theo nhau ngã xuống lẫn lộn một lúc rồi nằm yên.

Không có tên nào thoát được ra ngoài bãi cỏ.

Trận đấu kết thúc chóng bảnh, chỉ chưa tới một nửa canh giờ.

Bấy giờ Thiên Long và hai vị phụ nhân nghe tiếng cũng xuyên rừng chạy tới.

Chợt thấy giữa đám cành cây, một trong hai thanh y thiếu nữ diu đồng bọn đã hôn mê bất tỉnh lên, vừa khóc vừa nói:

- Tiểu thư! Tỉnh lại đi! Địch nhân đã bị đánh tan rồi!

Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử liền chạy tới định giúp một tay.

Thiên Long đang chăm chú nhìn đám cành cây cắm chằng chịt trong một khu vực ba bốn trượng, thấy hai thê tử chạy vào vội la lên:

- Không được vào!

Hắc Yến Tử dừng lại, ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao thế?

Thiên Long đáp:

- Đó là Bát Quái Trận! Những cành cây kia tuy thấp nhỏ nhưng cắm theo một quy luật rất ảo diệu. Nếu người không biết trận pháp này chỉ cần rơi vào đó là giống như lạc vào một khu rừng đại ngàn, mỗi cành cây là một đại thụ, mỗi viên sỏi biến thành một tảng quái thạch không thể vượt qua, gió nhẹ biến thành cuồng phong, có khi mất cả tháng mà chỉ quanh quẩn trong một vòng vài bước, nhưng lại ngỡ là mình vừa vượt qua hàng trăm dặm đại ngàn, cho dù không chết thì cũng kiệt sức, thậm chí hôn mê...

Thiên Sơn Tử Phụng “à” một tiếng nói:

- Thiếp cũng biết là trận thức, nhưng không nghĩ là lợi hại như thế, suýt nữa thì nguy!

Hắc Yến Tử hỏi:

- Nếu đã là trận thức lợi hại như thế thì làm sao chúng ta ở đây thấy rõ cảnh tượng trong trận như thế?

Thiên Long nghĩ ngợi một lúc mới trả lời:

- Điều này có hai khả năng, một là người bố trận cố tình làm như thế để thu hút đối phương vào trận hoặc người bố trận chưa thật tinh thông, dùng nhầm một góc “ảo” thành “thực”. Theo ta nghiên cứu được trong Bí Đồ Trận Đại Pháp của Càn Khôn Động Chủ để lại để đối chiếu với trận này thì chỉ cần di chuyển cành cây ở góc “càn” sang tả hai tấc, cành ở góc “khôn” sang hữu hai tấc là sẽ thành ảo giác toàn phần, bên ngoài nhìn vào không thấy gì nữa.

Hắc Yến Tử hỏi:

- Tướng công có biết cách phá trận không?

Thiên Long đáp:

- Ta tin rằng có thể.

Thiên Sơn Tử Phụng vội nói:

- Vậy thì mau vào cứu giúp hai vị cô nương trong đó đi!

Thiên Long gật đầu, từ cửa “thiên” ở góc đông nam đi thẳng vào giữa đám cành cây chằng chịt.

Vừa qua khỏi cành cây, chợt thấy trước mặt bỗng tối sầm, thành xây đá dựng, cành lá đan nhau chằng chịt, xung quanh rừng rậm ngút ngàn, gió rít lên ghê rợn, cát bụi mù mù trời đất, giống như vừa lạc vào một cơn ác mộng.

Rơi vào cảnh đó, người yếu bóng vía ắt sẽ ngã đi.

Nhưng Thiên Long có định lực rất tốt, chàng lại vững tin vào khả năng của mình, cứ chiếu theo phương vị bình tĩnh tiến sâu vào.

Với trận đồ lợi hại này, chỉ cần bước nhầm nửa bước là lạc vào thiên la địa võng, có đi cả tháng cũng chỉ quanh quẩn trong vài bước chân.

Ngoài trận chàng đã xác định khoảng cách và vị trí, đi một lúc thì trông thấy hai thiếu nữ, một người bận cung trang, còn người kia ăn vận theo lối tỳ nữ, cả hai mới mười lăm mười sáu tuổi, đều rất xinh đẹp.

Thiếu nữ bận cung trang đã ngã đi trong tay thanh y tỳ nữ.

Thiên Long hỏi:

- Cô nương, vị tiểu thư sao thế?

Tỳ nữ đang lo cuống cuống không biết làm gì, chợt nghe có tiếng người hỏi vội ngẩng lên, thấy trước mặt mình là một trang công tử phong lưu tuấn tú, bụng vừa mừng vừa lo, chỉ ngáy mắt nhìn chàng.

Cô ta vốn không biết cách ra khỏi trận đồ này, chỉ tiểu thư biết thì nay đã hôn mê bất tỉnh làm sao thoát ra được?

Vị công tử tuần tú kia vào được tới đây tất thông hiểu trận đồ, hơn nữa trong cảnh hoạn nạn này có người trợ giúp sẽ là một hy vọng lớn.

Nhưng người trong giang hồ lòng dạ khó lường, biết có thể tin được không?

Thiên Long trầm tĩnh nói:

- Tại hạ nghĩ rằng cô nương đang cần giúp đỡ.

Giọng nói ôn tồn của chàng làm tỳ nữ yên tâm phần nào.

Cô ta lau đôi mắt nhòe lệ đáp:

- Tỳ nữ là Tiểu Lan, còn gia tiểu thư là Gia Cát Minh Châu. Tiểu thư vốn không được khỏe, liền mấy hôm bị bọn tặc nhân truy bức, ăn uống thất thường. Vừa rồi tiểu thư chợt phát run, toàn thân lạnh ngắt rồi hôn mê bất tỉnh, tỳ nữ không biết làm thế nào...

Thiên Long hỏi:

- Chỉ có hai vị cô nương thôi sao? Vì sao lại lạc tới đây?

Tiểu Lan đáp:

- Chúng tôi bị quần tặc Thiên Ma giáo truy sát. Còn có Trần đại thúc và Vương đại thúc đã bị chúng sát hại.

Tới đó, nước mắt lại trào ra.

Thiên Long nhìn tiểu thư trên tay Tiểu Lan, thấy mặt cô ta tái mét, hơi thở hắt ra như không nghe thấy nữa, do dự một lát rồi nói:

- Tiểu Lan cô nương, theo tại hạ thấy thì tình trạng của tiểu thư cô đang rất nguy kịch, không biết có thể để tại hạ xem bệnh được không?

Tỳ nữ chẳng cần đắn đo gì, nghe vậy mừng rỡ nói:

- Công tử có thể bắt mạch xem bệnh được ư? Vậy thì quý hóa quá! Xin ngài cứu chữa giúp tiểu thư đi!

Thiên Long cúi xuống, đặt ngón tay vào Uyển mạch Gia Cát Minh Châu.

Vừa mới bắt được huyết mạch, chàng bỗng biến sắc, tựa hồ như gặp chuyện gì rất nghiêm trọng.

Tiểu Lan chăm chú theo dõi nét mặt chàng, thấy vậy cuống lên nhưng không dám hỏi.

Thiên Long thăm mạch rất kỹ, hình như cố kiểm tra xem chẩn đoán của mình có đúng hay không, cuối cùng buông tiếng thở dài rồi chậm rãi đứng lên.

Tiểu Lan vội hỏi:

- Công tử! Gia tiểu thư thế nào?

Thiên Long không đáp, lấy bình đốc bốn viên Thượng Thanh Hoàn giao cho Tiểu Lan bảo:

- Cô nương, tiểu thư của cô bị bệnh để lâu không chữa nên thành biến chứng, lại thêm cơ thể suy nhược và thần kinh quá căng thẳng nên mới ngắt đi. Bây giờ hãy cho tiểu thư uống vào hai viên, chờ khi tỉnh lại uống hai viên nữa, hy vọng sẽ qua khỏi.

Chợt nghe tiếng Thiên Sơn Tử Phụng réo gọi ngoài trận:

- Tướng công! Tình hình có nghiêm trọng lắm không? Sao không mang ra ngoài này điều trị?

Thiên Long nhìn Tiểu Lan nói:

- Cô nương cứ ngồi ở đây, tại hạ giải trừ trận đồ rồi sẽ cùng nhau chữa bệnh cho tiểu thư cô.

Chàng xác định lại phương vị rồi bước ra cửa “khôn” nhỏ cạnh cây ở góc trận đó đi rồi sang hai cửa khác là “địa”

“tổn” cũng làm tương tự.

Gió lập tức ngừng hẳn, ảo ảnh biến mất chỉ còn lại những cành cây rời rạc Bát Quái Trận đã được giải trừ.

Chàng hướng ra ngoài trận nói:

- Trận thức đã mất tác dụng, Vân Phụng và Thanh muội vào đi!

Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử liền chạy vào giữa trận hỏi:

- Tướng công! Cô nương đó bị bệnh gì?

Thiên Long thở dài đáp:

- Cô ta bị suy nhược quá lâu nên kiệt sức, lại thêm quá sợ hãi làm thần kinh căng thẳng quá độ mà ngất đi. Nhưng cái đó ta đã cho uống hai viên Thượng Thanh Hoàn, khi tỉnh lại sẽ cho uống hai viên nữa sẽ không việc gì.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Thế là ổn rồi!

Thiên Long chợt trầm ngâm nói:

- Chỉ là...

Thiên Sơn Tử Phụng nhú mày hỏi:

- Thế nào? Chẳng lẽ cô ta còn có bệnh tình gì khác nữa?

Thiên Long gật đầu:

- Không sai!

- Bệnh gì vậy?

- Tam âm Tuyệt Mạch!

Hắc Yến Tử kinh dị kêu lên:

- Chàng nói sao? Thiếu nữ này bị bệnh Tam âm Tuyệt Mạch à?

Thiên Long thở dài đáp:

- Chính thế. Tam âm Tuyệt Mạch là một trong những tuyệt chứng nan y, nếu nhẹ thì khí huyết không điều hòa, nặng thì phải nằm liệt giường cho đến chết. Người còn trẻ tuổi mà bị bệnh này ác hóa thì sẽ chết rất nhanh. Cô nương này vì luyện qua nội công tâm pháp thượng thừa mới sống được tới nay, thế nhưng...

Tới đó chợt dừng lại.

Thiên Sơn Tử Phụng phát bực nói:

- Nhưng sao? Người ta thì lo chết đi được mà chàng cứ áp ứng như ngậm hột thị là nghĩa gì chứ?

Thiên Long nhú mày nói:

- Chắc rằng cô ta đã từng chữa trị nhiều nơi nhưng vô hiệu. Thời gian qua chỉ nhờ vận nội công tâm pháp mà duy trì được tính mạng, nhất là trong điều kiện cơ thể suy nhược như bây giờ.

Hắc Yến Tử hỏi:

- Chẳng lẽ không cứu được nữa hay sao?

Thiên Sơn Tử Phụng tiếp lời:

- Cô ấy tuổi trẻ và xinh đẹp như thế Có sao ông trời bắt công như vậy chứ? Tướng công có cách nào không?

Thiên Long trầm ngâm đáp:

- Trong cuốn Bách Phương Y của một vị kỳ nhân lưu trong Càn Khôn động phủ viết rằng Tam âm Tuyệt Mạch chưa phải là tuyệt chứng mà có ba cách chữa trị...

Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử đồng thanh hỏi:

- Cách nào?

Thiên Long kéo hai phu nhân bước tránh ra vài trượng thấp giọng nói:

- Ba cách có thể chữa khỏi Tam âm Tuyệt Mạch, thứ nhất là phải tìm cho được một loại táo rất hiếm gọi là Li Hỏa Táo. Loại này chỉ mọc ở phương bắc, hỏa tính rất mạnh. Cho bệnh nhân ăn ba quả trong một ngày, sau đó phải có một người võ công cao cường thực hành thủ pháp Thôi Kinh Quá Huyết, cách một canh giờ đả thông kinh mạch toàn thân một lần. Cứ liên tục bảy ngày như vậy, bệnh nhân sẽ qua khỏi.

Hắc Yến Tử vội hỏi:

- Còn cách thứ hai?

- Cách thứ hai là phải tìm người luyện cương dương công như Can Dương thần công, Tam Dương thần công, Li Hỏa thần công, Thuần Dương thần công... nhưng phải đạt tới mười thành hỏa hầu mới được. Mỗi ngày vị đó sẽ dùng thần công đả thông huyết mạch cho bệnh nhân sáu lần, cũng say bảy ngày thì trừ được tuyệt chứng.

Nhưng có một điều cần lưu ý là cả hai phương pháp này, người trị bệnh dùng thần công Thôi Kinh Quá Huyết phải có công lực rất thâm hậu, nếu không chữa lành cho bệnh nhân thì bản thân cũng sẽ tẩu hỏa nhập ma. Vì thế, chỉ bằng hữu hoặc người thân thích của bệnh nhân mới dám mạo hiểm nhận lời.

Hắc Yến Tử sốt ruột hỏi:

- Còn cách thứ ba?

Thiên Long đáp:

- Cách thứ ba thì đối với cô nương đó không còn áp dụng được nữa.

- Vì sao?

- vì cách này phải được điều trị từ nhỏ. Sau khi phát hiện bị Tam âm Tuyệt Mạch, phải cho bệnh nhân luyện Nghịch Huyết Thần Công có nguồn gốc ở tây phương...

Vừa lúc đó Gia Cát Minh Châu chợt tỉnh dậy kêu:

- Tiểu Lan! Tiểu Lan!

Tỳ nữ thấy tiểu thư đã tỉnh, mừng rỡ nói:

- Tiểu thư tỉnh rồi! Tạ thiên tạ địa!

Gia Cát Minh Châu chống tay ngồi dậy đưa mắt nhìn quanh chợt ngơ ngác hỏi:

- Tiểu Lan! Mấy vị kia là ai? Họ tới đây làm gì? Có phải họ giúp ta tiêu diệt ác đồ Thiên Ma giáo không? Ai đã phá giải được trận đồ? Chẳng lẽ...

Tiểu Lan liền kể lại sự việc vừa diễn ra.

Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử tươi cười bước lại gần, Thiên Long cũng bước theo họ.

Gia Cát Minh Châu định đứng lên nhưng Thiên Sơn Tử Phụng giữ lại nói:

- Muội muội! Cứ ngồi yên đi! Lúc này bệnh tình chưa khỏi, cử động nhiều không lợi đâu!

Gia Cát Minh Châu cảm kích nhìn nàng rồi hướng sang Thiên Long chấp tay nói:

- Tiểu nữ Gia Cát Minh Châu đa tạ công tử và hai vị thư thư đã gia ân cứu giúp. Vì trọng bệnh nên tiểu nữ không thể bái tạ, xin ba vị mở lượng hải hà lượng thứ cho.

Tuy thân hình tiểu tụy, mặt nhợt nhạt, nhưng mắt nàng sáng long lanh, cùng với lời nói tha thiết chân thành, khiến người ta dễ nảy sinh sự đồng cảm.

Thiên Sơn Tử Phụng vội cúi xuống đỡ lấy nàng cười đáp:

- Châu muội đừng khách khí thế! Thật ra chúng ta chẳng giúp muội được gì đâu! Với khả năng bố trí Bát Quái Trận để tự bảo vệ mình thì cần gì người khác giúp nữa?

Nàng chỉ vào bọn giáo đồ Thiên Ma giáo nằm la liệt, nói tiếp:

- Chúng ta vốn có ân cừu với tà giáo này, căm ghét hành vi tàn bạo của chúng nên vào đây tìm diệt, vì vậy mà chúng ta có duyên gặp nhau.

Tuy cơ thể suy nhược nhưng thần trí rất minh mẫn, Gia Cát Minh Châu hiểu rằng đối phương giải thích như vậy vì khiêm tốn không muốn nhận công mà thôi.

Nàng cảm động nói:

- Thu thư! Tiểu muội...

Thiên Long vội ngắt lời:

- Cô nương đừng quá kích động! Hiện giờ bệnh tình mới tạm lui, cần phải chế ngự tình cảm, nếu không mạch máu sẽ căng lên rất nguy hiểm.

Gia Cát Minh Châu ngoan ngoãn đáp:

- Đa tạ công tử. Minh Châu xin làm theo lời chỉ dạy.

Thiên Sơn Tử Phụng xua tay nói:

- Thôi chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa. Trời đã sắp tối, nếu không mau lên đường thì sẽ phải ngủ lại trong rừng mất.

Tỳ nữ Tiểu Lan chợt lên tiếng:

- Công tử và hai vị tiểu thư! Xin ba vị đã thương thì thương cho trót. Bây giờ gia tiểu thư bị bệnh không thể đi được, xe ngựa đã bị cừu nhân phá hủy, lại còn hai vị đại thúc còn chưa được chôn cất...

Thiên Long nói ngay:

- việc đó xin cô nương yên tâm. Đã rơi vào hoàn cảnh này coi như là cùng chung cảnh ngộ, đương nhiên chúng tôi sẽ lo liệu!

Kim Cương Thần chợt đến gần hỏi:

- Công tử, hai vị phu nhân! Nên giải quyết hiện trường thế nào?

Thiên Long hỏi:

- Có bao nhiêu tên còn sống?

Kim Cương Thần đáp:

- Cả thấy ba mươi một tên, bị giết mười một tên, bị trọng thương mười bốn, số còn lại đã bị khống chế huyết đạo, không tên nào chạy thoát!

Chủ tỳ Gia Cát Minh Châu thấy chỉ một tên nô bộc với hai con khỉ mà tiêu diệt một lực lượng địch nhân hùng hậu như thế, trong lòng vô cùng khâm phục.

Thiên Sơn Tử Phụng chợt nói:

- Tướng công! Để thiếp cùng Tiền Nhị đi xử lý chúng, được không?

Thiên Long nghĩ rằng Vân Phụng tất sẽ giết sạch chúng để diệt khẩu, với số lượng đông vậy thì không nỡ.

Nhưng nếu để chúng về báo lại, không chỉ bốn người chàng mà đối với Gia Cát Minh Châu sẽ rất nguy hiểm, nhất là trong lúc nàng còn chưa bình phục rất dễ bị truy sát, nên gật đầu đồng ý.

Thiên Long bảo Tiểu Lan cho tiểu thư uống thêm hai viên Thượng Thanh Hoàn rồi dìu chủ nhân trở lại quan đạo.

Thiên Long tìm một bãi đất bằng phẳng, vận thần công vào song chưởng đào hai huyệt mộ, để thi thể của hai vị đại thúc họ Trần và họ Vương xuống đắp thành hai nấm mộ, lập bia tử tế.

Chủ tỳ Gia Cát Minh Châu quỳ trước khóc thảm thiết hồi lâu.

Lát sau Thiên Sơn Tử Phụng và Kim Cương Thần giải quyết xong bọn giáo đồ Thiên Ma giáo, dẫn hai con linh hầu đến cùng mọi người tụ hội.

Thiên Sơn Tử Phụng thấy Gia Cát Minh Châu vẫn quỳ khóc trước mộ liền đến gần dịu giọng nói:

- Châu muội! Người nhập thổ là yên. Sau này chúng ta sẽ tìm đến tận sào huyệt của bọn Thiên Ma giáo, tiêu diệt bọn đầu não trả thù cho hai vị đại thúc. Bây giờ đã tối, chúng ta lên đường thôi!

Xe ngựa đã bị phá hỏng, những phu thê Thiên Long và Kim Cương Thần có bốn con tuấn mã đủ cho sáu người và hai con Kim Mao Hầu.

Vẫn là Kim Cương Thần cùng Kim Linh đi trước dẫn đường, kế đến Thiên Sơn Tử Phụng đỡ Gia Cát Minh Châu, Tiểu Lan đi với Hắc Yến Tử, còn Thiên Long cùng Kim Lợi đi đoạn hậu, đoàn nhân mã lại hướng về phía trước tiếp tục hành trình.

Lúc ấy hoàn hôn cũng vừa buông xuống.

9. Thanh Y Gia Cát

Dọc đường, Gia Cát Minh Châu kể cho hai vị thư thư nghe về thân thế của mình, mới biết lai đầu của nàng rất lớn, là tôn nữ độc nhất của vị tổng trại chủ của bảy mươi hai thủy trại ở Động Đình Hồ Lão Long Thần Gia Cát Báo.

Phụ mẫu của Gia Cát Minh Châu bị bệnh chết lúc nàng còn thơ ấu, vì thế mà nàng gầy yếu, hay bị choáng ngất.

Lão Long Thần Gia Cát Báo rất cưng chiều tôn nữ, tìm đủ mặt thần y trên khắp giang hồ nhưng tất cả đều thúc thủ vô sách.

Có một vị cô tổ của nàng là Tĩnh Tâm sư thái chương môn nhân phái Hằng Sơn tìm ra căn bệnh là Tam âm Tuyệt Mạch, nhưng vì biết rằng mình bất lực, vì thế bàn với Lão Long Thần cho Gia Cát Minh Châu đến học Ngọc Nữ tâm pháp ở một người quen, hy vọng luyện thành công phu thặng thừa này sẽ tự hành công trị bệnh.

Ngọc Nữ tâm pháp là loại tâm pháp âm nhu, thích hợp với nữ giới, làm cho bệnh tình Gia Cát Minh Châu giảm bớt được một thời gian nhưng không thể trừ được bệnh căn.

Từ nhỏ Gia Cát Minh Châu sống bên tổ phụ, thường gặp gỡ những bậc thúc bá trong các thủy trại đều là người ngang tàng nên nhiễm tính hào sảng vô tư vô lự, qua đó cũng thu nhận được nhiều kiến thức, nghe kể rất nhiều địa điểm danh thắng, thường ao ước được ngao du đây đó.

Lão Long Thần Gia Cát Báo rất cưng chiều tôn nữ, vì thế hay đưa đi du ngoạn các nơi hoặc ra lệnh cho các thủy trại làm việc đó thay mình.

Không biết Gia Cát Báo có phải là hậu duệ của đại quân sư Gia Cát Lượng thời Hán Lưu Bị hay không nhưng lão rất giỏi binh thư, kỳ môn trận pháp, nhờ thế mà Gia Cát Minh Châu học được Bát Quái Trận, chỉ là nàng chưa chuyên tâm nghiên cứu nên có một vài sơ hở như Thiên Long đã chỉ ra.

Mặc dù vậy, đã không ít nhân vật võ lâm bị khốn đốn trong trận đồ Bát Quái của nàng.

Thông thường nàng chỉ bố trận giỡn chơi, sau vài canh giờ, cùng lắm là một vài ngày nàng thoái trận cho thoát khốn, nhưng điều đó cũng đủ là cho mọi người vừa phục vừa sợ, đặt cho biệt danh là Thanh Y Gia Cát.

Một lần Gia Cát Minh Châu du ngoạn tới Đại Ba Sơn, tình cờ gặp tên thiếu giáo chủ Thiên Ma giáo Vô Thường Thái Tuế, hần lập tức xiêu lòng trước sắc đẹp nghiêng thành nghiêng nước của nàng.

Vốn là đồ đâm dăng, hần không chinh phục bằng tình cảm mà bằng bạo lực, bị Gia Cát Minh Châu vây trong Thạch Lâm Trận, sau mấy ngày, lúc sắp quay về nàng mới thoát trận giải thoát hần ra.

Vô Thường Thái Tuế không chịu cam tâm, ra lệnh cho giáo đồ truy bắt, vì thế mới xảy ra thảm án hôm nay làm hai vị tùy hành trong trại thảm tử.

Kể tới đó, hai hàng lệ châu lã chã tuôn rơi.

Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử buông lời an ủi:

- Châu muội đừng đau buồn nữa! Sau này gặp tên đâm tặc đó, thư muội chúng ta nhất định sẽ trừng trị hần thích đáng, trả thù cho hai vị đại thúc.

Hắc Yến Tử quay lại nói với Thiên Long:

- Tướng công, thiếp và Phụng thư có bàn qua về phương pháp chữa trị Tam âm Tuyệt Mạch mà chàng nói hồi chiều.

Chàng luyện Càn Khôn thần công đã tới mười hai thành hỏa hầu, cũng là loại cương dương công, sao không giúp Châu muội đả thông huyết mạch?

Thiên Long trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc mới trả lời:

- Ta cũng có nghĩ tới vấn đề này, nhưng không biết mình có đủ công lực để thi xuất suốt bảy ngày đêm không?

Hắc Yến Tử nói:

- Cả ba chúng ta đều đã luyện công phu đến thành tựu, đả thông hai huyết mạch Nhâm Đốc, tuy chưa đạt tới thặng thừa Tam Hoa Tụ Đỉnh Ngũ Khí Triều Nguyên, nhưng so với cao thủ nhất lưu giang hồ chỉ e không kém. Thiếp tin rằng có sự trợ giúp của thư muội chúng tôi, tướng công nhất định chữa trị được tuyệt chứng Tam âm Tuyệt Mạch cho Châu muội.

Thiên Long nói:

- Nếu hai vị phu nhân đã quyết tâm như vậy, thân là đại trượng phu nam tử hán, chẳng lẽ tiểu huynh lại từ nan?

Thiên Sơn Tử Phụng vốn là người yêu ghét phân minh, liền hỏi:

- Như vậy là tướng công đồng ý?

Thiên Long gật đầu:

- Đương nhiên!

Gia Cát Minh Châu hiểu rằng việc này không phải đơn thuần. Một nam nhân trị thương cho nữ nhân, tất sẽ có một số trở lực vượt quá giới hạn thông thường. Nay số phận của nàng đành rằng chỉ là chút hy vọng mong manh, nhưng tình nghĩa phu thê của người ta là trọng...

Sau khi tính trước tính sau, liền nói:

- Công tử và hai vị thư thư! Từ nhiều năm trước tiểu muội đã biết rằng bệnh tình của mình không có hy vọng gì giải trừ được, sống được ngày nào tốt ngày đó. Xin ba vị đừng bận tâm đến chuyện này nữa. Trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, được quen biết với công tử và hai vị thư thư, tiểu muội đã lấy làm mãn nguyện lắm rồi...

Thiên Sơn Tử Phụng nghe câu đó càng tăng thêm quyết tâm, nhìn Thiên Long nghiêm giọng hỏi:

- Tướng công! Mạng người là quan trọng, chàng có nguyện ý cứu giúp không?

Thiên Long tỏ vẻ phật ý:

- Ta đã nói rồi, sao nàng còn hỏi?

Thiên Sơn Tử Phụng nghe câu đó mới yên tâm.

Lúc đó đã tới canh hai, nhìn quanh vẫn là rừng rậm hoang vu, không có biểu hiện gì cho thấy xung quanh có dân cư.

Thiên Sơn Tử Phụng ra lệnh cho Kim Cương Thần dừng lại tìm nơi nghỉ tạm.

Không lâu, Kim Cương Thần theo lối rẽ tìm được một ngôi hoang miếu cách đường cái khá xa, tuy bỏ hoang đã lâu nhưng vẫn còn khá nguyên vẹn, liền quét dọn sạch sẽ, tìm trong kho tạp vật lấy được mấy tấm nệm cỏ.

Với hiệp khách giang hồ thì có chỗ che mưa nắng đã quá tốt, nói gì đến chăn nệm?

Đoàn người tiến vào miếu, múc nước giếng rửa mặt mũi chân tay rồi vào miếu điện nghỉ ngơi ăn uống.

Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử đã cảm thấy gần bó với Gia Cát Minh Châu, để cho Thiên Long ngủ một lúc rồi gọi chàng dậy nghĩ cách cứu Gia Cát Minh Châu.

Kim Cương Thần Tiền Nhị quả là một nô bộc tận tụy và rất có kinh nghiệm, tuy ít lộ đường nhưng trên yên ngựa lúc nào cũng mang theo đủ thứ lương khô, vải trải giường, chăn màn nệm s áp...

Thiên Long còn để trên bàn cúng hai viên minh châu lớn làm thần điện sáng trưng.

Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử sai Kim Cương Thần và hai con Kim Mao Hầu giữ bên ngoài, dùng màn quây góc điện thành một gian phòng nhỏ, sau đó dìu Gia Cát Minh Châu vào để ngồi lên tấm nệm cỏ trải khăn trắng tinh nói:

- Châu muội! Bắt đầu từ hôm nay âu Dương công tử sẽ trị bệnh cho muội. Chưa thể nói trước có công hiệu không nhưng cũng phải tận lực. Việc này đòi hỏi muội cố gắng thật nhiều, vận Ngọc Nữ tâm pháp để phối hợp với Càn Khôn thần công của công tử để giải trừ Tam âm Tuyệt Mạch.

Gia Cát Minh Châu cảm kích đáp:

- Được hai vị thư thư và công tử tận tình dốc hết tâm lực không quản ngại đến bản thân cứu giúp như thế, tiểu muội sẽ ghi khắc trong lòng không bao giờ dám quên. Bất luận kết quả thế nào cũng không hối hận. Chỉ cần ba vị không bỏ, kể từ hôm nay tính mạng của tiểu muội sẽ thuộc về công tử và hai vị thư thư...

Thiên Long phát hoảng nói:

- Gia Cát cô nương đừng nghĩ thế! Tuy chưa hành nghề y nhưng tại hạ biết chút ít về y lý, đương nhiên cũng tuân theo y đức, đưa hết khả năng cứu người mà không có bất cứ điều kiện gì. Làm sao mà tại hạ dám chấp nhận việc cô nương dùng tấm thân ngàn vàng ra để b áo đáp.

Gia Cát Minh Châu không nói gì thêm, nhắm mắt lại chuẩn bị cho việc chữa bệnh, tỏ ý rằng mình đã quyết, không bàn cãi gì thêm nữa.

Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử cũng đã liệu trước việc này, nhìn trượng phu nói:

- Tướng công hãy bắt đầu đi!

Thiên Long gật đầu:

- Gia Cát cô nương vận Ngọc Nữ tâm pháp đề tụ chân khí vào Đan Điền, chúng ta bắt đầu!

Nói xong nhắm mắt lại, đặt một tay lên đại huyệt Thiên Linh Gia Cát Minh Châu, tay kia áp vào huyệt tâm nàng, vận Càn Khôn Thần Công truyền sang.

Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử không rời mắt nhìn hai người.

Qua thời gian chừng một tuần trà, sắc mặt Thiên Long tái đi, trái lại mặt Gia Cát Minh Châu đỏ bừng, khắp người mồ hôi nhễ nhại, hơi thở nóng hầm hập.

Thiên Sơn Tử Phụng nhỏ giọng nói:

- Chỉ khi nào khói trắng thoát ra Thiên Linh thì mới khỏi được!

Hắc Yến Tử đáp:

- Thiên Long mới thi triển lần đầu, làm sao mà có hiệu quả ngay chứ? Chỉ riêng việc đả thông hai mạch Nhâm Đốc cũng cần mất nhiều thời gian, còn phụ thuộc vào công lực của Châu muội nữa.

Một lúc sau, Thiên Long từ từ thu công lại, mở mắt ra, hít sâu vào một hơi chân khí nói:

- Gia Cát cô nương ngừng vận công đi.

Gia Cát Minh Châu không đáp, chỉ rên lên một tiếng nói:

- Nóng quá!

Thiên Long nói:

- Trong giai đoạn đầu, cô nương hãy cố chịu đựng, vì huyết Nhâm Đốc chưa thông, khí tự Đan Điền chưa thoát ra được, sức nóng chỉ thoát ra ngoài chủ yếu qua hơi thở nên người rất nóng. Hy vọng qua một vài ngày sau sẽ đỡ hơn.

Ngày hôm đó việc truyền công tiếp diễn sáu lần, mỗi lần chỉ một khắc, nhưng chưa thấy có chuyển biến gì khả quan.

Mỗi lần hành công, Gia Cát Minh Châu vẫn nóng hầm hập, khi việc truyền công kết thúc, nàng như sắp ngất đi.

Phải qua chín lần truyền công, mạch Nhâm Đốc mới được đả thông.

Nên biết rằng trong võ học, chỉ sau đó mới có công lực thượng thặng.

Để đả thông được kinh mạch này, không những người luyện công phải đạt tới cảnh giới rất cao mà cần có người thân hoài thân công cái thể giúp truyền công đả huyết, vì thế rất ít người đả thông được kinh mạch này.

Gia Cát Minh Châu sau khi được đả thông huyết mạch Nhâm Đốc, việc truyền công dễ dàng hơn nhiều, nàng cũng không còn cảm thấy đau đớn như trước nữa.

Người mừng nhất phải kể đến là Tiểu Lan.

sau nhiều năm chữa trị, mời đủ danh y trong giang hồ về chữa trị mà không có biến chuyển gì, đây là lần đầu tiên cô ta thấy khói trắng toát ra khỏi đỉnh đầu tiểu thư, tuy cô ta không hiểu gì về y lý nhưng cũng thầm tin rằng bệnh căn của tiểu thư có nhiều hy vọng được loại trừ.

Đã từng gặp rất nhiều danh y được tổng trại chủ Lão Long Thần mời về chữa trị, hầu hết đều là cao niên, lừng danh trong giang hồ đều phải thúc thủ bó tay, nay được vị công tử trẻ tuổi này chữa trị khả quan như thế, Tiểu Lan vô cùng khâm phục.

Tiểu Lan nghĩ không sai.

Sau khi đả thông được kinh mạch Nhâm Đốc, cứ mỗi lần truyền công, bệnh căn theo đó mà thuyên giảm.

Thiên Sơn Tử Phụng, Hắc Yến Tử và Thiên Long chỉ còn một điều băn khoăn là chàng có đủ sức lực để thi xuất suốt bảy ngày để trừ tận bệnh căn không?

Ngay ngày hôm sau, Kim Cương Thần đề nghị một trong hai vị phu nhân thay mình canh phòng để y tìm nơi mua thực phẩm.

Đi từ sáng đến quá trưa, Kim Cương Thần thò về đây một lưng ngựa đủ thứ nội niêu vải vóc và rất nhiều thực phẩm đủ dùng bảy ngày không hết.

Vấn đề ăn ở không lo nữa, chỉ việc yên tâm trị bệnh thôi.

Qua năm ngày, hai vị phu nhân thấy cơ thể Thiên Long suy nhược nghiêm trọng, lo lắng nói:

- Tướng công! Chàng đã sắp kiệt lực, hay tạm nghỉ vài hôm bồi bổ rồi sẽ tiếp tục?

Thiên Long lắc đầu cười đáp:

- Làm như thế sẽ mất đi công hiệu. Hơn nữa Gia Cát cô nương vừa được uống Trợ Công Hoàn nên tiểu huynh không tốn công lực như trước nữa. Chỉ còn hai ngày, tin rằng còn chịu được.

Thế là việc truyền công trị bệnh lại tiếp tục.

Cuối cùng hai ngày cũng trôi qua, việc trị thương thành công mỹ mãn.

Tuy nhiên Gia Cát Minh Châu chưa nhận ra điều này, chỉ có Thiên Long xem mạch mới biết căn bệnh đã trừ.

Hai chủ tỳ lòng mừng khôn xiết quỳ xuống bái tạ.

Tiểu Lan mặt tươi như hoa nói:

- Nếu lão gia biết được việc này nhất định còn mừng hơn chúng ta nữa!

Sau khi khỏi bệnh, Gia Cát Minh Châu lại chủ động bàn với hai vị thư thư về chuyện hôn nhân.

Hai người tìm gặp Thiên Long, nhưng chàng nhất quyết không chịu:

- Hai vị nương tử cho ta là hạng người gì chứ? Người trong giang hồ thấy chết là phải cứu, đó là đạo lý thường tình, nếu ta vì gia ân mà để người ta đem cả tấm thân muôn quý của mình ra để trả ân thì còn xứng đáng là đại trượng phu nam tử hán nữa không?

Thiên Sơn Tử Phụng nhẹ giọng nói:

- Tướng công! Châu muội không phải là hoàn toàn có ý trả ân đâu. Chẳng lẽ chàng không nhận thấy cô ấy cũng yêu chàng rồi sao?

Thiên Long gạt phất:

- Nếu vậy thì càng vô lý! Đã biết ta có thể thất mà còn yêu, chẳng những cô ấy không phải với hai nàng mà đó còn là sự xúc phạm đối với ta nữa.

Hắc Yến Tử rầu giọng:

- Vậy chàng cho rằng thiếp thì sao? Ngày ấy thiếp thật lòng yêu chàng, như thế cũng không phải với Phụng thư hay sao?

Thiên Long chống chế:

- Ngày đó khác! Dù ta chưa phạm đến trinh tiết của nàng nhưng cũng đã... cũng đã...

Chàng đỏ mặt dừng lại một lúc, nói tiếp:

- Hơn nữa, lúc đó nàng chưa biết ta đã có thể thất...

- Có thể thất thì sao chứ? Trai năm thê bảy thiếp là sự thường, có gì là không đúng?

- Nhưng ta lại phản kháng chuyện đó! Như thế là không công bằng, tàn nhẫn!

Thiên Sơn Tử Phụng nhẹ giọng nói:

- Tướng công! Trong thiên hạ người ta năm thê bảy thiếp là sự thường, miễn là thương yêu quý mến tôn trọng lẫn nhau là được. Nếu chỉ có một phu một thê mà ra ngoài vẫn ong bướm lảng lờ, lui tới những nơi không đàng hoàng thì như vậy ích gì? Chàng xem chúng ta đây không hạnh phúc sao? Thiếp không những có chàng mà còn được thêm một vị muội muội, nay có thêm một vị nữa thì cũng tốt chứ sao?

Thiên Long bị thuyết phục, tỏ ra do dự.

Thiên Sơn Tử Phụng nói tiếp:

- Huống cho Gia Cát Minh Châu đã thực lòng yêu chàng? Nên biết rằng chữ trinh của nữ nhân còn quý hơn cả sinh mệnh...

Thiên Long nói:

-Nhưng ta...

Thiên Sơn Tử Phụng ngắt lời:

- Đành rằng chàng không có làm gì phạm đến trinh tiết cô ấy, nhưng đối với nữ nhân, chỉ cần tiếp xúc với nam nhân là khó chấp nhận, huống cho ở đây cô ấy đã từng chung sống với chàng suốt bảy ngày đêm, da thịt hầu như thường xuyên tiếp xúc với nhau? Với một nữ nhân đoan trang thì như thế đã coi là thất tiết rồi, sau này cô ấy còn mặt mũi nào để lấy một người khác nữa.

Thiên Long lại nín lặng.

Hắc Yến Tử lại tiếp:

- Với tính cách của Gia Cát Minh Châu thì nếu không lấy chàng, cô ấy hoặc sẽ quỳ sinh hoặc đi tu chứ nhất định không lấy ai khác. Chàng có đang tâm để một thiếu nữ xinh tươi như thế vì mình mà hủy cả một đời không?

Đến lượt Thiên Sơn Tử Phụng:

- Huống chi đây là thiên duyên trời định...

Thiên Long buột miệng:

- Thiên duyên trời định?

Thiên Sơn Tử Phụng gật đầu:

- Không sai! Chàng quên mất câu sấm trong Càn Khôn động phủ rồi sao?

- Câu sấm gì?

Thiên Sơn Tử Phụng đáp:

- Trong hòm bảo vật có mảnh giấy có câu “Nhất long ngũ phụng do thiên định,” thiếp là Thiên Sơn Tử Phụng, Thanh muội là Côn Lôn Hắc Phụng, Châu muội sẽ là Thanh Phụng, rồi còn có Hồng Phụng, Hoàng Phụng nữa, chàng không thể tho ái thác được đâu!

Thiên Long cười khổ nói:

- Người ta thích bầu đoàn thê tử, còn ta lại...

Hắc Yến Tử cười khanh khách nói:

- Chàng không thích nhiều như thế chứ gì? Nhưng bọn thiếp sống với nhau vui như vậy, sao chàng không thích chứ?

Thiên Sơn Tử Phụng nghiêm giọng nói:

- Đã là thiên ý tất không muốn cũng không được. Bây giờ coi như chàng đã chấp nhận việc này. Thực ra chỉ cần chúng tôi thuận tình là được, việc đó không hại gì đến chàng cả.

Rồi cao giọng gọi ra ngoài:

- Châu muội! Vào đây giao báỉ phu thê rồi chúng ta bàn việc!

Gia Cát Minh Châu ngượng nghịu bước vào, mặt đỏ dừ tận mang tai, khép nép quỳ xuống nói:

- Lang quân...

Thiên Long kéo tay nàng đứng lên nói:

- Châu muội! Chúng ta chưa có danh phận chính thức, nàng đừng làm thế!

Lần đầu tiên nghe từ miệng chàng phát ra hai tiếng “Châu muội,” trong lòng nàng trào dâng cảm giác ngọt ngào.

Thiên Long nói:

- Châu muội giờ đã khỏi bệnh, kinh kỳ bát mạch đã thông, công lực cũng tăng tiến mấy phần, nhưng trong người vẫn còn khí thuần âm. Ta muốn truyền thụ thêm cho nàng một vài môn tâm pháp để tự vận hành luyện công, vì thế muốn ở đây thêm mấy ngày.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- ở thêm mấy ngày cũng không sao, chỉ cần giữ Kim Linh, Kim Lợi đừng để nó xuất hiện làm người trong võ lâm chú ý là được.

Một tuần sau, đoàn người tiến vào trấn thành Giang Lang.

Đang dùng bữa tối trên lầu, chợt thấy ba tên trung niên hán tử bước vào.

Ba người này tuổi độ tứ tuần, nước da màu đồng hun, dáng người rắn chắc, có vẻ như là dân sông nước.

Tiểu Lan chợt kêu lên:

- Lưu đà chủ! Tiều thư, Lưu đà chủ đến!

Người đi đầu trong ba trung niên hán tử ngoảnh mặt nhìn sang, chợt nhíu đôi mày rậm nói:

- Tiểu Lan đây ư? Còn có cả Gia Cát tiểu thư nữa... Sao hai người lại có mặt ở đây?

Y bước tới gần bàn, lướt mắt nhìn Thiên Long và hai vị phu nhân, chấp tay nói:

- Xin lỗi công tử và hai vị phu nhân vì chúng tôi đã làm phiền.

Thiên Long đứng lên hoàn lễ đáp:

- Không có gì. Mời Lưu đà chủ ngồi!

Hán tử đáp:

- Đa tạ! Chỉ vì Gia Cát tiểu thư đột nhiên mất tích mà năm sáu ngày qua cả tổng trại nháo lên, cho người đi các nơi tìm...

Y quay lại bảo hai người đi theo:

- Mau dùng Cấp Thủy Phục hỏa tốc báo tin cho tổng trại, nói rằng đã tìm được tiểu thư. Còn nói rằng tiểu thư bình an vô sự, hiện đang du ngoạn với mấy vị ca tử ở Giang Lăng. Lẹ đi!

Hai tên hán tử vội vã bước xuống lầu.

Lưu đà chủ hướng lên quầy hàng quát:

- Chưởng quầy! Bọn điểm tiểu nhị! Hãy liệu mà phục vụ gia tiểu thư và mấy vị bằng hữu cho chu đáo, nếu không coi chừng chúng ta đốt cái hắc điểm này đi đấy!

Gia Cát Minh Châu nhìn y trách móc:

- Lưu đà chủ làm gì mà hung dữ thế? Đây là tửu điểm của cả thiên hạ chứ có phải riêng chúng ta đâu?

Tên họ Lưu đứng ngậy ra một lúc rồi ngượng nghịu nói:

- Tiểu thư cũng biết tính khí Giang Ngư nóng nảy rồi mà? Tiểu thư còn chưa biết rằng lão tổng trại chủ mấy ngày qua phát Đại Hồ Lệnh cho mười đạo đi các nơi tìm kiếm, ngoài ra còn tìm bọn Thiên Ma giáo động thủ nữa...

Gia Cát Minh Châu nói:

- Lưu đà chủ bình tĩnh lại đi. Có gì cứ ngồi uống trà rồi hãy nói Tên hán tử cúi mình đáp:

- Đa tạ tiểu thư và các vị!

Có vẻ y là người rất lăm lờ, vừa ngồi xuống nhấp một ngụm trà đã nói tiếp ngay:

- Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại chúng ta thế lực ra sao giang hồ ai không biết? Xưa nay có kẻ nào dám trêu vào? Thế mà tên tiểu tặc đó dám cho người truy bắt tiểu thư, sao lại không trừng trị chứ?

Gia Cát Minh Châu ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị Trần và Vương thúc thúc đều đã bị giết, làm sao mà gia công công biết được?

Lưu đà chủ đáp:

- Sao lại không? Tiểu thư quên rằng còn có tên đánh xe Hà Trần Chí sao? Hắn là người cưỡi ngựa cừ khôi, khi phát hiện được địch nhân quá đông, hắn theo lệnh Trần Minh tháo ngựa nhảy lên phóng chạy, bị địch nhân phóng theo mấy chùm ám khí, hắn treo hai chân lên yên giả chết, chờ đi xa mới quất ngựa chạy tiếp, chỉ ba ngày là về tới thủy trại cấp báo.

Gia Cát Minh Châu “à” một tiếng nói:

- Thì ra là vậy!

Giang Ngự nói tiếp:

- Đích thân tổng trại chủ suất lĩnh hơn trăm cao thủ tới Giang Lăng, tìm thấy hai mộ của Trần Minh và Vương Thuận cùng hơn ba chục thi thể giáo đồ Thiên Ma giáo, còn phát hiện ra dấu vết của Bát Quái Trận, đoán rằng tiểu thư đã được cao nhân cứu đi.

Gia Cát Minh Châu hỏi:

- Vậy gia công công hiện ở đâu?

Giang Ngự đáp:

- Tìm mấy hôm không thấy tiểu thư, tổng trại chủ để người ở lại tiếp tục truy tìm, còn mình trở về tổng trại định chờ thêm một thời gian mà không có tin tức thì sẽ suất lĩnh toàn bộ cao thủ Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại làm cỏ Thiên Ma giáo!

Thiên Long cười nói:

- Thiên Ma giáo cao thủ như vân, còn có cả những nhân vật như Càn Khôn Nhất Quái, Độc Thủ Thiên Tôn nữa, chỉ e không đơn giản đâu!

Giang Ngự kinh dị hỏi:

- Lão quái vật Càn Khôn Nhất Quái cũng ở trong Thiên Ma giáo hay sao?

Thiên Long gật đầu:

- Không sai! Hắn là Thiên Lôi Đường đường chủ.

Giang Ngự lẩm bẩm:

- Tên quái vật đó vô công cái thế, mấy chục năm qua không xuất hiện trong giang hồ, người ta cho rằng hắn đã chết, làm sao bây giờ lại trở thành đường chủ của Thiên Ma giáo? Hay có khi đó chỉ là tin đồn thất thiệt cũng nên!

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Sao lại tin đồn thất thiệt? Chính chúng ta đã gặp hắn rồi mà!

Giang Ngự cười ngạc nhiên hỏi:

- Ba vị đã gặp Càn Khôn Nhất Quái?

Thiên sơn Tử Phụng gật đầu:

- Không sai!

Rồi đem chuyện Thiên Long động thủ với Tàn Tâm Nhân Ma Đoàn Mộc trong tửu lâu kể lại.

Giang Ngự trầm ngâm nói:

- Nếu vậy thì Thiên Ma giáo quả là lợi hại không thể xem thường. Ba bốn chục năm trước, Càn Khôn Nhất Quái đã được coi là thiên hạ vô địch, một mình đi đến Thiếu Lâm động thủ với năm vị trưởng lão, giết chết hai vị rồi điềm nhiên xuống núi mà không ai làm gì được... Chỉ e chúng rắp tâm bá chủ giang hồ mất rồi!

Gia Cát Minh Châu “hừ” một tiếng nói:

- Mặc chúng! Thế nào ta cũng trả được thù cho hai vị thúc thúc mới được!

Giang Ngự chỉ buông tiếng thở dài.

Gia Cát Minh Châu chợt hỏi:

- Lưu đà chủ làm sao tìm được tới đây?

Giang Ngự đáp:

- Lúc trưa đang ở bến sông, có người tới báo với tiểu thúc rằng có một cô nương rất giống tiểu thư ngồi ở Giám Giang Lâu cùng với mấy vị công tử và phu nhân nên đến xem. Lạy thiên lạy địa, dùng phương pháp hỏa tốc, chỉ một ngày sau là tổng trại chủ biết tin, sẽ yên tâm rồi!

Tới đó chợt “à” một tiếng hỏi:

- Tiểu thư được ai cứu đi thế?

Gia Cát Minh Châu đáp:

- diệt nữ và Tiểu Lan cùng hai vị Trần, Vương đại thúc vừa tới Giang Lăng thì gặp người của Thiên Ma giáo. Sau khi Hà Trần Chí vừa chạy đi thì chúng lập tức vây công. Hai vị đại thúc tử nạn, diệt nữ bỏ trận hộ thân nhưng lại bị ngắt đi.

Trong lúc nguy cấp thì may nhờ có Long ca, hai vị thư thư cùng Kim Cương Thần Tiền lão huynh kịp thời xuất thủ cứu giúp, tiêu diệt quần ma cứu được hai chủ tỳ diệt nữ. Bây giờ bình an vô sự, lại được bậu bạn với Long ca và hai vị thư thư đều có võ công cái thế không phải lo gì cả, Lưu đà chủ hãy về báo tin cho gia công công được yên tâm.

Giang Ngự vội đứng lên chấp tay nói:

- Công tử và hai vị phu nhân cùng Kim Cương Thần lão ca! Lưu Công Vinh xin thay lời Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại tạ ân các vị đã cứu thoát gia tiểu thư khỏi tay bọn cuồng đồ. Bây giờ tại hạ xin theo lệnh tiểu thư về gặp tổng trại chủ cho lão nhân gia khỏi trông lâu, ngày khác sẽ xin báo đáp đại ân của chư vị.

Thiên Long cũng đứng lên đáp:

- Xin tiền bối chớ khách khí! Giữa đường gặp chuyện bất bình xuất đao tương trợ là việc thường xưa nay ai cũng phải làm. Bọn văn bối không dám nhận hai tiếng “báo đáp” đâu!

Giang Ngự quay sang Gia Cát Minh Châu hỏi:

- Tiểu thư! Chúng ta có thể đi rồi chứ?

Gia Cát Minh Châu ngập ngừng nói:

- Việc này...

Tuy nàng với Thiên Long chưa có danh nghĩa phu thê nhưng nàng đã quyết là thuộc về chàng rồi, trong thâm tâm cũng đã coi chàng là trượng phu. Đại ân chưa báo, nghĩa phu thê sống với nhau chưa được mấy ngày, nàng sao đành dạ bỏ đi.

Giang Ngự nhú mày hỏi:

- Tiểu thư...

Gia Cát Minh Châu chợt trở nên cương quyết nói:

- Hiện giờ Long va và hai vị thư thư vẫn còn ở đây, diệt nữ đi sao tiện? Lưu đà chủ cứ về báo tin cho gia công công là được Giang Ngự hốt hoảng:

- Tiểu thư! Sao lại thế? Ngày đêm tổng trại chủ lo cuống lên, phải mấy trăm người tản ra các lộ đi tìm. Chỉ e nếu không tìm được thì ngay cả lão nhân gia lại xuất mã lần nữa...

Gia Cát Minh Châu nói:

- Nhưng đã có các vị báo tin hỏa tốc về rồi, nay đã chủ đích thân kể lại mọi chuyện, nhất định lão nhân gia sẽ yên tâm.

Giang Ngự lắc đầu:

- Không đâu! Nếu biết rằng lão phu gặp tiểu thư mà không đưa về, chỉ e tổng trại chủ sẽ nổi trận lôi đình lột da lão phu mất!

Gia Cát Minh Châu nghe nói vậy thì trở nên khó xử không biết nên giải quyết thế nào.

Bỏ Thiên Long và hai vị phu nhân mà đi thì nàng không thể làm được, nhưng vì mình mà Giang Ngự phải chịu tội thì nàng cũng không muốn. Hơn nữa nàng biết giờ đây tổ phụ rất trông.

Thiên Sơn Tử Phụng chợt lên tiếng:

- Châu muội! Theo ý thư thì bây giờ muội nên về gặp lệnh công công cho lão nhân gia được yên tâm, còn báo tin rằng mình đã chữa lành tuyết chứng, nhất định lệnh công công sẽ rất mừng.

Gia Cát Minh Châu nước mắt lưng tròng nói:

- Nhưng Long ca và hai vị ở đây, tiểu muội không thể...

Hắc Yến Tử cười?7887;i:

- Muội không đành lòng bỏ chúng ta ở lại đây chứ gì? Hãy yên tâm đi! Ta và đại thư ở đây, tướng công sẽ cùng với người tới Động Đình, được chứ?

Gia Cát Minh Châu biết Hắc Yến Tử trêu mình, ấp úng đáp:

-Thanh tỷ...

Hắc Yến Tử cười khanh khách nói:

- Như vậy mà người còn chưa hài lòng hay sao?

Gia Cát Minh Châu nhìn Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Phụng thư! Thanh tỷ bức hiếp muội...

Thiên Sơn Tử Phụng dịu dàng nói:

- Muội đừng lo! Thanh tỷ sẽ không bao giờ khi hiếp muội đâu!

Nàng nhìn Thiên Long nói:

- Tướng công! Hiện giờ chúng ta không có mục tiêu nào cụ thể. Việc trừng trị Thiên Ma giáo cứ để sau cũng được, thiếp và Thanh muội cũng đã gặp sư môn. Động Đình hồ là nơi danh thắng, nay tiện Châu muội ở đây, chúng ta đưa cô ấy về và đi tham quan một chuyến, chàng thấy thế nào?

Giang Ngự nghe nói mừng rơn, không chờ Thiên Long kịp trả lời liền nói chen vào:

- Công tử! Phải đấy! Nếu công tử và hai vị phu nhân quyết định cùng tiểu thư về tổng trại, Lưu Công Vinh sẽ bố trí một chiếc thuyền lớn thật đẹp, từ đây theo thủy lộ về tới Động Đình mà không cần phải ghé trọ phiền phức, trên đường sẽ mặc sức ngắm nhìn danh sơn thủy tú. Nhất định các vị sẽ hài lòng!

Gia Cát Minh Châu ngược nhìn chàng chờ đợi.

Thiên Long thấy Thiên Sơn Tử Phụng đề nghị như thế, nhất định Hắc Yến Tử cũng không phản đối. Đối với Gia Cát Minh Châu thì đang nóng lòng muốn gặp tổ phụ khỏi phải bàn.

Còn đối với Kim Cương Thần, thời gian qua y làm không ít việc, nay được đi thuyền sẽ đỡ vất vả hơn nhiều, tất cũng đồng ý.

Suy tính xong, chàng chấp tay nói:

- Phiên đến quý trại như thế, văn bối rất...

Giang Ngự vội ngắt lời:

- Được các vị đồng hành với gia tiểu thư là lão phu mừng rồi, hơn nữa việc này không có gì phiền cả, xin công tử đừng băn khoăn!

Dứt lời chấp tay từ biệt mọi người rồi bước xuống lầu.

Có lẽ vì vội quá không chú ý nên được mấy bước, y bị trượt chân lăn lông lốc xuống cầu thang.

Gia Cát Minh Châu cười nói:

- Lưu thúc thúc vì mừng quá đó mà!

Lão chương quầy hốt hoảng chạy tới nhìn xuống hỏi:

- Đà chủ có sao không?

Tiếng Giang Ngự trả lời oang oang:

- Không sao! Chuyện vặt thôi mà! Chương quầy! Người liệu mà chiêu đãi tiểu thư của ta và mấy vị bằng hữu cho cẩn thận! Bao nhiêu tiền sau này tính cho bốn đà chủ, nghe không?

Lão chương quầy cung kính đáp:

- Tiểu lão nhi tuân lệnh Lưu đà chủ!

Giang Ngự cười hô hô mấy tiếng đầy cao hứng rồi mới bỏ đi.

Thiên Long cười nói:

- Vị đà chủ đó xem ra là người rất hào sảng.

Gia Cát Minh Châu gật đầu đáp:

- Lưu thúc đúng là người bộc trực, nhưng quá nóng nảy hay xuất thủ đánh người, vì thế người ta sợ hơn là nể phục.

Thiên Long hỏi:

- Đại Hồ Thập Thập Nhị Trại chắc rất nhiều cao thủ?

Gia Cát Minh Châu đáp:

- Tổng trại có tất cả bảy mươi hai trại, tiếng là Động Đình nhưng các trại rải rác khắp Trường Giang, trại ít nhất năm mươi người, trại nhiều có tới hai trăm, ngoài ra còn có hàng trăm phân đà, thậm chí tiểu muội không biết cụ thể tổng số là bao nhiêu nữa, nhưng chắc chắn không dưới mười ngàn người...

Thiên Long nhận xét:

- Xét về nhân số thì có lẽ trừ Cái Bang ra, không có bang phái nào đông người như thế!

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Chuyến này chúng ta đến Động Đình tất sẽ diễn ra một cuộc náo nhiệt chưa từng có trong võ lâm!

Thiên Long ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế?

Thiên Sơn Tử Phụng cười bí ẩn:

- Cái đó không thể nói trước được, rồi chàng sẽ thấy!

10. Nhạc Dương Thịnh Hội

Hiếm có hồ nào lại có cả một trái núi hùng vĩ nằm giữa hồ như Động Đình.

Cổ nhân gọi Quân sơn như “hậu đình của thần tiên động phủ,” vì thế hồ mới mang tên là Động Đình Hồ.

Du khách đặc biệt thích ngắm cảnh hồ vào lúc chiều tà.

Đứng ở bờ nam ở phía Nhạc Dương ngắm nhìn những tia nắng chiều hắt lên mặt Động Đình Hồ bao la nghìn dặm tiếp liền với chân trời hút xa tầm mắt như biển cả.

Dãy núi Quân sơn với mười hai ngọn nhấp nhô đứng sừng sững giữa hồ chìm trong sương khói nhạt nhòa trông thật kỳ ảo làm say đắm lòng du khách.

Khách nhân đến viếng thăm Động Đình Hồ chẳng mấy ai bỏ qua cơ hội tới Nhạc Dương Lâu, nơi còn di tích Lăng Ngâm dài với hai câu thơ tuyệt tác của Lã Động Tân.

”Tam túy Nhạc Dương nhân bát thức.

Lăng Ngâm phi quá Động Đình hồ. ”

Tương truyền rằng khi vị tiên đó đang say, hào khí nổi lên mà giọng lâng lâng bay qua mặt hồ bao la tám trăm năm!

Lúc này từ phía hạ lưu có một chiếc hoa thuyền cực kỳ mỹ lệ đang ngược lên phía Động Đình Hồ.

Giữa vô số thuyền bè xuôi ngược, chiếc hoa thuyền vừa lộng lẫy vừa hùng tráng trông chẳng khác nào con công giữa đàn gà.

Chiếc thuyền đi trong sóng cả mà không chút chao động như đi trên đất bằng.

Trong khoang lớn dùng làm phòng khách được bài trí rất tao nhã với vài bức tranh thủy mặc, vật dụng trong phòng đều thuộc hàng thượng phẩm.

Bấy giờ trong phòng khách có bảy người, ba nam bốn nữ, còn có thêm hai con khỉ lông đỏ ngồi vắt vẻo trên cửa sổ nhìn ra ngoài, vẻ rất thích thú nhìn cảnh trời mây sông nước.

Hai con khỉ đó là Kim Linh và Kim Lợi, không nói cũng biết người trong khoang, ngoài bốn vị chủ nhân của chúng là Thiên Long, Thiên Sơn Tử Phụng, Hắc Yến Tử và Kim Cương Thần, còn có chủ tỳ Gia Cát Minh Châu và vị đà chủ trong Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại Giang Ngư Lưu Công Vinh.

Chiếc hoa thuyền rời dòng chính Trường Giang tiến vào Động Đình Hồ bao la.

Giang Ngư Lưu Công Vinh thò đầu ra cửa sổ nhìn về hướng Quân sơn rồi quay vào cười nói:

- Chư vị! Chúng ta ra ngoài khoang thôi! Đích thân tổng trại chủ ra nghênh đón đấy!

Mọi người lần lượt bước nhân ảnh ra ngoài.

Từ Quân sơn, một đoàn thuyền tới cả trăm chiếc lớn nhỏ lướt nhanh về phía chiếc hoa thuyền, dẫn đầu là một chiếc thuyền rồng lớn, trên cột buồm bay phướn phật lá cờ to như chiếc chiếu đại, thêu hình kim long xòe móng lướt trên mặt sóng.

Một lão nhân cao lớn đứng ở mũi thuyền, tóc bạc phơ nhưng da dẻ hồng hào, thân thể vẫn còn tráng kiện, sau lưng còn có hai tên trung niên hán tử bận thanh bào, dáng rất uy vũ.

Gia Cát Minh Châu chỉ tay vào bạch phất lão nhân ngoảnh nhìn Thiên Long và hai vị thư thư nói:

- Đó là gia công công!

Nguyên lão nhân tóc bạc là Lão Long Thần Gia Cát Báo, tổng trại chủ của Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại.

Khoảng cách giữa song phương gần lại rất nhanh.

Giang Ngư ra lệnh cho bọn thuyền phu:

- Hạ buồm! Giảm tốc độ!

Khi hai con thuyền lớn còn cách nhau chừng mười bốn mười lăm trượng, Gia Cát Minh Châu chợt kêu lên:

- Gia gia!

Chưa dứt lời đã tung mình nhảy lên cao năm sáu trượng lướt tới thuyền rồng, trông như một áng mây.

Bạch phát lão nhân nhìn lên người kia, ngạc nhiên hỏi:

- Châu nhi đó sao?

Mấy tiếng nói hòa theo:

- Tiểu thư!

- Đúng là tiểu thư rồi!

Khi còn cách thuyền rồng năm sáu trượng, Gia Cát Minh Châu chừng như đã hết đà rơi xuống mặt hồ.

Người trên thuyền đều la lên kinh hãi.

Có mấy người lao xuống định cứu.

Nhưng khi còn cách mặt hồ mấy thước, Gia Cát Minh Châu chợt phát hai tay áo xanh, đồng thời rướn người vút lên cao ba trượng, đáp ngay xuống mũi thuyền rồng!

Trên cả trăm chiếc thuyền vang lên những tiếng hoan hô như sấm dậy!

- Thân pháp Thanh Phụng Triển Dực!

- Công phu thật ảo diệu!

- Tiểu thư luyện thành khinh công đó từ khi nào vậy? Thật chẳng khác gì chim bay vậy!

Nhưng Lão Long Thần không để ý đến điều này. Từ khi được tin tôn nữ lâm nạn, lão lo sợ cuồng cuồng, mất ăn mất ngủ, tự mình suất lĩnh thuộc hạ đến Giang Lăng tìm kiếm.

Nay gặp lại, Lão Long Thần thấy nàng vẫn bình an khỏe mạnh, lão mừng đến rơi lệ, nói gì đến chuyện khinh công thân pháp?

Lão giang tay ôm tôn nữ vào lòng nói:

- Hài tử! Vậy là con đã trở về!

Gia Cát Minh Châu cũng không ghìm được nước mắt, đáp:

- Dạ! Hài nhi đã về!

Lão Long Thần trầm giọng nói:

- Từ ngày con đi tới nay đã hai tháng, nhất là khi Hà Trần Chí về báo tin con bị bọn Thiên Ma giáo truy bắt, gia gia lo muốn chết...

Gia Cát Minh Châu nói:

- Hài nhi có nghe Lưu đà chủ nói gia gia đích thân tới Giang Lăng...

Lão Long Thần gật đầu:

- Không sai! Nhất là khi thấy hai nắm mồ của Trần Minh và Vương Thuận, ta càng lo. Ai cứu con vậy?

Bây giờ hai chiếc thuyền lớn đã xấp lại gần nhau.

Một trong hai trung niên hán tử dáng uy vũ đứng sau lưng Lão Long Thần nhìn sang hoa thuyền thấy Thiên Long và mấy người cùng đi, liền nhẹ giọng nói:

- Bẩm tổng trại chủ, tiểu thư còn có khách...

Lão Long Thần sực nhớ ra, vội buông tôn nữ nói:

- Lão phu thật đuềnh mãng! Châu nhi, hãy giới thiệu bằng hữu của con đi!

Lúc đó hai chiếc thuyền đã cặp sát vào nhau.

Gia Cát Minh Châu lau khô nước mắt, nhìn sang Thiên Long nói:

- Long ca và hai vị thư thư hãy sang bên này kiến lễ gia gia đi!

Ba người nhảy qua thuyền rồng, đến trước Lão Long Thần cúi người cung kính vái chào nói:

- Vãn bối là âu Dương Thiên Long và hai vị tiện thê Thiên Sơn Tử Phụng Trần Vân Phụng và Côn Lôn Hắc Phụng Triệu Thanh Thanh tham kiến gia gia. Kính chúc lão nhân gia phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn!

Lão Long Thần Gia Cát Báo vuốt râu cười kha kha đáp:

- Rất tốt! Xin cảm ơn lời vàng ngọc của tiểu ca! Xin mời ba vị vào trong thuyền nói chuyện!

Lão nhân uy vũ hỏi:

- Tổng trại chủ, chúng ta về trại thôi chứ?

Lão Long Thần gật đầu.

Lão nhân kia cao giọng ra lệnh:

- Hồi trại!

Đoàn thuyền quay mũi, rầm rộ tiến về Quân sơn. chiếc hoa thuyền cặp sát bên thuyền rồng, song song về trại.

Gia Cát Minh Châu quay mấy vòng giữa khoang thuyền, cười nói:

- Gia gia! Hải nhi bây giờ đã cải danh thành Động Đình Thanh Phụng, gia gia thấy có hay không?

Lão Long Thần thấy thái độ tôn nữ hồn nhiên vui vẻ khác hẳn trước đây, chợt nhớ lại nàng vừa biểu diễn khinh công bay qua khoảng cách mười bốn mươi lăm trượng, lại phục sức rất giống hai vị phu nhân xinh đẹp kia, đoán rằng tất có nguyên do.

Nhưng vì bước đầu gặp gỡ, trước đông người lão chưa tiện hỏi ngay.

Nghe tôn nữ hỏi vậy, lão chỉ đáp:

- Động Đình Thanh Phụng... danh hiệu rất hay!

- Gia gia có thích không?

- Thích chứ! Nhưng trước hết hãy mời ba vị khách quý vào trong khoang đã, chúng ta sẽ nói chuyện!

Phòng khách trên thuyền rồng càng rộng rãi như trong vương phủ, ghế bọc da hổ, bàn phủ gấm, đồ gỗ bóng lộn, quý phái bao phần!

Lão Long Thần ngồi ở ngôi chủ tọa, bên cạnh là Gia Cát Minh Châu, Thiên Long và hai vị phu nhân ngồi đối diện.

Chủ khách vừa an tọa, lập tức đã có người mang trà đến.

Lão Long Thần hỏi:

- Hải tử! Hãy nói xem con làm thế nào mà thoát khỏi bọn người của Thiên Ma giáo? Gia gia còn thấy Bát Quái Trận của con bị phá.

Gia Cát Minh Châu đáp:

- Hải nhi và Thiên Long cùng hai vị Trần Vương đại thúc đang du ngoạn ở Kiến Dương thì gặp người của Thiên Ma giáo. Tên thiếu giáo chủ Vô Thường Thái Tuế đồ thói côn đồ bị hải nhi giam trong Bát Quái Trận một ngày, nhưng sau đó không muốn lấy mạng hải nhi nên thả ra. Không ngờ tên thâm tặc đó không chịu hối cải, cho người truy sát, hải nhi tới Giang Lăng thì gặp chúng. Thấy đối phương quá đông, ngay lần động thủ đầu tiên, chúng đã hủy mất chiếc xe, Trần đại thúc bị thương liền ra lệnh cho Hà Trần Chí thoát vây

về cấp báo, hấn vừa chạy đi thì đối phương lập tức vây công. Hai vị đại thúc tử nạn, hài nhi bố trận hộ thân nhưng lại bị ngắt đi. Nếu đối phương tiếp tục vây công thì chỉ e không sống thêm nổi một ngày. May nhờ có Long ca, hai vị thư thư cùng Kim Cương Thần Tiên lão huynh kịp thời xuất thủ cứu giúp, tiêu diệt quần ma cứu được hài nhi và Tiểu Lan.

Lão Long Thần nghe tới đó, chấp tay cảm kích nói:

- Lão phu xin đa tạ ba vị đã cứu mạng Châu nhi. Đại ân đại đức đó...

Thiên Long vội đáp:

- Xin tiên bối đừng nói thế! Người trong giang hồ với nhau, gặp hoạn nạn cứu giúp nhau là chuyện thường. Huống chi bọn vân bối với Thiên Ma giáo có cừ hận.

Lão Long Thần hỏi:

- Nghe nói Thiên Ma giáo gần đây hành hung tác ác không coi giang hồ các phái vào đâu. Chẳng hay ba vị với chúng có cừ hận gì?

Thiên Long đáp:

- Một tên đường chủ trong Thiên Ma giáo đã từng đánh tiện thê Trần Vân Phụng rơi xuống vực suýt chết, chỉ nhờ đại phúc mà thoát nạn.

- Tên đường chủ đó là ai?

- Độc Thủ Thiên Tôn!

Lão Long Thần nhíu mày hỏi:

- Độc Thủ Thiên Tôn? Tên ma đầu này cũng đầu nhập vào Thiên Ma giáo hay sao?

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Không chỉ Độc Thủ Thiên Tôn mà cả Càn Khôn Nhất Quái cũng đầu nhập vào Thiên Ma giáo!

Lão Long Thần kinh dị hỏi:

- Thế nào? Lão quái vật đó còn chưa chết?

Thiên Long gật đầu:

- Không sai! Hấn hiện giờ là Thiên Lô Đường đường chủ của Thiên Ma giáo.

Lão Long Thần lẩm bẩm:

- Tên họ Thi này võ công cái thế, mấy chục năm không xuất hiện trong giang hồ, người ta cho rằng hấn đã chết. Nếu hấn còn sống thì ngay cả đến Thiên Ma giáo chủ võ công còn kém xa, làm sao hấn lại trở thành đường chủ của Thiên Ma giáo? Chỉ có sự nhầm lẫn gì...

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Lão tiên bối, không có nhầm lẫn gì đâu. Có lần bọn vân bối suýt động thủ với hấn.

Lão Long Thần ngạc nhiên hỏi:

- Ba vị đã gặp Càn Khôn Nhất Quái?

Thiên sơn Tử Phụng gật đầu:

- Phải. Cách đây chừng ba bốn tháng, trong một tiểu trấn gần Kinh Sơn, trong khi uống rượu ở tửu lâu, Kim Cương Thần Tiên Nhị nói phạm đến Thiên Ma giáo nên xảy ra xung khắc. Lúc đó bọn vân bối còn chưa quen biết Tiên Nhị, nhưng thấy tên phó đường chủ Tàn Tâm Nhân Ma Đoàn Mộc định hạ độc thủ, Thiên Long liền xuất thủ không chế tên này cứu mạng Tiên lão huynh. Lúc đó có cả Càn Khôn Nhất Quái...

Lão Long Thần nhìn Thiên Long hỏi:

- Tiểu ca dùng thủ pháp gì mà không chế được Tàn Tâm Nhân Ma?

Thiên Long đáp:

- Trong lúc tình thế cấp bách, văn bối đành thi xuất Đạn Chỉ thần công...

Lão Long Thần nhìn chàng từ đầu đến chân, thầm nghĩ:

- Làm sao thiếu niên này chỉ mới hai mươi hăm một tuổi mà có thể thi triển Đạn Chỉ thần công khổng lồ chế được tên đại ma đầu Tàn Tâm Nhân Ma? Ngay chính mình đã luyện công phu sáu bảy chục năm mà chỉ e còn khó thắng được hắn...

Nghĩ vậy nhưng không nói ra, lại hỏi:

- Càn Khôn Nhất Quái xưa nay nổi danh độc ác, giết người không chớp mắt. Làm sao tiểu ca khổng lồ chế thủ hạ mà hắn không xuất thủ?

Thiên Long lắc đầu đáp:

- Văn bối cũng không biết vì sao...

Lão Long Thần nhíu mày thầm nghĩ:

- Xưa nay gặp kinh địch, Càn Khôn Nhất Quái không để ai sống sót bao giờ, vì sao lần này hắn không xuất thủ?

Chẳng lẽ hắn sợ không thắng nổi thiếu niên này? Không có lý!

Lão trầm ngâm nói:

- Lão phu vốn đã có ý định dốc toàn nhân mã trả thù cho Châu nhi, nhưng bây giờ xem ra...

Tới đó thở dài một tiếng.

Thiên Long nói:

- Lão tiền bối! Theo văn bối thì hiện giờ Thiên Ma giáo thế lực rất lớn, đang có ý đồ bá chủ võ lâm, chỉ một vài môn phái khó mà thắng được chúng. Nên có cách gì huy động được toàn võ lâm mới tiêu diệt được mối đại họa này. Tiền bối nên tạm thời gác lại việc trả thù một thời gian, tin rằng võ lâm nhất định sẽ có phương sách. Thiếu Lâm là Thái Sơn Bắc Đẩu, không dễ gì họ bỏ qua hướng cừu mà không báo thù!

Lão Long Thần chợt nhớ tới sự thay đổi của tôn nữ, nghĩ rằng chỉ mới qua một tháng mà thân thủ nàng tăng tiến vượt bậc như vậy, nhất định có liên quan đến vị thiếu niên thân hoài tuyệt học mà thân tăng bất lộ này, nghe nói vậy tin rằng chàng đã có kế hoạch nên thầm đồng ý.

Lão quay sang Gia Cát Minh Châu hỏi:

- Hải tử! Gia gia thấy con khỏe hơn trước nhiều, hình như không còn mầm bệnh nữa, vừa rồi ngươi lại lộ một chiêu tuyệt học, chẳng lẽ ngươi được ăn thần đan tiên quả gì?

Gia Cát Minh Châu chợt kéo tổ phụ đứng lên, nhìn Thiên Long và hai vị phụ nhân nói:

- Long ca và hai vị thư thư tạm ngồi đây một lát, tiểu muội cùng gia gia ra ngoài một lát sẽ vào ngay.

Thiên Sơn Tử Phụng hiểu ý ngay, cười nói:

- Muội cứ đi đi, chúng ta ở đây nói chuyện được rồi! Chỉ cần gọi Kim Cương Thần vào đây, chúng ta có việc cần bàn.

Gia Cát Minh Châu nói:

- Đa tạ Phụng thư!

Lão Long Thần biết tôn nữ tất có việc rất quan trọng muốn bàn với mình, đành chấp tay nói:

- Làm thế này thì lão phu khiêm khuyết với quý khách quá...

Thiên Long đáp:

- Xin tiền bối đừng bận tâm!

Gia Cát Minh Châu nói:

- Ba vị là người nhà cả, gia gia đừng khách khí!

Nói xong ra ngoài, bảo một người trong trại mời Kim Cương Thần sang thuyền rồng, rồi cùng tổ phụ đến phòng riêng của mình.

Lão Long Thần cười nói:

- Nha đầu! Đi chậm thôi! Gia gia già rồi, xương cốt không được tráng kiện như bọn trẻ tuổi các ngươi đâu!

Mới vào phòng, chưa kịp ngồi, lão liền hỏi:

- Nào có chuyện quan trọng gì ngươi nói xem!

Gia Cát Minh Châu thần nhiên đáp:

- Hải nhi sắp lấy chồng!

- Ủi chao!

Lão Long Thần kêu lên, nhìn tôn nữ trân trân như nàng vừa từ trên trời rơi xuống, một lúc lâu mới cười ha hả nói:

- Hay! Hay lắm! Gia gia chỉ chờ có việc đó nữa để an tâm xuống mồ gặp cha mẹ ngươi mà thôi!

Lão kéo tôn nữ ngồi xuống hỏi:

- Nói đi! Có phải con định lấy âu Dương Thiên Long chứ gì? Hô hô! Được lắm! Mới trông thấy hấn gia gia đã ưng bụng rồi...

- Vậy gia gia không phản đối chứ gì?

- Sao lại phản đối? Hấn là long phụng giữa nhân gian, vừa nhìn qua ta đã biết ngay mà! Chỉ có điều...

Gia Cát Minh Châu hỏi:

- Gia gia băn khoăn vì chàng đã có thê tử phải không?

Lão Long Thần thú nhận:

- Quả có thế! Không những đã có mà tới hai cô nương! Xem ra hấn hơi tham lam đấy!

Gia Cát Minh Châu nghiêm mặt nói:

- Không phải chàng muốn thế đâu, đó là do hải nhi tình nguyện...

Lão Long Thần “à” lên một tiếng nói:

- Bởi vì con muốn trả ân cứu mạng chứ gì?

- Không phải! Ngoài chuyện đó ra, chàng còn giúp hải nhi chữa lành Tam âm Tuyệt Mạch nữa...

Lão Long Thần hỏi:

- Cái gì? Hấn còn giỏi y lý nữa sao? Còn hơn cả cô tổ ngươi là Tĩnh Tâm sư thái?

Gia Cát Minh Châu đáp:

- Cái đó thì hải nhi không dám so sánh, nhưng chỉ cần xem qua mạch, chàng đã xác định được ngay căn bệnh. Không những thế, chàng còn dễ dàng phá giải Bát Quái Trận. Còn về bệnh tình thì hiện giờ hải nhi đã trừ được bệnh căn rồi, gia gia không thấy sao?

- đương nhiên gia gia thấy rồi! Chỉ nhìn thần sắc và cử chỉ của ngươi cũng biết! Hãy nói xem, âu Dương Thiên Long là môn hạ của ai mà có bản lĩnh thần thông như vậy?

- Chàng không có sư thừa môn phái gì cả, do kỳ duyên học được võ công thặng thừa và tinh thông y lý, trận pháp, kinh thư... Bây giờ thì gia gia không còn gì phản đối nữa chứ?

Lão Long Thần trầm ngâm nói:

- Thực tâm mà nói thì gia gia không có gì phản đối, chỉ cần một trong hai điều kiện là cứu con thoát chết và trị khỏi Tam âm Tuyệt Mạch cũng đủ cho gia gia chấp nhận rồi, huống hồ Long nhi là vị trẻ tuổi tài hoa, võ công kiệt xuất và có nhân phẩm đủ cho con xiêu lòng? Gia gia chỉ băn khoăn một chút là hai nhà đầu kia...

Gia Cát Minh Châu ngắt lời:

- Lão nhân gia cứ yên tâm, hai vị thư thư đối với hài nhi rất tốt. Thiên Long quyết không chịu nhận hài nhi đem cả đời mình để báo đáp ân đức, chính hai vị thư thư đó ra sức thuyết phục, chàng mới chịu nghe theo...

Lão Long Thần gật đầu nói:

- Vậy thì tốt! Gia gia rất mừng. Nhân dịp này chúng ta tổ chức hôn lễ luôn, con không phản đối chứ?

Gia Cát Minh Châu đỏ mặt đáp:

- Việc đó thì hài nhi xin nghe theo sự sắp xếp của gia gia.

Lão Long Thần biết rằng tôn nữ đã đồng ý, cười kha kha nói:

- Được rồi! Việc đó để gia gia sắp xếp. Chúng ta đi thôi, kéo để Long nhi và hai vị thư thư của con chờ lâu.

Thiên Long và hai vị phu nhân cùng Kim Cương Thần đang ngồi nói chuyện thì chợt thấy Lão Long Thần sai bước đi vào, dáng vẻ vô cùng sáng khoái.

Gia Cát Minh Châu rụt rè bước theo, mặt đỏ ửng, trông khác hẳn với vẻ ung dung tự tại khi nói chuyện với gia gia.

Lão Long Thần mới vào đã cất giọng oang oang nói:

- Long nhi! Hai vị tiểu phu nhân! Vừa rồi Châu nhi đã nói rõ mọi việc với gia gia rồi. Như vậy chúng ta đã thành người một nhà, gia gia không cần khách sáo nữa. Bây giờ việc liên quan đến người và Châu nhi, hãy giao quyền cho gia gia làm chủ được không?

Thiên Long còn chưa hiểu ngay lão tổng trại chủ nói gì nhưng Thiên Sơn Tử Phụng lại hiểu rất nhanh, nhìn chàng khẽ nói:

- Chàng hãy đồng ý nhanh lên, còn chờ gì nữa?

Lúc đó thì Thiên Long cũng đoán ra được một phần, nhìn Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử thấy cả hai cùng gật đầu, đành chấp tay nói:

- xin gia làm chủ cho!

- Hô hô hô...

Lão Long Thần phá lên cười to một tràng rồi nói:

- Tốt tốt lắm! Không những từ nay tính mạng của Châu nhi được bảo toàn mà lão phu còn có thêm ba tôn nhi rất đáng yêu nữa! Ai ngờ Châu nhi từ nhỏ lận đận đáng thương như vậy mà có phúc khí lớn như thế? Phụ mẫu nó quả là khôn thiêng...

Lão cười to một tràng nữa rồi quay ra cửa quát:

- Náo Thủy Giao!

Ngoài cửa có tiếng đáp:

- Có thuộc hạ!

Tiếp đó một trong hai vị trung niên hán tử lúc trước đứng sau lưng Lão Long Thần xuất hiện trước cửa phòng hỏi:

- Tổng trại chủ sai bảo điều gì?

Lão Long Thần đồng dặc nói:

- Người cùng Náo Ba Giao cử người đến các trại thông báo rằng mười ngày sau, đúng mười lăm tháng sáu bốn tọa sẽ cử hành hôn lễ cho Gia Cát Minh Châu với âu Dương Thiên Long. Trong thời gian đó, gửi thiệp mời đến tất cả các môn phái, bang hội trong khắp giang hồ hắc bạch lưỡng đạo, lục lâm hào khách, các danh nhân ẩn sĩ. Bốn tọa cũng giao toàn quyền cho hai người cất đặt mọi việc để tổ chức hôn lễ cho thật long trọng!

Náo Thủy Giao ngơ ngác hết nhìn Gia Cát Minh Châu lại nhìn sang Lão Long Thần hỏi:

- Tổng trại chủ nói gì? Tổ chức hôn lễ cho tiểu thư?

Mãi tới lúc đó y mới hiểu ra, chợt cười lên ha hả rồi hoa chân múa tay nói:

- À phải! Thuộc hạ hiểu rồi! Tổng trại chủ sắp có cháu rể! Hô hô!

Tới đó, y chợt quay đầu vừa chạy vừa gọi toáng lên:

- Lão Giang! Lão Giang! Người mau tới đây!

Từ miệng Náo Thủy Giao, chỉ lát sau toàn trại đã biết tin đại hỉ của tiểu thư, lập tức sôi động hẳn lên.

Mọi người từ trại chủ cho đến bọn thủy thủ đều hoa chân múa tay, cao hứng chẳng kém gì Náo Thủy Giao, vừa cười đùa vừa la hét làm náo động cả mặt hồ.

Từ thuyền rồng của tổng trại chủ người thay nhau ra vào như con thoi, tiếng truyền lệnh vang inh ỏi. Toàn trại với hàng trăm chiếc thuyền lớn nhỏ cấm tình kỳ phát phối, nối đuôi nhau rời bến Quân sơn tản đi các hướng, tới bảy mươi hai trại trên khắp Trường Giang.

Cũng ngay hôm đó, từ lưỡng ngạn Trường Giang có hàng trăm kỵ sĩ đưa thiệp hồng phóng đi các ngã.

Chỉ trong vòng năm ngày, hầu khắp các môn phái, bang hội, trang bảo toàn võ lâm đã nhận được thiệp.

Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại có hàng trăm phân đà, Lão Long Thần Gia Cát Báo là người hào sảng nên giao du rất rộng, lão chỉ có một tôn nữ độc nhất, đương nhiên người của các môn phái nhận được tin đều đến dự.

Trong võ lâm có được mấy người quyền uy như tổng trại chủ Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại?

Vì thế đến dự hầu hết là chưong môn nhân, chủ các trang bảo, giáo phái, bang hội.

Ngay cả quan phủ ở các trấn thành ven Trường Giang vì không dám đắc tội với tổng trại chủ Lão Long Thần Gia Cát Báo nên đều tới chúc mừng, ngoài ra các loại chức sắc nhỏ hơn thì khỏi nói.

Đã nhiều năm không tổ chức đại hội võ lâm, có lẽ đây là một sự kiện trọng đại bậc nhất trong giang hồ trong vòng mấy chục năm qua.

Cũng là một đại sự của các thường dân khắp vùng Đại Giang nam bắc.

Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại kiểm soát cả vùng nam bắc Đại Giang, vì thế trong mấy ngày diễn ra hôn sự, hầu hết các khách điểm, tửu lâu lớn hai bên bờ Trường Giang đều được bao để đón khách.

Nhạc Dương là địa điểm chính, khắp thành đèn kết hoa giăng, khách thương nhộn nhịp, không khí náo nức như tết.

Mấy ngàn khách quý từ khắp giang hồ tới đây, lại có mấy nghìn người trong Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại đổ về, sẵn sàng tiêu tiền như nước thết đãi bằng hữu, đương nhiên là một dịp tốt cho những người làm ăn, càng là cơ hội hiếm có cho hành khất và giới bần cùng.

Trước khi hôn lễ diễn ra mấy ngày, dân số ở đây tăng gấp đôi gấp ba so với ngày thường, các khách điểm, tửu lâu, kỹ viện, quán sá đầy chật khách nhân.

Nhạc Dương Lâu là nơi được chọn để tổ chức hôn trường, cả hai tầng lầu và tiền viện không đủ chỗ cho hơn hai nghìn bàn tiệc nên phải dựng lều ra tận bờ hồ.

Ngày rằm tháng sáu, mới qua giờ thìn, khách nhân đã đến ngồi chật các bàn tiệc.

Thấy khách nhân đông quá dự kiến, hai vị quản giáo Náo Thủy Giao và Náo Ba Giao phải cho người sửa soạn sắp đặt thêm cho mấy trăm bàn tiệc dưới hàng liễu dọc theo bờ hồ cho khách nhân đến sau.

Chỉ căn cứ vào số bàn đã dọn cũng biết đã có trên một vạn khách nhân, thế mà trên phố xá Nhạc Dương, người vẫn ùn ùn kéo tới, cao thủ trong hắc bạch lưỡng đạo đều có.

Trong bàn tiệc, có người là bằng hữu lâu ngày gặp nhau tay bắt mặt mừng, có kẻ là cừu nhân kiến diện thấy đối phương mặt mũi sa sầm. Nhưng vì sợ uy chủ nhân nên đành cắn răng nuốt cừu hận lại.

Tiệc yến kéo dài suốt ba ngày.

Trong ba ngày đó tiền bạc đổ ra vô số, chảy vào túi thương khách điểm gia ở Nhạc Dương, quả ba ngày bằng cả năm làm ăn.

Đối với những người cùng đình, khát cái thì đó là một lễ hội lớn, mặc sức no say, còn hơn cả ngày tết!

Hoàng Hạc Lâu tọa lạc trên đỉnh Hoàng Hạc sơn, lầu cao ba tầng, phi diềm cung ngõa, đường nét uốn lượn với những hình chạm khắc hết sức tinh tế trên những rường cột trên lầu, khiến cho tòa lầu nguy nga nổi tiếng này mãi mãi là chốn nên thơ củ a tao nhân mặc khách.

Được một lần đăng lầu thưởng cảnh nhìn mây khói quần tụ trên những rặng tùng, xa xa bên kia là bãi Oanh Vũ xanh ngắt nổi tận chân trời, thực khiến cho người ta không khỏi ngây ngất quên cả lối về. Chính vì thế mà thi gia Thôi Hiệu đã sáng tác nên một tuyệt tác bất hủ Đề Hoàng Hạc Lâu còn truyền mãi đến nay.

Xa xa bên kia bờ là ngọn Quy Sơn cũng tọa lạc một tòa lầu có tên là Tinh Xuyên Các, tuy không bề thế bằng Hoàng Hạc Lâu nhưng cũng là một thắng cảnh nổi tiếng song song với Hoàng Hạc Lâu.

Lúc này trời vừa tối, trên sông thấp thoáng ánh đèn chài mông lung huyền ảo tạo thành một cảnh sắc khác với ban ngày, cũng thu hút lòng người không kém một phần. Thiên Long dẫn ba vị thê tử đi ngao du sơn thủy suốt một ngày, đến đầu canh mới tận hứng quay trở về, bốn người cùng nhau vào trong thành bấy giờ đã sáng rực ánh đèn.

Vừa đến trước cửa Cao Tân khách điểm, Thiên Long đột nhiên dừng chân đứng lại, đồng thời giơ tay ngăn cản ba vị thê tử không cho vào.

Bọn Thanh Thanh ba người ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì lập tức nhìn thấy từ trong khách điểm bốn bóng đen vọt ra như chớp rồi biến mất trong bóng đêm, chỉ kịp nhận ra đây là bốn tên hán tử thân đều vận hắc y kiểu dạ hành.

Liền nghe từ trong nội điểm vọng ra tiếng quát tháo của Tiền Nhị:

- Lũ sâu bọ các ngươi mà dám đến đây kiếm chuyện hừ? Hạng lâu la tép riu các ngươi thì có thể bỏ qua, nhưng kẻ chủ mưu thì ta nhất định không tha, lần sau nếu các ngươi còn dám tới đây quấy rầy với công tử, phu nhân nhà ta thì chó trách ta hạ thủ vô tình. Còn không nhanh cút đi?

Bấy giờ lại thấy từ trong hành lang khách điểm và từ đầu các bờ tường thành vọt ra thêm mười mấy tên hắc y hán tử thần thái hoảng hốt dìu dắt bốn tên khác về như trúng thương kéo nhau cầm đầu bỏ chạy.

Trên đường trong trấn thành này về đêm khách nhân bộ hành không ít, bọn người kia cứ rẽ đám đông chạy như ma đuổi, nháy mắt cả bọn đã lẫn khuất trong đám khách bộ hành.

Nhìn Tiền Nhị xuất hiện ngay cửa điểm, Thiên Long vượt nhanh lên trước cất tiếng hỏi:

- Tiền Nhị, có chuyện gì thế? Trong thành mà gây náo thì khéo phiền đến quan đấy!

Tiền Nhị thoáng thấy công tử và ba vị phu nhân trở về thì vội chạy ra đón:

- Công tử! Tam vị phu nhân! Các vị dùng cơm rồi chứ? Để tiểu nhân sai người mang nước rửa mặt rồi dọn cơm tối...

Nhưng nhìn thấy công tử đầu mày chau lại, ánh mắt ngưng nhìn đau đáu vào mình thì Tiền Nhị chột dạ, vội cúi thấp người hạ giọng nói tiếp:

- Xin công tử và tam vị phu nhân vào trong ngồi nghỉ, để tiểu nhân tường tận thưa chuyện.

Không nói nữa câu, Thiên Long sải chân bước đi, ba vị phu nhân cũng theo chân ngay.

Tiền Nhị đưa chủ nhân vào trong độc viện sâu trong khách điểm, chờ an tọa xong mới tường tận nói:

- Công tử! Tam vị phu nhân! Thực ra cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là bọn Thiên Ma giáo có một phân đàn trong thành này, từ hôm qua khi chúng ta vào trọ trong khách điểm này thì chúng để tâm dòm ngó. Trưa nay chùng vào giờ Ngọ, chúng to gan lớn mật dám công nhiên vào hạch hỏi chương quây và đám tiểu nhị, nộ nạt chúng vì sao chúng ta vào nghỉ trọ trong khách điểm mà không báo cho chúng biết?

Tiểu bộc vốn nghĩ đó là chuyện giữa điểm gia và bọn đầu gấu ở đây nên cũng không để tâm đến chúng. Không ngờ bọn lâu la tà ác này ép buộc điểm gia phải đuổi chúng ta ra khỏi điểm.

Điểm gia rơi vào tình thế quá bức bách không biết làm gì hơn đành vào gặp tiểu bộc nói tình thiệt cơ sự, tiểu bộc đương nhiên không đồng ý. Bảo chương quây nói lại với chúng có bản lĩnh thì cứ đến đây mà đuổi khách, không nên ức hiếp làm khó cho người làm ăn lương thiện.

Đến sau giờ Dậu, khi khách đã vãn thì chúng có đến mười mấy tên ngang nhiên xông vào khách điểm đòi đuổi khách.

Tiểu bộc sợ bọn khỉ không biết khinh trọng đã thương nhân mạng thì lớn chuyện, mới tự ra dạy cho chúng một bài học. Tiểu bộc chỉ đánh vào tên cầm đầu là một tên hương chủ và ba tên hộ pháp, chấn thương vào Bách Hội huyết và điểm trúng vào Khí Hải huyết của chúng, nhưng không nguy hại đến tính mạng. Đám còn lại thì tha cho chúng mang người về!

Hai con khỉ vốn trông coi hành lý ở trong phòng, khi thoáng nghe tiếng Thiên Long, chúng đã nhanh nhẹn chạy ra chào đón rất thân thiết, giờ nghe Tiền Nhị kể lại thì chúng cũng tranh nhau múa tay múa chân, nhe răng tru tréo tỏ ra rất phẫn nộ.

Thiên Long nghe xong, nét mặt tỏ ra không vui nói:

- Nói vậy là người của Thiên Ma giáo đã sớm theo dõi hành tung của ta, nhưng cần nhớ rõ một điều, tất cả mọi chuyện phải dùng lý trước tiên, thế mới tránh được miệng tiếng thiên hạ.

Tiền Nhị nghe thế mới yên tâm, cúi đầu đáp:

- Dạ! Công tử! Tiểu bộc xin ghi nhớ!

Thanh Thanh ở bên cạnh mặt hoa hiện nét giận nói:

- Sợ chúng làm gì? Vô lâm tà giáo có ai tin theo lời bọn chúng? Tiền Nhị! Lần sau nếu gặp chúng đến kiếm chuyện thì cứ nghiêm trị không tha, giết một tên cảnh cáo trăm tên, xem bọn chúng có còn dám ngông nghênh nữa không?

Rồi quay lại nhìn Thiên Long, Vân Phụng, Minh Châu ba người nói tiếp:

- Thiên Ma giáo bọn chúng vốn thuộc giáo phái tụ tập bọn hắc đạo, tà ma, thường ngày đi khi hiếp các bang phái nhỏ yếu Đường sơ Hoa Hồ Diệp kéo một bọn đến xâm phạm nhà ta, sau đó vây bắt Châu muội, lại thêm tên phóng độc tiêu đại tỷ chính là Độc Thủ Thiên Tôn, đường chủ Địa Sát Đường của chúng, còn nữa... chẳng phải chúng ta cứu Tiền Nhị ra khỏi tay Càn Khôn Nhất Quái Tàn Tâm Nhân Ma hay sao?

Ngoài ra Tiền Nhị đã ra tay giết nhiều giáo đồ của chúng, điều này khiến chúng căm hận chúng ta đến tận xương tủy làm sao lại để yên cho chúng ta được? Theo như muội thấy thì chuyện hôm nay chỉ là một phần nhỏ, sau này không chừng sẽ còn không ngừng kiếm chuyện, nếu như không nhân cơ hội cho chúng ném mìn lợi hại thì chúng khi nào chịu thôi?

Vân Phụng và Minh Châu nghe Thanh Thanh nhắc lại chuyện này thì cơn hận trong lòng trỗi lên, không ai bảo ai đều lên tiếng tán đồng, đồng thời còn trách móc Thiên Long không nên nhân từ với bọn ác đạo.

Thiên Long nghĩ lại thấy lời của Thanh Thanh nói có lý, thầm nghĩ trong lòng: Ba vị hiền thê của ta đều bị bọn Thiên Ma giáo bức hại, ta phận trưởng phu lẽ nào lại không đòi lại công đạo cho kiều thê? Nếu như thế thì còn mặt mũi nào nữa chứ?

Trong lòng đã có quyết định, chàng nhìn ba vị kiều thê và Tiền Nhị nói:

- Thôi được! Sau này nếu như chúng còn đến gây hấn thì tên cầm đầu nhất định không tha, còn bọn lâu la giáp binh thì tùy theo hành vi của chúng mà trừng trị, nhẹ thì cảnh cáo, nặng thì phế bỏ võ công.

Mấy câu này mới khiến cho ba vị phu nhân mãn ý, đương nhiên Tiền Nhị cũng hớn hở trong lòng vì thế nào cũng có ngày được ra tay báo thù rửa hận.

Tiền Nhị chợt nhớ ra điều gì “a” lên một tiếng, cúi người nói:

- Bẩm công tử, tam vị phu nhân, còn thêm một chuyện không biết có nên báo cho công tử và tam vị phu nhân?

Thiên Long nghe chỉ mỉm cười nói:

- Có chuyện gì thì cứ việc nói ra, hà tất phải ấp a ấp úng!

Tiền Nhị vội nói:

- Không, không phải là chuyện của tiểu nô! Mà là trưa nay tiểu nô phát hiện ra vị Phát Lạt ĩ nh Cô của Bách Phụng cung cũng vào thuê phòng trọ trong khách điểm này!

- Hừ! Bọn họ vì sao cũng đến Ngạc Châu? Nếu tính về thời gian thì lẽ ra bọn họ đã trở về Hoàng Sơn! Có lẽ bọn họ có chuyện gì khác nên mới ở lại?

Nói đến đó, chàng hạ giọng nói với Tiền Nhị:

- Tiền Nhị, nhin họ một chút! Quan đạo khách điểm ai ai cũng có thể đi, chớ nhiều chuyện với họ, nhớ chứ?

Vân Phụng nghe thì không nghĩ như thế, nói:

- Tướng công, võ lâm chính đạo xưa nay thấy đồng đạo gặp khó khăn hoạn nạn đều tương trợ, cùng nhau bảo vệ công lý chính nghĩa, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn trước khó khăn của người khác. Hơn nữa, Hoàng Sơn Tiên ông có kết giao với tiền bối hai đời trước của các môn phái, giờ nếu chúng ta không ra tay tương trợ trước khó khăn của họ, chỉ e khó tránh khỏi lời trách móc của thiên hạ.

Thiên Long vội vàng giải thích:

- Phụng muội hiểu nhầm ý ta! Đừng nói là chánh đạo hiệp nghĩa gặp khó khăn chúng ta phải trợ giúp, mà bất kỳ những chuyện hành ác tác ngược ức hiệp thiện lương hề thấy thì không khi nào khoanh tay đứng nhìn. Ta chỉ khuyên Tiền Nhị không nên chọc đến bọn họ, nhin họ một chút mà thôi!

11. Diệt Thủ Thần Y

Sáng hôm sau.

Khi Thiên Long cùng ba vị kiều thê đang đi dọc hành lang chuẩn bị rời khách điểm du ngoạn, chợt nhìn thấy đầu cuối hành lang hai người đang đứng, chỉ nhìn qua cũng nhận ra ngay một người là Hoàng Sơn Phi Phụng Đoàn Uyển Ngọc xinh đẹp mỹ lệ, còn người kia chính là Tinh Cô mặt lạnh dăm dăm, lưng dắt thanh Uyên ương kiếm.

Đoàn Uyển Ngọc nhận ra có người đang đi trên hành lang, quay mặt lại nhìn, bất chợt nhận ra người đi đầu chính là vị ngân y công tử mà làm cho nàng ngày đêm nhớ mong, đồng thời còn nhận ra người đi sau chàng là vị thiếu phụ xinh đẹp quý phái.

Trong lòng vừa mừng vừa thẹn, lí nhí thốt khẽ:

- A! âu Dương công tử! Nhị vị... A, tam vị tỷ tỷ mạnh khỏe! Không ngờ gặp lại các vị ở đây!

Thực không ngờ chỉ mới cách một tháng mà giờ bên chàng lại đã có thêm một vị bạn tình xinh đẹp như thế, trong lòng tự nhiên có một chút ghen tức vu vơ.

Thiên Long thấy đối phương chào hỏi mình, không thể thất lễ bèn chào lại:

- Đoàn cô nương vẫn khỏe? Không biết đã tìm gặp được lệnh đường đại nhân chưa?

Vân Phụng cũng bước tới, mỉm cười nói:

- ô! Uyển muội muội, mạnh khỏe chứ? Chẳng phải cô đi tìm lệnh đường hồi cung ư? Sao lại đến Ngạc Châu này?

Nghe hỏi câu này tự nhiên nhìn thấy Đoàn Uyển Ngọc hoa diện trở nên tiêu tụy mệt mỏi, đôi mắt hoe đỏ, nước mắt lưng tròng, nhưng nàng cố gắng hiện nụ cười trên môi:

- Đa tạ ân Dương công tử và tỷ tỷ quan tâm, tiểu muội rất khỏe, chỉ có gia mẫu...

Thiên Long quan hoài hỏi:

- Lệnh đường thế nào? Chẳng lẽ cô nương đã gặp được lệnh đường?

Đoàn Uyển Ngọc nét mặt trở nên u sầu đáp:

- Tiểu muội đã gặp được gia mẫu, thế nhưng... gia mẫu bị tên đại quái trong Miêu Cương Song Quái hiện đương nhậm đường chủ Thiên Lô Đường của Thiên Ma giáo đánh trúng ở vai, sau khi may nhờ cò đồng đạo hiệp trợ cứu về mới phát hiện ra gia mẫu trúng phải Bách Độc Chưởng độc môn thành danh của bọn Song Quái. Tuy đã được đồng đạo các phái ra sức giải độc, nhưng chẳng những không hữu hiệu mà xem ra thương thế càng thêm nguy kịch, vì vậy mà tiểu muội huy động nhiều nữ kiếm sĩ đi khắp nơi mời danh y chữa trị, song đến giờ bệnh vẫn không khởi sắc, ngày càng trầm trọng. Hiện tại tính ra đã một tháng trời, gia mẫu thể lực ngày càng suy sụp, chỉ e... chỉ e...

Cuối cùng nàng không nói được, giọng như nghẹn lại trong cổ.

Tĩnh Cô ở bên cạnh mặt cũng trở nên buồn phiền, nước mắt ngấn dài, giơ tay đỡ lấy người Uyển Ngọc, giọng đầy phần nộ tiếp lời:

- Hôm trước phân đàn của Thiên Ma giáo ở địa phương này cho người đến chuyển lời, ra điều kiện bảo tiểu thư nhà tôi nếu chịu nhận lời lấy thiếu giáo chủ của chúng và Hoàng Sơn Bách Phụng cung quy thuận Thiên Ma giáo thì chúng sẽ cho thuốc giải độc. Nếu không thì chẳng những để cho cung chủ chúng tôi phát độc mà chết, đồng thời khi chúng tôi rời thành, chúng sẽ cưỡng bắt tiểu thư chúng tôi thành thân!

Thanh Thanh vừa nghe thế thì nộ khí trời lên:

- Bọn ác ma này bỉ ổi đến thế sao? Hừ! Xem ra phải đánh cho chúng một trận!

Minh Châu vì trước đây từng bị bức hại nên càng cảm phẫn hơn; - Lũ đốn mạt mất hết nhân tính này. Tướng công! Lẽ nào chúng ta khoanh tay đứng nhìn? Đúng rồi! Chẳng phải tướng công đã học qua y thuật, sao không thử cứu trị cho mẹ Đoàn tỷ một phen xem? Đến Tam âm Tuyệt Mạch trong người muội tướng công còn chữa được, huống gì loại độc này?

Nghe một câu này khiến cho Vân Phụng và Thanh Thanh đều bật cười.

Đoàn Uyển Ngọc nghe vậy thì nét mặt vui lên, ngưng mắt nhìn Thiên Long đang cười mỉm, nói bằng một giọng khẩn thiết:

- ân Dương công tử! Công tử có thể gia đại ân đại đức cứu cho gia mẫu? Tiểu muội xin khấu đầu cảm tạ!

Nói rồi hai gối khuỵu xuống định bái tạ, nhưng lập tức bị Thiên Long ngăn lại:

- ê! ê! Cô nương tuyệt đối không nên làm như thế, nghe lệnh đường trúng độc chưởng, thực tình tại hạ muốn tận lực cứu chữa, thế nhưng cô nương chờ quá hy vọng. Tại hạ có thể luận chứng hạ được, cứu lệnh đường được hay không thì thật là khó nói. Trước hết phải xem qua mạch của lệnh đường rồi mới nói tiếp!

Đoàn Uyển Ngọc nghe thế thì vui mừng khôn tả, vội nghiêng mình mời Thiên Long vào trong gian phòng đây tây.

Trong gian phòng, trên giường một phụ nhân tuổi chừng bốn mươi đang nằm, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt xạm đen mà tiêu tụy, song một điều dễ nhận ra là trên mặt và tay đều nổi những đường gân ngang dọc màu đỏ như chỉ, không biết độc tính gì phát tác như thế?

Thấy bệnh nhân rồi, Thiên Long không hề khách khí câu nệ, ngồi xuống ngay bên giường, giờ tay bắt mạch. Những người còn lại đứng vây quanh, không ai nói tiếng nào, nhưng bao nhiêu ánh mắt đều tập trung nhìn lên sắc mặt Thiên Long như chờ đợi một câu trả lời.

Qua đi một lúc im lặng căng thẳng vẫn chưa thấy Thiên Long nói gì, Vân Phụng vẽ sốt ruột hỏi khẽ:

- Long ca! Thế nào?

Đoàn Uyển Ngọc cũng liền nói:

- ầu Dương công tử, gia mẫu...

Thiên Long đứng lên, xua tay ra hiệu cho mọi người đừng nói, rồi lấy từ trong người ra bình giải độc liệu thương Thượng Thanh Hoàn trao cho Đoàn Uyển Ngọc nói:

- Đoàn cô nương! Tôi biết hiện tại trong lòng cô nương rất nôn nóng, nhưng độc thương trong người lệnh đường nói ra rất dài, chốc lát tôi giải thích cho cô nương hiểu, còn những loại thuốc đã uống trước đây không nên uống tiếp mới tránh làm cho bệnh nặng thêm. Còn bình thuốc này cứ cách một giờ cho lệnh đường uống ba viên, tôi xem bệnh tình lệnh đường còn có khả dĩ cứu trị!

Đoàn Uyển Ngọc nghe thế thì vui mừng, tin phục Thiên Long, bèn giao cho Tĩnh Cô đang đứng sau lưng đi làm ngay.

Trong phòng, Thiên Long chờ cho bốn người ngồi xuống rồi mới bắt đầu giải thích về độc:

- Luận về độc trong thiên hạ thường có thể chia ra thành bốn loại như: độc thảo mộc, độc rắn rít côn trùng thú dữ, độc đất đá và độc hỗn hợp. Đương nhiên phép trị các loại độc cũng không giống nhau, nếu cho uống thuốc không đúng độc chứng thì phí tổn tâm huyết còn chưa nói, mà càng làm cho bệnh tình càng nguy hiểm hoặc là dẫn đến một chứng bệnh khác, rất nguy hiểm đến tính mạng!

Chàng hơi ngừng lại, nhìn bốn người chăm chú lắng nghe mình, nói tiếp:

- Thông thường mà nói phương pháp giải độc vì chứng mà khác nhau, như có loại dùng thuốc giải độc, có loại dùng độc công độc, hay dùng thuốc trung hòa độc tính, dùng thuốc bức độc ra ngoài hay dùng kim trích độc.

Trong võ lâm thì còn có phương pháp dùng nội công bức độc, nhưng điều này chẳng những lang trung bình thường không làm được, mà người trong võ lâm không phải ai ai cũng có thể làm. Cần phải xem xét độc tính như thế nào, người thi triển công lực có nội lực như thế nào mới có thể thực hiện. Những cao thủ có công lực thâm hậu có thể vận công để hóa giải độc tính, bức độc chất ra khỏi cơ thể, hoặc dồn tụ lại một nơi rồi dùng kim châm trích độc ra.

Nếu công lực không đủ thì có thể cầu người khác trợ lực, cũng bằng phương pháp trên mà trừ độc.

Thiên Long nhìn Đoàn Uyển Ngọc nói tiếp:

- Đoàn cô nương! Bách Độc Chương do Miêu Cương Song Quái luyện từ bách độc mà thành, bao gồm cả thảo mộc, trùng độc và chương khí. Loại độc chương này rất lợi hại, mặc dù độc tính đã thâm nhập vào cốt tủy nội tạng nhưng bề ngoài thì trông vẫn bình thường, không giống là bệnh nhân đang nguy kịch.

Đoàn Uyển Ngọc nghe vậy thất kinh, vội quỳ xuống nói:

- Công tử đã chẩn đoán được bệnh căn gia mẫu, nhất định có phương pháp chữa trị. Xin hãy ra tay cứu giúp, đời này tiểu muội xin nguyện làm trâu ngựa hầu hạ công tử để báo đáp đại ân!

Thiên Sơn Tử Phụng, Hắc Yến Tử vội đỡ nàng lên an ủi:

- Uyển muội! Đừng làm thế! Công tử nhất định sẽ dốc lòng cứu chữa mà! Cần gì phải nặng lời như thế? Cứ yên tâm đi! Lệnh đường sẽ được chữa lành thôi!

Đoàn Uyển Ngọc vẫn chưa thật yên tâm, bỏ vào lòng Hắc Yến Tử khóc rưng rức.

Một lúc sau, Thiên Long bình tĩnh nói:

- Bây giờ độc chất đã được phân tách ra thành từng loại riêng biệt, tia màu hồng là độc chất của Bách Túc Kim Ngô, tia màu đen là độc chất của Song Vỹ Độc Yết, còn những chấm ngũ sắc là của Miêu Cương Đào Hoa Chưởng Độc, màu đỏ bầm là độc chất của loại cỏ độc Mang Thảo, màu xanh lục là chiết từ lá Vô Du. Ngoài ra còn có một số độc chất đã thâm nhập vào cốt tủy, nội tạng không nhìn thấy được.

Những thứ độc tại hạ vừa nói đều rất hiếm, không phải vị lang trung nào cũng biết...

Thiên Sơn Tử Phụng ngắt lời:

- Tướng công cần gì phải nói đến nhiều loại độc như thế làm gì? Chúng tôi có biết gì đâu? Tốt nhất hãy nói phương pháp chữa trị để Đoàn cô nương yên tâm có hơn không?

Thiên Long trầm ngâm nói:

- Đương nhiên là có phương pháp chữa trị, chỉ là dược tài không dễ tìm, đặc biệt cần có loại thuốc gọi là Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng để khắc chế với các thứ độc vật như Bách Túc Kim Ngô, Song Vỹ Độc Yết. Còn các loại thảo dược độc thì không đáng lo vì tại hạ đã mang theo một số dược vật từ Càn Khôn động phủ, ngoài ra một số dược vật thông thường có thể tìm được.

Đoàn Uyển Ngọc vội nói:

- Công tử! ở Bách Phụng cung có cả trăm con hạc, trong đó có một đôi hạc lớn, gia mẫu nói rằng nó đã sống nghìn năm, không biết có dùng được không?

Thiên Long cả mừng nói:

- Như vậy thì tốt quá.

Thiên Sơn Tử Phụng chợt nói:

- Tướng công! Loại hạc nghìn năm tất là rất quý...

Thiên Long hiểu ý, cười đáp:

- Nàng cứ yên tâm, để lấy dược vật trị độc chẳng cần giết hạc mà chỉ dùng một ống kim nhỏ rút ra một ít mật là được.

Hắc Yến Tử vội nói:

- Vậy chúng ta đưa bá mẫu về Bách Phụng cung chữa trị ngay đi!

Thiên Long lắc đầu nói:

- Không được! Bây giờ thể trạng của phu nhân rất yếu, trước hết hãy ở đây trừ bớt một số loại thảo độc thông thường, khi bệnh tình đỡ hơn, sẽ tới Hoàng Sơn cũng không muộn.

Đã là lệnh của thầy thuốc, đương nhiên không ai có ý kiến gì.

sau đó Thiên Long bảo Kim Cương Thần và Ính Cô vào thành bốc một số loại dược tài.

Dược tái chuẩn bị đầy đủ xong, Thiên Long bắt tay vào việc chữa trị.

Sau bảy ngày, độc chất của các loại thảo mộc, chướng khí như Mang Thảo, Vô Du, Miêu Cương Đào Hoa Chưởng Độc dần dần được trục ra khỏi cơ thể Giang Nam Tài Nữ.

Sau khi trừ được quá nửa độc chất, bệnh tình cũng chủ đỡ ra rất nhiều.

Hôm đó ăn chiều xong, Thiên Long nói:

- Đoàn cô nương, bây giờ bệnh tình lệnh đường đã giảm được năm sáu phần, nhưng còn hai loại độc chưa được giải.

Lúc này mới cần đến Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng. Bởi thế, chúng ta hãy về Hoàng Sơn. Chỉ cần lấy được Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng là lệnh đường không lo gì nữa.

Đoàn Uyển Ngọc cả mừng nói:

- Đa tạ Long ca! Đại ân đại đức này tiểu muội không bao giờ báo đáp được. Tiểu muội...

Thiên Sơn Tử Phụng ngắt lời:

- Uyển muội đừng khách khí! Có học tất có hành. Tài học của tướng công mà không có điều kiện thi triển thì chẳng hóa mai một đi sao? Chỉ sợ tướng công còn phải cảm ơn muội nữa đây! Còn muốn báo đáp thì có khó khăn gì? Chỉ cần muội kết làm tỷ muội khuê phòng với chúng ta là được thôi mà!

Chẳng ai không hiểu điều đó có ý nghĩa gì.

Nguyên qua gần mười ngày sống gần nhau, Thiên Sơn Tử Phụng đã nhận ra Đoàn Uyển Ngọc đã đem lòng quyến luyến Thiên Long. Ngoài ra tình cảm giữa bốn tỷ muội ngày càng thâm thiết.

Nói thực tình, khi một nữ nhân đã có cảm tình, hơn nữa trong lòng còn mang hàm ân một nam nhân, nhất là nam nhân đó lại là long phụng giữa nhân gian như Thiên Long thì việc nguyện ý trao thân gửi phận là điều dễ hiểu.

Đoàn Uyển Ngọc đã có ý như vậy.

Vì thế khi nghe Thiên Sơn Tử Phụng nói thế, nàng đỏ bừng mặt đến tận mang tai, cúi đầu không nói gì.

Nhưng Thiên Long thì phát hoảng lên quát:

- Vân Phụng! Nàng nói bậy bạ gì thế?

Thiên Sơn Tử Phụng sợ hãi không dám nói nữa, nhưng bụng nghĩ thầm:

- Thôi được! Chàng đừng có mà làm hung! Đó là duyên kiếp, trước sau gì chàng cũng sẽ chấp thuận mà thôi! Thực lòng mà nói, trong thế gian có nữ nhân nào nguyện ý chia sẻ trượng phu cho nữ nhân khác? Chỉ tại số trời thôi...

Thấy mọi người đều ngăn ra, chàng lấy giọng trượng phu ra lệnh:

- Các nàng mau về chuẩn bị hành lý, bảo Tiền Nhị sửa soạn xe kiệu và yên cương, sáng mai lên đường!

Ba vị phu nhân răm rắp tuân lệnh, Đoàn Uyển Ngọc cũng đi thu xếp đồ đạc.

HQ vừa đi khỏi chợt thấy Kim Cương Thần chạy tới gặp Thiên Long nói:

- Công tử! Tiền Nhị có tin khẩn cấp bẩm báo!

Thiên Long nhú mày hỏi:

- Tin gì?

- Mấy ngày gần đây có nhiều cao thủ của Thiên Ma giáo xuất hiện trong thành, đến các khách điểm điều tra, có tên vào tận bốn điểm. Tiền Nhị không chế được một tên. Sau khi tra hỏi, hắn khai rằng Thiên Ma giáo chủ đã ra lệnh hạ thủ đối với chúng ta...

Thiên Long “à” một tiếng hỏi:

- Vì sao chúng chưa hành động?

Kim Cương Thần đáp:

- Tên đó nói rằng chúng sợ quan phủ truy án nên không dám động thủ trong thành mà phục kích ngoài thành chờ chúng ta ra khỏi thì đổ ra tiêu diệt.

Thiên Long nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Không sao đâu! Chuyến này bảo hộ mẫu nữ Giang Nam Tài Nữ về Bách Phụng Cung, vì thế nếu đối phương định hạ thủ thì người và Kim Linh, Kim Lợi cứ việc thẳng tay trừng trị! Chỉ nhớ một điều là không được gây sự trước, hiểu rồi chứ?

Kim Cương Thần cúi mình đáp:

- Thuộc hạ rõ rồi!

Thiên Long gọi ba thê tử đến thông báo tin này, còn nói rõ quan điểm của mình là lần này không khoan nhượng Thiên Ma giáo nữa.

Hắc Yến Tử nói:

- Tướng công quyết định như vậy là rất đúng. Thiên Ma giáo đã gây nên nhiều tội ác trong giang hồ, đối với chúng ta đều có thâm thù. Đại tỷ và tam muội đều bị chúng làm hại. Gia phụ đã bị thương bởi tay bọn Hoa Hồ Điệp, Triệu gia trang suýt bị tàn sát. Chúng ta chưa tìm chúng tính sổ, bọn chúng đồ đó lại dám bức hiếp chúng ta! Được đằng chân lân đằng đầu, cứ nhịn mãi làm chúng lắm tưởng rằng chúng ta sợ! Nếu cần thì nhờ gia gia của Châu muội giúp một tay, suất lĩnh binh mã Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại tiêu diệt bọn ma đầu đó đi, vừa trả thù riêng, vừa giúp giang hồ trừ hại.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Thanh muội nói thế không sai nhưng bây giờ chúng ta đang bận chữa bệnh cho Bách Phụng cung chủ, việc cốt yếu là bảo vệ an toàn cho hai mẫu nữ và chữa lành độc thương cho cung chủ trước.

Thiên Long nói:

- Cái đó ta đã tính kỹ. Bốn chúng ta sẽ bảo vệ cho Giang Nam Tài Nữ, cứ để Tiền Nhị và hai con Kim Mao Hầu thăng tay hạ thủ.

Bọn Thiên Sơn Tử Phụng chưa bao giờ thấy phu quân tức giận như thế, không dám nói gì nữa.

Hôm sau ăn sáng xong, đoàn xe mã rời khỏi khách điểm, theo cửa tây ra khỏi thành, ruổi theo quan đạo chạy theo bờ sông ngược lên Hoàng Sơn.

Kim Cương Thần và Ính Cô cưỡi ngựa đi trước, mắt quan sát rất kỹ phía trước và hai bên đường.

Cách sau mười trượng tới Thiên Long cưỡi con Bạch Long. Sau nữa tới một chiếc xe kiệu song mã do hai nữ kiểm sĩ Bách Phụng cung điều khiển.

Trong xe kiệu là cung chủ Bách Phụng cung Giang Nam Tài Nữ, bệnh tình đỡ được mấy phần, được hai tên cung nữ săn sóc. Hai bên xe kiệu có bốn nữ kiểm sĩ của Bách Phụng cung hộ giá. Hai con Kim Mao Hầu Kim Linh, Kim Lợi ngồi vắt vẻo trên nóc xe bắt rận cho nhau.

Bốn tỷ muội Thiên Sơn Tử Phụng, Hắc Yến Tử, Gia Cát Minh Châu và Đoàn Uyển Ngọc cưỡi bốn con tuần mã sắc lông khác nhau đi sau cùng, vừa đi vừa chuyện trò cười nói, âm thanh trong trẻo vang khắp mặt sông.

Đoàn xa mã đi thông thả gần trưa mới cách thành bảy tám mươi dặm.

Đang đi, chợt thấy phía trước hành nhân nhốn nháo chạy lùi lại, có người còn lao cả xuống sông.

Kim Cương Thần chặn một hành nhân lại hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Hành nhân là một trung niên hán tử dẫn theo một thiếu phụ, chỉ tay ra phía sau, vừa thở vừa đáp:

- Cách đây hai dặm có... có mấy trăm cao thủ võ lâm bận hắc y, tay cầm binh khí... đều là người trong giang hồ...

họ ngăn không cho khách nhân đi tiếp, có tên còn xuất thủ thị uy... mọi người sợ hãi chạy hết.

Nói xong hốt hải chạy đi.

Chợt nghe Thiên Long sắc giọng nói:

- Mọi người chú ý! Không chỉ phía trước mà trên sườn núi mé bên phải cũng có địch đang bức tới gần. Chắc chúng là người của Thiên Ma giáo chứ chẳng sai. Vân Phụng bảo vệ phía sau, Thanh Thanh và Kim Linh, Kim Lợi đối địch bên phải, Châu muội đề phòng bên trái, phía trước do Tiền Nhị và Ính Cô phụ trách, Đoàn cô nương và tất cả kiểm sĩ Bách Phụng cung bảo vệ cung chủ!

Chàng vừa nói xong thì cả bốn mặt có tới hàng mấy trăm người đổ ra.

Không chỉ trước sau và trên sườn núi mà từ trong những đám lau lách dọc bờ sông cũng có tới gần một trăm tên hắc y hán tử đổ ra.

Đoàn Uyển Ngọc và bộ kiếm sĩ Bách Phụng cung thấy đối phương đông như thế, mặt đều tái đi.

Thiên Long biết họ lo rằng không đối phó nổi với địch nhân, ngay cả bản thân chàng cũng không ngờ rằng chúng tập trung tới năm sáu trăm người, thần sắc vẫn bình thản như không, lên giọng trấn an:

- Các vị đừng sợ! Chúng sẽ ôm đầu chạy trốn cả thôi! Ba vị phu nhân luyện công bấy lâu nay, đây chính là thời điểm thực hành đây!

Thiên Sơn Tử Phụng cười đáp:

- Tướng công cứ yên tâm! Bọn tiểu tặc chúng tôi còn chưa xem vào đâu!

Bọn nữ kiếm sĩ nghe vậy yên tâm lên rất nhiều.

Lát sau, địch nhân đã bức tới gần.

Đông nhất là từ hướng trước mặt đổ tới, có hơn hai trăm tên.

Một lão nhân chừng năm mươi tuổi, vóc người thấp đậm, mặt béo núc, bụng to như cái trống, chừa bộ râu ngắn, tới trước mặt Kim Cương Thần nhưng phóng mắt nhìn Thiên Long, cười “hắc hắc” nói:

- ầu Dương thiếu hiệp! Lão phu danh hiệu là Tiểu Di Lặc, là đầu tọa trong tứ đại hộ pháp Thiên Lô Đường của Thiên Ma giáo. Hôm nay bốn tọa phụng mệnh đường chủ suất lĩnh ba vị bá đệ, các hương chủ, thuộc hạ mấy trăm người tới đây mời Bách Phụng cung chủ Giang Nam Tài Nữ và thiếu cung chủ Hoàng Sơn Phi Phụng Đoàn cô nương về bốn giáo làm khách, hy vọng thiếu hiệp không ngăn cản.

Thiên Long tiến lên hai bước cười đáp:

- Giữa thanh thiên bạch nhật mà các vị chặn đường bức hiếp hành nhân ư? Chúng ta đã có sẵn kế hoạch lộ trình, không có thời gian rảnh rồi tới quý giáo làm gì, cũng không muốn nghe những lời vô bổ.

Tới đó đánh giọng quát:

- Tránh ra! Chúng ta còn tiếp tục hành trình.

Tiểu Di Lặc cười “hồ hồ” nói:

- ầu Dương thiếu hiệp không làm khách thì thôi vậy, bốn tọa không ép. Xin mời các vị!

Nói xong quay lại khoác tay ra lệnh:

- Tránh đường!

- Tuân lệnh!

Hai trăm tên hắc y hán tử lập tức giãn ra thành một lối đi.

Thiên Long bình thản quay lại nói:

- Đoàn cô nương! Chúng ta đi thôi!

Đoàn Uyển Ngọc lo lắng nói:

- Long ca...

Tiểu Di Lặc nói:

- ầu Dương thiếu hiệp! Thế thì không được!

Thiên Long nhú mày hỏi:

- Sao thế?

Tên hộ pháp cười “hắc, hắc” đáp:

- Phu thê chủ tớ thuộc hạ sáu người có thể đi, cả hai con linh hầu nữa, bốn tọa không ngăn cản. Nhưng người của Bách Phụng cung thì phải ở lại đây để tới bốn giáo làm khách.

Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh bắt đầu phẫn nộ, quát lên:

- Các người dựa vào đâu mà dám ngăn cản bá mẫu ta? Hiện giờ mẫu nữ Đoàn cô nương là quý khách của phu thê chúng ta, có lý nào chúng ta đi một mình bỏ mặc khách lại cho lũ sài lang các người? Khôn hồn thì cút hết đi!

Tiểu Di Lặc bỗng sầm mặt lại. Các thớ thịt trên bộ mặt béo núc giật giật liên hồi trông rất khó nhìn.

Tuy vậy hấn cố nén giận nói:

- Côn Lôn Hắc Phụng ầu Dương phu nhân! Lão nể mặt lệnh phu nên mới mở cho một sinh lộ. Nếu để thiếu giáo chủ của bốn giáo biết được có ba vị phu nhân cũng ở đây thì chắc tình hình không dễ thế đâu! Nói không chừng cả ba vị cũng phải về làm khách ở bốn giáo đấy!

Đứng đối diện với Hắc Yến Tử là một lão nhân gầy nhom, cao lêu đêu như cây sào, má hóp mũi khoằm lên tiếng:

- Lão đại! Cần gì phí lời với chúng! Cứ bắt tất cả lại, nếu tiểu tử đó dám phản kháng thì cứ thịt đi, bắt cả ba thê tử của hấn và Đoàn Uyển Ngọc về giao cho thiếu giáo chủ, ngài chẳng thích hơn ư? Thế nào rồi chúng ta cũng sẽ được trọng thưởng.

Tiểu Di Lặc chưa kịp trả lời thì lại một lão nhân khác đứng ở gần xe kiệu, vóc người thấp bé, miệng lúc nào cũng như đang khóc, cất giọng the thé nói:

- Lão đại! Lão tứ nói vậy không sai! Tiểu tử và ba tên tiện tỳ này đã giết mất ba bốn chục đệ tử của Địa Sát Đường bốn giáo, đáng phải trừng trị. Làm sao hôm nay gặp mà thả cho đi được? Nếu giáo chủ biết chúng ta để chúng đi thì chỉ e không gánh nổi tội đâu!

Thiên Long biết rằng trong tình thế này thì khó tránh khỏi động thủ, không muốn kéo dài thời gian thêm nữa, nhân thế cho đối phương biết lợi hại để sau này khỏi dây dưa, liền nói:

- Các vị hộ pháp, phu thê chúng tôi không muốn làm sự việc trở nên nghiêm trọng. Nhưng các vị đã bày tỏ ý định giết người, vậy đừng trách chúng ta không khách khí!

Tới đó khoát tay ra lệnh:

- Tiền Nhị mở đường! Kẻ nào dám ngăn cản cứ giết thẳng tay!

Tiền Nhị đã chuẩn bị trước, trả lời ngay:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Dứt lời sấn ngựa tiến lên, tay vung Độc Cước Đồng Nhân quát:

- Kẻ nào muốn sống thì tránh ra!

Cùng lúc, ĩnh Cô cũng giục ngựa mở đường.

Tiểu Di Lặc nhảy ra chặn lại nói:

- Tiền Nhị! Không ngờ từ ngày người có chủ mới chẳng còn biết trời cao đất dày là gì nữa! Để lão phu xem người có bản lĩnh thần thông quảng đại tới đâu mà cuồng ngạo như thế?

Kim Cương Thần cười nhạt nói:

- Người cứ tiến lên một bước nữa là biết ngay thôi mà!

Tiểu Di Lặc tuy giận nhưng không muốn xuất thủ đối phó với hạng tam lưu, quay lại quát bảo thuộc hạ:

- Thịt hấn cho ta!

Lập tức mười mấy tên hán tử nhảy xổ ra vây lấy Kim Cương Thần.

Từ sau lần động thủ với hơn ba chục tên đệ tử Địa Sát Đường ở Giang Lăng giải cứu tam phu nhân, võ công của Kim Cương Thần đã tăng tiến rất nhiều lần nhưng chưa có dịp trở tài, nay nhân cơ hội này đâu chịu bỏ qua? Huống chi đối phương là Thiên Ma giáo vốn là kẻ thù của mình, và công tử đã cho lệnh thẳng tay hạ thủ?

Đối phương vừa lao tới, y không chút ngần ngại vùng Độc Cước Đồng Nhân đánh ra như vũ bão.

Pho tượng đồng nặng có tới ba bốn mươi cân với một chân duy nhất làm tay cầm, là loại binh khí hạng nặng.

Chỉ nghe tiếng sắt thép chạm nhau vang rền, sau đó là tiếng kêu la thảm thiết.

Chỉ chớp mắt, cuộc đấu tạm ngưng, nhìn lại thấy mười mấy tên hán tử vừa nhảy vào đều bị đánh bay mất binh khí hốt hoảng chạy lui, trong đó có bốn tên gục ngay tại trận. Đứa vỡ đầu, đứa nát ngực, tên gãy tay nằm la thảm thiết.

Bọn giáo đồ chưa kịp định thần thì Tiền Nhị đã lại vận Hồn Nguyên Khí Công, thúc ngựa vào giữa quần ma, tay vùng Độc Cước Đồng Nhân đánh tới tấp.

Hàng chục thanh đao, kiếm, thiết trượng vùng lên đều bị đánh bay, lại thêm bảy tám tên ngã gục trong vũng máu.

Y vẫn không dừng lại, pho tượng vùng tới đâu, người ngã rạp tới đó, cùng tiếng thét hoảng loạn vang tới tận mây!

Xưa nay ít người dám kháng cự lại Thiên Ma giáo nên bọn này mặc sức cật thế làm càn, nay gặp phải sát tinh, xuất thủ như một hung thần, chỉ chớp lát đã giết chết hai ba chục người, không binh khí nào chống nổi, làm sao không run sợ?

Bên kia ĩ nh Cô cũng tỏ ra không hề thua kém, thanh trường kiếm trong tay múa lên như thần long cuộn khúc, mặc sức tung hoành, cứ mỗi nhất là một người bỏ mạng.

Hướng này có hơn hai trăm người, nhưng mới giao chiến trong khoảnh khắc đã có ba bốn chục người bị giết, thêm mấy chục nữa bị thương hoặc bay mất binh khí, nhất là đối phương quá hung mãnh không ai đối phó nổi, sao chẳng kinh sợ?

Có mấy tên hương chủ lao ra đối địch, nhưng cũng chỉ một chiêu đã bị tử thương, khiến bọn giáo đồ không còn bụng dạ nào mà giao chiến nữa, hò nhau bỏ chạy.

Bộ mặt béo núc của Tiểu Di Lặc xệ hẳn ra.

Hắn vùng tay thét bảo thuộc hạ:

- Mau xông vào vây lấy hắn!

Kim Cương Thần thấy ngay cả bọn hương chủ cũng không phải là địch thủ của mình, lòng càng thêm vững tin, giục ngựa tới trước Tiểu Di Lặc quát:

- Tên bụng bự kia! Giờ thì tới lượt người!

Tên hộ pháp vừa kinh vừa nộ, gào lên:

- Tiền Nhị! Hôm nay bốn tọa sẽ đánh nát thầy ngươi!

Dứt lời vùng song chưởng to như hai quả chùy công xuất liên năm sáu chưởng.

Phía trước đang diễn ra cuộc chiến điên cuồng thì ở hai bên sườn và phía sau cũng đã xảy ra động thủ.

Trong số ba vị phu nhân thì Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh là người nóng nảy nhất, ghét ác như cừu.

Nàng nhớ rõ lần trước Thiên Ma giáo đã sai bọn Hoa Hồ Điệp đến tàn sát Triệu gia trang, đã thương phụ thân, nếu ba phu thê nàng không đến kịp thì sơn trang ắt đã thành đồng tro tàn, chỉ e già trẻ lớn bé không ai toàn mạng.

Vừa nghe tên tứ hộ pháp buông lời khiêu khích, nàng đã muốn động thủ ngay.

Nay thấy Kim Cương Thần và Ính Cô đã giao chiến, nàng liền ra hiệu cho Kim Lợi sang trợ giúp Gia Cát Minh Châu rồi bảo Kim Linh:

- Người đừng ra, để ta đánh chúng một trận, khi nào ta không địch nổi thì đến lượt người, hiểu chưa?

Kim Linh gật đầu ra ý hiểu.

Hắc Yến Tử liền xuất Hắc Phụng kiếm, tung mình nhảy vút vào giữa quần ma.

Bọn này phần đông chưa kịp rút binh khí thì nàng đã lướt tới gần, chỉ có bốn năm thanh đao kiếm vung lên chống đỡ.

Hắc Phụng kiếm là thần binh lợi khí, có đao kiếm nào địch nổi?

Chỉ nghe loảng xoảng tiếp liền nhau, binh khí của quần ma bị chém đứt phăng, có tên bị đứt luôn cả cánh tay, rú lên chạy trốn.

Lão nhân cao gầy trông như cây sào là tứ hộ pháp Khô Trúc Quái Khách còn chưa biết đối phương lợi hại liền quát:

- Mau vây lấy tiện tỳ này bằm thành thịt vụn cho ta!

Quần ma ở đây chừng hơn một trăm tên, mới chiêu đầu đã có hai tên bị thương, ba tên bị hủy mất binh khí, chưa có gì nghiêm trọng!

Được lệnh hai ba chục tên lăm lăm binh khí hùng hổ lao vào.

Lúc đầu đối với người tay không, Hắc Yến Tử còn khách khí, nay thấy chúng hung hăng múa đao xuất kiếm xông vào, không giấu ý định bằm mình thành muôn mảnh, nàng không chút lưỡng lự, bạt kiếm đánh ra.

Cần Khôn Thần Công kết hợp âm Dương Hòa Hợp Thần Công uy lực vạn phần, lại thêm bảo kiếm chém sắt như bùn, kiếm quang tới đâu là tiếng thét kinh hoàng nổi lên tới đó.

Chỉ chớp mắt đã có mười mấy tên hoành thây dưới kiếm, số còn lại hết hoảng lùi cả lại.

Tứ hộ pháp Khô Trúc Quái Khách lao tới gầm lên:

- Tiện tỳ nạp mạng!

Hắn rút ra một đôi Nhật Nguyệt đao, nhưng đôi đao mới được xuất nửa chừng thì một ánh chớp đen quét tới.

Choang! Choang!

Đôi Nhật Nguyệt đao bị chém gãy đi, thanh Hắc Phụng kiếm còn dư lực quét ngang vào ngực hắn. Khô Trúc Quái Khách rên lên một tiếng, lão đảo lùi lại hai bước, đưa mắt thất thần nhìn đối phương, khoe môi rỉ máu.

Hắc Yến Tử quét mắt nhìn quần ma hỏi:

- Còn tên nào muốn nộp mạng nữa không?

Không có tiếng trả lời.

Bấy giờ nàng mới nhìn lại Khô Trúc Quái Khách, thấy tên tứ hộ pháp hộc lên một tiếng, máu từ ngực bắt đầu phun ra như suối, thân thể đổ gục xuống.

Quần ma cũng thét lên kinh hoàng mạnh ai nấy chạy.

Hắc Yến Tử tra kiếm vào vỏ, lùi về phía xe.

Ở phía sau, nơi Thiên Sơn Tử Phụng trấn thủ, cuộc chiến diễn ra chậm hơn.

Thấy phía trước và sườn phải đã xảy ra động thủ, tên nhị hộ pháp thấp bé hiệu xưng Hầu Nhị Sát chỉ huy hai tên hương chủ cùng bốn mươi tên kiếm khách vây công.

Số giáo đồ còn lại có tới trăm tên khác tạo thành hình bán nguyệt lớn reo hò thị uy.

Quần ma cựa vào người đông thể mạnh tấn công như vũ bão, nhưng Thiên Sơn Tử Phụng không muốn sát thương bọn vô danh tiểu tốt, nhờ thanh Tử Phụng kiếm sắc như nước chém đứt binh khí của đối phương.

Một mặt Hầu Nhị Sát hò hét đốc chiến, một mặt quần ma thấy đối phương không hạ độc thủ nên có ý coi thường, càng tỏ ra hung hãn.

Thiên Sơn Tử Phụng thấy không còn nương tay được nữa, quát lên:

- Tên nào còn dám xông vào tất chết!

Một tên hương chủ nói:

- Tiện tỳ...

Nhưng hắn chỉ kịp thốt ra hai tiếng thì miệng bỗng rú lên, bị một kiếm chọc vào giữa yết hầu, máu phun ra như lợn bị chọc tiết.

Thiên Sơn Tử Phụng vung bảo kiếm đánh bật một đám quần ma rồi tung mình lao tới tên hộ pháp.

Tên này không giao chiến, lùi lại ba bước, quát bảo thuộc hạ xông ra chặn địch.

Thiên Sơn Tử Phụng quát lên:

- Thân là hộ pháp, lúc nguy nan không xuất thủ, để hạ nhân nộp mạng thay mình, thật là quân hèn hạ!

Tên hương chủ còn lại xông lên nói:

- Người là thứ gì mà hộ pháp phải thân chinh xuất thủ? Chỉ cần bốn chức là đủ đưa người về cõi tây thiên rồi!

Thiên Sơn Tử Phụng cười nhạt nói:

- Nếu người đã nguyện ý làm vật tế thần thì đừng trách bốn phu nhân độc ác!

Lời vừa dứt, kiếm đã phát chiêu.

Tên hương chủ tuy đã có đề phòng nhưng không ngờ thân pháp của đối phương quá nhanh, kiếm chiêu lại thần tốc như thế.

Thanh trường kiếm của hắn vừa phát đi nửa chừng thì bị đánh băng đi, cánh tay phải tê rần.

Tên này chưa kịp phản ứng thì đã thấy thanh Tử Phụng kiếm giáng xuống đầu, kinh hoàng rú lên...

Chỉ nghe “phập ” một tiếng, thanh kiếm bổ từ vai xuống tới ngực tên hương chủ, máu tuôn ra như suối.

Tiếng kêu của hắn tắc nghẹn giữa chừng, thi thể đổ xuống trong vũng máu.

Mấy tên phía trước kinh hồn táng đờm quay đầu chạy, nhưng có bảy tám tên phía sau cùng vung đao kiếm đâm vào lưng Thiên Sơn Tử Phụng.

Nàng chồm lên một bước rồi quay ngoắt lại, kiếm chưởng cùng xuất...

Hai thanh kiếm bà một thanh đao bị đánh bật lên không, tên thứ tư bị trúng kiếm rú lên, cánh tay bị chém tới khuỷu vẫn còn nắm chặt thanh đao rơi xuống đất, hai tên khác bị chưởng lực cuốn lên không, miệng phun máu thành vòi, được đồng bọn lao lên đỡ lấy nhưng khi nhìn lại thì thấy cả hai đều tuyệt khí.

Thiên Sơn Tử Phụng lao tới trước mặt Hầu Nhị Sát chỉ kiếm nói:

- Lão tặc! Chuẩn bị hoàn thủ!

Tên hộ pháp thấy thân thủ kiếm thuật của đối phương lợi hại như thế, biết khó chống nổi thần uy, nhưng cũng không tránh được cuộc chiến.

Hắn rút ra một đôi vòng sắt lờm chờm răng cưa, đó là binh khí thành danh của Hầu Nhị Sát có tên Lạp Huyết Phi Luân đã lấy mạng không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm.

Không chờ đối phương xuất thủ, Hầu Nhị Sát vung song thủ, đôi vòng sắt lập tức xoay tít bay ra hai hướng uy hiếp hai bên sườn Thiên Sơn Tử Phụng.

Nên biết đôi Lạp Huyết Phi Luân có công năng rất đặc biệt, người sử dụng chỉ cần điều khiển đầu dây để điều chỉnh phương hướng, vòng sắt sẽ tự quay tít như bánh xe, vươn ra hết cỡ lại thu vào rất nhanh chóng, với những răng cưa lởm chởm và vòng quay rất lớn, chỉ cần chạm vào người là tan xương nát thịt.

Thấy đối phương dùng binh khí cổ quái như vậy, Thiên Sơn Tử Phụng không dám khinh địch, lùi lại tránh chiêu.

Hầu Nhị Sát xuất một chiêu đắc thủ, bật cười như khóc nói:

- Tiện tỳ! Biết lợi hại rồi chứ? Hôm nay ngươi sẽ đền tội cho hai hương chủ và các huynh đệ bị ngươi sát hại.

Dứt lời lại xuất binh khí xông vào.

Hai vòng sắt lại rít lên.

Thiên Sơn Tử Phụng tung người nhảy vút lên cao, chỉ chớp mắt đã xuất hiện sau lưng tên hộ pháp, vung chưởng đánh lùi bốn năm tên giáo đồ xung quanh hắn.

Hầu Nhị Sát kinh hãi quay lại, đôi vòng sắt chuyển hướng, nhưng mới được nửa chừng thì chợt thấy ánh kiếm lóe lên.

Tên hộ pháp la thảm:

- Nguy rồi!

Nhưng chưa kịp thu binh khí thì đã nghe loảng xoảng mấy tiếng, hai sợi dây gân bò tinh luyện cực kỳ bền chặt bị chém bay đi, đôi Phi Luân thoát thủ bay đi, rít lên ghê rợn...

Hai tên giáo đồ bị vòng sắt bắn trúng, một tên bị tiện đứt đầu, tên kia bị khoan thủng ngực, tâm phé lộ hết ra, nhưng vòng sắt còn quay thêm mấy vòng nữa mới chịu ngừng.

Quần ma kinh hồn bạt vía rú lên hoảng loạn.

Hầu Nhị Sát tay không binh khí, định tẩu thoát thì Thiên Sơn Tử Phụng lao tới quát lên:

- Lão tặc chạy đi đâu?

Chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, Hầu Nhị Sát đưa tay ôm ngực, thân hình loạng choạng.

Thiên Sơn Tử Phụng thu kiếm.

Hai đối thủ đứng nhìn nhau, không ai nói tiếng nào.

Cuối cùng Hầu Nhị Sát há miệng phun ra một vòi máu, tay rời khỏi ngực buông xuôi xuống, bấy giờ máu mới ồng ộc tuôn ra, thân thể lả dần...

- Hộ pháp nguy rồi!

Quần ma kêu lên hoảng loạn, nhưng không ai để ý nhị hộ pháp sống chết ra sao, tranh nhau chạy trốn.

Trong lúc ấy Gia Cát Minh Châu với sự trợ lực của Kim Lợi tả xung hữu đột giữa quần ma.

Con Kim Mao Hầu không bị ước thúc, với võ nghệ cao cường, thân thủ mau lẹ và sức lực phi thường, chỉ trong chớp lát đã đánh tử thương gần hai chục tên làm quần ma trông thấy nó đều mất vía, không dám kháng cự.

Tiếng la hét vang lên thảm khóc:

- Tôi bị khoét mù mắt rồi!

- ôi gãy cổ mất...

Minh Châu cũng phát huy kiếm thuật uy mãnh của mình lao vào đám quần ma, chỉ qua bốn năm chiêu là đã sát thương bốn năm tên địch làm hàng ngũ chúng càng rối loạn.

Cầm đầu bọn này là tam hộ pháp Bang Phật Đà.

Gia Cát Minh Châu nhớ lại lần Địa Sát Đường theo lệnh tên thiếu giáo chủ truy sát mình, giết chết hai vị thúc thúc, ngay cả bản thân nàng cũng suýt mất mạng, lửa hận bốc cao, xuất kiếm nhằm tên hộ pháp tấn công ngay.

Tên này dùng một cây Cửu Tiết tiên đối phó, nhưng vì kiếm thuật và thân pháp đối phương quá nhanh nên chỉ vài chiêu, ngọn roi sắt đã bị chém đứt mất hai khúc.

Gia Cát Minh Châu không chút lưu tình, bỏ hai kiếm vào hai vai đối thủ rồi bắt thần quét xuống hạ bàn.

Bang Phạt Đà rú lên, cả hai chân bị phạt đứt, thân thể to béo ngã nhào xuống kêu la như bị thiến:

- Ủi chao! Cứu... cứu ta...

Nhưng còn ai dám lấn quẩn ở đó mà cứu hắn?

Một tên hoàng y nữ kiếm sĩ của Bách Phụng cung xông tới, chỉ một kiếm chém bay đầu, giúp tên hộ pháp về nơi cực lạc.

Lúc đó Tiểu Di Lặc đã bị Kim Cương Thần Tiên Nhị dùng Độc Cước Đồng Nhân xuất chiêu Độc Cước Quy Nguyên do Thiên Long sáng tạo đánh trúng ngực làm lún hẳn vào ngã xuống thoi thóp, quần ma phần lớn kinh hồn bạt vía lao chạy vào rừng, để lại bảy tám chục tử thi và những kẻ bị trọng thương.

Thiên Long lo lắng nhất là ở hướng này, vốn đã có ý xuất thủ tương trợ, nay thấy Kim Cương Thần đủ sức đánh thắng tên đại hộ pháp, trong lòng rất cao hứng. Như vậy, cả bốn đấu trường, cuộc ác đấu đã kết thúc, chỉ còn nghe tiếng rên rỉ của những kẻ bị thương.

Trong số năm sáu trăm cao thủ của Thiên Ma giáo thì gần một nửa tử thương nằm lại, trong đó có bốn tên hộ pháp của Thiên Lô Đường đều bị giết cùng bảy tám tên hương chủ. Số còn lại tranh nhau chạy tản ra bốn hướng thoát thân.

Bên phía người của Thiên Long chỉ một mình Kim Cương Thần Tiên Nhị bị nội thương do chưởng lực của Tiểu Di Lặc, nhưng chỉ sau một lúc vận công chữa thương, với sự trợ lực của hai viên Thượng Thanh Hoàn thì nhanh chóng hồi phục như trước.

Thiên Long nhìn khắp chiến trường đầy rẫy tử thi, thở dài nói:

- Chưa đến một canh giờ mà có tới mấy trăm người bỏ mạng, kết cục thật bi thảm... Lần sau gặp trường hợp như thế, nên nhân từ một chút mới phải.

Hắc Yến Tử lập tức phản kháng:

- Tướng công muốn nhân từ, nhưng chúng thì sao? Nếu hôm nay chúng ta thất thủ, chúng ta đừng hòng có ai thoát chết, không những thế mà còn nhận được kết cục thảm khốc hơn nhiều. Chính hai tên nhị và tứ hộ pháp đã tuyên bố rõ điều này. Hơn nữa, chúng ta thế cô, nếu không hạ thủ kiên quyết ngay từ đầu là đối phương mất tinh thần thì chỉ e chúng ta không dễ dàng thắng lợi như thế đâu!

Thiên Long không trả lời.

Đoàn xa mã lại tiếp tục hành trình.

12. Cửu Thiên Huyền Âm

Hoàng Sơn vốn tên cũ là Bắc Y Sơn, vào năm Thiên Bảo đời Đường, hoàng đế du ngoạn tới đây, thấy phong cảnh hữu tình, vân hải kỳ ảo mới đổi thành Hoàng Sơn.

Quần phong có tới bảy mươi hai ngọn, phần lớn được đặt tên như Lão Nhân Phong, Chu Sa Phong, Tử Vân Phong, Thiên Đô Phong, Tinh Vân Phong, Liên Hoa Phong, Liên Nhụy Phong, Ngọc Bình Phong, Ngạo Ngư Phong, Sư Tử Phong, Thạch Tuấn Phong, Bạch Nga Phong, Tiên Đô Phong...

Trong số bảy mươi hai ngọn núi thì Thiên Đô Phong và Liên Hoa Phong là cao nhất.

Hoàng Sơn có vô số thắng cảnh, có ngọn quanh năm mây phủ, những khu rừng nghìn năm cổ thụ rườm rà, những sườn núi quái thạch nhấp nhô thiên hình vạn trạng, những sơn cốc u tịch đầy kỳ hoa dị thảo, những

thác nước trắng xóa cao trăm trượng đêm ngày gầm rú, những hồ nước trong xanh leo lẻo lọt giữa thung lũng bạt ngàn...

Du khách tới đây như lạc vào cảnh thần tiên, mãi mê thưởng lãm đến nỗi quên mất đường về...

Chẳng ngày nào không có khách tham quan, kẻ đi thành đoàn lớn, người chia thành tốp nhỏ đôi ba người, có quan lại khách thương tìm nơi giải trí, có người tìm nơi u tịch để quên đi sầu muộn, lại có cả tao nhân mặc khách tìm nguồn cảm hứng cho thi họa...

Tuy nhiên Hoàng Sơn càng vào sâu càng hiểm trở, hiểm vết chân người, có những nơi nhân yên tuyệt tích.

Sau năm ngày hành trình, đoàn xa mã của Thiên Long đã tiến nhập vào sơn khu.

Vẫn là Kim Cương Thần Tiền Nhị và Tĩnh Cô đi trước mở đường, nhưng tiếp theo lại là bốn tỷ muội Thiên Sơn Tử Phụng, vừa đi vừa chuyện trò ríu rít, tới xe kiệu của Bách Phụng cung chủ Giang Nam Tài Nữ có mười hai nữ kiếm sĩ của Bách Phụng cung hộ giá, sau cùng là Thiên Long và Kim Linh, Kim Lợi đi đoạn hậu.

Vì đường rất dốc và hiểm trở, lại còn có xe kiệu chở bệnh nhân nên đoàn xa mã tiến rất chậm.

Càng đi thế núi càng cao, vượt qua rất nhiều khe suối, thác nước đổ ầm ầm vang động cả núi rừng.

Tới một đoạn đường u tối, dù ban trưa mà giống như trời đã hoàn hôn, chỉ nhìn thấy cảnh vật cách vài bước, cuối cùng vượt qua khu vực mây phủ, tới Văn Thù Viện thì trước mặt chợt bừng sáng.

Nguyên là đã lên tới đỉnh núi.

Người của Bách Phụng cung đã quá quen thuộc với cảnh vật nơi đây nên không có gì ngạc nhiên, còn Thiên Long và ba vị phu nhân cùng bật lên tiếng kêu thích thú.

Cảnh tượng quả là thoát tục, giống như lạc vào thiên giới, tầm mắt mở ra muôn dặm với vô số đỉnh núi nhấp nhô trải xa tới tận chân trời, bên dưới là những tầng mây trắng, tựa hồ mình đang ở chín tầng trời.

Hắc Yến Tử cao hứng nói:

- Long ca! Chúng ta dừng lại thưởng ngoạn một lúc đi! Thiếp cảm thấy giống như mình lạc vào thiên phủ vậy!

Đoàn Uyển Ngọc cười nói:

- Đây sắp tới cung rồi. Sẽ còn nhiều nơi đáng xem hơn, nhưng nếu ba vị tỷ tỷ thích thì cứ dừng mà ngắm cho chán mắt.

Đoàn người ngựa liền dừng lại.

Bên đường ngổn ngang quái thạch. Đoàn Uyển Ngọc dẫn Thiên Long và ba vị phu nhân nhảy lên một tảng đá lớn phẳng lỳ.

Nàng chỉ tay giới thiệu:

- Ngọn núi cao nhất bên tả là Thiên Đô Phong, trọng địa của bốn cung ở đó. Chỉ cần đi một canh giờ nữa là tới.

Nhưng cần đến đó trước lúc hoàng hôn, vì vào thời gian đó thường nổi cuồng phong, có khi bất thần đổ mưa mà không có triệu chứng gì, sơn đạo sẽ rất khó đi.

Dừng lại ngắm cảnh một lúc, đoàn người lại tiếp tục hành trình.

Sơn đạo dọc theo sống núi, xuyên qua những cây cổ tùng cành lá xum xuê tạo thành một mái vòm tự nhiên che mưa nắng.

Gia Cát Minh Châu thốt lên thán phục:

- Đẹp quá! Mát mẻ quá! Nếu muội sống ở đây thì cả đời không muốn đi đâu nữa cả!

Khoảng cuối giờ thân thì tới Thiên Đô Phong.

Trong rừng thì giờ đây trời đã tối sầm nhưng trên đỉnh núi còn rất sáng, chan hòa ánh nắng.

Đỉnh Thiên Đô Phong là cả bãi bình nguyên bao la, Bách Phụng cung chỉ chiếm một khoảng diện tích bốn năm mẫu với san sát phòng ốc và lầu các trông rất hùng vĩ.

Đoàn xa mã dừng lại trước đại môn.

Chỉ nh Cô chạy vào cung thông báo cho môn nhân đệ tử sẵn sàng nghênh đón cung chủ và quý khách.

Chỉ sau chốc lát, một đoàn cung nữ hàng lối chỉnh tề bước ra, có bốn tỳ nữ khiêng một chiếc kiệu hoa lộng lẫy, đến trước xe kiệu cúi mình nói:

- Bọn đệ tử cung nghênh cung chủ hồi cung! Chúc cung chủ vạn thọ khang an!

Lại hướng sang Thiên Long và bốn tỳ muội kính cẩn nói:

- Tham kiến thiếu cung chủ, công tử và ba vị phu nhân!

Đoàn Uyển Ngọc đồng dục nói:

- Các người miễn lễ! Đưa cung chủ về phòng nghỉ ngơi!

Bọn cung nữ đồng thanh đáp:

- Tuân lệnh!

Bốn tên tỳ nữ dìu Giang Nam Tài Nữ lên kiệu khiêng vào cung, bọn nữ kiếm sĩ vừa thấp tùng cung chủ đánh xe dắt ngựa vào tàu, số còn lại theo lệnh Đoàn Uyển Ngọc dẫn năm vị khách cùng hai con Kim Mao Hầu đến phòng đã được Chỉ nh Cô bố trí sẵn, tắm rửa thay y phục.

Một canh giờ sau, vì trời đã tối nên Đoàn Uyển Ngọc không dẫn khách đi tham quan các nơi mà chỉ bày một tiệc nhỏ tẩy trần để mọi người đi nghỉ kéo vừa qua một đoạn đường dài vất vả.

Nhưng mọi người chưa kịp ngồi bàn thì chợt nghe tiếng hai con Kim Mao Hầu kêu chí chóe.

Thiên Long bảo Kim Cương Thần:

- Người xem xảy ra chuyện gì mà chúng hoảng sợ như thế?

Kim Cương Thần vâng lệnh chạy đi, lát sau dắt hai con khỉ tới, cười nói:

- Không ngờ chúng to xác như vậy mà sợ mấy con hạc.

Đoàn Uyển Ngọc nói:

- Lũ hạc trong bốn cung nhiều con không nhỏ đâu, thậm chí rất dữ. Kim Linh và Kim Lợi tuy võ công cao cường nhưng bản năng vẫn là loài khỉ, thường sợ ưng, hạc và những con chim lớn thuộc loại ác diệu.

Thiên Long hỏi:

- Xảy ra động thủ hay sao?

Kim Cương Thần đáp:

- Không có, nhưng Kim Linh và Kim Lợi thấy đàn hạc thì tỏ ra rất khiếp sợ đứng nép vào nhau.

Đoàn Uyển Ngọc cười nói:

- Hạc ở đây có cả trăm con, nhốt cũng có mà thả cũng có, trong đó có nhiều con rất dữ. Nhưng chúng đều được huấn luyện thành thực, tiểu muội đã dặn mấy tên tỳ nữ chăm sóc chúng nên không xảy ra sự cố gì đâu. Ở đây một thời gian, chúng sẽ quen nhau thôi.

Dùng xong bữa, tuy rất vui nhưng ai cũng có đáng mỗi mệt, liền về phòng nghỉ ngơi.

Hôm sau, ngủ dậy rửa mặt xong, Đoàn Uyển Ngọc dẫn khách đi tham quan các nơi trong cung rồi mời lên lầu sảnh dùng tiệc.

Đoàn Uyển Ngọc sai tỳ nữ rót rượu xong lui ra, chỉ còn lại năm người, nàng bưng chén đứng lên nói:

- Long ca, ba vị tỷ tỷ! Hôm nay gia mẫu còn chưa dứt bệnh nên không tiếp khách được, tuy nhiên đưa được lão nhân gia tới đây an toàn, trừ được quá nửa bệnh căn, như vậy là tốt rồi. Tiểu muội xin thay mặt gia mẫu lấy chén rượu nhạt để tỏ lòng cảm tạ...

Nghe tới đó, Thiên Sơn Tử Phụng ngắt lời ngay:

- Bây giờ ở đây không có người ngoài, chúng ta đều là người một nhà cả, việc của Uyển muội cũng là việc của Long ca và tỷ muội chúng ta, từ nay Uyển muội đừng bao giờ tỏ ra khách khí như thế nữa! Nào! Chúng ta hãy uống chén rượu mừng Uyển muội trở thành một thành viên mới trong tỷ muội chúng ta!

Cả bốn tỷ muội tán thành ngay, chỉ có Thiên Long hiểu ý nghĩa câu này, tuy cảm thấy lúng túng khó xử nhưng vì không muốn làm mất đi sự cao hứng của mọi người nên cũng nâng chén uống cạn.

Năm người đều trẻ tuổi, đã cùng nhau sẻ chia hoạn nạn, đặc biệt ba vị phu nhân và Đoàn Uyển Ngọc tình thân như thủ túc, bây giờ vượt qua chặng đường nguy hiểm tới đích, trong lòng đều rất vui, chẳng có gì e dè khách sáo nữa, chén tạc chén thù thỏa thích.

Ban đầu nói về phong cảnh các nơi, tâm tư mỗi người, những chuyện tâm tình riêng tư.

Rượu qua ba tuần, bốn tỷ muội đã bắt đầu chệnh choáng hơi men.

Thiên Sơn Tử Phụng đã mấy phần tửu ý, đôi má đỏ hồng như đoá hoa đào, bắt đầu bàn về vũ trụ:

- Từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, vũ trụ đang trong giai đoạn hỗn mang. Ngài làm ra nhật nguyệt tinh tú, tạo nên sông núi lục địa, nhưng vẫn nằm trong vòng càn khôn. Càn là trời, khôn là đất. Càn khôn thiên địa tạo ra vạn vật, nhưng vẫn chưa được định hình. Sau đó Phục Nghi định thành Bát Quái, văn vương diễn Chu Dịch, từ đó thiên địa mới định hình. Dương là càn, âm là khôn. Dương cực sinh âm, âm cực sinh dương, đêm tàn ngày rạng. Không biết tiểu muội lý giải như vậy có đúng không?

Hắc Yến Tử cao hứng tiếp lời:

- Càn khôn thiên địa, âm dương lưỡng nghi, càn khôn ly khảm hợp thành tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái. Văn Vương diễn bát quái sinh thêm ngũ hành, đông phương giáp ất là mộc, nam phương bính đinh là hỏa, tây phương canh tân là kim, bắc phương nhâm quý là thủy, mậu thổ tại trung tâm, đó là ngũ hành. Từ hỗn độn vô cực đã hóa âm dương lưỡng nghi, sau thêm tứ tượng và bát quái thành định hình vĩnh cửu. Tất cả những trận pháp sau này đều căn cứ vào những nguyên lý đó mà biến hóa ra.

Nói đến trận pháp, Gia Cát Minh Châu lập tức góp lời:

- Những gì tiểu muội định nói thì bị Thanh tỷ tranh mất cả rồi! Nhưng tiểu muội vẫn còn muốn thêm mấy lời. Ngoài lưỡng nghi, tứ tượng, bát quái còn có thái hành, tam hằng, thất chính, nhị thập bát tú. Tam hằng là Tử Vi, Thái Vi, Thiên Phát. Thất chính là nhật nguyệt kim mộc thủy hỏa thổ. Nhị thập bát tú gồm Thanh Long, Thủy Tú, Bạch Hổ, Thất Tú, Chu Tinh Thất Tú, Huyền Vũ Thất Tú. Tiểu muội chỉ hiểu nông nhàn ảnh như thế, không biết có đúng không?

Đoàn Uyển Ngọc cũng tỏ ra không thua kém:

- Ba vị tỷ tỷ cao đàm khoát luận, phân tích hết lẽ thiên địa càn khôn, tiểu muội nghe như tiếng sấm bên tai, thích thú vô cùng! Quả là “Cộng quân nhất độ thoại, thắng độc thập nhiên thư!” Về âm dương, vũ trụ, bát quái, ngũ hành, nhật nguyệt, tinh tú, trận pháp, tiểu muội không thông hiểu lắm. Nay nói về người. Bàn Cổ khai thiên lập địa, tựu trung là để phục vụ cho con người. Cây cỏ, vạn vật, nhật nguyệt tinh tú cũng thế. Người có ngũ quan, huyết khí, lục phủ ngũ tạng là căn bản. Hư hóa thần, thần hóa khí, khí hóa tinh. Da thịt huyết cốt đều do tinh khí thần hóa ra. Hình toàn thì huyết toàn, huyết toàn thì khí toàn, khí toàn thì thần toàn, thần toàn thì sinh tính. Có người mới có nhận thức về thiên địa, bởi thế người ta gọi là nhân, thiên, địa tam tài.

Thiên Long nghe bốn tài nữ cao đàm khoát luận, cười hô hô tán thưởng:

- Hay! Hay lắm! Không ngờ chỉ cần ứng khẩu mà bốn vị muội muội đã bao hàm hết cổ kim vũ trụ nhân sinh! Thế mới biết cả bốn vị tỷ muội ai cũng thông tuệ chẳng ai kém ai!

Được tình mang tán thưởng, cả bốn người mặt đều tươi như hoa, tranh nhau nói:

- Thế nào? Bốn tỷ muối chúng tôi nói còn gì khiêm khuyết, tướng công cần bổ sung hay sao?

Thiên Long xoa tay nói:

- Không! Không! Xin lỗi! Ta không có gì bổ xung đâu! Bây giờ có bổ xung chẳng là nhét căng thêm vào bao tử thôi!

Mọi người cùng cười ồ!

Thức ăn nguội được mang đi, đồ nhắm mới được chuyển tới, thứ nào cũng thơm ngon, đủ thứ sơn hào hải vị, chỉ nhìn là muốn ăn.

Câu chuyện ngày càng rôm rả.

Thiên Long chợt nói:

- Đoàn cô nương, tiểu huynh có việc này, không biết nói ra thì có mạo muội quá không?

Đoàn Uyển Ngọc đáp:

- Long ca có gì cứ nói đi. Giữa chúng ta có gì phải ngại ngần? Tiểu muội không hài lòng đâu!

Thiên Long gật đầu:

- Cám ơn cô nương. Nguyên là thế này... Tồi qua tiểu huynh nghe như có tiếng đàn. Thoạt đầu cho là người trong cung đàn, nhưng nghe kỹ mới thấy tiếng đàn phát ra từ dưới núi...

Đoàn Uyển Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Long ca nghe tiếng đàn thật sao?

Thiên Long lúng túng đáp:

- Chẳng lẽ không phải? Tiểu huynh tin rằng mình không nghe lầm đâu! Đoàn cô nương nói thế... chẳng lẽ tiếng đàn có gì kỳ ảo?

Đoàn Uyển Ngọc trầm ngâm một lúc mới nói:

- Việc này nói ra thì dài...

Hắc Yến Tử nổi tính hiếu kỳ liền hỏi:

- Chuyện thế nào? Uyển muội nói đi!

Đoàn Uyển Ngọc bắt đầu kể:

- Trước khi bốn cung còn chưa lập phái, thủy tổ là người rất ham thích phong cảnh khắp nơi, đã đi du ngoạn khắp trung nguyên, khi tới đây lập tức bị cảnh sắc quyến rũ. Lão nhân gia còn phát hiện được ở trong núi có phát ra một thứ âm thanh rất huyền bí, cho rằng đó là “Cửu thiên huyền âm, nghệ xuất Càn Khôn, chứa đựng toàn bộ thiên cơ địa mạch.”

Thế nhưng thủy tổ cất công tìm nơi phát âm đó, nhưng không thấy gì, không biết tiếng đàn từ đâu phát ra?

Thủy tổ bỏ ra rất nhiều thời gian tìm tòi, nhưng tiếng đàn huyền ảo đó vẫn cứ vang lên đầy huyền hoặc mà không sao xác định được.

Lão nhân gia thất bại trong việc lần ra xuất xứ tiếng đàn, đành nghiền ngẫm từ âm thanh huyền diệu đó mà sáng tạo ra Hoàng Sơn kiếm pháp, nhưng không sao tạo thành một mạch kiếm liên tục được.

Thủy tổ quyết định ở lại Hoàng Sơn hy vọng sẽ từ tiếng đàn mà tiếp liền mạch kiếm nhưng dù cố gắng đến đâu cũng không được toại ý.

Trước lúc lâm chung, thủy tổ di ngôn cho hậu thế hãy cất công tìm ra xuất xứ tiếng đàn để hoàn thành kiếm pháp, nhưng từ đó tới nay tiếng đàn thỉnh thoảng vẫn phát ra nhưng không ai thực hiện được di nguyện của thủy tổ.

Tới đó nàng thở dài kết luận:

- Có lẽ duyên của bốn cung chỉ tới đó mà thôi!

Gia Cát Minh Châu nghe kể rất lấy làm kinh dị, mới biết rằng Bách Phụng cung có một đoạn tình khúc thú vị như thế.

Hắc Yến Tử nhìn Thiên Long hỏi:

- Tướng công! Chàng có nhớ được đoạn âm giai đó không?

Thiên Long gật đầu nhưng không đáp, ánh mắt chợt rực sáng, như vừa phát hiện ra điều gì tối quan trọng.

Đột nhiên chàng rời bàn đứng lên bước tới cuối sảnh, ấn tay vào chuôi kiếm rút ra múa lên mấy vòng.

Bốn nữ nhân ngơ ngác nhìn chàng không hiểu ra chuyện gì.

Chỉ thấy thế kiếm của Thiên Long từ chậm bỗng nhanh dần, chỉ nhìn qua cũng biết chàng đang luyện một thứ kiếm pháp vô cùng huyền diệu.

Thiên Sơn Tử Phụng thì thầm:

- Chẳng lẽ chàng ngộ ra từ tiếng đàn tối qua mà diễn thành kiếm pháp? Vì chung sống với chàng sáu bảy năm nhưng chưa bao giờ chàng luyện kiếm pháp như thế cả!

Hắc Yến Tử nói:

- Rất có khả năng!

Đoàn Uyển Ngọc mừng rỡ nói:

- Tạ thiên tạ địa! Nếu vậy thì đại phúc cho phái Hoàng Sơn quá! Đúng là thiên duyên rồi...

Nói tới đó nàng chợt đỏ mặt lên.

Hắc Yến Tử liền chế nhạo:

- Thiên duyên thế nào? Muội định nói rằng Bách Phụng cung có một vị nữ tể đúng không?

Bốn người đã coi nhau như chị em ruột thịt, hơn nữa chính Thiên Sơn Tử Phụng đã mở lời đề nghị Đoàn Uyển Ngọc trở thành tỷ muội loan phòng cùng ba vị phu nhân, vô hình trung họ đã chấp nhận nàng.

Đoàn Uyển Ngọc tuy thẹn thùng nhưng không tiện giấu giếm nữa, mặt đỏ ửng nói:

- Ba vị tỷ tỷ! Tiểu muội không dám giấu, trái tim mình đã thuộc về chàng mất rồi. Nếu đều đó làm cho ba vị...

Thiên Sơn Tử Phụng ngắt lời:

- Cái đó không sao! Uyển muội đừng nói thế, ngay từ khi chúng ta gặp muội lần đầu, đã biết rằng đây là thiên duyên, dù có tránh cũng không được...

Đoàn Uyển Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Thiên duyên?

Thiên Sơn Tử Phụng gật đầu:

- Không sai! Khi Thiên Long lạc vào Càn Khôn động phủ, luyện thành tuyệt học, ta tình cờ rơi xuống đó, suốt mấy năm không sao thoát ra được, hai người luyện thành võ công tối thượng, mới phát hiện trong cốc có một số vật dụng cho truyền nhân gồm một bộ nam, năm bộ nữ y bằng Thiên Tầm, một thanh trường kiếm với năm thanh trung kiếm với ngũ sắc tử, hắc, thanh, hồng, hoàng gọi là Thần Long kiếm và Ngũ Phụng kiếm lần lượt là Tử Phụng, Hắc Phụng, Thanh Phụng, Hồng Phụng, Hoàng Phụng kiếm, đặc biệt có một câu sấm viết rằng, “Nhất long ngũ phụng do thiên định, Ngũ phụng triều dương thần tiên du.” Như thế không phải thiên duyên là gì?

Đoàn Uyển Ngọc tuy lòng đã rộn lên, nhưng vẫn cố hỏi:

- Nhưng cái đó... có dính dáng gì đến tiểu muội đâu?

Thiên Sơn Tử Phụng cười mỉa nói:

- Muội đã biết còn cố hỏi làm gì chứ? Hiệu xưng của muội là Hoàng Sơn Phi Phụng, sao lại không liên quan?

Đoàn Uyển Ngọc đỏ bừng đôi má, nhưng lòng rộn rã niềm vui.

Chợt nghĩ đến thái độ kiên quyết của Thiên Long, nàng bần khoản nói:

- Đại tỷ, nhưng chàng...

Thiên Sơn Tử Phụng cười đáp:

- Uyển muội cứ yên tâm đi! Đã gọi là thiên duyên, chàng muốn tránh né thế nào cũng không được đâu. Giống như nhị muội, tam muội, lúc đầu chàng phản ứng rất quyết liệt, nhưng sao thoát được tơ trời?

Hắc Yến Tử nói:

- Đại tỷ! Bây giờ trong số năm thanh Ngũ Phụng kiếm thì bốn đã có chủ, như vậy là chúng ta cần phải tìm cho tướng công một vị phu nhân nữa...

Thiên Sơn Tử Phụng cười nói:

- Đã gọi là thiên duyên sao lại phải tìm? Hơn nữa ta thấy rằng chủ nhân của thanh Hồng Phụng kiếm đã có rồi!

Hắc Yến Tử và Gia Cát Minh Châu đồng thanh hỏi:

- Có rồi? Ai vậy?

Thiên Sơn Tử Phụng làm ra vẻ bí ẩn nói:

- Thiên cơ bất khả lậu!

Hắc Yến Tử trầm ngâm nói:

- Hồng Phụng kiếm...

Mắt nàng chợt sáng lên, hỏi:

- Đại tỷ, có phải là Hồng Y La Sát Hoàng Phủ Tuệ Quân không?

Thiên Sơn Tử Phụng gật đầu:

- Ta tin đến chín phần rằng chính là cô ta!

Hắc Yến Tử lắc đầu:

- Nhưng Hoàng Phủ Tuệ Quân là ái nữ của Địa sát giáo chủ...

Thiên Sơn Tử Phụng nghiêm mặt hỏi:

- Thì sao chứ? Ta nghe nói nhiều tên giáo đồ Địa Sát giáo lộng hành ức hiếp lương dân, nhưng tổng tuần Hoàng Phủ Tuệ Quân là người rất nghiêm khắc chỉ một năm mà đã xử tội hơn hai trăm người. Có một tổng tuần như thế, Địa Sát giáo không thể coi là ma đạo được. Hơn nữa xưa nay chưa nghe nói giáo phái này có hành vi xâm hại các môn phái khác.

Gia Cát Minh Châu nói:

- Chỉ cần nữ nhân đó nhân phẩm tốt là được, tà phái hay chính phái thì có sao đâu? Nghe đại tỷ nói cô ta là một vị tổng tuần nghiêm khắc như vậy là tốt, chỉ không biết tài sắc...

Thiên Sơn Tử Phụng ngắt lời:

- Về sắc đẹp thì khỏi chê, rất xứng đáng với tỷ muội chúng ta, còn võ công Hồng Y La Sát nguyên là ngoại diệt của Trường Bạch Lão Quái, được vị cao nhân đó nuôi dạy từ nhỏ, chỉ e võ công còn cao hơn chúng ta nữa...

Bốn người vừa nói chuyện vừa quan sát Thiên Long luyện kiếm.

Lúc này thấy chàng dừng tay, Đoàn Uyển Ngọc liền bước lại gần hỏi:

- Long ca! Có phải... vừa rồi huynh đã tham ngộ từ tiếng đàn mà biến thành kiếm pháp hay không?

Thiên Long gật đầu, đưa tay lau mồ hôi trán.

Đoàn Uyển Ngọc run giọng hỏi:

- Không ngờ ước nguyện của thủy tổ mấy trăm năm trước đến bây giờ mới được thực hiện... chỉ là tiểu muội nghe kiếm âm của huynh không giống kiếm âm mà gia mẫu học được từ kiếm pháp thủy tổ, vì sao thế?

Thiên Long tra kiếm vào bao trở lại bàn ngồi, thông thả giải thích:

- Tối qua ngu huynh nghe tiếng đàn quá huyền diệu nên chăm chú lắng nghe, nhưng qua một đoạn thì dứt, trong lòng rất bồn khoăn, tự hỏi vì sao người kia không đàn nữa? Vừa rồi nghe Uyển muội nói rõ nguyên nhân, ngu huynh chợt nhớ trong một pho sách ở Càn Khôn động phủ bàn đến Đạo gia có viết rằng thủy tổ Thái Thượng Lão Quân có hai vị đệ tử là Quỷ Cốc Tử và Cửu Thiên Huyền Nữ. Huyền Nữ là người đầu thai thành đệ tử của Thái Thượng Lão Quân dùng thiên cơ sáng tạo ra Thiên Cơ Phổ. Nghe Uyển muội nói rằng lệnh thủy tổ nghe đàn mà luyện thành kiếm pháp, ngu huynh mới hiểu ra, liền nhớ lại chi tiết cả khúc tấu, dường tượng giống như âm thanh của kiếm khí mới thử xem, quả nhiên cả bản tấu là một pho kiếm pháp cực kỳ tinh diệu!

Bốn nữ nhân nghe nói xong gật đầu xúng kỳ.

Đoàn Uyển Ngọc hỏi:

- Vì sao Đại Diễn Diệu Thiên kiếm pháp của bốn môn do thủy tổ ngộ ra từ tiếng đàn đó mà không liên thủ, trong lúc Long ca vừa diễn kiếm lại liền miên bất tuyệt như vậy?

Thiên Long cười đáp:

- Thực ra tiếng đàn chỉ trắc ở ở cung Thương, nhưng nó là liên với Bộc, biến tấu sẽ từ đó mà ra, tuy khác nhau nhưng có khả năng quy nhất. Vừa rồi ngu huynh không dừng ở cung Thương mà tiếp một vài âm để sang cung Bộc, qua một lúc mới biến hóa được nhuần nhuyễn.

Chàng vừa nói tới đó thì chợt nghe từ bên ngoài vang lên tiếng cười sang sảng như chuông.

Tiếng cười nghe thật huyền diệu, như gần như xa, không biết cự ly, không xác định được phương hướng, khi thì giống như từ đông truyền lại, lúc tưởng như từ tây vắng sang.

Thiên Long biết có cao nhân liền rời ghế đứng lên bước ra cửa đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm.

Bốn mỹ nữ cũng bước theo.

Tiếng cười huyền ảo vẫn không ngừng phát ra nhưng vẫn không xác định được cự ly phương hướng.

Thiên Long vận công Thông Thiên Nhĩ, ngẩng đầu nhìn thấy trên đỉnh núi cách chừng bốn mươi trượng có một con bạch hạc cực lớn đang bay, sải cách của nó ít nhất phải tới hai trượng!

Con hạc thả lượn lơ trên đỉnh núi một cách du nhàn, thấp thoáng trên lưng nó có một nhân ảnh.

âm thanh từ trên lưng hạc phát ra sang sảng như chuông:

- Hô hô hô.... Đa tạ tiểu hữu đã hoàn thiện pho kiếm pháp của bốn môn! Tiểu hữu quả là một nhân tài trăm năm hiếm có, không những võ công kiệt xuất mà kiến thức cũng thật uyên bác, giúp bốn cung giải được câu đố hiểm hóc mấy trăm năm, làm cho lão phu từ nay mới được sáng khoái. Để phúc đáp đại ân, có yêu cầu gì thì tiểu hữu cứ nói ra một tiếng, nếu đủ khả năng, lão phu quyết không từ chối!

Đoàn Uyển Ngọc chợt kêu lên:

- Gia gia đã trở về! Gia gia...

Nàng hướng lên trời, hai tay múa may, dáng điệu vô cùng mừng rỡ.

Chợt thấy con bạch hạc chao nhẹ đôi cánh, từ từ hạ thấp độ cao, cuối cùng duỗi chân đáp xuống giữa quảng trường tiền sảnh.

Năm người vội vã xuống lầu chạy tới.

Trên lưng đồ sộ của con bạch hạc ngồi bệ vệ một lão nhân đã ngoài trăm tuổi, tóc bạc như sương, râu trắng như cước dài phủ ngực, da đỏ như tiên đồng, khuôn mặt nhìn rất thánh thiện.

Thiên Long nghĩ thầm:

- Theo truyền ngôn thì vị này nguyên là Bách Phụng cung chủ từ hai đời trước, trác hiệu Hoàng Sơn Tiên ông. Quả là một bậc tiên phong đạo cốt!

Bạch phát lão nhân chờ mọi người tới gần mới nhún mình nhảy xuống đất, không bay lên một hạt bụi.

- Gia gia!

Đoàn Uyển Ngọc nhảy bổ vào lòng lão nhân, miệng cười nhưng nước mắt tuôn rơi lã chã.

Bạch phát lão nhân cười nói:

- Nha đầu! Người đã lớn sao vẫn như con nít vậy chứ? Không sợ quý khách cười cho sao? Mau giới thiệu mấy vị với gia gia đi!

Không chỉ Thiên Long đoán ra vị này là Hoàng Sơn Tiên ông mà cả ba vị phu nhân cũng biết, cùng quỳ xuống nói:

- Vãn bối âu Dương Thiên Long và ba vị tiện thê xin bái kiến Tiên ông! Chúc lão nhân gia vạn thọ vô cương!

- Vãn bối Trần Văn Phụng...

- Vãn bối Triệu Thanh Thanh...

- Vãn bối Gia Cát Minh Châu...

Hoàng Sơn Tiên ông phát tay nói:

- Mời bốn vị đứng lên đi! Xin đừng khách khí!

Bốn người đứng lên.

Hoàng Sơn Tiên ông nhìn Thiên Long nói:

- Tiểu hữu! Nếu không chê nha đầu Uyển Ngọc thì cứ gọi ta một tiếng gia gia là được! Các vị cứ tiếp tục dự tiệc đi, lão phu vào cung một chút, lát nữa chúng ta sẽ gặp lại nói chuyện!

Nói xong lướt mình đi rất nhanh vào hậu cung.

Thiên Long và ba vị phu nhân ở lại Bách Phụng cung thêm mười ngày nữa để làm một số việc cần thiết.

Việc chữa độc cho Giang Nam Tài Nữ không gặp khó khăn gì, chỉ qua hai ngày chiếc Thiên Niên Hạc Đỉnh Hồng trừ đi hai thứ độc chất của Bách Túc Kim Ngô và Song Vỹ Độc Yết, việc trị độc đã thành công.

Sau đó Giang Nam Tài Nữ bình phục rất nhanh.

Phu thê Thiên Long còn ở thêm mấy ngày du ngoạn hầu khắp vùng Hoàng Sơn, nhưng việc chủ yếu là Thiên Long dùng kiếm pháp mình lĩnh hội được truyền cho Đoàn Uyển Ngọc.

Cũng trong những ngày đó, được sự khích lệ của Hoàng Sơn Tiên ông và Giang Nam Tài Nữ và ba vị phu nhân ra sức thuyết phục, Thiên Long đành đồng ý hợp duyên với Đoàn Uyển Ngọc nhưng cung chủ chưa bình phục nên chưa tiến hành hôn lễ.

Ngày đoàn tụ chẳng tày gang.

Sau bữa đại tiệc tiễn hành, Đoàn Uyển Ngọc và Ính Cô lưu luyến tiễn quý khách đến tận chân núi, rớm lệ nhìn theo năm kỵ mã cho đến khi khuất bóng.

Hôm đó tới Tuyên Thành.

Vì không có việc gì cấp thiết nên hành trình rất chậm, Kim Cương Thần Tiền Nhị cùng Kim Linh, Kim Lợi mặc sức du sông ngoạn thủy.

Sắp tới thành, chợt nghe phía sau có tiếng vó ngựa rầm rập.

Thiên Long và ba vị phu nhân quay lại nhìn, thấy trong đám bụi đường mù mịt có một đoàn kỵ mã phóng qua, có tới sáu bảy chục người. Tiếng ngựa hí, tiếng roi, tiếng người thét tạo thành một thứ âm thanh hỗn độn.

Đoàn kỵ mã phi tới gần như một cơn lốc.

Cách mấy phu thê chừng năm trượng, tên kỵ sĩ đi đầu chợt trở roi nói:

- Đường chủ! Chính là bọn chúng!

Lập tức vang lên một tiếng quát lệnh, cả đoàn kỵ sĩ nhất tề ghì cương cho ngựa phi chậm lại.

Thiên Long biết việc này liên quan đến mình, không cần nhìn lại nữa, cứ tiếp tục cho ngựa phi nước kiệu thong thả tiến như trước, thấp giọng nói:

- Chắc bọn này đuổi theo chúng ta.

Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh nói:

- Chàng đoán chúng là ai?

Thiên Sơn Tử Phụng cười nhạt, thay lời đáp:

- Ngoài Thiên Ma giáo ra, còn ai nữa?

Gia Cát Minh Châu nói:

- Lần trước, ngoài bốn vị hộ pháp cùng năm sáu trăm tên mà còn bị diệt, lần này chỉ có mấy chục tên thì làm được gì chứ? Bọn này quả là vong mạng, đã thấy quan tài rồi mà còn chưa nhớ lẽ!

Thiên Long nói:

- Châu muội đừng chủ quan. Trong số này có ít nhất một tên đường chủ, rất có thể chúng chỉ là đội tiền vệ, sẽ còn nhiều cao thủ tiếp ứng nữa!

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Theo tướng công thì nên xử trí thế nào? Nếu liệu không đối phó được, với cước lực của mấy con ngựa chúng ta, đối phương còn khuya mới đuổi kịp.

Thiên Long nói:

- Cứ chờ xem thế nào rồi sẽ liệu. Muốn chạy thoát cũng không muộn đâu!

Phía sau có tiếng một lão nhân:

- Thế nào? Lại bọn nhãi nhép này sao?

Tên kỵ sĩ đi đầu đáp:

- Bẩm đường chủ, chính là bọn này. Thuộc hạ không nhầm đâu!

Một tên cao giọng nói:

- Xin các vị đi trước dừng ngựa!

Thiên Long biết trước sau gì cũng khó tránh khỏi chạm mặt, bảo ba vị phu nhân quay ngựa lại chờ.

Kim Cương Thần đã biết gặp sự cố, lập tức phi tới đứng bên chủ nhân.

Lúc đó tên hán tử dẫn đường đã ghì cương nhường cho đường chủ phi lên trước.

Đó là một lão nhân tuổi độ thất tuần, đầu tóc vàng hoe rối bù, mắt xanh, nanh vàng, râu lởm chồm sợi vàng sợi đỏ, mặc y phục theo lối người Miêu, tai đeo hai chiếc vòng lớn bằng vàng, trông rất dị tượng.

Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh khẽ nói:

- Chắc tên này là lão đại Ma Lạp Ca, đường chủ Thiên Lô Đường của Thiên Ma giáo...

Lão nhân dừng ngựa giương đôi mắt xanh lơ trừng trừng nhìn phu thê Thiên Long một lúc rồi lắc đầu tỏ ý hoài nghi:

- Chính là bọn nhóc này sao? Hừ! Ta không tin! Các ngươi làm sao mà có bản lĩnh ấy? Tứ đại hộ pháp và không dưới hai trăm người bỏ mạng... Chẳng lẽ chúng có bản lĩnh thần thông?

Tên hán tử đi sau hẳn, cánh tay vẫn còn băng, sợ hãi nói:

- Đường chủ còn chưa biết...

Lão quái nhân quát:

- Câm miệng! Cút đi! Ta không muốn nghe nữa!

Tên hán tử bị thương “ạ” một tiếng ôm đầu lùi lại.

Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh chợt cười khanh khách nói:

- Các vị xem kìa! Đánh chó thì chủ lộ diện thôi! Chỉ cần nhìn phục sức và tướng mạo cổ quái cũng biết lão đầu này là một trong hai tên Miêu Cương Song Quái, đường chủ Thiên Lô Đường của Thiên Ma giáo đây mà! Chẳng những huyết Thái Dương gồ lên mà cả hai hàm răng cũng nhô hết ra như lợn lòi, nhất định võ công cao thâm ghê lắm! Hai tên quái nhân này chính là thủ phạm đã dùng độc chưởng đả thương Bách Phụng cung chủ, lần này nhất định phải nhổ hết bộ răng đi mới trả được thù cho Uyển muội!

Thiên Long nhìn nàng tỏ ý không hài lòng:

- Thanh muội chớ nên khinh địch! Nên biết rằng người luyện độc chưởng, ngoài dùng nó trực tiếp đả thương đối thủ, ngay cả chưởng phong cũng có thể truyền khí độc. Nếu hít phải, nặng thì thụ nội thương, nhẹ thì công lực hao tổn, chúng ta không thể không đề phòng!

Hắc Yến Tử không dám nói nữa.

Mọi người thấy phu quân giáo huấn như vậy là rất đúng nên từ đó không dám khinh địch nữa.

13. Võ Lâm Huyết Kiếp

Lão quái nhân này đúng là lão đại Ma Lạp Ca trong Miêu Cương Song Quái, đương nhiên chẳng coi bốn năm nam nữ trẻ tuổi vào đâu.

Nghe Hắc Yến Tử buông lời khiêu khích như thế, lão tức giận gầm lên:

- Yêu tặc! Ta đánh nát thân ngươi!

Lão quát to đến nỗi làm cho con ngựa của Gia Cát Minh Châu hoảng sợ nhảy lùi lại mấy bước.

Nàng ghì cương giục nó bước lên chỗ cũ nói:

- Lão quái vật kia làm gì mà hung thế? Muốn gì thì cứ nói diêm dăm một chút không được sao?

Ma Lạp Ca thấy nàng xinh đẹp như thế, giọng nói cũng dịu dàng dễ nghe nên nguôi giận, cười khùng khục nói:

- Thôi được! Ta sẽ nói nhỏ hơn. Nha đầu ngươi đừng sợ! Bây giờ nghe ta hỏi đây, ngươi bao nhiêu tuổi? Còn gia gia bà bà gì không? Để ta tìm giúp cho một chàng rể xứng đáng, đồng ý chứ?

Gia Cát Minh Châu bĩu môi nói:

- Lão quái vật nói bậy bạ gì thế? Ai khiến ngươi làm chuyện mai mối? Ta đã có Long ca rồi!

Ma Lạp Ca chỉ tay sang Thiên Long hỏi:

- Người nói tên thư sinh bệnh hoạn đó chứ gì? Không được! Hắn tuy đẹp mã thật nhưng sức trời gà không chặt thì ích gì chứ? Ta có một nhi tử vừa tuần tú, võ công lại cao cường, là đệ nhất dũng sĩ ở Miêu Cương đấy! Khi gặp nó nhất định cô sẽ mê tít ngay thôi!

Hắc Yến Tử cười khanh khách nói:

- Lão quái vật! Người có nhi tử rất tuần tú? Cũng mất lời rằng vẫu, đầu bù tóc rối như người vậy chứ gì? Hô hô hô!

Ma Lạp Ca lại rít lên:

- Nha đầu cầm miệng! Lão phu không nói với người!

Gia Cát Minh Châu nói:

- Ta cũng thế! Không nói những chuyện nhảm nhí nữa! Nếu người không cút đi thì chuẩn bị mà nộp mạng!

Ma Lạp Ca không giận, cười khùng khục nói:

- Nha đầu! Ta đã chọn người làm dâu rồi! Bất kể người có nguyện ý hay không cũng phải theo lão phu về Miêu Cương.

Gia Cát Minh Châu “hừ” một tiếng nói:

- Nhưng ta thì chỉ muốn nhổ mấy chiếc răng nanh của người thôi!

Ma Lạp Ca cười hô hô nói:

- Nào! Bây giờ hãy tập lễ phép đi là vừa! Có đời thuở nào con dâu lại hỗn hào với nhạc phụ đại nhân như vậy?

Gia Cát Minh Châu không nén nổi quát lên:

- Lão quái vật! Tiếp chiêu!

Dứt lời rời khỏi lưng ngựa lao sang, vung hai nắm tay nhỏ nhắn đánh thẳng tới ngực Ma Lạp Ca.

Sau khi được Thiên Long dẫn thông hai kinh mạch Nhâm Đốc, điều trị khỏi Tam âm Tuyệt Mạch, lại qua một thời gian được trưởng phu và đại tỷ chú tâm truyền thụ Càn Khôn Thần Công và âm Dương Hòa Hợp Thần Công, công lực của Gia Cát Minh Châu đã tăng tiến hơn trước rất nhiều lần, bây giờ so với Ma Lạp Ca không thua kém bao nhiêu.

Trong lúc tức giận, nàng vận tới mười thành Càn Khôn Thần Công vào song chưởng đánh ra nên uy lực rất lớn.

Chỉ thấy cuồng phong nổi lên bao trùm toàn thân lão quái, dư lực đẩy sang bên thuộc hạ xung quanh làm hai ba tên ngã ngựa, mấy tên khác hốt hoảng nhảy lui.

Ma Lạp Ca thấy đối phương lao sang, vốn không coi ra mùi mè gì, chỉ nhếch mép cười nhạt, bụng nghĩ thầm:

- Nha đầu này thật không biết sống chết! Thế càng hay! Chờ nó lao tới ngang tầm thì vươn tay chop lấy đem về Miêu Cương, coi như nó tình nguyện vậy.

Nào ngờ chưởng vừa xuất, kinh phong đã nổi lên mãnh liệt đến thế!

Tay vừa đưa ra định bắt lấy Uyển mạch đối phương thì cảm thấy chưởng kinh uy hiếp tất cả các huyết đạo toàn thân, lão vô cùng kinh hãi vội vàng bật người khỏi lưng ngựa lùi lại hai bước mới thoát hiểm, nhưng cũng bị một chưởng đánh trúng vai đau nhói, gương mặt xanh lét ngơ ngác nhìn đối phương.

Đến bây giờ lòng khinh địch đã hoàn toàn biến mất, lão đã tin rằng năm người trẻ tuổi trước mặt mình quả thật hoàn toàn có thể tiêu diệt tứ đại hộ pháp và hai trăm tên thuộc hạ của mình.

Chưởng lực đánh trúng con ngựa làm nó đau quá hí vang nhảy lồng lên, đồng thời kinh phong làm cát bụi cuộn lên mù mịt, bắn rất mặt quần ma.

Gia Cát Minh Châu thấy Ma Lạp Ca nhảy lùi, lướt tới trước mặt lão đưa tay lên sẵn sàng đánh tiếp, miệng quát vang:

- Người sợ rồi chứ gì? Bây giờ mà còn dám nói năng bậy bạ nữa, xem chừng bốn phu nhân đánh gãy răng đấy!

Thiên Long và Thiên Sơn Tử Phụng, Hắc Yến Tử thấy nàng hung hăng dữ dằn như vậy, không nén nổi phải phì cười.

Kim Cương Thần Tiền Nhị chưa bao giờ thấy tam phu nhân tức giận, nay thấy thế muốn cười to nhưng sợ, vì cố nén nên mặt đỏ tía tai trông rất hoạt kê!

Mà không chỉ ba người, bên phía địch nhân, không ít người thấy một thiếu nữ xinh đẹp, thùy mị, mười phần khả ái lại cố làm ra vẻ hung ác dữ tợn giống như đang diễn kịch, quên mất song phương đang đối địch, cùng bật lên một tràng cười.

Gia Cát Minh Châu không hiểu nguyên do vì sao, nhưng biết chắc rằng nhất định chúng đang cười mình, ngoảnh lại thấy trưởng phu và hai vị tỷ tỷ tuy không cười nữa nhưng mặt vẫn còn đỏ bừng, giận dữ nói:

- Các người... các người khi hiếp ta!

Thiên Long rời lưng ngựa nhảy xuống đến bên nàng buông lời an ủi:

- Châu muội đừng thương tâm! Ta sẽ cho chúng một trận cho muội hả cơn giận!

Rồi nhìn một tên hán tử to lớn ngồi trên lưng ngựa gần đó vẫn còn há miệng cười sằng sặc, quát hỏi:

- Người cười gì?

Tiếng quát của chàng to đến nỗi làm quần ma giật nảy mình, cảm thấy tai ong ong nhức buốt, lập tức ngừng bật.

Riêng tên hán tử cao lớn chính diện ngã nhào xuống ngựa lăn đi mấy vòng, mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc.

Gia Cát Minh Châu thấy vậy nhoen miệng cười, cơn giận lập tức tan biến.

Thiên Long quay sang Ma Lạp Ca hỏi:

- Các hạ có phải là đường chủ Thiên Lôi Đường của Thiên Ma giáo không?

Ma Lạp Ca trừng mắt hỏi lại:

- Thế thì sao?

Thiên Long nghiêm giọng:

- Các hạ tuổi tác cao hơn chúng ta nhiều, cứ sao lại dùng những lời thô bỉ như thế đối với hiền thê tại hạ? Người tưởng rằng dựa vào người đông thế mạnh thì chúng ta không đủ sức trừng trị phải không?

Ma Lạp Ca nhe hàm răng vàng khè gầm gừ:

- Hừm! Tiểu tử chưa ráo máu đầu sao dám nhục mạ lão phu thô bỉ? Người thật đã chán sống rồi!

Dứt lời quát to một tiếng lao tới vươn trảo Chop vào vai Thiên Long.

Thấy Ma Lạp Ca lao tới, Thiên Long không thềm tránh, chờ đối phương lướt tới nửa chừng mới đưa song chưởng lên, một Chop sang tay phải, một đánh vào ngực, đồng thời tung song cước đá lên hai bắp chân lão quái.

Một chiêu hai thức rất nhanh và đầy uy lực, chỉ chớp mắt đã tới mục tiêu.

Ma Lạp Ca kinh hãi rướn người lên mấy thước tránh chiêu, người cuộn tròn lại, tay trái phát chưởng nhắm vào Bách Hội huyệt địch nhân.

Phản ứng của lão ma cũng mau lẹ dị thường.

Thiên Long nghiêng mình tránh, thừa thế đánh trả lại một chiêu.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, thân thể to lớn của Ma Lạp Ca bật lùi lại hơn một trượng đáp xuống đất.

Lẽ ra vừa rồi Thiên Long có thể đả thương đối thủ, nhưng vì lần đầu gặp một cường địch như Miêu Cương Song Quái nên có chút huy kỵ, không dám công xuất toàn lực.

Mặt khác chàng có ý lợi dụng một người có công lực cao thâm lừng danh giang hồ và đầy kinh nghiệm để hoàn thiện các thứ võ công mà mình đã học được trong Càn Khôn động phủ chưa có điều kiện ứng dụng để bồi bổ những khiếm khuyết nên chường chỉ xuất năm sáu thành công lực.

Mặc dù thế, Ma Lạp Ca cũng phải toát mồ hôi.

Với mục đích đã định, chàng lại tiếp tục lao vào tấn công làm Ma Lạp Ca phải tận lực đối phó, nhưng trước sau cũng chỉ xuất có năm sáu thành công lực, không muốn nhanh chóng kết thúc cuộc chiến.

Người của cả hai bên không ai hiểu ra ý đồ của Thiên Long, cũng không biết chàng chỉ mới dùng có một nửa công lực đối địch.

Quần ma thấy chàng còn trẻ tuổi mà đã có công lực võ học không kém gì đường chủ của mình, đều tỏ ra kinh dị.

Trái lại, ba vị phu nhân và Kim Cương Thần Tiền Nhị thấy hai đối thủ sức bình lực định, lại tỏ ra lo lắng nghĩ thầm:

- Trong Thiên Ma giáo còn có người võ công cao hơn Miêu Cương Song Quái, ít ra giáo chủ và Càn Khôn Nhất Quái, nay công tử không thắng được lão quái vật này thì làm sao đối phó nổi với Thiên Ma giáo?

Mặc dù vậy họ vẫn không nao núng tinh thần.

Tuy nói là bất phân thắng bại, nhưng nhìn qua cũng thấy rõ chàng đang chiếm ưu thế, công nhiều hơn thủ, đáng vẻ rất u nhàn, chiêu thức đánh ra đều chủ động, phòng thủ rất hiệu quả.

Về so sánh lực lượng, chỉ cần Thiên Long không bại, bốn người còn lại cùng với hai con Kim Mao Hầu đối phó với bảy mươi tên còn lại không thành vấn đề.

Quan sát một lúc, Thiên sơn Tử Phụng nhíu mày lắm bầm:

- Quái lạ! Có mấy chiêu tướng công có thể thừa thế đánh bại lão ma, làm sao lại thu chiêu chứ? Đối với hạng ma đầu đó, cần gì phải hạ thủ lưu tình?

Hắc Yến Tử nói:

- Thiên Long vốn lòng dạ thiện lương, đối với Miêu Cương Song Quái vốn không thù không oán...

Gia Cát Minh Châu hậm hực nói:

- Sao lại không chứ? Chẳng phải hai tên ma đầu đó dùng Bách Độc Chưởng suýt hại mạng Bách Phụng cung chủ hay sao?

Lúc đó song phương đã giao chiến gần một trăm chiêu, kiếm chưởng cùng thi triển.

Ma Lạp Ca càng đánh càng kinh. Là người trong cuộc, lão biết rõ đối phương còn chưa dốc tận sở học, hình như cũng chưa dốc toàn lực, bởi vì chưa lần nào lão bức được thiếu niên vào thế hạ phong, trái lại không ít lần lão rơi vào hiểm cảnh, phải tận lực mới thoát được.

Đáng sợ nhất là đối phương thi triển rất nhiều loại võ học thặng thừa mà lão không biết cách hóa giải, thậm chí không biết đó là võ công gì và xuất xứ từ đâu.

Trong lúc đó thiếu niên hình như dễ dàng hóa giải mọi chiêu thức của lão, ứng phó rất linh hoạt.

Lão kinh hãi nghĩ thầm:

- Làm sao một tiểu tử mới hai mươi hăm một tuổi mà có nội công thâm hậu, võ học uyên thâm đến thế? Mình đã từng giao chiến với không ít cao thủ, gần như hạng tiền bối khắp Trung Nguyên chẳng ai mà không biết, thế mà chưa từng gặp ai lợi hại như tên này. Xem hấn xuất thủ, cả công lực và võ học nếu chưa luyện

tới một giáp quyết không thể đạt tới trình độ đó! Chẳng lẽ hần là một lão niên trăm tuổi nhưng luyện được thuật cải lão hoàn đồng? Thế còn mấy con nha đầu kia... Không có lý!

Chốc lát đã qua hai trăm hiệp.

Ngoài trăm chiêu, Ma Lạp Ca chẳng cần nguyện đến thân phận nữa, đã thi triển Bách Độc Chương quyết lấy mạng đối phương.

Nhưng có một điều khiến lão vô cùng sửng sốt là độc chương hầu như không có chút tác dụng gì đối với thiếu niên này.

Lúc đó Ma Lạp Ca đã sức tàn lực kiệt, chỉ còn hy vọng vào độc chiêu cuối cùng là Bách Độc Chương, nếu thất bại chỉ còn một chết, còn sức đâu mà kháng cự?

Đó là sự thực, vì sau hai trăm chiêu khổ đấu, ngoài ra còn thi triển Bách Độc Chương, hiện giờ lão quái chỉ còn thi triển được ba bốn thành công lực nữa mà thôi. Vừa rồi xuất cả mười thành mà không kháng cự nổi, bây giờ chỉ còn ba bốn thành thì có khác gì bó tay chịu trời?

Ma Lạp Ca nghĩ tới đó mà phát run, quả nhiên điều lão lo sợ đã xảy ra!

Thiên Long xuất liền ba chiêu nhằm vào ba yếu huyệt trên người đối phương là Thái Dương huyệt, Khúc Trì huyệt và Lao Cung huyệt điểm sang.

Ma Lạp Ca như mũi tên đã bay hết tầm, đưa hết tàn lực vào hữu chưởng đánh ra.

Đó là chiêu tối hậu, vận tới mười hai thành công lực thi triển Bách Độc Chương quyết phân sinh tử.

Lão biết rằng hôm nay nếu không giết được đối phương thì mình cũng khó thoát được độc thủ, mà cho dù có cơ may tẩu thoát cũng trở thành thân bại danh liệt, không còn mặt mũi nào xuất hiện trong giang hồ nữa.

Đã là chiêu tuyệt mệnh, đương nhiên dốc toàn lực, cả nội công, võ học và khinh công, bộ pháp đều dốc tận bản lĩnh.

Thiên Long không chút hoang mang, đưa song chưởng tiếp chiêu.

Dáng vẻ chàng hết sức trầm tĩnh, chỉ có khác là lần này chàng vận thập thành công lực Càn Khôn Thần Công đánh ra.

Chỉ nghe “bình” một tiếng như trời long đất lở, khúc đường giữa hai đối thủ bị đào lên thành một hố lớn, từ đó sỏi đá bụi cát bắn lên mù trời đất làm cao thủ song phương đứng quan sát tối tăm mặt mũi không nhìn thấy gì, bị áp lực đẩy lùi lại. Chờ một lúc cho khói bụi tan bớt, mới thấy Ma Lạp Ca bị đánh bật ba bước, người lão đảo chực ngã, ngực áo đỏ lôm, máu từ hai bên mép vẫn tiếp tục rỉ ra.

Nhìn sang đối phương thấy Thiên Long [thiếu].

- Làm sao chàng lại để cho lão ma đầu đó dễ dàng chạy thoát như vậy?

Thiên Long thở dài đáp:

- Dù sao thì lão ma đó cũng đã tự biết thân biết phận, thế là đủ. Ngu huynh thấy lần này không nên làm khó hần...

Gia Cát Minh Châu “hừ” một tiếng nói:

- Chẳng lẽ tướng công không nghĩ đến mối thù của mẫu nữ Đoàn Uyển Ngọc vì hai tên quái vật này mà suýt mất mạng?

Bấy giờ Thiên Long mới nghĩ ra, cười khổ nói:

- Quả thật... ta quên mất, vì nghĩ rằng Giang Nam Tài Nữ dù sao cũng đã thoát hiểm...

Chàng cười thiếu náo, nói thêm:

- Thôi được! Lần sau nếu hần vẫn còn theo Thiên Ma giáo gây sự với người trong giang hồ, ngu huynh nhất định sẽ không tha!

Gia Cát Minh Châu tuy vẫn còn hậm hực, nhưng không khỏi cảm động trước lượng bao dung của phu quân nên không nổi trách.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Tướng công! Thiếp thấy rõ ràng tướng công lợi dụng tên ma đầu đó để luyện võ công. Nhưng võ học của chàng căn bản là Vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu, vì sao hôm nay lại thi triển nhiều chiêu thức của các môn phái vậy?

Thiên Long thấy Gia Cát Minh Châu vẫn còn giận, lắc đầu đáp:

- Cái đó sau này ngu huynh sẽ giải thích.

Nhưng Hắc Yến Tử lại tỏ ra kiên quyết:

- Cái gì mà sau này? Bây giờ chúng ta đã là phu thê, lòng chàng cũng những ý thiếp! Chàng không thể bất chấp nguyện vọng của ba tỷ muội thiếp, trái lại, chúng tôi cũng cần phải chia sẻ với chàng tất cả những ưu tư, như thế mới sống với nhau hạnh phúc đến đầu bạc răng long được!

Thiên Long thấy nàng kiên quyết như vậy cũng có lý, đành nói:

- Thôi được! Trước hết ngu huynh xin lỗi vì đã tha cho Ma Lạp Ca mà không qua ý kiến của ba vị phu nhân...

Gia Cát Minh Châu tỏ ra hào sảng nói:

- Thôi được! Cái đó cho qua. Tướng công hãy trả lời câu hỏi của đại tỷ đi!

Thiên Long trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chuyện là thế này... Lần trước bị Thiên Ma giáo vây công, ngu huynh chỉ quan sát mà không xuất thủ, rút ra những ưu điểm và khiếm khuyết qua những chiêu thức mà ba người với Tiền Nhị đã thi triển. Sau khi nghiên cứu Đại Diễn Diệu Thiên kiếm pháp, ngu huynh đúc kết và so sánh với một vài khiếm khuyết mà bốn người gặp phải để bổ sung cho bốn vị. Đó cũng là lý do vừa rồi ngu huynh thi triển võ học của các môn phái để đấu với Ma Lạp Ca và cố tình kéo dài trận đấu như thế. Qua đó đã đúc kết được nhiều chiêu thức bổ ích để sau này truyền thụ lại cho bốn vị.

Ba vị phu nhân bấy giờ mới hiểu ra, cùng cảm kích nói:

- Thì ra tướng công đã vì bọn thiếp mà nghĩ sâu xa như thế... Nếu vậy tha lỗi quái vật đó cũng không có gì đáng tiếc.

Năm người lên ngựa tiếp tục hành trình.

Nói đến sự hùng vĩ của Trường Giang mà không nhắc đến Lư Sơn là một khiếm khuyết lớn.

Lư Sơn cũng là một dãy núi lớn tạo thành hình vòng cung ôm lấy thành Hải Dương trải dài tới năm sáu mươi dặm, trong đó cao nhất là ngọn Hán Dương Phong. Nhưng hùng vĩ nhất phải kể đến Ngũ Lão Phong.

Trèo lên ngọn Hán Dương Phong chỉ thấy dòng Trường Giang như một sợi chỉ nhỏ chảy dài vô tận, còn Hồ Bà Dương thì như một tấm gương soi lấp lánh phản chiếu ánh thái dương, có những mảng khuất trong sương khói, còn Hán Dương thành thì phải chờ sau hoàng hôn mới thấy muôn ngọn đèn phát ra từ thành phố.

Còn Ngũ Lão Phong thì từ xa mấy trăm dặm cũng nhìn thấy rõ, giống như năm lão tăng nhập định ngồi chụm vào nhau, có lẽ vì thế mà thành tên.

Từ Hán Dương nhìn lên thì Ngũ Lão Phong lại giống như một bàn tay năm ngón xò ra. Hầu khắp quanh năm mây trắng ngưng tụ giữa lưng chừng núi như cả năm ngón tay cùng đeo nhẫn, trông rất mỹ lệ.

Hôm ấy phu thê chủ tớ Thiên Long tới Mạc Phụ Sơn, một trong những danh lam thắng cảnh của Lư Sơn, vừa đi vừa ngắm hình sông thế núi.

Vẫn là Kim Cương Thần Tiền Nhị và Kim Linh, Kim Lợi đi trước mở đường.

Đang đi, hai con Kim Mao Hầu chợt kêu lên choe choe rồi chạy vào rừng, lát sau quay lại hoa chân múa tay ra hiệu gì đó.

Thiên Long dừng ngựa hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Kim Cương Thần đáp:

- Công tử, theo chúng mô tả thì có người bị giết ở trong rừng.

- Người hãy vào xem nạn nhân là ai? Còn cứu được không?

Kim Cương Thần phi vào rừng, lát sau quay lại bẩm:

- Người bị giết là một đạo nhân, đã tuyệt khí từ lâu. Trên người trúng hai loại ám khí vào yếu huyệt.

Thiên Long nhíu mày hỏi:

- Như vậy là hung thủ không phải chỉ có một tên?

Kim Cương Thần gật đầu:

- Có thể cho là như vậy! Kỳ Môn huyết bị cấm một mũi phi tiêu, còn Bách Hội huyết trúng một viên Thiết Tật Lê.

- Xung quanh đó có đạo quán gì không?

- Không thấy đạo quán đường xá gì.

Thiên Long chỉ tay về phía trước nói:

- Tiền Nhị, ta nghe cách chừng ba dặm có tiếng binh khí chạm nhau, hẳn là đang xảy ra một cuộc đấu. Rất có thể bọn người đó có liên quan đến cái chết của đạo nhân này.

Kim Cương Thần không luyện được Thông Thiên Nhĩ nên không nghe được âm thanh xa như thế, chỉ biết vâng lệnh lên ngựa phóng đi.

Quả nhiên đi chừng ba dặm, sơn đạo lọt vào giữa khu rừng rậm, thấy mười mấy tên hán tử bận thanh bào, tay cầm các loại binh khí đang vây lấy hai trung niên đạo sĩ vừa hò hét vừa tấn công kịch liệt.

Hai đạo sĩ đứng dựa lưng vào nhau dùng kiếm chống trả đối phương một cách tuyệt vọng, trên người đã bị nhiều vết thương, xem tình thế thì không còn cầm cự được lâu.

Ngoài ra giữa đường nằm rải rác bảy người vừa chết vừa bị thương, trong đó sáu tên thanh y hán tử và một đạo sĩ.

Kim Cương Thần thấy hai đạo sĩ sắp bị giết đến nơi, liền quát:

- Tất cả dừng tay!

Thấy có người đến, bọn thanh y hán tử cùng ngưng chiến nhưng không lùi lại, vẫn vây lấy hai đạo sĩ, nghi ngại nhìn xem phía sau còn ai nữa không.

Một tên hỏi:

- Các hạ muốn gì?

Kim Cương Thần quát ngựa tiến lại gần, rút Độc Cước Đồng Nhân cầm tay huơ lên quát:

- Đánh nhau thì cũng phải tìm nơi thích hợp, giao chiến ngay giữa đường cản trở hành nhân là nghĩa lý gì?

Sau khi xác định Kim Cương Thần chỉ có một mình, bọn thanh y hán tử trở nên yên tâm, chuẩn bị xuất thủ tiếp.

Tên vừa nói lớn tuổi hơn cả, chừng lối tứ tuần, có vẻ như là kẻ cầm đầu chỉ tay vào mặt y quát:

- Người là ai mà dám chen vào việc của Mạc Phụ Đại Trại của chúng ta? Cút ngay! Nếu không thì cả tên mặt dần người cũng biến thành quỷ không đầu đấy!

Kim Cương Thần cười hô hô đáp:

- Hô hô! Hay đấy! Thì ra Mạc Phụ Đại Trại là bọn lục lâm chặn đường giết người cướp của! Để ta xem các người làm cách nào mà biến Kim Cương Thần Tiền lão gia thành quỷ không đầu!

Bọn thanh y hán tử nghe đối phương tự nhận mình là Kim Cương Thần Tiền Nhị, thấy đều rung động!

Không chỉ riêng chúng mà cả hai trung niên đạo nhân cũng đều giương mắt nhìn y.

Không sai, với thân thể cao lớn hơn người thường tới một cái đầu, tay cầm Độc Cước Đồng Nhân, cưỡi con tuấn mã giống ngựa nòi thiên lý thì khó mà lẫn được!

Nguyên là việc phu thê chủ tớ Thiên Long đại phá Thiên Ma giáo ở Ngạc Châu, giết chết tứ đại hộ pháp và bảy tên hương chủ cùng hai trăm đệ tử của Thiên Lô Nương thánh trước đã làm chấn động võ lâm.

Mấy năm qua có ai dám đụng đến một tiểu tổ của Thiên Ma giáo, đừng nói đến lực lượng chủ lực của cả một Thiên Lô Đường!

Từ đó âu Dương Thiên Long được tôn xưng thành Ngân Y công tử, trong đó Kim Cương Thần Tiền Nhị từ một nhân vật tam lưu trong trận đó đã một mình giết chết tên đầu toạ Tiểu Di Lạc, một tên hương chủ và mấy chục thủ hạ cũng biến thành vị đại tổng quản của Long Phụng Môn, uy danh quả là không nhỏ.

Tên hán tử vừa rồi lớn tiếng, lúc này bỗng trở nên nhũn nhặn, chắp tay cười nịnh nói:

- Ủi chao! Thì ra là đại tổng quản Kim Cương Thần Tiền đại ca đại giá quang lâm bồn sơn!

Từ “tên mặt dần” biến thành Tiền đại ca, chỉ một bước mà thăng tiến nhanh như vậy, hẳn là vị Kim Cương Thần rất lấy làm tự hào!

Y ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì? Đại tổng quản?

Tên hán tử vội đáp:

- Hiện giờ huynh đệ lục lâm suốt vùng nam bắc Đại Giang có ai không biết uy danh đại tổng quản Kim Cương Thần Tiền đại ca? Nay đại ca đã tới địa khu tổng trại, chắc rằng Ngân Y công tử cũng sắp tới đây rồi! Làm sao tiểu đệ dám làm trở ngại hành trình của các vị. Đại ca cứ yên tâm, tiểu đệ ra lệnh cho chúng giải tán ngay!

Không chờ đối phương kịp trả lời, hắn liền khoác tay ra lệnh cho đồng bọn:

- Giải tán ngay! Ngân Y công tử và Tiền đại ca cần qua đây, các người mau dọn dẹp sạch sẽ đường sá để mấy vị quá bước!

Thấy Kim Cương Thần không ngăn cản, bọn thanh y hán tử mừng rỡ, tiếng lệnh chưa dứt đã vội vàng mang đồng bọn bị thương và bị giết lủi nhanh vào rừng.

Chờ đồng bọn đi hết, tên cầm đầu Mạc Phụ Đại Trại hướng sang Kim Cương Thần chắp tay nói:

- Tiền đại ca! Hôm nay tiểu đệ chưa chuẩn bị được gì nên không dám mời tới trại làm khách. Ngày sau đại ca có rảnh, xin ghé vào bồn trại để huynh đệ chúng tôi được róc chén rượu mời. Bây giờ tiểu đệ không dám làm mất thời gian quý giá của đại ca nữa, xin cáo từ!

Nói xong cúi rạp người chào, rồi không chờ Kim Cương Thần kịp đáp, vội vã đi nhanh vào rừng, chớp mắt đã mất hút.

Giá như trước kia, Kim Cương Thần dám can thiệp vào việc của bọn lục lâm thì tất chúng chẳng ngần ngại gì mà không giết thêm một mạng. Nhưng bây giờ uy danh của Ngân Y công tử, Tam Phụng và đại tổng quản Kim Cương Thần cùng hai con Kim Mao Hầu được biến thành Càn Khôn Song Viên đã vang khắp giang hồ, cả chủ lực Thiên Lô Đường Thiên Ma giáo hàng mấy trăm người còn bị tiêu diệt, một trại lục lâm thảo khấu với vài trăm tên cướp đường nhai nhép?

Thôi thì nói nịnh mấy câu mà tháo thân là hơn, có khi chần chừ, chẳng những cả bọn không ai thoát khỏi đây mà có khi cả sơn trại đều bị tận diệt.

Kim Cương Thần cũng không muốn làm khó cho chúng, hơn nữa chưa được lệnh của chủ nhân nên để chúng đi.

Bấy giờ hai trung niên đạo nhân mới thở phào một hơi nói:

- Vô lượng Phật!

Một người cúi xuống đỡ đạo nhân bị thương dậy lúi húi chữa trị, còn người kia bước đến trước mặt Kim Cương Thần chấp tay hành lễ nói:

- Bần đạo là Quảng Thanh ở phái Võ Dương, xin thay mặt luôn cả sư đệ đa tạ đại ân của thí chủ đã giải cứu.

Kim Cương Thần thấy đạo y của Quảng Thanh rách tả tơi, máu và mồ hôi pha lẫn nhau nhiều đám, mặt tái xanh, biết bị thương không nhẹ, liền đáp:

- Đạo trưởng đừng khách khí. Tại hạ cũng chưa xuất thủ, đa tạ gì chứ? Hãy mau cầm máu trị thương đi!

Lúc đó Thiên Long và ba vị phụ nhân cũng vừa phi ngựa đến.

Kim Cương Thần quay lại đón thuật lại sự việc vừa diễn ra, còn giới thiệu đối phương là người của phái Võ Dương.

Thiên Long xuống ngựa tới trước Quảng Thanh đạo nhân chấp tay nói:

- Thì ra đạo trưởng từ Võ Dương Sơn tới... Không biết đạo trưởng có cần phụ thê tại hạ giúp gì không?

Quảng Thanh vội vàng đáp lễ đáp:

- Không dám! Bần đạo đoán thiếu hiệp là Ngân Y công tử âu Dương thiếu hiệp, chắc không sai? Xin đa tạ quý tổng quản đã xuất thủ tương trợ. Bần đạo và hai sư đệ Quảng Tâm, Quảng Đức chỉ bị thương nhẹ chưa đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng, chỉ riêng sư đệ Quảng Thiện...

Tới đó buông tiếng thở dài, mặt chợt sầm xuống.

Thiên Long biết Quảng Thiện tất là đạo nhân bị giết cách đây ba dặm, nhưng người đã chết thì biết làm gì được nữa?

Chàng lại hỏi:

- Không biết đạo trưởng và ba vị sư đệ vì sao xung đột với Mạc Phụ Đại Trại? Hay chúng chặn đường đánh cướp?

Quảng Thanh thở dài nói:

- Chuyện có căn do từ mấy năm trước, sau khi Thiên Ma giáo ra mặt bức hiếp tàn hại võ lâm đồng đạo, gần một năm nay chúng còn hung tàn hơn. Hiện giờ ở nam bắc Đại Giang đã có không ít môn phái nhỏ bị buộc phải gia nhập Thiên Ma giáo, hoặc trở thành chư hầu của chúng mới tránh họa diệt môn...

Chuyện này thì Thiên Long có nghe nói, nhưng không ngờ tình hình lại nghiêm trọng đến mức đó.

Chàng chợt cảm thấy ân hận vì mấy ngày trước đã tha cho Ma Lạp Ca, chỉ e hắn còn tàn hại hơn trước.

Quảng Thanh kể tiếp:

- Chưởng môn nhân của tệ phái thấy tình hình nghiêm trọng như thế liền phân chia huynh đệ chúng tôi đến gặp các danh môn chánh phái trong giang hồ ước định vào rằm trung thu sắp tới cử đại diện đến Võ Dương Sơn để bàn kế hoạch đối phó với Thiên Ma giáo...

Thiên Long thán phục nói:

- Võ Dương quả xứng đáng là một trong những lãnh tụ của võ lâm!

Quảng Thanh kể tiếp:

- Không hiểu vì sao việc cơ mật đó bị tiết lộ. Thiên Ma giáo biết tin liền cho đệ tử và những môn phái quy thuận chúng, kết hợp với một số tổ chức hắc đạo và lục lâm, một mặt truy sát huynh đệ bần đạo, một mặt chuẩn bị tới rằm trung thu sắp tới sẽ huy động lực lượng của tam đường và chư hầu đến Võ Đương để tiêu diệt bốn phái và những đại diện của các phái võ lâm.

Thiên Long nhíu mày nói:

- Không ngờ Thiên Ma giáo bạo hành đến như vậy! Chắc rằng Mạc Phụ Đại Trại cũng là một trong những chư hầu củ a chúng?

Quảng Thanh gật đầu:

- Không sai! Bốn sư huynh đệ bần đạo điều tra được âm mưu của chúng liền hỏa tốc hồi sơn báo tin, tới đây thì bị chúng mai phục sẵn trong rừng đổ ra vây đánh. May Tiên thí chủ tới kịp giải cứu, nếu không chúng nhất định không để huynh đệ bần đạo sống ra khỏi Mạc Phụ Sơn đầu. Đại ân đó xin nguyện sẽ có ngày báo đáp.

Thiên Long nghiêm mặt nói:

- Chúng ta đều là hành sự vì võ lâm chính nghĩa, đạo trưởng đã không tiếc tính mạng, chúng tôi góp chút sức lực tương trợ, so với sự hy sinh của quý phái thì thấm vào đâu mà nói đến chuyện ân với huệ?

Tới đây, Thiên Sơn Tử Phụng chợt nhớ lúc tổ chức hôn lễ ở Triệu gia trang nghe sư phụ Thiên Sơn Thánh Mẫu nói rằng trung thu sắp tới sẽ đến Võ Đương dự ước, nói rằng việc quan trọng, tất là vấn đề mà Quảng Thanh vừa kể.

Nàng liền nhảy xuống ngựa đến gần hai người, hướng sang Quảng Thanh chấp tay nói:

- Tiểu nhân là Thiên Sơn Tử Phụng, đệ tử của Thiên Sơn Thánh Mẫu. Xin hỏi đạo trưởng làm sao biết được tin Thiên Ma giáo chuẩn bị tập trung lực lượng đến Võ Đương định tiêu diệt quý phái và những người đến dự tiệc?

Quảng Thanh chấp tay vội nói:

- Bần đạo còn chưa kiến lễ, chúc ba vị phu nhân an khang! Xin thư thả nghe bần đạo kể tường tận sự việc...

Hắc Yến Tử, Gia Cát Minh Châu cũng đều xuống ngựa đến chào hỏi rồi cùng nghe chuyện.

Quảng Thanh kể:

- vừa rồi, tên đối đáp với Tiên thí chủ là Hung Lang, nhị trại chủ trong Mạc Phụ Đại Trại. Hắn khoe rằng chỉ cần chờ sau tết trung thu, khi tam đường của Thiên Ma giáo kết hợp với một số môn phái chư hầu đến Võ Đương Sơn tiêu diệt bốn phái và những người tham gia dự ước xong, thiên hạ võ lâm sẽ nằm gọn trong tay Thiên Ma giáo. Trước đây bần đạo có nghe một vài tên đệ tử Thiên Ma giáo nói tin tức này, bây giờ Hung Lang khẳng định như thế, còn nói rõ thời gian và địa điểm thì tin rằng tin tức đó không sai.

Thiên Sơn Tử Phụng nghe nó còn bán tín bán nghi, nhưng thà tin là thật còn hơn phủ nhận.

Nghĩ đến sư phụ chắc bây giờ đã tới Võ Đương Sơn và có thể gặp nguy hiểm, nàng lo lắng nói:

- Tướng công! Hồi ở Triệu gia trang, sư phụ nói với thiếp rằng rằm tháng tám sẽ tới Võ Đương Sơn theo lời ước của Thiên Nguyên đạo trưởng để bàn việc quan trọng, chắc rằng lão nhân gia hiện đã tới đó. Hôm nay đã là mười hai tháng tám, chúng ta hãy mau tới đó thôi!

Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh và Gia Cát Minh Châu nghe nói đều lo cuống lên không biết trưởng bối của mình có tham gia ước hội ở Võ Đương không?

Nhưng dù có dù không thì hiện giờ sư phụ của đại tỷ Thiên Sơn Thánh Mẫu còn ở đó, mặt khác võ lâm đồng đạo còn lâm nguy, làm sao thấy chết mà không cứu?

Hắc Yến Tử liền nói:

- Tướng công! Chúng ta đi thôi chứ? Thời gian đã quá cấp bách rồi!

Thiên Long nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Bây giờ thế này... Phu thê chúng ta sẽ lập tức đến Võ Dương Sơn, còn Tiền Nhị cùng Kim Linh, Kim Lợi sẽ bảo hộ ba vị đạo trưởng về sau. Chúng ta hẹn gặp nhau ở quý quan.

Không chờ chàng nói xong, Thiên Sơn Tử Phụng đã vội vàng lên ngựa ra roi phi lên trước.

Hắc Yến Tử, Gia Cát Minh Châu thấy vậy cũng theo nhau nhảy lên yên, quay lại nói:

- Tướng công! Chúng tôi cần đuổi theo đại tỷ đây! Tướng công phải nhanh lên kẻo không kịp đâu!

Những tiếng cuối cùng bị át đi trong tiếng vó ngựa rầm rập.

Nhưng mới phi được vài chục trượng chợt nghe con Bạch Long vươn cổ hí vang, cả hai con ngựa bỗng quay ngoắt lại làm cho cả Hắc Yến Tử và Gia Cát Minh Châu đều ngã xuống.

Hắc Yến Tử đảo người một vòng đáp xuống đất, tay vẫn giữ cương ngựa, giật mạnh quát:

- Súc sinh! Con hắc Phụng đã chạy trước rồi, còn Bạch Long thì cứ mặc nó, quay lại làm gì?

Gia Cát Minh Châu cũng nhún mình nhảy lên yên, quát vào cổ con Thanh Tuyền một roi nói:

- Đồ chết tiệt! Xem ra ngươi cũng đã lên cơn rồi đấy, coi chừng kéo ta buộc cổ lại mấy hôm!

Hai vị phu nhân tiếp tục phóng ngựa đuổi theo đại tỷ.

Thiên Long còn dặn thêm Kim Cương Thần:

- Dọc đường chúng ta có thể tự lo liệu được. Ngươi hãy chăm sóc ba vị đạo trưởng cho cẩn thận, tới trấn gần nhất mua thêm ba con ngựa mà đi cho nhanh. Việc chi tiêu ngươi hãy tự quyết định không cần phải báo lại gì cả. Tới Võ Dương Sơn càng sớm càng tốt!

Kim Cương Thần cúi người đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Lúc này Quảng Thanh đã sơ cứu vết thương co Quảng Đức xong để sư đệ vận công chữa thương, nói mấy lời cảm tạ rồi đứng bên sư huynh.

Thiên Long từ biệt sư huynh đệ Quảng Thanh, nhảy lên lưng Bạch Long phóng theo ba thê tử.

Bốn con ngựa phi hết tốc lực, làm bụi tung mù mịt.

Hôm sau vừa mờ sáng, bốn phu thê rời khách điểm vượt Trường Giang qua Hán Thủy, tới nghỉ tại Cửu Giang.

Đến trưa ngày thứ ba, họ đã tới Võ Dương Sơn.

14. Võ Dương Đại Chiến

Võ Dương Sơn nằm trong mạch núi Kinh Sơn, ngày hôm đó có 4 kỵ sĩ dừng ngựa trước ngọn núi Võ dương. Nam nhân đáng vẻ thư sinh, diện mạo rất tuấn tú.

Ba kỵ sĩ còn lại đều là nữ nhân, từ mười bảy đến hai mươi mốt tuổi, cả ba đều xinh đẹp như tiên nữ giáng trần.

Cả bốn kỵ sĩ không chú ý gì đến hai bên đường, đều chăm chú nhìn lên núi, vẻ sốt ruột.

Không cần nói cũng biết bốn kỵ sĩ đó chính là Thiên Long và ba thê tử Thiên Sơn Tử Phụng, Hắc Yến Tử và Gia Cát Minh Châu.

Lúc đó cánh cổng lớn của sơn môn đóng chặt, bên ngoài có tới năm mươi tên hắc y hán tử tay cầm đao kiếm đứng chặn gác cổng.

Bên tả có bảy tên chặn trước mặt đám người trẻ tuổi bận thanh y, dáng hung hăng chỉ chực động thủ.

Còn bên hữu có tới mười mấy tên đang vây lấy hai vị hòa thượng và một lão nhân, song phương giao chiến kịch liệt.

Từ xa, Thiên Long đã nhận ra tình hình, vung roi quất ngựa quát:

- Nhanh lên! Chúng ta đã chậm mất một bước để Thiên Ma giáo chiếm được Vô Đương rồi!

Thiên Sơn Tử Phụng đi sát ngay sau chàng, giọng lạc hẳn đi:

- Nếu thế thì gia sư nguy mất! Tướng công! Nếu đã chiếm được Vô Đương, vậy chúng động thủ với ai thế?

Thiên Long đáp:

- Chắc họ là người của các môn phái đến dự ước. Theo hẹn thì tối nay mới bắt đầu, tức còn hai canh giờ nữa.

Hắc Yến Tử nói:

- Hy vọng còn chưa quá muộn!

Trước sơn môn, đám hắc y hán tử bước ra hai lão nhân tuổi độ lục tuần, một lão mặt trắng râu thưa, lão kia mặt đen râu rậm.

Lão mặt trắng chỉ vào bốn kỵ sĩ đang phi tới như bay quát:

- Đứng lại!

Bốn kỵ sĩ gò cương giảm tốc độ nhưng không dừng lại.

Lão nhân mặt trắng râu thưa lại quát:

- Bây giờ Vô Đương Sơn đã phong bế môn khẩu. Ai không có việc gì thì quay trở lại, nếu không sẽ bị bắt chờ xử trị!

Lão nhân mặt đen râu rậm tiếp lời:

- Chúng ta là tả hữu hộ pháp của Địa Sát Đường Thiên Ma giáo, danh xưng Hắc Bạch Song Quái phụng mệnh đường chủ ngăn cản không cho bất cứ ai lên núi. Kẻ nào trái lệnh lập tức giết không tha!

Thiên Long quay lại nói:

- Xem ra chủ lực của Thiên Ma giáo đã nhập sơn cả rồi, không cần nhiều lời vô ích. Ba muội cứ theo ta vào, tên nào ngăn cản cứ giết thẳng tay!

Dứt lời, tay vung Ngân Xà Tiên quất vào cổ ngựa phi tới.

Thiên Sơn Tử Phụng, Hắc Yến Tử và Gia Cát Minh Châu cũng rút bảo kiếm giục ngựa tiến lên.

Lão mặt đen Hắc Quái quát lên:

- Ta bảo đứng lại!

Trả lời hẳn là một ngọn roi lấp lánh ánh bạc quất thẳng vào mặt.

Tên này hốt hoảng lùi lại quát:

-Vây lấy sát Mười mấy tên hán tử vung đao kiếm đổ ra, nhưng Thiên Sơn Tử Phụng như một hung thần, thấy tên nào xông lên là chém ngay tên đó.

Thiên Long đi trước có nhẹ tay hơn, không dùng kiếm, nhưng cứ mỗi roi quất ra là ba bốn tên hán tử ngã xuống giãy đành dạch.

Hắc Yến Tử và Gia Cát Minh Châu cũng gia nhập vào cuộc tàn sát.

Hắc Bạch Song Quái thấy vậy tức giận gầm lên, một tên lao vào Thiên Long, tên kia xông tới Thiên Long quát:

- Nằm xuống!

Hắc Quái vung song chưởng đánh tới ngực Thiên Long nhưng chưởng mới phát được nửa chừng thị bị ngọn roi điểm trúng hai huyệt Kỳ Môn, Đản Trung, người cứng đờ ra không cử động được.

Thiên Long quay roi lại vận công vào ngọn Ngân Xà Tiên làm nó duỗi thẳng ra như ngọn bút điểm sang hai huyết Thần Phong, Ngọc Châm Bạch Quái.

Tên này chưa kịp ngã xuống thì bị Thiên Sơn Tử Phụng phang một kiếm xả làm hai, chết không kịp ngáp.

Gia Cát Minh Châu phi ngựa tới Hắc Quái, vung Thanh Phụng Kiếm lên quát:

- Lão tặc! Tay các người nhuộm đầy máu đồng đạo vô lâm, nếu tha cho các người là trái với thiên đạo!

Hắc Quái biết không còn cơ may sống sót, nhắm mắt chờ chết.

"Sập một tiếng, máu từ cổ họng tên hộ pháp vọt cao lên ba bốn thước, tiếng rú vừa bật ra đã tắt nghẹn lại giữa chừng.

Chỉ chớp mắt, hai ba mươi tên hắc y hán tử trước sơn môn đã bị dọn sạch tinh, không một tên sống sót.

Thiên Long nhìn lại đồng tử thi, nén tiếng thở dài.

Chàng vốn định không chế huyết đạo địch nhân để chúng khởi ngăn trở mình thôi, nhưng ba vị thê tử của chàng lại không thiện tâm như thế, ba thanh Phụng Kiếm tới đâu, quần ma bỏ mạng tới đó.

Thấy cảnh tượng kinh hoàng đó, bọn vây công hai hòa thượng và lão nhân hồn xiêu phách lạc.

Ba người thừa cơ phản công, chỉ chốc lát giành được thế chủ động, sát thương bốn năm tên.

Số còn lại hiểu rằng nếu không sớm thoát thân tất sẽ vong mạng dưới tay ba nữ sát tinh, vội vàng lao chạy vào rừng.

Thiên Long vung Thần Long Kiếm chém đứt chốt cổng, dẫn đầu ba vị phu nhân tiến thẳng vào Tam Thanh Bảo Điện.

Vượt qua một đoạn dốc, chợt nghe bên tả cách mấy dặm vang lên tiếng hô xung sát của hàng trăm người, bốn phu thê lòng như lửa đốt.

Lúc đó còn cách Tam Thanh Bảo Điện chừng hai dặm.

Thiên Long biết Thiên Sơn Tử Phụng đang cấp thiết muốn đến tìm sư phụ ngay, nên nhìn nàng nói:

- Cũng có thể Thánh Mẫu trong đám loạn sát này. Ba muội hãy theo sơn đạo đi trước, hẹn gặp nhau ở Tam Thanh Bảo Điện.

Rồi không chờ ba người phản ứng, chàng buông cương mặc Bạch Long ở đó, thi triển thân pháp Thanh Hư Thượng Long lao về hướng phát ra tiếng la.

Vượt qua sườn đồi tới thung lũng có một tòa đạo quán, ngay từ cổng trở vào nhân ảnh trùng trùng, binh khí lấp lánh, tiếng la hét vang lên làm chấn động cả núi rừng.

Hàng trăm người tăng đạo, tục đều có, đang quần lấy nhau, có nơi hai ba người công một, cũng có chỗ hai ba chục người đang đánh loạn xạ, không phân rõ địch ta, tiếng la hét rộ lên từng hồi, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Trên mặt đất người nằm la liệt, phần đông đã chết đủ mọi tư thế, một số vẫn còn rên rỉ, máu loang đỏ khắp nơi.

Thiên Long chỉ biết căn cứ vào y phục mà phân biệt, cứ nhìn kẻ nào bận hắc y thì coi như là người của Thiên Ma giáo.

Phân định như thế không sai bao nhiêu, chỉ cần nhìn qua cũng thấy Thiên Ma giáo hoàn toàn thắng thế.

Thiên Long đứng trên một ngọn tiểu phong trước đạo quán ngơ ngác nhìn cuộc chiến, thấy ở đâu quần hào cũng đang gặm lăm nguy, dù có thuật phân thân cũng không thể giải cứu cho mấy chục nơi một lúc, không biết nên bắt đầu ứng cứu từ đâu?

Đột nhiên chàng nghĩ ra một cách, liền vận Càn Khôn Thần Công đến mười hai thành, nạp khí Đan Điền hú dài một tiếng.

Tiếng hú phát ra như long gầm hổ rống dội khắp đạo quán, tựa hồ hàng chục con mãnh thú từ khắp nơi nhất loạt gầm lên, âm thanh khiến người ta phải rùng mình sởn ốc!

Có mấy người la lên kinh hãi:

- Cửu Thiên Huyền âm!

Cao thủ hai phái chính tà thấy đều chấn động, một số công lực kém tựa hồ như bị chưởng lực đánh trúng, khí huyết nghịch xung, hốt hoảng bịt chặt tai lại.

Cuộc đấu lập tức đình chỉ.

Chúng nhân ngơ ngác nhìn quanh, không biết Huyền âm phát ra từ đâu?

Có một điều không cần nghi ngờ là có cao nhân xuất hiện, công lực đạt tới mức xuất thần nhập hóa.

Nhưng người đó là ai? ân thân nơi nào? Sẽ trợ giúp bên nào?

Thiên Long mừng thầm vì đã đạt mục đích.

Chàng thôi hú vận công quát:

- Quần tặc Thiên Ma giáo nghe đây! Hạn cho các ngươi trong vòng hai khắc phải rút hết khỏi Vô Đường Sơn, kẻ nào không tuân lệnh hoặc chậm trễ sẽ giống như thân cây này!

Bấy giờ chúng nhân mới định được phương hướng, cùng nhìn lên ngọn phong, thấy thấp thoáng một nhân ảnh bên ngân y.

Tiếng xì xào vang lên:

- Người kia... đứng trên đỉnh cây phong!

-Ngân y nhân... chừng như còn...

Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên đó.

Chỉ thấy ánh bạch quang lóe lên như một con thần long phát ra từ phía ngân y nhân xoẹt tới một thân cây tùng cách đó chừng mười trượng.

ánh bạch quang hoàn toàn giống như một tia chớp, sáng lòa, rất nhanh không ai kịp nhìn rõ...

Cũng không ai hiểu vừa xảy ra chuyện gì thì thân cây tùng lớn hai vòng tay ôm bị tia chớp bắn qua bỗng đổ xuống ầm ầm như giồng bảo.

Không những thế, cả thân cây đồ sộ còn bắn xa chỗ gốc cây bị đứt tới năm sáu trượng!

Mấy trăm người hai phái chính tà đều trở mắt nhìn, không ai tin đó là hiện thực.

Nhưng thân cây vẫn đổ xuống ầm ầm kèm theo một trận bão lớn làm hàng trăm cây nhỏ và vô số cành cây gãy rãng rắc.

Mặt đất run lên như trong cơn địa chấn.

Chúng nhân bỗng đứng phắc ngơ ngác.

Sau chuỗi âm thanh vang động như trời sập là sự tĩnh lặng đến xuất kỳ, cả những người bị thương cũng ngừng rên rỉ.

Trong sự im lặng đến rùng rợn đó, chợt có người hốt hoảng kêu lên:

- Ủi chao... Ngân... Ngân Long... phi ki ếm! Chạy thôi i! Phi ki ếm... giết người... không chớp mắt!

Người khác run cầm cập nói:

- Đã là phi kiếm... thì biết... chạy đâu? Dù có... đằng vân... độn thổ cũng... không thoát!

- Chạy thôi! May ra...

Trong cơn hoảng loạn đến cực điểm, bọn hắc y nhân dẫm đạp lên nhau mà chạy bất kể phương hướng, miễn sao rời khỏi đạo quán, thoát xa Phi Kiếm Sát Thủ.

Không cần đến hạn hai khắc mà chỉ cần một khắc sau, hàng ngàn tên đổ xô ra khỏi sơn môn.

Tới đây, chừng như phần nào đã tránh xa thần chết, chúng dần dần bình tâm lại, nhưng vẫn hỗn độn như trước, ào ào xuống núi, bất chấp thượng lệnh.

Tin Phi Kiếm Sát Thủ xuất hiện loan vào tới Tam Thanh Bảo Điện rất nhanh. Tuy ở đây có rất nhiều đệ tử cao cấp của Thiên Ma giáo nên tình hình yên tĩnh hơn nhưng không ít giáo đồ rí tai thì thầm với nhau, bộ dạng tỏ ra rất khiếp sợ.

Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử, Gia Cát Minh Châu vào tới Tam Thanh Bảo Điện thấy trong quảng trường trước điện tụ tập không dưới một ngàn đệ tử của Thiên Ma giáo và bốn năm trăm đệ tử Vô Đường đứng thành một vòng rộng đối diện nhau.

Trong vòng người có mấy chục đệ tử cao cấp của Thiên Ma giáo và các môn phái trong giang hồ.

Về phía Thiên Ma giáo gồm chánh phó đường chủ Thiên Lô Đường Miêu Cương Song Quái, phó đường chủ Nhân Diệt Đường Tàn Tâm Nhân Ma Đoàn Mộc, đường chủ Địa Sát Đường Độc Thủ Thiên Tôn và phó đường chủ Tuyết Sơn Phi Hồ, Hình Đường đường chủ Huyết Thủ Quái và phó đường chủ Độc Tâm Tôn Giả, ngoài ra còn có hộ pháp, các đường và hương chủ, chừng ba bốn mươi người.

Bên Vô Đường có chương môn nhân Thiên Nguyên đạo trưởng và ba vị sư đệ Thiên Tâm, Thiên Nhất và Thiên Quang đạo trưởng.

Bạch đạo các phái có Thiên Sơn Thánh Mẫu, chương môn nhân phái Thiên Sơn, chương môn nhân phái Côn Lôn Kim Kiếm Thần Tiên và sư đệ Vô Song Kiếm Hiệp, chương môn nhân phái Thanh Thành Phi Vân đạo trưởng và hai tên đệ tử, nhị trại chủ Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại Phiên Giang Long, Thần Châu Nhất Hạc và hai tên đệ tử, hai đại trưởng lão Vũ Y Môn Long Tà và ác Quái, ngoài ra còn có hơn hai chục nhân vật nghĩa hiệp các nơi trong giang hồ.

Về mặt quần hùng đều tỏ ra rất nghiêm trọng. Ba vị phu nhân xuống ngựa, phi thân nhảy qua đầu bọn hắc y nhân đứng vây ở vòng ngoài, đến trước Thiên Sơn Thánh Mẫu, Kim Kiếm Thần Tiên và Phiên Giang Long tham bái:

- Sư phụ!
- Nhị gia gia!
- Sư Phụ! Sư thúc!

Hiển nhiên tình hình lúc ấy rất căng thẳng. Ba vị tiền bối thấy đệ tử đột nhiên xuất hiện, vừa mừng vừa sợ.

Mừng vì sư đồ gặp lại, nhưng sợ vì xem tình thế hôm nay, quần hùng bạch đạo khó kháng cự nổi địch nhân, bây giờ thêm mấy tên văn bối thì chỉ nộp mạng vô ích mà thôi.

Bọn người của Thiên Ma giáo thì đều tỏ ra đắc ý.

Chờ sư đồ chào hỏi nhau xong, đường chủ Thiên Lô Đường Ma Lạp Ca cười hắc hắc nói:

- Bọn tiện tỳ kia! Trương phu các ngươi sợ chết không dám đến, chỉ sai các ngươi đến nộp mạng thôi sao?

Thiên Sơn Tử Phụng tức giận quát:

- Ma Lạp Ca! Hôm đó tướng công chúng ta vì nhân từ mà tha cho cái cầu mạng của ngươi, những tướng về sẽ cải tà quy chánh, tu tâm tích đức, thế mà còn dám tới đây hành hung, buông lời thô bỉ như trước! Lão quái vật! Hôm nay ngươi đừng hòng thoát chết!

Chúng nhân nghe nói thế đều bán tín bán nghi.

Đương nhiên ngay cả người của Thiên Ma giáo cũng không biết Ma Lạp Ca bị bại dưới tay Thiên Long vì hắn đã dẫn thuộc hạ dấu nhem nổi nhục đó, ngay cả sư đệ cũng không cho biết.

Còn cao thủ các phái bạch đạo thì hồ nghi không biết Thiên Sơn Tử Phụng nói thật hay giả.

Tuy họ đều biết chuyện phu thê chàng và Kim Cương Thần tiêu diệt tứ đại hộ pháp, mấy chục hương chủ và hơn hai trăm giáo đồ Thiên Ma giáo ở Ngạc Châu, nhưng bọn hộ pháp thì làm sao mà sánh nổi với Miêu Cương Song Quái?

Ma Lạp Ca bị bẽ mặt, cười hắc hắc nói:

- Chỉ e âu Dương tiểu tử sợ mất vía trốn đi rồi, nếu không lão phu thử xem...

Vừa lúc đó chợt một nhân ảnh từ trên không lướt xuống chao mình đáp xuống giữa vòng người nhẹ như cánh én.

Tiếng la nhất loạt vang lên:

- âu Dương Thiên Long!

- Ngân Y công tử!

Không sai, người vừa xuất hiện là một thiếu niên bận ngân y, dáng vẻ thư sinh, dung mạo tuấn tú, chính là âu Dương Thiên Long!

Chàng quay lại nhìn Ma Lạp Ca cười nói:

- Chúng ta quả là hữu duyên nên mới gặp lại nhau. Tại hạ vừa nghe Ma đường chủ nhắc đến tiện danh, không sai chứ?

Ma Lạp Ca mặt tái xám lại như gan lợn, không biết đối đáp thế nào.

Thiên Long điềm nhiên đi tới trước Thiên Sơn Thánh Mẫu, Kim Kiếm Thần Tiên và Phiên Giang Long chấp tay tham bái:

- Đệ tử bái kiến hai vị sư phụ! Nhị vị gia gia!

Rồi chấp tay hướng sang quần hùng nói tiếp:

- Văn bối âu Dương Thiên Long kiến quá các vị chưởng môn nhân và tiền bối!

Chưởng môn nhân Vô Đương Thiên Nguyên đạo trưởng vẻ mặt trang nghiêm, thần uy lẫm lẫm, bước lên một bước chấp tay nó i:

- Vô Lượng Phật! Bần đạo mà Thiên Nguyên chấp chưởng môn phái Vô Đương, thay mặt cho toàn bộ đệ tử của bốn phái và các vị đạo hữu có mặt ở đây xin cảm tạ âu Dương thí chủ kịp thời đến tương trợ, giải cứu cho vô lâm chính đạo thoát khỏi họa kiếp!

Thiên Sơn Thánh Mẫu cười đáp:

- Đạo trưởng nói thế là khách khí rồi! Vô Đương, Thiên Sơn, Côn Lôn, Thanh Thành, Động Đình thủy trại và các vị hiệp sĩ một lòng vì vô lâm chính nghĩa mà tới đây hợp lực, như vậy đều là người nhà cả, có gì phân biệt đâu? Bây giờ hãy cùng nhau giải quyết việc trước mắt là hơn.

Chợt bên phía Thiên Ma giáo, đường chủ Địa Sát Đường Độc Thủ Thiên Tôn cười hắc hắc nói:

- Thánh Mẫu nói rất đúng! Chúng ta giải quyết dứt điểm là hơn, chỉ có mấy tên nhãi ranh mà làm kéo dài thời gian...

Lão chưa nói hết câu thì chợt vang lên tiếng quát lạnh lạnh:

- Độc Thủ Thiên Tôn! Ngươi cũng tới đây ư? Nộp mạng!

Tiếp đó, một bóng người nhỏ nhắn lướt đi như áng mây tím, chưa kịp nhận ra ai thì Độc Thủ Thiên Tôn thấy ánh kiếm lóe lên, kinh hoảng nhảy lui ba bước tránh kiếm.

Đương nhiên Thiên Long biết ngay người vừa xuất kiếm là ai.

Nhìn lại Độc Thủ Thiên Tôn, thấy đó là một lão nhân tuổi độ thất tuần, thân bận hắc bào, thân thể cao gầy, mắt nhỏ và sắc như rắn, mũi điều hâu, da mặt tái mét như người mắc bệnh kinh niên.

Chàng nghĩ thầm:

- Không ngờ một người bối phận cao như thế mà lại đi ám toán Vân Phụng. Xem ra hôm nay không những giải quyết xong công án mà còn tính cả tư thù, chỉ tiếc không có tên thiếu giáo chủ...

Người vừa xuất kiếm là Thiên Sơn Tử Phụng, thấy cừu nhân lùi lại tiếp tục vung kiếm tấn công.

Độc Thủ Thiên Tôn vừa lùi, vừa đưa chưởng đánh ra chống đỡ.

Thiên Sơn Tử Phụng đáp xuống thu kiếm lại nói:

- Độc Thủ Thiên Tôn! Năm năm trước ngươi dùng độc tiêu ám toán bốn phu nhân xong đánh rơi xuống vực. Hôm nay bốn phu nhân đòi lại món nợ đó, nhưng không cần dùng thủ đoạn ti tiện của loại tà ma các ngươi, cũng không cần chiếm lợi thế về binh khí mà chỉ dùng tay không kết thúc cầu mệnh của ngươi để khi chết không oán hận!

Nói xong tra kiếm vào bao.

Lúc đó Độc Thủ Thiên Tôn mới nhìn ra đối phương, cười hắc hắc nói:

- Thì ra là nha đầu ngươi! Không ngờ trúng độc tiêu của lão phu, bị đánh rơi xuống tuyệt cốc trăm trượng mà vẫn chưa chết! Kể ra mạng ngươi lớn thật! Nhưng hôm nay đã dẫn thân vào chỗ chết thì bốn tọa cho ngươi được toại nguyện!

Thiên Sơn Tử Phụng nổi giận, tả chưởng hoành ngang trước ngực, hữu chưởng vận tám thành Càn Khôn Thần Công đánh thẳng tới cừu nhân.

Độc Thủ Thiên Tôn chỉ nhếch mép cười nhạt, vừa định tung chưởng tiếp chiêu thì chợt cảm thấy một luồng kinh lực hung mãnh ập tới rất nhanh, vội vàng nhảy sang tả tránh, kinh hãi nghĩ thầm:

- Không ngờ mới qua bốn năm năm mà công lực nha đầu này tăng tiến kinh nhân như thế!

Mặc dù vậy, lão tự tin mình dư sức đánh thắng đối phương, chờ chưởng lực tạt qua liền đánh trả lại một chưởng.

Thiên Sơn Tử Phụng cười nói:

- Đánh rất hay!

Nàng không tránh, hữu chưởng thu về, tả chưởng đã vận đủ thập thành công lực đánh ra tiếp chiêu.

Độc Thủ Thiên Tôn thấy đối phương tiếp chưởng, tin rằng mắc mẹo, bụng mừng thầm tự nhủ:

- Như vậy là ngươi chết chắc rồi! Nha đầu ngươi có bao nhiêu hơi sức mà dám đấu với ta đã luyện công một giáp?

Lòng rất tự tin, lão nhằm thẳng chưởng lực đối phương đang đánh thẳng tới.

Cao thủ cả hai bên đều căng mắt ra nhìn.

Ai cũng nghĩ thầm:

- Thiên Sơn Tử Phụng dù võ công cao cường bao nhiêu, chẳng qua chỉ mới luyện công được mười mấy năm mà thôi, làm sao bằng Độc Thủ Thiên Tôn khổ luyện năm sáu chục năm? Như thế chẳng phải là không hiểu lý?

Bình!

Một tiếng nổ lôi động cắt đứt luồng suy nghĩ của mọi người. Tất cả chăm chú nhìn đáp án.

Chưởng lực tiếp nhau đào lên một hố lớn, đất đá bắn lên mù mịt làm chúng nhân chưa kịp nhìn rõ kết quả ra sao.

Chờ một lúc nhìn kỹ lại, mọi người đều ngơ ngác không tin nổi vào mắt mình.

Thiên Sơn Tử Phụng chỉ bị bức lùi ba bước, đã giữ được trầm ổn, trong lúc đó Độc Thủ Thiên Tôn bị bức lùi tới năm sáu bước, thân thể vẫn còn chao đảo!

Chẳng lẽ có tà môn gì?

Một thiếu phụ mới hăm một hăm hai tuổi, làm sao công lực lại cao hơn một lão ma đầu bốn mươi năm trước đã lừng danh thi ân hạ?

Lại thấy Thiên Sơn Tử Phụng “hừ” một tiếng lướt tới, ngũ chỉ cùng xuất điểm tới ngực cừu nhân còn chưa đứng vững.

Độc Thủ Thiên Tôn kinh hãi lùi thêm một bước rồi bất thần tránh sang phải, tung một cước đá vào vùng hạ âm của đối phương!

Thiên Sơn Tử Phụng đỏ mặt thét lên:

- Đồ vô sỉ!

Vừa quát vừa thu chiêu lùi lại.

Nhưng nàng vừa lùi đã tiến, phát một lúc mười mấy chỉ nhằm vào các yếu huyệt khắp vùng ngực và vai lão ma đầu.

Nên biết trong giang hồ có một quy tắc bất thành văn là nam đấu với nữ thì tuyệt đối không được phạm tới vùng ngực và vùng dưới Tiểu Phúc. Đó có thể coi là điều cấm kỵ.

Hành động vừa rồi đã làm Thiên Sơn Tử Phụng nổi sát cơ, quyết lấy mạng địch nhân.

Chỉ chớp mắt, nàng đã công xuất mười mấy chiêu, chỉ chưởng kiêm dụng không chế tất cả các đại huyệt lão ma, chiêu thức vô cùng thần tốc và chuẩn xác.

Độc Thủ Thiên Tôn tuy công lực thâm hậu, kiến thức uyên bác, có nhiều kinh nghiệm giao chiến nhưng trước sức tấn công như vũ bão của đối phương cũng phải cuống chân cuống tay, hoàn toàn sa vào bị động, thủ nhiều công ít.

Thiên Sơn Tử Phụng càng đánh càng hăng, chiêu thức phát ra liên tu bất tận dường như không biết mệt mỏi.

Qua ngoài trăm chiêu, Độc Thủ Thiên Tôn đã lộ rõ bại tướng, xem ra không còn cầm cự được lâu nữa.

Cao thủ hai phái chính tà quan chiến, ngoài Thiên Long ra không ai ngờ tới kết quả này.

Nên biết trong Thiên Ma giáo, ngoài đường chủ Nhân Diệt Đường Càn Khôn Nhất Quái và giáo chủ ảo ảnh Nhân Ma Nam Cung Vô Hồi ra thì trong số người ở đây võ công của Độc Thủ Thiên Tôn là cao nhất.

Thiên Sơn Tử Phụng chọn đích danh Độc Thủ Thiên Tôn khiêu chiến, mọi người mười phần tin chắc nàng sẽ bại thủ trong vòng mười chiêu, đâu ngờ kẻ bại là tên ma đầu nức tiếng võ lâm mấy chục năm trước?

Phó Diêm Vương Lệnh Nhân Diệt Đường Tàn Tâm Nhân Ma Đoàn Mộc thấy Độc Thủ Thiên Tôn sắp bại đến nơi, chợt thấy hai đối thủ vừa đánh vừa dịch chuyển về phía mình.

Mắt hần đăm đăm nhìn vào lưng Thiên Sơn Tử Phụng vì mãi truy bức cừu nhân nên lộ không môn.

Tàn Tâm Nhân Ma liền nẩy tà tâm, chợt quát lên:

- Cô nương võ học tinh thâm, chiêu thức ảo diệu làm lão phu thấy ngứa ngáy chân tay muốn thử. Tiếp chiêu!

Lời chưa dứt lão đã lao tới thi triển một chiêu Thượng ứng Tróc Thổ, giương bộ vuốt sắc nhọn chộp tới Kiên Ích huyệt Thiên Sơn Tử Phụng.

Nàng đang toàn tâm toàn ý công địch, sắp đánh bại Độc Thủ Thiên Tôn thì chợt cảm thấy kinh phong ập tới vai liền nhảy tránh sang tả.

Vừa định quay lại thì chợt nghe Hắc Yến Tử giận dữ quát lên:

- Lão thất phu vô sỉ kia! Đã sắp xuống lỗ mà còn giữ thói ti tiện đánh lén không biết nhục! Bỏ phu nhân sẽ giáo huấn ngươi!

Thiên Sơn Tử Phụng yên tâm tiếp tục tấn công.

Tàn Tâm Nhân Ma nghe quát vội thu chiêu quay lại thì thấy Hắc Yến Tử xuất hai chỉ điểm xuống hai đại huyết Thần Đình và Bách Hội mình, không kịp xuất chiêu đối phó, vội vàng lướt sang tả hai bước tránh chiêu.

Hắc Yến Tử “hừ” một tiếng quát:

- Lão tặc tránh đi đâu!

Người chưa đáp xuống đất, nàng đảo người vung cước đá xuống hai vai lão ma đầu.

Tàn Tâm Nhân Ma vội thụp người xuống tránh, chờ đối phương lướt người sang liền vung chưởng đánh tới hậu tâm.

Nào ngờ thân pháp của Hắc Yến Tử vô cùng huyền diệu, chao mình sang phải như cánh én, chân vừa đáp xuống đất đã quay ngoắt lại, song chưởng đánh vào sườn địch.

Tàn Tâm Nhân Ma không ngờ thân pháp đối phương nhanh như vậy, chưa kịp thu chiêu thì chưởng phong đã đánh tới, hốt hoảng lăn đi một vòng.

Hắc Yến Tử nhảy hai bước tới gần, Tàn Tâm Nhân Ma chưa kịp đánh lên thì hai chỉ đã điểm xuống hai đại huyết Thần Đình và Bách Hội.

Xem rõ mười mười Tàn Tâm Nhân Ma nhất định bị trúng thương!

Trong lúc tính mạng của Tàn Tâm Nhân Ma như ngàn cân treo sợi tóc thì một người lao tới quát:

- Lùi lại!

Đồng thời một nắm tay đỏ bầm như máu nhằm vai Hắc Yến Tử đánh tới!

Trong quần hùng vang lên mấy tiếng kêu:

- Huyết Sát Chưởng!

Hắc Yến Tử nghe quát, nhảy lùi hai trượng tránh đi, nhìn lại mới nhận ra người vừa xuất thủ đánh mình chính là Độc Thủ Thiên Tôn.

Tên này đã sắp bại thủ dưới sự tấn công như vũ bão của Thiên Sơn Tử Phụng, trong lúc nguy cấp thì được Tàn Tâm Nhân Ma trợ giúp một chiêu làm Thiên Sơn Tử Phụng phân tâm, nhờ đó mà Độc Thủ Thiên Tôn giành lại thế chủ động.

Nên biết cao thủ quá chiêu, chỉ cần khoảnh khắc phân tâm là có thể trả bằng cả sinh mạng.

Một kẻ lão luyện giang hồ như Độc Thủ Thiên Tôn thì quá biết cách lợi dụng thời cơ này, chỉ vì lão mất hết tiên cơ nên không thể chuyển bại thành thắng.

Mặc dù vậy, Độc Thủ Thiên Tôn cũng dần dần lấy được ưu thế.

Thấy Tàn Tâm Nhân Ma nguy cấp, lão liền phát một hư chiêu rồi lao sang cứu giúp.

Hắc Yến Tử nói:

- Được lắm! Thêm một thầy ma như ngươi, bốn phu nhân cũng chưa coi ra mùi gì! Tiếp chiêu!

Dứt lời lao tới, tả chưởng chọt duỗi ra khép chặt lại như một lưỡi dao chặt ngang cổ Độc Thủ Thiên Tôn, bàn tay phải cũng chập lại điểm tới Chí Đường huyết của lão.

Chợt nghe Thiên Sơn Tử Phụng quát vang:

- Lão tặc! Trả ngươi một mũi tiêu đây!

Đang lo đối phó với hai hiểm chiêu của Độc Thủ Thiên Tôn nghe quát vội quay sang thì đã quá muộn.

Một mũi tiêu đen bóng bay tới cắm ngập vào ngực lão ma!

Nguyên trước đó, sau khi giành lại ưu thế nhưng Độc Thủ Thiên Tôn công liền mười mấy chiêu vẫn không làm gì được Thiên Sơn Tử Phụng, trái lại có nguy cơ đối phương sắp chiếm được thượng phong, lão liền nảy ra thủ đoạn âm toán, vừa đánh Huyết Sát Chưởng vào tay trái biến thành đả bầm, phát liền mấy chưởng nhằm uy hiếp đối phương.

Thực ra lão cũng biết rằng với công lực tương đương, Huyết Sát Chưởng không thể đả thương được đối thủ.

Thiên Sơn Tử Phụng vốn giữ Tùy Châu Tứ Bảo trong người không sợ độc công, mấy lần xuất chưởng định tiếp chiêu nhưng Độc Thủ Thiên Tôn đều né tránh, biết là nguy kếp, vừa đánh vừa cảnh giác đề phòng.

Nàng tinh mắt nhận ra tay trái đối phương liên tục phát chưởng nhưng không chịu tiếp chiêu, còn tay phải thì thỉnh thoảng mới phát ra một hư chiêu, lén rút ra một mũi độc tiêu.

Kịch bản năm trước lại tái diễn.

Nhưng bây giờ thì võ công Thiên Sơn Tử Phụng đã cao hơn trước rất nhiều, đâu có lo gì?

Nàng biết đối phương sắp âm toán, cố tình để lộ sơ hở.

Độc Thủ Thiên Tôn không biết bị lừa, liền thừa cơ đối thủ môn hộ không môn, xuất thủ như chớp phóng mũi tiêu sang.

Thiên Sơn Tử Phụng đã đề phòng trước, giả vờ la lên một tiếng, ống tay áo phát một cái cuốn lấy mũi độc tiêu.

Độc Thủ Thiên Tôn nghe Thiên Sơn Tử Phụng kêu lên tin rằng mình đã đắc thủ không thèm nhìn lại lao qua giải cứu đồng bọn.

Vốn cầm chắc yếu tố bất ngờ, Thiên Sơn Tử Phụng thấy nhị muội đủ sức đối phó được với Độc Thủ Thiên Tôn nên chưa vội xuất thủ ngay, chờ đúng thời cơ mới dùng chính mũi tiêu của lão mà đánh lại lão.

Độc Thủ Thiên Tôn rú lên, đưa tay ôm lấy ngực.

Chính lúc ấy, từ trong đám ma đầu có một tên lao ra quát:

- Chớ hại đường chủ ta!

Vừa quát vừa vận hết công lực vào song chưởng nhắm vào Tiểu Phúc và Diện Môn Thiên Sơn Tử Phụng.

Người đó là Tuyết Sơn Phi Hồ, phó đường chủ Địa Sát Đường.

Nhưng song chưởng của hắn không cứu được Độc Thủ Thiên Tôn, trái lại còn bị Hắc Yến Tử đánh trả lại một chiêu phải lùi lại.

Độc Thủ Thiên Tôn miệng kêu lên ằng ặc, bàn tay ôm lấy ngực đã dần ra, thấy rõ mũi độc tiêu dài bốn tấc cắm đứng vào Đan Trung huyết chỉ còn lòi ra vài phân, sắc mặt xanh xám lại, hiện lên những quầng đen.

Hiển nhiên độc chất của chính lão ta đã nhập vào tâm phế, chỉ có thần tiên họa mới cứu nổi.

Mất lão đường chủ Địa Sát Đường đại dần đi, bộ mặt méo mó lại trông rất thảm hại, thân thể từ từ đổ xuống.

Tuyết Sơn Phi Hồ đỡ lấy đường chủ, giao cho một tên thuộc hạ rồi nghiêng răng lao vào Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Tiện ty! Đền mạng cho đường chủ chúng ta!

Thiên Sơn Tử Phụng quát:

- Cầu tặc câm miệng! Độc Thủ Thiên Tôn chết bởi độc tiêu của chính hắn, ngươi còn mở cái miệng hôi thối ra chửi ai?

Tuyết Sơn Phi Hồ không đáp, lấy ra một đôi Thiết Trào đen bóng, sắc như vuốt hổ mang vào.

Thiên Sơn Tử Phụng cười nhạt nói:

- Các người đúng là cùng một thứ rắn độc từ một trứng chui ra cả! Nhìn màu sắc cũng biết là trào tẩm chất kịch độc Tuyết Sơn Phi Hồ cười hắc hắc nói:

- Không sai! Hôm nay tiện tỳ người sẽ chết bởi một loại độc còn cường liệt hơn Đoạt Mệnh Tiêu của đường chủ!

Thiên Sơn Tử Phụng rút Tử Phụng kiếm ra nói:

- Rất tốt! Bồn phu nhân chặt luôn cả bộ vuốt hồ ly của người!

Tuyết Sơn Phi Hồ thấy thanh kiếm lóe lên màu tím bóng, biết rằng đây tất là bảo kiếm chém sắt như bùn, trong lòng không khỏi úy kỵ.

Nhưng là một phó đường chủ, nay đã mang trào vào, chẳng lẽ thoái lui?

Thực ra Tuyết Sơn Phi Hồ là một tên đại ma đầu lừng danh ở phương bắc với đôi Thiết Tráo hầu như chưa gặp đối thủ, không biết bao nhiêu hiệp khách giang hồ bỏ mình dưới tráo của tên này.

Đương nhiên để trở thành phó đường chủ của một môn phái uy danh bậc nhất võ lâm như Thiên Ma giáo ắt không phải tầm thường.

Vừa rồi thấy Độc Thủ Thiên Tôn bị giết, tuy có sợ nhưng nghĩ rằng dù sao lão ta cũng chết bởi ám khí của mình, không phải vì bản lĩnh cao cường của đối phương.

Nghĩ vậy liền tăng thêm hào khí mấy phần, liền xuất tráo tấn công.

Nhưng tráo mới xuất nửa chừng chợt thấy ánh kiếm lóe lên ngay trước mặt, hốt hoảng thu chiêu lùi lại.

Tuyết Sơn Phi Hồ chậm mắt một bước, chân còn chưa chạm đất thì Tử Phụng kiếm đã chém xuống vai.

Người còn lơ lửng trên không, tên phó đường chủ không còn cách nào khác đành dùng Thiết Tráo chop lấy trường kiếm.

Chỉ nghe “choang” một tiếng, bộ tráo bên trái đã bị Tử Phụng kiếm chém đứt phăng, còn bồi thêm hai đầu ngón tay nữa!

Tuyết Sơn Phi Hồ rên lên một tiếng, nhảy lùi lại, mắt đờ ra nhìn đối phương.

Thiên Sơn Tử Phụng cười hỏi:

- Thế nào? Người không xuất thủ nữa sao?

Nói xong từ từ tra kiếm vào bao.

Tuyết Sơn Phi Hồ mắt vẫn tia máu quát lên:

- Tiện tỳ...

Lời chưa dứt đã vung hữu chưởng chop tới.

Chưa bao giờ chịu nổi nhục như hôm nay, tuy biết không địch nổi đối phương nhưng trong lòng sục sôi lửa hận, Tuyết Sơn Phi Hồ thấy Thiên Sơn Tử Phụng tra kiếm liền không bỏ lỡ cơ hội, lợi dụng chớp lát ngắn ngủi đó xuất kỳ bất ý lấy mạng nàng.

Gia Cát Minh Châu đứng bên ngoài chợt la lên:

- Đại tỷ cẩn thận!

Lời chưa dứt đã lao tới vung tay đánh ra một chưởng. Nào ngờ chưởng mới xuất thì chợt thấy ánh kiếm màu tím đã lóe lên rồi, nàng thu chiêu về, bụng nghĩ thầm:

- Đại tỷ bản lĩnh thật siêu phàm, lại cảnh giác và cơ trí nữa! Mình phải học chị ấy rất nhiều!

Nguyên Thiên Sơn Tử Phụng nhìn vào ánh mắt gian xảo của Tuyết Sơn Phi Hồ đã biết rằng hắn đang có độc mưu vì thế tay không rời đốc kiếm, mắt liếc thấy bóng hắn lao sang liền phát kiếm như chớp chém ra.

Tuyết Sơn Phi Hồ chủ động nhưng bị hại bởi chính độc mưu của mình, cả bàn tay trái lẫn bộ Thiết Tráo bị chém đứt phăng!

Hắn rú lên, sắp ngã xuống thì được một tên hương chủ nhảy ra đỡ lấy dìu đi.

Hắc Yến Tử vẫn tiếp tục giao chiến với Tàn Tâm Nhân Ma.

Qua năm sắc chục chiêu vẫn chưa phân rõ thắng bại, tên Hình Đường đường chủ Huyết Thủ Quái thấy vậy xông ra quát:

- Đoàn lão ca hãy nhường huynh đệ giải quyết tiện tỳ này cho!

Vừa nói vừa vung chùy đánh vào vai Hắc Yến Tử.

Tiếng thì nhường, có ý là đơn đả độc đấu nhưng thực chất đó chính là hình thức ám toán, cũng là liên thủ tấn công.

Bởi vì song phương công lực ngang nhau, nay Hắc Yến Tử đang lo đối địch với Tàn Tâm Nhân Ma mà Huyết Thủ Quái đồng thời xuất chiêu tập kích, làm sao trở tay cho kịp?

Đó chẳng qua là nguy biện của lũ ma đầu mà thôi.

Nhưng Gia Cát Minh Châu trước đó định xuất thủ cứu nguy cho Thiên Sơn Tử Phụng, không quay về chỗ mà đứng nguyên giám sát trận đấu.

Huyết Thủ Quái vừa xông ra, nàng lập tức rút kiếm quát:

- Lão tặc, đừng đánh lên!

Thanh Phụng Kiếm vạch lên một ánh chớp xanh chém xuống vai phải tên Hình Đường đường chủ.

Nếu tên Huyết Thủ Quái không chịu thu quả chùy lại thì tất bị chém xả vai, vì thế hắn không dám mạo hiểm đành thu chiêu nhảy lui, tức giận gầm gừ:

- Tiện tỳ muốn chết!

Gia Cát Minh Châu chỉ kiếm hỏi:

- Cầu tặc! Người sẽ trả giá đắt vì cái miệng thối của mình!

Dứt lời liền xuất kiếm tấn công.

Vừa rồi Huyết Thủ Quái xuất thủ đánh lên Hắc Yến Tử, tiếng là trợ giúp Tàn Tâm Nhân Ma nhưng lại hóa ra làm hại hắn.

Bởi vì tên này định nịnh đối phương bị Huyết Thủ Quái tấn công bất ngờ, cả hai mặt đánh ập vào tất không đối phó nổi, vì thế tay kiếm tay chưởng tấn công mà không chịu phòng thủ, chắc mẩm chỉ một chiêu cuối cùng kết thúc đối phương.

Nào ngờ Huyết Thủ Quái bị chặn đứng, lập tức Tàn Tâm Nhân Ma bị hờ không môn.

Nghe tiếng quát của Châu muội và thấy Huyết Thủ Quái thu chùy về, Hắc Yến Tử không lo gì nữa, lách mình tránh chưởng Tàn Tâm Nhân Ma, đồng thời vung Hắc Phụng kiếm chém thẳng vào thiết kiếm của đối phương.

Choang!

Thanh kiếm của Tàn Tâm Nhân Ma bị chém đứt ngang, hắn đang luống cuống thì Hắc Yến Tử đã lướt tới như cơn lốc, chỉ kiếm vào yết hầu nói:

- Cầu tặc nhận mệnh đi!

Dứt lời lách nhẹ Hắc Phụng Kiếm.

Tàn Tâm Nhân Ma chỉ kịp “ặc” lên một tiếng, cổ họng bị chém đứt ngã ngửa ra, máu vọt lên thành vòi tưới khắp thi thể hắn.

Huyết Thủ Quái thấy vậy giật nảy người, lập tức bị trúng một kiếm chém xả từ vai xuống tới ngực, tâm phé ban ra, thì thể đồ gục ngay xuống.

Cùng một lúc hai cao thủ hàng đầu bị giết, quần ma kinh hãi “ồ” lên một tiếng.

Miêu Cương Song Quái và Độc Tâm Tôn Giả cùng lao ra nhưng bỗng đứng khựng lại như vấp phải một bức tường vô hình, không sao tiến lên được một bước!

Cả ba tên ngẩng lên nhìn, thấy Thiên Long quét đôi mắt sáng quắc, giống như mũi kiếm xoáy vào tận tâm can mình, bất giác run lên.

Quần hùng cất tiếng hoan hô vang dậy.

Thiên Sơn Tử Phụng, Hắc Yến Tử và Gia Cát Minh Châu tra bảo kiếm không vương một giọt máu nào vào vỏ, chấp tay cảm tạ sự cổ vũ của quần hùng rồi bước lui về đứng bên sư phụ và nhị gia gia.

ánh mắt Thiên Long hơi dịu xuống nhìn bọn Miêu Cương Song Quái nói:

- Ba vị! Tại hạ không muốn để Tam Thanh Bảo Điện thiêng liêng này phải nhuộm máu nhiều thêm. Vì thế mong các vị hạ sơn. Tốt nhất là các vị nên thức thời, rời bỏ Thiên Ma giáo trở về gia hương. Nếu không nghe, tiếp tục theo ảo ảnh Nhân Ma gây tội ác, nhất định thiên đạo không dung dẫu!

Lão đại Miêu Cương Song Quái Ma Lạp Ca “hừ” một tiếng nói:

- Tiểu tử! Lão phu tự biết các người võ công cao cường, chúng ta không phải là địch thủ. Hôm nay thảm bại dưới tay các người, đó là do bốn giáo tính toán sai lầm. Nhưng bọn lão phu chỉ là nhị lưu trong bốn giáo mà thôi, các người chớ vội đắc ý! Sau này nhất định sẽ có cao thủ khác của bốn giáo bắt các người trả giá cho hôm nay. Chúng ta đi đây!

Tới đó ra lệnh cho thuộc hạ thu nhặt ba thi thể Độc Thủ Thiên Tôn, Tàn Tâm Nhân Ma và Huyết Thủ Quái, thất thủ lùi khỏi Tam Thanh Bảo Điện hướng ra sơn môn.

Thiên Sơn Tử Phụng vỗ nhẹ vào vai đồ đệ cười nói:

- Phụng nhi! Hôm nay cả ba nha đầu các người đã chính thức xuất diện trước võ lâm. Xem ra công lực của người làm sư phụ tự thẹn mình không bằng! à! Chúng ta già rồi, cũng đã đến lúc nhường thiên hạ võ lâm cho các con!

Nhị trại chủ Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại Phiên Giang Long cười to nói:

- Châu nhi! Không ngờ thân thủ người đáng nể như vậy! Hôm nay các người đã làm cho nhị gia gia mở rộng tầm mắt. Hô hô! Chắc lão đại tiếc lắm đây, vì không được chứng kiến cuộc náo nhiệt hôm nay mà!

Còn chương môn nhân phái Côn Lôn Kim Kiếm Thần Tiên nhìn Hắc Yến Tử cao hứng nói:

- Đồ nhi! Người giỏi quá! Luyện kiếm pháp của bốn môn tới cảnh thặng thừa như vậy, chỉ e mấy đời không ai được như con đâu! Sư phụ nói một câu công bình rằng ngay cả sư phụ cũng chưa đạt tới sự tinh diệu như thế! Xem lại bốn phái sẽ bắt đầu từ người mà dương danh võ lâm đây!

Hắc Yến Tử thừa cơ nói:

- Sư phụ... đồ nhi... đồ nhi đã...

Kim Kiếm Thần Tiên cười kha kha nói:

- Không sao! Sư phụ biết rồi! Hôm đó sư phụ không đến được, đã phái hai vị sư huynh của con thay mình đến chúc mừng. Chúng đã về bẩm lại, sau này Thiên Sơn Thánh Mẫu cũng đã giải thích qua. Sư phụ không trách con đâu. Chỉ cần con đừng quên ta, hề có điều kiện hãy về sơn thăm sư phụ là được. Chính phu thê các con đã làm cho sư phụ và bốn môn nở mày nở mặt với thiên hạ võ lâm đây, biết không?

Thiên Nguyên đạo trưởng đến trước Thiên Long, cất giọng nghiêm trang nói:

- Hôm nay may nhờ phu thê ân Dương thiếu hiệp đến kịp, quả là thiên ý phù trợ chính nghĩa võ lâm, giải trừ họa kiếp. Bản đạo thay mặt cho tứ đại đệ tử của phái Võ Dương và tất cả các vị đồng đạo võ lâm có mặt hôm nay xin chân thành tạ ơn thiếu hiệp!

Thiên Long vội chấp tay đáp:

- Đạo trưởng quá lời, văn bối đâu dám nhận? Phu thê văn bối cũng là một bộ phận trong võ lâm, việc trừ ma hộ đạo là bổn phận. Mỗi người đều có trách nhiệm dốc sức phò trợ chánh nghĩa võ lâm, không để ma đạo mặc sức bạo hành.

Huống chi ở đây ngoài việc chung, phu thê văn bối còn có thù riêng với chúng? Vì thế xin các vị tiền bối đừng khách khí làm phu thê văn bối càng thêm hổ thẹn!

Thiên Nguyên đạo trưởng bảo sư đệ Thiên Tâm cắt đặt môn nhân đệ tử thanh lý hiện trường, còn mình mời khách vào Tam Thanh Bảo Điện dùng trà.

Trong tiệc trà, mọi người chủ yếu bàn đến cục thế của võ lâm.

Quần hùng đều thống nhất ý kiến cho rằng hiện giờ trong hắc đạo có hai thế lực hết sức lợi hại là Thiên Ma giáo và Địa Sát giáo. May mà hai môn phái này chưa liên kết với nhau, nếu không cả võ lâm liên hợp lại cũng không đủ sức đối phó nổi.

Tuy nhiên nguy cơ đó vẫn chưa bị loại trừ, vì thế các môn phái chính đạo trong giang hồ cần phải liên hợp lại mới có thể bảo toàn chính nghĩa không bị thôn tính.

Đại diện các phái đều ủng hộ quan điểm này, trịnh trọng hứa rằng sẽ thường xuyên liên lạc với nhau để hạn chế sự bạo hành của ma đạo, dần dần hạn chế thế lực của chúng, đem lại bình yên cho võ lâm.

Thiên Long đề nghị cao thủ các phái nán lại thêm một thời gian để bổ cứu thêm võ học.

Đương nhiên mọi người đều tán đồng.

Những pho bí kíp võ học trong Càn Khôn Động Phủ có ghi lại tinh hoa võ học của rất nhiều môn phái trong giang hồ, vì thế Thiên Long gần như bổ xung vào tất cả các loại kiếm pháp, chưởng pháp cho đại diện của từng môn phái riêng biệt làm mọi người vô cùng cao hứng.

Chỉ qua năm sáu ngày, các cao thủ bổ khuyết rất nhiều cho võ học bốn môn, trong lòng càng khâm phục và biết ơn vị trẻ tuổi kiệt xuất này.

Kim Cương Thần Tiền Nhị đưa Kim Linh, Kim Lợi bảo hộ ba sư huynh đệ Quảng Thanh hồi sơn vào ngày mười tám, nghĩa là chậm hơn Thiên Long ba ngày.

Quảng Thanh kể lại những biến cố dọc đường càng làm cho Thiên Nguyên thêm phần nể phục chủ tử Thiên Long.

Qua năm sáu ngày, sau khi bổ cứu thêm không ít võ học, cao thủ các phái và anh hùng các lộ lần lượt cảm tạ trở về.

Thiên Long cũng bái biệt Thiên Nguyên đạo trưởng và mấy vị trưởng lão, sư huynh đệ Quảng Thanh, rời Võ Đương Sơn tiếp tục dần bước giang hồ.

15. Thanh Trừ Ma Giáo

Trời gian gần đây khắp võ lâm lan truyền một số tin tức rất quan trọng. Hầu như các tửu lâu khách điểm, quán trà, ở đâu có người giang hồ đều bàn tán đến một đề tài.

Đó là vào ngày rằm tháng tám vừa qua, trên một nghìn cao thủ của Thiên Ma giáo và một số môn phái chư hầu của chúng với sự tham gia của hầu hết nhân vật cao cấp nhất của tam đường vây diệt phái Võ Đương và mấy chục vị chưởng môn nhân, trưởng lão, nhân vật nghĩa hiệp các nơi về ước hội.

Trong khi phái Võ Đương và quần hùng sắp bị tiêu diệt thì xuất hiện vị Ngân Y Thần Long hầu như chưa ai biết đến danh hiệu cùng ba vị phu nhân đẹp như thiên tiên gọi là Võ Lâm Tam Phụng.

Trong khi phái Võ Đương và quần hùng sắp bó tay chờ chết thì Ngân Y Thần Long dùng thần công tối thượng thừa Cửu Thiên Huyền âm làm quần ma kinh hồn bạt vía, hàng trăm tên võ mật đứt ruột mà chết ngay tại trận, hàng trăm tên khác giẫm đạp lên nhau chạy tháo thân.

Thiên Ma giáo chỉ còn lại vài trăm cao thủ nhất lưu gồm mười mấy tên đường chủ, phó đường chủ, hộ pháp và hương chủ, chỉ thiếu mặt có đường chủ, thiếu giáo chủ và một vị đường chủ Nhận Diệt Đường.

Ngân Y Thần Long không cần xuất thủ mà chỉ có Võ Lâm Tam Phụng xuất diện đối phó, chỉ vài chục chiêu đã giết chết ba đại cao thủ Độc Thủ Thiên Tôn, đường chủ Địa Sát Đường, Tàn Tâm Nhân Ma, phó đường chủ Nhân Diệt Đường và Huyết Thủ Quái, Hình Đường đường chủ. Còn chém đứt cả hai tay Tuyết Sơn Phi Hồ, phó đường chủ Địa Sát Đường.

Hai tên chánh phó đường chủ Thiên Lô Đường Miêu Cương Song Quái chỉ còn biết cõng giáp quy hàng. Ngân Y Thần Long và Võ Lâm Tam Phụng đã tỏ lòng nhân từ tha cho chúng rời khỏi Võ Đương Sơn...

Sau một thời gian ngắn, khắp giang hồ chẳng ai không biết uy danh của Ngân Y Thần Long và Võ Lâm Tam Phụng.

Câu chuyện càng truyền đi càng hư cấu thêm. Người ta còn nói rằng Nhất Long Tam Phụng còn có một vị thần nhân trợ tá là Kim Cương Thần, vị đó nguyên là người trên tiên giới giáng trần, người cao hai trượng, chuyên trừ ma dẹp ác.

Dưới quyền ngài có hai vị thần khác đội lột khỉ là Càn Khôn Song Viên, thần thông quảng đại chẳng kém gì Tôn Ngộ Không Hành Giả, biết đặng vân, biết tàng hình, cũng như chủ nhân của chúng Ngân Y Thần Long rất tinh tường thuật Phi Kiếm.

Lời đồn đãi có nhiều chỗ hoang đường, nhưng sự thực là có rất nhiều người tận mắt chứng kiến Thiên Ma giáo hùng hổ tiến tới Võ Đương Sơn nhưng thất thủ quay về, mang theo nhiều tử thi và uy danh của phái Võ Đương ngày càng cao.

Một sự thật khác là so với trước đây, Thiên Ma giáo thu hẹp phạm vi hoạt động và không dám bạo hành như trước.

Thiên Long cùng ba vị phụ nhân và Kim Cương Thần nghe giang hồ thần thánh hóa mình như vậy thì bầm bụng cười thầm.

Sau khi rời khỏi Võ Đương Sơn, Thiên Long không tha thiết đến việc du sơn ngoạn thủy nữa, trong đầu luôn nghiền ngẫm về tinh hoa võ học các phái cũng như chiêu thức lộ số mà cao thủ Thiên Ma giáo thi triển và chàng lĩnh hội được ở Võ Đương, cùng nghiên cứu tập luyện với ba thê tử và Kim Cương Thần.

Chàng hiểu rõ rằng nay đã thành tử địch với Thiên Ma giáo, bất cứ lúc nào chúng cũng có thể dốc toàn bộ lực lượng để truy sát năm người.

Thiên Long chưa biết võ công của Thiên Ma giáo chủ ra sao, cũng chưa giao thủ với Càn Khôn Nhất Quái, nhưng tin chắc hai người này võ công cao hơn hẳn bọn Độc Thủ Thiên Tôn và Miêu Cương Song Quái, vì thế không thể coi thường Chàng không lo cho bản thân, nhưng nếu gặp trường hợp đối phương vây công, lực lượng còn lớn hơn lúc ở Võ Đương Sơn thì ba vị thê tử và Tiền Nhị sẽ ứng phó thế nào?

Suốt hai tháng ròng rã, chàng cứ băn khoăn về vấn đề này, nghiên cứu các loại võ học trong Càn Khôn động phủ mà mình đã thuộc lòng cải biến cho phù hợp với nữ giới và nhất là làm sao đối phó hữu hiệu với võ công của Kim Mao Hầu, trở thành khắc tinh của chúng.

Cuối cùng chàng sáng tạo ra Phi Phụng Kiếm Pháp gồm hai mươi bốn chiêu, bao gồm nhiều thức, các thức liên kết với nhau thành một thể thống nhất liên tục không đầu không cuối, cả thảy chín mươi sáu thức, viết thành một pho kiếm pháp cho ba vị phụ nhân cùng nhau tập luyện.

Đương nhiên hàng ngày chàng tận tình chỉ dẫn.

Ngoài ra chàng phát triển võ học Kim Cương Côn Thập Nhị Thức của Càn Khôn Động Chủ thành Tam Thập Lục Thiên Cang, phù hợp với binh khí hạng nặng kiểu Độc Cước Đồng Nhân, mỗi chiêu ba thức, vị chỉ một trăm linh tám thức giao cho Kim Cương Thần khổ luyện.

Chàng cũng để Kim Mao Hầu luyện thêm võ nghệ bằng cách truyền thụ Linh Yêu Trảo Pháp cho chúng.

Riêng chàng sau khi học thành võ học Vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu thì hình như võ công dừng lại không tăng tiến nữa, nhưng vừa rời xuất thủ mới nhận ra Càn Khôn Thần Công của chàng hình như chỉ đạt tới

tám chín thành hỏa hầu thôi nên ra sức luyện tập thêm.

Trong thời gian rảnh rỗi, cả năm người cùng miệt mài luyện tập, quyết không bỏ phí thời gian, vì ai cũng biết bất cứ lúc nào họ đều sẵn sàng đối phó với cường địch, võ công tăng thêm một thành, võ học tăng thêm một chiêu là có thêm khả năng đánh bại kẻ thù.

Tuy không phải là người thông tuệ lắm nhưng võ công của Kim Cương Thần tăng tiến nhanh nhất nhờ kiên trì khổ luyện và sức vóc phi thường, đặc biệt y rất thích võ học của công tử sáng tạo nên.

Thêm hai tháng sau nữa, Kim Cương Thần và ba vị phu nhân đã luyện thành thực võ học của Thiên Long vừa sáng tạo đương nhiên để tiện cho việc học, phần lớn thời gian họ ở trong rừng hoặc những nơi dân cư hẻo lánh.

Một hôm ở khu vực Đồng Bách Sơn, Thiên Long có cảm giác mình bị theo dõi, liền bảo mọi người:

- Theo một số triệu chứng trong vài ngày qua, ta nhận định rằng Thiên Ma giáo đã phát hiện ra chúng ta và đang tập trung lực lượng bao vây. Kể từ bây giờ, chúng ta không được tách xa nhau, chỉ cần xảy ra biến cố là lập tức co cụm lại cùng nhau đối phó.

Ba vị phu nhân sau khi đánh thắng bọn đường chủ đều rất vững tâm, nay lại học thêm kiếm pháp kỳ ảo của trượng phu sáng tạo càng mong muốn có điều kiện thi triển, cao hứng nói:

- Tướng công yên tâm! Bọn thiếp sẽ cẩn thận!

Nhưng đối với hai con vượn thì Thiên Long không hạn chế vì muốn để chúng trình sát lực lượng của đối phương.

Hơn nữa chàng đã luyện cho chúng khi xảy ra biến cố, lập tức trở về với chủ nhân.

Đó cũng là bản năng của các loài vật nuôi.

Khí vào rừng như cá gặp nước, mặc sức tung hoành, hướng chi Kim Mao Hầu cũng tự biết bản lĩnh mình rất cao.

Hành tung của đối phương quả là bí ẩn, Thiên Long chỉ cảm thấy có chúng tồn tại mà không thấy gì cả.

Một hôm hai con Kim Mao Hầu chợt vểnh tai lên nghe ngóng rồi lao vào rừng, lát sau chợt nghe vang lên từng trận tiếng người rú lên hoảng loạn, sau đó là tiếng chân chạy ào ào rồi tiếng tên xé gió bay loạn xạ.

Từ khúc ngoặt phía trước xuất hiện bốn năm mươi người phi ngựa lại gần.

Thiên Long ra hiệu cho Kim Cương Thần dừng ngựa nói:

- Hãy cẩn thận, chuẩn bị đối địch!

Bốn năm mươi người kia hầu hết đều bận hắc y, trong đó có bảy tám người đã vào tuổi cổ lai hy.

Khi song phương còn cách nhau bảy tám trượng, bọn người kia tách ra làm hai, số đông người dẫn ra hai bên đường nhường cho bảy lão nhân và năm tên hán tử đi sau vượt lên.

Thiên Long đưa mắt quan sát, thấy người đi đầu cùng bận cẩm bào, râu tóc bạc phơ, nhìn qua tưởng như đã ngoài tám mươi, nhưng nhìn kỹ thì chỉ mới chừng sáu mươi tuổi thôi.

Người này mũi to miệng rộng, môi mím lại một cách tàn nhẫn lạnh lùng.

Bên tả là một lão nhân khô gầy, mặt rỗ, bên hữu là một hán tử vạm vỡ tuổi độ tứ tuần, mình bận tử y, hau háu nhìn ba tỷ muội Thiên Sơn Tử Phụng với vẻ thêm muốn không giấu giếm.

Hàng thứ hai chỉ là bốn tên hắc y hán tử, đeo búa khai sơn, nhìn qua cũng biết chỉ là bọn thị vệ.

Năm hắc y lão nhân đi sau cùng thì không xa lạ gì, gồm chánh phó đường chủ Thiên Lô Đường Miêu Cương Song Quái, phó đường chủ Địa Sát Đường Tuyết Sơn Phi Hồ, kẻ du hồn dưới kiếm Thiên Sơn Tử Phụng, chỉ bị chém đứt một bàn tay và phó đường chủ Nhân Diệt Đường Độc Tâm tôn giả.

Bốn tên này đã xuất hiện ở Bồ Đương Sơn, còn một người chưa xuất hiện nhưng Thiên Long đã gặp một lần ở tử lâu trong tiểu trấn dưới chân núi Kinh Sơn: Càn Khôn Nhất Quái Thi Nam Sơn, đường chủ Nhân Diệt Đường.

Thiên Long rung động nghĩ thầm:

- Xem dạng thì nhất định cầm bào đạo nhân chính là Thiên Ma giáo chủ ảo ảnh Nhân Ma Nam Cung Vô Hối, còn tên hán tử bên phải là thiếu giáo chủ... như vậy lần này thì Thiên Ma giáo đã huy động toàn lực, nhưng không biết lão nhân mặt đỏ kia là ai?

Chàng chưa biết rằng lão nhân mặt đỏ là Thiên Ma Hoàng Chu Xương Vũ, nhân vật hắc đạo đáng sợ bậc nhất giang hồ từ năm sáu chục năm trước, hắc bạch lưỡng đạo nghe danh lão đều kinh hồn táng đờm, không ai dám giáp mặt.

Hiện giờ hán tử là tổng hộ pháp của Thiên Ma giáo.

Còn tử y hán tử thì chàng đã đoán không lầm, chính là nhi tử độc nhất của Thiên Ma giáo chủ, danh hiệu Vô Thường Thái Tuế Nam Cung Thừa Chí.

Bốn tên hắc y hán tử đứng giữa là vệ sĩ thiết thân của Thiên Ma giáo chủ là Thiên Ma Tứ Sát, võ công đều rất cao.

Số còn lại đều là hộ pháp, hương chủ các đường, đứng đầu các môn phái và trại chủ lục lâm các lộ vừa mới đầu nhập Thiên Ma giáo, trong đó có hai nhân vật hắc đạo nổi danh là Hanh Cáp Nhị Tướng, là tướng tọa tiền của Thiên Ma giáo chủ Nam Cung Vô Hối.

Đưa mắt lược định đối phương xong, Thiên Long trầm giọng nói:

- Mọi người chú ý. Lần này đối phương đã dốc toàn lực, nhất định sẽ kịch liệt hơn lần trước ở Võ Đương nhiều, không được tách xa nhau, rõ chưa?

Thiên Sơn Tử Phụng cũng đã đoán ra cầm bào lão nhân chính là Thiên Ma giáo chủ, biết cuộc chiến hôm nay sẽ khó khăn ác liệt hơn trước vạn phần, gật đầu đáp:

- Tướng công yên tâm, ba tỷ muội chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, sẽ có phương thức ứng phó thích hợp. Chỉ xin tướng công không hạ thủ lưu tình như trước, đó chính là đường hổ di họa!

Thiên Long cũng đã thầm quyết định như thế.

Đối với bọn cùng hung cực ác này thì nói cải tà quy chánh, nhất tâm hướng thiện là hy vọng viển vông.

Lão đại trong Miêu Cương Song Quái Ma Lạp Ca đã hai lần được chàng tha chết mà vẫn chứng nào tật nấy, nếu lần trước giết đi thì có phải đỡ ra một mối họa rồi không?

Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh tiếp:

- Cuộc chiến hôm nay có thể coi là phân định cường nhược thành bại của chính đạo so với tà ma. Chúng ta sẽ tận lực để diệt trừ đại họa cho võ lâm. Tiền Nhị! Hãy hạ thủ đừng nương tay!

Kim Cương Thần cung kính đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh! Nhất định Tiền Nhị và hai vị hầu sư phụ sẽ không lưu tình, làm cho quần ma sau này nằm mơ nghĩ lại sẽ còn khiếp sợ!

Đôi Kim Mao Hầu chừng như cũng hiểu ý, hoa chân múa tay lộ rõ sự náo nức.

Nhìn qua thì toàn bộ đầu não của Thiên Ma giáo đã lộ diện, nhưng không thấy tên giáo đồ nào, đủ biết chúng đã mai phục kỹ quanh đây.

Vừa rồi đôi Kim Mao Hầu đuổi chúng bỏ chạy đã chứng tỏ điều đó. Ngoài ra còn bố trí cung thủ nữa.

Như vậy là đối phương đã giăng sẵn lưới, hoàn toàn chiếm thế chủ động.

Thiên Ma giáo chủ dẫn đầu quần ma đến cách Thiên Long hai trượng thì dừng lại, phóng ánh mắt hăn học nhìn chàng, không nói tiếng nào.

Một lúc chúng lần lượt nhảy xuống ngựa, lập tức có mấy tên hương chủ chạy tới dẫn đi.

Thiên Long cũng xuống ngựa, sau đó là ba vị phu nhân và Kim Cương Thần, khoác tay ra hiệu cho Bạch Long dắt vào rừng.

Bây giờ thì song phương đã chính thức đối đầu.

Tuy nhiên song phương chỉ lặng lẽ nhìn nhau không nói, đó là sự im lặng ngạt thở trước trận cuồng phong. Thật lâu.

Cuối cùng Thiên Ma giáo chủ khẽ cười môi phát ra mấy tiếng cười gần độc địa rồi bắt đầu cất tiếng, âm thanh giống như được phát ra từ tám tầng địa ngục.

- Hắc... hắc... hắc... Tiểu tử! Gan mật ngươi quả là lớn bằng trời! Nói thật ra không phải là vô cớ. Phải kể rằng ngươi là cường địch đầu tiên buộc bốn giáo chủ phải thân tự xuất mã kể từ khi lập giáo!

Lão dừng lại một lát, quét mắt nhìn ba vị phu nhân, nói tiếp:

- Không ngờ bốn tên hậu bối các ngươi mà làm cho uy danh bốn giáo bị sa sút trầm trọng, khiến bốn giáo chủ phải đích thân xuất mã suất lĩnh cao thủ truy tìm suốt mấy tháng nay, chỉ riêng chừng đó cũng đủ làm các ngươi quá vinh hạnh rồi!

Tuy bốn giáo chủ có mấy phần ngưỡng phục các ngươi, nhưng nếu không giết đi thì uy danh của bốn giáo bị tổn thất trầm trọng trước mắt cử a người trong giang hồ, vì thế...

Lão dừng lời để tăng thêm tác dụng những lời uy hiếp của mình, cuối cùng “hừ” một tiếng quay sang Thiên Ma Hoàng Chu Xương Vũ nói:

- Chu nhị đệ! Huynh không muốn bắn tay giết chúng, giao toàn quyền xử lý cho nhị đệ đây!

Lão mặt đỏ cúi người đáp:

- Bốn tọa tuân lệnh giáo chủ!

Nói xong bước lên hai bước, nhìn Thiên Long định nói gì thì chợt thấy thiếu giáo chủ Vô Thường Thái Tuế Nam Cung Thừa Chí nhảy chồm lên nói:

- Chu nhị thúc! Đừng phí lời với tiểu tử đó làm gì! Hắn đã lần lượt cướp mất của diệt nhị hai vị cô nương, lại sát hại rất nhiều cao thủ và giáo đồ của bốn giáo, tội đó đủ đáng chết một trăm lần! Nhưng xin đừng làm hại đến ba vị mỹ nữ này. Hãy bắt chúng giao cho tiểu diệt!

Thiên Ma giáo chủ tức giận quát:

- Thừa Chí câm miệng! Lúc này mà ngươi còn nghĩ đến nữ nhân nữa hay sao?

Vô Thường Thái Tuế Nam Cung Thừa Chí quay lại nhì phụ thân nói:

- Cha không thấy cả ba thiếu phụ thì đều đẹp như thiên tiên cả hay sao? Chỉ thấy họ tìm hài nhi đã đập loạn lên rồi.

Mấy vị thê tử của hài nhi làm sao mà sánh bằng họ? Hài nhi bất chấp... cốt sao đoạt cho được cả ba tiên nữ này...

Ba tỷ muội Thiên Sơn Tử Phụng vừa căm tức vừa hổ thẹn, ấn tay vào chuôi kiếm rồi nhất tề lao sang quát:

- Dâm đồ nộp mạng!

Ba đạo kiếm quang cùng loé lên, nhắm vào Nam Cung Thừa Chí.

Tên thiếu giáo chủ run giọng nói:

- Ủi chao! Mau lên! Cứu... cứu ta...

Đồng thời nằm rạp xuống lăn đi mấy vòng.

Một tên Thiên Ma Hoàng vung chưởng đánh ra, phía sau Thiên Ma Tứ Sát và bọn cao thủ Thiên Ma giáo đã phòng bị trước lao ra chặn trước thiếu giáo chủ, xuất chưởng loạn xạ đánh lui được ba thiếu phụ.

Thiên Sơn Tử Phụng ba người chỉ muốn bấm vào tên dân tộc đó thành muôn mảnh nhưng không được, đưa mắt phần hận nhìn bọn cao thủ Thiên Ma giáo.

Thiên Ma giáo Chu Xương Vũ nói:

- Ba vị nữ hiệp! Thiếu chủ của bốn giáo có lòng ưu ái ba vị nên mới không muốn làm ba vị tổn thương. Bốn tọa chân thành khuyên ba vị lùi ra ngoài cuộc chiến để khỏi lụy đến thân, đảm bảo thiếu chủ sẽ không nói suông đâu! Bốn tọa xin bảo đảm...

Hắc Yến Tử giận dữ cướp lời:

- Lão mặt rỗ! Người đã bước một chân xuống mộ, đừng nói ra những lời vô sĩ đó kéo rụng mất mấy chiếc răng chồn đó!

Lão tổng hộ pháp bị chạm nọc, lửa giận bốc đầy đầu nhưng vì sợ thiếu giáo chủ nên không dám phát tác.

Thiên Sơn Tử Phụng điềm đạm nói:

- Tiền bối! Nam Cung Thừa Chí là hạng người vô sỉ, lẽ ra tiền bối thân phận là bậc cha chú nên quản giáo hắn, còn chút gia phong nào thì giữ lấy mà giúp hắn kiếm chút hương hỏa sau này, sao lại hòa theo hắn buông tuồng? Hành vi hủ bại thiên đạo khó dung, một khi Nam Cung gia biến thành vô tự, tiền bối không ân hận hay sao?

Thiên Ma giáo chủ Nam Cung Vô Hối nghe nói giận tím mặt.

Thực ra Thiên Sơn Tử Phụng nói vậy là chân tình, nhưng hạng ma đầu như Nam Cung Vô Hối và Chu Xương Vũ thì nghe làm sao mà lọt?

Tên tổng hộ pháp “hừ” một tiếng nói:

- Bốn tọa khuyên các người một lần cuối cùng, hãy ngoan ngoãn chịu theo chúng ta về tổng đà đi! Nếu không chịu thức thời sẽ hối không kịp đâu!

Hắc Yến Tử xẵng giọng:

- Đại tỷ! Phỉ lời với loại cuồng đồ đó làm gì? Đều là quân ngu quỵ xà thần cả thôi! Đối với chúng chỉ nên nói chuyện bằng đao kiếm...

Dứt lời vung Hắc Phụng Kiếm công tới Thiên Ma Hoàng Chu Xương Vũ.

Hành động của nàng giống như châm ngòi nổ cho cuộc chiến.

Tuyết Sơn Phi Hồ bị Thiên Sơn Tử Phụng chém cụt một bàn tay hận nàng nhập cốt, biết sức không địch nổi, hẹn với Độc Tâm Tôn Giả liên thủ tấn công.

Gia Cát Minh Châu thấy hai vị tỷ tỷ đã xuất thủ cũng không chịu kém, xuất Thanh Phụng Kiếm công tới lão đại Ma Lạp Ca của Miêu Cương Song Quái.

Cao thủ Thiên Ma giáo tin chắc rằng hôm nay phu thê Thiên Long dù mọc cánh cũng không thoát nên thái độ tỏ ra bình tĩnh, trừ Tuyết Sơn Phi Hồ bị phế mất một tay phải liên thủ với Độc Tâm Tôn Giả, số còn lại giao đấu từng đôi một, ngay cả lão nhị Ba Cát Nhĩ của Miêu Cương Song Quái cũng không liên thủ với lão đại Ma Lạp Ca đấu với Gia Cát Minh Châu.

Sau bốn tháng khổ công luyện tập, công lực và kiếm thuật của ba vị phu nhân tăng tiến vượt bậc, so với lúc còn ở Võ Đường thì đã khác xa.

Đặc biệt Phi Phụng Kiếm Pháp do Thiên Long sáng tạo có lưu ý rất nhiều đến võ công của Thiên Ma giáo mà chàng lĩnh hội được, đúng là trở thành khắc tinh của võ học đối phương, nên uy lực rất lớn.

Những cao thủ như Độc Tâm Tôn Giả, Miêu Cương Song Quái, Tuyết Sơn Phi Hồ thấy kiếm pháp của ba phu nhân lợi hại như thế cũng bị bất ngờ.

Trong ba cặp đấu thì chỉ riêng Hắc Yến Tử đấu với Thiên Ma Hoàng là có phần kém thế, còn Thiên Sơn Tử Phụng và Gia Cát Minh Châu đều chiếm được ưu thế.

Thiên Ma giáo ảo ảnh Nhân Ma Nam Cung Vô Hối thấy ba đại cao thủ của mình giao đấu mấy chục hiệp mà không thắng nổi ba tên nha đầu, thậm chí cả Độc Tâm Tôn Giả và Tuyết Sơn Phi Hồ cùng liên thủ đối phó với một tên, chẳng những không thắng mà còn bị dồn vào thế hạ phong, trong lòng rất tức giận.

Nếu sự việc truyền ra giang hồ thì còn đâu là uy danh của Thiên Ma giáo nữa?

Còn bọn giáo đồ thì xưa nay tới đâu chúng nhân khuất phục tới đó, chưa từng xảy ra cuộc giao tranh nào đáng kể, bây giờ thấy hầu hết thượng cấp của mình đều xuất thủ, đứng ngây mặt ra nhìn.

Chỉ e đối với chúng, đây là cơ hội duy nhất trong đời được chứng kiến một cuộc thư hùng tầm cỡ lớn như vậy.

Qua thêm mấy chục hiệp, thấy tình thế không khả quan gì hơn, Thiên Ma giáo chủ trầm giọng quát:

- Nhanh giải quyết chúng đi!

Mấy chục tên còn lại “dạ” ran một tiếng, lập tức vung đao xuất kiếm gia nhập vào cuộc chiến.

Bên này Thiên Long phát tay, Kim Cương Thần Tiền Nhị cùng hai con Kim Mao Hầu chỉ chờ có thế, xông vào quần tặc.

- Ủi chào!

- Mất lời rồi!

- Ai cắt mũi tôi!

- Chết... chết rồi...

Tiếng la kinh hoàng lập tức vang lên chấn động cả một vùng, bất cứ ai nghe thấy cũng kinh hồn bạt vía.

Kim Cương Thần đã luyện Hồn Nguyên Khí Công tới cực hạn, thời gian qua còn được chủ nhân truyền thụ Càn Khôn Thần Công đạt tới sáu bảy thành, so với lúc giao chiến với tên đại hộ pháp ở Ngạc Châu thì đã khác xa nhau một trời một vực.

Bọn nhất lưu ở Thiên Ma giáo như Miêu Cương Song Quái, Độc Tâm Tôn Giả còn khó thắng nổi Kim Cương Thần huống chi hạng hộ pháp, hương chủ chỉ là thứ bù nhìn nọp mạng mà thôi!

Với Độc Cước Đồng Nhân trong tay, Kim Cương Thần quả thật là vị hung thần tả xung hữu đột, thân thể cao lớn của y tới đâu, đối phương gục ngã tới đó.

Hai con Kim Mao Hầu còn đáng sợ hơn.

Với thân pháp vô cùng huyền diệu, chúng giống như sóc chuyền cây, vừa thấy bóng màu vàng loé lên, đối phương đã bị móc mắt bức tai, có tên thủng yết hầu, thậm chí không biết mình chết bởi tay ai.

Kim Cương Thần và hai con Kim Mao Hầu là bức bình phong vững chắc làm Thiên Sơn Tử Phụng, Hắc Yến Tử và Gia Cát Minh Châu yên tâm chiến đấu.

Đừng nói bọn hộ pháp, hương chủ, không tên nào tiếp cận được tới chỗ ba người mà ngay cả Ba Cát Nhĩ lăm le muốn xuất thủ giúp lão đại Ma Lạp Ca cũng e dè không dám.

Kim Linh tỏ ra là một vị phán quan công minh, thấy Thiên Sơn Tử Phụng một mình đấu với hai người liền xông vào Tuyết Sơn Phi Hồ, chỉ một trào đã chop nát vai trái hắn.

Tuyết Sơn Phi Hồ rú lên đau đớn, cánh tay còn lại vô lực rũ xuống.

Cả hai tay bị phế, vai giáp nát máu thịt bầy nhầy, thoát chết là may còn nói gì đến chuyện giao chiến nữa?

Thiên Sơn Tử Phụng đã quan sát kỹ, thấy Hắc Yến Tử kém thế Thiên Ma Hoàng liền vung kiếm nhắm sau lưng hắn đâm như một chiêu quất:

- Thanh muội đối phó với Độc Tâm Tôn Giả, để tên tổng hộ pháp cho ta!

Hai tỷ muội lập tức hoán đổi địch thủ.

Bây giờ thì cuộc đấu trở nên công bình hơn.

Sau khi ra lệnh cho thuộc hạ xông vào tiêu diệt ba phu nhân để nhanh chóng chấm dứt cuộc chiến, không ngờ ba cao thủ lợi hại là Kim Cương Thần, Kim Linh và Kim Lợi nhập cuộc, chỉ chốc lát đã sát thương mười mấy tên hộ pháp, hương chủ, Thiên Ma giáo chủ không khỏi chấn động tâm thần.

Lão tức giận rít lên:

- Thật là quân vô dụng!

Rồi chỉ tay ra lệnh:

- Hoa Hổ và Hoàng Hổ vậy đáng cường đồ kia giết đi, còn Hanh Cáp Nhị Tướng chia nhau đối phó với hai con yêu hầu!

Mệnh lệnh lập tức được răm rắp thi hành.

Thiên Ma Tứ Sát đấu với Kim Cương Thần quả là sức bình lực định.

Hai tên vệ sĩ đều to lớn, sử búa khai sơn cực lớn, còn Kim Cương Thần Tiền Nhị dùng Độc Cước Đồng Nhân còn nặng hơn gấp bội, mỗi chiêu tiếp nhau đều vang rền như sấm, làm bắn ra những quần lửa chói lòa, hệt như thần binh giao chiến.

Hai tên vệ sĩ của Thiên Ma giáo chủ đã thuộc hàng nhất lưu cao thủ, tuy vậy cả hai vậy công vẫn không tỏ ra có được chút uy thế nào với đối phương.

Hanh Cáp Nhị Tướng càng không phải là đối thủ của Kim Mao Hầu, tuy chúng không đả thương được hai lão ma công lực cao cường, nhưng lại dư bản lĩnh để trêu chọc chúng, thỉnh thoảng còn lướt sang uy hiếp Ba Cát Nhị không cho hấn trợ công.

Thiên Long thấy cao thủ của song phương đều đã xuất chiến, cuộc đấu có vẻ như đang ổn định, bên phía mình tạm thời chưa có gì đáng lo, mới bước lên hai bước nhìn ảo ảnh Nhân Ma Nam Cung Vô Hối nói:

- Nam Cung giáo chủ đã có ý giải quyết dứt điểm ân oán trong cuộc chiến này, tưởng rằng chúng ta bây giờ cũng nên động thủ!

Nam Cung Vô Hối chưa kịp trả lời thì Vô Thường Thái Tuế Nam Cung Thừa Chí hùng hổ xông ra quát:

- Người là thứ gì mà dám động thủ với cha ta? Chỉ cần bốn thiếu chủ cũng dư sức đưa người nhập địa ngục rồi!

Vô cùng căm hận Thiên Long cướp mất hai nữ nhân của mình, chỉ muốn băm vằm bộ mặt tuần tú kia làm trăm mảnh cho hả giận. Nam Cung Thừa Chí nói xong rút ra một chiếc Ngô Công Tiên nhảy tới đánh ngay.

Đó là thứ binh khí ngoại môn gồm hai mươi tư đốt bằng thép kết lại, đầu mỗi đốt có mấu rất sắc, quát trúng người giật một cái sẽ làm da thịt rách tả tơi, còn đáng sợ hơn đao kiếm.

Hơn nữa, đầu mâu Ngô Công Tiên của hắn có chứa độc, chỉ cần trúng vào người là da thịt sẽ loét ra mà chết.

Thiên Long nhìn ngọn roi ánh lên màu lam, biết có tẩm chất kịch độc nên cảnh giác đề phòng.

Chàng khẽ lướt người tránh chiêu đầu tiên.

Vô Thường Thái Tuế thấy thiếu niên kia ngoài bộ mặt tuần tú ra không có vẻ gì khác thường, tự nhủ:

- Ta xem tên này chỉ có hư danh thôi! Hôm trước ở Võ Đường cũng không nghe nói hắn động thủ, chỉ e là đồ công tử bột!

Nghĩ đoạn xuất tiên đánh như vũ bão.

Thiên Long trầm nghĩ:

- Nhất định đối phương bố trí rất nhiều thuộc hạ mai phục, chỉ cần chúng tỏ ra bại thế là ra lệnh xông vào ngay. Tuy không đáng sợ nhưng sát hại hàng trăm người vô hạnh là điều không nên. Cố gắng giải quyết nhanh bọn này sẽ tránh được phiền phức!

Nghĩ thế liền không nhượng bộ nữa, xuất thủ phản công ngay.

Chờ cho Ngô Công Tiên quét qua, Thiên Long nhập song chỉ điểm tới ngay chính giữa ngọn roi.

Công phu Đạn Chỉ Thần Công của chàng đạt tới thặng thừa Phi Cương Bất Phá, với khoảng cách năm bảy trượng còn đủ sức xuyên kim phá thạch, nó i gì trong vài thước?

Chỉ nghe “keng” một tiếng, ngọn Ngô Công Tiên đã đứt làm hai khúc, đầu roi bắn ra xa!

Vô Thường Thái Tuế hốt hoảng nhảy lùi lại.

Thiên Long lướt theo, phát hai đạo chỉ phong điểm tới hai trọng huyết Hoa Cái và Đản Trung trước ngực đối thủ.

Thiên Ma giáo chủ lao ra quát:

- Chớ làm hại con ta!

Đồng thời phát tay áo đẩy tới.

Một luồng khí âm hàn cực mạnh ập sang đẩy Thiên Long lùi lại.

Thấy kinh lực uy mãnh như vậy, chàng không dám khinh thị nghênh tiếp đành lùi lại.

Vô Thường Thái Tuế còn chưa bị thương mà chỉ bị hủy mất binh khí, lại xông vào nghiêng răng nói:

- Tiểu tử! Ta sẽ đấu tay không với ngươi!

ảo ảnh Nhân Ma phát bực nói:

- Chí nhi lùi lại! Ngày thường cha bảo ngươi chăm chỉ luyện võ học không chịu nghe, đến nỗi hôm nay phải chịu thiệt thòi.

Vô Thường Thái Tuế lúng túng nói:

- Vừa rồi chỉ vì hài nhi chủ quan...

ảo ảnh Nhân Ma sao không biết công lực của Thiên Long cao hơn nhi tử của mình nhiều?

Lão gần giọng:

- Lùi lại đứng yên một chỗ, chú ý mà xem đừng có vọng động, nghe chưa? Nếu không chịu nghe lời thì sau này ta cấm không cho rời tổng đà đâu!

Vô Thường Thái Tuế xem chừng rất sợ uy danh phụ thân, vội bước lùi lại.

Thiên Ma giáo chủ quát nhi tử lùi về xong, mặt sa sầm, phóng tia mắt lạnh lùng nhìn Thiên Long một lúc mới nói:

- Tiểu tử! Ngươi có bản lĩnh chỉ trong ba chiêu đã hủy binh khí hài tử của ta, thân thủ quả là siêu phàm. Lẽ ra bốn tọa không thèm chấp nhặt ngươi, nhưng muốn cho khuyến tử mở mắt ra một chút, hôm nay bốn tọa dành cho ngươi một ngoại lệ!

Thiên Long đáp:

- Đa tạ thịnh tình của giáo chủ!

Chàng lướt mắt nhìn vào đấu trường, nói tiếp:

- Nhưng chỉ e rằng giáo chủ không còn cách lựa chọn nào hơn!

Thiên Ma giáo chủ ảo ảnh Nhân Ma Nam Cung Vô Hối nghe nói kinh hãi nhìn sang đấu trường, mặt bỗng biến sắc.

Tình hình đã diễn ra hoàn toàn trái với dự đoán của lão.

Ba tên chánh phó đường chủ Thiên Ma Hoàng Chu Xương Vũ, Ma Lạp Ca và Độc Tâm Tôn Giả đấu với Thiên Sơn Tử Phụng, Hắc Yến Tử và Gia Cát Minh Châu, tuy đã bị dồn vào thế hạ phong nhưng vẫn còn đang duy trì được, còn lại số hộ pháp, hương chủ hơn ba chục tên thì bị sát thương gần hết, thây nằm ngổn ngang.

Hanh Cáp Nhị Tướng đấu với hai con linh hầu đã không còn cơ hội hoàn thủ, mặt mũi áo quần bê bết máu pha lẫn mồ hôi, bộ dạng trông rất thảm hại.

Còn hai tên lão tam, lão tứ trong Thiên Ma Tứ Sát giao chiến với Kim Cương Thần cũng đang lâm vào tình cảnh thủ nhiều công ít ảo ảnh Nhân Ma quay nhìn hai tên còn lại trong số Thiên Ma Tứ Sát còn chưa xuất chiến quát:

- Các người còn đứng đó làm gì nữa!

Hai tên này là lão đại Hắc Hổ và lão nhị Bạch Hổ, thấy lão tam và lão tứ sắp bại đến nơi đang có ý trợ giúp nhưng chưa được lệnh giáo chủ nên không dám, nghe quát liền “dạ” một tiếng lao ngay vào cuộc nói:

- Tam đệ và tứ đệ đừng lo! Có chúng ta tiếp ứng đây!

Lời chưa dứt đã vung búa khai sơn bổ xuống đầu đối phương.

Kim Cương Thần Tiền Nhị cười hô hô nói:

- Hay lắm! Thêm hai tên nữa càng dễ đánh! Hãy nhận một chiêu gọi là kiến lễ!

Vừa nói vừa phát chưởng bức lùi Tam, Tứ Sát, sau đó ung dung đưa Độc Cước Đồng Nhân đánh trả hai tên vừa đến.

Đại Sát và Nhị Sát vừa xuất chiến đang hăng, cặp búa khai sơn vận tới thập thành công lực bổ xuống, thấy đối phương vung Độc Cước Đồng Nhân lên đỡ, tuy biết binh khí của địch ưu thế hơn nhưng vẫn không thu chiêu mà vẫn tiếp tục giáng xuống.

Tam Sát, Tứ Sát vừa rồi bị dồn vào thế hiểm, chân tay rối loạn, thần hồn bất phụ thể. Nay được lão đại, lão nhị xuất thủ trợ giúp, hung tính lại nổi lên, thừa cơ Kim Cương Thần lo tiếp chiêu liền vung búa nhảy tới sau lưng địch nhân đánh lên.

sau khi bảo Thiên Ma Tứ Sát gia nhập hết vào cuộc chiến, Thiên Ma giáo chủ Nam Cung Vô Hối vẫn thấy không yên tâm.

Quả nhiên cục thế về phía Thiên Ma giáo nếu không nói bi đát thì cũng chẳng có gì khả quan.

Thiên Ma giáo chủ nằm mộng cũng không ngờ mình đích thân lĩnh suất toàn bộ đệ tử cao cấp nhất của bốn giáo để đối phó với bốn năm tên hậu sinh vẫn bối không chút tiếng tăm gì trên giang hồ, tin rằng chỉ vài chiêu là nuốt sống đối phương, thế mà bây giờ kết quả lại hoàn toàn trái ngược, bị mấy tên nhãi ranh chưa ráo máu đầu đánh bại!

Mặc dù vậy, lão còn rất tin vào khả năng của mình, thầm nghĩ:

- Chỉ cần mình đánh chết tiểu tử này, bọn kia như rắn mất đầu, không đánh cũng bại!

Nghĩ vậy liền quát:

- Tiểu tử xuất chiêu đi, còn chờ gì nữa? Chẳng lẽ ngươi định kéo dài thời gian để tìm quỷ kế thoát thân? Hừ! Đừng múa rìu qua mắt thợ! Đã thế bốn tọa xuất thủ trước đây! Tiếp chiêu!

Dứt lời đưa chưởng từ từ đánh ra.

Lão ta xuất thủ nhìn không có gì đặc biệt, thậm chí trông yếu ớt vô lực giống như làm tuồng.

Mặc dù vậy, Thiên Long không dám khinh suất, vận Cần Khôn Thần Công bố mãn toàn thân, ngoài ra còn tạo thành một bức tường khí vô hình bảo vệ xung quanh người dày hai thước, tay phải đã vận đủ công lực đưa ra tiếp chiêu.

Không khí chỗ hai người vốn rất tĩnh lặng, đột nhiên bão táp nổi lên tạo thành áp lực kinh nhân làm bụi đất bay lên cuộn cuộn, cát bay đá chạy tứ tung. Trong khu vực hơn một trượng giữa hai đối thủ, đá sỏi chuyển động hỗn độn, khi bị đẩy sang phía Thiên Long, đôi khi đổi hướng bay ngược lại, nhìn rất vui mắt.

Xen lẫn giữa kinh phong, thỉnh thoảng vang lên những tiếng ì ầm như sấm dậy từ xa.

Rồi sau đó tiếng nổ bùng lên dữ dội, cuồng phong càng ác liệt làm rừng cây nghiêng ngã, cành gãy lá rơi ào ào, mặt đất rung lên như trong cơn địa chấn.

Trong khói bụi mịt mù làm khuất đi nhân ảnh, chỉ còn nghe tiếng cười nói điên cuồng của Thiên Ma giáo chủ:

- Hô hô! Tiểu tử ngươi công lực khá đấy, có thể nói là kiệt xuất nhất trong hàng hậu bối trong mấy chục năm qua.

Bây giờ thì hãy đấu nội lực với bốn tọa xem! Ngươi tiếp ta tám thành công lực!

Lão đã không nói dối, vừa rồi chỉ mới thi xuất có năm thành công lực, tưởng rằng như vậy đã quá đủ để làm đối phương bay đi như chiếc lá, ngờ đâu tiểu tử kia tiếp được!

Tuy miệng nói cười, nhưng kỳ thực trong lòng Nam Cung Vô Hối vô cùng kinh dị, nghĩ thầm:

- Dựa vào công lực của mình khổ luyện năm sáu mươi năm chỉ cần phát ba thành, chưa từng có tên vãn bối nào tiếp nổi. Tiểu tử này lấy đâu ra nội lực kinh nhân như vậy?

Lão gia tăng thêm ba thành công lực, từ lòng bàn tay trái phát ra một luồng kinh phong đánh thẳng vào ngực Thiên Long.

Mới rồi chàng cũng chỉ phát xuất năm sáu thành công lực thăm dò, biết đối phương nói không giả.

Thấy Thiên Ma giáo chủ đưa tay trái đẩy ra, kinh phong xé gió ập đến như mũi kiếm, chàng bình tĩnh đưa tả chưởng đánh ra chặn lại.

Bình!

Kèm theo tiếng nổ là một quần lửa bùng lên làm chấn động núi rừng.

Mặc rừng cây nghiêng ngã, hai đối thủ vẫn đứng trơ trơ cách nhau hơn một trượng giống như hai pho thạch tượng, mắt trừng trừng nhìn nhau, hai tay đưa tới trước, liên tục phát kinh khí bức tới địch nhân.

Ai cũng biết hai người đang đấu nội lực, kẻ nào công lực cao hơn sẽ thắng, và chỉ kết thúc khi ít nhất một trong hai đối thủ ngã xuống.

Nếu trường hợp công lực tương đương, có thể cuộc đấu kéo dài tới một hai ngày, nhiều khi dẫn đến lưỡng bại câu thương.

16. Ngân Y Thần Long

Cuộc đấu càng kéo dài, bại cục của Thiên Ma giáo càng lộ rõ.

Trong số chánh, phó đường chủ thì Độc Tâm Tôn Giả đã bị trúng kiếm của Gia Cát Minh Châu bỏ mạng, lão đại Ma Lạp Ca của Miêu Cương Song Quái bị trúng một chưởng phải lùi lại trị thương, lão nhị Ba Cấp Nhĩ thay đại ca đấu với Hắc Yến Tử, Càn Khôn Nhất Quái gia nhập vào cuộc đấu với Gia Cát Minh Châu.

Càn Khôn Nhất Quái võ công cao cường, chỉ kém giáo chủ và tổng hộ pháp Thiên Ma giáo, lại chưa xuất thủ nên bảo tồn công lực, vừa xuất thủ đã chiếm ngay thế thượng phong, dồn ngay Gia Cát Minh Châu vào hiểm thế.

Còn may rằng Thiên Ma Hoàng đã bị trúng hai kiếm của Thiên Sơn Tử Phụng vào bắp chân trái và sườn phải, chỉ gắng gượng duy trì để khỏi bị giết mà thôi.

Thiên Sơn Tử Phụng dồn đối thủ sang phía Gia Cát Minh Châu, thỉnh thoảng phát một kiếm uy hiếp Càn Khôn Nhất Quái giúp Châu muội giữ được bình thủ.

Đấu pháp của nàng tỏ ra rất hợp lý, hai tỷ muối phối hợp đấu với Miêu Cương Song Quái và Thiên Ma Hoàng vừa khéo cân sức cân tài, dù sao thì phía Thiên Ma giáo bất lợi hơn, vì Thiên Ma Hoàng càng lúc máu ra càng nhiều, trước sau gì cũng kiệt sức mà gục ngã.

Đã thế, Kim Linh, Kim Lợi vừa đánh với Hanh Cáp Nhị Tướng, đột nhiên Kim Lợi nổi hung tính lao vào lão đại vung một trảo chộp vào ngực, tay kia chọc vào mắt...

Lão ma bừng mắt rú lên, cả hai tròng mắt lòi ra, máu tuôn ra đầy mặt ngã xuống ngất đi.

Lão nhị của Hanh Cáp Nhị Tướng không còn hồn vía nào nữa quay người chạy vào rừng.

Thiên Ma Tứ Sát sau khi lão đại và lão nhị mới gia nhập vào vòng chiến còn giễu võ dương oai được một lúc, nhưng sau đó cũng chỉ giữ được bình thủ là cùng.

Trong số bọn cao thủ nhị lưu của Thiên Ma giáo thì còn sống sót chỉ bảy tám tên, phần lớn là mới đầu nhập vào tù các môn phái bị uy hiếp và lục lâm các trại.

Bọn này tự biết võ công kém, ngay cả bốn năm tên hộ pháp của các đường mà hai con linh hầu lấy mạng như không, hu ổng chi mình.

Mặt khác những nhân vật này bị bức phải gia nhập vào Thiên Ma giáo, nay chúng đang bị lâm nguy, dốc toàn bộ chủ lực mà còn bị Ngân Y Thần Long đánh bại, tội gì phải bán mạng cho chúng?

Thấy lão nhị của Hanh Cáp Nhị Tướng bỏ chạy, chúng cũng lên vào rừng chạy tứ tán.

Kim Linh, Kim Lợi định đuổi theo, nhưng nhìn sang bốn tên Thiên Ma Tứ Sát vậy đáng Kim Cương Thần Tiên Nhị, liền xông tới.

Kim Cương Thần nói:

- Hai vị hầu sư phụ! Đừng cướp mối của ta! Sang chi viện cho mấy vị nữ chủ nhân đi!

Hai con Kim Mao Hầu nghe nói “nữ chủ nhân” liền hiểu ngay, lao sang phía Thiên Sơn Tử Phụng và Gia Cát Minh Châu.

Cần Khôn Nhất Quái đang giao chiến với Thiên Sơn Tử Phụng bất phân thắng bại, chợt cảm thấy kinh phong ập tới sau lưng, kinh hãi quay lại thấy một con khỉ chộp tới hậu tâm mình, vội nhảy sang bên tránh.

Thiên Sơn Tử Phụng liền chớp lấy thời cơ tăng cường công kích, ra hiệu cho Kim Mao Hầu sang giúp Hắc Yến Tử.

Lúc đó Ma Lạp Ca đã trị thương xong, cùng lão nhị Ba Cát Nhĩ liền thủ công kích Hắc Yến Tử.

Nàng đấu với Ma Lạp Ca đã lâu, khi lão nhị ba Cát Nhĩ nhảy vào thay phải đưa hết sức mới duy trì nổi, bị cả hai vây công vài chiêu thì núng thế ngay.

Miêu Cương Song Quái đang dốc sức định nhanh chóng kết liễu đối phương để chi viện cho đồng bọn thì chợt nghe kinh phong ập tới, vội quay sang đối phó.

Thấy đối phương chỉ là hai con khỉ, Ma Lạp Ca tức giận rít lên:

- Súc sinh muốn chết!

Vừa quát vừa vung chưởng đánh ra.

Hai tên này chưa từng thấy Kim Lợi, Kim Lợi xuất thủ, tin rằng chỉ hai con khỉ thì chẳng khó khăn gì mà không giết được Kim Linh, Kim Lợi bị chữ là “súc sinh” thì nổi giận, nhảy vút lên cao mấy trượng tránh chưởng, từ trên không chúc đầu xuống, vươn hai tay dài ngoằng chộp lấy vai đối phương, miệng cắn tay cào loạn cả lên.

Chỉ sau chốc lát, Miêu Cương Song Quái tóc tai rối bù, y phục rách nát, mặt và cổ bị vuốt cào chẳng chịt, máu nhoe nhoét phát ghê.

Có lẽ chúng đã bớt giận, nếu không với công lực của chúng, chỉ cần xuất trảo mạnh thêm một chút vào yết hầu thì Miêu Cương Song Quái chẳng còn mạng!

Cần Khôn Nhất Quái sau một chút phân tâm bị Thiên Sơn Tử Phụng chiếm tận tiên cơ, bị thanh Tử Phụng Kiếm dồn ép vô lực hoàn thủ, kinh hãi vô cùng.

Xem tình thế thì may ra xuất hiện kỳ tích mới cứu vãn được cho Thiên Ma giáo khỏi bại vong.

Đưa mắt nhìn quanh, Tuyết Sơn Phi Hồ đã bị phế cả hai tay không biết đã trốn đi đâu, Độc Tâm Tôn Giả bị giết, Thiên Ma Hoàng Chu Xương Vũ bị thương, Miêu Cương Song Quái đang nguy khốn dưới tay hai con linh hầu, Thiên Ma Tứ Sát có bốn tên thì hai tên đã bị thương, hai tên còn lại ra sức chống cự một cách tuyệt vọng, xem tình cảnh chẳng duy trì được lâu.

Hơn ba chục tên hộ pháp và hương chủ thì tử thương hơn hai chục nằm la liệt, số còn lại không biết đã chạy đâu mất.

Chỉ còn mình thiếu giáo chủ là chưa xuất thủ, nhưng bên này Hắc Yến Tử chống kiếm nhìn vì không có đối thủ.

Giáo chủ thì đang đấu nội lực với Thiên Long, qua một lúc khá lâu mà vẫn chưa phân thắng bại, chứng tỏ công lực của giáo chủ không hơn kém đối phương là bao, chỉ e qua một vài canh giờ khó mà chấm dứt cuộc đấu.

Tình thế quả là nguy ngập.

Nếu không có biện pháp gì, chỉ qua vài chiêu nữa, tổng hộ pháp sẽ không còn sức duy trì, ngay bây giờ, chỉ cần Hắc Yến Tử xuất kiếm đủ lấy mạng Miêu Cương Song Quái, đến khi ba nữ nhân toàn thắng thì tính mệnh của giáo chủ thế nào thì không nói cũng biết...

Sau khi xác định tình thế, lão vận thập thành công lực liều mạng công xuất liên hai mươi bốn chưởng bức lùi đối phương.

Thiên Sơn Tử Phụng đang giữ thế chủ động, thấy ánh mắt của Miêu Cương Song Quái chao đảo, biết rằng đối phương đang hoạch định âm mưu, liền vận sẵn công lực phòng bị, nhưng công thế chậm lại ít phút.

Cần Khôn Nhất Quái đang nôn nóng thoát ra, thấy kiếm thế của đối phương chậm lại thì mừng rỡ.

Sau khi xuất liên hoàn hai mươi bốn chưởng đẩy lùi đối phương liền tung mình lao đi.

Nhưng Thiên Sơn Tử Phụng đã có đề phòng, vừa rồi phát kiếm hơi chậm lại cũng là thăm dò hành động đối phương.

Cần Khôn Nhất Quái vừa tung mình nhảy lên, nòng liền lao theo quát:

- Lão ma đầu chạy đi đâu?

Cần Khôn Nhất Quái thấy thân pháp đối phương còn nhanh hơn mình, biết không thoát được đành thi triển công phu Thiên Cân Trụ đáp xuống đất.

Thiên Sơn Tử Phụng cũng dừng lại cười nói:

- Để xem bây giờ ngươi còn định trốn đi đâu nữa?

Lúc này Cần Khôn Nhất Quái đã mất hết tự tin, còn lòng dạ đâu nữa mà đối địch?

Thiên Sơn Tử Phụng tay nắm chắc trường kiếm, bước lại gần.

Cần Khôn Nhất Quái nhìn quanh, thấy Thiên Ma Hoàng đã trúng thêm một kiếm khuy người xuống, huynh đệ Miêu Cương Song Quái đã không còn khả năng hoàn thủ nữa, sắp bị đối phương khống chế.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Lão ma đầu! Ngươi hãy cố sức mà giữ cái cầu mạng của mình, không cần bận tâm đến người khác!

Dứt lời vung kiếm tấn công.

Phi Phụng Kiếm Pháp phát huy rất tốt uy lực của Ngũ Phụng Kiếm chém sắt như bùn, Cần Khôn Nhất Quái không dám trực diện nghênh tiếp, chỉ đành nhìn những sơ hở của đối phương lấy công thay thủ.

Nhưng cơ hội đó trước Thiên Sơn Tử Phụng rất hiếm.

Thiên Sơn Tử Phụng với thanh Tử Phụng Kiếm công xuất liền bảy chiêu, uy hiếp tất cả những yếu huyết trên người Càn Khôn Nhất Quái làm cho lão ma đầu luống cuống chân tay.

Càn Khôn Nhất Quái nghĩ thầm:

- Mạng ta tới đây là hết!

Trong lúc lão ta đang tuyệt vọng thì một nhân ảnh lướt tới, trong tay cầm một ngọn thiết tiên nhưng đã bị cụt mất một nửa, phát ra một chiêu quất vào thanh Tử Phụng Kiếm của Thiên Sơn Tử Phụng.

Người đó là thiếu giáo chủ Thiên Ma giáo Vô Thường Thái Tuế Nam Cung Thừa Chí.

Thiên Sơn Tử Phụng đành bỏ Càn Khôn Nhất Quái, quay lại đối phó với Vô Thường Thái Tuế, lấy công hoàn công!

Choang! Kiếm tiên tiếp nhau làm bùng lên một quần lửa.

Thanh Ngô Công Tiên của Vô Thường Thái Tuế vốn đã bị Thiên Long chém đứt một nửa, bây giờ lại bị thanh Tử Phụng Kiếm tiện đứt thêm một thước, thanh bảo kiếm còn theo đà chém vào vai phải đối phương.

Vô Thường Thái Tuế kinh hãi lùi lại.

Gia Cát Minh Châu lao tới nói:

- Đại tỷ! Nhường cho tiểu muội hóa kiếp tên dâm tặc này!

Thiên Sơn Tử Phụng quay lại giao chiến với Càn Khôn Nhất Quái.

Trước đây Vô Thường Thái Tuế đã từng giở thói sàm sỡ, đã bị Gia Cát Minh Châu giam trong Bát Quái Trận Đồ, sau nài thương tình mà thu trận cho hắn.

Tên thiếu giáo chủ không chịu cam tâm đã sai thuộc hạ truy bức nàng, giết mất hai vị thúc thúc làm nàng suýt bị nguy khốn, nếu không gặp được Thiên Long thì đã bị chúng bắt về tổng đà Thiên Ma giáo rồi.

Bởi thế Gia Cát Minh Châu rất căm hận, vừa nhảy sang là phát kiếm tấn công ngay.

Vô Thường Thái Tuế chỉ quen ăn chơi đàng điếm, võ công chẳng ra gì, trong tay chỉ là một cây thiết tiên gãy chỉ còn hơn một thước thì làm sao đối phó nổi với Gia Cát Minh Châu sử dụng Thanh Phụng Kiếm chém sát như bùn và lòng căm hờn ngàn ngút?

Chỉ hai chiêu, cây Ngô Công Tiên lại bị chém đứt một khúc nữa, thanh bảo kiếm theo đà chém tạt xuống sườn Vô Thường Thái Tuế.

Tên thiếu giáo chủ la lên, buông ngọn roi ôm lấy vết thương.

Gia Cát Minh Châu không chịu dừng tay, quát:

- Dâm tặc nộp mạng!

Lời chưa dứt đã vung kiếm chém bặt xuống đầu địch nhân.

Vô Thường Thái Tuế không còn khả năng chống đỡ, cũng không kịp tránh, mở to mắt nhìn thanh bảo kiếm chém xuống đầu.

Tiếng rú phát ra nửa chừng thì tắc nghẹn, thiếu giáo chủ Vô Thường Thái Tuế bị chém đứt nửa đầu, óc lẫn máu bắn tung ra.

Tên dâm tặc làm hại không biết bao nhiêu nữ nhân bất hạnh, nay chết bởi tay nữ nhân, âu cũng là báo ứng.

Càn Khôn Nhất Quái tuy có lòng cứu chủ nhân nhưng bị Thiên Sơn Tử Phụng tấn công dồn dập nên đành bất lực.

Lại vang lên một tiếng rú nữa, nhìn sang thấy lão đại trong Miêu Cương Song Quái là Ma Lạp Ca bị Kim Lợi móc lòi cả hai mắt, bưng mặt rú lên lao chạy, nhưng vấp phải đồng tử thì ngã xuống.

Ba Cát Nhĩ chạy theo nói:

- Đại ca...

Nhưng mới thốt ra được hai tiếng thì bị Kim Linh chop một tráo trúng vào hậu tâm, ngã gục xuống bên cạnh lão đại.

Ma Lạp Ca đã mù mắt không nhìn thấy gì, nhưng vẫn nhận ra lão nhĩ ngã xuống bên mình, ngạc nhiên hỏi:

- Nhị đệ sao thế?

Không nghe trả lời, lão sờ tay vào mũi Ba Cát Nhĩ thấy không còn thở nữa, la thảm một tiếng rồi ngất đi.

Lúc đó Kim Cương Thân Tiên Nhị vừa giải quyết xong Thiên Ma Tứ Sát.

Thiên Ma Hoàng Chu Xương Vũ bị trúng ba kiếm nhưng vết thương chỉ nằm ngoài thịt, chỉ sau một lúc chữa trị đã đứng lên được.

Nhìn quanh toàn trường đấu thấy đối phương vẫn nguyên vẹn không hao tổn gì, trong lúc phía mình chỉ còn lại ba người là giáo chủ, bản thân mình và Càn Khôn Nhất Quái, Thiên Ma Hoàng thở dài thầm nghĩ:

- Hôm nay giáo chủ đã xuất toàn bộ tinh tráng từ hương chủ trở lên, tất cả đều bị diệt trong tay Ngân Y Thần Long, ba thê tử và một tên nô bộc, Thiên Ma giáo còn tư cách gì mà tồn tại trong giang hồ nữa?

Thiên Ma Hoàng Chu Xương Vũ quả có anh hùng bản sắc, đến trước Gia Cát Minh Châu nói:

- Cô nương! Vừa rồi được người hạ thủ lưu tình, không giết người đã ngã. Bây giờ lão phu đã đứng lên được, chúng ta tiếp tục giao chiến!

Gia Cát Minh Châu tra kiếm vào bao đáp:

- Lão tiên bối không then là cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm. Vừa rồi không phải tiên bối ngã dưới kiếm vẫn bối mà do đã bị thương từ trước, máu chảy quá nhiều nên nội nguyên hao kiệt. Thực tình mà nói, nếu đấu một cách công bằng thì vẫn bối còn chưa xứng là địch thủ...

Thiên Ma Hoàng thở dài đáp:

- Cô nương quả là người thiện tâm! Không cần an ủi lão phu. Cả ba cô nương võ công đều cao tuyệt, lẽ nào lão phu không biết? Tuy biết rõ không địch nổi, lão phu chỉ đành lấy cái chết để bảo toàn chút hư danh...

Gia Cát Minh Châu lắc đầu nói:

- Sao tiên bối lại nghĩ thế? Thiên Ma giáo rắp tâm đồ bá giang hồ, tiêu diệt rất nhiều môn phái trong võ lâm, gây không biết bao nhiêu tội ác, tất yếu phải chịu sự diệt vong. Lão tiên bối danh lừng tiên hạ, vì một kẻ ác hành như Nam Cung Vô Hối và một tên dâm đảng bắt tài như Nam Cung Thừa Chí thì có đáng phải hy sinh không? Hôm nay chết đi cùng với những kẻ xưa nay chỉ có ác danh như Miêu Cương Song Quái, Độc Tâm Tôn Giả thì giữ được thanh danh gì?

Xin tiên bối suy xét, coi thân phận và danh vọng của mình làm trọng!

Thiên Ma Hoàng Chu Xương Vũ cúi đầu trầm mặc hồi lâu rồi nhìn Gia Cát Minh Châu cảm kích nói:

- Đa tạ những lời vàng ngọc của cô nương! Từ nay, lão phu tức ẩn lâm tuyền, không xuất hiện trong giang hồ nữa, danh hiệu Thiên Ma Hoàng cũng tiêu vong. Một lần nữa, lão phu xin cảm tạ mỹ ý của cô nương, nhờ đó mà giữ được hai cái tiểu mệnh...

Gia Cát Minh Châu ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiên bối nói thế...

Thiên Ma Hoàng Chu Xương Vũ giải thích:

- Lão phu vốn có một tôn nữ mới mười ba tuổi, cha mẹ nó đã bị trọng bệnh mà chết từ lâu, bây giờ ngoài lão phu ra không còn ai thân thích. Nếu lão phu có mệnh hệ nào thì chắc nó cũng không sống nổi...

Gia Cát Minh Châu nghe kể, tôn nữ của Thiên Ma Hoàng hoàn cảnh rất giống mình, lòng rất thương cảm, bất giác nước mắt trào ra.

Thiên Ma Hoàng ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương sao thế?

Gia Cát Minh Châu lau nước mắt, cười nói:

- Không sao! Trở về gặp lệnh tôn nữ, xin hãy chuyển lời văn bối hỏi thăm...

Thiên Ma Hoàng càng ngạc nhiên hơn:

- Chẳng lẽ cô nương biết nó?

Gia Cát Minh Châu lắc đầu:

- Không.

- Vậy cô nương là...

- Văn bối là Gia Cát Minh Châu...

Thiên Ma Hoàng vội hỏi:

- Cô nương có phải là tôn nữ duy nhất của tổng trại chủ Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại Lão Long Thần Gia Cát Báo đại hiệp không?

- Chính phải...

Thiên Ma Hoàng liền hiểu ra vì sao Gia Cát Minh Châu nhỏ lệ khi nghe kể về tôn nữ của mình.

“Đồng bệnh tương liên” người cùng cảnh ngộ khi nào cũng dễ dàng thông cảm và chia sẻ cho nhau, dù chưa từng gặp.

Lão cảm động nói:

- Thì ra là thế! Trước đây lão phu từng hân hạnh quen biết với lệnh gia gia, xin cô nương chuyển giúp lời của lão phu vãn an tới lão bằng hữu, còn nói rằng nhờ cô nương mà lão phu bảo tồn được hai nhân mạng...

Gia Cát Minh Châu lắc đầu:

- Lão tiên bối đừng nói thế! Sau này nếu có rảnh, xin tiên bối dẫn lệnh tôn nữ đến Động Đình chơi, văn bối sẽ rất mừng.

Thiên Ma Hoàng đáp:

- Nhất định lão phu sẽ đưa đến, tiện thể thăm lão bằng hữu...

- Cô ấy là?

- Chu Ngọc Quỳnh...

Lão ngập ngừng chốc lát rồi rút cây Ngọc Chiết Phiến là binh khí lão vừa dùng đưa ra nói:

- Gia Cát cô nương! Từ nay lão phu tức ẩn lâm tuyền, không dùng tới binh khí nữa. Nay cây Ngọc Chiết Phiến này, vốn là binh khí tùy thân của lão phu, xin tặng lại cô nương để tỏ thành ý, hy vọng cô nương đừng từ chối. Trong đời lão phu tuy không phải là kẻ chuyên làm điều ác, nhưng cũng có không ít tội. Nay trao lại Đoạt Hồn Phiến cho cô nương, lão phu tin rằng nó sẽ được một nhân vật nghĩa hiệp sử dụng để làm điều công đức, xóa bớt tội hành của lão phu trước đây!

Gia Cát Minh Châu thấy đối phương thành khẩn như vậy cúi người đưa tay ra nhận lấy nói:

- Đa tạ lão tiên bối!

Thiên Ma Hoàng cười khà khà nói:

- Cô nương giúp lão phu hoàn thành tâm nguyện, sao lại cảm ơn? Lão phu đi đây!

Nói xong quay người phóng đi.

Gia Cát Minh Châu xúc động nhìn theo, nghĩ thầm:

- Được như vị tiên bối này quả là hiếm có! Chắc rằng vị Quỳnh muội sẽ rất mừng!

Hắc Yến Tử bước lại gần cười nói:

- Châu muội thật là người phúc đức! Giúp cho người ta lối thoát tất sau này sẽ gặp thiện quả!

Gia Cát Minh Châu cười ngượng ngịu.

Hai tỷ muội nhìn quanh, thấy cuộc đấu đã gần kết thúc, Càn Khôn Nhất Quái vừa trúng kiếm của Thiên Sơn Tử Phụng ngã xuống, liền kéo nhau đến chỗ Thiên Long đang đấu nội lực với Thiên Ma giáo chủ Nam Cung Vô Hối.

Họ chưa kịp đến gần thì nghe Thiên Ma giáo chủ quát to, sau đó bùng lên một tiếng nổ làm chấn động cả sơn lâm.

Sau tiếng nổ, đất đá khói bụi bốc lên mù mịt phủ kín lấy hai đối thủ, những tảng đất đá lớn bay ra xa hàng chục trượng rơi xuống ầm ầm.

Hắc Yến Tử, Gia Cát Minh Châu thấy phát sinh sự cố, kinh hoàng la lên:

- Tướng công!

Đồng thời lao bổ tới.

Thiên Sơn Tử Phụng vừa kết thúc cuộc đấu, cũng hốt hải vừa chạy vừa la:

- Tướng công...

Kim Cương Thần Tiền Nhị và hai con Kim Mao Hầu băng qua đám tử thi chạy ào tới như cơn lốc.

Giữa đám khói bụi mù mịt, lơ mơ nhìn thấy hai người nằm cách nhau tới bốn năm trượng, không biết còn sống hay đã chết?

Ba vị phu nhân mặt đăm lệ, lao tới người bạn ngân y.

Chàng cố chống tay ngồi lên, mặt tái ngắt, môi rỉ máu, bộ ngân y đầm ướt mồ hôi.

Ba vị phu nhân thở phào một hơi, đến đứng vây quanh chàng hỏi:

- Tướng công có sao không?

Thiên Long lắc đầu, đưa mắt nhìn đối phương.

Thiên Ma giáo chủ Nam Cung Vô Hối cũng đã ngồi dậy, mắt long lên đầy phẫn nộ, miệng vẫn thấp thoáng nét cười lạnh lùng độc ác, máu miệng vẫn không ngừng tuôn ra nhuộm đỏ bộ râu bạc, chảy xuống cằm bào.

Lão mập máy đôi môi đỏ lỏm nói:

-âu dương...lão phu...

Nói được mấy tiếng, lão há miệng phun ra một vòi máu, người đổ nghiêng qua một bên, đồng tử giãn to hết cỡ, đại dần đi.

Ba vị phu nhân thấy Thiên Ma giáo chủ đã chết mới cúi xuống Thiên Long nói:

- Tướng công có sao không?

Thiên Long lắc đầu:

- Ta không sao...

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- sao lại không chứ? Mau vận công trị thương đi! Để thiếp giúp chàng một tay!

Thiên Long đáp:

- Không cần đâu, ta chỉ hành công một lúc là khỏi thôi!

Nói xong lấy ra hai viên Thượng Thanh Hoàn uống vào rồi nhắm mắt hành công.

Thiên Sơn Tử Phụng mặc trượng phu phản đối, ngồi xuống sau lưng Thiên Long, một tay đặt lên Thiên Linh Cái, tay kia ấn vào hậu tâm giúp chàng truyền nội lực trị thương.

Mặc dù vậy, qua hơn một canh giờ Thiên Long mới bình phục.

Khu vực Đồng Bách Sơn có rất nhiều nhân vật giang hồ.

Sau khi cuộc đấu kết thúc được vài canh giờ, tin tức gần như được truyền đi khắp núi, sau đó lan ra xa dần, nhanh chóng làm chấn động toàn bộ võ lâm.

Nhưng tin đồn thì vẫn cứ là tin đồn, hàng trăm nhân vật giang hồ gần xa kéo đến Đồng Bách Sơn để tận mắt mục kích sự việc.

Một đại môn phái đã mấy năm hoành hành khắp võ lâm, làm cho hàng chục môn phái cúi đầu khuất phục, làm sao có thể bị hủy trong một ngày?

Quần hùng đổ tới mỗi lúc một đông, lật từng thi thể lên xem, bàn tán phân phân.

Trong số các tử thi có Thiên Ma giáo chủ ảo ảnh Nhân Ma Nam Cung Vô Hối, thiếu giáo chủ Vô Thường Thái Tuế Nam Cung Thừa Chí, đường chủ và phó đường chủ Thiên Lô Đường, huynh đệ Miêu Cương Song Quái, chánh phó đường chủ Nhân Diệt Đường, Càn Khôn Nhất Quái Thi Nam Sơn và Độc Tâm Tôn Giả, hơn hai chục tên hộ pháp...

Quần hùng bàn tán phân phân:

- Gần như toàn bộ nhân vật cao cấp nhất của Thiên Ma giáo đều bị giết ở đây rồi!

- Không biết ai mà bản lĩnh kinh nhân như thế? Xem ra nhân số không nhiều...

- Trong giang hồ có ai giết được nhiều cao thủ hắc đạo đến thế?

- Theo dấu vết trên tử thi thì Nam Cung Vô Hối đấu nội lực mà chết. Công lực của người này được coi là đệ nhất thiên hạ, chỉ kém sư tổ hắc là Hiên Viên Thần Quân mà thôi.

- Nhưng Hiên Viên Thần Quân thì hơn một trăm năm nay không xuất hiện ở Trung Nguyên, chỉ e đã chết từ lâu.

Hơn nữa, không có lý do gì Hiên Viên Thần Quân lại giết đồ tôn của lão...

- Vậy thì ai chứ?

- Bất luận là ai thì vị hào kiệt đó cũng là một vị cứu tinh của võ lâm, Thiên Ma giáo từ nay trừ danh.

Tin tức truyền đi rất nhanh như thuốc súng. Suốt mấy tháng sau, đâu đâu người ta cũng bàn luận về tin tức trọng đại này.

- Người tiêu diệt Thiên Ma giáo là Ngân Y Thần Long và ba vị phu nhân Võ Lâm Tam Phụng.

- Còn có vị đại hộ pháp Kim Cương Thần Tiền Nhị và hai vị Càn Khôn Song Viên. Nghe nói ba vị này là thần nhân giáng hạ phù trợ Thiên Long trừ gian diệt ác...

- Vị tổng hộ pháp Thiên Ma Hoàng Chu Xương Vũ vì cảm đại ân tha mạng mà tặng cho vị tam phu nhân Gia Cát Minh Châu binh khí thành danh của mình Đoạt Hồn Phiến, giải tán Thiên Ma giáo và tuyên bố thoái ẩn giang hồ.

- Nghe nói Ngân Y Thần Long sau khi tiêu diệt Thiên Ma giáo đã tới Địa Sát giáo, xem chừng tà giáo này cũng sắp trừ danh!

- Thiên Ma giáo và Địa Sát giáo là hai đại giáo phía hắc đạo lớn nhất. Từ nay thiên hạ được thái bình rồi.

Trong các tổng đà, đạo quán, trang bảo, sơn trại, cổ tự, khách điểm, tửu lâu, chẳng nơi nào không nghe bàn đến chuyện này.

Đã là người trong giang hồ, bất kể các đại phái hay những nhân vật riêng lẻ nơi hoang đảo hoặc chốn sơn lâm, ai cũng biết Ngân Y Thần Long và Càn Khôn Song Viên.

Chỉ sau trận chiến ở Đồng Bách Sơn được vài hôm, ngoài tổng đà được tổng hộ pháp Thiên Ma Hoàng Chu Xương Vũ tuyên bố giải tán, mấy chục phân đà ở lưỡng ngạn Trường Giang cũng trừ danh, số tự động giải tán, số bỏ trốn, một số bị võ lâm các phái tiêu diệt.

Thiên Ma giáo hoành hành giang hồ suốt mấy năm, công nhiên kéo đến Võ Dương định diệt môn, cũng nhờ Ngân Y Thần Long mà thoát khỏi kiếp nạn.

Nay môn phái này lại bị chính Ngân Y Thần Long và các vị phu nhân tiêu diệt, tạo phúc cho võ lâm.

Chuyện về Địa Sát giáo chưa biết ra sao, chỉ riêng Thiên Ma giáo bình võ ngôi tan đủ làm các nhân vật, môn phái trong giang hồ mở hội ăn mừng rồi.

Hàng trăm hàng nghìn nhân vật hào kiệt võ lâm, bất kể là bậc cao niên đức cao vọng trọng hay những người chưa có tên tuổi đều có chung một khát vọng: quen biết và kết giao với Ngân Y Thần Long.

Trở lại với Hoàng Phủ Tuệ Quân, sau khi bị Thiên Long phát hiện được là nữ giả nam trong phòng ngủ tại khách điểm ở Trường An, Hoàng Phủ Tuệ Quân hổ thẹn bỏ đi ngay.

Lần đó, vốn đã nặng lòng với Thiên Long, nàng nghe tin chàng thành thân với hai vị nữ nhân là Thiên Sơn Tử Phụng Trần Vân Phụng và Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh, lòng đau thương và nhung nhớ, nàng vẫn đóng giả nam trang tìm chàng hỏi rõ, nhưng trước tấm lòng chân thành của Thiên Long và hai vị phu nhân, Hoàng Phủ Tuệ Quân đã không nỡ mở lời trách móc, trái lại còn ở lại với ba người du sơn ngoạn thủy, sống với nhau vui vẻ suốt mấy ngày cho đến khi bị chàng phát giác ra mình là nữ, trong hoàn cảnh khiến cả hai cùng đỏ mặt...

Trong việc ấy không ai có lỗi, Hoàng Phủ Tuệ Quân không thể trách chàng, chỉ còn cách rời khỏi khách điểm, ngay đêm đó tìm đến tổng đà Địa Sát giáo ở Trường An, ngày hôm sau trở về tổng đà.

Thời gian sau đó, nàng chỉ còn biết đóng cửa giam mình trong phòng than vãn thở dài, người càng tiều tụy hơn trước.

Giáo chủ phu nhân biết rằng nữ nhi đã mang bệnh tương tư, đến phòng nàng lựa lời an ủi:

- Bảo bối của mẹ! Đạo này con làm sao vậy?

Hoàng Phủ Tuệ Quân không muốn để mẫu thân phiền lòng, lắc đầu đáp:

- Mẹ! Không có gì đâu!

Giáo chủ phu nhân quyết tra rõ ngọn ngành, không chịu buông tha:

- Tuệ Quân! Có chuyện gì hãy nói cho mẹ biết đi! Thấy con mỗi mòn tiều tụy như vậy, mẹ cũng không thiết sống nữa! Ai đã khi hiếp con vậy? Nhất định mẹ sẽ sai người bắt hấn về đây, rút gân cắt thịt hấn để con hả giận!

Nàng chỉ lắc đầu, nước mắt trào ra.

Giáo chủ phu nhân ôm nữ nhi vào lòng, tìm cách tra hỏi:

- Tuệ Quân! Để mẹ đoán xem... hay là vừa rồi quá nặng nề với công việc của bốn giáo mà con kết cừu kết oán với ai? Chắc không phải rồi... bởi vì nếu thế thì các phân đà sẽ báo tin... hơn nữa mẹ biết tính con, gặp phải cừu thì thà mất mạng còn hơn rơi lệ... vì thế không có khả năng con bị cừu nhân uy hiếp...

Hoàng Phủ Tuệ Quân vẫn không hé răng.

Giáo chủ phu nhân nói tiếp:

- Con đau khổ như thế... chẳng lẽ có điều gì oan khuất? Tuệ Quân! Nói đi! Có ai đã phụ tình con không?

Côn Lôn Hắc Phụng lắc đầu đáp:

- Mẹ! Không đâu! Mẹ đừng suy đo án lung tung nữa!

Nhìn vẻ mặt nữ nhi, giáo chủ phu nhân đã tin chắc bảy tám phần, liền nói:

- Tuệ Quân! Đừng giấu mẹ nữa! Nhất định con đã bị phụ tình. Nói đi! Hắn là ai? Mẹ sẽ...

Côn Lôn Hắc Phụng chợt ngược nhìn mẫu thân với giọng run run hỏi:

- Mẹ sẽ làm gì chàng?

17. Ôm Mối Tương Tư

Khi một người thiếu nữ đang yêu thì làm sao giấu được người khác, nhất là thân mẫu của mình?

Cứ nhìn vào ánh mắt đầy quan hoài và khẩn thiết của Hoàng Phủ Tuệ Quân, thực không khó gì để nhận ra tâm sự trong lòng nàng.

Giáo chủ phu nhân liền biết mình đã đoán trúng, trong lòng tràn đầy tức giận, trầm giọng nói:

- Hừ! Trong giang hồ có kẻ nào dám khi phụ thiên kim ái nữ của giáo chủ Địa Sát giáo? chắc là hắn ăn phải gan hùm mật báo gì rồi! Con đừng buồn! Mẹ sẽ cho người bắt hắn tới đây, quỳ gối trước mặt con, sau đó sẽ moi tìm hắn, xem quả tim đó màu gì?

Nói là làm, bà hướng ra cửa gọi:

- Người đâu?

Hoàng Phủ Tuệ Quân phát hoảng lên nói:

- Mẹ định làm gì?

Giáo chủ phu nhân nghiêng răng nói:

- Còn làm gì nữa? Mẹ đã nói rồi, bắt tên tình phụ đó về đây quỳ gối trước mặt con, sau đó sẽ cắt gân xẻo thịt, moi tìm mật hắn, xem gan mật lớn chừng nào? Quả tim đó màu gì?

Côn Lôn Hắc Phụng lùi ra khỏi vòng tay mẫu thân nói:

- Mẹ! Không được đâu! Không phải là chàng khi phụ nữ nhi...

Giáo chủ phu nhân mở to mắt nhìn nàng hỏi:

- Nếu thế thì sao con thương tâm như vậy?

Côn Lôn Hắc Phụng nói tiếp:

- Bây giờ hài nhi đã trở về đây, việc không còn liên quan đến chàng nữa!

Giáo chủ phu nhân cả mừng nói:

- Thật chứ? Vậy là hắn không khi phụ con chứ? Con nói xem, vị công tử đó là ai? Cao đồ của vị cao nhân nào? Xuất thân từ thế gia ở đâu? Giữa hai người đã có đính ước gì chưa? Mẹ sẽ giải quyết việc này...

Nghe hỏi thế, Hoàng Phủ Tuệ Quân nghẹn ngào không nói nên lời.

Kể từ khi rời Trường an trở về, nàng buồn tủi cho số phận éo le của mình.

Một thiếu nữ đoan chính như nàng không dễ yêu, một khi yêu là dâng trọn trái tim, khó mà thu hồi lại được.

Oái oăm thay, chàng đã có thê tử, mà tới hai người.

Biết rằng hai vị phu nhân của chàng đều vô cùng xinh đẹp, dễ thương, đối với nàng ân cần hết mức, nhưng khi biết là tình địch, họ sẽ trở mặt ra sao?

Hơn nữa, là thiên kim ái nữ của giáo chủ một trong môn phái lớn nhất giang hồ, làm sao nàng đành lòng trở thành thiếp của người khác, cho dù đó là Thiên Long?

Cho dù nàng chấp nhận thì phụ mẫu nàng có đồng ý không?

Còn nói quên chàng đi thì hầu như không thể...

Giáo chủ phu nhân chờ mãi mà không thấy ái nữ trả lời, lại hỏi:

- Tuệ Quân! sao không trả lời mẹ?

Côn Lôn Hắc Phụng bên lên đáp:

- Mẹ! Giữa hai... và chàng... còn chưa có gì đâu!

Làm sao mà phu nhân không biết nàng đã nặng tình?

Bà nghĩ thầm:

- Nhanh thật... như thế là Tuệ Quân đã lớn rồi... nhưng không biết vị công tử tài hoa nào khiến nó xiêu lòng như thế? Cần phải gặp lão gia bàn xem để giải quyết việc này mới được!

Nghĩ đoạn, bà an ủi ái nữ vài câu rồi ra khỏi phòng đến gặp giáo chủ.

Giáo chủ Địa Sát giáo Trường Bạch Thương ưng Hoàng Phủ Hùng thấy thế tử vội vàng như thế, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì thế? Tuệ Quân lại bỏ đi nữa hay sao?

Phu nhân lắc đầu đáp:

- Không phải. Mà nó có tình lang!

Địa Sát giáo chủ hỏi:

- Cái gì? Tuệ Quân có ý trung nhân?

- Không sai!

Địa sát giáo chủ cười hô hô nói:

- Thế thì tốt chứ sao? Hay lắm! Ta muốn xem rể quý của chúng ta là người thế nào? Lão bà có hỏi nó không?

Phu nhân thở dài đáp:

- Đương nhiên là hỏi... Nhưng nó không chịu nói mà cứ khóc thôi! Theo tôi thấy thì chúng ta đừng vội tra xét việc này, chờ khi nào nó bình tĩnh lại thì từ từ hỏi xem...

Địa Sát giáo chủ đang hứng khởi, liền đồng ý ngay:

- Được được! Cứ theo ý bà vậy! Nhưng việc này bà nên lưu tâm một chút đấy!

- Chẳng lẽ tôi không biết phải làm thế nào hay sao? Người ta còn lo hơn cả ông nhiều nữa kia!

Hoàng Phủ Tuệ Quân nằm ôm gối, hồi tưởng lại những ngày vui vẻ cùng Thiên Long và hai vị tỷ tỷ ở Trường An.

Ngày đó ba tỷ muội riu rít bên nhau, được ngắm nhìn chàng thỏa thích, thăm những danh lam thắng cảnh, lên xe xuống ngựa, khi bữa rượu lúc cuộc cờ, khi xem hoa nở khi chờ trăng lên...

Nàng chờ cơ hội để bộc lộ thân phận mình, nhưng chưa kịp làm thì Thiên Long phát hiện ra nàng là nữ giả nam trong khi nàng ngủ trong phòng, y phục phong phanh...

Trong lòng đầy hổ thẹn, nàng không từ mà biệt. Bây giờ còn mặt mũi nào mà còn gặp lại chàng nữa?

Càng nghĩ càng xót xa, thâu đêm thao thức, gối lệ đầm đìa...

Từ khi trở về, hầu như nàng không ra khỏi phòng, việc cơm nước đều do tỳ nữ thiết thân phục vụ tận nơi, nhưng ngày biếng ăn, đêm biếng ngủ, thân thể ngày càng tiêu tụy...

Phu thê Địa Sát giáo chủ rất lo lắng cho tình cảnh ái nữ.

May rằng Hoàng Phủ Tuệ Quân là nữ nhi rất có hiếu, biết nghe lời phụ mẫu mà cố chịu đựng nỗi đau của mình.

Xưa nay tương tư vốn được coi là căn bệnh có sức tàn phá nhan sắc một cách đáng sợ nhất.

Qua hai tháng, khuôn mặt xinh đẹp bầu bĩnh của Hoàng Phủ Tuệ Quân tàn tạ hẳn đi, nét hồn nhiên biến mất, thay vào đó là sự suy tư ánh mắt sáng long lanh và nụ cười tươi trẻ mỹ diệu thay bằng cái nhìn ngơ ngác, vô hồn, cơ thể tràn đầy sinh lực gãy rộc đi.

Một buổi chiều, Hoàng Phủ Tuệ Quân ngồi tựa cửa trầm tư, tâm hồn gửi trong phiêu lãng.

Hai tên tỳ nữ mới mười lăm mười sáu tuổi đáng xinh tươi yêu kiều ngồi chụm đầu nhau ở góc phòng, thì thầm nói chuyện:

- Tiểu Nhụy! Lời đồn đại trong giang hồ không biết thật giả thế nào, chớ nên cho tiểu thư biết đấy!

Tỳ nữ kia trề môi đáp:

- Nha đầu Tiểu Đài người tưởng ta không biết hay sao? Ta chỉ hận Ngân Y Thần Long âu Dương... âu Dương...

Tiểu Ngụy nhắc:

- Tên hán hình như là Thiên Long...

Tỳ nữ kia gật đầu:

- Không sai! Tên âu Dương Thiên Long đó tưởng rằng tiêu diệt được Thiên Ma giáo là ghê gớm lắm, dám tìm đến đây gây phiền phức... Hừ! Đúng là không muốn sống nữa, định vuốt râu hùm!

Tiểu Nhụy nói:

- Tiếc rằng đạo này tiểu thư không được khỏe, nếu không nhất định sẽ cho tên ngông cuồng đó một bài học.

Tiểu Đài “suýt” một tiếng nói:

- Thôi! Đừng lắm lời nữa! Tiểu thư vào kia!

Tiểu Nhụy ngẩng lên, mặt bỗng biến sắc.

Hoàng Phủ Tuệ Quân xuất hiện từ lúc nào, đang đứng nhìn thẳng vào mặt cô ta, ánh mắt rất nghiêm khắc.

Tên tỳ nữ chưa bao giờ thấy chủ nhân có biểu hiện như thế, run giọng hỏi:

- Tiểu thư sao thế?

Hoàng Phủ Tuệ Quân không rời mắt khỏi cô ta, hỏi:

- Người vừa nói gì, nhắc lại cho ta xem!

Tiểu Đài vội phân bua:

- Tiểu thư! Đừng nghe Tiểu Nhụy nói linh tinh! Tiểu thư còn lạ gì tính nó? Ngày thường lúc nào cũng mồm loa mép giải, gặp chuyện gì cũng toang toác cả lên y như là con gà mái! Thực ra không có chuyện gì đâu!

Hoàng Phủ Tuệ Quân nhẹ giọng:

- Hai người đừng sợ! Vừa rồi ta nghe loáng thoáng nói về tên Thiên Long nào đó. Các người cũng biết tính ta rồi đấy, không thích người khác nói hoang hoặc giấu giếm. Nói đi! Rốt cuộc là bên ngoài có chuyện gì?

Hai tên tỳ nữ lăm lét nhìn nhau.

Tiểu Nhụy nói:

- Tiểu thư cứ ngồi xuống đã, tiểu tỳ sẽ nói...

Hoàng Phủ Tuệ Quân theo lời ngồi xuống mép giường.

Tiểu Đài nói:

- Tiểu thư! Chuyện là thế này... Bấy ngày trước có một tiểu tử cuồng nông không biết xuất xứ từ đâu mang theo ba tên nha đầu tới Đồng Bách Sơn, không biết chúng dùng thủ đoạn gì mà tiêu diệt được Thiên Ma giáo...

Hoàng Phủ Tuệ Quân kinh dị hỏi:

- Người nói gì? Thiên Ma giáo đã bị tiêu diệt?

Tiểu Nhụy không chịu nổi, liền tranh lời:

- Đúng thế! Tiểu thư! Nghe nói chỉ trong một trận, cả giáo chủ, thiếu giáo chủ, tất cả các nhân vật cao cấp nhất trong giáo gồm đường chủ, phó đường chủ, hộ pháp, hương chủ cả trăm người đều bị tiêu diệt, không ai sống sót...

Hoàng Phủ Tuệ Quân ngạc nhiên hỏi:

- Các người nói chỉ có một tiểu tử với ba tên nha đầu mà tiêu diệt được cả trăm nhân vật cao cấp nhất trong Thiên Ma giáo, từ giáo chủ đến hương chủ hay sao?

Tiểu Đài đáp:

- Không sai! Còn có một hán tử và hai con khỉ nữa...

Hoàng Phủ Tuệ Quân rung động hỏi:

- Người bảo vị đó là âu Dương...

Tiểu Nhụy nhanh nhẩu:

- âu Dương Thiên Long! Người ta còn gọi hắn là Ngân Y Thần Long, còn ba nha đầu bạn tử y, hắc y và thanh y gọi là Vô Lâm Tam Phụng...

Hoàng Phủ Tuệ Quân vừa kinh vừa mừng, biết đó chính là người mà mình đêm mong ngày nhớ...

Lại hỏi:

- Các người nói Ngân Y Thần Long tới đây sao?

Tiểu Nhụy tức giận nói:

- Không sai! Hắn cứ tưởng tiêu diệt xong Thiên Ma giáo là ghê lắm, bây giờ đến lượt bốn giáo...

Hoàng Phủ Tuệ Quân nghĩ thầm:

- Nhất định chàng tới đây tìm ta!

Nghĩ đoạn liền nói:

- Ta chợt thấy đói bụng, Tiểu Nhụy hãy đi mang chút gì ăn... còn Tiểu Đài hãy lấy cho ta bộ y phục mà trước đây ta rất thích... Còn nữa... hãy gọi Tiểu Thanh, Tiểu Hương đến đây gặp ta...

Hai tên tỳ nữ rất bất ngờ khi nghe tiểu thư sai làm nhiều việc không bình thường như vậy.

Hai tháng qua chúng chưa bao giờ nghe tiểu thư giục chúng mang thức ăn, lại còn chuẩn bị y phục để đi đâu nữa.

Chúng vội vàng chạy quỳnh lên chấp hành mệnh lệnh.

Lát sau, nước rửa mặt và thức ăn được mang tới. Đây là lần đầu tiên trong hai tháng qua Tiểu Nhụy thấy tiểu thư vui vẻ và ăn ngon miệng như thế.

Hai tên tỳ nữ khác là Tiểu Thanh và Tiểu Hương cũng mới mười lăm mười sáu tuổi, lo trang điểm cho tiểu thư.

Chừng nửa canh giờ sau, Hoàng Phủ Tuệ Quân lộng lẫy trong bộ hồng y, lưng đeo trường kiếm ra khỏi tổng đàn.

Tuy vẫn còn tiểu tụy nhưng nhờ trang điểm nên nàng vẫn rất xinh đẹp, lại thêm ánh mắt phoir phoir và miệng luôn nói cười, trông nàng khác hẳn đi.

Bốn tên tỳ nữ rất ngạc nhiên trước sự thay đổi bất ngờ của tiểu thư.

Chỉ có Tiểu Đài tinh ý, ngẫm lại sự tình và đoán ra rằng sự thay đổi liên quan đến Ngân Y Thần Long, rất có thể là chuyện tình ái gì đó.

Tuy đoán vậy nhưng cô ta không dám nói ra, chỉ hỏi:

- Tiểu thư... lại đi tuần sát hậu nhân sao?

Hoàng Phủ Tuệ Quân lơ đãng đáp:

- Đi tuần sát? Đúng thế!

Đương nhiên mục đích duy nhất là đi gặp Thiên Long, định hỏi Tiểu Nhụy và Tiểu Đài xem chàng ở đâu nhưng lại không dám mở miệng.

Giáo chủ phu nhân nghe tin ái nữ bỏ đi, tức giận nói:

- Nha đầu này thật ương bướng! Khóc chán rồi tự dưng bỏ đi, giống như phát khùng vậy! Đồng đánh như thế, sau này ai dám lấy chứ? Rồi cũng đến khổ vì nó thôi!

Chính lúc ấy giáo chủ tới.

Nghe thê tử cầu nhàu, liền hỏi:

- Thế nào? Tuệ Quân lại đi rồi sao?

Giáo chủ phu nhân lo lắng nói:

- Nó đi rồi! Chỉ e...

Địa Sát giáo chủ cười hô hô nói:

- Bà đừng lo! Chẳng ai bức hiếp được ái nữ của chúng ta đâu! Huống chi mấy trăm dặm quanh đây là địa bàn của chúng ta, lo gì chứ? Với võ công của nó, ai làm gì được? Nó không gây sự với người ta là tốt rồi.

Lão chợt “à” một tiếng hỏi:

- Bà có hỏi nó xem chuyện hôm trước...

- Chuyện gì?

- Không phải bà nó rằng Tuệ Quân có tình lang hay sao?

- Thì tôi cũng đoán như thế, nhưng nó nhất định không chịu nói. Xem ra lần này nó bỏ đi cũng liên quan đến việc này.

Địa Sát giáo chủ trấn an:

- Thôi được! Tôi sẽ ra lệnh cho các phân đà quan tâm đến nó, nếu gặp nam nhân nào thì phải điều tra rồi thông báo chi tiết.

Giáo chủ phu nhân nghe nói thế thì tạm yên tâm.

Hôm ấy có một nữ kỵ sĩ cưỡi một con ngựa hồng phi nhanh trên quan đạo về hướng một tiểu trấn ngoại thành Khai Phong.

Con ngựa là giống Xích Thổ thần câu, chân thon ngực nở, hẳn là thiên lý mã, mình dầm mồ hôi, tất vừa trải qua một quãng đường dài không nghỉ.

Trên lưng ngựa là một hồng y thiếu nữ mới mười bảy mười tám tuổi vô cùng mỹ lệ, chỉ tiếc là hơn gầy một chút.

Nàng đeo một thanh trường kiếm, bộ hồng y bó sát người, trông đáng là một hiệp khách giang hồ.

Trước hoàng hôn, hồng y thiếu nữ ghìim ngựa phi nước kiệu vào trấn.

Từ trong một quán trà nằm ngay bên trấn khẩu có một hán tử mặc áo xám chạy ra trước ngựa cúi sát người nói:

- Thuộc hạ là Trần Đại Vinh, đà chủ phân đà Khai Phong, bái kiến tổng tuần sát đại giá quang lâm!

Hồng y thiếu nữ không phải ai khác, chính là thiên kim ái nữ của Địa Sát giáo giáo chủ Hoàng Phủ Tuệ Quân, tổng tuần sát của Địa sát giáo.

Trần Đại Vinh lại nói:

- Tổng tuần muốn nghỉ lại trong phân đà hay khách điểm nào để thuộc hạ thu xếp, tiện thể xin báo cáo tình hình...

Hoàng Phủ Tuệ Quân lắc đầu nói:

- Ta thấy không cần báo cáo gì đâu. Ta biết sơ lược tình hình ở đây rồi... Trần đà chủ xem có khách điểm nào sạch sẽ đặt giúp ta một phòng là được. Sáng mai ta sẽ đi ngay.

Trần Đại Vinh đáp:

- Tuân lệnh! Xin tổng tuần sát đi theo thuộc hạ!

Đà chủ các phân đà Địa Sát giáo không ai xa lạ gì tính nghiêm khắc và hơi cổ quái của vị tổng tuần này, đặc biệt những tên hay cậy vào uy thế của bốn giáo để hà hiếp lương dân thì rất sợ.

Chỉ mới một năm nhậm chức tổng tuần sát, vị nữ thiếu chủ này đã nghiêm khắc trừng trị cả trăm vụ, xử tử mười hai người, phế vô công trục xuất khỏi bốn giáo hai mươi lăm người, trong số đó có sáu phân đà chủ.

Danh hiệu Hồng Y La Sát có xuất xứ từ đó.

Bởi thế, mỗi lần các phân đà thấy Hồng Y La Sát đến đều khiếp phục, không ai dám trái lệnh.

Sau khi Hoàng Phủ Tuệ Quân nhậm chức tổng tuần sát, Địa Sát giáo bớt lộng hành đi rất nhiều.

Hưng Long khách điểm tuy không lớn lắm nhưng khá sạch sẽ khang trang, đây là một trong những cơ sở làm ăn của Địa Sát giáo, chịu sự điều hành trực tiếp của phân đà Khai Phong.

Hoàng Phủ Tuệ Quân chiếm hẳn một ngôi biệt viện.

ăn tối xong, nàng ngồi trong phòng uống rượu giải sầu, chỉ bạn với ngọn đèn hiu hắt.

Thư xưa có câu, “Mượn rượu giải sầu, sầu thêm sầu!” Quả nhiên càng uống càng thêm não lòng!

Hoàng Phủ Tuệ Quân uống tới ba bình rượu, lệ càng rơi chứa chan. Tuy còn chưa say, nhưng nàng buông tiếng thở dài não nuột, rồi cứ để nguyên cả y phục mà nằm xuống giường, thậm chí không buồn vận đèn nhỏ lại.

Đang ngủ say, chợt một nhân ảnh đột nhập vào phòng như một bóng ma...

Dưới ánh đèn hiu hắt, chỉ thấy người đó chừng sáu bảy mươi tuổi, mặt trắng trẻo không râu, vừa giống nam vừa giống nữ, nhưng căn cứ vào tầm vóc to lớn, mũi khoằm và nhọn như mũi chim ưng, đôi mắt cú vọ, bộ ngực bằng phẳng thì dễ dàng khẳng định quái nhân là một lão nhân.

Hắn chăm chăm nhìn Hoàng Phủ Tuệ Quân trong bộ y phục xộc xệch nằm trên giường, miệng lẩm bẩm:

- Chỉ nhìn cũng biết tiểu cô nương này có nội lực thâm hậu, quả là món hàng thượng phẩm! Nhìn đôi má đỏ bừng như thế, biết vừa uống quá nhiều rượu, nếu không ắt phát hiện được ta từ trước rồi! Thật là trời xui! Luyện xong với cô nương này, âm Dương Đại Pháp của ta nhất định thành công rồi!

Hoàng Phủ Tuệ Quân chợt mở mắt ra.

Thấy một quái nhân đứng trước mặt, nàng vùng dậy quát:

- Người là ai?

Nhưng đã quá muộn!

Bị ba ngọn chỉ phong điểm trúng yếu huyệt, Hoàng Phủ Tuệ Quân ngã xuống ngất đi!

Quái nhân đến cấp nàng lên, lăm bằm:

- Ngoan nào! Chắc rằng ngươi còn chưa biết lạc thú chốn trần gian. Về tới động phủ, bổn Thần Quân sẽ cho ngươi tận hưởng!

Nói xong lao ra khỏi phòng.

Hưng Long khách điểm vốn là một cơ sở của phân đà Khai Phong, đà chủ Trần Đại Vinh đã nghiêm lệnh cho đệ tử ở đây lấy đầu mình ra bảo đảm an toàn cho tuần sát, vì thế trong khu vực biệt viện luôn có người canh gác.

Chắc vì thân thủ quá cao cường nên khi hần đột nhập vào phòng của Hoàng Phủ Tuệ Quân thì không bị phát hiện.

Nhưng tiếng la của nàng lập tức làm cho bọn vệ sĩ phát hiện được ngay.

Bốn tên lao tới thì gặp ngay quái nhân cấp Hoàng Phủ Tuệ Quân chạy ra cửa.

Bọn này vung đao quát:

- Đứng lại! Thả người ra!

Quái nhân chỉ “hừ” một tiếng không đáp, một tay vẫn cấp Hoàng Phủ Tuệ Quân, tay kia giương lên điểm ra mấy chỉ.

Bốn tiếng rú thê thảm vang lên làm chấn động màn đêm, bốn tên vệ sĩ ngã gục xuống bất động.

Quái nhân lao đi, chỉ chốc lát đã biến mất sau tường viện phía tây.

Tiếng rú thảm của bốn tên vệ sĩ đã làm kinh động khách nhân trong Hưng Long khách điểm.

Từ biệt viện đối diện, một nhân ảnh lao ra, vừa kịp thoáng thấy quái nhân lao qua tường viện liền thi triển khinh công đuổi theo.

Đó là một người cao dong dỏng, mình bần ngân y.

Lát sau lại thêm một người cao lớn, cũng từ biệt viện đó chạy ra, tiếp theo có hai con vật kêu lên lí nhí, thì ra là hai con khỉ.

Từ trong một gian phòng có tiếng nữ nhân hỏi:

- Tiền Nhị! Chuyện gì thế?

Hán tử cao lớn đáp:

- Phu nhân! Công tử đuổi theo người nào ra khỏi khách điểm rồi!

Từ biệt viện có ba nhân ảnh nhỏ nhẩn chạy ra gấp giọng hỏi:

- Tướng công chạy theo hướng nào?

Tiền Nhị chỉ sang hướng tây.

Một trong ba nhân ảnh nhỏ nhẩn nhảy lên mái nhà quan sát, thấy trong bóng trăng suông có hai bóng người một trước một sau thấp thoáng trên các mái nhà hướng ra phía tây trấn.

Người đó quay xuống nói:

- Thanh muội và Châu muội cứ ở đây đi, để ta và Tiền Nhị đuổi theo tướng công.

Dứt lời đuổi theo hai nhân ảnh kia.

Tiền Nhị cùng hai con khỉ lập tức lao theo.

Người cao dong dỏng mặc ngân y đuổi theo quái nhân chính là Ngân Y Thần Long âu Dương Thiên Long.

Qua khỏi tường viện thì chàng nhận ra quái nhân chạy trước trong tay còn cắp thêm một người nữa, nghĩ thầm:

- Nửa đêm đột nhập khách điểm bắt cóc sát nhân, đương nhiên là hạng ma đầu cùng hung cực ác, nhất định phải bắt cho được hần!

Nghĩ thế liền thi triển tuyệt đỉnh khinh công ra sức truy đuổi.

Khoảng cách giữa hai người ước chừng mười hai mươi ba trượng.

Quái nhân tỏ ra thân thủ siêu phàm, Thiên Long đuổi theo mấy dặm mà cự li giảm không đáng kể.

Mặc dù vậy chàng quyết không bỏ.

Ra khỏi trấn, quái nhân chạy thêm bảy tám dặm nữa thì rời bỏ quan đạo hướng tới một ngọn núi đá.

Thiên Long cố hết sức mà chỉ rút ngắn được vài trượng, trong lòng kinh dị nghĩ thầm:

- Đương kim võ lâm người nào có thân thủ đáng sợ như thế? Hần cắp theo một người mà mình vẫn không đuổi kịp, nếu tay không thì còn nhanh tới mức nào?

Lúc đó hai người chỉ cách nhau chưa tới mười trượng, bóng quái nhân thoát ẩn thoát hiện trong đám quái thạch.

Vượt qua đỉnh núi đá, quái nhân chạy vào một tiểu sơn cốc.

Chợt nghe vang lên những tiếng động ầm ầm, Thiên Long chưa biết xảy ra chuyện gì, không dám mạo hiểm đành dừng lại.

Lát sau dứt tiếng động, chàng lại tiếp tục tiến lên nhưng không còn nhìn thấy quái nhân đâu nữa.

Ba phía tiểu sơn cốc là vách đá dựng đứng, chỉ phía bên này là còn đi được, như vậy đối phương không thể thoát ra khỏi sơn cốc này.

Thiên Long sục sạo trong đám quái thạch tìm rất kỹ nhưng không thấy, dừng lại nghĩ thầm:

- Nhất định trong sơn cốc có mật động, tiếng ầm ầm vừa rồi là do quái nhân phát động cơ quan mở cửa.

Lợi dụng ánh trăng suông, chàng tận lực tìm kiếm, cuối cùng phát hiện ra dưới chân vách đá đối diện có một phiến đá trơn nhẵn giống như bị tay người chạm đến nhiều lần, tìm kỹ xung quang thấy có nút nhỏ nhô ra liền thử bấm vào.

Quả nhiên đúng là cơ quan mở cửa!

Lại vang lên một chuỗi tiếng động, vách đá mở ra một động khẩu hình vòm.

Thiên Long vận Càn Khôn Thần Công hộ thân, hai tay đưa lên trước sẵn sàng xuất thủ rồi thận trọng bước vào động khẩu.

Cách cửa tự động đóng lại sau lưng.

Thạch động lập tức tối om, gờ bàn tay không thấy.

Thiên Long đứng dựa lưng vào vách động, tập trung hết thính lực và nhãn lực nhưng cũng chỉ thấy lờ mờ.

Một lúc sau quen dần với bóng tối, chàng có thể nhìn được sự vật khá rõ trong phạm vi hai trượng.

Không phát hiện thấy có gì khác thường, chàng từ từ tiến vào.

Thạch động càng vào càng rộng, thỉnh thoảng có một viên minh châu nhỏ dính trên tường phát ra ánh sáng đủ nhìn rõ cảnh vật.

Đi chừng năm trượng nữa, chợt nghe vang lên một chuỗi cười rùng rợn.

Thiên Long dừng ngay lại.

Một quái nhân hiện ra từ một ngách động, mắt phóng ra hai luồng tinh quang sáng như điện nhìn chàng.

Thiên Long cũng nhìn kỹ đối phương, thấy người đó chừng sáu bảy mươi tuổi rất cao lớn đầu tóc rối bù đã bạc quá nửa nhưng mặt lại trắng trẻo béo tốt không một nếp nhăn, hổ mắt sâu và chiếc mũi khoằm như mỏ diều hâu chứng tỏ hẳn là người tàn ác.

Quái nhân cất giọng the thé giống như giọng nữ nhân nhưng rất khó nghe:

- Oa nhi! Người tuấn tú như thế làm lão phu cũng phát thèm, đừng nói là nữ nhân! Rất tốt! Không ngờ đêm nay lão phu không những bắt được một cô nương tuyệt sắc mà còn thêm một mỹ nam nhân nữa, đúng là trời giúp! Tin rằng sau một tháng nữa, bốn Thần Quân nhất định sẽ luyện xong thần công chí thượng!

Thiên Long cất tiếng:

- Các hạ là ai? Vì sao nửa đêm xông vào khách điểm bắt cóc giết người?

Quái nhân chợt rít lên:

- Đó không phải là việc của ngươi! Nay đã tự chui đầu vào lưới thì cả ngươi cũng đừng hòng ra khỏi đây! Nói xong chao người, khua vào bên trong.

Thiên Long liền lao theo, nhưng được chừng ba trượng thì chợt nghe mấy tiếng động ầm ầm, trước mặt hiện ra một tảng đá lớn bịt kín thạch động, không thấy quái nhân đâu nữa cả.

Chàng quan sát kỹ nhưng không thấy một khe hở nào, đang chưa biết ứng phó ra sao thì nghe tiếng quái nhân vang lên từ sau phiến đá:

- Hích hích hích! Tiểu tử ngươi thấy thế nào? Động phủ của bốn Thần Quân không dễ ứng phó phải không? Bây giờ đường lui của ngươi cũng đã bị chặn, chẳng khác gì rùa nằm trong hủ! Đó là do ngươi tự dẫn thân vào nọp mạng, chớ trách bốn Thần Quân!

Thiên Long hỏi:

- Các hạ định làm gì ta?

Quái nhân đáp:

- Đương nhiên ngươi vào đây thì sẽ không còn đường sống trở ra nữa. Nhưng trước khi chết, lão phu sẽ cho ngươi được nếm đủ mọi lạc thú ở trần gian, một tháng như vậy là đáng giá bằng cả cuộc đời rồi! Trong động phủ của bốn Thần Quân chẳng khác gì hậu cung của vua chúa, không thiếu mỹ nhân. Vừa hay mới rồi ta bắt được một thiếu nữ như thiên tiên, ngươi mà nhìn thấy là phát thèm ngay, chỉ sợ không muốn rời khỏi đây nữa!

Thiên Long hỏi:

- Các hạ nói thế là có ý gì?

Quái nhân cười hình hích hỏi lại:

- Ngươi có biết âm Dương Đại Pháp không?

Thiên Long rung động hỏi lại:

- Cái gì? âm Dương Đại Pháp?

Gần một năm hành khất giang hồ, chàng không ít lần nghe nói đến công phu tàn độc bá đạo này.

Quái nhân đáp:

- Không sai! Ngươi đã biết vậy là tốt. Bây giờ yên tâm ở lại đây rồi chứ? Bốn Thần Quân nay đã luyện được chín thành hỏa hầu rồi, chỉ thiếu một đôi nam nữ võ công rất cao, vừa khéo hôm nay ta bắt được một nha đầu xem chừng công lực không kém tiểu tử ngươi, đó chính là trời giúp ta đây!

Nguyên quái nhân trong thạch động là âm Dương Thần Quân, một tên đại ma đầu tàn bạo nhất võ lâm bị giang hồ truy đuổi. Nhìn dáng vẻ bên ngoài thì dường như mới sáu mươi tuổi nhưng kỳ thực hắn đã ngoài trăm tuổi.

Âm Dương Thần Quân mất cha mẹ từ lúc còn nhỏ, từng nếm trải đủ mùi tủi cực để kiếm sống.

Sau này hắn được một tên ma đầu phát hiện ra là người ái nam ái nữ, có thiên tư võ học liền thu về làm đệ tử.

Tên ma đầu đó hiệu xưng là âm Dương đạo trưởng.

Lão tặc này luyện một thứ tà công là âm Dương Đại Pháp, kỳ thực đó chưa phải là có gì nên tội. Chỉ là phải phối hợp cả nam nữ để luyện công, nếu là phu thê thì cũng là điều tự nhiên.

Nhưng âm Dương đạo trưởng không muốn bỏ đạo nên không lấy thê thất để cùng luyện âm Dương Đại Pháp mà lại chọn một cách khác là thu nam nữ đồ đệ.

Lão đã có một nữ đệ tử, sư đồ thông dâm để luyện công.

Vì âm Dương Thần Quân là người ái nam ái nữ nên âm Dương đạo trưởng thu nhận hắn mà không băn khoăn gì.

Thế là từ hai sư đồ loạn luân, nay thành ra ba người tạo thành một dâm phái.

Sư tà tất có đồ tà Một lần hai tên nam nữ đồ đệ bàn định nhau, thừa lúc sư phụ luyện công đã điểm huyết khổng chế rồi thu hết tinh khí của sư phụ.

Đương nhiên âm Dương đạo trưởng bị hút kiệt tinh khí mà chết.

Hai tên phản đồ hoàn thành xong công việc phản nghịch đó, công lực tăng tiến rất nhiều.

Vì đều có tà tâm, tuy thư đệ sống chung đụng với nhau, nhưng âm Dương Thần Quân là người ái nam ái nữ nên tình cảm chẳng mặn mà gì, lại nghi kỵ lẫn nhau, chuyện xảy ra với sư phụ cũng có thể xảy ra với chính mình.

Thế là sư môn tan vỡ, hai thư đệ chia tay, mỗi người tìm một nơi ẩn mật để hoàn thiện tà công theo cách của mình.

Đã một lần thành công, âm Dương Thần Quân lựa chọn phương pháp hiệu quả nhất là hút lấy tinh khí của người khác.

Hắn tìm một nơi ẩn mật bắt nam nữ trong võ lâm về, bất kể võ công cao hay thấp, kích thích dâm tính của họ rồi hút lấy tinh khí.

Mỗi năm có hơn chục nam nữ trở thành nạn nhân của việc luyện công tàn bạo thất đức này.

NAME = 004.vpw - VnDOCR Cho đến hiện tại, âm Dương Thần Quân nhận thấy công lực mình cao hơn ngày xưa lúc bị quần hùng vây sát, tin rằng chỉ hút thêm tinh khí của hai ba nam nữ có võ công thâm hậu nữa là công thành viên mãn.

Chính vì thế mà bắt được Hoàng Phủ Tuệ Quân và nhử được Thiên Long tới đây, hắn rất cao hứng.

Đương nhiên Thiên Long không thể biết được người mà lão quái bắt về đây chính là Hoàng Phủ Tuệ Quân.

Để hút được tinh khí, bất kể là nam hay nữ đều phải có sự kích thích nhục dục.

Bắt được Tuệ Quân, lão quái đang buồn vì không có người kích thích nàng thì gặp Thiên Long, làm sao hắn không cao hứng?

Do đó, tuy biết đôi phương đang đuổi theo, hắn không lao vào rừng ẩn trốn hoặc đánh lạc hướng mà dẫn thẳng vào đây, hí hửng tin rằng chỉ cần hút xong tinh khí của đôi nam nữ công lực thâm hậu này, âm Dương Đại Pháp sẽ đạt đến cảnh giới tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều thiên.

Lúc đầu thì Thiên Long chỉ muốn cứu người, nhưng nay chàng lại thêm quyết tâm diệt ác trừ hại.

Chàng vận Càn Khôn Thần Công lên đến mười thành công lực vào hữu chưởng nhằm phiến đá đánh ra.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng, cả thạch động chao đảo, phiến đá chặn trước mặt mở một mảng lớn đổ nhào xuống.

Tiếng lão quái vang lên từ bên trong:

- Tiểu huynh đệ! Không ngờ người còn trẻ tuổi mà công lực cao như vậy! Chỉ e người là nhân vật trẻ tuổi kiệt xuất nhất vô lâm, thật đáng phục! Lão phu chính đang định mở cửa cho người vào, làm gì mà vội thế? Thôi cũng được!

Người cứ vào trong này!

Thiên Long vận công đề phòng rồi lao vào bên trong.

âm Dương Thần Quân đứng giữa thạch động, trên tường vách dính một hạt minh châu nhỏ đủ soi sáng cảnh vật, sau lưng hắn có hai gian thạch thất đóng kín cửa.

Lão quái hấp háy mắt nhìn chàng vẻ kinh ngạc hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Người tên là gì? Thuộc môn phái nào? Là đệ tử của ai?

Thiên Long đáp:

- Tại hạ là âm Dương Thiên Long. Còn sư thừa môn phái thì hạng tà ma người chẳng cần biết. Chỉ hỏi xem các hạ có phải là âm Dương Thần Quân không?

Lão ma đầu đáp:

- Đã vào được tới đây, đối với người là Quỷ Môn Quan rồi, lão phu không cần giấu. Không sai! Ta chính là âm Dương Thần Quân!

Thiên Long cười nhạt nói:

- Thì ra người là tên đại ma đầu bị vô lâm truy sát sáu mươi năm về trước, trốn chui trốn nhủi đến bây giờ vẫn chứng nào tật ấy, thò mặt là tàn hại vô lâm! Người đã bắt bao nhiêu nam nữ bất hạnh về đây luyện tà công rồi, nói mau!

âm Dương Thần Quân cười hình hích nói:

- Người hỏi làm gì? ở đây đủ nữ nhân cho người hành lạc là được! Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Thiên Long tức giận rít lên:

- Lão ma đầu! Hành động vô thiên vô pháp của người, thần nhân cùng diệt. Hôm nay ta quyết lấy mạng người để an ủi vong linh hàng trăm nam nữ bị người tàn sát!

- Hắc hắc! Tiểu huynh đệ! Vừa rồi bốn Thần Quân tán dương người mấy tiếng, đừng tưởng mình đã là cao thủ tuyệt đỉnh vô lâm! Bây giờ người chỉ còn cách ngoan ngoãn theo lệnh lão phu, vừa được hành lạc thỏa thích, vừa được sống thêm một tháng nữa. Nếu không bốn Thần Quân sẽ dùng tuyệt công độc môn đánh người một chưởng chết ngay!

Thiên Long cười nhạt nói:

- Nếu vậy thì người xuất thủ đi!

âm Dương Thần Quân hấp háy mắt nói:

- Người dám thách ta sao? Việc đó quá dễ!

Dứt lời vươn trảo chộp ra.

Thân pháp âm Dương Thần Quân quả là thần tốc vô tỉ, chỉ loáng một cái đã xuất hiện trước mặt Thiên Long tựa như bay vậy.

Chàng đã có đề phòng, lách mình tránh đi, thuận thế đánh ra một chưởng.

Vừa rồi âm Dương Thần Quân chỉ dùng năm thành công lực, tin rằng với thân pháp của mình dễ dàng bắt được đối phương, không ngờ Thiên Long bộ pháp cũng không kém nên tránh được.

âm Dương Thần Quân phát trảo không trúng, vừa thu chiêu thì chưởng đã đánh tới gần liền đưa chưởng lên nghênh tiếp.

Bình!

Hai chưởng tiếp nhau nổ rền một tiếng, cả hai đều bị bức lùi một bước.

âm Dương Thần Quân cười hắc hắc nói:

- Khá lắm! Không ngờ tiểu tử ngươi công lực lại cao như vậy! Lại tiếp của bổn Thần Quân một chiêu nữa!

Dứt lời vận âm Dương Công vào song chưởng, từ từ đưa lên.

Chỉ thấy chưởng tâm của hắn dần dần toát ra hai luồng khói, một hắc một bạch, từ nhạt tới đậm.

18. Diệt Tà Cứu Mỹ Nhân

Thiên Long đoán rằng đối phương đang thi triển âm Dương Đại Pháp nên không dám khinh thị, vận âm Dương Hòa Hợp Thần Công đến thập thành công lực sẵn sàng nghênh tiếp.

Chờ tới khi hai luồng khói hắc bạch bao phủ quanh chưởng tâm chừng hai tấc, âm Dương Thần Quân mới phát chưởng.

Thiên Long không chậm trễ, cũng đưa song chưởng hoàn công.

Lần này thì cả hai vận đến tám thành công lực.

Bình! Bình!

Chưởng kinh tiếp nhau làm bùng lên cả một quần lửa cùng hai tiếng nổ rền, bụi đá bắn lên làm thạch động tối sầm.

Chờ một lúc khói tan mới thấy âm Dương Thần Quân bị bức lùi ba bước, đầu tóc tán lác, da mặt trắng nhợt nay tái đi, những tảng thịt xệ xuống trông rất khó nhìn.

Thiên Long cũng lùi lại ba bước nhưng thần tình vẫn uy nghiêm, mặt không đổi sắc.

Một lúc sau, âm Dương Thần Quân trấn tĩnh lại nói:

- Tiểu huynh đệ! Trong giang hồ người kháng cự nổi âm Dương Đại Pháp mới tám thành công lực của lão phu sợ không nhiều đâu! Bổn Thần Quân thừa nhận ngươi là nhân vật xuất sắc nhất trong hắc bạch lưỡng đạo, bất luận tuổi tác! Trong vô lượng dương đại không thể tìm được người nào có thể đào tạo được một đệ tử như ngươi đâu. Ngươi là môn hạ của vị cao nhân ẩn thế nào?

Thiên Long “hừ” một tiếng nói:

- Ngươi hỏi làm gì?

Chàng chợt nghĩ thầm:

- Trong thạch động nhất định còn rất nhiều cơ quan mai phục khác nữa mà mình không biết gì. Trong khi động thủ, đến khi lão ma tự thấy không địch nổi, phát động cơ quan bí mật mà trốn đi thì làm thế nào? Ta không thể để hắn trốn đi được, xuất thủ quyết không lưu tình!

Nghĩ đoạn rút ngay Thần Long Kiếm ra nói:

- ác đồ! Chuẩn bị nộp mạng đi!

Thần Long Kiếm vừa rút khỏi vỏ, lập tức phát ra hào quang rực mắt.

âm Dương Thần Quân kinh ngạc kêu lên:

- Ủi chao! Kiếm tốt quá! Hô hô! Thì ra ngươi còn có bảo vật hiếm có này nữa! Xem ra bổn Thần Quân hôm nay được lợi to rồi!

Nói xong rút ra một cây Bạch Ngọc Tiêu dài hai thước tỏa màu sáng trắng và hàn khí lạnh ngắt.

Cây tiêu này gọi là Hàn Ngọc Tiêu được chế từ Hàn Ngọc Vạn Niên vô cùng quý hiếm, là binh khí thành danh của âm Dương Thần Quân, đã từng lấy mạng cả trăm cao thủ trong cuộc đại chiến ở Bắc Mang Sơn sáu mươi năm trước.

Lão ma đầu vừa rồi thi triển tuyệt học âm Dương Đại Pháp tới tám thành công lực nhưng vẫn không thắng nổi Thiên Long, biết công lực đối phương không hề thua kém mình và cũng chưa đưa hết công lực.

Lòng tự tin của hắn bắt đầu lung lay.

Nay thấy Thiên Long đưa Thần Long Kiếm ra, âm Dương Thần Quân cũng thi xuất binh khí rất ít khi dùng tới này.

Thiên Long cảm thấy từng đợt hàn khí phát ra từ cây tiêu thâm nhập vào người lạnh ngắt cũng phải kinh tâm, liền vận công đề kháng.

Tuy nhiên chỉ sau chốc lát, từ huyết Đan Điền chợt bốc lên một luồng nhiệt khí, biết rằng cơ thể đã tự động vận hành âm Dương Hòa Hợp Thần Công đối phó, chàng liền thấy yên tâm ngay.

Không những đề kháng mà sau một lúc, chàng cảm thấy cơ thể rất thông sướng, huyết đạo vận hành điều đặn, công lực truyền vào s ong chưởng dường như mạnh thêm.

Đó là hiện tượng âm Dương Hòa Hợp Thần Công không những có tác dụng phản kháng mà còn hấp thụ khí âm hàn từ Hàn Ngọc Tiêu để tự vận hành.

Chàng vẫn cảm chắc Thần Long Kiếm, mắt nhìn đối phương nhưng không có ý xuất thủ, đứng nguyên để cho cơ thể tự động hấp thụ khí âm hàn từ ngọn tiêu tiết ra.

âm Dương Thần Quân thấy vận thêm công lực vào Hàn Ngọc Tiêu, tiết thêm hàn khí, thấy đối phương đứng bất động, tin rằng đã bị hàn khí xâm thân đang dốc toàn lực đối phó, trước sau gì cũng đóng băng mà chết, trong lòng vô cùng đắc ý.

Thời gian qua chừng một tuần trà, nghĩ rằng nếu đối phương cho dù huyết khí chưa đông thì nội lực cũng đã tiêu tán hết, âm Dương Thần Quân cười hích hích nói:

- Tiểu huynh đệ! Thì ra bản lĩnh của ngươi cũng chỉ đến thế thôi! Bây giờ thì một tên có võ công hạng bét cũng không chế được ngươi, thế mà vừa rồi dám buông lời cuồng ngạo với bổn Thần Quân! Tiếc cho khuôn mặt tuấn tú nên tha ngươi khỏi chết, hãy tận tình phục vụ bổn Thần Quân thêm một tháng nữa!

Dứt lời vươn tay trái ra biến thành trào Chop sang Kiên Ích huyết của chàng.

Công lực của Thiên Long vốn không thua kém đối phương, vừa rồi âm Dương Thần Quân tiết ra không ít nội lực đều bị chàng hấp thụ hết, bây giờ làm sao lão ma thắng được?

Thấy đối phương đắc ý như vậy, chàng chỉ cười thầm.

Chờ khi tráo của âm Dương Thần Quân Chop gần tới vai, Thiên Long mới phát Thần Long Kiếm chém bặt lên.

Lão ma đầu cứ ngỡ muốn không chế đối phương thì chỉ giống như thò tay vào túi lấy đồ vật, nào có khó gì?

Thậm chí mãi đến khi thanh kiếm lóe lên, hắn vẫn cho rằng đó là hành động tuyệt vọng cuối cùng trước khi thúc thủ chịu trời.

Đến khi nhận ra tình hình không đúng, định nhảy lui về thì đã quá muộn!

Chỉ nghe “phập” một tiếng, máu chảy chan hòa, âm Dương Thần Quân rút lên thăm thiết!

Nguyên bàn tay trái của hắn bị chém cụt tới tận khuỷu rơi phịch xuống đất.

Thiên Long sợ đối phương phát động cơ quan trốn mất, liền chỉ kiếm lao tới.

âm Dương Thần Quân cố nén đau, nhảy lùi lại hai trượng, nghĩ nhanh:

- Tiểu tử này quá lợi hại! Mau thoát thân đã! Chuyện khác nói sau!

Hắn ấn tay vào một nút trên vách đá rồi vung Hàn Ngọc Tiêu điểm sang Khúc Trì huyết đối phương.

Thiên Long biết rằng lão quái đã phát động cơ quan, lập tức tăng cường công kích, quyết không thể để đối phương thoát khỏi kiếm mình.

Chợt nghe vách đá chuyển động ầm ầm rồi lộ ra một cánh cửa.

Mặc dù lối thoát đã thông nhưng âm Dương Thần Quân không sao thoát ra khỏi vòng kiếm ảnh dày đặc để nhảy vào thạch môn được.

âm Dương Thần Quân vô cùng quần bách, không lùi mà tiến, vung thanh Hàn Ngọc Tiêu liễu mạng đánh vào giữa màn kiếm ảnh.

Choang!

Cây tiêu được chế bằng Vạn Niên Hàn Ngọc không bị chém đứt nhưng lại thoát khỏi tay lão ma đập vào vách động.

âm Dương Thần Quân chẳng thềm để tâm đến bảo vật tùy thân của mình, lao vào thạch môn.

Thiên Long đã có đề phòng. Lao tới chặn trước mặt phát ra một chưởng.

âm Dương Thần Quân bị trúng một chưởng vào ngực, bắn xa ba trượng ngã xuống chân vách động.

Thiên Long thở phào một hơi, từ từ tra kiếm vào vỏ.

âm Dương Thần Quân chống tay gượng đứng lên, dựa vào vách đá cho khỏi ngã, máu miệng máu mũi vẫn tiếp tục tuôn ra.

Hắn ngơ ngác nhìn Thiên Long một lúc như muốn tìm trong con người chàng có chỗ nào siêu phàm mà thắng được mình, một người đã tung hoành giang hồ gần cả trăm năm, hấp thu chân lực tinh huyết của cả hàng trăm cao thủ?

Chừng như không tìm được lời giải đáp, hắn lẩm bẩm:

- Sao có thể như thế được chứ? Với một tên tiểu bối chưa ráo máu đầu mà đánh bại được bốn Thật là chuyện hoang đường! Ta không tin! Ta không tin...

Thiên Long bước lên một bước nói:

- Nhưng có một điều mà ngươi phải tin: đó là bọn tà ma ác đạo nhất định sẽ bị diệt vong!

Mắt âm Dương Thần Quân chợt lóe lên một tia an ủi:

- Không sai! Tiểu tử ngươi nói rất đúng! Không phải bốn Thần Quân bại dưới tay ngươi, mà trời mượn tay ngươi giết ta...

Đối với bọn ma đầu, suốt đời hành hung tác ác, giết người vô số, cuồng ngạo vô biên như hắn thì trước khi chết có một cái cơ để tự an ủi mình cũng rất có ý nghĩa.

Thiên Long không cần tranh biện, gật đầu nói:

- Tại hạ không phủ nhận. Bất kể ngươi chết bởi tay ai, nhưng cái ác phải bị trừng trị, thế là đủ!

âm Dương Thần Quân nói tiếp:

- Tiểu tử! Tâm mạch ta đã bị chấn vỡ... bốn Thần Quân biết chẳng còn sống được lâu... Trước khi chưa chết muốn hỏi ngươi...

Tới đó chợt bật ho, phun ra một bãi máu, ngừng lại.

âm Dương Thần Quân sáu mươi năm trước bị quần hùng vây công, đánh rơi xuống tuyệt cốc trăm trượng mà không chết, nay lại ở trong thạch động của hắn đây rầy cơ quan, Thiên Long không thể không đề phòng.

Nhưng bây giờ thấy sắc mặt của hắn nhợt nhạt chẳng khác gì tử thi, máu miệng chảy ra đã đông cục lại, biết hắn sắp đoạn khí đến nơi.

Chàng tiến thêm một bước, gật đầu đáp:

- Các hạ hỏi đi!

âm Dương Thần Quân lại ho lên một tràng, nhổ ra một bãi huyết nữa, cổ sức hít vào một hơi nói:

- Tiểu tử! Lão phu có mang trong người một viên Hỏa Quy Tinh Châu nên mới dùng được Vạn Niên Hàn Ngọc Tiêu mà khí huyết không đông lại. Còn người thì sao chịu đựng được hàn khí kinh nhân đó?

Thiên Long đáp:

- Nói cho người biết cũng không sao. Tại hạ luyện âm Dương Hòa Hợp Thần Công, vì thế trong người có đủ cả nhiệt khí lẫn hàn khí, âm công và dương công. Đến một giới hạn nào đó, cơ thể có khả năng hấp thu hàn khí hoặc nhiệt khí rất lớn, chuyển hóa ngay vào các huyết mạch để đi vào tâm phế hoặc chuyển hóa ra ngoài. Hàn khí từ Hàn Ngọc Tiêu của các hạ tuy rất lợi hại, nhưng không đủ thắng nhiệt khí từ Đan Điền tại hạ tự động sản sinh...

âm Dương Thần Quân ngắt lời:

- Như vậy là người dám cho mình nội công cao hơn lão phu?

- Cái đó thì tại hạ không dám khẳng định, chỉ biết rằng chính công đã thắng tà công.

- Ta không tin!

Thiên Long cười nói:

- Tin hay không thì tùy các hạ vậy!

âm Dương Thần Quân chợt thở dài lẩm bẩm:

- Ta vốn rất tự cao... không coi người vào đâu... vì thế mà... hôm nay thảm tử... Ta hận trời... trời đã hại ta!

Tới đó ộc lên một tiếng, máu miệng máu mũi tuôn ra ồng ộc, người ngã xuống, mắt dại dần đi nhưng vẫn hướng lên trần động như vẫn còn oán trách trời.

Thiên Long nhìn hẩn một lúc, buông tiếng thở dài nói:

- Một tên ma đầu cuồng bạo giết người không chớp mắt như người đáng chết một trăm lần mà còn trách trời, vậy bao nhiêu kẻ bị người hại thì biết trách ai?

Tới đó chợt “à” một tiếng nói:

- Nguy rồi! Cần phải đi cứu người vừa bị hẩn bắt về! Không biết trong động phủ này còn bao nhiêu nạn nhân khác nữa?

Chàng đi dọc theo vách đá thấy có hai gian thạch động liền phá cửa vào xem.

Phòng đầu tiên không có người, chỉ có một tấm phản đá, chăn nệm, tủ đá, Thiên Long đoán rằng đây là phòng của âm Dương Thần Quân.

vừa mở cửa phòng thứ nhì, chàng kinh hãi kêu lên một tiếng, suýt nữa thì nhảy lui lại.

Trong phòng có ba người gồm một nam hai nữ, trong đó có một đôi nam nữ trần như nhộng đang quần lấy nhau, thấy Thiên Long vào cũng như không, say sưa trong cơn khoái lạc điên cuồng.

Thiên Long nghĩ thầm:

- Nhất định âm Dương lão quái vật cho họ uống chất kích dục, làm tình suốt đêm ngày để hẩn hút lấy tinh khí luyện công cho đến khi khô kiệt tinh lực mà chết! Thật là thứ tà công vô đạo, mất hết nhân tính!

Còn có một nữ nhân bận hồng y xộc xệch hở hang nằm bất tỉnh ở góc phòng, có lẽ là người mới bị bắt về, lão ma còn chưa giải huyết.

Thoạt tiên, Thiên Long xuất chỉ điểm vào Ma huyết cho đôi nam nữ kia ngất đi, dùng một tấm chăn phủ lên người họ rồi bàn tính cách giải cứu.

Trước hết giải thoát cho nữ nhân kia, sau đó tìm thuốc giải, nhất định trong người hoặc ở phòng âm Dương Thần Quân có giải được.

Nghĩ đoạn chàng tới gần, nhưng chưa kịp xuất thủ giải huyết bồng sững người ra, tự hỏi:

- Không biết người nào mà trông quen thế này?

Cúi xuống gần hơn, chàng mới nhận ra người đó không phải ai khác, chính là Hoàng Phủ Tuệ Quân!

Tay đưa lên định giải huyết bất giác buông thông xuống.

Thiên Long sực nhớ lại câu chuyện đáng tiếc trong khách điếm ở Trường An.

Lúc ấy chàng vẫn đinh ninh nàng là nam, đến phòng "Quân để để nói chuyện tâm tình, ngờ đâu phát hiện ra nàng là nữ...

Quá hổ thẹn, cả hai cùng sững sờ, sau đó nàng lẳng lặng bỏ đi...

Bây giờ gặp lại nàng trong tình cảnh này, biết xử trí ra sao đây?

Nếu bây giờ mà giải huyết cho nàng tỉnh lại, chỉ e suốt đời hai người khó mà nhìn được mặt nhau!

Một vấn đề nảy sinh trong đầu chàng:

- vì sao cô ta đến Khai Phong để bị bắt? Chẳng lẽ cô ấy đi tìm mình?

Đang nghĩ ngợi không biết xử trí ra sao thì chợt nghe từ ngoài cửa động vang lên những tiếng ì ầm.

Thiên Long kinh dị tự hỏi:

- Chẳng lẽ lão ma đầu này còn có đồng bọn?

Nghĩ thế vận công phòng bị rồi chạy ra ngoài, chợt thấy đôi Kim Mao Hầu chạy đến kêu lí nhí, nhảy cả lên người chàng.

Thiên Long cả mừng hỏi:

- Hay quá! Chính ta đang cần người. Nhưng phu nhân đâu?

Tiếng Thiên Sơn Tử Phụng trả lời bên ngoài:

- Thiếp ở đây! Chàng có xảy ra chuyện gì không?

Thiên Long đáp:

- Ta không sao! Vân muội, Tiền Nhị đâu?

- Đang canh giữ ngoài cửa động, đề phòng bất trắc...

Tới đó chợt nhìn thấy thi thể âm Dương Thần Quân, vội hỏi:

- Tướng công, hắn là ai thế?

Thiên Long đến gần nói:

- Hắn là âm Dương Thần Quân...

Thiên sơn Tử Phụng kinh hãi kêu lên:

- Chàng nói gì? âm Dương Thần Quân? Tên đại ma đầu bị quần hùng đánh rơi xuống vực sáu mươi năm trước ư?

Làm sao đến giờ mà hắn còn sống?

Thiên Long nói:

- Vân muội! Cái đó để từ từ ta sẽ nói sau. Bây giờ có một việc khó xử, xin muội giúp ta...

Thiên Sơn Tử Phụng nhướn miệng cười nói:

- Bây giờ chàng còn học được ở đâu cái giọng khách sáo đó nữa... Nào, có việc khó khăn gì chàng hãy nói đi!

Thiên Long chỉ vào thi thể âm Dương Thần Quân nói:

- Lão quái vật đó bắt người về đây để luyện âm Dương Đại Pháp...

Thiên Sơn Tử Phụng ngắt lời:

- Cái đó thì muội đoán ra rồi, nhưng sao?

- Người mà hắn bắt được từ Hưng Long khách điểm về đây... chính là... Quân đệ!

Thiên sơn Tử Phụng mở to mắt hỏi:

- Cái gì? Hoàng Phủ Tuệ Quân?

Thiên Long gật đầu:

- Không sai!

Thiên Sơn Tử Phụng gấp giọng hỏi:

- Bây giờ Quân muội ở đâu?

Thiên Long chỉ tay vào phòng nói:

- Cô ấy bị điểm huyết trong đó. Nàng đưa giúp về khách điểm, đừng nói rằng có ta ở đây...

Thiên Sơn Tử Phụng vội gật đầu:

- Thiếp hiểu rồi!

Nói xong chạy ngay vào phòng, Thiên Long cũng vào theo.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Tuệ Quân nằm bất tỉnh, y phục xộc xệch lộ cả da thịt, Thiên Sơn Tử Phụng cười nói:

- Chàng sợ lại xảy ra sự hiểu lầm như lần trước ở Trường An chứ gì? Cứ yên tâm! Công lao này thiếp sẽ nhận tất!

Nói vậy nhưng lại nghĩ thầm:

- Đã nói đây là số trời mà! Chàng có tránh cũng không thoát được đâu! Chỉ cần biết mình bị âm Dương Thần Quân bắt, Quân muội sẽ hiểu ra tất cả, khi ấy chỉ e không lấy được chàng, cô ấy sẽ chỉ còn cách quyên sinh mà thôi. Hơn nữa lần này đến Khai Phong, chỉ e cô ta cất công tìm chàng đấy!

Nghĩ thế, nàng chỉ sang đôi nam nữ kia hỏi:

- Hai người đó làm sao?

Thiên Long đỏ bừng mặt nói:

- Họ... họ bị...

Thiên Sơn Tử Phụng ngắt lời:

- Liệu có cứu được không?

Thiên Long trấn tĩnh lại nói:

- Chắc họ bị âm Dương Thần Quân cho uống thuốc kích dục. Ta định tìm giải được cho họ uống vào rồi lẳng lẽ bỏ đi, để họ tự giải quyết lấy hậu quả...

Thiên Sơn Tử Phụng nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Chàng nghĩ như thế là đúng. Nhưng nếu không có giải được thì sao?

- Ta nghĩ rằng âm Dương Hòa Hợp Thần Công có thể cứu được họ. Lúc đó nhờ muội cứu giúp nữ nhân kia.

Thiên Sơn Tử Phụng tán thành ngay nói:

- Được! Chàng cứ đi tìm xem, thiếp đưa Quân muội về cho Thanh Thanh và Châu muội săn sóc, sợ để lâu ắt có hại, lát nữa quay lại đây ngay.

Thiên Long gật đầu.

Thiên Sơn Tử Phụng sửa sang lại y phục cho Hoàng Phủ Tuệ Quân rồi cấp lên đi ra cửa động.

Thiên Long ở lại tìm trên người âm Dương Thần Quân chỉ có một viên Hỏa Quy Tinh Châu nhưng không thấy giải dược.

Chàng vào lục trong phòng hần thấy ngoài mấy phi bí kíp võ công mà chỉ cần xem ngoài bìa cũng biết là tà công, chàng ném vào chỗ cũ, tiếp tục tìm thấy hai bình dược, một bình có dán nhãn viết Dục Tiên Đan, bình kia không viết gì, đoán Dục Tiên Đan tất là dâm dược, như vậy bình kia hẳn là thuốc giải, liền đưa sang cho hai nam nữ kia uống vào, giúp họ mặc y phục đường hoàng rồi mới ra khỏi phòng.

Chàng vừa định ra cửa thì chợt hai con Kim Mao Hầu đến kéo áo, chỉ tay về phía cuối động.

Tuy không biết chuyện gì, Thiên Long cũng đi theo chúng.

Đi một quãng, thạch động chợt sáng lên, dọc vách động bên trái có một dãy phòng, trong đó hai phòng lớn đóng kín, một phòng không khóa và một phòng không có cửa ngõ gì.

Thiên Long nghĩ thầm:

- Xem ra cơ ngơi ở đây không phải là nhỏ, không chừng tên ma đầu này còn có môn hạ đệ tử nữa.

Vào phòng cuối thấy đó là khu nhà bếp rất rộng, nguyên là một ngách động ăn thông vào được sửa sang lại, dùng làm nhà bếp, trong đó có khá nhiều lương thực và thực phẩm, nồi niêu.

Ở đây sáng hơn ngoài kia rất nhiều, Thiên Long hiểu rằng có thể cuối động có ngách thông ra bên ngoài và bây giờ trời đang sáng.

Chàng quay ra khỏi gian bếp thì chợt nghe “két” một tiếng, cửa phòng bên cạnh chợt mở ra, từ trong phòng hai nữ nhân vừa giục mắt vừa đi ra.

Nhìn thấy Thiên Long, chúng kinh hãi kêu lên rồi nhảy lùi lại.

Thiên Long nhảy tới chặn trước mặt hỏi:

- Các vị là ai?

Hai nữ nhân, một người chừng hăm bốn hăm lăm tuổi, người kia hai mươi hăm mốt, trông khá xinh xắn.

Cả hai ngậy người nhìn Thiên Long một lúc, á khẩu nói:

-Người... người...

Trong phòng chợt có tiếng quát:

- Hai vị nương tử! Ai thế?

Thanh âm của nam nhân.

Thiên Long chợt cảnh giác, nghĩ thầm:

- Nhất định tên kia là môn nhân của âm Dương Thần Quân.

Chàng lao ngay vào phòng, thấy một tên trung niên hán tử chừng bốn mươi tuổi, mặt có vết sẹo dài, mắt trái bị chặt, trông rất dữ tợn.

Gian phòng khá rộng, kê hai chiếc giường gỗ mộc và một bộ bàn nhỏ, còn có một nữ nhân còn trẻ nằm trên giường, thấy Thiên Long vào sợ hãi kêu lên một tiếng, vợ chần trùn lại.

Trung niên hán tử chợt mắt quát lên:

- Tiểu tử! Còn sớm thế này, ngươi tới đây làm gì?

Thiên Long bình thần hỏi lại:

- Ngươi là ai? Có thân phận gì ở động phủ này? Quan hệ thế nào với âm Dương Thần Quân?

Hán tử chợt mắt “hừ” một tiếng nói:

- Thì ra tiểu tử ngươi mới bị Thần Quân bắt về nên chưa biết lễ nghĩa! Nói cho mà biết, bổn nhân chính là Tổng Hoành Tổng lão gia, đại tổng quản trong động phủ! Từ nay cứ gọi ta là Tổng lão gia hoặc đại tổng quản nghe chưa?

Thiên Long cười nhạt đáp:

- Nguyên là Tổng đại tổng quản. Không ngờ còn có kẻ cam tâm làm nanh vuốt cho tên đại ma đầu tàn hại vô lâm nữa...

Tổng Hoành chợt nổi giận rít lên:

- Đáng chết! Ngươi có biết ăn nói vô lễ như thế với Thần Quân là mang tội gì không? Bổn tổng quản phải giáo huấn ngươi.

Dứt lời lao tới vươn trào Chop vào ngực Thiên Long.

Động tác của hắn rất nhanh, xem ra thân thủ không kém.

Thiên Long quát:

- Lùi lại!

Dứt lời đưa tả chưởng đẩy nhẹ ra.

Tổng Hoành bị chưởng lực đẩy lùi ba bước, trở mắt kinh hãi nhìn đối phương một lúc mới nghiêng răng nói:

- Đã vào đây mà còn làm loạn! Bổn tổng quản đánh chết ngươi!

Dứt lời đưa song chưởng lên.

Thiên Long nhìn thấy từ chưởng tâm hắn bốc lên hai luồng khói nhạt một hắc một bạch, biết ngay tên này cũng luyện âm Dương Đại Pháp, liền xuất song chỉ điểm sang Tổng Hoành chưa kịp phát chưởng thì bị Đạn Chỉ Thần Công điểm trúng hai vai, xương vỡ nát, máu tuôn ra, đau quá rú lên, loạng choạng lui vào góc phòng.

Thiên Long quát:

- ác tặc! Ngươi đã giết bao nhiêu người để luyện âm Dương Đại Pháp, nói mau:

Tổng Hoành giương mắt nhìn đối phương nói:

- Tiểu tử thật không biết sống chết! Lát nữa Thần Quân trở về, ngươi có mười cái mạng cũng không giữ nổi đâu!

Thiên Long gần giọng:

- Cái đó ngươi không phải lo! Hãy lo cho cái đầu mạng của ngươi trước đã! Bây giờ hãy nói, hai gian phòng bên kia giam giữ những ai? Có bao nhiêu người?

Hai nữ nhân thấy xảy ra động thủ sợ hãi nép vào góc phòng, bây giờ thấy Tổng Hoành bị thương liền tranh nhau nói:

- Công tử! Bên kia giam những người bị hại. Xin công tử cứu giúp họ...

Tổng Hoành nghiêng răng nói:

- Các ngươi dám? Lát nữa Thần Quân trở về sẽ không tha đâu!

Thiên Long quay lại hai nữ nhân nhẹ giọng nói:

- Các vị đừng sợ! âm Dương lão tặc bị giết rồi! Hãy bình tĩnh mà nói đi! ở đây cả thầy có bao nhiêu người bị hại?

Tổng Hoành chợt rít lên:

- Tiểu tử! Ngươi đừng nói láo! Thần Quân là vô địch thiên hạ, ai có bản lĩnh...

Thiên Long quát:

- Câm miệng!

Dứt lời lại xuất song chỉ điểm ra.

Tổng Hoành rú lên, hai đầu gối bị chỉ lực điểm vỡ nát, ngã khụy xuống, nhìn Thiên Long bằng đôi mắt phần hận nói:

- Tiểu tử! Ta với ngươi vô cừu vô oán...

Thiên Long “hừ” một tiếng nói:

- Ngươi luyện âm Dương Đại Pháp, hút tinh khí của bao nhiêu nam nữ trong giang hồ, tội đó chưa đáng chết hay sao?

Hai nữ nhân được Tổng Hoành gọi là “thê tử” nghe nói âm Dương Thần Quân đã chết, lại tận mắt chứng kiến vị công tử này cách không điểm chỉ làm lãn phế Tổng Hoành, liền can đảm hẳn lên.

Vị lớn tuổi hơn nói:

- Công tử! Tội hấn đáng chết một trăm lần! Tên này đã hại chết không dưới ba mươi người, cả chúng tôi cũng bị hấn làm hại...

Thiên Long ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị là... thê tử của hấn mà?

Nữ nhân lớn tuổi hơn phần hận nhìn Tổng Hoành nói:

- Thê tử gì chứ? Chúng tôi chỉ là công cụ để hấn luyện công thôi! Sau một vài tháng, bị hấn hút hết tinh khí mà chết, sẽ bị hấn ném xác xuống vực sau động, lại đôi nữ nhân khác...

Thiên Long “à” một tiếng nói:

- Thì ra là thế... Ngoài Tổng Hoành ra, còn ai là tai sai của âm Dương lão quái không?

- Không! Tổng Hoành lo việc quản lý người và thực phẩm. Còn việc nấu nướng và phục vụ đều do chúng tôi đảm nhiệm.

Thiên Long gật đầu, lại hỏi:

- Ai giữ khóa phòng giam người bên kia?

Nữ nhân lớn tuổi đáp:

- Phòng bên cạnh đây có mười hai thiếu nữ, võ công kém hơn, âm Dương Thần Quân thưởng cho Tổng Hoành để luyện công, do tên chột giữ khóa. Còn phòng kế tiếp có mười lăm người cả nam lẫn nữ, võ công cao hơn, dành cho âm Dương lão quái. Chìa khóa do lão ta giữ...

Thiên Long nói:

- Vị nào tìm chìa khóa giải thoát cho họ đi!

Nói xong bước ra khỏi phòng.

Lát sau, cả ba nữ nhân y phục chỉnh tề chạy ra, một người mở cửa phòng giải thoát cho mười hai nữ nhân, còn phòng bên cạnh bị Thiên Long dùng chưởng đánh vỡ tung.

Một lúc sau, hơn bốn mươi nam nữ trẻ tuổi, y phục chỉnh tề đã tập trung lại. Tất cả đã được ba nữ nhân ở cùng phòng Tổng Hoành kể chuyện, liền đến quỳ trước Thiên Long, đồng thanh nói:

- Đa tạ ân nhân cứu mạng! Chúng tôi xin nguyện làm trâu ngựa để báo đáp đại ân!

Bấy giờ trời đã sáng hẳn, Thiên Sơn Tử Phụng và Kim Cương Thần phá tan cửa động bước vào.

Thấy cảnh tượng đó, Thiên Sơn Tử Phụng cười nói:

- xem ra vị đại ân nhân Ngân Y Thần Long thu được mấy chục môn nhân đệ tử rồi!

Thiên Long cười khổ nói:

- Vân muội! Nàng hãy giải quyết giúp ta, nên quản lý họ thế nào bây giờ?

Thiên Sơn Tử Phụng hỏi:

- Họ đều đã uống giải dược rồi chứ?

Thiên Long đáp:

- Chỉ có hai người bị bức uống Dục Tiên Hoàn thôi, bây giờ đã hồi phục cả rồi. Chỉ là họ đều muốn ở lại, chúng ta thì phiêu lãng giang hồ, làm sao mà thu nhận họ?

Thiên Sơn Tử Phụng nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Tướng công, trong động phủ này âm Dương Thần Quân nhất định có tài sản. Chúng ta tìm lấy chia hết cho họ, bảo kiếm chỗ mà lập nghiệp, hoặc trở về quê sinh sống, tất không đến nỗi khó khăn đâu.

Thiên Long khen phải, y lời làm theo.

Tìm trong phòng của âm Dương Thần Quân và Tống Hoành, thu được khá nhiều ngân phiếu và vàng bạc châu báu, tổng cộng ước tới năm sáu ngàn lạng, đem chia cho mỗi người một trăm lạng bảo họ về quê hoặc tìm nơi mở nghiệp làm ăn, hoặc trở lại môn phái tùy thích.

Một số nhận tiền xong bái tạ rồi đi.

Còn hơn hai mươi người, một phần bị nhục không còn mặt mũi nào trở về, một phần không còn nơi nương náu hoặc cảm đại ân muốn ở lại làm nô bộc báo đáp, quyết không chịu đi.

Thiên Long rất lấy làm khó xử.

Về tiền nong để sinh sống thì còn chưa đáng lo lắm, nhưng mấy phu thê còn phiêu bạt giang hồ, thu nhận thế nào đây?

Kim Cương Thần chợt nói:

- Công tử, phu nhân! Tiền Nhị có thiên ý này, không biết có nên nói ra không...

Thiên Long biết rằng Kim Cương Thần đã từng lẩn lộn trong giang hồ gần ba mươi năm, trước đây vô công chỉ vào hạng nhị lưu nhưng kinh nghiệm thì mình cũng như Thiên Sơn Tử Phụng không ai sánh nổi.

Chàng liền nói:

- Người có cao kiến gì cứ nói đi. Ta quả thật đang bí không biết giải quyết thế nào.

Kim Cương Thần nói:

- Tiểu bộc thấy những người này đều có thành ý ở lại với chúng ta, một phần là để quên đi chuyện cay đắng vừa rồi, một phần là muốn báo đáp ân sâu của công tử. Chúng ta cũng nên giúp họ làm lại cuộc đời mới. Đương nhiên chuyện thu nhận hơn hai mươi người không phải là chuyện đơn giản, nhưng nếu có nhiệt tâm thì chúng ta có thể làm được.

Những người này đều biết võ công. Trong thời gian đầu chúng ta sẽ dốc lực huấn luyện, sau đó phân loại để phân công tác thích hợp như hộ vệ, kiểm soát hoặc làm tạp dịch, thích hợp với khả năng từng người. Trước sau gì chúng ta cũng không thể đơn độc mãi được, có thêm người, sau này chúng ta hành khứ giang hồ tiện hơn nhiều.

Thiên Long nhìn Thiên Sơn Tử Phụng hỏi:

- Ý nàng thế nào?

- Theo ý thiếp thì ý kiến đó rất đáng cân nhắc.

Thiên Long nhìn Kim Cương Thần nói:

- Ta cũng thấy đề xuất này phù hợp. Tuy nhiên cần thảo luận thêm với hai vị phu nhân. Người cứ chuẩn bị sẵn sàng để thực hiện kế hoạch. Trước mắt mọi người cứ tạm thời nghỉ lại đây, đã có sẵn lương thực và chỗ trú, ngay chiều nay sẽ có quyết định.

sau đó Thiên Long cùng Thiên Sơn Tử Phụng trở lại Hưng Long khách điểm.

Sự việc được thỏa thuận nhanh chóng, hai mươi mấy nạn nhân của âm Dương Thần Quân được thu nhận, giao cho Kim Cương Thần chỉ huy và huấn luyện.

Lúc đó Hoàng Phủ Tuệ Quân đã qua khỏi cơn kích động. Ba vị phu nhân sang biệt phòng của nàng nói chuyện rất lâu, không biết trao đổi những gì, chỉ thấy sau đó vẻ mặt Hoàng Phủ Tuệ Quân tươi tỉnh hẳn lên.

Thiên Sơn Tử Phụng đến thông báo vấn đề với Thiên Long rằng ba tỷ muội muốn kết thân với Quân muội trong một thời gian để giúp nàng quên đi thảm họa vừa rồi.

Thiên Long không phản đối, cũng không bày tỏ thái độ gì.

Thời gian sau đó, Thiên Long và ba vị phu nhân cùng Hoàng Phủ Tuệ Quân lên ngựa ngao du lân cận khu vực Khai Phong.

Nếu người tinh ý thì sẽ nhận thấy rất ít khi có Kim Cương Thần Tiền Nhị và hai con linh hầu cùng đi, và hầu như họ lấy Hưng Long khách điểm ở tiểu trấn ngoài thành Khai Phong làm trung tâm.

Năm người thích chọn những nơi hoang dã du ngoạn, có khi để ở hẳn trong một thôn trang hẻo lánh cả mười mấy ngày.

Hầu như ngoài những người trong cuộc, không ai biết rằng Thiên Long, ba vị phu nhân và Hoàng Phủ Tuệ Quân đi du ngoạn, ngoài mục đích để bốn tỷ muội kết thân gắn bó thêm với nhau, còn tạo thời gian cho Kim Cương Thần Tiền Nhị hoàn thành nhiệm vụ của mình: cùng Kim Linh và Kim Lợi huấn luyện cho hơn hai mươi môn nhân mới thu nhận ngay tại động phủ của âm Dương Thần Quân, một mặt sửa sang lại cho khang trang.

Theo nguyên tắc của Thiên Long: quý hồ tinh bất quý hồ đa, cứ mười bữa nửa tháng một lần, Thiên Long và các vị phu nhân đích thân tới đây kiểm tra, huấn luyện và khuyên bảo căn dặn, nên việc học tập của những người này rất có hiệu quả.

Thấm thoát ba tháng trôi qua.

Trong số hơn hai chục người, Kim Cương Thần chọn được chín người cả nam lẫn nữ xuất sắc nhất, báo với công tử là đã học xong võ công cơ bản, đề nghị được truyền thụ võ công nâng cao.

Thiên Long còn cho đệ tử mỗi người mấy viên Trạo Công Hoàn và dẫn ba tên đệ tử về tận Càn Khôn Động Phủ lấy nguyên một thùng Nhũ Thạch để tăng công lực.

Sau đó Thiên Long và bốn nữ nhân chuyển đến ở hẳn trong động phủ, theo đề nghị của Kim Cương Thần, truyền thụ cho chín người này Tam Dương Thần Công, Tam âm Thần Công tùy theo nam hoặc nữ, sau đó là hai mươi bốn chiêu trong Long Phụng Kiếm Pháp.

Ngoài ra Thiên Long và Gia Cát Minh Châu phối hợp huấn luyện cho họ về các loại kiếm trận Lương Nghi, Tam Tài, Tứ Tượng, Ngũ Hành, Bát quái.

Những người khác vẫn tiếp tục luyện công do Kim Cương Thần phụ trách.

Hoàng Phủ Tuệ Quân rất thích Phi Phụng Kiếm Pháp, xin Phụng thư truyền thụ cho mình. Đương nhiên là Thiên Sơn Tử Phụng vui vẻ nhận lời.

Nhờ Trạo Công Hoàn và Nhũ Thạch, sau mấy tháng khổ luyện chín đệ tử ưu tú nhất có công lực tăng tiến hơn trước rất nhiều.

Sau một năm, cả chín người đã đạt tới năm sáu thành hỏa hầu võ học thặng thừa Tam Dương, Tam âm và Long Phụng Kiếm Pháp cũng đạt được thành tựu lớn.

Sau một năm tập luyện đạt được nhiều thành tựu, tuy chưa phải là khai môn lập phái nhưng Thiên Long sắp xếp lại tổ chức để tiện cho mỗi người hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Sau khi thống nhất với ba vị kiều thê, Hoàng Phủ Tuệ Quân và Kim Cương Thần, Thiên Long tạm gọi tổ chức của mình là Long Phụng Môn.

Trong số chín đệ tử ưu tú nhất thì có ba nam nhân gọi là Long Sứ, bận bực y đeo trường kiếm tua bạc, căn cứ theo họ mà gọi, trong đó Trần Long Sứ tuổi lớn nhất, võ công cũng cao nhất đứng đầu, tiếp đó là Trương Long Sứ và cuối cùng là Hà Long Sứ.

Còn sáu thiếu nữ thì gọi là Phụng Sứ, trong đó mỗi vị phu nhân chọn một người làm tùy tùng, y phục giống như mình gọi là Tử Phụng Sứ, Hắc Phụng Sứ, Thanh Phụng Sứ...

Long Sứ và Phụng Sứ gọi chung là Long Phụng Sứ do Trần Long Sứ chỉ huy.

Kim Cương Thần Tiền Nhị được chính thức thăng làm tổng quản, phụ trách mọi sự vụ, chỉ những vụ tối quan trọng mới báo cho công tử xử lý.

Động phủ được chọn làm căn cứ, được sửa sang lại ngăn nắp bề thế hơn, gọi là Long Phụng Biệt Phủ.

Để bảo đảm an toàn và bí mật, trước động được bố thành Tứ Tượng Mê Hồn Trận, người không thông hiểu trận này nếu xông vào động sẽ bị giam khốn trong trận cho tới chết không sao thoát ra được.

Có lần Kim Cương Thần và ba tên Long Sứ bắ trước với Thiên Long xông vào Tứ Tượng Mê Hồn Trận, bị khốn trong đó suốt một ngày mới được Thiên Long giải thoát.

Nhân thể, chàng còn dạy luôn cho bốn người, căn cứ vào thực trạng mà giải thích cách bố trận, biến hóa, cách hóa giải.

Mất ròng rã ba ngày, Kim Cương Thần và ba vị Long Sứ mới nắm được cơ bản cách bố trí và phá trận.

Một hôm ba tỷ muội Vân Phụng kéo Hoàng Phủ Tuệ Quân ra chỗ vắng chuyện trò.

Vân Phụng mở lời:

- Quân muội! việc này chúng ta đã từng bàn định với nhau, đến nay muội vẫn giữ nguyên lập trường chứ?

Hoàng Phủ Tuệ Quân đỏ mặt ấp úng:

- Đương nhiên... tiểu muội không bao giờ thay đổi... chỉ là...

Thiên Sơn Tử Phụng hỏi:

- Muội còn băn khoăn điều gì?

- Còn có... gia phụ và gia mẫu...

Tới đó ngượng nghịu cúi đầu xuống.

Hắc Yến Tử góp lời:

- Theo ý ta thì muội nên quay về nói sơ cho bá mẫu biết một chút tâm ý xem lão nhân gia có phản ứng thế nào? Tin rằng bá mẫu yêu quý muội như thế sẽ không phản đối đâu!

Hoàng Phủ Tuệ Quân ngẩng lên đáp:

- Tiểu muội cũng hy vọng như thế. Chỉ lo gia phụ phản đối... Lão nhân gia rất nghiêm khắc. Nhưng cho dù thế nào thì tiểu muội cũng không phụ tấm lòng ưu ái cứu mang của ba vị tỷ tỷ đâu.

Ba người đang nói chuyện thì chợt thấy Kim Linh chạy tới, vừa kéo áo Thiên Sơn Tử Phụng vừa hoa chân múa tay ra hiệu.

Hoàng Phủ Tuệ Quân ngạc nhiên hỏi:

- Nó nói gì thế?

Thiên Sơn Tử Phụng biến sắc nói:

- Độc xà! Có phải thế không?

Kim Linh ở với họ đã nhiều năm, hiểu không ít tiếng người, gặt đầu liền mấy cái.

Thiên Sơn Tử Phụng hỏi:

- ở đâu?

Kim Linh chỉ tay vào thạch động.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Trong thạch động có rắn độc hay sao? Thế thì nguy rồi! Châu muội đi gọi tướng công đi! Chúng ta theo Kim Linh xem thế nào...

Ba tỳ muội theo con Kim Mao Hầu đi vào động, đi chừng hơn mười trượng chợt thấy Kim Lợi đứng trước một ngách động găm gờ trông rất đáng sợ.

ở đây khá tối, bọn Thiên Sơn Tử Phụng không dám đến gần.

Lát sau, Gia Cát Minh Châu dẫn Thiên Long, Kim Cương Thần và ba tên Long Sứ tới.

Thiên Long đến gần Kim Lợi nhìn vào ngách động nói:

- Không ngờ ở đây còn có một mật đạo nữa! Sau này cần kiểm tra thật kỹ mới được!

Nơi đó thật ra là một ngách cụt, nhưng không biết vì sao mới được mở ra một mật khẩu, bên trong tối om, mùi tanh bốc ra nồng nặc đến buồn nôn.

Thiên Long ra lệnh:

- Kim Lợi, lùi lại!

Con khi lập tức lùi ra.

Thiên Long vận nhãn thần bước vào chỗ Kim Lợi vừa đứng nhìn vào.

Thiên Sơn Tử Phụng lo lắng nói:

- Tướng công cẩn thận...

Thiên Long cười đáp:

- Nàng đừng lo, bọn độc xà còn chưa làm gì được ta đâu!

Hắc Yến Tử hỏi:

- Tướng công! Có nhiều không?

Thiên Long đáp:

- Không rõ lắm. Nhưng hình như không ít hơn một trăm con rắn nhỏ.

Bốn nữ nhân kinh hãi kêu lên:

- Nhiều vậy sao?

Thiên Long vẫn ngưng mục nhìn vào, bảo Kim Cương Thần:

- Tiền Nhị! Hãy chuẩn bị mấy ngọn đuốc và lấy trong thùng dược của ta một ít hùng hoàng.

Kim Cương Thần “ạ” một tiếng cùng ba tên Long Sứ chạy đi, lát sau xách tới năm ngọn đuốc sáng rực và một cái túi nhỏ. Nhờ ánh đuốc có thể nhìn rõ một cánh cửa bí mật vừa được mở ra để lộ một thông lộ bên dưới khá rộng.

Thiên Long lại ra lệnh:

- Tiền Nhị và Kim Linh, Kim Lợi chuẩn bị theo ta vào, còn Tam Long Sứ chia hùng hoàng ra làm hai phần, mỗi người cầm một nửa đứng canh giới ở cửa mật đạo!

Nói xong cầm lấy một ngọn đuốc.

Kim Cương Thần đã cầm sẵn một ngọn, đưa túi hùng hoàng lại cho Trần Long Sứ.

19. Duyên Tình Trắc Trở

Trần Long Sứ chia túi thuốc ra làm hai, giao cho Hà Long Sứ giữ một nửa còn mình giữ một nửa rồi tiến vào đứng sau Thiên Long.

Hai con Kim Mao Hầu cũng đến nhìn vào mật đạo sẵn sàng xuất phát.

Thiên Long hỏi:

- Chuẩn bị xong rồi chứ?

Kim Cương Thần và Tam Long Sứ đồng thanh đáp:

- Bẩm, xong rồi!

Năm ngọn đuốc sáng rực soi vào mật đạo, những người đứng trước nhìn vào thấy cả trăm con rắn nhỏ bò nhưng nhúc, mùi tanh bốc ra phát lợm giọng.

Lũ rắn nhìn thấy ánh sáng, nhất là mùi hùng hoàng là chất tối kỵ, chúng chen nhau bò sâu vào.

Thiên Long cầm đuốc tiến vào, tiếp đó là Kim Cương Thần và hai con Kim Mao Hầu.

Thiên Long nói:

- Tiễn Nhị! Chú ý đừng để Kim Linh, Kim Lợi xông vào sâu quá!

Khúc ngoài thông đạo rộng và bằng phẳng như một gian mật thất, chỉ sau chốc lát, đàn rắn đã bò đi hết chỉ còn lại mùi i tanh nồng nặc.

Thiên Long chăm chú quan sát, thấy mật đạo phía trong là một ngách động thiên nhiên, rộng chừng năm thước, nhưng vách động khá bằng phẳng, nhìn qua cũng biết được tay người tu sửa, đủ cho hai người đi sóng đôi.

Hai con khi đã xông tới trước, không thấy chúng đâu.

Phía trước không thấy con rắn nào!

Kim Cương Thần chợt chỉ tay lên trần nói:

- Công tử xem kia!

Thiên Long ngược nhìn lên thấy trần động sáng lấp lánh, liền nói:

- Thì ra ngày xưa người kiến dựng động phủ này đã kiến trúc rất cẩn thận, đính minh châu để soi sáng, chỉ là qua thời gian quá lâu nên rêu phong bám vào làm lu mờ đi.

Chàng nói xong xuất thủ điểm ra mấy chỉ làm bụi đất rêu phong rơi xuống, ánh minh châu lập tức rực sáng làm ánh đuốc tối đi, mật đạo sáng trưng như ban ngày.

Mật đạo khá thẳng, dọc theo trần động, cứ cách chừng ba trượng đính một viên minh châu.

Hai người không có gì ngần ngại nữa, tiếp tục tiến sâu vào.

Qua ba khúc ngoặt thì đến tận đầu, bên ngoài ánh dương quang ủa vào rực rỡ, gió thổi mát rượi, còn ngửi thấy mùi hoa thoang thoang và nghe cả tiếng nước chảy róc rách.

Hai người tới động khấu nhìn ra, thấy bên dưới là một sơn cốc cây cỏ tốt tươi, xung quanh vách đá dựng đứng, dường như đó là một tự cốc không lối vào.

Từ các vách đá có rất nhiều khe nhỏ chảy xuống cốc, chắc trong đó phải có hồ nước.

Thiên Long nói:

- Tiền Nhị! Người quay lại nói với các vị phu nhân tới đây và bảo Tam Long Sứ dọn thông đạo cho sạch sẽ. Ra xem sơn cốc dưới kia giống như một nơi động tiên phúc địa đấy.

Tiền Nhị cung kính đáp:

- Vâng! Thưa công tử!

Nói xong chạy đi.

Lát sau, ba vị phu nhân và Hoàng Phủ Tuệ Quân mặt nhăn lại vì phải ngửi mùi tanh chạy về phía động khẩu.

Tới chỗ Thiên Long, họ hít vào mấy hơi khoan khoái, đưa mắt nhìn ra quang cảnh mỹ diệu bên ngoài say sưa ngắm nghía, thay nhau buông lời tán thưởng:

- Úi chao! Sơn cốc đẹp quá!

- Thật là tuyệt diệu!

- Các vị tỷ tỷ xem kìa! Có tới năm con thác nhỏ từ các vách núi đổ xuống cốc, giống như là trong tranh vậy!

- Chúng ta xuống đó xem đi!

Hắc Yến Tử nghe Gia Cát Minh Châu đề nghị thế liền cười nói:

- Châu muội xuống đi! Chúng ta sẽ ngồi đây chờ. Hãy xem có rắn rết gì nhiều không, đôi khi có măng xà hồ li tinh cũng nên! Hoặc giả có vị tiên nữ nào đó, có thể gặp một thiên thần giáng hạ ngủ quên...

Gia Cát Minh Châu “xì” một tiếng nói:

- Nhị tỷ thật đáng ghét! Khi nào cũng tìm được cơ hội bức hiếp muội thôi! Không chơi với tỷ nữa đâu!

Hoàng Phủ Tuệ Quân góp lời:

- Châu muội đừng lo! Đi thì đi, sợ gì? Có Long ca ở đây thế nào cũng đi với muội.

Gia Cát Minh Châu cười khanh khách nói:

- ở đây cảnh sắc như thiên tiên, chỉ thích hợp với những đôi tình nhân, chúng tôi cũ rồi, nhường cho Quân thư đi với Long ca đấy!

Hoàng Phủ Tuệ Quân thẹn đỏ mặt, không dám nói gì nữa.

Thiên Long nghe bốn vị nữ tử trêu nhau, ngồi nghe chỉ thêm ngượng, liền đứng lên nói:

- Thôi bốn người cứ ở đây để ta xuống dưới xem có gì lạ không...

Dứt lời phi thân lướt ra ngoài động khẩu tung mình xuống sơn cốc.

Bốn người dõi mắt nhìn xuống, thấy chàng chao mình nhẹ như cánh én sà vào một bụi cây rồi biến mất, trong lòng không khỏi lo lắng.

Sau thời gian chừng một tuần trà mới thấy chàng men theo vách đá leo ngược lên như một con thằn lằn.

Cả bốn nữ hiệp tranh nhau đưa ngọc thủ ra kéo chàng vào, nhao nhao hỏi:

- Long ca! Dưới đó có gì không?

- Có hồ nước không?

- Chắc là đẹp lắm!

- Thế mà không ngắt về cho thiếp một bông hoa...

Thiên Long cười nói:

- Sơn cốc thật đẹp, quả là một nơi thế ngoại đào viên!

Hoàng Phủ Tuệ Quân hỏi:

- Đẹp thế nào, chàng kể lại tường tận xem?

Thi ân Long nhìn nàng, cười đáp:

- xung quanh đều là vách đá dựng đứng, như các muội thấy đấy! Trong cốc có đủ thứ kỳ hoa dị thảo, được bố trí ngăn nắp y như có bàn tay người trồng tĩa vậy! Cũng có thể đây ngày xưa vốn là một hoa viên nhưng vì bỏ hoang quá lâu nên bị cỏ dại mọc lấn mất... Chỉ cần sửa sang chăm sóc một thời gian thì không nơi nào sánh được đâu! Chỉ có một nhược điểm là răn rết quá nhiều, hầu như nơi nào cũng có!

Thiên Sơn Tử Phụng kêu lên:

- Ủi chao!

Gia Cát Minh Châu hỏi:

- Tướng công, răn rết nhiều lắm sao?

Thiên Long gật đầu:

- Ta e rằng nhanh lắm thì cũng mất cả năm mới diệt hết được bọn chúng!

Trong bốn tỷ muội thì Vân Phụng có võ công cao nhất, nhiều tuổi và cũng là người từng trải nhất nhưng sợ răn nhất.

Nghe trưởng phu nói, nàng chợt nghĩ đến lũ răn nhưng nhúc vừa rồi, tự dưng phát run, lắc đầu nói:

- Thôi thôi! Ai mà đủ sức diệt răn suốt một năm trời chứ? Làm sao mà tránh được rủi ro? Cho dù là nơi tiên giới chẳng nữa thì có lũ vật ô uế đó cũng mất hết mỹ quan đi rồi! Đừng nhắc tới nữa!

Thiên Long gật đầu tán thành:

- Thật đấy! Ta nói không phải là dọa các nàng đâu! Có những nơi răn nằm hàng đồng... may ra có mấy trăm con ưng hoặc hạc lớn đem tới nuôi một thời gian mới thanh lý nổi.

Hắc Yến Tử chợt đề xuất ý kiến:

- Nếu tướng công muốn thế thì cứ đến Bách Phụng cung xin mấy chục đôi hạc tới đây nuôi, sau đó phát triển thành đàn lớn thì khó gì mà không diệt hết loài răn?

Thế là mọi người bàn tán một lúc rồi quay vào động phủ.

Để đề phòng răn xâm nhập, Thiên Long bảo Tam Long Sứ bố trí hùng hoàng cuối mật đạo, còn mọi người vẫn sinh hoạt bình thường.

Việc luyện tập võ nghệ được tiến hành rất khẩn trương.

Trong số hơn hai chục đệ tử, ngoài chín vị Long Phụng Sứ, còn có thêm sáu người khác có sự tăng tiến vượt bậc, được truyền thụ võ công thặng thừa, số còn lại tư chất không đủ, được chuyển sang các việc tạp vụ như đánh xe, làm bếp...

Côn Lôn Hắc Phụng tuy công lực rất cao không thua kém Triệu Thanh Thanh và Gia Cát Minh Châu, nhưng cũng miệt mài tập luyện Long Phụng Kiếm Pháp và Càn Khôn Thần Công để hòa nhập với các tỷ muội.

Trong khi Long Phụng Môn sống cách tuyệt với giang hồ, ngày đêm miệt mài luyện võ thì trong võ lâm phát sinh một biến cố lớn.

Sự việc bắt đầu từ thiên kim ái nữ của Địa Sát giáo chủ rời khỏi tổng đà nói là đi tuần sát.

Trong mấy ngày đầu tiên, do tiếp được thông tri của giáo chủ mà tin tức về tổng tuần Hồng Y La Sát được báo cáo đầy đủ về tổng đà.

Nhưng sau năm ngày thì Địa Sát giáo chủ nhận được tin của phân đà chủ phân đà Khai Phong Trần Đại Vinh báo về.

Tin tức đó là:

Tổng tuần Hồng Y La Sát đi tuần sát các nơi, hôm đó ghé qua một tiểu trấn ngoại thành Khai Phong, đã được đà chủ Trần Đại Vinh cùng thuộc hạ nghênh tiếp cẩn thận, nhưng Hồng Y La Sát không chịu trú lại trong phân đà mà muốn nghỉ ở khách điểm, nói rằng sáng hôm sau sẽ đi ngay.

Trần Đại Vinh bố trí cho tổng tuần sát nghỉ trong một biệt viện ở Hưng Long khách điểm, là cơ sở kinh doanh của Địa Sát giáo do phân đà Khai Phong trực tiếp quản lý.

Trần Đại Vinh cắt cử tám tên vệ sĩ bảo vệ tổng tuần, nhưng đêm đó Hồng Y La Sát uống rượu say, đêm khuya bỗng nhiên biến mất.

Hiện trường không để lại dấu vết gì, chỉ có bốn tên vệ sĩ chết ngay trước phòng của Hồng Y La Sát.

Nhưng ngày hôm sau Hồng y La Sát lại trở về Hưng Long khách điểm, thần tình không có gì khác thường.

Trần Đại Vinh trong đêm đó được tin báo đã huy động toàn bộ lực lượng trong phân đà truy tìm, mang bốn đệ tử đi chôn cất, nhưng sáng hôm sau thấy tổng tuần vẫn bình an, tin rằng bốn tên đệ tử phạm phải tội gì nên bị Hồng Y La Sát trừng trị.

Tuy Trần Đại Vinh cảm thấy trong việc này có gì khác thường, vì khi xử tội, tổng tuần bao giờ cũng tuyên bố tội trạng.

Nhưng vị đà chủ lại biết rằng Hồng Y La Sát tánh khí đông đảo đánh thất thường nên không dám hỏi, cảm thấy sự việc không có gì nghiêm trọng, sợ sinh thêm phiền phức nên bảo thuộc hạ giấu kín mọi chuyện, không báo về tổng đà.

Nhưng sau đó một thời gian, Hồng Y La Sát đột nhiên mất tích.

Trần Đại Vinh cứ nghĩ rằng tổng tuần đi tuần sát các nơi nên không lưu tâm làm gì nhiều.

Không ngờ mấy tháng sau, Địa Sát giáo chủ không nhận được tin tức gì về ái nữ, lập tức cho truy tìm và mở cuộc điều tra.

Sự việc dần dần được làm sáng tỏ, Trần Đại Vinh lập tức bị giáng chức, triệu hồi về tổng đà giam vào đại lao chờ ngày xử tội.

Hướng điều tra chủ yếu tập trung vào khu vực Khai Phong.

Qua đó, Đông Phương đàn chủ Mỹ Nhiệm Công Quan Hưng Tông phát hiện được một tin tức rất quan trọng. Đó là tên đại ma đầu sáu mươi năm trước đã bị võ lâm các phái hợp lực truy diệt là âm Dương Thần Quân đã tái xuất giang hồ, mở sào huyệt gần Khai Phong, tiếp tục bắt nam nữ trẻ tuổi trong võ lâm để hút tinh khí luyện âm Dương Đại Pháp, phạm tội ác tày trời mà chính vì thế trước đây hắn đã bị truy sát.

Sáu mươi năm trước, trong trận kịch chiến ở Bắc Mang Sơn, có tới hơn trăm cao thủ võ lâm các phái bị chết bởi âm Dương Đại Pháp và cây Hàn Ngọc Tiêu đáng sợ của tên đại ma đầu này, cuối cùng quần hùng cũng đẩy hắn rơi xuống vực sâu trăm trượng.

Không ngờ qua sáu mươi năm âm Dương Thần Quân không chết mà trùng nhập võ lâm, tiếp tục hành vi tàn bạo ngày xưa.

Đương nhiên bây giờ hắn càng hung hăng và lợi hại hơn trước rất nhiều.

Nhưng khi trong giang hồ còn chưa ai phát hiện ra tin tức của âm Dương Thần Quân thì Ngân Y Thần Long đã tập kích sào huyệt, giết chết tên đại ma đầu này, giải thoát hơn bốn mươi nạn nhân bị âm Dương Thần Quân bắt về sào huyệt để luyện tà công.

Cao thủ Địa Sát giáo tìm được mấy người được Ngân Y Thần Long giải thoát tra hỏi kỹ, mới biết trong đêm ấy do Ngân Y Thần Long truy theo một người bị âm Dương Thần Quân bắt mà tìm được tới sào huyệt của hắn, hơn nữa, người bị bắt hôm đó chính là tổng tuần Hồng Y La Sát!

Mặt khác, có nhiều nguồn tin đáng tin cậy báo rằng trong thời gian sau đó Hồng Y La Sát thường xuất hiện cùng với Ngân Y Thần Long và ba vị phụ nhân ở nhiều nơi.

Tin này được hỏa tốc truyền về tổng đà. Địa Sát giáo chủ và phụ nhân vô cùng phẫn nộ, huy động cả ba đàn gồm Đông Phương lệnh đường, do đàn chủ Quan Hưng Tông chỉ huy, Nam Phương lệnh đường do đàn chủ

Hắc Sát Thần chỉ huy, Tây Phương lệnh đường do đàn chủ Bích Lạc Thần chỉ huy, tận lực truy tìm Ngân Y Thần Long.

Qua mấy tháng, việc truy tìm không có kết quả.

Nhưng sau đó lại có tin rằng Ngân Y Thần Long, ba vị phu nhân, Kim Cương Thần Tiền Nhị, hai con Kim Mao Hầu và thêm ba bốn chục người đã di chuyển bằng ngựa và xe về hướng Tần Lĩnh, người ta còn thấy Hồng Y La Sát Hoàng Phủ Tuệ Quân cùng đi với ba vị phu nhân.

Phu thê Địa Sát giáo chủ nhận được tin tức này lại càng lo lắng.

Một mặt giáo chủ ra lệnh cho ba lệnh đường vẫn tiếp tục truy tìm, mặt khác hai người bàn định tìm đối sách.

Địa Sát giáo chủ tức giận nói:

- Tiểu tử đó thật là ngông cuồng quá mức: Trước đây nghe tin hắc tìm đến Địa Sát giáo chúng ta có ý đối đầu. Nay đến bất cóc Tuệ Quân... Nhất định phải truy bắt cho được hắc, mổ bụng xem gan mật hắc lớn tới mức nào?

Lòng mẫu thân vốn thương con. Tuy phu nhân cũng có phần bất bình nhưng dịu giọng nói:

- Tướng công! Thiếp nghĩ rằng sự việc không đơn giản thế đâu! Tin tức Ngân Y Thần Long muốn đối địch với bốn giáo chủ là tin đồn không chính xác, vì hắc đã không xuất hiện.

Địa Sát giáo chủ nóng nảy hỏi:

- Cứ cho là như thế, nhưng chuyện Tuệ Quân thì giải thích thế nào?

Giáo chủ phu nhân vẫn điềm đạm:

- Theo tin tức chính xác từ Quan đường chủ báo về thì chính Ngân Y Thần Long cứu Quân nhi khỏi tay âm Dương Thần Quân chứ y có làm hại nó đâu?

Địa Sát giáo chủ vẫn phản kháng:

- Cho dù cứu người ta chẳng nữa thì cũng phải thả ra chứ? Nay đã hơn một năm vì sao không để Quân nhi trở về?

Như thế không phải là bức hiếp hay sao?

- Thiếp xem Quân nhi không phải bị bức hiếp đâu. Với bản tính của nó, dù phải chết cũng không thể bị người ức hiếp.

Sự phản kháng của Địa Sát giáo chủ có phần yếu đi:

- Cho là Quân nhi có ý trả ân chẳng nữa... nhưng làm ân mà để sau đó chịu nhận sự báo ân của người thì có đáng là bậc đại trượng phu nam tử hán nữa không?

Giáo chủ phu nhân lắc đầu nói:

- Thiếp xem đó cũng không phải là Quân nhi muốn báo ân.

Địa Sát giáo chủ nhíu mày hỏi:

- Vậy là sao?

- Thiếp cho rằng Quân nhi đã phải lòng Ngân Y Thần Long từ trước.

Địa Sát giáo chủ ngơ ngác hỏi:

- Nàng nói gì? Quân nhi yêu tiểu tử ngông cuồng đó?

Giáo chủ phu nhân trầm tĩnh đáp:

- Ngông cuồng hay không thì thiếp không biết. Nhưng sự thật Ngân Y Thần Long là một nhân vật trẻ tuổi kiệt xuất nhất võ lâm mấy chục năm nay. Tài tử giai nhân... Quân nhi phải lòng một người như thế cũng không có gì lạ.

Địa Sát giáo chủ trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Vì sao mà phu nhân lại có ý nghĩ như thế?
- Căn cứ vào biểu hiện của Quân nhi trong thời gian qua.

Địa Sát giáo chủ “à” một tiếng nói:

- Quả thật vừa rồi trông Quân nhi giống như một kẻ si tình, nhất là sau lần từ Trường An trở về... Chẳng lẽ Quân nhi tới Khai Phong tìm hần?

Phu nhân gật đầu:

- Rất có khả năng.

Bà ta nhìn trượng phu hỏi:

- Tướng công, nếu Quân nhi yêu hần thật thì chúng ta giải quyết thế nào?

Địa Sát giáo chủ phản đối ngay:

- Không được!

Phu nhân nhún nhún hỏi:

- Vì sao?
- Vì hần đã có thê tử! Quân nhi không thể làm thiếp của người khác được! Ta quyết không đồng ý!

Giáo chủ phu nhân nghĩ rằng việc này cần phải suy xét thêm, nếu quả thật Tuệ Quân quyết tâm lấy Ngân Y Thần Long và hai người có nguyên nhân chính đáng thì để từ từ thuyết phục trượng phu sau cũng được.

Nghĩ đoạn liền nói:

- Tướng công, chuyện đó chúng ta sẽ bàn sau. Bây giờ chúng ta nên xử trí việc này thế nào?

Địa Sát giáo chủ đáp:

- Vãn ra lệnh cho các lệnh đà truy tìm bắt chúng về đây!

Giáo chủ phu nhân nói:

- Tướng công! Tuệ Quân không phải là nữ nhi bất hiếu, dù thế nào thì nó cũng trở về trình bày với chúng ta, không dám tự tiện quyết định. Thiếp cho rằng cứ để cho nó tự do hành động một thời gian nữa...

Địa Sát giáo chủ nhíu mày hỏi:

- Vậy phu nhân cho rằng cứ để mặc chúng hay sao?

Giáo chủ phu nhân lắc đầu:

- Không phải thế! Cứ để người theo dõi hành tẩu của chúng, nhưng đừng hành động gì.

Thế là sự việc đã được quyết định, Địa Sát giáo chủ ra lệnh cho các lệnh đường rút về, chỉ để lại một bộ phân truy tìm theo dõi Ngân Y Thần Long và tổng tuần sát, tuyệt đối không được đối địch.

Giáo chủ còn truyền lệnh đến các nơi, khi gặp Ngân Y Thần Long và thủ hạ thì mời về phân đà đối xử tử tế.

Thoạt tiên, giang hồ lo rằng Địa Sát giáo và Ngân Y Thần Long xảy ra đối địch thì sẽ gây nên một cơn chấn động lớn trong võ lâm, nhưng sau khi biết thái độ của Địa Sát giáo chủ như thế, mọi người cảm thấy yên tâm.

Chỉ sau đó vài tháng, Địa Sát giáo chủ nhận được tin hỏa tốc từ Nam Phương lệnh đường báo về đã phát hiện được hành tích của Ngân Y Thần Long ở vùng Hà Nam, có tổng tuần sát đi cùng, nhưng sau đó tổng tuần sát đã chia tay, một mình về phía đông, chắc trở về tổng đà bốn giáo.

Hôm đó trên quan đạo ở Hà Nam có một đoàn xa mã rất khí phái, rầm rộ hướng vào thị trấn Yên Thành.

Đó chính là nhân mã của Long Phụng Môn.

Đi đầu là Tam Long Sứ, mình bận ngân y, trường kiếm chuôi bạc, cưỡi bạch mã tiến theo hình chữ phẩm, dáng rất oai phong.

Tiếp đó là tổng quản Kim Cương Thần Tiền Nhị, cao lớn uy nghi như một vị thần tướng.

Phía sau nữa tới một chiếc xe kiệu lớn, sang trọng, trắng song mã do hai tên Phụng Sứ điều khiển, bốn con tuần mã không người cưỡi tùy hành và hai vị Phụng Sứ đi kèm hai bên. Dám đoán trong xe kiệu là Ngân Y Thần Long và ba vị Phụng Hậu.

Phía sau còn hai chiếc xe thùng nữa, cuối cùng là hai vị Hắc Phụng Sứ và Thanh Phụng Sứ cưỡi ngựa đi đoạn hậu.

Đoàn xa mã còn chưa tới trấn khẩu, Tam Long Sứ đi trước thấy một đám hơn bốn chục tên hán tử đứng chặn đường, đứng trước là hai hán tử ngoài bốn mươi tuổi, mặt đen râu rậm, thân hình vạm vỡ, tướng mạo oai phong.

Trông mặt mũi thì dường như hai người là bào huynh đệ.

vì sắp tới trấn khẩu nên Tam Long Sứ đã ghìm ngựa cho đi nước kiệu.

Trần Long Sứ nhìn lên, nhíu mày hỏi:

- Các vị muốn gì?

Hắc hán tử đứng bên phải không trả lời mà cất giọng oang oang như chuông võ nói:

- Các vị có phải là đồng hành với Ngân Y Thần Long ầu Dương thiếu hiệp không? Chúng tôi là lệnh chủ Tây Phương lệnh đường và Nam Phương lệnh đường của Địa Sát giáo, xuất lĩnh thuộc hạ nhị đường tới đây nghênh đón.

Kính mời Ngân Y Thần Long và Võ Lâm Tam Phụng xuất diện đáp từ!

Lệnh chủ tam đường của Địa Sát giáo thân phận rất lớn, đối phương lại tỏ ra lễ nghĩa như vậy là Trần Long Sứ thay đổi i thái độ ngay.

Kim Cương Thần xuống ngựa lại gần, chấp tay thi lễ nói:

- Thì ra hai vị lệnh chủ Bích Lịch Thần và Hắc Sát Thần! Nhị vị huynh đài danh lừng thiên hạ, hôm nay tại hạ mới được vinh hạnh diện kiến tôn nhan. Tại hạ là Kim Cương Thần Tiền Nhị, tổng quản tọa tiền của Ngân Y Thần Long, không biết hai vị có việc gì cần gặp gia công tử và ba vị phu nhân. Có thể nói cho tại hạ biết không? nếu không có việc gì tối quan trọng thì tại hạ có thể giải quyết. Nếu tại hạ không đủ thẩm quyền giải quyết thì sẽ báo lại với công tử cũng chưa muộn.

Y vừa nói xong thì nghe hắc đại hán bên tả phá lên cười hô hô một tràng đầy chế diễu:

- Tổng quản tọa tiền? Hô hô hô... Tiền Nhị! Mới vài năm trước ngươi chỉ là một nhân vật giang hồ hạng tam lưu, không biết có phép thần nào nhảy vọt lên chức “tổng quản tọa tiền”, dám ăn nói ngang hàng với huynh đệ chúng ta?

Hắc chợt thôi cười, “hừ” một tiếng nói tiếp:

- Tiền Nhị! Để ta xem ngươi có bao nhiêu cân lạng mà cuồng ngạo với bốn lệnh chủ như thế? Tiếp thử bốn tọa một chi ều xem!

Dứt lời nhảy lên một bước vung cây Thiết Bổng to bằng cổ tay quét ngang hông Kim Cương Thần.

Tên này là Hắc Sát Thần, lệnh chủ Nam Phương lệnh đường, trong Địa Sát giáo thân phận chỉ kém vài người, đương nhiên võ công hẳn rất cao.

Với cây thiết trượng ước bốn năm mươi cân với thế quét uy mạnh như thế, chỉ sợ rằng Kim Cương Thần Tiên Nhị tuy cao lớn nhưng cũng bị đứt thành hai đoạn!

Thấy đối phương chẳng giữ phép tắc gì, vừa nói là xuất thủ đánh ngay, Kim Cương Thần lập tức nổi giận.

Với trách nhiệm giữ thể diện mình, đồng thời bảo vệ uy danh Ngân Y Thần Long, y quyết đánh bại hai tên hán tử lỗ mãng không hiểu lý này. Vừa nghe đối phương cười nhạo, Kim Cương Thần đã vận Càn Khôn Thần Công tới thập thành công lực lên song chưởng, khi Hắc Sát Thần quét trượng qua, y liền đưa Độc Cước Đồng Nhân lên nghênh tiếp.

Thế đánh cũng chẳng thua kém gì đối phương.

Choang!

Một quần lửa bùng lên chói lòa kèm theo tiếng nổ vang rền làm chấn động cả không gian khiến bọn hán tử đứng gần đó và cả ba vị Long Sát đều kinh hãi la lên một tiếng, bịt tai lại!

Mấy con ngựa sợ hãi hí vang tung vó chồm lên.

Lửa khói bụi đất từ cú tiếp chiêu bốc lên mù mịt che mất hai đối thủ, chờ khi khói bụi tan đi nhìn lại, bọn giáo đồ lại càng kinh hãi la lên một tiếng nữa.

Nguyên Kim Cương Thần vẫn đứng trầm ổn ngay chỗ cũ, trái lại Hắc Sát Thần bị chấn lùi ba bước, người chao đảo một lúc mới đứng vững.

Không những thế, cây thiết bổng bị chấn rời khỏi tay bay vút lên không, rơi xuống mé rừng!

Không ai ngờ tình thế lại đảo ngược như vậy.

Bích Lịch Thần vốn cho rằng nhất định tên họ Tiền sẽ ném khổ đau, để cho tiểu đệ dạy cho đối phương một bài học làm giảm bớt uy danh của Ngân Y Thần Long, và cho biết Địa Sát giáo thế nào là lợi hại.

Thấy Bích Lịch Thần thảm bại, thậm chí có thể còn thụ thương, hẳn kinh hoàng nhìn Kim Cương Thần, chừng như không thể tin được cảnh tượng mình vừa chứng kiến là sự thật.

Lúc đầu Bích Lịch Thần cũng như phần đông cao thủ trong Địa Sát giáo cho rằng việc Ngân Y Thần Long đánh bại Thiên Ma giáo chỉ là sự thổi phồng, ngay cả mới đây nghe tình lệnh chủ Đông Phương lệnh đường báo tin Ngân Y Thần Long giết chết âm Dương Thần Quân, cứu nữ chủ nhân Hồng Y La Sát cũng là sự hiểu lầm nào đó.

Bây giờ hẳn mới tin rằng lời đồn đại trong giang hồ thời gian gần đây là có thật, Ngân Y Thần Long quả là nhân vật kiệt xuất của võ lâm.

Kim Cương Thần Tiên Nhị mới vài năm trước chỉ là nhân vật hạng tam lưu trong giang hồ, không thắng nổi một tên giáo đồ hạng bát.

Nay xem lại thì Hắc Sát Thần lão nhị không xứng là đối thủ đối chiêu của hắn mất rồi.

Nếu Ngân Y Thần Long không có võ công kiệt xuất thì làm sao chỉ trong thời gian ngắn có thể biến một nhân vật tam lưu trở thành nhất lưu cao thủ?

Người ta nói danh tướng không có nhược binh, quả không sai!

Hắc Sát Thần chỉ trong một chiêu bị nhân vật tam lưu đánh bại, cầm lấy cây thiết trượng do một tên thuộc hạ nhặt về, nghiêng răng xông vào định đánh nữa.

Bích Lịch Thần ngăn lại nói:

- Nhị đệ đừng vội! Người quên mất lệnh dụ của giáo chủ hay sao?

Rồi bước đến Kim Cương Thần chấp tay nói:

- Xin Tiền tổng quản bớt giận! Lão ca xin chịu tội thay cho lão nhị vừa rồi đã lỡ mắng, thừa mong Tiền tổng quản mở lượng hải hà! Huynh đệ chúng tôi phụng mệnh giáo chủ tới đây cung nghinh Ngân Y Thần Long, Vô Lâm Tam Phụng đến tề đã làm khách để tỏ tình thân. Xin Tiền lão đệ bấm lại với công tử thành ý của chúng tôi, lão ca có lời tạ trước.

Kim Cương Thần là người không câu chấp, chấp tay hoàn lễ đáp:

- Vô đại ca chớ khách khí! Chẳng qua tiểu đệ làm theo chức trách nên có chỗ đắc tội với lệnh đệ. Hai vị bỏ quá cho được là may. Còn thịnh tình của quý giáo chủ, tiểu đệ không dám làm chủ việc này. Xin hai vị chờ cho một lát, tiểu đệ đến bấm với công tử định đoạt.

Tuy nói vậy nhưng bụng nghĩ thầm:

- Bọn ma đầu mền nắn rắn buông. Địa Sát giáo cũng là hắc đạo, tưởng dễ định ước hiệp nhưng thấy khó nên mới tỏ ra nhã nhặn như thế, chỉ e trong bụng không tốt lành gì đâu! Nhưng nếu chúng mời mà không đi thì lại tỏ ra mình yếu nhược.

Lúc đó chiếc xe kiệu đối phương ở cách ba trượng, Thiên Long và ba vị phu nhân đã nghe rõ đầu đuôi.

Hắc Yến Tử bực mình nói:

- Quân muội từ biệt chúng ta mà đi đã một ngày rồi, làm sao bọn chúng còn hung tàn vô lý như vậy?

Thiên Sơn Tử Phụng trầm ngâm nói:

- Có lẽ Quân muội đã về tới tổng đà mà bọn này chưa biết. Tuy nhiên nếu tin được vào lời của Bích Lịch Thần thì có vẻ như Địa Sát giáo không có ý đối địch với chúng ta nữa. Vì thế theo ý của thiếp thì chúng ta nhân cơ hội này mà đến tổng đà một chuyến, tiện thể giải tỏa sự hiểu lầm giữa song phương. Việc đó vừa tránh được sự xung đột không đáng có, đồng thời cũng không làm cho Quân muội khó xử thêm. Không biết ý tướng công và hai muội ra sao?

Thiên Long cười đáp:

- Vân muội là người mẫn tiệp, ý kiến bao giờ cũng đúng. Ngụ huynh tán thành.

Hắc Yến Tử và Gia Cát Minh Châu không ai phản đối.

Không chờ Kim Cương Thần quay lại bấm báo, chàng vén rèm kiệu nhảy ra đỉnh đặc bước lên đứng đối diện với Bích Lịch Thần nói:

- Tại hạ là ân Dương Thiên Long, đa tạ hai vị đã long trọng nghênh đón. Còn thịnh tình của quý giáo chủ, tại hạ không dám chối từ. Vì thế xin phiền hai vị lệnh chủ dẫn đường cho phu thê tại hạ đến quý đàn làm khách một đêm, không biết ý của hai vị thế nào?

Lệnh chủ Tây Phương lệnh đường Bích Lịch Thần cười hô hô đáp:

- Ngân Y Thần Long ân Dương thiếu hiệp quả là long phượng chốn trần gian, nghĩa cử phi phạm, khí vũ hiên ngang! Huynh đệ tại hạ vô cùng ngưỡng phục! Được thiếu hiệp hào sảng nhận lời như vậy thì còn gì bằng? Xin hãy theo huynh đệ tại hạ!

Thế là đoàn người được Vô gia huynh đệ dẫn về lệnh đường long trọng đón tiếp.

Mấy vị phu nhân lúc đầu còn e ngại nhưng thấy chủ nhân quả có lòng thành nên tự nhiên hơn.

Sau cuộc thịnh yến, họ được sắp xếp ở nguyên một biệt viện.

Tan cuộc yến, bốn phu thê và Kim Cương Thần về phòng khách khá tiện nghi trong biệt viện uống trà nói chuyện thêm.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Tướng công! Thiếp thấy rằng Vô gia huynh đệ tuy hơi lỗ mắng một chút nhưng hào sảng chính trực, không phải là hạng ma đầu độc ác nham hiểm.

Hắc Yến Tử tiếp lời:

- Quân muội nói rằng Địa Sát giáo trước đây có nhiều hành vi tàn ác nhưng mấy năm qua được chấn chỉnh rất nhiều, giang hồ xếp thành môn phái tà đạo chẳng qua chỉ là thành kiến cũ mà thôi. Nay mới thấy rằng cô ta nói là có lý.

Kim Cương Thần Tiền Nhị lên tiếng:

- Xin công tử và ba vị phu nhân thứ lỗi tiểu bộc chen lời...

Thiên Long nghiêm giọng nói:

- Tiền Nhị! Từ nay ngươi đã là tổng quản, đừng xưng là tiểu bộc nữa, xưng là ti chức là được. Hơn nữa, chúng ta có việc gì cùng nhau bàn bạc, đừng nên câu nệ. Thực ra Thiên Long coi ngươi là bằng hữu, chứ không phải chủ tớ gì đâu.

Từ nay xuất hiện giang hồ nhiều hơn trước, hãy xưng hô cho đạo mạo!

Kim Cương Thần gật đầu đáp:

- Ti chức xin tuân lệnh!

Thiên Long hỏi:

- Tiền tổng quản có ý kiến gì?

- Ti chức chỉ xin bộc bạch cảm nghĩ của mình. Gần ba chục năm lăn lộn trong giang hồ, biết không ít nhân vật trong lục lâm hắc đạo, trong số đó không phải ai cũng gian ác mà có nhiều người chân trực, nghĩa khí, sẵn sàng hy sinh vì bằng hữu, vì nghĩa quên thân. Trái lại trong các danh môn chánh phái cũng có những tên ngụy quân tử, lòng dạ hẹp hòi, thậm chí bất chấp tình huynh đệ mà tranh ngôi đoạt vị. Những trường hợp đó ti chức đã gặp nhiều. Vì thế xét về tu cách và nhân phẩm của mỗi người thì không nên căn cứ vào việc người đó thuộc hắc đạo hay bạch đạo, tà phái hay danh môn chánh phái.

Thiên Long gật đầu nói:

- Tiền tổng quản nói vậy rất có lý. Thiên Long cũng đã gặp không ít trường hợp này.

Trần Vân Phụng cười hỏi:

- Tổng quản nói như vậy là có ý bênh vực cho Địa Sát giáo chứ gì?

Kim Cương Thần lắc đầu:

- Bênh vực thì không. Nhưng quả thật trong nhiều năm qua, bản thân ti chức bị Thiên Ma giáo chèn ép nhiều lần, nhưng chưa từng bị người của Địa Sát giáo bức hiếp. Mặt khác ai cũng ta thán về hành vi của Thiên Ma giáo nhưng rất ít nghe oán trách Địa Sát giáo.

Thiên Long nói:

- Chúng ta quên mất. Sau này muốn xác định nhân vật hoặc môn phái nào trong giang hồ thì nên hỏi ý kiến Tiền tổng quản là tốt nhất!

Kim Cương Thần cười ngượng nghịu nói:

- Ti chức không dám!

Trong lúc đó thì Võ gia huynh đệ cũng tỏ ra rất có thiện cảm với Ngân Y Thần Long và ba vị phu nhân và Tiền tổng quản.

Hắc Sát Thần nói:

- Đại ca! Vừa rồi tiểu đệ hồi hận quá! Ngân Y Thần Long quả nhiên nhân phẩm phi phàm, công lực cao tuyệt, xem ra truyền ngôn trong giang hồ đều đúng cả! Kim Cương Thần Tiền lão đệ cũng là người đáng nể, vừa rồi tiểu đệ lỗ mãng như thế mà trong bữa tiệc y chẳng để tâm chút gì! Sau này tiểu đệ sẽ tìm cách xin lỗi y, nếu không trong lòng sẽ bồn chồn mãi...

Bích Lịch Thần cười đáp:

- Lão ca cũng có ý đó! Sau này chúng ta nên giao kết với Ngân Y Thần Long, đặc biệt là Tiền lão đệ, nếu có được một người huynh đệ hào sảng như thế thì rất tốt!

20. Dâm Nữ Đền Tội

Sáng hôm sau, Thiên Long và bộ thuộc từ biệt Võ gia huynh đệ, song phương để lại những ấn tượng rất tốt về nhau.

Đoàn xa mã rời khỏi Tây Phương lệnh đường tiếp tục hành trình, dần bước vào giang hồ vô định.

Tối hôm đó, chúng nhân ghé vào một khách điểm ở một tiểu trấn nằm bên bờ sông nghỉ lại.

Chừng nửa đêm, Thiên Long đang ngủ bỗng tỉnh giấc, nhưng vẫn bình tĩnh nằm trên giường lắng tai nghe ngóng, nhận ra trên mái nhà có tiếng chân rất khẽ.

âm thanh chỉ như tiếng gió nhẹ, ngay cả Kim Mao Hầu cũng không phát hiện được.

Mỗi đêm từ canh hai đến canh năm đều do Tam Long Sứ canh phòng, tuy nhiên theo Thiên Long nhận xét thì dạ hành nhân võ công rất cao, Tam Long Sứ không thể phát hiện được.

Tuy Càn Khôn Song Viên không phát hiện được có người ở trên mái nhà nhưng chúng rất tinh, lại được huấn luyện công phu nên phản ứng rất chính xác.

Thiên Long dùng thuật Truyền âm Nhập Mật gọi một tiếng, chúng rón rén lại gần.

Chàng đưa tay phác một vài cử chỉ, Càn Khôn Song Viên hiểu ngay, nhẹ như làn gió lao sang phòng ba phu nhân gọi dậy.

Thiên Long nhẹ nhàng ra khỏi phòng, đi dọc hành lang một quãng, cách mấy phòng mới nhảy lên mái đưa mắt nhìn tới mái phòng mình.

Dạ hành nhân lúc đó cũng đã nhận ra Thiên Long đã nhảy lên mái, trong lòng không khỏi kinh ngạc, nghĩ thầm:

- Tiểu tử này công lực thật cao! Ngay cả mình mà vẫn bị hắn phát hiện, đủ thấy giang hồ truyền ngôn không sai!

Thiên Long vận hết mục lực nhìn, thấy đối phương mặc khinh trang màu đen bó sát người, mặt bịt kín bằng một tấm vải đen chỉ chừa đôi mắt, tầm vóc nhỏ nhắn, đoán là nữ nhân.

Dạ hành nhân hướng đôi mắt sáng long lanh nhìn chàng, hình như thoáng nét cười trong ánh mắt đó, sau đó đưa tay vẫy chàng rồi tung người nhảy xuống lướt nhanh về hướng đông.

Thiên Long lòng đầy nghi hoặc nghĩ thầm:

- Nữ nhân đó là ai? Ra hiệu cho mình đi theo nhằm mục đích gì? Đi đâu? Thiện hay ác ý?

Cũng không bận tâm nhiều, chàng liền tung mình lướt theo.

Thân pháp của dạ hành nhân quả là cao tuyệt, lướt đi nhẹ và nhanh như làn gió. Điều đó càng làm cho Thiên Long nổi tính hiếu kỳ, quyết tâm khám phá để giải đáp những nghi vấn trong lòng.

Thế là chàng không do dự nữa, thi triển hết khinh công đuổi theo.

Hai người một trước một sau, lướt đi như gió cuốn băng qua dãy phố, mái nhà ra khỏi thành.

Dạ hành nhân dẫn chàng vượt qua khu hoang dã tới một khu rừng thì dừng lại.

Thiên Long không dám mạo muội tới gần, dừng cách dạ hành nhân chừng một trượng thăm dò ý tứ đối phương.

Hai người nhìn nhau một lúc.

Dạ hành nhân chợt cất giọng lạnh lạnh:

- Thân pháp của người thật phi phạm!

Thiên Long chợt ngẩn người, thầm nghĩ:

- Nữ nhân bí ẩn này muốn gì? Nửa đêm vậy mình tới đây để nói câu ấy thôi sao?

Dạ hành nhân nói xong giường đôi mắt long lanh nhìn chàng không chớp, một lúc lâu mới từ từ đưa bàn tay trắng ngần từ từ cởi tấm khăn đen bịt mặt ra.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Thiên Long thấy trước mặt mình là một nữ nhân không còn trẻ, chừng hăm bốn hăm lăm tuổi, cũng không thể nói là tuyệt thế giai nhân, nhưng trông vô cùng quyến rũ với đôi môi mọng đỏ như đoá hoa đào hé nở nụ cười, nét mày đen nhánh như vẽ, đôi má trắng ngần phơn phớt hồng và đặc biệt là đôi mắt ngậm tình như muốn hút lấy hồn bất cứ nam nhân nào...

Hắc y nữ bước lên hai bước hít vào một hơi làm căng bộ ngực vốn đã tròn căng, cất giọng ngọt ngào nói:

- Công tử nửa đêm truy bức nô gia tới nơi vắng vẻ này làm gì?

Thiên Long nghe câu này càng sững sốt. Chàng cố trấn định lại, nhú mày đáp:

- Phương giá sao lại nói thế? Vừa rồi chính phương giá nhảy lên mái phòng tại hạ, vấy tay ra hiệu cho tại hạ theo mình tới đây, sao bây giờ sinh tai ngược vu cho tại hạ truy bức?

Hắc y nhân phún cao đôi mày liễu đầy ngạc nhiên nói:

- Ủi chao! Công tử là đáng tu mi nam tử sao lại đổ oan cho nô gia? Vừa rồi nô gia đi qua trần, vì không quen đường mà bị lạc nên phải leo lên mái nhà xác định phương hướng, ai ngờ bị công tử truy bức tới đây... Thân liễu yếu đào tơ không đủ lực phản kháng, nay còn bị công tử tranh cường đoạt lý thì còn biết kêu ai được nữa?

Thiên Long lúng túng nói:

- Phương giá... quả thật tại hạ...

Hắc y nhân cười khanh khách, ngắt lời:

- Mà thôi! chúng ta đừng nói chuyện vô ích nữa!

Thị bồng đổi cách xưng hô:

- Tiểu ca! Thử thưa xin hỏi một câu: Người có phải là Ngân Y Thần Long âu Dương Thiên Long, nhân vật rất thịnh danh trong thời gian gần đây không?

Chàng lập tức cảnh giác, nói:

- Tại hạ đúng là âu Dương Thiên Long. Chẳng lẽ phương giá cố tình dẫn tại hạ tới đây là có mục đích?

Hắc y nữ nhân lại tiến thêm một bước, thành ra khoảng cách giữa hai người chỉ còn bốn năm thước, chỉ cần với tay là chạm được tới nhau.

Thị cười bí ẩn đáp:

- Cứ cho là có mục đích đi!

Thiên Long bật hỏi:

- Mục đích gì?

Hắc y nữ nhân vẫn không rời mắt khỏi chàng, môi cười tình tứ hỏi:

- Mỹ nam nhân! Hiện giờ khắp giang hồ có ai không biết vị Ngân Y Thần Long tài hoa và cực kỳ anh tuấn, lại phong lưu nhất mực, luôn luôn có ba vị phu nhân xinh đẹp quần quít bên mình? Tiểu ca có biết rằng mình là tình lang trong mộng của tất cả nữ khách giang hồ? Ai mà chẳng muốn chung chăn gối với tiểu ca dù chỉ một lần?

Thiên Long rủa thầm:

- Vô sỉ!

Hắc y nữ nhân nhìn chàng, trăn tráo hỏi:

- Tiểu ca bây giờ biết mục đích rồi chứ? Thư thư tin rằng ngươi sẽ rất hài lòng...

Thiên Long tức giận nói:

- Phương giá nên tự trọng một chút! Tại hạ không phải là hạng người như phương giá nghĩ đâu! Bây giờ xin hỏi một câu: Phương giá muốn tại hạ tới đây có việc gì khác không?

Hắc y nữ nhân vẫn cười điềm nhiên như không, nói:

- Tiểu ca vội gì chứ?

Thiên Long cắt ngang:

- Nếu không còn việc gì nữa, tại hạ cáo từ!

Chàng định quay người bỏ đi thì hắc y nữ nhân chợt thôi cười nói:

- Sao lại không chứ? Mới gặp nhau chưa kịp nói vài lời mà sao bỏ đi ngay được. Thư thư tìm được tiểu ca không phải dễ...

Tới đó lại bước thêm một bước nữa.

Lúc này hai người hầu như gần giáp mặt nhau đến nỗi hơi thở thơm tho của nữ nhân xộc vào mũi chàng.

Thiên Long lùi lại một bước nói:

- Trong đêm khuya tại hạ tưởng là có việc gì quan trọng. Bây giờ đã không có việc gì, tại hạ xin cáo từ!

Dứt lời quả quyết quay người bỏ đi.

Chợt thấy hắc ảnh loáng qua, nữ nhân đã lướt tới chặn ngang trước mặt.

- Thư thư đã nói không dễ tìm được tiểu ca, như vậy ngươi cũng không dễ đi đâu!

Thiên Long đành dừng lại, chỉ “hừ” một tiếng không nói gì.

Hắc y nữ nhân không cười nữa, nghiêm giọng nói:

- Thôi được! Thư thư không muốn để bị ngươi coi là hạng nữ nhân trắng hoa nữa. Bây giờ tới chính đề!

Thiên Long không tin tưởng lắm, nhưng cố giữ kiên nhẫn chờ nghe tiếp.

- Thư thư nghe giang hồ truyền ngôn rằng cách đây mấy tháng ngươi đã giúp giang hồ trừ hại, giết chết một vị tiền bối hắc đạo là âm Dương Thần Quân ở gần Khai Phong, có đúng như vậy không?

Thiên Long “à” một tiếng nói:

- Thì ra phương giá hỏi về việc này. Tại hạ thừa nhận có chuyện đó thật, chỉ là giang hồ truyền ngôn có nhiều chỗ quá khoa trương tại hạ mà thôi. Thực ra âm Dương lão ma tự thị mình công lực thâm hậu nên chủ quan mới thất thủ, còn như công bằng mà nói, song phương cùng dốc sức thì rất khó tiên liệu kết quả sẽ ra sao.

Hắc y nữ nhân nghe xong gật đầu nói:

- Tiểu ca ngươi giỏi quá! Năm xưa mấy trăm cao thủ giang hồ các phái truy sát, bị lão ma giết chết cả trăm người, thế mà không giết được lão ta. Bây giờ qua sáu mươi năm, võ công của âm Dương lão ma tất còn cao hơn trước, thế mà một mình tiểu ca cũng giết được hắn, giúp giang hồ trừ đi một mối đại họa!

Thiên Long lạnh lùng nói:

- Phương giá quá khen! Tại hạ không dám nhận...

Hắc y nữ nhân cắn môi đỏ mọng, ra dáng trầm ngâm một lúc mới hỏi:

- Nghe nói tiểu ca lấy được ba pho bí kíp võ học của âm Dương Thần Quân dấu trong động phủ, đúng không?

Thiên Long kinh dị nghĩ thầm:

- Quả thật trong động phủ có ba cuốn bí kíp võ học. Lúc đầu mình định đốt đi, nhưng sau giữ lại, định nghiên cứu để nghĩ ra cách đối phó, một khi lỡ phải đối địch. Việc đó không ai biết cả, thậm chí Tiền Nhị cũng không biết, chỉ là sau này mình có nói ra với ba vị phu nhân, làm sao người này biết được?

Hắc y nữ nhân chợt đưa mấy ngón tay trắng trẻo như búp măng chỉ chỉ vào chàng, cười khanh khách nó i:

- Thế nào? Tiểu ca định lừa thư thư sao? Việc này trong võ lâm tuy rất ít người biết, mà cũng không ai biết đó là loại bí kíp võ học gì, nhưng thư thư là một trong số ít người đó, tiểu ca đừng giấu vô ích!

Thiên Long lắc đầu đáp:

- Không giấu gì phương giá, lúc đầu tại hạ nghĩ rằng tuy âm Dương Thần Quân là hạng ma đầu tà đạo, nhưng là người sáng tạo ra võ học uyên thâm, dù sao cũng mất khá nhiều tâm huyết nên không muốn hủy đi. Sau khi xem lại thì thất vọng thấy rằng trong bí kíp đó chỉ ghi chép mấy thứ tà công, phương pháp quá bất lương vô đạo mà giáo lý cũng xuất phát từ hạng bất lương nên đã hủy đi!

Hắc y nữ nhân mặt chợt sa sầm, trong ánh mắt hiện sát cơ.

Nhưng biểu hiện đó thoáng qua rất nhanh nên Thiên Long không kịp nhận ra.

Nữ nhân đó phát nhẹ tay áo tỏ ý bất mãn nói:

- âm Dương Đại Pháp là võ công chí thượng, thế mà tiểu ca lại hủy mất rồi sao? Thật đáng tiếc...

Vừa nói vừa yểu điệu bước lại gần, hai tay múa may một cách thần bí.

Thiên Long cảnh giác lùi lại.

Đột nhiên chàng cảm thấy người nóng bừng, một luồng nhiệt khí từ Đan Điền tỏa khắp người làm tim đập dồn dập, dục vọng nổi lên không sao kìm chế được...

Thiên Long kinh hãi nghĩ thầm:

- Làm sao có chuyện kỳ quái như thế được? Ngay trước đây đối với ba vị phu nhân, mình chưa từng vô duyên vô cớ nổi hứng thế này...

Nhìn sang hắc y nữ nhân, thấy thị nhìn mình cười một cách bí ẩn, sự hiểu ra, đành giọng hỏi:

- Phương giá... có sao lại ám toán tại hạ?

Hắc y nữ nhân cười khanh khách nói:

- ám toán gì chứ? Tiểu ca chớ nặng lời! Chẳng qua chỉ muốn vui vẻ với người một chút thôi!

Thiên Long cố sức vận nội công áp chế dục vọng, nghiêng răng nói:

- Tiện tỳ! Người dùng thủ đoạn gì ám toán bổn công tử, nói mau!

Hắc y nữ nhân cười đáp:

- Có gì đâu! Chỉ một chút Hòa Hợp Tán thôi mà!

Ba tiếng Hòa Hợp Tán làm Thiên Long chấn động cả tâm thần.

Chàng nhớ lại cảnh tượng hãi hùng năm trước ở Tam Thanh Hạ Viện, Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh bị tên dâm tặc Thanh Phong lừa cho uống thứ dâm dược này khiến nàng phát cuồng lên một cách đáng sợ, mất đi thần trí...

Chàng kinh dị lùi lại một bước hỏi:

- Cái gì? Hòa Hợp Tán? Người là Hòa Hợp Tiên Tử?

Hắc y nữ nhân không đáp, cười khanh khách nó i:

- Đừng lo! Người khác uống Hòa Hợp Tán vào thì không có giải được, nhưng bốn Tiên Tử thì có, hơn nữa tiểu ca là nam nhân, lo gì chứ? Chúng ta chỉ vui vẻ với nhau một vài đêm là mọi chuyện sẽ êm thấm thôi mà? Thư thư tình nguyện dâng hiến, tiểu ca ngươi còn đòi gì nữa?

Thiên Long từng nghe nói rằng Hòa Hợp Tiên Tử là một đại ma nữ, tuổi đã gần trăm, làm sao lại là một nữ nhân mới hăm bốn hăm lăm tuổi được?

Chẳng lẽ ma nữ này biết thuật Trì Nhan?

Quả tình trong giang hồ có thuật Trì Nhan, nếu luyện tới một giới hạn nào đó thì có thể giữ được tuổi xuân.

Tuy nhiên thuật Trì Nhan chỉ có tác dụng làm cho quá trình lão hóa chậm lại chứ không trẻ lại được, hơn nữa khi người ta luyện tới cảnh giới tối cao thì ít nhất phải mất vài chục năm, khi đó người ta đã ba bốn mươi tuổi, có lý nào một lão bà trăm tuổi mà như hăm bốn hăm lăm?

Thiên Long còn chưa biết rằng Hòa Hợp Tiên Tử chính là vị sư thư loạn luân của âm Dương Thần Quân, kẻ đã cùng sư đệ năm xưa phạm tội đại nghịch sát sư hút lấy tinh khí, cướp đi bí kíp võ công để luyện âm Dương Đại Pháp, sau đó chính đôi sư thư đệ loạn luân này cũng trở mặt với nhau, âm Dương Thần Quân cướp mất ba pho bí kíp võ học, chỉ để lại cho sư thư có một cuốn...

Hòa Hợp Tiên Tử cũng luyện âm Dương Đại Pháp như sư đệ âm Dương Thần Quân, nhưng trong giang hồ gần như không ai biết!

Thứ nhất vì Hòa Hợp Tiên Tử không dương danh lập hiệu như sư đệ, không bao giờ nói đến sư phụ âm Dương đạo trưởng.

Mặt khác, sau khi sư thư đệ trở mặt, Hòa Hợp Tiên Tử chuyển sang luyện thuật Trì Nhan mất mười lăm mười sáu năm.

Từ nhỏ đã được sư phụ âm Dương đạo trưởng cưỡng dâm, ba sư đồ sống loạn luân nên tính cách của Hòa Hợp Tiên Tử vô cùng phóng đảng, một phần vì vô cùng âm Dương Đại Pháp và thuật Trì Nhan đòi hỏi nên thị thường có nhu cầu gần gũi nam nhân.

Nhờ luyện thuật Trì Nhan, kết hợp với việc hấp thụ rất nhiều tinh khí của nam nữ thanh niên mà Hòa Hợp Tiên Tử chẳng những giữ được cơ thể và nhan sắc không già đi mà còn trẻ lại.

Vốn là người có nhan sắc, tính tình lại phóng túng nên Hòa Hợp Tiên Tử rất có sức thu hút nam nhân.

Bọn này phần lớn là phường háo sắc, sau khi bị Hòa Hợp Tiên Tử quyến rũ, hút hết tinh khí mà chết, chuyện đó cũng không gây nên sự xôn xao nào.

Mặc dù vậy, thành tựu âm Dương Đại Pháp của Hòa Hợp Tán kém hơn sư đệ nhiều, vì không có tâm pháp cơ bản.

Hòa Hợp Tiên Tử rất căm hận sư đệ, quyết đoạt lại bằng được tâm pháp để luyện công, nhưng sáu mươi năm trước nghe tin âm Dương Thần Quân đã bị đánh chết ở Bắc Mang Sơn nên từ bỏ ý định đó.

Nào ngờ gần đây nghe tin âm Dương Thần Quân vẫn còn sống, hơn thế nữa, bị Ngân Y Thần Long đánh chết ở gần Khai Phong nên bà ta bỏ công truy tìm nhằm mục đích đoạt lại bí kíp.

Vì thế mà nghe Thiên Long nói đã hủy mất ba pho bí kíp võ học của sư môn, bà ta rất tức giận, nhưng nghĩ rằng bù lại đã có chàng với công lực có thể gọi là cao nhất võ lâm, hút hết tinh lực của chàng thì còn lo gì không trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ?

Nghe đối phương nói đến Hòa Hợp Tán và tự xưng mình là Hòa Hợp Tiên Tử, Thiên Long nhớ lại chuyện kiều thê Hắc Yến Tử ngày xưa bị hại, lửa giận bốc cao, thét lên:

- Dâm phụ vô sỉ nộp mạng!

Hòa Hợp Tiên Tử lướt mình tránh đi, cười hắc hắc nói:

- Tiểu ca! Khen cho ngươi nội công thâm hậu, trùng phải Hòa Hợp Tán của bốn Tiên Tử mà còn đề tụ được công lực kháng cự lâu như thế, quả là hiếm có! Nhưng cứ yên tâm! Bốn Tiên Tử sẽ không làm tán công của

người đầu. Bồn Tiên Tử sẽ giữ người lại để hoan lạc một thời gian xong, dần dần hút hết tinh khí và công lực của người. Tiểu ca!

Người tuấn mỹ như thế kể ra biến thành một bộ xương khô cũng tiếc. Nhưng người giết mất sư đệ ta...

Lúc này Thiên Long đã cảm thấy đầu óc bắt đầu hôn mê, phải cố sức vận công để khống chế dục vọng, giữ mình tỉnh táo.

Nghe tới đó, chàng rúng động nghĩ thầm:

- Không ngờ yêu nữ này là tên sư thư phản trắc và dâm loạn của âm Dương Thần Quân. xem ra mạng ta...

Hòa Hợp Tiên Tử nói tiếp:

- âm Dương Thần Quân lão quái tuy phản bội ta, nhưng giữa chúng ta còn có nghĩa sư thư đệ, nghĩa phu thê, không thể không trả thù Thiên Long nghiêng rằng tự nhủ:

- Mình không thể chết! Không thể... Phải giết cho bằng được tên ma nữ này trừ hại cho giang hồ, trả thù cho Thanh muội... Phải rồi! Nay còn ba thành công lực, cần vận âm Dương Hòa Hợp Thần Công...

Vừa nảy ra ý nghĩ, lập tức một luồng nhiệt khí từ Đan Điền thoát ra lan tỏa khắp cơ thể.

Thiên Long cảm thấy trong người có phần đỡ hơn, nhưng hiểu rằng trong lúc này không thể vận công động thủ được, chàng giả vờ làm như đang phát tác, miệng rên rĩ, người bắt đầu run rẩy...

Hòa Hợp Tiên Tử cười hắc hắc nói:

- Bồn Tiên Tử tưởng rằng người là đại cao thủ mình đồng da sắt với trái tim băng giá, không có huyết khí. Thì ra cũng là người bằng xương bằng thịt mà thôi!

Nào đừng vội! Thư thư sẽ đem người về trang!

Nói xong, xuất thủ điểm vào hai huyết Thần Đình và Não Hộ Thiên Long rồi bẻ lấy chàng, miệng cất lên một tràng cười đắc ý, lao người khuất vào bóng đêm.

Trong sơn cốc thâm u hiểm trở có một tòa tiểu trang viện với một ngôi lầu và vài căn nhà nhỏ.

Trang viện không có tường, xung quanh có những bãi quái thạch, nhìn qua cũng biết nó được xếp thành trận thức, chỉ không biết đó là trận gì và lợi hại tới đâu?

Trong một căn phòng trường rủ rèm buông ở chính lầu, Thiên Long nằm mê man bất tỉnh trên giường bát bảo, chần nệm trắng tinh.

Hai nữ nhân chừng ba mươi tuổi bước vào, một tên tay bưng chậu nước, tên kia cầm một tấm khăn lớn và một bộ chăn nệm.

Một tên hỏi:

- Tiểu Xuân! Khi nào chủ nhân đến?

Tên kia đáp:

- Lão nhân gia còn tắm rửa, sau đó sẽ ăn chút ít lấy sức cho cuộc hoan lạc sắp tới, có lẽ chừng nửa canh giờ sau sẽ tới.

Nói đoạn đặt chậu nước xuống bên giường bảo:

- Tiểu Hương! Cởi y phục hẩn ra đi!

tiểu Hương không đáp, há hốc mồm miệng nhìn đăm đăm vào mặt Thiên Long không chớp.

Tiểu Xuân để chậu nước xuống xong nhìn cô ta, ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Hương! Hàng tháng người làm việc này cả chục lần, chính người cũng có phần, lạ gì nam nhân mà đứng ngây ra thế?

Tiểu Hương nói:

- Tiểu tử này tuần mỹ quá!

Tiểu Xuân cũng đến ngắm nhìn, gật đầu nói:

- Quả là rất tuần tú! Mười mấy năm ở đây, chúng ta đã qua tay không biết bao nhiêu là nam nhân mà chưa từng có ai tuấn tú như vậy! Nhưng người đừng đứng ngây ra nữa, động thủ cước đi! Nếu lát nữa sư phụ tới mà chưa tắm rửa khỏi động xong cho hần thì coi chừng đấy!

Tiểu Hương đặt chân nệm lên bàn, để tấm khăn xuống giường rồi bắt đầu cởi y phục Thiên Long.

Khi chàng không còn một mảnh vải trên người, Tiểu Hương hỏi:

- Xuân nha đầu! Chúng ta giải khai huyết đạo cho hần bây giờ hay chờ tắm rửa xong?

Tiểu Xuân do dự một lát rồi nói:

- Chiều theo lệ thường thì tắm rửa xong mới giải huyết cho hần khỏi động, chờ sư phụ đến là vừa. Nhưng thiếu niên này tuần tú như thế, chúng ta có nên thưởng thức một chút không?

Tiểu Hương vẻ lo lắng nói:

- Nếu để lão nhân gia biết được...

- Sư phụ tắm rửa, trang điểm, ăn lót dạ xong còn nghỉ một lúc, ta tin rằng hơn một canh giờ sau mới tới. Nếu chúng ta làm nhanh thì còn kịp cho cả hai...

- Hàng năm chúng ta được sư phụ trao cho không ít hơn mười tên để hấp khí luyện công, người còn thêm muốn lắm hay sao? Cho dù sư phụ không đến, nhất định người cũng sẽ phát hiện ra.

Tiểu Xuân thở dài nói:

- Vậy thì chúng ta bắt đầu đi!

Hai nữ nhân bắt đầu nhúng khăn vào chậu tắm rửa kỳ cọ cho Thiên Long, sau đó dùng khăn khô lau sạch, không mặc y phục mà cứ thế giải huyết Thần Đình và Não Hộ cho Thiên Long.

Thủ pháp của chúng rất mau lẹ và chuẩn xác, đủ biết võ công không phải tầm thường.

Huyết đạo vừa được giải, Thiên Long tỉnh lại ngay, đồng thời cảm thấy nhiệt khí bốc lên làm đầu óc bấn loạn, toàn thân nóng bừng, dục vọng khiến chàng nghẹt thở, bất giác rên lên.

Chợt nghe có tiếng nữ nhân cười khúc khích nói:

- Bắt đầu rồi đấy! Ta thấy tiểu tử này cực mạnh đấy!

Thiên Long thất kinh, cố sức vận công áp chế dục vọng, lập tức nhớ lại sự việc vừa diễn ra trước khi bị điểm huyết đạo.

Nhìn xuống thấy mình trần như nhộng, bên giường có hai nữ nhân đang dán mắt vào dưới vùng Tiểu Phúc của mình.

Thiên Long nghiêng rằng tự nhủ:

- Mình sa vào ổ dâm tặc rồi! Nhanh chóng vận âm Dương Hòa Hợp Thần Công giải trừ Hòa Hợp Tán!

Nghĩ đoạn bất chấp nổi hổ thẹn, cố ghì dục vọng, bắt đầu vận công...

Lát sau, từ Đan Điền sinh ra hai luồng khí âm dương tán phát ra toàn cơ thể.

Tiếng hai nữ nhân thỉnh thoảng lọt vào tai chàng như một màn sương mờ đục:

- Úi chao, ngay cả bảo bối của hần nhìn cũng thích quá đi mất!

- Tiểu Hương! Làm sao bỗng dưng nó xui đi như thế?

- Lạ thật! Không lẽ Hòa Hợp Tán thất hiệu?

- Không đâu! Với loại tán được, nam nhân có thể giữ được dương cương được một canh giờ. Ta và người từng xử dụng hàng trăm nam nhân mà đã bao giờ thất hiệu đâu?

- Tiểu Xuân! Phải làm gì đi chứ? Lát nữa sư phụ đến tưởng rằng chúng ta hót tay trên thì nguy đấy!

- Cái đó thì có khó gì?

Thiên Long chợt cảm thấy có bàn tay mềm mại của nữ nhân sờ nắn hạ bộ mình, nhưng chàng cứ để mặc, nhất tâm nhất ý vận âm Dương Hòa Hợp Thần Công...

Sau một lúc, chàng cảm thấy nhiệt hỏa hạ xuống, tinh thần lấy lại sự thăng bằng, chàng vừa mừng lại vừa lo nhưng may rằng hai nữ nhân khi đang mãi dùng tay kích thích nên vẫn giữ được sự dương cương mà không phát hiện ra điều khác thường.

Cuối cùng, Thiên Long cảm thấy công lực đã gần hồi nguyên như thể Hòa Hợp Tán không còn tác dụng nữa, liền bật dậy quát:

- Tiệm tỳ đáng chết!

Hai tên tỳ nữ hốt hoảng nhảy lùi lại, mắt mở to kinh dị nhìn chàng.

Thiên Long xuất thủ như chớp điểm tới Ma huyết của Tiểu Hương và Tiểu Xuân, xong đến mặc y phục vào rồi quay lại hỏi:

- Các người theo Hòa Hợp Ma Nữ ở đây tàn hại bao nhiêu người rồi?

Hai nữ nhân sợ hãi nói:

- Thiếu hiệp... chúng tôi không bắt ai cả! Chỉ là sư phụ... Thiên Long quát:

- Câm miệng! Các người vừa nói là đã bắt hàng trăm người luyện tà công. Loại tà ma tàn hại giang hồ, để làm gì?

Dứt lời điểm vào tử huyết chúng.

Hai ma nữ chỉ kịp rú lên một tiếng, gục xuống.

Vừa lúc ấy vang lên giọng nói của Hòa Hợp Tiên Tử:

- Hương nhi! Xuân nhi! Có chuyện gì vậy?

Thiên Long lao ra quát:

- Ma nữ, nộp mạng!

Hòa Hợp Tiên Tử sững sờ nhìn chàng, chờ người ra vì kinh ngạc, nhưng lập tức nhận ra nguy cơ, bước lùi lại.

Thiên Long bước tới quát:

- Hòa Hợp Tiên Tử! Riêng Hòa Hợp Tán của người đã làm hại không biết bao nhiêu người. Đó là chưa kể việc luyện tà công Để cho loại ma đầu người sống tới trăm năm, trời đã tỏ ra quá nhân từ rồi! Tiếp chiêu!

Dứt lời chưởng đã vận đủ mười thành Càn Khôn Thần Công đánh ra.

Hòa Hợp Tiên Tử tự xét âm Dương Đại Pháp của mình còn xa mới bằng sư đệ âm Dương Thần Quân, đến lão ma còn bị Ngân Y Thần Long đánh chết, mình đâu phải là địch thủ?

Thấy chưởng kinh ập đến quá hung mãnh, bà ta không dám tiếp vội tránh đi.

Thiên Long đã quyết trả thù cho Hắc Yến Tử, đồng thời vì giang hồ trừ hại, không chút khoan nhượng, tiếp tục lao tới xuất Đạn Chỉ Thần Công điểm ra tới tấp.

Hòa Hợp Tiên Tử bụng đã sợ, có ý chạy trốn, nhưng ngặt vì đối phương xuất thủ quá thần tốc nên không có cơ hội, đành ra sức chống đỡ.

Thiên Long không ngừng tấn công, chỉ chưởng cùng xuất, vây lấy đối phương trong vòng kinh phong dày đặc.

Hòa Hợp Tiên Tử tránh mãi cũng không được, đành xuất chiêu hoàn thủ.

Sau ba bốn lần tiếp chiêu, công lực của ma nữ đã bị hao tổn rất nhiều, hầu như không còn khả năng hoàn thủ.

Thiên Long vận đủ thập thành công lực phát ra một lúc liên hoàn tám chưởng.

Bịch! Bịch!

Hòa Hợp Tiên Tử bị chưởng lực đánh trúng bắn xa mấy trượng, đập lưng vào cột hành lang, miệng phun ra một vòi tiền huyết, rú người xu ống, thều thào nó i:

- Tiểu tử! Người...

Nhưng bà ta không nói hết câu, thở hắt ra một hơi, đoạn khí, mắt vẫn còn mở trừng trừng nhìn chàng, chừng như cố tìm lời giải thích vì sao Hòa Hợp Tán bỗng dưng mất hiệu lực?

Thiên Long tìm trong trang viện một lúc nhưng không thấy ai, rời khỏi sơn cốc, xác định phương hướng trở về trấn.

Về đến trấn thì trời sáng, chàng gặp Hà Long Sứ ngay ở trấn khẩu, nói qua loa vài câu rồi cùng nhau trở về, dọc đường thấy mấy tên Phụng Sứ nhón nhác tìm kiếm, gặp chàng đều lộ nét vui mừng.

về tới khách điếm, mọi người tíu tít hỏi chuyện, ai cũng lo cho chàng gặp chuyện bất trắc, đều tỏ vẻ quan hoài.

Thiên Long trong lòng rất cảm kích nhưng lại cười hỏi:

- Các người lo gì chứ? Còn có các vị phu nhân và mọi người ở đây, ta làm sao mà xảy ra chuyện gì bất trắc được?

Thiên Sơn Tử Phụng hỏi:

- Tướng công, Kim Linh, Kim Lợi báo rằng có người đột nhập. Ai vậy?

Trần Long Sứ tiếp lời:

- Thuộc hạ thấy công tử đuổi theo một dạ hành nhân nhưng vì hai người chạy nhanh quá, ra khỏi trấn thì không thấy đâu nữa đành quay về, sợ trong điếm lại xảy ra sự cố gì nữa, không ngờ hai vị sư phụ Càn Khôn Song Viên đã báo cho ba vị phu nhân biết. Mọi người đều lo lắng đi tìm công tử suốt đêm.

Thiên Long nghiêm giọng nói:

- Lần sau nếu gặp trường hợp như thế thì không được tìm loạn lên mà trúng phải kế điệu hổ ly sơn của địch, chỉ được phái hai ba người truy đuổi, sau khi thông báo cho những người khác cảnh giác đề phòng. Nhớ rồi chứ?

Mọi người nhất nhất tuân lệnh.

Gia Cát Minh Châu hỏi:

- Tướng công đuổi theo ai vậy?

Thiên Long bảo mọi người vào phòng khách ngồi xuống rồi mới kể lại sự việc vừa diễn ra.

Nghỉ lại một hôm tới sáng hôm sau, mọi người tiếp tục lên đường.

Vẫn như thường lệ, Tam Long Sứ phi ngựa thành hình chữ Phất đi tiên phong, sau đó là Kim Cương Thân.

Trời về chiều.

Gió tây lạnh ngắt.

Vượt qua một ngọn núi cao, Tam Long Sứ chợt nghe loáng thoáng trong gió xào xạc có tiếng kêu cứu của nữ nhân:

- Cứu mạng! Bớ người ta...

Ba người giục ngựa tiến nhanh.

Lại nghe tiếng nam nhân hoạnh hộc:

- Tiệp tỳ dám? Ta giết người...

Sau đó là tiếng chuông phong rít lên.

âm thanh phát ra từ khu rừng rậm phía bên tả.

Trần Long Sứ dừng ngựa lại nói:

- Nhị đệ! Tam đệ! Hai người dừng ở đây chờ, để tiểu huynh vào đó xem xảy ra chuyện gì?

Hà Long Sứ đề nghị:

- Đại ca để chúng tôi đi cho!

Trần Long Sứ lắc đầu:

- Thôi để ta đi. Hai đệ ở đây cảnh giới kỹ hai bên đường, phát hiện được điều gì khác thường báo ngay với Tiền tổng quản. Nếu trong rừng xảy ra chuyện nghiêm trọng ta sẽ gọi.

Dứt lời, rời lưng ngựa phi thân vào rừng.

Vừa rời ở ngoài đường nghe tiếng đánh nhau và tiếng la hét, nhưng bây giờ không còn nghe nữa.

Hai vị Long Sứ Trương, Hà chờ hồi lâu mà không nghe động tĩnh gì trong lòng lo lắng bất an, đang định vào rừng xem thì thấy Trần Long Sứ xuyên rừng chạy ra, tay dắt một lão phụ chừng năm mươi tuổi, mặt mũi phúc hậu.

Sau hai người con có một thiếu phụ chừng hăm bốn hăm lăm tuổi, bộ dạng hiền lành chân chất, có vẻ như không phải là người trong giang hồ.

Cả hai nữ nhân mặt vẫn còn tái xanh chưa kịp hoàn hồn sau tai họa, lão phụ thì miệng lẩm bẩm câu gì không nghe rõ.

Lúc đó chiếc xe kiệu phía sau đã dừng lại. Thiên Long cười trên lưng bạch mã phi tới gần hỏi:

- Trần Long Sứ! Có chuyện gì thế?

Đầu tọa tam sứ bước lên cúi mình đáp:

- Bẩm công tử, vừa rồi thuộc hạ nghe trong rừng có tiếng nữ nhân kêu cứu mới bảo hai vị đệ đệ ở lại cảnh giới còn mình chạy vào xem, thấy bốn tên vô lại đang định cưỡng hiếp vị đại tẩu này. Thuộc hạ đã trừng trị chúng rồi dẫn hai vị đại nương và đại tẩu ra đây.

Thiếu phụ trẻ tuổi nghe kể chuyện mặt đỏ bừng cúi thấp đầu xuống.

Thiên Long gật đầu nói:

- Thế là tốt! Phiền người phải vất vả...

Trần Long Sứ cúi người thi lễ rồi lui ra.

Lão phụ nhân nói:

- Đa tạ các vị đã xuất thủ cứu mạng mẹ con dâu lão bà này! Nếu không chúng tôi chỉ còn có chết! Thật là phúc đức quá! May rằng trời xanh có mắt nên trong cơn đại nạn thì gặp được quý nhân...

Thiên Long cười nói:

- Đại nương đừng khách khí! Ra đường ai cũng gặp chuyện này chuyện nọ. Mọi người cần phải giúp nhau chống lại kẻ ác... Nhưng không biết hai vị quê quán ở đâu mà tới giữa sơn lâm này để gặp phải bọn côn đồ?

Lão phụ nhân nghe hỏi, trở nên tức giận đáp:

- Đúng là quân côn đồ vô lại đáng chết! Chuyện là thế này...

Bà ta chỉ xuống chân núi nói:

- Chúng tôi sống ở trong Lý gia thôn cách đây mười mấy dặm, trong nhà chỉ có ba nhân khẩu. Nhi tử của tôi làm nghề bán hàng rong, thường đi các nơi, năm bữa nửa tháng mới về nhà một lần, tuy vất vả nhưng cũng tạm đủ sống.

Nhưng thời gian qua nó rất ít về nhà, nói rằng dạo này làm ăn khó khăn hơn nên phải đi xa. Lúc đầu thì không sao, nhưng càng lâu già này nhận thấy nó đối với Hoa Nhi thờ ơ lãnh đạm khác hẳn trước đây, ăn mặc sang trọng, béo tốt hơn, nhưng hàng hóa thì chỉ một vài thứ lặt vặt, tiền nong không có nên bụng sinh nghi.

Tới đó bà thở dài nói:

- ải! Thật là nghiệt tử...

Chợt thấy thiếu phụ đưa tay lau nước mắt, kéo áo nhạc nương, giọng van vãn:

- Mẹ đừng nói nữa! Việc của Vương ca trắng đen ra sao còn chưa khẳng định, mẹ nói thế làm gì?

Trên khóe mắt dần đeo của lão phụ nhân ứa ra hai giọt lệ. Bà ta cầm tay con dâu, lắc đầu nói:

- Hoa Nhi! Dâu hiền của mẹ! Chuyện đến nước này con đừng bảo vệ nghiệt tử đó nữa. Đến lúc xảy ra chuyện thì con biết làm thế nào? Mẹ già rồi, chẳng sống được bao nhiêu nữa, nhưng con thì còn trẻ...

Thiên Long ngạc nhiên nhìn hai mẹ con dâu, không biết nhi tử của lão phụ gặp phải chuyện gì?

Hoa nhi ghen ngào nói:

- Mẹ! Số phận con đã thế rồi, cũng đành chịu thôi! Đến lúc đó con sẽ đi làm mướn cho thôn dân nuôi mẹ...

Lão phụ nhân nhìn Hoa Nhi, giọng run run nói:

- Mẹ biết tấm lòng hiếu thảo của con. Nhưng nhất định mẹ phải tìm cho bằng được tên bất hiếu đó! Để xem hắn có cần mẹ con chúng ta nữa không?

Hoa Nhi thổn thức:

- Mẹ...

Lão phụ nhân vỗ vai con dâu an ủi mấy câu rồi nhìn Thiên Long nói:

- Xin công tử gia thứ lỗi vì phải nghe chuyện dông dài của lão già này...

Thiên Long nói:

- Không sao! Đại nương hãy nói xem lệnh lang gặp chuyện gì vậy? Nếu có gì khó khăn, chúng tôi có thể giúp đỡ...

Lão phụ nhân cảm kích nói:

- Xin đa tạ công tử gia! Ngài đúng là quý nhân do trời Phật phái tới cứu giúp mẹ con già này... Xin ngài đã thương thì thương cho trót, kiên nhẫn nghe tôi kể...

Mấy ngày trước đây vị phú hộ trong Lý gia thôn là Trương Công lão gia có việc vào thành, khi về thôn liền đến hàn gia nói rằng nghịch tử bị một đứa hồ ly của một nhà thổ mê hoặc, ngày đêm ăn ngủ ở đó chẳng màng gì đến việc làm ăn buôn bán nữa...

Thiên Long “à” một tiếng.

Lão phụ nhân nắc lên, nói tiếp:

- Già này chẳng còn sống được bao lâu chẳng kể làm gì, bây giờ dù có chết ngay cũng không tiếc. Nhưng còn Hoa Nhi còn trẻ, làm sao già này có thể giương mắt nhìn nó mòn mỏi tuổi xuân vì một tên bạc tình phụ nghĩa như thế?

Bà ta ngừng một lúc lại kể:

- Thế là tôi quyết tâm đi tìm nghiệt tử lời cổ về hoặc để nói rõ một lần. Thấy tôi già yếu, Hoa Nhi không nỡ để tôi đi một mình nên đi theo... Hai mẹ con lên đường từ sớm, định bụng vào thành trước khi trời tối nhưng vì già yếu nên không thể đi nhanh, tới trưa mới qua được ngọn núi này.

Một quá dừng chân nghỉ ngơi một lúc thì gặp bốn tên hung đồ kia. Chúng giở trò sàm sỡ, bị Hoa Nhi kháng cự quyết liệt Nhưng phụ nhân yếu nhược thì làm sao chống nổi bốn tên cuồng đồ hung bạo kia?

Thế là nó bị kéo vào rừng. Tôi vừa chạy theo kêu cứu. May trời còn có mắt nên gặp được vị hiệp sĩ này, xuất thủ đánh ngã cả bốn tên, giáo huấn một trận rồi tha đi! Lạy trời lạy Phật!

Thiên Long “à” một tiếng nói:

- Thì ra là thế! Xin thứ lỗi vì chúng tôi đến chậm làm đại nương và đại tẩu phải qua một phen khiếp sợ.

Chợt thấy từ trong xe kiệu, ba vị phu nhân bước xuống tiến lại gần.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Tướng công! Vừa rồi ba tỷ muội chúng tôi ở trong xe đã nghe rõ mọi chuyện. Tình cảnh của đại nương và Hoa Nhi thư thư khiến mọi người phải động lòng rơi lệ! Bây giờ trời đã về chiều, hai vị đây dù tới trấn hoặc quay về đều đã muộn, sẽ rất nguy hiểm. Xe chúng ta còn rộng, thiếp muốn mời đại nương và Hoa tỷ cùng lên xe vào thành, không biết ý tướng công thế nào?

Thiên Long cười đáp:

- Ba vị đã có hảo ý như thế, lẽ nào ta còn từ chối hay sao?

Lão phụ nhân cúi thấp người bái tạ nói:

- Xin đa tạ! Đa tạ ba vị tiên tử! Có phải ba vị là thị vệ của Vương Mẫu nương nương hạ giới cứu giúp mẹ con lão nương không?

Thiên Sơn Tử Phụng nghe nói đỏ mặt, vội hoàn lễ đáp:

- Đại nương! Bốn phu thê chúng tôi đều là người phạm trần cả, không phải tiên thánh gì đâu!

Lão phụ nhân cười móm mém nói:

- Thì ra là vậy! Công tử gia! Ngài thật tốt phúc! Ba vị phu nhân cũng thật tốt phúc! Kim Đồng Ngọc Nữ thật khéo xe duyên! Quả là trời phù hộ cho người tốt! Lão phụ nói thế là thực tâm đấy!

Ba vị phu nhân cười ngượng ngịu, cảm ơn rồi mời lão phụ nhân và Hoa Nhi lên xe.

Bà lão không ngớt lời cảm tạ:

- Ba vị phu nhân quả thật có tấm lòng bồ tát đại từ đại bi! Lão phụ chưa bao giờ gặp người đẹp như thiên tiên thế này, cũng chưa bao giờ được ngồi trên xe mỹ lệ như thế! Đúng là họa trung hữu phúc! Chỉ cần được một lần thế này thì dù chết cũng đáng!

Rồi quay sang Hoa Nhi bảo:

- Dâu hiền! Sao con không nói gì cả thế? Mau cảm tạ ba vị phu nhân đi chứ? Trong đời có khi chỉ một lần gặp được quý nhân như vậy mà thô i!

Hoa Nhi vâng lời quỳ xuống tạ ơn.

Thiên Sơn Tử Phụng đỡ lên nói:

- Đại thư đứng lên đi! Đừng làm thế!

Đoàn xa mã tiếp tục lên đường.

21. Trường Bạch Thương Ưng

Qua khỏi ngọn núi, quan đạo trở nên bằng phẳng, xe chạy rất êm.

Lão phụ nhân tỏ ra rất hay chuyện, ba vị phu nhân cũng thích nghe, nên khách khí trong xe rất sôi nổi.

Hết chuyện nhà tới chuyện hương thôn, lão phụ nhân còn hỏi đến gia thế, lai lịch của bốn vị ân nhân.

Thiên Long không quan tâm lắm đến những chuyện chẳng liên quan gì đến mình, nghĩ thầm:

- Thế mới gọi là rỗi hơi nói chuyện liên thiên! Có lẽ đó là bệnh kinh niên của nữ nhân không chuyện này có ngay chuyện khác, nói không biết chán!

Câu chuyện trong xe vẫn đầy sôi nổi hào hứng, thậm chí làm hai tên Phụng Sứ cũng góp thêm vào.

Chẳng bao lâu đã tới trấn thành.

Lúc đó trời vẫn còn sớm.

Xe dừng lại trên một con phố lớn, Thiên Sơn Tử Phụng đỡ lão phụ nhân xuống xe, còn trao cho bà ta một túi nhỏ ân cần nói:

- Đại nương sau khi tìm được lệnh lang xong đừng để y bán hàng rong nữa. Ngựa quen đường cũ, sớm muộn gì bị kịch cũng sẽ xảy ra. Bọn điệt nữ có một ít tiền, hãy về làng mua một ít ruộng trấu mà canh tác hay mở một cửa hiệu nhỏ buôn bán, có vợ có chồng thì mới có được hạnh phúc lâu dài. Xin đại nương nhận lấy, coi đó là một chút tâm ý của ba tỷ muội chúng tôi.

Lão phụ nhân hốt hoảng kêu lên:

- sao lại như thế được? Mẹ con chúng tôi đã chịu đại ân của các vị như thế, suốt đời còn chưa trả được, bây giờ làm sao còn dám nhận tiền? Xin đừng...

Thiên Sơn Tử Phụng dúm vào tay lão phụ nói:

- Đại nương đừng nghĩ ngợi nhiều, và cũng đừng cho đó là ân huệ gì cả. Ta lúc này người lúc khác. Sống trong đời, giàu nghèo sang hèn gì rồi cũng có lúc cần được người khác giúp đỡ thôi, ấy là lẽ thường.

Lão phụ nhân đành nhận túi tiền, lòng vô cùng cảm kích, cất giọng run run nói:

- Ba vị bồ tát! Công tử gia! Các vị tốt quá! Lão phụ chẳng biết nói gì, chỉ xin cầu phúc cho bốn vị thôi. Nhất định trời phạt sẽ độ trì người tốt!

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Chúng tôi cũng chúc đại nương và đại tẩu như thế! Chúng tôi đi đây!

Hai mẹ con mắt đắm lệ nhìn theo.

Lão phụ nhân còn nói thêm một câu:

- Trời sẽ phù hộ cho các vị! Cho hai mẹ con chúng tôi gửi lời cảm tạ đến vị ân nhân...

Nhưng chiếc xe đã đi lẫn vào đám đông.

HQ tìm một khách điểm rộng rãi trọ lại.

ăn tối xong một lúc, Kim Cương Thần chợt đến gặp Thiên Long, đáng xúc động.

Thiên Long đang ngồi uống trà với ba vị phu nhân, thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Tiền tổng quản, có việc gì vậy?

Kim Cương Thần gãi đầu nói:

- Công tử, chuyện là thế này, vừa rồi ti chúc gặp một bằng hữu chí cốt khi còn lưu lạc giang hồ danh hiệu là Linh Hầu Lý Thuận. Qua câu chuyện, ti chúc được biết rằng Lý Thuận đang gặp khó khăn và tiền đồ không có gì sáng sủa.

Ti chức rất thông cảm, mạo muội vượt quyền công tử hỏi xem Lý lão đệ có muốn phục vụ công tử và ba vị phu nhân, xin làm phó tổng quản cho ti chức không? Lý lão đệ đồng ý ngay. Vì thế mà ti chức đến đây thỉnh thị... Về tư cách, Lý Thuận là người khẳng khái, trung thực, ti chức xin lấy đầu mình ra đảm bảo...

Thiên Long cười nói:

- Ta và ba vị phu nhân đã thống nhất từ trước rằng mọi sự vụ, nhân sự đều do Tiền tổng quản xử lý. Về thực chất, số Long Phụng Sứ cũng là do người tuyển dụng, không cần hỏi ý kiến chúng ta. Tiền tổng quản tin được tất chúng ta tin được, cứ mạnh dạn thu nhận đi.

Kim Cương Thần cả mừng, chấp tay bái tạ:

- Đa tạ sự tín nhiệm của công tử. Tiền Nhị xin dốc lòng khuyến mã để báo đáp đại ân.

Nói xong ra khỏi phòng, lát sau dẫn đến một hán tử chừng ba mươi ba hai tuổi, người thấp bé, mắt sáng tay dài, dáng tinh nhanh như khỉ.

Hán tử vừa vào đã quỳ xuống nói:

- Tiểu nhân là Lý Thuận, xin bái kiến công tử và ba vị phu nhân!

Thiên Long phát tay phát ra một luồng cương khí đỡ Lý Thuận đứng lên, cười nói:

- Vị huynh đài đứng lên đi! Ta vừa nghe Tiền tổng quản trình bày sự việc. Việc thu nhận thế nào thì chắc tổng quản đã nói, việc thu nhận là thuộc quyền vị đó. Bây giờ ta chỉ dặn một điều. Chúng ta không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần giúp Tiền tổng quản hoàn thành công việc là đủ. Nhưng điều này cần lưu ý. Đó là tuyệt đối không được cậy thế bức hiếp người khác. Khi hành sự cần tuân theo quy củ trong giang hồ, phù trợ chính nghĩa. Chỉ cần có bấy nhiêu. Mọi việc khác đều có thể tự mình quyết định. Nếu khó khăn thì cứ bàn bạc với Tiền tổng quản mà giải quyết.

Linh Hầu Lý Thuận gật đầu vâng dạ đáp:

- Thuộc hạ xin cung lĩnh giáo ngôn của công tử, một lòng trung thành với công tử và ba vị phu nhân, ra sức học hỏi nhị ca để hoàn thành nhiệm vụ.

Ba vị phu nhân quan sát đối phương, thấy người này linh hoạt, đúng là một sự bổ xung lý tưởng cho tính cách của Tiền Nhị, nên tỏ ra cao hứng.

Thiên Sơn Tử Phụng hỏi:

- Lý Thuận! Ta xem người có vẻ như võ học thiên về tán thủ linh hoạt, có đúng vậy không?

Lý Thuận cung kính đáp:

- Khỏi bẩm phu nhân! Từ nhỏ tiểu nhân chưa chính thức bái sư học nghệ nên võ công lĩnh hội được chỉ là sự cóp nhặt, phù hợp với tầm vóc bé nhỏ của mình, chủ yếu là chỉ, trào và thân pháp. Nói thì vậy nhưng võ công chỉ đáng liệt vào hàng nhị lưu mà thôi.

Thiên Sơn Tử Phụng gật đầu, nói tiếp:

- Lý Thuận! Có chuyện này... Nếu người không sợ người ta cười mình võ công pha tạp thì ta khuyên người nên học thêm bản lĩnh của Kim Linh và Kim Lợi. Theo ta thì đối với người rất có ích và tiến bộ nhanh hơn bất cứ ai khác.

Lúc đó Càn Khôn Song Viên đang leo trèo đùa nghịch trên mái nhà, nghe nhắc đến tên mình liền nhảy xuống, miệng kêu chí chóe.

Vừa rồi Lý Thuận cùng Kim Cương Thần nói chuyện tâm tình khá lâu, biết chuyện Càn Khôn Song Viên từng là su phụ truyền nghệ cho mình, bản thân chúng còn đánh thắng cả hai tên chánh phó đường chủ Địa Sát Đường của Thiên Ma giáo là Miêu Cương Song Quái, trong lòng vô cùng ngạc nhiên và khâm phục.

Lý Thuận nhiều năm hành khứ giang hồ, chủ yếu học hỏi các môn học linh hoạt như kiểu Hầu Công và Xà Công.

Nghe nhị ca kể về bản lĩnh Càn Khôn Song Viên, y đã phát mê, đang muốn học hỏi chúng thì nghe Thiên Sơn Tử Phụng nói thế liền trả lời ngay:

- Tiểu nhân cung lĩnh thịnh tình của phu nhân, nguyện bái hai vị Càn Khôn Song Viên làm sư phụ!

Hai con khi hiểu tên mình và những từ như sư phụ, bái sư..., Kim Linh liền nhảy tới Lý Thuận công xuất mấy tráo, ý muốn kiểm tra võ học của đồ đệ mình!

Thiên Long, ba vị phu nhân và cả Kim Cương Thần thấy vậy cũng cười vang.

Thấy Kim Linh chỉ mới xuất mấy chiêu mà mình không tránh được chiêu nào, Lý Thuận biết bản lĩnh của Càn Khôn Song Viên cao hơn mình rất nhiều lần, quỳ xuống nói:

- Hai vị Viên sư phụ! Đồ đệ Lý Thuận xin tham bái hai lão nhân gia! Hai vị có đồng ý nhận tôi là đồ đệ không?

Mọi người lại cười vang.

Nhưng Càn Khôn Song Viên lại giữ bộ mặt rất nghiêm túc gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Quả nhiên từ hôm đó, Càn Khôn Song Viên rất chăm chú chỉ dạy cho đồ đệ của mình, thái độ cũng rất quan tâm.

Lý Thuận vốn sở trường về các thứ thủ thuật linh hoạt, đã học được một số bản lĩnh, vì thế tiếp thu rất nhanh.

Hai vị Viên sư phụ rất hài lòng về đồ đệ của mình.

Trong Chu Tiên trấn có một giai thoại rằng từ thời cổ đại có hai phái chính tà từ đời này qua đời khác đối địch nhau. Môn chủ của tà đạo là Thông Thiên giáo chủ lấy bốn thanh bảo kiếm là Chu Tiên kiếm, Mậu Tiên kiếm, Hân Tiên kiếm và Tuyệt Tiên kiếm theo bốn phương vị Li, Khảm, Đoài, Chấn, bố thành Chu Tiên trận để tiêu diệt đối phương.

Môn chủ chính đạo là Thái Thượng Lão Quân phá được trận này, nhân đạo mà thắng được tà phái của Thông Thiên giáo chủ.

Chu Tiên trận bị phá không còn linh nghiệm nữa, sau đó dân cư chuyển về đây sinh sống mở rộng dần, biến thành Chu Tiên trấn bây giờ.

Không biết chuyện đó có bao nhiêu xác thực, chỉ biết Chu Tiên trấn tuy cách xa sơn lâm nhưng trong trấn có rất nhiều quái thạch, có tảng lớn như cả tòa nhà, là nơi trú ngụ rất tốt cho đám hành khất.

Hôm ấy phu thê chủ tử Thiên Long tiến vào Chu Tiên trấn, tới trấn khẩu thì gặp một đám đông hán tử chừng bốn năm mươi tên đứng thành đội hình nghiêm chỉnh chặn đường.

Trần Long Sứ đi trước, xuống ngựa đến gần chấp tay nói:

- Xin chư vị mở một lối nhường chúng tôi đi qua có được không?

Một hán tử tuổi độ tam tuần lưng hổ đầu báo, dáng rất uy mãnh từ trong đám hán tử bước lên trước hoàn lễ nói:

- Xin ba vị tiểu ca chớ hiểu lầm! Tại hạ là Nộ Báo, đà chủ phân đà Chu Tiên trấn thuộc quyền Đông Phương lệnh đường của Địa Sát giáo, phụng mệnh giáo chủ phu nhân của bốn giáo suất lãnh thuộc hạ tới đây cung nghinh Ngân Y Thần Long âu Dương công tử, các phu nhân và chư vị huynh đệ về Đông Phương lệnh đường làm thượng khách!

Việc này đã từng xảy ra với Tây Phương lệnh đường và Nam Phương lệnh đường nên Trần Long Sứ không ngạc nhiên nữa.

Y vội chấp tay nói:

- Nguyên các hạ là Nộ đà chủ! Xin thứ lỗi cho tại hạ ít hành khứ giang hồ nên không biết! Việc này tại hạ cần phải thỉnh thị ý kiến của công tử và phu nhân. Nhưng chẳng hay Nộ đà chủ có mang theo thiệp mời không?

Nộ Báo lúng túng trả lời:

- Cái đó Tiểu ca! Huynh đệ chỉ là chủ một phân đà, hôm trước được thư lệnh của tổng đà rằng nếu gặp Ngân Y Thần Long và Võ Lâm Tam Phụng đi qua thì phải trình trọng mời về đón tiếp. Huynh đệ chiếu theo đó mà làm nên không có thiệp mời. Tuy biết rằng điều đó là khiếm lễ nhưng huynh đệ lại không đủ tư cách gửi thiệp, xin tiểu ca thông cảm giùm với công tử.

Bấy giờ Kim Cương Thần Tiền Nhị và Linh Hầu Lý Thuận cũng đã phi ngựa tới gần.

Kim Cương Thần hỏi:

- Trần Long Sứ! Có việc gì vậy? Sao không tiếp tục vào trấn? Các vị này là ai?

Nộ Báo chấp tay cười nói:

- Vị này tất là Kim Cương Thần Tiền tổng quản, xin chớ hiểu lầm, tiểu đệ không có ý chặn đường chực vị đâu!

Kim Cương Thần nhìn Trần Long Sứ hỏi:

- Chuyện thế nào?

Trần Long Sứ kể lại sự việc.

Kim Cương Thần nghe xong chấp tay hướng sang Nộ Báo nói:

- Thì ra là chuyện như vậy... Nhưng Nộ đà chủ thứ lỗi, công tử chúng ta có việc gấp không thể dừng lại được!

Trần Long Sứ lúng túng nói:

- Tiền tổng quản! Nhưng lần trước ở Nam Phương lệnh đường...

Kim Cương Thần ngắt lời, danh giọng nói:

- Trần Long Sứ! Người hành sự phải suy xét cho cẩn thận một chút! Công tử chúng ta là chủ một môn. Hôm đó cả hai vị lệnh chủ của cả hai đường Tây Phương và Nam Phương đích thân đến mời, về thân phận như thế còn được. Nay chúng ta còn chưa ai biết vị đà chủ này, nói Địa Sát giáo mời công tử nhưng lại không có thiệp mời, như vậy thì còn coi công tử và phu nhân chúng ta ra gì nữa không?

Trần Long Sứ nghe nói mới biết đây là chuyện danh dự của cả một môn phái không thể xem thường, sợ đến toát mồ hôi, cúi người nói:

- Ti chức đã không suy nghĩ sâu xa mà hành động khinh xuất. Xin tổng quản trách tội!

Dứt lời vẫy tay ra lệnh cho hai vị Trương, Hà cùng xuống ngựa, tiến lên trước Nộ Báo đồng dục nói:

- Xin đà chủ lệnh cho các vị huynh đệ nhường đường, nếu không tại hạ đành phải đắc tội!

Nộ Báo không ngờ cục diện xoay chuyển thành như thế, lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan!

Kim Cương Thần nói không sai, người ta là Ngân Y Thần Long danh chấn giang hồ, mình chỉ là thân phận một tên đà chủ tầm thường, làm sao có thể thay mặt một giáo mà đón khách?

Nếu là phụng mệnh thì thiệp mời đâu?

Nhưng nhường đường để Ngân Y Thần Long đi qua mà không đón về lệnh đường chiêu đãi thì trái lệnh của giáo chủ và phu nhân, đắc tội i không nhỏ...

Đang không biết xử trí thế nào thì chợt nghe từ trên không vang xuống giọng nói sang sảng như chuông:

- Nộ đà chủ! Xin chớ trách thiếp thuộc theo quy củ hành sự. Tại hạ trân trọng nhận lời mời, phiền đà chủ dẫn đường giúp tới tổng đà!

- Tiền tổng quản! Trần Long Sứ! Đừng làm khó cho Nộ đà chủ nữa! Chúng ta thu xếp đến làm khách Địa Sát giáo!

Kim Cương Thần được lệnh cười nói:

- Công tử đã chấp nhận, xin Nộ Đà chủ thứ lỗi cho hành động lỗ mãng vừa rồi và phiền người dẫn đường giúp!

Nộ Báo được giải thoát khỏi tình thế khó xử, bụng mừng rộn liền gật đầu đáp:

- Không có gì! Mời các vị đi theo tại hạ!

Nói xong khoác tay, bọn hán tử lập tức đứng giạt ra hai bên đường thành đội ngũ nghênh đón tân khách.

Nộ Báo nhảy lên một con tuấn mã dẫn đường, theo sau là Trần Long Sứ rồi tới Kim Cương Thần Tiền Nhị, Lý Thuận tuân tự theo hành trình đã quy định, từ từ tiến vào Chu Tiên trấn.

Trong xe, Thiên Sơn Tử Phụng cười nói:

- Tướng công! Lần này Địa Sát giáo tử ra trọng thị chúng ta như vậy, tướng công có biết vì sao không?

Thiên Long lắc đầu:

- Không biết...

Hắc Yến Tử chợt chen lời hỏi:

- Tiểu muội nói việc này tất có liên quan đến Quân muội, Phụng thư cho rằng có đúng không?

Thiên Sơn Tử Phụng gật đầu:

- Ta dám chắc đến chín phần!

Thiên Long trầm ngâm nói:

- Cho dù như thế thì chúng ta không thể không đề phòng có thể xảy ra biến cố, bởi vì...

Hắc Yến Tử nói:

- Tướng công! Thiếp cho rằng sẽ không xảy ra điều gì phiền phức đâu! Có nhiều khả năng giáo chủ và phu nhân chấp nhận mối quan hệ của Quân muội với chúng ta, cho dù giữa họ còn có gì bất đồng thì cũng không đến nỗi động binh đao đâu!

Nguyên Hoàng Phủ Tuệ Quân sau khi từ biệt tình lang và ba vị tỷ tỷ lập tức trở về tổng đà.

Trước đó Địa Sát giáo chủ và phu nhân đã tiếp được tin cấp báo là ái nữ bình an vô sự và đang trên đường về, lòng mừng khôn xiết, lập tức ra lệnh cho các phân đà bảo vệ nghiêm mật và liên tục báo tin về, không được để xảy ra sơ xuất.

Mấy ngày sau, thấy ái nữ trở về bình an, khỏe mạnh hơn trước, hai người mới thấy yên tâm.

Hoàng Phủ Tuệ Quân đến vấn an phụ mẫu xong, không nói gì nhiều, mặt rầu rầu trở về phòng.

Địa Sát giáo chủ lo lắng nói:

- Phu nhân! Quân nhi sao vậy?

Phu nhân nói:

- Thiếp nghĩ rằng nó có điều gì phật ý. Chúng ta tới hỏi xem!

Thời gian vừa rồi Địa Sát giáo chủ rất lo nên thái độ đối với ái nữ có phần thay đổi, không còn nghiêm khắc như trước, nghe nói thế liền đi ngay.

Quả nhiên đến phòng nhi nữ, thấy Tuệ Quân đang nằm úp mặt vào gối khóc rưng rức.

Giáo chủ phu nhân ngồi ghé bên giường, đặt tay lên vai nữ nhi hỏi:

- Quân nhi! Con bị ai khi hiếp hay sao? Nói cho mẹ biết đi!

Tuệ Quân thổn thức:

- Mẹ! Con không... muốn sống nữa!

Giáo chủ phu nhân thất kinh hỏi:

- Quân nhi! Có chuyện gì vậy?

Địa Sát giáo chủ bắc ghế lại gần giường ái nữ ngồi xuống nói:

- Con nói xem kẻ nào dám ức hiếp con? Cho dù hy sinh hết Địa Sát giáo, cha cũng quyết bắt hần đền tội!

Hoàng Phủ Tuệ Quân ngồi dậy gục đầu vào lòng mẫu thân nói:

- Cha! Mẹ! Con suýt nữa... suýt nữa bị tên ma đầu đó làm hại...

Giáo chủ phu nhân nhẹ giọng hỏi:

- Con nói lão quái vật âm Dương Thần Quân phải không?

Hoàng Phủ Tuệ Quân rời khỏi ngực mẫu thân hỏi:

- Cha mẹ cũng biết chuyện hay sao?

- Dương nhiên biết! Cả năm qua cha mẹ huy động toàn bộ bốn giáo truy tìm tung tích con. Nhưng cụ thể ra sao thì không biết. Bây giờ con hãy nói cho mẹ nghe nào!

Hoàng Phủ Tuệ Quân vừa khóc vừa kể:

- Hôm ấy đến phân đà Khai Phong, hài nhi không ở phân đà mà bảo Trần Đại Vinh bố trí ở Hưng Long khách điểm.

Địa Sát giáo chủ đang tức giận Trần Đại Vinh không báo cáo đầy đủ tình hình nên đã bắt hần tống giam chờ ngày xử tội, nghe nói thể liên chen lời:

- Sao Trần Đại Vinh không bố trí cho con ở trong phân đà mà tới khách điểm?

Hoàng Phủ Tuệ Quân đáp:

- Đó là ý hài nhi muốn thế. Hơn nữa Hưng Long khách điểm cũng là cơ sở của bốn giáo, có người canh phòng cẩn mật...

Địa Sát giáo chủ “hừ” một tiếng hỏi:

- Canh phòng mà để đối phương đột nhập bắt con hay sao? Tên đó thật đáng chết!

Hoàng Phủ Tuệ Quân nói:

- vì lão quái vật đó rất lợi hại, Trần Đại Vinh không có lỗi. Vừa rồi hài nhi nghe nói cha hạ lệnh bắt giam hần chờ xử tội Nhưng Trần Đại Vinh là người hành sự rất chuyên tâm, cha hãy tha cho hần.

- Được, cái đó ta sẽ xem xét. Con kể tiếp đi!

- Nửa đêm, âm Dương lão quái đột nhập, xuất thủ khống chế hài nhi mang vào sào huyệt của hần trong một động phủ vô cùng bí ẩn, định dùng hài nhi luyện âm Dương Đại Pháp...

Địa Sát giáo chủ kinh hãi kêu lên:

- Ủi chao! Lão ma đầu dám...

Giáo chủ phu nhân hỏi:

- Thế rồi sao? Ngân Y Thần Long có kịp...

Hoàng Phủ Tuệ Quân cắn môi nói:

- Huynh ấy cứu kịp hài nhi khỏi bị lão tặc đó làm hại, nhưng...

Địa Sát giáo chủ thấp giọng hỏi:

- Có phải tiểu tử đó lợi dụng việc đó để làm hại con không?

Hoàng Phủ Tuệ Quân lắc đầu:

- Không! Chàng không phải là hạng người như vậy.

Giáo chủ phu nhân thở phào một hơi nói:

- Thế là yên tâm rồi...

Hoàng Phủ Tuệ Quân chợt bật khóc nói:

- Nhưng... nhưng... hài nhi chỉ muốn chết...

Địa Sát giáo chủ ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế?

Hoàng Phủ Tuệ Quân nghiêng răng nói:

- Tuy âm Dương lão tặc chưa kịp làm hại con, nhưng hắn ném hài nhi vào phòng, xé y phục hài nhi... chính lúc ấy Thiên Long đến kịp, đấu nhau một trận giết được lão tặc... Tắm thân thanh bạch của hài nhi... Hài nhi chỉ muốn chết thôi!

Tới đó khóc òa lên.

Đó chính là mếu của Thiên Sơn Tử Phụng bày cho nàng.

Thực tế khi Thiên Long đến cứu y phục nàng vẫn nguyên lành, chỉ là hơi xộc xệch một chút.

Giáo chủ phu nhân nhú mày nghĩ:

- Thanh bạch của một cô nương là trọng đại. Nói như vậy, tuy Quân nhi chưa bị ai xâm hại nhưng thân thể của nó đã lộ hết ra trước mắt Ngân Y Thần Long rồi, sau này còn mặt mũi nào mà lấy ai khác nữa? À!

Bà cất tiếng thở dài, đặt tay lên vai nữ nhi, buông lời an ủi nàng:

- Quân nhi! Hãy nín đi, đừng thương tâm nữa! Có gì con cứ nói xem, cha mẹ sẽ giúp con giải quyết...

Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ứng Hoàng Phủ Hùng cũng nói:

- Quân nhi! Đừng khóc nữa! Bây giờ âm Dương lão tặc đã táng mạng rồi, chỉ có tiểu tử kia còn sống nữa mà thôi.

Cha sẽ ra lệnh cho các lệnh đường truy tìm hắn giết đi, như thế là con lại giữ được thanh bạch! Nếu ai dám dị nghị, cha sẽ cho giết luôn! Vậy là ổn chứ?

Hoàng Phủ Tuệ Quân nghe nói run lên, nước mắt chan hòa, lại bỏ vào lòng mẫu thân.

Giáo chủ phu nhân rất hiểu tâm ý ái nữ, trừng mắt nhìn trượng phu rửa:

- Lão chết giẫm kia! Cứ mở miệng là nói đến chuyện giết người, chẳng hơn gì âm Dương lão tặc cả! Nói xem! ông muốn giết bao nhiêu người thì vừa? Tôi thấy nói chuyện với ông chẳng ra làm sao cả! ông chẳng hiểu quái gì lòng dạ ái nữ của mình cả! Mau xéo khỏi đây cho mẹ con tôi nhờ!

Giáo chủ phu nhân tru tréo một thôi một hồi, quả nhiên làm cho con người quyền hành bậc nhất của Địa Sát giáo phát hoảng, ngồi im không nói gì nữa.

Giáo chủ phu nhân dỗ dành một lúc, cuối cùng Tuệ Quân cũng bớt thương tâm.

Bà ta đặt nàng nằm xuống gối, nhẹ giọng khuyên bảo ái nữ nói ra tâm sự của mình.

Nghe xong, giáo chủ phu nhân nói:

- Quân nhi! Nếu sự việc đã như thế con cứ đem nó về đây để cha mẹ xem. Chỉ cần nó xứng đáng, con cũng thật lòng yêu thương nó thì có thể cha mẹ sẽ nhận nó làm rể cũng nên.

Bà ta dừng một lúc, nói tiếp:

- Nhưng nó đã có ba thê tử. Với danh vọng của ta thì làm sao mà chấp nhận để con làm thiếp của người ta chứ?

Địa Sát giáo chủ bình bình giận dữ nói tiếp:

- Không được! Ta không chấp nhận! Với tài sắc của Quân nhi và địa vị của ta trong võ lâm, há có thể làm thiếp người ta? Hoang đường! Nói thế nào ta cũng không chấp nhận! Ta sẽ triệu tập các công tử thế gia suốt cả vùng Tề Lỗ tới đây, người sẽ tha hồ lựa chọn!

Hoàng Phủ Tuệ Quân thấy cả cha lẫn mẹ đều không đồng ý cho mình lấy Thiên Long, cười thảm nói:

- Cám ơn cha mẹ đã quan tâm đến con. Mấy hôm nay đi đường mệt, hài nhi muốn nghỉ ngơi...

Hoàng Phủ Hùng thấy nhi nữ không phản đối ý mình, trong lòng cao hứng cười nói:

- Được! Được! Con cứ nghỉ ngơi thỏa thích! Lão bà! Chúng ta về thôi!

Giáo chủ phu nhân trừng mắt nói:

- ông ta... ông tưởng mình hay ho lắm đấy! Nếu Quân nhi có mệnh hệ nào, tôi sẽ không tha cho ông đâu!

Tuệ Quân nức nở:

- Mẹ đừng nói thế... Hài nhi...

Địa Sát giáo chủ nghe thê tử nói thế phát hoảng lên, chợt nhận ra thái độ Tuệ Quân rất khác thường, giống như đang quyết định một vấn đề gì rất trọng đại và đáng sợ rồi vậy, chẳng trách nào phu nhân nổi giận như thế...

Lão hiểu rằng sự việc này không đơn giản, mình không thể quá cứng rắn được, ngập ngừng nói:

- Mẹ con các người làm sao thế? Chẳng qua... ta chỉ bức tiểu tử đó không đưa Quân nhi về tận nhà... chẳng lẽ hẳn dám coi thường Địa Sát giáo chúng ta? Chẳng lẽ còn đợi phu thê ta mang hoa hồng đến đón tận nhà để cài lên ngực hẳn? Hừ! Hai mẹ con đừng có mà đổ tội lên, đầu ta! Thôi được! Cứ bàn định với nhau đi! Nếu sau này có chuyện gì xảy ra, chớ trách ta sẽ không tiếc dốc toàn lực Địa Sát giáo băm hủ ra làm trăm mảnh!

Lão càng nói càng giận, vừa xong câu đã hùng hùng bước ra khỏi phòng.

Giáo chủ phu nhân nói với theo:

- Lão quý! Chúng ta đã thỏa thuận với nhau rằng việc nữ nhi ông không được chen vào một cách nóng nảy, tốt xấu thế nào thì để mẹ con chúng tôi bàn định với nhau trước, sau đó sẽ thương lượng với ông. Đừng có mà lỗ mãng làm hỏng sự!

- Được! Mẹ con các người cứ bàn định với nhau đi!

Tiếng bước chân lão xa dần.

Lúc đó Tuệ Quân mới kể hết mọi chuyện với mẫu thân, kể từ lúc mới quen biết Thiên Long ở Hoàng Lăng đến chuyện nàng tới tìm chàng ở Trường An, kết thân với Thiên Sơn Tử Phụng và Hắc Yến Tử, cuối cùng là không chịu nổi sự giày vò của con tim nên mới một mình ra đi tìm chàng, bị âm Dương Thần Quân bắt đi và được Thiên Long cứu thoát, kể lại rất tường tận.

Đặc biệt nàng còn nói rõ về quan hệ và tình thân của bốn tỷ muội, câu tiên tri trong Càn Khôn Động Phủ “Nhất long ngũ phụng do thiên định” ngoài mình ra còn trường hợp của Hoàng Sơn Phi Phụng Đoàn Uyển Ngọc cũng đã dính duyên với Thi ân Long...

Giáo chủ phu nhân nghe xong “à” một tiếng nói:

- Thì ra cả thiếu chủ Bách Phụng cung cũng thành thê tử của Ngân Y Thần Long? Tiểu tử đó có tham quá không?

Tuệ Quân đáp:

- Mẹ! Không phải thế đâu! Chính Phụng thư đã khẳng định với hài nhi rằng ngoại trừ mình ra, ngay sau khi Hắc Yến Tử được chàng giải cứu, chàng nhất quyết không chấp nhận chị ấy. Vì Hắc Yến Tử quá quyết tâm, Phụng thư phải khuyên giải rất nhiều chàng mới đồng ý.

Nàng buông tiếng thở dài nói thêm:

- Câu sấm ấy quả thật là ý trời không sao cưỡng được. Sau này cả Gia Cát Minh Châu và Đoàn Uyển Ngọc đều thế cả. Thậm chí đến bây giờ chàng vẫn chưa có lời hứa nào với hài nhi cả. Nhưng sự thanh bạch của con... Hài nhi đã nhất quyết nếu không lấy được chàng thì hoặc sẽ quyên sinh, hoặc sẽ đầu cửa Phật...

Giáo chủ phu nhân ngăn ái nữ lại nói:

- Nếu đã là thiên ý, con đã yêu hấn như thế thì cũng đành theo ý con thôi... Mẹ sẽ khuyên giải cha con. Nhưng trong thời gian tới con không được đi đâu nữa. Nếu không mẹ sẽ để mặc cha con quyết định lấy!

Tuệ Quân thấy mẹ đã đồng ý, lòng đầy hớn hở đáp:

- Mẹ! Con xin vâng lời! Từ nay nhất định con ở nhà không ra khỏi tổng đà một bước!

Giáo chủ phu nhân bấy giờ mới yên tâm, bảo ái nữ nghỉ ngơi, ra khỏi phòng nàng tìm trưng phu bàn bạc.

Hoàng Phủ Hùng vốn xuất thân từ một nông gia bản hàn ở vùng Tề Lỗ, từ nhỏ phải nếm trải đủ mùi khổ cực, được cái sức vóc hơn người.

Có một lần Hoàng Phủ Hùng tình cờ lọt vào mắt vị đại cao thủ hắc đạo Trường Bạch Lão Quái.

Lão này nhận ra thiên bẩm võ học của Hoàng Phủ Hùng, liền đến gặp phụ mẫu xin thu hấn làm đồ đệ.

Với hoàn cảnh khốn khó, nhà đông con, được người ta nuôi giúp nhi tử đã quá mừng rồi, huống chi Trường Bạch Lão Quái còn tặng thêm mấy trăm lạng bạc đủ chi tiêu cả mấy năm?

Cả hai bên đều toại nguyện, lão ma hớn hở đưa tên đồ đệ mới thu nhận về Trường Bạch Sơn.

Trường Bạch Lão Quái vốn có hai ý đồ.

Lão có một nhi nữ kém Hoàng Phủ Hùng một tuổi. Hai người cùng nhau luyện võ nghệ, nhanh chóng trở thành đôi thanh mai trúc mã đúng theo ý nguyện của mình.

Cho đến khi hai người trưởng thành, lẽ tự nhiên là Trường Bạch Lão Quái đứng ra tổ chức hôn sự cho ái đồ và ái nữ.

Sau khi thành nghệ, Hoàng Phủ Hùng xin nhạc phụ đưa về quê.

Trường Bạch Lão Quái đồng ý.

Cuộc sống ở hương thôn vốn cơ cực, vùng Tề Lỗ lại là địa bàn của thổ phỉ nên dân tình càng khốn khó.

Nhưng đôi phu thê võ nghệ cao cường, chẳng bao lâu thu phục được hết phỉ đồ trong vùng, sau đó còn tiến thêm một bước, chiếm luôn các sơn trại, trở thành bá chủ một vùng rộng lớn, lục lâm hắc đạo nghe danh hiệu Trường Bạch Thương ưng đều cuốn gói quy hàng.

Thế lực càng ngày càng lớn, Hoàng Phủ phu nhân đề nghị đến các trấn thành mở mang doanh nghiệp.

Sau một thời gian, trong tay Hoàng Phủ Hùng trại chủ đã có hàng trăm khách điểm, mã trường, hiệu kim hoàn, phạn điểm, tiêu cục, cửa hàng lớn nhỏ ở hàng chục trấn thành, còn có cả một mỏ vàng nữa.

Việc kinh doanh phát đạt, Trường Bạch Thương ưng cấm thuộc hạ tổ chức cướp bóc, bản chất lục lâm thảo khấu biến dần đi.

Không còn sơn trại lục lâm nữa, bọn cường đạo ngày xưa trở thành thương gia, phường quây, điểm chủ, tửu bảo, xa phu, tiêu sư...

Thế lực của Trường Bạch Thương ưng phát triển nhanh chóng, chỉ mới ba năm, mạng lưới kinh doanh trải khắp bắc ngũ tỉnh suốt vùng lương ngạn Đại Hà, các nhân vật hắc đạo, hào phú, các tiểu môn phái đầu nhập vào mỗi lúc một đông, ngay đến quan phủ cũng nể nang mấy phần.

Phu thê Trường Bạch Thương ưng cải biến tổ chức, đặt thành Địa Sát giáo.

Với cái tên này, Hoàng Phủ Hùng có ý đối lập với lại một giáo phái có thế lực lớn nhất giang hồ ở vùng nam lục tỉnh Đại Giang là Thiên Ma giáo!

Đến đây, Trường Bạch Thương ưng đã tiến thêm một bước trong việc cải tà quy chính, trong giáo quy ghi rõ rằng tuyệt đối cấm giáo đồ và các phân đà không được áp bức lương dân trong địa bàn, cũng không được dùng thủ đoạn bạo hành để chèn ép các cơ sở kinh doanh khác, nếu có người kêu oan, điều tra đúng sự thực thì giết không tha!

Uy tín của Địa Sát giáo được nâng cao, sự oán thán giảm bớt rất nhiều, uy danh ngày càng lớn, giáo đồ ước tới mười mấy ngàn người.

Thiên Ma giáo vô cùng căm tức trước sự thách thức của đối phương nhưng trước thế lực lớn mạnh của Địa Sát giáo nên đành ngậm bồ hòn làm ngọt, chấp nhận không xâm phạm lẫn nhau.

Hoàng Phủ phu nhân sinh một nam một nữ. Trưởng tử là Hoàng Phủ Hào Kiệt, ngoài võ học gia truyền còn bái Thiên Mục Thượng Nhân làm sư phụ, sau khi thành nghệ được bổ làm tổng hộ pháp.

Hoàng Phủ Hào Kiệt đã ngoài ba mươi tuổi, đã có hai nhi tử.

Thiên kim ái nữ Hoàng Phủ Tuệ Quân từ nhỏ sống với ngoại tổ học nghệ, được Trường Bạch Lão Quái hết sức sủng ái, dốc lòng truyền nghệ nên mới mười sáu mười bảy tuổi đã có thân thủ phi phàm.

Bản tính nàng vốn hiếu động, lại được Trường Bạch Lão Quái cưng chiều nên rất ương bướng, sau khi trở về được phụ thân bổ nhiệm làm tổng tuần sát, thường đóng giả nam trang hành sự.

Tuy nhiên những khi xử trị giáo đồ, nàng thẳng đường trong bộ hồng y nữ trang, rất nghiêm khắc với phạm nhân, nhất là tội bạo hành cưỡng dâm, nên có biệt danh là Hồng Y La Sát.

Không ngờ mới nhậm chức hai năm đã vướng mối tơ tình, trái ý phụ mẫu, có nguy cơ hại đến uy danh Địa Sát giáo và cả Trường Bạch Thương ưng, làm sao Hoàng Phủ Hùng không nổi giận lôi đình?

22. Hắc Bạch Hòa Hợp

Sau khi từ phòng ái nữ về, Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng vẫn chưa nguôi giận, đi đi lại lại trong thư phòng như con hổ bị nhốt trong chuồng.

Vừa thấy phu nhân đến, lão đã tuôn ra một hơi:

- Bà thấy chưa? Nuông chiều nó cho lắm để bây giờ hư sự ra thế đấy! Nó bao nhiêu tuổi mà dám tự mình định đoạt cuộc sống trăm năm? Tiểu tử đó có gì tốt nào? Cả vùng bắc ngũ tinh chúng ta thiếu gì công tử tài hoa quý phái mà phải đâm đầu làm vợ bé của hắn? Chẳng những thế hắn còn bỏ mặc Quân nhi về một mình, không thèm đến chào hỏi chúng ta lấy một tiếng... Hừ! Thật là tức quá đi mất!

Giáo chủ phu nhân không chịu thua, trả miếng ngay:

- Lão quý! ông làm gì mà hung thế? Ta sinh con thì ta nuôi dạy nó chứ sao? Nhưng nó sai gì nào? Chỉ hận âm Dương lão ma làm hại nó. Ngân Y Thần Long đã rất tôn trọng nó, nhưng không thể thấy chết không cứu. Hắn đã tỏ ra một bậc chính nhân quân tử, không chạm đến người của Quân nhi mà bảo thê tử mình cứu đi. Nhưng dù muốn hay không thì tấm thân trinh bạch của Quân nhi cũng đã bày ra trước mắt hắn rồi, nó còn mặt mũi nào mà lấy ai khác nữa?

âm Dương Thần Quân là một tên đại ma đầu, đừng nói tôi và ông, ngay cả hắn cũng không thắng nổi lão tặc đó, thế mà Ngân Y Thần Long bất kể sống chết dám đổi đầu, cứu sống Quân nhi. ông bảo giết nó đi để giữ sự thanh bạch cho Quân nhi, nghĩa là nó liều mạng cứu con mình, cuối cùng vì thế mà hắn phải chết: ông lấy oán báo ân như vậy, làm sao Quân nhi không muốn quyền sinh, lấy cái chết của mình để tạ tội ân nhân? ông thử đặt mình vào địa vị nó xem?

Cứ bàng quan nhìn cha mình giết chết ân nhân hay tự tận để khỏi ân hận suốt đời? Hay đầu thân vào cửa Phật để suốt đời sám hối?

Những lời đó lập tức có tác dụng đến Trường Bạch Thương ưng.

Lúc đó lão mới hiểu được sự nghiêm trọng của vấn đề và sai lầm của mình.

Địa Sát giáo chỉ nhìn phu nhân, ân hận nói:

- Cái đó cái đó Lúc đó vì ta quá giận tiểu tử đó coi thường chúng ta mà nói cho bỏ tức thôi! Hơn nữa ta nghe trong giang hồ truyền ngôn rằng sau khi tiêu diệt Thiên Ma giáo, hắn có ý định gây chiến với chúng ta.

Tới đó cơn giận bùng lên, lão “hừ” một tiếng nói:

- Hừ! Tiểu tử đó dựa vào đâu mà dám làm thế? Lại còn dám nuôi ảo vọng lấy nhi nữ chúng ta nữa! Đừng hòng!

Giáo chủ phu nhân cũng nổi giận nói:

- ông nghĩ thế sao? Thật hồ đồ! Giang hồ truyền ngôn thế nào ông cũng tin cả hay sao? Trong giang hồ không ít người muốn chúng ta và Ngân Y Thần Long âu Dương thiếu hiệp đối địch nhau? Chưa biết hay dở thế nào đã lồng lên, hung hăng thách chiến, như thế không phải là trúng kế ly gián của địch?

Giọng bà dịu lại:

- Quân nhi nói với thiếp rằng Ngân Y Thần Long chưa bao giờ có ý đối địch với Địa Sát giáo. Vị thiếu hiệp đó tiêu diệt Thiên Ma giáo một phần vì chúng có cừ hận với ba vị Võ Lâm Tam Phụng, vì Thiên Ma giáo đến tận Võ Dương tiêu diệt môn phái này và nhiều nhân vật võ lâm, nhưng chủ yếu là giáo chủ ảo ảnh Nhân Ma Nam Cung Vô Hối suất lĩnh tất cả đệ tử cao cấp nhất truy sát suốt hai tháng ròng, như vậy trận đấu một mất một còn giữa song phương là do ảo ảnh Nhân Ma Nam Cung Vô Hối chủ động.

Lại nói hôm trước Võ gia huynh đệ cấp báo rằng trong buổi tiệc chiêu đãi, hai vị lệnh chủ và Ngân Y Thần Long đối với nhau rất là hữu hảo, âu Dương thiếu hiệp tỏ ý tôn trọng Địa Sát giáo và lão gia. Bây giờ lão gia hãy nói xem nên tin vào người của mình hay tin vào truyền ngôn trong giang hồ?

Trường Bạch Thương ưng cúi đầu trầm ngâm một hồi, ngẫm rằng quả thật phu nhân nói vậy không sai.

Lão nhận ra mình vì mang thành kiến mà bất chấp sự thật, không phân tích cặn kẽ vấn đề.

Lão ngượng ngùng thú nhận:

- Phu nhân... Cái đó thì ta sai rồi. Nhưng còn việc nó đã có ba thê tử thì giải quyết thế nào?

Giáo chủ phu nhân biết rằng phu quân đã bắt đầu nhượng bộ, ôn tồn nói:

- Lão gia! Nên biết rằng ba vị thê tử của Ngân Y Thần Long thân phận không hề thua kém gì Quân nhi đâu!

Trường Bạch Thương ưng buột miệng hỏi:

- Ai vậy?

- Một vị là truyền nhân của Thiên Sơn Thánh Mẫu, một là đệ tử chương môn nhân phái Thanh Thành Kim Kiếm Thần Tiên, một là tôn nữ duy nhất của tổng trại chủ Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại Lão Long Thần Gia Cát Báo. Năm trước lão hiệp đã biết Ngân Y Thần Long đã có hai thê tử vẫn tổ chức hôn lễ cho tôn nữ mình, mời khắp giang hồ. Hôm ấy nhân thể có cha đến đây nên lão nhân gia thay luôn chúng ta đến Động Đình dự lễ, sao đã quên rồi? Thiếp còn nói cho lão gia biết thêm rằng sau nữ nhi chúng ta còn có vị thê tử cuối cùng là thiếu cung chủ Bách Phụng cung Đoàn Uyển Ngọc nữa! Năm trước lúc đến Hoàng Sơn dự lễ thọ Hoàng Sơn Tiên ông tám mươi sáu tuổi, lão gia cũng đã gặp Đoàn cô nương rồi đấy, kém gì Quân nhi đâu?

Trường Bạch Thương ưng ngạc nhiên hỏi:

- Còn có vị tôn nữ của Hoàng Sơn Tiên ông nữa sao?

Giáo chủ phu nhân gạt đầu:

- Không sai! Chỉ là không hiểu sao chưa tổ chức hôn sự mà thôi. Hình như vì cung chủ Giang Nam Tài Nữ còn chưa khỏi bệnh.

Trường Bạch Thương ưng tỏ vẻ quan tâm:

- Ta có nghe nói hình như Giang Nam Tài Nữ trúng phải Bách Độc chưởng của Miêu Cương Song Quái, vậy thì đúng rồi ỉ!

Giáo chủ phu nhân nói:

- Thực ra thì Giang Nam Tài Nữ nay đã lành...

Trường Bạch Thương ưng ngắt lời:

- Bách Độc chưởng của Miêu Cương Song Quái không ai giải được, nay chúng đã chết, ai cứu Giang Nam Tài Nữ được chứ?

- Chính là Ngân Y Thần Long đã tổ diệu thủ thần y...

Trường Bạch Thương ưng trở mắt nhìn thê tử hỏi:

- Thật vậy sao? Tiểu tử đó còn tinh thông cả y thuật nữa?

- Không sai! Chẳng những âu Dương thiếu hiệp chữa lành Bách Độc chưởng mà còn chữa trị cho Gia Cát Minh Châu, tôn nữ Lão Long Thần Gia Cát tổng trại chủ khỏi Tam âm Tuyệt Mạch...

Trường Bạch Thương ưng nhíu mày nói:

- Ta không tin! Ta nghe nói rằng Tam âm Tuyệt Mạch là một trong những triệu chứng nan y, nếu nhẹ thì khí huyết không điều hòa, nặng thì phải nằm liệt giường cho đến chết, không thuốc thang gì chữa được. âu Dương tiểu tử chẳng qua là một thiếu niên còn trẻ, làm sao có bản lĩnh cao cường như thế được?

Giáo chủ phu nhân cười nói:

- Thế mới gọi là tài ba xuất chúng! Nếu không thì làm sao nữ nhi của chúng ta mê như điều đổ được? Lão gia cú nghĩ xem, âm Dương Thần Quân đã ngoài trăm tuổi, công lực khổ luyện tám chín chục năm, có thể nói là cao thủ tuyệt đỉnh vô lâm. âm Dương Đại Pháp của hắn không ai đương cự nổi, thế mà chết dưới chưởng Ngân Y Thần Long, nên giải thích thế nào?

Địa Sát giáo chủ trầm ngâm không nói.

Giáo chủ phu nhân nói tiếp:

- Đó là sự thực, vì chúng ta đều nghe nói Gia Cát Minh Châu mắc chứng bệnh này. Quân nhi nói chính Gia Cát cô nương kể rằng chưởng môn nhân phái Hằng Sơn ỉ nh Tâm sư thái là biểu muội của gia gia mình Gia Cát tổng trại chủ chỉ tìm ra căn bệnh nhưng không sao trị được, tổng trại chủ mời hàng trăm danh sư khắp thiên hạ mà đành thúc thủ bó tay, thế mà Ngân Y Thần Long lại chữa lành...

Lặng đi một lúc, Trường Bạch Thương ưng chợt nói:

- Hoàng Sơn Tiên ông và Lão Long Thần cùng bối phận với sư phụ, lại giao tình rất đậm với lão nhân gia mà chịu gả tôn nữ duy nhất của mình cho Ngân Y Thần Long thì nữ nhi của ta lấy hắn cũng không mất đi thân phận...

Giáo chủ phu nhân nghe vậy thì mừng rơn nói:

- Thế mới phải chứ! Nếu vậy thiếp sẽ bảo âu Dương Thiên Long tới đây cho lão gia thấy mặt, sau đó sẽ quyết định, thế nào?

Trường Bạch Thương ưng thấy dù hai mẹ con nói thế nào cũng dành quyền quyết định cho mình, cười kha kha nói:

- Được! Được! Phu nhân nói vậy thì ta yên tâm rồi!

Giáo chủ phu nhân trêu mếu nhìn trượng phu rồi từ biệt trở về phòng.

Vùng giáp giới Tề Lỗ có một vùng thảo nguyên bao la rộng lớn, ba mặt tiếp giáp với rừng.

Đầu thảo nguyên, nơi tiếp giáp của ba ngọn núi có một doanh trại lớn với mấy ngôi lầu và hàng chục căn nhà rộng mái bằng, cùng nhà kho, chuồng ngựa san sát.

Hôm ấy đoàn xa mã của Long Phụng Môn từ thảo nguyên ngược vào doanh trại.

sau cánh cổng mở rộng thấy hàng trăm người chạy đi chạy lại vẻ rất bận, giống như đang có một lễ hội gì.

Ngoài cổng trại có hai trăm tên võ sĩ lưng đeo binh khí, đứng dàn hai bên thành hai hàng tề chỉnh.

Trước hai hàng võ sĩ là hai hàng tiểu đầu mục, tiếp đến là năm lão nhân chừng năm sáu mươi tuổi, trong đó có một người mặt vuông chữ điền, râu đen dài giống như râu Quan Công, tầm vóc cao lớn, dáng rất uy mãnh.

Đoàn xa mã dừng lại, lão nhân cao lớn để râu Quan Công bỗng cười kha kha nói:

- Được phu thê Ngân Y Thần Long nhận lời đến thăm Đông Phương lệnh đường, lão phu Mỹ Nhiệm Công Quan Hưng Tông rất lấy làm vinh hạnh! Tệ giáo chủ đã ra lệnh cho lão phu mời phu thê âu Dương thiếu hiệp về trại long trọng đón tiếp, nếu có gì sơ sót, xin các vị mở lượng hải hà.

Thiên Long không đi xe kiệu mà cưỡi Bạch Long, phi ngựa lên trước Tam Long Sứ, nhảy xuống nhưng chưa nói gì.

Tiếp đến Võ Lâm Tam Phụng xuống xe tiến đến đứng hai bên trưởng phu.

Thiên Long chờ ba vị thê tử đến mới ôm quyền đáp:

- Phu thê tại hạ chỉ là hàng hậu sinh, văn bối đâu dám hy vọng Quan tiền bối thân chinh nghênh đón? Thấy thế này bọn văn bối áy náy vạn phần. Vì dọc đường chậm trễ bắt tiền bối và các vị chờ lâu, xin được bỏ quá cho!

Mỹ Nhiệm Công chấp tay cười đáp:

- Khéo nói! Khéo nói! Nay mới gặp âu Dương thiếu hiệp và ba vị phu nhân, Quan mỗ mới thấy quả là danh bất hư truyền, bốn vị đều là long phụng chốn trần gian!

Rồi chỉ tay vào cổng:

- Nào! Mời hiền phu thê và chư vị vào trại đi!

Thiên Sơn Tử Phụng lên tiếng:

- Sự quan tâm của tiền bối làm phu thê chúng tôi hổ thẹn, không biết cảm tạ bằng cách nào đây!

Mỹ Nhiệm Công Quan Hưng Tông cười ha ha nói:

- Phu nhân khách khí quá! Lão phu...

Vừa lúc ấy, một thiếu nữ xinh đẹp như tiên bạn hồng y từ trong trại lướt ra, bổ tới ba vị phu nhân nói:

- Ba vị tỷ tỷ! Tiểu muội nhớ ba vị quá!

Người đó không ai khác, chính là thiên kim ái nữ của Địa Sát giáo chủ, tổng tuần sát Hồng Y La Sát Hoàng Phủ Tuệ Quân.

Thiên sơn Tử Phụng, Hắc Yến Tử, Gia Cát Minh Châu xem ra cũng rất nhớ, ủa đến dang tay ôm lấy Tuệ Quân nói cười tíu tít Hoàng Phủ Tuệ Quân má hồng ửng đỏ, miệng cười tươi như hoa nói:

- Tiểu muội vui quá! Thế là ba vị tỷ tỷ cũng đã đến, thế là tốt rồi...

Chợt kêu lên:

- Tiểu muội đoán quá! Thế nào? Các vị khỏe cả chứ?

Gia Cát Minh Châu cười nói:

- Đương nhiên là khỏe rồi!

Hắc Yến Tử mở lời trêu chọc:

- Hỏi chúng ta làm gì? Điều muội quan tâm là người khác kia! Nói nhớ chúng ta chỉ là hư tình giả ý thôi!

Hoàng Phủ Tuệ Quân biết nhị thư trêu mình, đỏ mặt ngượng nghịu, lườm nàng một cái nói:

- Thanh tỷ thật xấu! Biết thế này muội không tới đâu!

Tuy nói vậy nhưng cũng tránh ra một bước, nhìn Thiên Long nói:

- Long ca...

Thật ra sau khi từ biệt, Thiên Long cũng rất xao xuyến nhớ nhung vị "Quân đế này, bước lại gần cười nói:

- Quân... muội!

Chàng lấy lại vẻ tự nhiên hỏi:

- Lệnh tôn và lệnh đường mời ngu huynh đến đây, chẳng hay có chuyện gì, muội có biết không?

Vừa nghe hỏi câu ấy, Hoàng Phủ Tuệ Quân bỗng đỏ mặt, giẫm chân mấy cái rồi bất ngờ chạy vào trại.

Thiên Long ngỡ ngác nhìn theo, không biết xảy ra chuyện gì?

Lúc đó phu thê Địa Sát giáo chủ ngồi trên một gian lầu nhìn ra cổng trại, thấy bốn tỷ muội tíu tít như thế trong lòng rất cao hứng nhìn nhau cười.

Địa Sát giáo chủ nhìn thê tử nói:

- Nào phu nhân! Chúng ta xuống sảnh đường thôi!

Khách nhân được Mỹ Nhiệm Công Quan Hưng Tông mời vào Trung Nghĩa Đường.

Đó là một sảnh đường rất lớn, tuy không sang trọng lắm nhưng rất tiện nghi.

Lúc Thiên Long và ba vị phu nhân bước vào thì đã có mười mấy lão nhân ngồi trên ghế chủ tọa, chính giữa là một lão tráng sĩ ngoài sáu mươi tuổi mình bắp thịt, râu hùm hàm én, đôi mắt hữu thần, trông rất oai phong.

Bên cạnh cầm bào lão nhân là một phụ nhân chừng dưới năm mươi tuổi, tươi cười nhìn khách.

Thiên Long và ba vị phu nhân vừa nhìn đã đoán ra ngay hai người chính giữa là phu thê Địa Sát giáo chủ, liền bước lên cúi mình chấp tay lạy một lạy nói:

- Vãn bối âu Dương Thiên Long và ba vị tiện thê bái kiến giáo chủ và phu nhân. Chúc hai vị tiền bối an khang!

Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng còn quan sát bốn khách nhân mà chưa nói gì.

Đang nghiêm nghị quan sát khách nhân, đột nhiên lão ta phá lên cười một tràng làm cho cả tòa Trung Nghĩa Đường rung lên.

Địa Sát giáo chủ bất ngờ cất tràng cười làm những khách nhân ngỡ ngác mà ngay cả mười mấy lão nhân đồng tọa cũng hết sức ngạc nhiên không hiểu vì sao giáo chủ lại phá lên cười một cách khoái trá như thế?

Hồi lâu, Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng mới dứt tràng cười, gật đầu nói:

- Được lắm! Tốt lắm! Tiểu tử ngươi quả là xứng đáng với hoài vọng của lão phu!

Tới đó chợt quay sang giáo chủ phu nhân nói:

- Bà nó! Ta không phản đối nữa. Những việc khác giao cả cho bà đấy!

Không chờ thê tử trả lời, lão lại nhìn Thiên Long nói một mạch:

- Hô hô! Thiếu niên nhân! Ngươi làm ta vừa ý, xứng với ái nữ chúng ta. Nào các nam nữ thanh niên! Uống rượu đi!

Uống được cả chứ?

Giáo chủ phu nhân liếc xéo mắt nhìn trượng phu, thấp giọng nói:

- Lão quý! Có chủ nhân nào mà gàn dở như thế? Một mình nói hết phần người ta mà lại chẳng ra ngô khoai gì cả!

Nếu ông lại nói năng lung tung như thế, tôi không cho uống rượu đâu!

Trường Bạch Thương ưng dấu dùi:

- Thôi vậy! Ta đã nói mọi việc giao cho bà xử lý rồi! Bây giờ ta không nói nữa, chỉ uống rượu thôi!

Phu thê nghe hai vị tiền bối cự nhau, trong bụng cười thầm mà không dám lộ ra.

Họ biết phu thê giáo chủ đang vui, và chính họ cũng thấy lòng hứng khởi và tự tin hơn.

Đột nhiên giáo chủ phu nhân lấy ra một vật, phát tay. Chỉ thấy một ánh chớp xanh bay thẳng tới Thiên Sơn Tử Phụng!

Không biết đó là vật gì nhưng bay với tốc độ rất nhanh.

Mọi người chẳng ai hiểu ra nguyên do thế nào, cùng kinh hãi “ồ!” lên một tiếng.

Bởi vì cho dù vật gì nhưng được bắn đi với tốc độ kinh nhân như thế đều có thể đả thương người.

Vừa rồi giáo chủ phu nhân tỏ ra vui vẻ chiêu khách như thế, bây giờ đột nhiên lại xuất thủ ám toán, ai chẳng ngạc nhiên?

Không ngờ vật kia bay tới cách Thiên Sơn Tử Phụng chừng một thước thì dừng lại, sau đó bay trở lại tay giáo chủ phu nhân.

Mọi người lại càng sửng sốt.

Điều đó chứng tỏ giáo chủ phu nhân không có ý xuất thủ đả thương khách, đó là điều không đáng ngạc nhiên, mà sửng sốt vì công lực của vị phu nhân quả là phi thường!

Vật bắn đi với tốc độ nhanh như thế, sau lại nhanh chóng thu công để vật dừng lại, trong giang hồ xưa nay mấy ai luyện tới công phu cách không thu phát tùy tâm?

Thiên Sơn Tử Phụng vừa thoáng nhìn qua đã biết đó là vật gì, ngậy người sửng sốt kinh dị kêu lên:

- Thì ra... thì ra...

Chưa nói xong đã chạy vòng qua bàn bồng tới giáo chủ phu nhân nói:

- Thì ra là đại nương?

Giáo chủ phu nhân cười đáp:

- Hài tử! Hãy thứ lỗi cho ta!

Thiên Sơn Tử Phụng dẫu môi nói:

- Phu nhân thử lòng bọn vãn bối...

Nguyên vật mà giáo chủ phu nhân ném tới cho Thiên Sơn Tử Phụng chính là túi tiền nhỏ mà mấy hôm trước nàng đã tặng cho lão nương khốn khổ ở Lý gia thôn cùng đi với vị đại tẩu suýt bị bốn tên cường đạo hãm hại, được Trần Long Sứ cứu rồi cho đi nhờ xe đến trấn.

Hôm đó Thiên Sơn Tử Phụng cảm thương nỗi bất hạnh của “hai mẹ con dâu” lúc từ biệt còn tặng cho lão nương một túi tiền.

Bây giờ mới biết đó chỉ là màn kịch mà giáo chủ phu nhân bày ra để thử lòng họ!

Giáo chủ phu nhân mở chiếc túi nhỏ lấy ra một viên minh châu cười nói:

- Hài tử tốt bụng! Không phải là đại nương có ý lừa dối các người đâu. Ta bắt buộc dĩ phải bày ra chuyện đó chỉ vì Tuệ Quân thôi. sau khi về rồi, đại nương vẫn nhớ hoài đến mấy hài tử tốt bụng các người nữa...

Hắc Yến Tử và Gia Cát Minh Châu bấy giờ mới hiểu ra, cười nói:

- Nhất định phu nhân rất yêu quý Quân muội mới vất vả như thế. Nhưng Quân muội rất hợp với tỷ muội văn bối, phu nhân có thể yên tâm!

Giáo chủ phu nhân cười đáp:

- Tuệ Quân được bầu bạn với ba vị tốt như thế, đương nhiên là đại nương yên tâm rồi! Thực ra nếu không bị cha nó...

Địa Sát giáo chủ vội xua tay nói:

- Thôi thôi! Bà nó đừng trách ta nữa! Bây giờ mọi sự êm đẹp cả, thế là được rồi! Chuyện cũ nhắc làm gì?

Giáo chủ phu nhân trừng mắt hỏi:

- Thôi được, tôi không nhắc tới nữa! Nhưng ông có phải là đại trưởng phu không?

Địa Sát giáo chủ ngơ ngác nói:

- Đương nhiên! Sao bà lại hỏi thế?

- Để tôi biết vừa rồi ông tuyên bố rằng mọi việc do tôi định đoạt, câu đó có giá trị hay không?

Địa Sát giáo chủ cười hô hô nói:

- Đương nhiên có giá trị! Ta giao cho bà nó toàn quyền, nhưng chỉ việc của Quân nhi thôi!

Giáo chủ phu nhân “hừ” một tiếng nói:

- Vậy xưa nay trong sự vụ của bốn giáo, ngoài một vài câu góp ý, tôi có tham dự vào bao giờ đâu?

Địa Sát giáo chủ gật đầu:

- Đúng, đúng! Ta thừa nhận!

Giáo chủ phu nhân nhìn Thiên Long, mặt bà ta trở lại hiền từ nói:

- Thiên Long! Bây giờ ta làm chủ việc của các con, hài nhi có ý kiến gì không?

Thiên Long chưa kịp trả lời thì Thiên Sơn Tử Phụng đã nói:

- Đại nương cứ yên tâm đi! Mọi việc sẽ do lão nhân gia làm chủ, chàng sẽ không có ý kiến gì đâu!

Tới đó đưa mắt ra hiệu cho trưởng phu.

Ba vị phu nhân đã thuyết phục chàng về chuyện hôn sự với Hoàng Phủ Tuệ Quân rất nhiều. Thực ra trong thâm tâm chàng cũng đồng tình, nhưng chưa tuyên bố thẳng ra.

Nay bị dồn vào tình cảnh này thì không biết làm sao được nữa, chỉ biết ấp úng nói:

- Việc này... lão nhân gia... văn bối... không có... ý kiến gì!

Càng nói, mặt càng đỏ như gấc chín.

Chủ nhân trong Trung Nghĩa Đường thấy dáng vẻ chàng như vậy thì không nhịn được cười.

Mấy vị lão nhân không ngờ Ngân Y Thần Long uy chấn thiên hạ, tiêu diệt đại tà phái bạch nhất võ lâm Thiên Ma giáo, giết chết tên đại ma đầu âm Dương Thần Quân, quần ma nghe danh đã kinh hồn bạt vía mà còn lúng túng ngượng nghịu như một hài tử, ai chẳng bất ngờ?

Gió thu hắt hắt, lá vàng uốn lượn, cảnh sắc thật gợi tình!

Ngay từ sớm, hầu khắp các quan đạo ở vùng lưỡng ngạn Đại Hà đồn vang tiếng vó ngựa làm bụi đường bốc lên cuộn cuộn làm khuấy động quang cảnh êm ả của mùa thu.

Đó là những khinh kỵ của Địa Sát giáo truyền đi các nơi, các môn phái trên khắp giang hồ tấm thiệp hồng, báo rằng vào ngày rằm tháng tám, Ngân Y Thần Long ấu Dương công tử sẽ kết duyên với thiên kim ái nữ của Địa Sát giáo chủ Hồng Y La Sát Hoàng Phủ Tuệ Quân!

Tin tức này nhanh chóng làm chấn động giang hồ, chẳng khác gì việc Ngân Y Thần Long và Vô Lâm Tam Phụng tiêu diệt Thiên Ma giáo.

Lại những tiếng xôn xao:

- Ngân Y Thần Long tiêu diệt một tà phái, bây giờ lại kết thân với một tà phái khác, như vậy là có ý gì?
- Rốc cuộc hẳn là nhân vật thể nào?
- Chỉ e cũng là một kẻ cạy tài, gây thế lực để mưu đồ bá chủ võ lâm mà thôi!
- Rất có khả năng! Cho đến nay không ai biết lai lịch hẳn thể nào? Quả là một nhân vật rất đáng ngờ!

Lại có người phản kháng:

- Ngân Y Thần Long đã kết duyên với đệ tử của Thiên Sơn Thánh Mẫu và chương môn nhân phái Côn Lôn Kim Kiếm Thần Tiên, làm sao lại có thể là nhân vật hắc đạo được?
- Còn vị tôn nữ của lão tổng trại chủ Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại Lão Long Thần thì sao?
- Tổng trại chủ tuy không phải danh môn chánh phái nhưng dứt khoát không phải là tà phái. Ngay cả Địa Sát giáo cũng thế. Tuy ngày xưa Trường Bạch Thương ưng tập hợp tất cả các băng đảng cường đạo lục lâm, nhưng nhiều năm qua bản chất đã biến đổi, hoàn toàn khác với Thiên Ma giáo. Có nghe các phái trong giang hồ oán thán gì về Địa Sát giáo đâu?

Các lệnh đà, phân đà của Địa Sát giáo như sôi lên. Hàng ngàn tấm thiệp không ngừng được chuyển đi các ngã.

Không những các môn phái, bang hội, trang bảo mà ngay đến các hào phú, phủ quan, các nhân vật cao nhân ẩn sĩ, từ các trại chủ lục lâm đến những bậc anh hùng nghĩa hiệp đều nhận được thiệp mời.

Tuy vậy không phải tất cả những ai muốn đến dự đều nhận được thiệp mời.

Thế là có rất nhiều người không có thiệp cũng đến tổng đà Địa Sát giáo, để tham dự vào cuộc vui là phụ, để giải đáp cho những nghi vấn qua lời bàn tán khắp võ lâm là chính.

Bởi vì mọi người tin rằng cuộc kết hôn này sẽ diễn ra một sự kiện vô cùng trọng đại, thậm chí sẽ là một cuộc tàn sát đẫm máu giữa hai phái chính tà.

Kết quả sẽ thế nào?

Rõ ràng Địa Sát giáo là tà đạo, ngày xưa Trường Bạch Thương ưng Hoàng Phủ Hùng là một lãnh tụ lục lâm, cho đến bây giờ y không phủ nhận mình không phải là người chính phái.

Ngoài Địa Sát giáo còn có nhân vật rất đáng sợ khác là Trường Bạch Lão Quái, sư phụ đồng thời là nhạc phụ của Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng Hoàng Phủ Hùng.

Nhưng lực lượng chính phái không phải là ít, và nhất định chuyến này người tới tổng đà Địa Sát giáo không chỉ vài trăm người hạn chế trong số thiệp mời.

Bạch đạo cũng có nhiều nhân vật lừng danh như Hoàng Sơn Tiên ông, Thiên Sơn Thánh Mẫu...

Ngân Y Thần Long có tới bốn năm vị thê tử, như vậy chàng coi Thiên Sơn Thánh Mẫu là sư phụ, Hoàng Sơn Tiên ông và Trường Bạch Lão Quái đều là nhạc công công, nếu cuộc huyết chiến diễn ra thì chàng sẽ đứng về phía nào?

Thái Sơn hùng vĩ cũng thuộc địa phận Tề Lỗ khi xưa, được coi là đứng đầu các ngọn núi.

Trên một sườn đồi bằng phẳng, mặt trông ra bình nguyên bao la, lưng dựa vào đỉnh núi hùng vĩ kiến dựng một sơn trại rất lớn có tới bảy tám ngôi lầu và hàng chục gian nhà mái bằng lớn.

Trời còn chưa tối, trên các mái lầu, ngọn cây đã có hàng trăm ngọn đèn lồng được thắp lên sáng trưng, trong khu vực đại trại người vào ra tấp nập như một tổ kiến khổng lồ.

Hàng mấy nghìn người đổ xô về đây, không cần biết có thiệp hay không đều được mời vào bàn tiệc.

Trong Trung Nghĩa Đường thênh thang đã có hàng nghìn nhân sĩ võ lâm đến chúc mừng.

Tiếng chúc tụng, tiếng chào hỏi trò chuyện của bằng hữu lâu ngày gặp nhau, râm ran như chợ vỡ.

Người đông đến nỗi mặc dù ở Trung Nghĩa Đường có tới tám mươi bàn tiệc nhưng chỉ có các vị chương môn nhân, những nhân vật cao nhân tiên bối, người đứng đầu các môn phái, trang bảo, những vị khách đặc biệt của chủ nhân mới được mời vào đó, số còn lại được xếp ngồi ở bốn trăm bàn tiệc xếp chặt cả quảng trường tiền viện.

Chỉ có phu thê Địa Sát giáo chủ với một số ít nhân vật cao cấp nhất trong Địa Sát giáo ở lại trong Trung Nghĩa Đường tiếp khách, còn các bàn ở quảng trường tiền viện do các lệnh chủ, đà chủ các phân đà bồi tiếp.

Trước giờ hôn lễ, phu thê Địa Sát giáo chủ mặt tươi rói như hoa, tay bưng chén đi dọc các bàn nhận lời chúc tụng.

Trong Trung Nghĩa Đường hầu như đủ mặt các nhân vật lừng danh thiên hạ võ lâm:

Đầu tiên phải kể đến là nhạc phụ đồng thời cũng là sư phụ của Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Lão Quái.

Tiếp đến là chương môn nhân phái Võ Dương Thiên Nguyên đạo trưởng và sư đệ Thiên Tâm đạo trưởng.

Phương trượng Thiếu Lâm tự Trí Quang đại sư cùng hai vị tôn giả Hàng Long, Phục Hổ.

Chương môn phái Thái Sơn Tề Lỗ đại hiệp Hứa Hạo Thiên.

Chương môn phái Lao Sơn Minh Trí đạo trưởng.

Am chủ Hằng Sơn am Tĩnh Tâm sư thái và hai vị sư muội Tĩnh Chính, Tĩnh Thủy sư thái.

Tổng trại chủ Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại Lão Long Thần Gia Cát Báo và nhị trại chủ Phiên Giang Long Quách Sơn Hùng.

Chương môn Thanh Thành sơn Phi Vân đạo trưởng và tục gia sư đệ Thái Bạch Kiếm Triệu Thành Vũ.

Chương môn nhân phái Thiên Sơn là Thiên Sơn Thánh Mẫu cùng với một trong bốn vị nữ đồ đệ Lam Như Hương, cũng là tiểu sư muội của Thiên Sơn Tử Phụng Trần Văn Phụng.

Chương môn phái Côn Lôn Kim Kiếm Thần Tiên Từ Đức Công.

Bang chủ Hồng Hải bang Ky Hình Khách, đứng sau lưng lão còn có hai hán tử rất uy mãnh mà trong giang hồ rất nhiều người biết uy danh Đông Hải Song Vệ.

Bang chủ Hồng Hải bang Nộ Sa cùng ba vị thiếu niên tầm vóc trung đẳng Quỳnh Châu Tam Anh.

Trại chủ Đại Biệt sơn trại Hào Thiên Lang.

Năm vị trại chủ Thái Hành sơn trại Thái Hành Ngũ Hổ.

Nhị trại chủ Phục Trung sơn trại Tàn Sư.

Ngoài ra còn có các nhân vật giang hồ như Thần Châu Nhất Hạc, Vũ Lăng Sơn Nhân, Thiên Mục Thượng Nhân, Tương Thủy Tiên Tử, Mang Tà, Ba Quái, Nam Dương Thần Bà, Nam Cương Tán Nhân, Hắc Tử Nhất Tà...

Chủ khách còn đang chuyện trò chờ đến giờ chính thức cử hôn, chợt nghe từ chín từng không một tiếng hạc ngân sang sảng.

Quần hùng đang kinh ngạc chưa hiểu chuyện gì thì tổng trại chủ Lão Long Thần cười hô hô nói:

- Hô hô! Thì ra là Lão hạc cũng đến! Nào Trường Bạch Lão Quái! Chúng ta ra đón hán đi!

Trường Bạch Lão Quái nghe nói đứng lên, cùng Lão Long Thần nói vài lời cáo lỗi khách nhân rồi ra khỏi Trung Nghĩa Đường.

Phu thê Địa Sát giáo chủ cũng đi theo.

Trong sảnh còn có không ít khách nhân ra cửa chờ đón.

Lúc đó mấy nghìn khách nhân ngồi ở các dãy bàn giữa quảng trường tiền sảnh ngược đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa tầng trời có bốn con hạc rất lớn đang từ từ hạ xuống.

Tiếng xì xầm vang lên:

- ô! Đại Hạc của Bách Phụng cung!

- Vị cưỡi con hạc đầu tóc trắng như ngân, tựa hồ Hoàng Sơn Tiên ông cũng đến hay sao?

- Đúng là vị tiền bối đó rồi!

- Lại còn có cả cung chủ Bách Phụng cung Giang Nam Tài Nữ nữa! Không ngờ Bách Phụng cung với Địa Sát giáo lại thâm tình đến thế!

Bốn con hạc bay thấp dần, cánh rộng tới ba bốn trượng làm gió thổi ào ào, làm y phục khách nhân bay phơ phất.

Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng chợt cao giọng nói:

- Các vị quý khách! Xin hãy nhường một khoảng trống làm bãi đỗ!

Khách nhân đều là người trong giang hồ, hành động mau lẹ, chỉ chốc lát đã dịch bàn chuyển ghế tạo thành một khoảng trống chừng hai mươi trượng làm bãi đáp cho bảy hạc.

Bốn con hạc đáp ngay xuống quảng trường vừa được tạo ra. Từ trên lưng hạc nhảy xuống sáu người.

Đầu tiên là một lão nhân tóc bạc như mây, râu trắng như cước dài tới bụng ước chừng tám chín mươi tuổi nhưng da mặt hồng nhuận như tiên đồng, dáng tiên phong đạo cốt, tại tọa ai cũng biết đó là Hoàng Sơn Tiên ông.

Tiếp theo là một thiếu phụ quý phái, nét mặt hiền từ, đó là cung chủ Bách Phụng cung Giang Nam Tài Nữ.

Sau nữa đến một hoàng y cô nương chừng mười chín đôi mươi, ngọc cốt băng cơ, đào tơ liễu yếu, dung nhan tuyệt mỹ nhưng trong đôi mắt thoáng nét u sầu.

Đó là Hoàng Sơn Phi Phụng Đoàn Uyển Ngọc.

Kế đến là một nữ lang cao lớn như một nam nhân nhưng khuôn mặt thùy mị, chừng hăm lăm hăm sáu tuổi, cũng bận hoàng y.

Cuối cùng là hai nữ kiếm sĩ trẻ tuổi.

Lão Long Thần và Trường Bạch Lão Quái bước lên nghênh đón Hoàng Sơn Tiên ông, tươi cười nói:

- Lão hạc! Thời gian thấm thoát thoi đưa! Mới đó mà chúng ta đã mười mấy năm không gặp, nhờ ngày vui của tôn nhi mới được gặp nhau...

- Nào! Chúng ta vào sảnh nói chuyện!

Hoàng Sơn Tiên ông cười đáp:

- Lão chạch! Ta và các người không gặp, nhưng vừa rồi ta không kịp về dự hôn lễ tôn nữ người, lão quái có đến dự mà! Các người thành ra bây giờ là thông gia... Lão hạc ta có chuyện này muốn thương lượng với các người đây!

Lão Long Thần và Trường Bạch Lão Quái nghe lão hữu nói thế thì ngạc nhiên nhìn nhau.

Trường Bạch Lão Quái hỏi:

- Lão hạc! Chúng ta giao tình với nhau đã có sáu mươi năm, chuyện gì mà chẳng nói được chứ? Nào đi! Tới phòng khách của ta nói chuyện!

Tới đó quay lại bảo giáo chủ phu nhân:

-Này! Quyên nhi! Người hãy tiếp đãi mẹ con sư muội người cho cẩn thận! Cha cùng hai vị tiền bối có việc nói với nhau một lát.

Giáo chủ phụ nhân đang tay bắt mặt mừng chào đón Bách Phụng cung chủ, nghe phụ thân nói thế, cười đáp:

- Cha cứ yên tâm. Hai nữ và đại muội đã mấy năm không gặp, có rất nhiều chuyện để nói đây!

Chỉ nghe Hoàng Sơn Tiên ông khê giọng nói vào tai Trường Bạch Lão Quái mấy câu, lão này gật đầu nhìn Địa Sát giáo chủ bảo:

- Đồ nhi! Người tạm thời cáo lỗi với quý khách vào đây chừng nửa khắc rồi trở lại tiếp tục!

Địa Sát giáo chủ hơi ngạc nhiên nhìn sư phụ, nhưng rồi cũng làm theo.

Quần hùng không biết có chuyện gì trong ngày trọng lễ này, sự xuất hiện của Hoàng Sơn Tiên ông làm cho cả Trường Bạch Lão Quái và Địa sát giáo chủ đều bỏ đi một cách bí ẩn như thế?

Nhưng căn cứ vào sắc mặt của Hoàng Sơn Tiên ông và Trường Bạch Lão Quái không có gì khác thường, mọi người cũng không bận tâm nhiều.

Lúc này trong quần hùng có rất nhiều người vẫn còn lo lắng cho định cục của võ lâm qua cuộc thịnh hội hôm nay.

Thấy đại diện của hai phái chính tà thân thiết nhau như thế, ngay cả thái độ của Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng cũng rất cao hứng không chút gì giả tạo, lúc đó mới yên tâm.

Phần lớn là bằng hữu hoặc người quen biết lâu ngày mới được gặp nhau, tâm tình thoải mái vô ưu, liền cùng nhau cất chén, chuyện trò sôi nổi hẳn lên.

Không lâu sau, Địa Sát giáo chủ đến nói gì với giáo chủ phụ nhân, Bách Phụng cung chủ, Thiên Sơn Tử Phụng, Kim Kiếm Thần Tiên.

Chỉ thấy những người này gật đầu, mặt càng tươi tỉnh hơn.

Giờ lành đã tới.

Trong sảnh ngoài sảnh, khách nhân im lặng lắng nghe.

Một điều thú vị bất ngờ là Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng tuyên bố hôm nay có tới hai vị tân nương, một là thiên kim ái nữ của Địa Sát giáo chủ Hoàng Phủ Hùng Tuệ Quân cô nương, một là thiếu chủ Hoàng Sơn Bách Phụng cung Đoàn Uyển Ngọc cô nương, hai người cùng hợp hôn với Ngân Y Thần Long âu Dương Thiên Long!

Sau một lúc ngơ ngác, tiếng hoan hô nổi lên như sấm.

Như thế tức là điều làm cho mọi người lo lắng nhất sẽ không xảy ra.

Trước đây, ai cũng cho rằng trong hôn lễ sẽ xảy ra một cuộc chiến quy mô và thảm khốc giữa hai phái chính tà.

Nào ngờ bây giờ kết quả lại hoàn toàn trái ngược.

Thiên Ma giáo đã bị tiêu diệt, nay môn phái lớn nhất trong hắc đạo là Địa Sát giáo cũng đã thiết lập mối quan hệ hòa hảo với bạch đạo giang hồ thì nhất định từ nay võ lâm sẽ được sống trong cảnh thái bình.

Tiếng chúc tụng râm ran, tiếng nói cười huyền não rợn được tiếp thêm liên tục, mọi người đều tỏ ra hả hê.

Mấy chục năm trên giang hồ, chưa bao giờ người trong võ lâm có cuộc đại hỉ như thế.

Vừa qua giờ hội, đến lúc phu thê xuất phòng tạ khách.

Chỉ thấy tân lang mình bận ngân y, đầu chít khăn hoa, tay cầm Ngọc Cốt Chiếu Phiến, lưng đeo Thần Long Kiếm, mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao, cùng đi với năm vị phụ nhân mặc Thiên Tầm Y ngũ sắc, đều mỹ lệ tuyệt trần, đến từng bàn tạ khách.

Thiên Sơn Tử Phụng Trần Vân Phụng lớn tuổi nhất được tôn làm đại tỷ, bạn Thiên Tầm Y tử sắc.

Kế đến là Hắc Yến Tử Triệu Thanh Thanh là nhị tỷ, mặc hắc y, đổi thành Côn Lôn Hắc Phụng.

Tiếp theo là Hồng Y La Sát được đổi thành Địa Sát Hồng Phụng, mười chín tuổi, xưng là tam tử, tới Hoàng Sơn Phi Phụng Đoàn Uyển Ngọc mười tám tuổi, cuối cùng là Gia Cát Minh Châu mới mười bảy tuổi là ngũ muội, hiệu xưng Động Đình Thanh Phụng.

Phu thê tạ khách trong tiếng hoan hô như sấm dậy.

Từ đó danh hiệu Nhất Long Ngũ Phụng truyền ra giang hồ.

Đại yến diễn ra suốt ba ngày.

Trong tân khách, không ít nam nữ thanh thiếu niên, với lòng ngưỡng mộ Nhất Long Ngũ Phụng, đã nô nức xin gia nhập Long Phụng Môn.

Sau khi thương lượng, vì chưa có nơi ở cố định nên chỉ giao cho tổng quản Kim Cương Thần Tiên Nhị tuyển chọn hai mươi người bổ sung vào Long Sứ.

Được sự cho phép của Bách Phụng cung chủ, Tĩnh Cô và hai nữ kiếm sĩ ở lại với tiểu thư, tuyển chọn thêm ba người gọi là Thanh Phụng Sứ.

Ngoài ra Thiên Long và năm vị phu nhân thống nhất để Tĩnh Cô tuyển chọn thêm trong những nữ hiệp xin gia nhập Long Phụng Môn bổ sung vào Phụng Sứ cho đủ hai mươi lăm người gồm Tử Phụng Sứ, Hắc Phụng Sứ, Hồng Phụng Sứ do chính Tĩnh Cô chỉ huy.

Nhân dịp này, Thiên Long bàn với Đoàn Uyển Ngọc thực hiện kế hoạch trước đây, xin mấy đôi hạc để mang đến thanh toán số rần ở Long Phụng Cốc.

Bách Phụng cung chủ vui vẻ đồng ý.

Thế là Tĩnh Cô cùng mười Phụng Sứ trong đó có hai kiếm sĩ của Bách Phụng cung cùng Hoàng Sơn Tiên ông, Giang Nam Tài Nữ hồi cung thi hành nhiệm vụ này, tiện thể từ biệt đồng môn mà theo tiểu thư gia nhập Long Phụng Môn.

Chờ khi Tĩnh Cô và thủ hạ mang hạc đến, Thiên Long và các thê tử mới từ biệt Địa Sát giáo chủ và phu nhân cùng môn nhân vừa được tuyển chọn cả thảy trên năm mươi người trở về Long Phụng Biệt Cung.

Địa Sát giáo chủ tặng cho mấy phu thê năm chiếc song mã để làm phương tiện đi đường.

Ba ngày sau, đoàn xa mã về đến Long Phụng Cốc.

Đây là sào huyệt cũ của âm Dương Thần Quân nên rất ẩn mật, tiện lợi cho việc luyện công.

Nhưng so với trước đây thì nhân số tăng thêm gấp bội nên phải mất một thời gian mở mang thêm phòng thất, số Long Sứ dựng trại ngay trong thạch cốc nhỏ trước động phủ làm nơi ở.

Thiên Long và năm vị phu nhân cũng như Tiên Nhị muốn dùng nơi này làm bản doanh lâu dài cho Long Phụng Môn nên rất chú ý thanh lý tử cốc bí mật sau động phủ.

Bách Phụng cung chủ tặng tới năm đôi hạc, Tĩnh Cô và Đoàn Uyển Ngọc chỉ huy chúng cho thanh lý lũ rần trong tử Mộ khác, Thiên Long và năm vị phu nhân cùng Kim Cương Thần Tiên Nhị dốc sức truyền thụ võ nghệ cho số môn nhân đệ tử mới gia nhập.

Những người này được tuyển chọn trong số hàng trăm cao thủ nên đều có võ công thuộc hàng nhất, nhị lưu, vì thế việc luyện võ nghệ rất thuận lợi.

Sau mười ngày phân loại, Thiên Long sắp xếp lại tổ chức và phương thức luyện công.

Mười bốn người có võ công cao nhất được kết hợp luyện Cần Khôn Thần Công và Long Phụng Kiếm Pháp với Long Phụng Sứ.

Số còn lại được Kim Cương Thần luyện chỉ, chưởng, chiêu số và võ học căn bản.

về tổ chức, Long Phụng Sứ vẫn như xưa, do Trần Long Sứ làm chỉ huy sứ, Trần Long Sứ và Hà Long Sứ làm phó chỉ huy.

Kim Cương Thần Tiên Nhị trở thành ngoại tổng quản, còn bổ nhiệm Tĩnh Cô làm nội tổng quản.

Lý Thuận vẫn là phó tổng quản cho Kim Cương Thần.

Ngoài việc luyện công, Thiên Long còn đề ra mấy điều quy định bắt buộc môn nhân học thuộc và triệt để thi hành.

Sau ba tháng, Long Phụng Môn có những biến chuyển căn bản, tuy người ít nhưng hầu hết đều có võ công cao cường, tuy môn quy không nghiêm khắc lắm nhưng mọi người tuân thủ một cách triệt để tự giác.

Thiên Long và năm vị phu nhân biết rằng chỉ cần có địa điểm và điều kiện lập môn phái thì đây là lực lượng nồng cốt hết sức quan trọng để nhanh chóng biến thành một môn phái hùng mạnh.

Thiên Long còn chăm lo huấn luyện thêm cho Tam Long Sứ về các loại trận đồ và kiếm trận.

Đương nhiên năm vị phu nhân hàng ngày vẫn chăm chỉ luyện công và Phi Phụng Kiếm Pháp, Kim Cương Thần Tiên Nhị luyện võ học của mình và Lý Thuận thì được hai vị sư phụ Càn Khôn Song Viên truyền thụ ngoại công.

Sau một thời gian kiên trì tập luyện, năm vị phu nhân chợt có ý định đi du ngoạn một chuyến.

23. Hiên Viên Thần Quân

Đến Cô Tô, chẳng ai không biết bài thơ bất hủ.

”Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên.

Giang phong ngư hỏa đối sầu miên.

Cô Tô thành ngoại Hàn San Tự.

Dạ bán chung thanh đảo khách thuyền. ”

Cô Tô là kinh thành của nước Ngô thời Xuân Thu, cũng là một nơi dân cư trù phú, sơn thủy hữu tình với rất nhiều danh thắng.

Xung quanh thành, quần sơn được sắp xếp rất độc đáo với những ngọn như Sư Tử Sơn, Thiên Bình Sơn, Kim Sơn...

Thái Hồ bao la nằm ở phía tây thành, giữa hồ có bảy mươi hai ngọn tiểu phong.

Bên bờ hồ cao nhất là hai ngọn Đăng úy, Khung Long, xa hơn có Hoành Sơn, Thất tử Sơn, tiếp đến là Đông Động Đình Sơn, Tây Động Đình Sơn...

Hai phía tây bắc hồ còn có nhiều hồ nhỏ, Kim Kê Hồ, Độc Thư Hồ, Dương Đăng Hồ, Sa Hồ và vô số hồ nhỏ khác.

Chiều tà...

Một chiếc hoa thuyền lớn hai tầng rất mỹ lệ chậm chậm lướt giữa hồ.

Trên tầng thượng có năm thiếu phụ trẻ đẹp như thiên tiên mặc y phục ngũ sắc tử, hắc, thanh, hồng, hoàng cùng một vị bạch y công tử anh nhĩ tuấn tú ngồi quanh chiếc bàn tròn ngắm cảnh hồ, trên bàn bày đủ thứ cao lương mỹ vị.

sáu người này chẳng ai xa lạ, chính là âu Dương Thiên Long được giang hồ xưng là Ngân Y Thần Long cùng năm vị thê tử.

Một giọng nói trong trẻo cất lên:

- Tướng công! Chúng ta ngồi thuyền du ngoạn đã hai canh giờ rồi, không biết Tiên Nhị đã tới chưa?

Người vừa nói là Côn Lôn Hắc Phụng Triệu Thanh Thanh.

Ngũ muội Động Đình Thanh Phụng Gia Cát Minh Châu nói:

- Nhị tỷ lo gì chứ? Bọn Tiền Nhị tới đây ắt sẽ tìm đến chúng ta ngay mà! Cứ ngấm cảnh hồ đã, muối còn chưa chán.

Thái Hồ tuy không rộng bằng Động Đình Hồ chỗ muối, nhưng cảnh trời nước mỹ lệ đặc sắc hơn, làm người ta nhìn không chán mắt!

Hoàng Sơn Phi Phụng Đoàn Uyển Ngọc tiếp lời:

- Đúng đấy! Muối ở miết trong cung hơn nửa năm rầu muốn chết, nay mới được thanh thoi du ngoạn mấy ngày, nhị tỷ đừng làm mất hứng!

Đại tỷ Thiên Sơn Tử Phụng Trần Vân Phụng xua tay cười:

- Thôi thôi! Các muối đừng tranh chấp nhau nữa! Chờ Tiền Nhị đến xong, chúng ta còn có thể du ngoạn tiếp mà!

Lời của vị tử y thiếu phụ tỏ ra có uy lực. Bốn vị phu nhân khác không ai phản đối.

Chiếc thuyền hoa từ từ ghé vào bờ.

Sáu vị du khách xuống thuyền.

Động Đình Thanh Phụng Gia Cát Minh Châu hỏi:

- Tướng công, Tiền Nhị không đến, chúng ta đi đâu?

Thiên Long đáp:

- Chúng ta đã hẹn gặp ở Cổ Đô khách điểm, lẽ ra y tới lâu rồi mới phải, có thể xảy ra sự cố gì. Chúng ta lấy ngựa tới đó xem Thiên Long đoán không sai. Kim Cương Thần Tiền Nhị cùng hai con khỉ Càn Khôn Song Viên đúng là đã gặp sự cố.

Hôm ấy ngay trước cửa Cổ Đô khách điểm có viết một bản thông báo rằng:

“Bổn điểm xin cáo lỗi cùng quý khách. Hôm nay đã có người bao trọn gói, thuê hết phòng nghỉ và phòng ăn nên không đón khách được, xin quý khách lượng thứ, hôm sau sẽ đến.”

Cổ Đô là khách điểm lớn và sang trọng nhất Cô Tô nên khách nhân tỏ ra thất vọng, đành tìm nơi khác.

Tuy vậy, có một khách nhân, chẳng hay có biết chữ hay không, chỉ thấy lướt mắt qua bản thông báo, nhếch mép cười lạnh rồi tiếp tục bước vào.

Đó là một lão nhân chừng ngoài năm mươi tuổi, bận hắc y, mặt xương xẩu, hai mắt ti hí thỉnh thoảng phát ra những tia sắc lạnh như mắt rắn khiến người ta phải lạnh sống lưng.

Vừa qua khỏi tiền viện, hắc y lão nhân đã la toáng lên:

- Chưởng quầy!

Một tên tiểu nhị bước ra, chấp tay nhã nhặn nói:

- Xin khách quan thứ lỗi... tiểu điểm hôm nay đã có người thuê bao, xin khách quan quá bộ thêm mấy bước tới Nghênh Tân khách điểm ở cuối phố, chỉ cách vài chục trượng...

Hắc y lão nhân chột “hừ” một tiếng, đôi mắt rắn phát ra một tia xanh lè làm tên tiểu nhị hốt hoảng lùi lại.

Lão cứ điềm nhiên bước vào trong khách điểm vắng hoe, điềm nhiên ngồi vào bàn chính giữa quất:

- Mang cho ta một bình rượu Mao Đài và một mâm thức nhắm hảo hạng, còn chuẩn bị một gian phòng hạng nhất nữa, mau lên!

Tên tiểu nhị rụt rè bước vào theo, run cầm cập nói:

- Khách quan...

Hắc y lão nhân ngắt lời, sừng sộ:

- Có nghe ta nói gì không? Nếu muốn sống thì đừng chậm trễ!

Tên tiểu nhị im thin thít, chạy vội vào sau quầy.

Lát sau lão chủ quầy bước ra cúi người chấp tay nói:

- Xin khách quan thứ lỗi... Bốn điểm hôm nay...

- Bất kể là được ai bao, nhưng bốn Lang Quân cần một bữa rượu, một gian thượng phòng, nghe rõ chưa?

Lão chủ quầy nài nỉ:

- Khách quan... tiểu điểm...

Hắc y lão nhân chợt giương đôi mắt ti hí, từ đó phát ra hai tia sáng màu lục làm lão chủ quầy cảm thấy lạnh sống lưng, cứng lưỡi lại không nói tiếp được nữa.

Một lát sau lão cố trấn tĩnh lại, chạy ra sau điểm thì gặp một thanh niên mặc thanh bào, lưng đeo kiếm bước ra hỏi:

- Chủ quầy! Có chuyện gì vậy?

Lão chủ quầy run giọng nói:

- Bẩm Hà Long Sứ! Có một vị khách nhất định không chịu nghe lời tiểu nhị, tiểu lão nhi ra phân giải vị đó cũng để ngoài tai, đòi cho được thượng phòng.

Hà Long Sứ xua tay nói:

- Được, người vào đi, ta sẽ giải quyết.

Y bước ra tiền phòng, tới trước hắc y nhân, chấp tay nói:

- Tiền bối! Khách điểm này đã được chúng tôi đặt thuê toàn bộ trong ngày hôm nay vì thế không còn chỗ nữa. Nếu tiền bối cần chỗ trọ hoặc ăn uống thì xin quá bộ thêm vài chục bước, tới Nghênh Tân hoặc Lạc Viên khách điểm ở cuối phố này.

- Hừ! Hừ! Hừ!

Hắc y lão nhân “hừ” liền mấy tiếng, rít lên:

- Tiểu bối ngươi là kẻ nào mà dám khua lưỡi trước mặt lão phu? Cút ngay!

Hà Long Sứ cố nén giận nói:

- Tiền bối là đại nhân tất có đại lượng, văn bối là thuộc hạ của...

Không chờ đối phương nói hết câu, hắc y lão nhân chợt vung tay lên, từ ống tay áo của lão ta một luồng hàn khí.

Hà Long Sứ thấy vậy liền thi triển Long Phụng Thân Pháp lùi lại tránh, nổi giận rút kiếm ra nói:

- Sao lại có người không hiểu lý như thế? Nếu tiền bối muốn động thủ thì xin hãy ra ngoài kia...

Hắc y lão nhân rít lên:

- Không phải muốn động thủ mà ta cần giết ngươi!

Dứt lời lại đánh ra một chiêu nữa.

Hà Long Sứ nhảy sang phải tránh kình phong rồi lướt nhanh tới xuất kiếm điểm sang sườn trái đối phương.

Hắc y lão nhân kêu lên:

- Thân pháp khá lắm!

vừa nói vừa rồi ghé nhảy sang phải tránh kiếm, đồng thời tung chân trái đá vào cổ tay cầm kiếm địch thủ.

Hà Long Sứ thấy vậy thu kiếm về, lùi lại hai bước cười nói:

- Văn bối thật không muốn động thủ quá chiều để mất đi hòa khí, xin tiền bối thứ lỗi.

Mặc dù đối phương đã rất nhường nhịn, nhưng hắc y lão nhân trái lại càng tức giận, “hừ” một tiếng nói:

- Không ngờ ngươi cũng có chút bản lĩnh, chẳng trách nào dám lảo xược trước mặt Xà Lang Quân ta!

Hà Long Sứ nghe đối phương tự khai danh hiệu, mặt chợt biến sắc kinh hãi kêu lên:

- Xà Lang Quân? Thì ra là Quang tiên bối! Xin thứ lỗi vì văn bối thi hành chức trách nên lỡ mạo phạm...

Hắc y lão nhân ngắt lời:

- Chớ nói nhiều! Mau báo lai lịch sư thừa ra!

Hà Long Sứ lúng túng đáp:

- Văn bối...

Y chưa nói xong thì chợt từ hành lang vang lên tiếng quát:

- Tam đệ! Không cần phải nhiều lời! Dọn hẩn đi!

Hà Long Sứ nhìn ra, thấy đại ca mình Trần Long Sứ cùng đi với sư muội Hắc Phụng Sứ, vội đáp:

- Tiểu đệ tuân lệnh!

Y đã từng nghe danh Xà Lang Quân, nổi tiếng trong hắc đạo là một tên ma đầu vô cùng tàn bạo, trong người chứa đầy độc vật, đã từng sát hại không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm khiến người trong giang hồ nghe danh đều kinh hồn tán đởm. Nay đại ca ra lệnh cho y động thủ với nhân vật đáng sợ này, có khác gì bảo sư đệ mình nộp mạng?

Nhưng đại ca đã ra lệnh thì chỉ còn biết chấp hành chứ biết làm thế nào?

Y cố trấn định lại, vận công bảo hộ toàn thân, lạnh lùng nói:

- Tiên bối! Không cần nói lai lịch sư thừa làm gì. Đây là khách điểm. Chỉ là chúng tôi đã đặt trước, không còn chỗ cho tiên bối nữa. Xin mời ra cho!

Xà Lang Quân nổi giận cười hắc hắc đáp:

- Đồ vật không biết sống chết, dám cuồng ngạo trước mặt Xà Lang Quân ta! Ngươi đúng là tới số rồi!

Dứt lời lướt tới, xòe mười ngón tay đen kịt điểm tới mười yếu huyệt trước ngực đối phương.

Hà Long Sứ vốn đã sợ uy danh tên ma đầu này, vội thi triển Long Phụng Thân Pháp tránh sang phải, giữ được trầm ổn rất nhanh, vung kiếm đâm sang Kỳ Môn huyệt ở sườn trái Xà Lang Quân.

Tuy kiếm pháp của Hà Long Sứ không có gì là kỳ ảo, nhưng thân pháp lại rất nhanh làm cho Xà Lang Quân bị bất ngờ, phải nhảy lùi lại mới khỏi bị thương.

Hẩn nghĩ thầm:

- Tên này thân thủ bình thường, nhưng thân pháp rất mau lẹ. Hẩn gọi tên ngoài kia là đại ca, chắc võ công còn cao cường hơn, nếu mình không xuất độc chiêu thì chỉ e khó thắng...

Nghĩ thế liền cười “hắc hắc” nói:

- Tiểu tử! Bộ pháp của ngươi rất linh hoạt, bốn Lang Quân không có nhiều thời gian đùa giỡn với ngươi, hãy xem bảo bối này!

Nói xong thò tay vào túi lấy ra một cây roi cuộn tròn màu đen có những sọc vàng lóng lánh.

Xà Lang Quân chợt ấn nhẹ vào một đầu roi làm cây roi duỗi thẳng ra, động đây bên này bên kia như một vật sống.

Hà Long Sứ nhìn lại, chợt mất cả hồn vía, sống lưng lạnh buốt!

Thì ra chẳng phải là ngọn roi gì cả, mà chính là một con rắn Kim Tuyến Xà còn sống nguyên, dài chừng ba thước, cái đầu tam giác bé tí chỉ bằng ngón tay út, thỉnh thoảng phóng ra cái lưỡi đen kịt trông rất đáng sợ.

Xà Lang Quân thấy đối phương sợ hãi như thế, cười đắc ý nói:

- Hắc hắc! Nếu sợ chết thì hãy tự dùng kiếm phế tay phải và mau rút khỏi đây, ta sẽ tha mạng cho. Như thế đã đại phúc cho người rồi đó!

Nói xong chậm rãi bước lại gần.

Nên biết Kim Tuyền Xà là loại rắn rất độc, người hay vật bị nó cắn tất sẽ chết trong vòng một khắc.

Hà Long Sứ há hốc mồm miệng nhìn con rắn trần trần như bị thôi miên, quên cả phản kháng.

Khoảng cách giữa song phương chỉ còn năm sáu thước...

Xà Lang Quân cất giọng hiểm độc hỏi:

- Tiểu bối! Thế nào?

đột nhiên...

Xà Lang Quân chợt thấy mắt hoa lên rồi một bóng đỏ rực loáng qua, đồng thời nghe “bốp, bốp” hai tiếng, đau quá rú lên nhảy lùi lại mấy bước, tay buông rơi con độc xà.

Hắn không biết ai vừa xuất thủ đánh mình, đang ngơ ngác nhìn quanh thì chợt nghe sau lưng phát ra tiếng kêu:

- Khếch khếch!

Xà Lang Quân giật mình quay lại, thấy một con khỉ sắc lông đỏ rực, cao gần bằng đầu người lớn giương hai mắt vàng thau nhìn mình, hai tay cầm hai nửa con Kim Tuyền Xà đã bị đứt ngang giữa thân, gan ruột lòi ra lòng thòng.

Thấy con độc xà mà hắn mất nhiều tâm lực mới đào tạo được đã bị giết, lão ma đầu tức giận rít lên:

- Súc sinh! Người giết mất con vật yêu quý của bổn Lang Quân. Hôm nay ta nhất định sẽ đập vỡ đầu hút hết óc não người mới hả được giận!

Nói xong lấy trong túi ra một ống trúc to bằng cổ tay dài chừng bảy tám tấc, mở nắp ra.

Từ trong ống trúc thò ra một vật màu trắng trơn nhanh xuống đất.

Hà Long Sứ chú mục nhìn, thấy đó là một con rắn màu trắng toát, chỉ to bằng ngón tay.

Vừa xuống đất, con bạch xà đuôi mình dài thêm mấy tấc, chợt ngẩng đầu lên phun phì phì.

Xà Lang Quân nhìn y nói:

- Tiểu bối! Con rắn này gọi là Bạch Nương Tử. Chỉ cần bị cắn phải là chết ngay tức khắc, dù có thánh dược trong người cũng không chữa trị kịp. Người cứ yên tâm chờ đó! Để ta giết con yêu hầu này xong thì sẽ tới lượt người!

Con “yêu hầu” đó là Kim Linh.

Thấy con Bạch Nương Tử vươn cổ nhìn mình, nó dựng lông bờm lên lùi lại mấy bước.

Loại sinh vật hoang dã có bản năng rất tốt, tiếp xúc nhiều với rắn rết, với những thứ độc vật khác nên rất cảnh giác, chỉ những con sống sót được mới sinh tồn, nên học được nhiều kinh nghiệm của đồng loại.

Con Kim Linh nhảy qua nhảy lại trước mặt con Bạch Nương Tử, hai tay chòn vờn làm cho con rắn không tìm được mục tiêu tấn công, cái đầu cứ lắc qua lắc lại. bỗng dường như hung tính nổi lên, con bạch xà lao vút vào Kim Linh nhưng Kim Linh đã kịp đưa cánh tay ra phía trước. Bạch xà tuy ngọam phải cách tay Kim Linh Nhưng với đám lông dày và cứng rắn như những sợi thép kia thì đối với Kim Linh không ăn thua gì. Nhanh như chớp Kim Linh dùng cánh tay còn lại chụp vào đuôi con bạch xà ném vút vào giữa mặt xà lang quân. Đang há to miệng cười vì thấy Kim linh bị Bạch xà cắn trúng.

Nên xà lang quân không kịp phản ứng, Bạch xà vì hung tính đang tiềm tàng cũng không kịp nhận ra chủ nhân liền ngoạm cho xà lang quân một miếng. xà lang quân kinh hoàng vội thò tay vào bọc lôi vội ra một bình thuốc, dốc ra mấy hoàn nhưng chưa kịp uống thì bàn tay bỗng tê đi không còn điều khiển được nữa.

Hắn cúi xuống định ngoạm lấy mấy viên thuốc nhưng cổ cũng đã cứng đi, người run lên, đôi mắt ti hí giãn ra hết cỡ, chăm chăm nhìn vật cứu mệnh trong tay mà không làm gì được, chợt rú lên một tiếng, há miệng ộc ra một bãi máu đen ngòm rồi nằm duỗi người ra giật giật mấy cái, thở hắt ra hơi cuối cùng, bộ mặt co rúm lại đầy kinh hoàng.

Con bạch xà vẫn còn mắc vào cổ chủ nhân, bị Kim Linh lao đến chop lấy vung tay đập vào một chiếc cột làm đầu nó vỡ nát.

Hà Long Sứ trông thấy nọc độc của con rắn giết người nhanh như thế, sợ đến nỗi khắp người phát mao.

Đôi huynh muội Trần Long Sứ và Hắc Phụng Sứ chậm rãi bước vào.

Trần Long Sứ nhìn Kim Linh, thốt lên thán phục:

- Sư phụ Kim Linh thân thủ thật siêu phàm!

Hà Long Sứ trấn tĩnh lại, đến trước Kim Linh chấp tay nói:

- Đa tạ Hầu sư phụ đã xuất thủ tương trợ!

Hắc Phụng Sứ cười khanh khách nói:

- Viên sư phụ võ công cái thế, sau này xin truyền thụ cho vài chiêu tuyệt học được không?

Không biết Kim Linh có hiểu được câu đó hay không, chỉ thấy nó ưỡn ngực lên đầy tự hào, mặt nhăn lại, gãi gãi đầu trông rất kịch.

Ngoài hành lang có tiếng khèn khếch, đó là thê tử nó Kim Lợi cùng đi với Kim Cương Thần Tiền Nhị.

Kim Linh nhìn ba vị sứ, chợt thi triển một chiêu Thần Long Bái V thay cho lời từ biệt rồi lướt mình lao ra khỏi điểm.

Ba huynh đệ nhìn theo đầy khâm phục.

Lúc đó có ba vị khách thấy huyền ảo tò mò vào xem, gồm một lão nhân bận hoàng y và một trung niên hán tử bận hắc y, một tên cao gầy và một tên béo lùn.

Hắc y hán tử cao gầy nhìn hoàng y lão nhân hỏi:

- Ngạc thức có biết chủ nhân của nó là ai không?

Lão nhân được gọi là Ngạc thức đáp:

- Nghe nói gần đây có một vị thiếu niên được xưng là Ngân Y Thần Long, thường xuất hiện với hai con khỉ có tên là Càn Khôn Song Viên...

Hắc y hán tử béo lùn hỏi:

- Ngạc thức nói Ngân Y Thần Long có phải là nhân vật đã từng động thủ với Miêu Cương Song Quái không?

Ngạc thức gật đầu đáp:

- Không sai! Không những động thủ mà hai người này còn bỏ mạng dưới chưởng của Ngân Y Thần Long!

Hắc y hán tử béo lùn mở to mắt hỏi:

- Chẳng lẽ một thiếu niên mà có thể thắng được hai nhân vật uy chấn quan ngoại Miêu Cương Song Quái?

- Đó chỉ là tin đồn thôi, ta cũng chưa biết mặt mũi hắn thế nào...

Trong điểm, Trần Long Sứ quay sang Hà Long Sứ nói:

- Sư đệ! Gọi chương quây ra đây! Đã xảy ra án mạng, điểm này chúng ta đã bao, tất phải giải quyết.

Hà Long Sứ lo lắng hỏi:

- Đại ca định giải quyết thế nào?

- Người cứ gọi hấn ra đây, mọi việc khác ta sẽ lo liệu.

Chẳng cần phải gọi, lão cường quỳ đã bước ra ngay nói:

- Ba vị! Tiểu lão nhi nấp sau quỳ hàng đã trông thấy tất cả, nay vị Xà Lang Quân đã chết, chỉ e bốn điểm phải đóng cửa mất thôi!

Trần Long Sứ đưa ra một tập ngân phiếu nói:

- Đây là một ngàn lạng. Với số tiền này, kèm thêm vật chứng là con rắn và dấu vết trên cổ nạn nhân, các người sẽ không bị liên lụy gì đâu!

Quả nhiên với số tiền đó, cùng với việc khám nghiệm tử thi chứng tỏ Xà Lang Quân chết là vì bị một loại rắn kịch độc cắn chết, vụ án mạng được giải quyết một cách êm thấm, quan phủ cho người đem thi thể Xà Lang Quân và con rắn ra chôn ở ngoài thành.

Chỉ là việc đó mà Thiên Long và năm vị phu nhân chờ Kim Cương Thần mất gần nửa canh giờ.

HQ dừng lại Tô Châu du ngoạn thêm mấy hôm, trong thời gian đó chợt phát hiện ra trên năm thanh Phụng Kiếm có ký tải một pho võ công vô thượng gọi là Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp chuyên dùng cho nữ nhân, liền bắt tay vào luyện tập.

ở mãi một nơi cũng chán, sau mấy ngày, họ dời đến Hàng Châu.

Trong thời gian đó, năm vị phu nhân vẫn kiên trì luyện Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp.

Thiên Long nói:

- Năm người hiện giờ kinh mạch Nhâm Đốc đã thông, nội công cũng đều rất cao, rất thuận lợi cho việc luyện tâm pháp thẳng thừa. Mặc dù vậy không được coi thường, bởi ngu phu đã nghiên cứu, trong Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp có nhiều chỗ rất huyền diệu, không chú tâm thì không thu được kết quả đâu.

- Thực ra trước đây thiếp cảm thấy mỗi khi vận công, chân khí trong người chưa chuyển vận hết đến các kinh kỳ bát mạch, chỉ sau mấy ngày luyện Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp chân khí mới mật bố khắp các huyết mạch toàn thân.

Không biết bốn vị muội muội có cảm thấy như vậy không?

Trong năm người thì võ công của Thiên Sơn Tử Phụng cao nhất, đương nhiên mọi người đều nhận ra đúng là có hiện tượng đó.

Năm người vừa kết hợp tập luyện vừa nghiên cứu, nhận thấy có điều đặc biệt là mỗi khi vận hành chân khí đều có hiện tượng chân khí tụ ở chưởng tâm rất mạnh, chỉ muốn thoát ra.

HQ liền đem việc đó ra hỏi phu quân.

Thiên Long hỏi kỹ trình tự vận công, quan sát kỹ một thời gian mới hiểu ra, sai Kim Cương Thần đến Thiên Mục Sơn cách Hàng Châu mười mấy dặm, tìm một sơn cốc kín đáo lập trại.

Tìm được nơi thuận tiện, Thiên Long bảo Long Phụng Sứ cảnh giới các cốc khẩu đảm bảo cho năm vị phu nhân luyện công.

Thiên Long hướng dẫn cho các vị thê tử:

- Chu chuyển chân khí ba vòng, tam âm tam dương là Thiếu Thương, Thương Dương, Thương Xung, Quan xung, Thiếu xung và Thiếu Hải!

Thiên Sơn Tử Phụng làm theo, đột nhiên nàng quát to một tiếng xuất song chỉ nhằm gốc đại thụ cách đó chừng năm trượng điểm ra.

Bình!

Chỉ phong xé gió rít lên trúng vào thân cây nổ vang một tiếng.

Cả sáu người chạy ra xem, thấy gốc cây bị chỉ lực khoét sâu vào tới năm tấc!

Động Đình Thanh Phụng kinh hãi kêu lên:

- Chỉ lực của đại tỷ thật kinh nhân!

Cả mấy người đều trở mắt nhìn, không sao tin ngay được người ta có thể thi triển công phu Cách Không Diễm Huyết đạt tới cảnh giới đó.

Thiên Long bảo:

- Đây chính là công phu kỳ ảo, gọi là Chỉ Kiếm. Trước sau gì cả năm người cũng sẽ đạt tới hỏa hầu này, chỉ nhanh hay chậm tùy thuộc vào sự cần cù khổ luyện và khả năng lãnh ngộ mà thôi. Sau này ngu phu sẽ còn truyền thụ cho các nàng công phu Vệ Kiếm Thuật còn kỳ diệu hơn nữa!

Côn Lôn Hắc Phụng mừng rỡ nói:

- Thế ư? Chỉ riêng luyện Chỉ Kiếm đạt tới thành tựu như đại tỷ là quá tốt rồi, nếu còn học được Vệ Kiếm Thuật như tướng công nói thì còn sợ gì ai nữa?

HQ ở lại trong cốc kiên trì luyện công.

Việc phòng vệ đã có Long Phụng Sứ, thực phẩm do Kim Cương Thần lo liệu, còn Thiên Long phụ trách chung.

Sau bốn ngày, cả năm vị phu nhân đều luyện thành Chỉ Kiếm, nhưng đạt tới hỏa hầu khác nhau.

Thiên Long nói:

- Bây giờ người kém nhất cũng đạt được năm sáu thành hỏa hầu, như vậy là cơ bản thành công, sau này sẽ tập luyện thêm. Bây giờ chuyển sang luyện Vệ Kiếm Pháp. Phương pháp cũng tương tự như Chỉ Kiếm nhưng công lực ngưng tụ vào chuồng tâm chứ không phải đầu ngón tay, truyền vào thanh kiếm...

Việt này nói tuy đơn giản nhưng khi bắt tay vào luyện thì rất phức tạp, khó khăn hơn Chỉ Kiếm nhiều.

Năm người luyện song song Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp với Vệ Kiếm Thuật, hơn nữa Thiên Long không luyện Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp nên việc chỉ dạy cho năm vị thê tử gặp nhiều khó khăn.

May rằng có Thiên Sơn Tử Phụng khả năng tham ngộ rất nhanh nên có thể thay trợ phu nắm việc chỉ đạo các muội muội, công việc luyện tập cũng tiến hành thuận lợi.

Một hôm, Thiên Long đang hướng dẫn cho năm người luyện công thì nghe có giọng nói sang sảng dội vào tai:

- Hô hô! Tiểu quý! Công lực ngươi cũng khá đấy, nhưng muốn luyện Vệ Kiếm Thuật kết hợp với Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp thì phải học tiên đạo, nếu không thì đừng nói đến chuyện thành công! Hơn nữa, ngươi cũng không có cơ hội đâu!

Thiên Long chăm chú lắng nghe nhưng không xác định được thanh âm phát ra từ hướng nào.

Giọng nói nghe rất gần, tưởng như chỉ cách vài trượng, nhưng nhìn khắp sơn cốc thì hoàn toàn vắng lặng, ngoài Long Phụng Sứ ba người ra, còn thấy ai nữa đâu?

Đột nhiên chàng phát hiện được ở hướng đông tựa hồ như có tiếng lá xào xạc. Chàng không cần nghĩ ngợi gì, lao về phía đó.

Vượt qua vách đá cao gần hai mươi trượng, Thiên Long chạy chừng bốn năm dặm, vẫn thấy phía trước thỉnh thoảng có tiếng lá xào xạc, cứ tiếp tục chạy.

Thêm vài dặm thì phát hiện không còn nghe tiếng gió, cũng không phát hiện được điều gì, chàng đành dừng lại nghĩ thầm:

- Rõ ràng vị kỳ nhân tiền bối đó muốn nói chuyện với mình, sao tới đây bỗng dưng mất dấu?

Đột nhiên chàng phát hiện thấy trong một tán cây rậm cách chừng mười lăm trượng có tụ một tầng khí trắng, liền hướng về phía đó chấp tay nói:

- Tiên bối! Văn bối là mặt học hậu tiến âu Dương Thiên Long, dám xin lão nhân gia chỉ điểm thêm về những điều huyền cơ vừa rồi.

Từ tán cây có tiếng trả lời:

- Được! Được! Tốt lắm! Tiểu oa nhi ngươi phát hiện được bốn Chân Quân, quả là người có đạo hạnh! Đủ thấy ngươi tu luyện tới Chân Nguyên rồi! Thật đáng mừng, đáng chúc!

Thiên Long nghe tiếng người này oang oang như chuông, vội quỳ xuống dập đầu ba cái nói:

- Lão tiên bối là bậc thần tiên. Văn bối chỉ mới học được một vài chiêu thức võ học tầm thường, không dám nhận hai chữ “Đạo Hạnh” của tiên bối. Nhưng cũng vô cùng vinh hạnh đối với lời ban thưởng của lão nhân gia!

Người bí ẩn kia cười hô hô mấy tiếng nói:

- Rất tốt! Bốn Chân Quân đã hơn trăm năm chưa tới Trung Nguyên, không ngờ lần này vào trung thổ gặp được một người có khí chất như ngươi.

Thiên Long hơi rúng động nghĩ thầm:

- Hơn một trăm năm chưa tới Trung Nguyên? Chẳng lẽ người này đã ngoài trăm hai trăm ba tuổi?

Người đó dừng một lúc, chợt hỏi:

- Ngươi xưng tên là âu Dương Thiên Long?

- Vâng!

- Sư phụ ngươi là ai?

Thiên Long cung kính đáp!

- Văn bối không có sư phụ, chỉ tự luyện võ công một mình, vì thế còn rất nhiều chỗ khiếm khuyết...

Người kia chợt ngắt lời hỏi:

- Có phải ngươi là thiếu niên kiệt xuất mà gần đây giang hồ đặt cho mỹ hiệu là Ngân Y Thần Long không?

- Không dám! Đó chỉ là một số người đã tán dương quá lời, văn bối rất lấy làm hổ thẹn...

Người trong vòm cây cất một tràng cười như sấm động làm át mất giọng nói của chàng, sáng giọng nói:

- Tiểu oa nhi! Không ngờ chính ngươi là Ngân Y Thần Long!

Tới đó giọng nói đó bỗng trở nên lạnh lùng:

- Hừ! Tiểu tử nghe đây! Bốn Thần Quân đã tu luyện trên một trăm năm, công phu đạt tới thặng thừa cảnh giới Địa Tiên rồi, có thể nói là đã thoát ra khỏi phạm vi tình cảm của người thường: bi ai hỉ nộ, cũng tin rằng có sự báo ứng và kiếp luân hồi. Nhưng cừu hận sát đồ tôn thì khó mà bỏ qua! Bốn Thần Quân tới đây cốt để xem ngươi là người thế nào, nhưng thay vì việc trừng trị, thấy ngươi có đạo hạnh, biết lễ nghĩa, cung kính ta như vậy, bốn Thần Quân sẽ không làm khó cho ngươi nữa. Còn đây là coi như ta thử công lực của ngươi. Nào, oa nhi chú ý, bốn Thần Quân chỉ thử một chương thôi!

Thiên Long hiểu ý, vội nói:

- Xin tiên bối hãy chậm!

Người tự xưng mình là Thần Quân hỏi:

- Thế nào? Ngươi sợ à?

- Không phải! Chỉ là văn bối xin mạo muội được hỏi tôn hiệu lão nhân gia có được không? Tiên bối vừa nói “cừu hận sát đồ tôn” rốt cuộc đó là chuyện gì?

Người trong vòm cây lặng đi một lúc mới trả lời:

- Thôi được! Bổng Thần Quân nếu không cho người biết thì đến khi người xuống suối vàng lại trách ta không tròn đạo nghĩa giang hồ! Hãy nghe cho rõ đây. Tiên hiệu của ta là Hiên Viên Thần Quân, giáo chủ Thiên Ma giáo ảo ảnh Nhân Ma Nam Cung Vô Hối là đồ tôn của bổng Thần Quân. Hắn theo lệnh ta tới Trung nguyên để lập giáo, dương uy cho bổng phái. Vậy mà tiểu tử người phá hoại kế hoạch của ta, sát hại cả hai phụ tử nó. Bây giờ ta hỏi người, cừu hận đó nên tính thế nào?

Thiên Long nghe nói thế rúng động nghĩ thầm:

- Xem ra cừu hận này khó lòng hóa giải... Người này công lực cao thâm như thế, Nam Cung Vô Hối mà mới chỉ là đồ tôn của lão ta thì mình địch sao nổi? Nhưng sự thế đã thế, biết làm thế nào?

Nghĩ vậy liền đáp:

- Lão tiền bối! Lệnh đồ tôn ảo ảnh Nhân Ma Nam Cung Vô Hối tới Trung Nguyên gây nên không biết bao nhiêu tội ác Bá tính ở lưỡng ngạn Đại Giang coi y chẳng khác gì một kẻ hung thần, hãm hại muôn dân và giang hồ lâm vào cảnh thống khổ. Lão nhân gia tu luyện đến cảnh giới Địa Tiên ắt biết rằng tội ác như thế thiên đạo khó dung, tất bị báo ứng. Nếu vì việc vãn bối trừng trị một kẻ bạo hành mà tiền bối trả thù thì sao gọi mình là tu luyện đến cảnh giới Địa Tiên được?

Hiên Viên Thần Quân cười to:

- Hô hô! Oa nhi! Cái đó người không nói bổng Thần Quân cũng biết. Chính vì thế mà ta không tìm người để báo thù.

Nhưng hôm nay tự người tìm đến đây, như thế chẳng lẽ không phải là thiên ý? Đã vậy mà bổng Thần Quân bỏ qua thì sẽ nói thế nào với đồ tôn của ta? Thôi thôi! Người không cần nói nhiều nữa! Bổng Thần Quân chỉ dùng một chiêu Nhân Giới luyện hơn trăm năm trước thử người thôi. Còn hậu quả thế nào thì đó là thiên ý. Nào, người hãy cẩn thận, bổng Thần Quân phát chiêu đây!

Thiên Long nói:

- Lão tiền bối... khoan đã!

Nhưng vừa nói xong câu thì chợt nghĩ rằng có giải biện gì cũng vô ích, đã không tránh được động thủ thì cố tận lực tiếp một chiêu là xong.

Nghĩ thế liền vận Càn Khôn Thần Công tới cực hạn phân bố toàn thân, đồng thời tạo ra một bức tường cương khí vô hình quanh người dày tới hai thước.

Càn Khôn Thần Công làm cơ thể chàng rắn lên như thỏi thép, sáng bóng lên dưới ánh trăng.

Hiên Viên Thần Quân cười hô hô nói:

- Khá lắm! Công lực người quả là cao thâm! Bổng Thần Quân thú nhận rằng vào lúc năm sáu mươi tuổi công lực ta chưa được như người bây giờ, thế mới biết truyền ngôn không giả!

Thiên Long được khen không tỏ ra mừng, cũng không trả lời, song chưởng hoành ngang trước ngực chờ đợi.

Hiên Viên Thần Quân nói:

- Tiểu tử tiếp chiêu!

Lão vừa nói xong, chỉ thấy đám bạch vân từ từ lay động.

Lập tức một luồng kinh khí mãnh liệt không sao tả được cuộn cuộn ập tới như sóng triều bão lốc.

Thiên Long chưa kịp có ý niệm gì thì cảm thấy lớp cương khí hộ thân bị một luồng mãnh lực đánh trúng, thân thể giống như bị muôn ngàn lớp sóng ập vào.

Chàng liền tiếp tục vận Càn Khôn Thần Công vào song chưởng đẩy ra.

âm âm âm âm...

Một loạt tiếng nổ vang lên loi động, đất dưới chân bị chao đảo giống như bị một cơn địa chấn, ngàn cây chuyển mình rã rời, đổ xuống ào ào, những tảng quái thạch lớn bằng con bò mộng đung đưa rồi đổ ầm xuống, còn những tảng đá nhỏ hơn thì bị thổi bay đi như những hạt cát giữa trận cuồng phong.

May trước đó Thiên Long đã vận công phu Thiên Cân Trụ mới đứng vững, nếu không đã bị thổi bay đi như chiếc Thiên Long vẫn tiếp tục vận Cân Khôn Thần Công liên tục đẩy ra, nhưng trước kinh lực vô cùng uy mãnh của đối phương, chàng cảm thấy mình giống như con dê yếu ớt đứng trước sóng triều, bị sóng cuốn băng đi từng mảng...

Mồ hôi toát ra như tắm, miệng khô đi, hơi thở hắt hập, mặt tái nhợt, hai hàm răng nghiến chặt, chàng vẫn cố sức chống trả không chịu buông thả, bởi biết rằng bây giờ chỉ cần buông xuôi tất bị cuốn đi xa hàng chục trượng, thân thể vô tồn...

Nhưng sức lực con người ta cũng có hạn, Thiên Long cảm thấy lực đạo yếu dần, mồ hôi vã ra càng nhiều, miệng khô lưỡi đắng, khí huyết trào ngược lên, kinh mạch toàn thân giãn ra hết cỡ căng lên như dây đàn...

Cuối cùng mắt chàng tối sầm lại, chân khí hao kiệt, chân tay nhuyển đi, thần trí nửa mê nửa tỉnh, máu miệng bắt đầu ọc ra...

Một ý nghĩ lóe lên:

- Bây giờ cho dù mình không bị cuốn đi thì cũng dần dần hao kiệt huyết khí mà chết!

Đương nhiên trong lúc đó lực đạo của đối phương cũng hao tổn không ít, chỉ có điều so với chàng thì còn mạnh hơn gấp nhiều lần!

Lực đạo gần như đã kiệt, Thiên Cân Trụ bây giờ chỉ còn là Thập Cân Trụ, làm sao đủ sức chịu đựng trước cuồng phong?

Cuối cùng chàng bị thổi bay đi như chiếc lá.

Lúc đó thần trí như đã rơi vào trạng thái hôn mê, chàng chẳng còn nghĩ đến việc chống trả nữa, ngay cả ý niệm bảo tồn cuộc sống cũng không, cảm thấy như mình đã nhập vào Quỷ Môn quan, chỉ còn nhắm mắt chờ chết.

Nhưng chính lúc đó thì chàng chợt ngộ ra đạo lý chí thượng của đạo gia:

“Vô thanh, vô tức, vô niệm, vô oán, vô kiên, vô thoát, vô hủy, vô tọa, vô kiên bất phá, thoát bất khả đương, vật cực tâm phản kiên tắc hủy thoát tắc tồn.”

“Dục nhược tiên cường, dục phế tiên hưng, dục thu tiên trưởng, dục đoạt tiên phong”...

“Nhu thắng cương, nhược thắng cường, hư hoại nhược cốt, hấp nạp mẫn tử, hoàn thá đi”...

Không biết do kỳ tích nào, Thiên Long bị thổi bay đi hơn hai chục trượng, nhưng rơi xuống đất thì nhẹ như một bông tuyết rơi xuống đám cỏ cao ngập thân người, bị cuốn vùi trong đó như một nắm mồi xanh.

- Hô hô hô hô...

Bấy giờ gió đã lặng, từ sườn non vang lên một tràng cười như chuông vỡ, một lúc rồi cũng lặng đi.

Nhưng cuộc đấu kinh hồn vẫn còn lại dấu tích khủng khiếp, hàng trăm cây lớn bị bật gốc đổ ngổ ngang, mặt đất bị cày xới nham nhở, cành gãy, lá rơi phủ thành lớp dày mấy thước.

24. Long Phụng Thần Công

Bầu trời không một gợn mây.

Vầng nguyệt tỏa ánh lạnh lẽo xuống vũ trụ bao la.

Vạn vật im lìm, chỉ có tiếng trùng rả rích như khóc, như than, nghe đến não lòng.

Trong sơn cốc, sau khi Thiên Long chạy đi, năm vị phu nhân vẫn điềm nhiên không lo lắng gì. Ai cũng cho rằng trượng phu có võ công cái thế, sẽ không xảy ra chuyện gì đáng ngại.

Nhưng rồi thời khắc trôi qua, mọi người bắt đầu thấy lo.

Một khắc, hai khắc...

Một canh giờ, hai canh giờ...

Thiên Long vẫn không thấy trở về.

Động Đình Thanh Phụng Gia Cát Minh Châu lên tiếng trước:

- Các vị tỷ tỷ! Tiểu muội có linh cảm rằng đã phát sinh biến cố rồi!

Thiên Sơn Tử Phụng hỏi:

- Theo muội thì biến cố gì?

Gia Cát Minh Châu lo lắng nói:

- Tiểu muội cũng không biết... nhưng cảm thấy trong lòng rất lo lắng. Hơn nữa, tiểu muội linh cảm có chuyện bất thường.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Ta không tin là tướng công có thể gặp chuyện gì bất thường.

Gia Cát Minh Châu chợt khóc òa lên nói:

- Tỷ tỷ không tin, muội đi tìm chàng đây!

Nói xong lao ra khỏi liều.

Mấy vị phu nhân hốt hải kêu:

- Châu muội, chạy đi đâu chứ?

Gia Cát Minh Châu không đáp, vẫn điên cuồng lao đi.

Bốn vị phu nhân còn lại cũng lần lượt chạy theo.

Thực ra thấy Thiên Long quá lâu không trở lại, trong lòng mỗi người đều lo lắng, chỉ là bám vào một lý do là chàng có võ công cao cường để tự trấn an cho mình mà thôi.

Nay Gia Cát Minh Châu nói ra, niềm tin bị lung lay, tất nỗi lo càng lớn.

Khi bốn người kịp ra khỏi liều thì Gia Cát Minh Châu đã như một làn khói bay vút lên vách đá lao về hướng đông.

Thiên Sơn Tử Phụng cao giọng nói:

- Trừ Long Phụng Sứ vẫn tiếp tục canh giữ ở đây, tất cả những người còn lại, kể cả Kim Linh, Kim Lợi chạy về hướng đông tìm công tử và ngũ muội! Nếu biết tin tức thì hú lên làm hiệu. Không được vượt ra ngoài khoảng cách mười dặm. Nếu sau hai canh giờ mà không phát hiện được gì thì mọi người quay về đây thương lượng tìm đối sách!

Mọi người lập tức thi hành.

Núi rừng đang chìm trong giấc ngủ bị đánh thức, chim chóc giật mình nháo nhác bay đi, hoang thú hốt hoảng chạy rậm rạp...

Gia Cát Minh Châu một mình chạy đầu tiên không ngoái đầu lại, chẳng cần biết các vị tỷ tỷ có chạy theo mình không, cắm đầu chạy như người mộng du.

Chạy được năm sáu dặm, chợt thấy mặt đất phủ đầy lá tươi mỗi lúc một nhiều, tiếp đến là cành cây gãy ngổn ngang, nàng liền dừng lại.

Nhìn cảnh tượng hoang tàn bày ra trước mắt, Gia Cát Minh Châu kinh hãi nghĩ thầm:

- Vừa xảy ra một cuộc đấu khủng khiếp ở đây, rõ ràng là tướng công đã gặp cường địch. Có nhiều khả năng chàng đã gặp nguy hiểm.

Nghĩ tới đó, tim nàng chợt nhói lên, vừa khóc vừa gọi:

- Tướng công! Thiên Long...

Nhưng ngoài tiếng gió, đâu có tiếng trả lời?

Gia Cát Minh Châu dừng lại suy tính:

- Thiên Long không phải là người truy tận sát tuyệt, nếu đối phương bại trận, chàng không bao giờ truy sát, như vậy chỉ có khả năng chàng đã bị trọng thương hoặc đã...

Nghĩ đến trường hợp xấu nhất là “đã chết” nàng bỗng run lên.

Nhưng lo lắng cũng vô ích, Gia Cát Minh Châu bắt đầu tìm kiếm.

Trong cả khu vực rộng tới nửa dặm, cây đổ ngổn ngang, lá rụng dày tới mấy thước, muốn tìm một người không phải là chuyện dễ.

Thấy chỗ nào lá phủ nhô cao lên, nàng cũng đào bới, nhưng chỉ có quái thạch và mô đất...

Lát sau bốn vị tỷ tỷ cũng vừa đến.

Chỉ nhìn quang cảnh hiện trường, mọi người đều có chung ý nghĩ như Gia Cát Minh Châu, không nói năng gì tản ra tìm kiếm trong đồng hoang tàn, vạch từng gốc cây, cành lá.

Lát sau có thêm Kim Cương Thần Tiền Nhị, đôi Càn Khôn Song Viên chạy tới tiếp ứng.

Hai con khỉ tỏ ra rất có kinh nghiệm. Chúng đồng tai lên nghe, mũi hít hít rồi bắt đầu chạy thành những vòng tròn, sau đó biến thành hình chữ chi hướng về phía một bãi cỏ ngút ngàn cách xa hiện trường.

Cuối cùng thì dừng lại trong một đám cỏ, miệng kêu lên khèng khèc, đuôi cụp lại trông rất căng thẳng.

Kim Cương Thần chạy lại gần, la lên thẳng thốt:

- Công tử!

Thiên Long nằm ngửa trong đám cỏ rậm, mặt trắng bệch không còn một chút huyết sắc, y phục đầy máu đã khô tím lại, không còn biểu hiện gì của người sống nữa.

Năm vị phu nhân chạy bổ tới.

- Công tử thế nào?

- Tướng công!

Gia Cát Minh Châu lao tới trước tiên, đứng ngậy ra một lúc rồi quỳ sụp xuống, sờ thấy người Thiên Long lạnh toát, khóc òa lên:

- Tướng công!

Thiên Sơn Tử Phụng bình tĩnh hơn, đưa tay sờ mạch không thấy, sờ lên mũi không còn hơi thở nữa...

Mấy vị phu nhân gấp giọng hỏi:

- Đại tỷ, thế nào?

Thiên Sơn Tử Phụng lắc đầu, đưa tay sờ lên ngực, thấy vùng ngực còn ấm, liền nói:

- Còn hy vọng cứu được!

Gia Cát Minh Châu khóa òa lên nói:

- Các vị tỷ tỷ! Mau cứu phu quân!

Thiên Sơn Tử Phụng nghiêm giọng:

- Ngũ muội đừng cuống lên!

Rồi quay sang Triệu Thanh Thanh nói:

- Nhị muội! Mau cho uống ba viên trị thương giải độc Thượng Thanh Hoàn!

Côn Lôn Hắc Phụng lính quýnh lấy bình được hoàn dốc ra ba viên, trong lúc Gia Cát Minh Châu đã bóp hàm làm cho Thiên Long há miệng ra.

Hắc Phụng liền bỏ ba viên thuốc vào miệng chàng rồi vận lực đẩy thuốc lọt vào cổ họng.

Thiên Sơn Tử Phụng dùng thủ pháp Thôi Tâm Hoạt Mạch trợ giúp chàng khôi phục lại hô hấp.

Qua thời gian chừng một tuần trà, người Thiên Long bắt đầu nóng lên, mũi bắt đầu thở nhẹ.

Gia Cát Minh Châu mừng rỡ kêu lên:

- Chàng sống lại rồi!

Thiên Sơn Tử Phụng dừng tay, kiểm tra lại mạch tượng Thiên Long rồi trầm giọng nói:

- Mới chỉ là hy vọng thôi. Tâm mạch còn bị ngắt quãng, hơi thở có thể dứt bất cứ lúc nào, nên còn phải Thôi Tâm Hoạt Mạch tiếp. Vì không thể chuyển tướng công về cốc được, Tiên Nhị về cốc huy động Lý Thuận và thuộc hạ di chuyển trại lên đây. Lập tức báo Long Phụng Sứ tới đây bố trí Mai Hoa Ngũ Hành Đại Trận, bất cứ kẻ nào thâm nhập khu vực này, nếu không chịu lùi sẽ lập tức giết ngay!

Mệnh lệnh được rầm rập thi hành.

Mọi người bận bịu suốt đêm, đến sáng thì việc bố trí hoàn thành.

Lúc này tuy tâm mạch Thiên Long vẫn còn bị đứt đoạn nhưng thời gian hô hấp dài hơn.

Đoàn Uyển Ngọc ấn vào hai huyệt Dương trì, Dương Cốc trên tay trái, Hoàng Phủ Tuệ Quân ấn hai huyệt Thái Nguyên, Thái Lang trên tay phải. Triệu Thanh Thanh phụ trách hai huyệt Thân Mạch, Khí Hải ở chân trái, còn Gia Cát Minh Châu hai huyệt Trung Phong, Thương Khâu.

Thiên Sơn Tử Phụng một tay ấn vào Đan Điền, một tay ấn vào Bách Hội huyệt, không ngừng truyền chân khí vào.

Năm người qua một thời gian luyện công với nhau nên có thể gọi là ngũ khí đồng nguyên, phối hợp rất nhịp nhàng.

Mười luồng chân khí thâm nhập vào mười yếu huyệt từ từ thâm nhập vào Thiên Long qua các huyệt đả thông những nơi bị chần dứt, thông đến lục phủ ngũ tạng.

Sau thời gian chừng một canh giờ, kinh mạch tam âm tam dương của Thiên Long hoàn toàn được đả thông, mạch tượng đều đặn hơn trước nhiều.

Lúc này thì tính mạng Thiên Long không còn bị uy hiếp nữa. Tỷ muội Thiên Sơn Tử Phụng vô cùng mừng rỡ.

Dù cả năm người sắc mặt nhợt nhạt, mồ hôi ướt đầm nhưng vẫn tiếp tục vận công truyền vào.

Lại thêm nửa canh giờ, hơi thở của Thiên Long đã điều hòa, sắc mặt đã hồng lên, môi động đập rồi cất tiếng rên rỉ.

Mấy tiếng kêu cùng bật ra một lúc:

- Tướng công!

- Phu quân!

- Chàng có nghe lời thiếp không?

Thiên Long chớp chớp mắt rồi mở ra nhưng chưa thể nhìn rõ, cũng không ý thức được mình ở đâu và xảy ra chuyện. Một lúc sau, ánh mắt sinh động lại dần.

Thấy năm vị phu nhân xúm quanh mình, ý thức hồi phục lại, chàng mấp máy môi hỏi:

- Như vậy là ta... chưa chết?

- Đương nhiên là chàng không chết! Chàng sẽ vĩnh viễn ở bên bọn thiếp...

Môi Thiên Long thoáng hiện nụ cười an ủi. Chàng chống tay định nhổm lên nhưng thấy khắp người xương cốt đau buốt như bị giằng từng khúc xương.

Thiên Sơn Tử Phụng vội ấn chàng nằm xuống nói:

- Tướng công hãy nằm yên và cũng đừng nói gì cả! Nay tỉnh lại được là tốt rồi! Bọn thiếp sẽ chăm sóc chàng thật chu đáo. Hãy yên tâm mà dưỡng thương, chỉ cần qua mấy ngày là sẽ bình phục thôi!

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn khăn nệm, lều trại cũng đã dựng xong, nhưng mọi người chưa dám chuyển Thiên Long lên nệm vì sợ chàng đau, chỉ dọn sạch chung quanh rồi phủ lên người chàng một tấm chăn mỏng.

Hàng ngày năm vị phu nhân vẫn tiếp tục truyền chân khí vào cho trượng phu, tuy vậy chàng vẫn hồi phục rất chậm.

Phải sau ba ngày, chàng mới có thể ngồi dậy được, mấy vị phu nhân thay nhau dìu chàng đi từng bước một.

Thiên Long thở dài nói:

- Không ngờ vị tiền bối đó lợi hại đến thế. Chỉ sợ ngu phu đã bị tán công, không dễ gì hồi phục nhanh đâu!

Người học võ đều rất sợ bị tán công, nó cũng gần như võ công bị phế, muốn khôi phục lại như cũ không phải là chuyện dễ.

Thiên Sơn Tử Phụng hỏi:

- Tướng công! Người đó là ai vậy?

Thiên Long thở dài đáp:

- Hiên Viên Thần Quân...

Hoàng Phụ Tuệ Quân kinh hãi nói:

- Tướng công nói gì? Hiên Viên Thần Quân?

Gia Cát Minh Châu ngạc nhiên hỏi:

- Hiên Viên Thần Quân? Thiếp chưa nghe danh hiệu người này bao giờ... Hắn là ai mà lợi hại thế?

Thiên Sơn Tử Phụng chợt trầm ngâm nói:

- Không ngờ lão ma đó vẫn còn sống...

Gia Cát Minh Châu và Đoàn Uyển Ngọc cùng hỏi:

- Đại tỷ biết người này sao?

Thiên Sơn Tử Phụng lắc đầu:

- Đương nhiên là không biết, chỉ nghe sư phụ nói lại thôi. Ngay chính lão nhân gia cũng chưa bao giờ thấy lão ma đầu này. Nếu lão còn sống thì đã hơn trăm năm mươi tuổi, chúng ta đây còn chưa đáng là đồ tôn của lão ta đâu!

Gia Cát Minh Châu nghi hoặc nói:

- Làm sao mà người ta sống tới một trăm năm mươi tuổi vẫn chưa chết? Hay đó chỉ là trò huyền hoặc thôi?

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Ngủ muội! Nếu không có chuyện thần kỳ như thế thì thử hỏi đương kim võ lâm có ai chỉ một chiêu đánh thắng nổi tướng công?

Côn Lôn Hắc Phụng tức giận nói:

- Một người đã từng tuổi đó thì có cừu hận gì với tướng công mà xuất thủ độc ác như vậy chứ?

Thiên Long nhìn Hoàng Phủ Tuệ Quân, lắc đầu không đáp.

Gia Cát Minh Châu gặng hỏi:

- Phu quân nói xem, hẳn là ai? Giữa hai người có cừu hận gì?

Thiên Long thở dài nói:

- Chuyện này có một chút ẩn tình, ta sẽ nói lại sau.

Mấy vị phu nhân thấy vẻ mặt chàng trầm trọng như vậy thì không hỏi nữa.

Qua ba ngày sau, Thiên Long đã đi lại được.

Thiên Sơn Tử Phụng bàn:

- Phu quân đã bị tán công, tất không thể ngày một ngày hai phục hồi ngay được. Chốn này không thể ở lâu. Theo ý thiếp chúng ta nên chuyển đến một nơi an toàn cẩn mật hơn...

Gia Cát Minh Châu nhanh nhẩu:

- Phải đấy! Theo muội, đây tới Động Đình là gần nhất, ở đó với lực lượng của Đại Hồ Thập Thập Nhị Trại sẽ rất an toàn. Muội đề nghị đưa tướng công về đó dưỡng thương.

Thiên Long lắc đầu nói:

- Năm vị hiền thê đừng trách ngu phu cố chấp. Nhưng ta không muốn đi đâu cả, ngã xuống ở đây thì sẽ đứng lên ngay ở chỗ này! Vì thế ngu phu muốn tìm một nơi ẩn dật ngay trong Thiên Mục sơn này luyện công. Nếu sau vài tháng mà không có triệu chứng hồi phục thì đành quay về Càn Khôn Động Phủ để sống nốt những ngày tàn!

Năm vị phu nhân nghe nói thế, trong lòng vô cùng bi thảm, rơi lệ chứa chan.

Nhưng biết ý chàng đã quyết thì không sao thay đổi được nữa đành y kế làm theo, tìm nơi ở mới.

Lam Y Ngoại Vụ Sứ trong một lần đi săn theo vết một con tuần lộc đã tìm được một sơn cốc vô cùng kín đáo, chỉ có một đường độc đạo thông vào, chỉ có thú rừng mới biết được.

Thiên Sơn Tử Phụng và Kim Cương Thần đến kiểm tra, thấy sơn cốc ở giữa rừng sâu không vết chân người, trong cốc cỏ thụ ngút ngàn, một con suối nhỏ lượn lờ giữa đôi bờ cỏ hoa tươi tốt, thật là một nơi thế ngoại đào viên.

Sau khi về kể lại, mọi người đều tán thành chọn sơn cốc đó làm nơi định cư.

Ngay hôm sau, đoàn người tiến vào sơn cốc.

Vì xác định ở lâu dài, nên Lý Thuận chỉ huy thủ hạ dẫn gỗ chất đá xây dựng một trang viện kiên cố.

Nơi đây cách Hàng Châu chỉ mười mấy dặm nên việc chuyển vận lương thảo không thành vấn đề, do Kim Cương Thần phụ trách mấy cao thủ lo liệu.

Việc định cư được ổn định rất nhanh.

Thiên Long đặt tên nơi ở mới của mình là Vân Nhân cốc.

Nói thì Vân Nhân, nhưng chàng vừa trị thương vừa tích cực tham ngộ võ công và chỉ dạy cho năm vị phu nhân luyện Vệ Kiếm Thuật, còn tổ chức cho Kim Cương Thần và Càn Khôn Song Viên luyện thêm võ học cho Long Phụng Sứ cùng đám thuộc hạ của Lý Thuận.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Kể từ khi chuyển đến Vân Nhân Cốc đã được bốn tháng.

Long Phụng Sứ và Lam Y Sứ ngoài việc luyện võ công, học trận pháp còn dẫn gỗ làm tường, kiến dựng một trang viện kiên cố với hai ngôi lầu và tám gian nhà gỗ, có tiền viện, hậu viện, cư phòng, nhà ăn, hoa sảnh, nhà bếp, chuồng ngựa bao gồm diện tích ngót nửa dặm vuông.

Trong bốn tháng, Thiên Long nghiên cứu tìm tòi, đúc kết các thứ võ học mình biết để ngưng tụ chân khí nhưng vẫn không thành công, vì thế càng trở nên bức xúc.

Cũng lý do này mà tâm tính chàng thay đổi, hay cáu gắt dễ nóng giận, không những hay trách mắng thuộc hạ mà còn cáu bẳn với năm vị hiền thê.

Mọi người đều biết nguyên nhân nên đều cảm thông không oán hận, chỉ mong cho thiếu gia sớm bình phục để lại được sống yên bình như những ngày xưa.

Lại thêm hai tháng nữa trôi qua. Như vậy là đã nửa năm sống ở Vân Nhân cốc.

Đối với Thiên Long thì thời gian trôi quá chậm.

Trang viện không ngừng được củng cố thêm, có giả sơn, thủy tạ, hoa viên, quảng trường, có cả vườn được thảo.

Trong các lầu phòng và cư phòng, bàn ghế, tủ giường, đồ gỗ ngày càng được sắm sửa tiện nghi hơn.

Một hôm Thiên Long nghĩ bụng:

- Tất cả những võ công mình học được đều đem ra ứng dụng nhưng không có cách gì để tụ được chân khí, sao không thử kết hợp với Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp xem?

Nghĩ thế, chàng đem bàn với năm vị thê tử.

Đã hơn nửa năm, biết trượng phu dùng đủ võ công, tâm pháp mà vẫn không có kết quả, năm vị phu nhân tuy không tin Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp nam nhân có thể luyện thành, nhưng trong tình cảnh tuyệt vọng nên đành thử xem.

Không ngờ Thiên Long lĩnh hội được võ học này rất nhanh, tuy không hoàn toàn thuần âm vì chàng kết hợp thêm Càn Khôn Thần Công, âm Dương Hòa Hợp Thần Công nhất là Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp nữa nên không còn thuần âm, nhưng khi luyện kết hợp các công phu này thì có hiện tượng để tụ được công lực.

Thiên Long không dám nói cho các vị thê tử biết ngay, mà ngày đêm miệt mài cùng họ luyện rèn.

Vạn sự khởi đầu nan.

Chỉ cần để tụ được chân khí là công lực hoàn toàn có thể hồi phục.

Lại thêm ba tháng trôi qua.

Công lực Thiên Long khôi phục rất nhanh, lúc nào chàng cũng thấy mình như muốn bay bổng.

Biết rằng đã thành công, nhưng Thiên Long vẫn chưa báo cho năm vị phu nhân biết vì muốn dành cho họ một sự bất ngờ.

Phu thê liền khúc ruột, giấu làm sao được?

Thấy trượng phu dạo này rất vui, không cáu gắt như trước, Thiên Sơn Tử Phụng là người đầu tiên nhận ra, ngạc nhiên hỏi:

- Thiên Long! Chẳng lẽ chàng đã để tụ được chân khí rồi sao?

Thiên Long cười bí ẩn:

- Đã có hiện tượng, hy vọng rằng sẽ thành công.

Tuy nói thế nhưng chàng biết chắc rằng công lực mình bây giờ đã vượt trội hơn cả trước đây.

Năm vị phu nhân chỉ cần biết trượng phu có hy vọng phục hồi võ công là quá phần khởi rồi, cần gì băn khoăn đến chuyện khác nữa?

Hôm đó sáu người như thường lệ cùng nhau luyện công, chợt nghe Thiên Long cười nói:

- Năm vị hiền thê để ngu phu thử xem...

Thiên Sơn Tử Phụng kinh hãi nói:

- Tướng công! Không được đâu! Chàng chỉ mới bắt đầu đề tỵ được chân khí, nếu lỡ không thành công thì coi như công phu suốt cả tháng nay chỉ là uổng phí.

Thiên Long cười đáp:

- Cứ yên tâm, ta không mạo hiểm đâu.

Nói xong đề tỵ công lực nạp vào Đan Điền rồi vận vào song chưởng từ từ đưa lên nhắm vào một thân cây đại thọ to bằng hai vòng tay người ôm cách xa đó mười lăm trượng...

Năm vị phu nhân thấy mặt mũi chân tay chàng dần dần sáng bóng lên, trong lòng vô cùng kinh dị, tuy biết rằng chàng thành công từ trước nhưng vẫn còn hoài nghi, chăm chú nhìn.

Đột nhiên, Thiên Long quát to một tiếng vung song chưởng đánh ra.

Một cỗ kinh lực bài sơn đảo hải phát ra làm năm vị phu nhân lùi hết cả lại!

Tiếp đó nghe “ầm” một tiếng như trời long đất lở, thân cây cổ thụ bật gốc đổ xuống làm sáng cả một vùng.

Toàn bộ sơn cốc bao trùm trong một trận kinh phong làm rừng cây chao đảo, cành gãy răng rắc, lá rụng ào ào...

Năm vị phu nhân thấy vậy há hốc mồm miệng, ngây mặt nhìn chàng, tưởng chừng như mình vừa nằm mộng!

Một lúc sau, Thiên Sơn Tử Phụng nhìn chàng trách móc:

- Thì ra tướng công đã phục hồi lâu rồi mà giữ kín không chịu nói ra...

Thiên Long cười ngượng ngùng đáp:

- Xin lỗi năm vị hiền thê, lúc đầu ta còn chưa tin là sẽ thành công, sau đó thử xem khả năng hồi phục đến đâu, khi nhận thấy công lực của ta còn cao hơn trước thì rất ngạc nhiên, thử tìm hiểu nên không tiện nói...

Đoàn Uyển Ngọc hỏi:

- Chàng bắt đầu đề tỵ được chân khí từ lúc nào?

- Chừng một tháng trước, sau khi bắt đầu luyện Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp kết hợp với Càn Khôn Thần Công và âm Dương Hòa Hợp Thần Công.

Côn Lôn Hắc Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao trong một tháng mà công lực của chàng cao hơn trước nhiều như thế được?

Nói xong đề tỵ công lực nạp vào Đan Điền rồi vận vào song chưởng từ từ đưa lên nhắm vào một thân cây đại thọ to bằng hai vòng tay người ôm cách xa đó mười lăm trượng...

Năm vị phu nhân thấy mặt mũi chân tay chàng dần dần sáng bóng lên, trong lòng vô cùng kinh dị, tuy biết rằng chàng thành công từ trước nhưng vẫn còn hoài nghi, chăm chú nhìn.

Đột nhiên, Thiên Long quát to một tiếng vung song chưởng đánh ra.

Một cỗ kinh lực bài sơn đảo hải phát ra làm năm vị phu nhân lùi hết cả lại!

Tiếp đó nghe “ầm” một tiếng như trời long đất lở, thân cây cổ thụ bật gốc đổ xuống làm sáng cả một vùng.

Toàn bộ sơn cốc bao trùm trong một trận kinh phong làm rừng cây chao đảo, cành gãy răng rắc, lá rụng ào ào...

Năm vị phu nhân thấy vậy há hốc mồm miệng, ngây mặt nhìn chàng, tưởng chừng như mình vừa nằm mộng!

Một lúc sau, Thiên Sơn Tử Phụng nhìn chàng trách móc:

- Thì ra tướng công đã phục hồi lâu rồi mà giữ kín không chịu nói ra...

Thiên Long cười ngượng ngừng đáp:

- Xin lỗi năm vị hiền thê, lúc đầu ta còn chưa tin là sẽ thành công, sau đó thử xem khả năng hồi phục đến đâu, khi nhận thấy công lực của ta còn cao hơn trước thì rất ngạc nhiên, thử tìm hiểu nên không tiện nói...

Đoàn Uyển Ngọc hỏi:

- Chàng bắt đầu đề tụ được chân khí từ lúc nào?

- Chừng một tháng trước, sau khi bắt đầu luyện Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp kết hợp với Càn Khôn Thần Công và âm Dương Hòa Hợp Thần Công.

Côn Lôn Hắc Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao trong một tháng mà công lực của chàng cao hơn trước nhiều như thế được?

Thiên Long giải thích:

- Nguyên do là ta chỉ bị tán công chứ không bị phế võ công. Đối với thủ thuật bình thường thì việc ngưng tụ lại đơn giản hơn, chỉ qua một vài tháng, chỉ cần đề tụ được là phục hồi công lực vì nó chỉ tán lạc mà không bị mất đi. Chỉ là thủ pháp của Hiên Viên Thần Quân quá kỳ dị nên dùng rất nhiều loại võ công thượng thặng mà không đề tụ được, may áp dụng với Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp mà sinh công hiệu. Sau khi bị thương, cả năm vị đã truyền thêm công lực cho ta rất nhiều, vì vậy khi đề tụ được chân khí, đương nhiên toàn bộ công lực được kết hợp lại...

Năm vị phu nhân thở phào một hơi nói:

- Thì ra là vậy!

Thiên Long cười nói tiếp:

- Như vậy bây giờ một nửa công lực trong người ta là được năm vị hiền thê trợ giúp, ta không biết phải cảm tạ thế nào đây?

Đoàn Uyển Ngọc nói:

- Bọn thiếp có mất gì đâu chứ? Chỉ lúc đầu lo chàng chết thôi! Sau này đã luyện công phục hồi lại chân lực từ lâu, chẳng những thế bây giờ Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp đã luyện được mấy thành, công lực còn cao hơn trước.

Mọi người nghe nói cùng cười ồ lên.

Bấy giờ Kim Cương Thần, bọn Long Phụng Sứ, Lam Y Sứ và cả hai con Càn Khôn Song Viên nghe tiếng cây đổ như trời sập đều hốt hoảng chạy tới.

Thấy Thiên Long đứng uy nghi như vị thiên thần, năm vị phu nhân ai nấy đều tươi như hoa, nhất là thấy cây cổ thụ to hai người ôm bắt gốc làm sáng cả cánh rừng, tất cả ngơ ngác nói:

- Thiếu chủ vừa sáng tạo ra thứ thần công gì vậy?

Thiên Long buột miệng nói:

- Long Phụng Thần Công!

Gia Cát Minh Châu reo lên:

- Hay quá!

Hoàng Phủ Tuệ Quân tiếp lời:

- Không sai! Long Phụng Thần Công! Tên đó rất hay!

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Công phu đó được sáng tạo từ Nữ Oa Thuần âm Tâm Pháp, âm Dương Hòa Hợp Thần Công và Càn Khôn Thần Công, lại có uy lực nhất, tương công phải mất mấy tháng mới tham ngộ ra, vì thế có thể coi là tâm pháp độc môn của Long Phụng Môn chúng ta, gọi là Long Phụng Thần Công là đúng lắm!

Nàng hay lời cho cả năm tỷ muội, đồng thời cũng rất phù hợp với tâm ý mọi người nên ai cũng tán thành.

Sau tám tháng ẩn cư trị thương và luyện công, ngoài Thiên Long ra, năm vị phu nhân luyện Long Phụng Thần Công cũng đã đạt được năm sáu thành hỏa hầu, võ công của Long Phụng Sứ và Lam Y Sứ cũng rất khả quan, Thiên Long quyết định rời Vân Nhân cốc.

Hôm ấy đoàn người rầm rộ lên đường, với bảy vị Long Sứ cưỡi ngựa đi tiên phong, cách một dặm tới tọa tiền tổng quản Kim Cương Thần Tiền Nhị và hai vị Càn Khôn Song Viên, tiếp đến là xa kiệu của thiếu chủ Thiên Long và năm vị phu nhân có Ính Cô và Phụng Sứ cưỡi ngựa đi kèm, Lý Thuận và Lam Y Sứ đi đoạn hậu.

Tiền đội Long Sứ mới ra tới quan đạo đi được hai dặm thì Trần Long Sứ chợt phát tay ra lệnh:

- Dừng lại!

Bảy tên thuộc hạ không khỏi ngạc nhiên nhưng cũng dừng lại.

Hà Long Sứ ngạc nhiên hỏi:

- Đại ca! Sao không đi tiếp nữa?

Trần Long Sứ chỉ tay vào rừng nói:

- Hãy vào kiểm tra xem có ai trong đó. Nếu người ta không có ác ý thì hãy bảo họ tránh xa ngoài mười trượng là được!

Lệnh vừa phát ra, sáu tên Long Sứ lập tức rời yên ngựa lao vút vào rừng.

Chợt trong rừng vang lên tiếng quát:

- Lùi lại! Không được động thủ!

Trần Long Sứ đã nhận ra trong rừng có mai phục nên ra lệnh cho thủ hạ kiểm tra, nay nghe lệnh phát ra liền biết rằng đối phương không ác ý liền phát lệnh:

- Tất cả quay lại!

Sáu tên Long Sứ lùi ra quan đạo.

Hà Long Sứ chạy tới trước Trần Long Sứ chấp tay nói:

- Đại ca! Trong rừng có rất nhiều cao thủ mai phục, chưa biết có ý đồ gì, nhưng không hạ thủ.

Trần Long Sứ gật đầu không đáp, mắt nhìn vào rừng chờ đợi.

Y đã dự tính không nhầm, chỉ lát sau đã thấy rất nhiều nhân ảnh màu xám từ trong rừng lướt ra.

Chỉ cần nhìn thân pháp cũng biết rằng những người này thân thủ không phải tầm thường.

Nhìn lại, thấy đối phương có chừng ba mươi người mặc áo xám, lưng đeo binh khí, đương nhiên là người võ lâm.

Chỉ cần nhìn qua cũng đủ biết đối phương là người trong giang hồ, tương quan lực lượng hơn hẳn. Tuy nhiên, Trần Long Sứ không hề tỏ ra sợ hãi, thanh giọng nói:

- Chư vị! Nếu là hành nhân thì không việc gì phải lén lút. Nếu các vị có ý đồ gì thì đừng trách tại hạ không khách khí!

Hai bên đứng đối thị một lúc.

Trần Long Sứ lên tiếng trước:

- Tại hạ là lãnh đội Long Sứ thuộc quyền Ngân Y Thần Long, mời vị nào ra đáp từ!

Trong số mấy chục người áo xám có một lão nhân chừng năm mươi tuổi, để râu quai nón bước ra.

Lão nhân này tướng mạo uy mãnh, mắt phát thần quang, Thái Dương huyết nhô cao, chỉ thoáng nhìn cũng biết là võ c ông thượng thặng.

Lão nhân áo xám đến cách Trần Long Sứ chừng một trượng thì dừng lại, ôm quyền cười nói:

- Các vị tiểu ca! Xin thứ lỗi vì chúng tôi ẩn trong rừng khiến các vị hoài nghi. Thực ra số thuộc hạ này của lão phu đã chờ ở đây gần một tháng, không có ý gì đối với các vị đâu.

Trần Long Sứ tuy còn có ý đề phòng, nhưng đối phương đã nói thể đành “à” một tiếng đáp:

- Thì ra là thế... Xin tiền bối thứ lỗi vì chúng tôi không biết nên đã mạo muội...

Lão nhân nghĩ thầm:

- Quái lạ! xung quanh khu vực này hai mươi dặm đều có thuộc hạ của Tam Đường canh giữ, tất cả những người vào ra Thiên Mục Sơn, dù không bị ngăn cản cũng có thông báo, làm sao một đoàn nhân mã đông tới bảy người, dáng khả nghi thế này mà không bị chặn, cũng không ai báo tin gì cả? Chẳng lẽ chúng ẩn trong núi này? Phải rồi! Chính hắn vừa giới thiệu mình là thuộc hạ của Ngân Y Thần Long, môn hạ mà mình đang truy tìm, như vậy là sắp đạt tới mục đích...

Nghĩ thế liền nói:

- Tiểu ca nặng lời rồi! Bọn thuộc hạ của lão phu ẩn thân trong núi nên sinh ra hiểu lầm là phải. Các vị không trách là may, sao nói là mạo muội? Chỉ không biết chư vị từ đâu đến? Và định đi đâu tiếp?

Trần Long Sứ nghe hỏi nhíu mày tỏ ý không hài lòng đáp:

- Văn bối chỉ là thuộc hạ, không thể trả lời vấn đề này. Xin tiền bối lượng thứ. Nhưng chẳng lẽ việc đó có liên quan gì đến tiền bối?

Bấy giờ Kim Cương Thần Tiền Nhị và hai vị Càn Khôn Song Viên cũng đã tiến lại gần.

Kim Cương Thần hỏi:

- Trần lãnh đội! Có chuyện gì vậy? Vì sao không đi tiếp mà dừng lại?

Trần Long Sứ kính cẩn đáp:

- Bẩm Tiền tổng quản! Bỗng đội tới đây thì phát hiện có mấy chục người nấp trong rừng, bây giờ họ đã tập hợp ở đây, chưa biết rõ ý định nên dừng lại.

Lão nhân áo xám hướng sang Kim Cương Thần chấp tay nói:

- Có phải các hạ là Tiền tổng quản, thuộc hạ thân tín nhất của Ngân Y Thần Long ầu Dương thiếu hiệp không?

Kim Cương Thần vội xuống ngựa hoàn lễ đáp:

- Không dám! Tại hạ đúng là Tiền Nhị, các hạ có thể cho biết tôn tính đại danh không?

Lão nhân thấy Kim Cương Thần mắt sáng quắc, cử chỉ đường hoàng, bụng khâm phục nghĩ thầm:

- Nghe đồn Ngân Y Thần Long là nhân vật tuổi trẻ kiệt xuất nhất võ lâm, nay xem tên tổng quản này chỉ e võ công không kém mình, xem ra lời đồn không sai.

Liền cười hô hô nói:

- Tiền đại tổng quản! Việc này chẳng qua chỉ là sự hiểu lầm mà thôi. Thuộc hạ của lão phu ẩn trong rừng mà không nói lý do, quả là hành động đáng nghi, may vị lãnh đội đã lưu tình mà không cho xuất thủ, thật là quý hóa. Xin thứ lỗi vì lão phu ít hành khứ giang hồ nên không biết rõ quy củ, nếu có chỗ nào không phải thì xin đại tổng quản và các vị tiểu ca lượng thứ cho!

Lão dừng một lúc rồi tự giới thiệu:

- Còn lão phu tiện danh là Hoàng Thừa Chí, vì tra tìm vật bị mất mà tới Thiên Mục Sơn này, đưa theo thuộc hạ phục trong núi gần một tháng, không ngờ xảy ra hiểu lầm, mong lão đệ đừng trách.

Kim Cương Thần thấy đối phương phong thái đường hoàng, có vẻ như không phải hạng người tà ác, liền cười đáp:

- Thì ra là vậy! Theo tại hạ nhận xét là lỗi do bảy vị Long Sứ tuổi trẻ nông nổi, thiếu cân nhắc nên hành động nóng nảy, xin tiền bồi miễn trách! Một lần nữa xin bỏ quá cho các huynh đệ vì chuyện này mà làm mất thời gian điều tra của các vị Tại hạ xin cáo từ!

Hoàng Thừa Chí không ngờ đối phương không để cho mình có cơ hội tra hỏi, vội bước lên hỏi:

- Tiền đại tổng quản, tại hạ còn có việc này...

Kim Cương Thần định lên ngựa, quay lại hỏi:

- Hoàng lão ca còn có điều gì sai bảo?

Hoàng Thừa Chí đành phải đi thẳng vào vấn đề:

- Thật không dám giấu, vị tiên nhân lập phái của bốn cốc có sáu thanh bảo kiếm: một bạch, một tím, một hắc, một hồng, một thanh, một hoàng, qua nhiều đời không biết thất lạc ở đâu? Một năm trước nghe giang hồ truyền ngôn có những thanh bảo kiếm này xuất hiện, vì thế các trưởng lão và tạm quyền cốc chủ bốn cốc phái chúng tôi đi điều tra...

Kim Cương Thần nghe nói, biết ngay đó chính là sáu thanh kiếm của công tử và năm vị phu nhân.

Nhưng y nghe nói rằng sáu thanh kiếm đó là vật của một vị tiên nhân cất giữ mấy trăm năm, không phải là vật của ai, đối phương nói vậy không phải là lộ rõ ý định mượn cơ để ăn cướp?

Kim Cương Thần liền nổi giận nói:

- Có phải các hạ đã biết chúng ta là ai nên chặn đường mãi lộ không? Nên biết thuộc hạ của Ngân Y Thần Long không phải là hạng có thể để cho người khác dễ dàng bức hiếp đâu!

Hoàng Thừa Chí định thanh minh thì chợt bọn hán tử áo xám đứng sau lưng lão ta hung hăng quát:

- Vô lễ!

- Tiểu tử kia sao dám ăn nói hỗn hào với đường chủ của chúng ta như vậy? Có phải định gây sự không?

- Thật là cuồng ngạo!

- Cứ tóm cổ mấy tên này nọc ra mà tra hỏi bảo kiếm ở đâu tất sẽ phun ra, cần gì phải nhiều lời?

Đồng thời tám tên hăm hở xông tới trước mặt Kim Cương Thần, số còn lại tiến vào tạo thành một vòng cung vây lấy đối phương.

Chỉ thấy nhân ảnh loé lên, hai tên Long Sứ chỉ trong chớp mắt đã lướt tới chặn trước Kim Cương Thần quát:

- Các ngươi định làm gì?

Vừa quát vừa phát tay áo phát ra hai luồng kinh khí.

Tám tên áo xám không đương nổi bị chấn lùi ba bước mới giữ được trầm ổn, mặt đều biến sắc, vội rút binh khí ra.

Song phương hăm hăm nhìn nhau, chỉ cần đợi lệnh là xuất thủ.

Hoàng Thừa Chí thấy chỉ hai ngân y thiếu niên mà có thân thủ cao như vậy, không khỏi kinh tâm.

Thực ra lão không có ý động thủ, nhưng cũng muốn xem võ công của đối phương thế nào.

Vốn là người lão luyện, lão xác định được ngay cho dù mình xuất thủ cũng không dễ gì thắng nổi đối phương, liền quát:

- Lùi lại! Các ngươi làm gì thế? Trước mặt bốn đường chủ sao dám tự tiện hành động như vậy?

Bọn kia vội vàng quy về chỗ cũ, không ai dám nói câu nào.

Hoàng Thừa Chí chưa nguôi giận, “hừ” một tiếng nói:

- Vừa mới ra ngoài giang hồ mà đã tự tung tự tác, không theo khuôn phép, các người có còn biết giữ môn quy nữa không?

Bọn kia nghe nói đều biến sắc.

Một vài tên cúi mình nói:

- Đường chủ tha tội! Lần sau bọn thuộc hạ không dám như thế nữa!

Hoàng Thừa Chí gật đầu nói:

- Thôi được! Bỏ tọa tha cho một lần. Các người ít ra ngoài giang hồ, nên nhớ đối với đồng đạo võ lâm phải có lễ độ, nhường nhịn, không giống như đối với hạng tà ác...

- Đa tạ đường chủ! Bọn thuộc hạ tuân lệnh!

Giáo huấn thuộc hạ xong, Hoàng Thừa Chí nhìn Kim Cương Thần chấp tay thành khấn nói:

- Xin Tiền lão đệ nguôi giận! Lão ca thật có nỗi ẩn tình rất khó nói, vì thế mà dẫn đến hiểu lầm. Nhưng trước khi sự việc được chứng thực, lão ca chưa dám nói rõ nội tình. Vì thế hy vọng lão đệ chấp thuận cho một việc...

Kim Cương Thần thấy đối phương nói năng nhã nhặn nên cũng không chấp chuyện vừa rồi, ôm quyền hoàn lễ nói:

- Hoàng lão ca muốn tại hạ chấp thuận việc gì?

- Không biết lão đệ có thể bẩm báo với quý thượng cho lão ca bái kiến không?

Kim Cương Thần ngập ngừng nói:

- Cái đó nhưng tại hạ còn chưa biết lão ca...

Hoàng Thừa Chí nói thêm:

- Tiền lão đệ. Lão ca quả là có nỗi ẩn tình, chỉ xin gặp Ngân Y Thần Long âu Dương thiếu hiệp để hỏi rõ một vấn đề để hóa giải sự nghi ngờ của bọn cóc là đi ngay.

Kim Cương Thần còn do dự chưa biết giải quyết thế nào thì nghe giọng công tử nói vào tai:

- Tiền Nhị! Hãy đưa vị tiền bối đó tới đây, bảo rằng ta có lời mời!

Kim Cương Thần vội cúi người đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Bọn hán tử áo xám chợt thấy Kim Cương Thần có thái độ lạ lùng như vậy thì rất ngạc nhiên, không hiểu y đang nói với ai như vậy?

Vừa rồi vị đứng đầu Long Sứ cũng phải cung kính bẩm báo với y, như vậy là thân phận của vị tổng quản là cao nhất ở đây, vậy thì tuân lệnh ai chứ?

Nhưng Hoàng Thừa Chí thì biết rằng tất có người dùng công phu Truyền âm Nhập Mật, rất có thể người đó chính là Ngân Y Thần Long, tự hỏi:

- Chẳng lẽ đối phương đoán ra sự việc, đồng ý gặp mình?

Quả nhiên, Kim Cương Thần chấp tay nói:

- Tiền bối! Công tử gia mời đến diện kiến!

Hoàng Thừa Chí cả mừng nói:

- Vậy ư? Quý công tử thật đại lượng. Lão ca đa tạ trước, xin phiền lão đệ dẫn đường giúp!

Kim Cương Thần đáp:

- Mời tiền bối theo tại hạ!

Nói xong quay người bước đi.

Hoàng Thừa Chí đưa tay ra hiệu cho thuộc hạ đứng yên rồi theo Kim Cương Thần, đi chừng một dặm thì nhìn thấy một vị công tử rất tuấn tú và năm vị phu nhân đều đẹp như thiên tiên đứng trước một chiếc xe kiệu rất sang trọng, hai bên có hai hàng nữ kiếm sĩ mặc y phục ngũ sắc đứng hầu.

25. Môn Phái Trầm Luân

Hoàng Thừa Chí biết vị công tử tuấn tú này chính là Ngân Y Thần Long, liền chấp tay nói:

- Lão hủ là Hoàng Thừa Chí mạo muội cầu kiến Ngân Y Thần Long ầu Dương thiếu hiệp. Nếu có chỗ nào thất lễ, xin được lượng thứ.

Thiên Long vội hoàn lễ đáp:

- Xin lão tiên bối chớ khách khí! Văn bối còn đang muốn xin tiên bối thứ lỗi cho tệt thuộc đã mạo phạm...

Hoàng Thừa Chí cười kha kha nói:

- ầu Dương thiếu hiệp quả là long phụng giữa nhân gian! Lão hủ vô cùng khâm phục! Hôm nay được gặp thiếu hiệp là lão hủ vinh hạnh rồi!

Thiên Long hỏi:

- Vừa rồi văn bối có nghe qua câu chuyện giữa tiên bối với Tiền Nhị, biết tiên bối có ẩn tình, liên quan đến mấy thanh kiếm của phu thê văn bối nên lệnh cho Tiền Nhị mời tiên bối tới đây, không biết văn bối có nghe nhầm không?

Hoàng Thừa Chí rung động nghĩ thầm:

- ở đây cách hiện trường có tới một dặm, vừa rồi lại không thấy Tiền Nhị dùng đến công phu Truyền âm Nhập Mật, làm sao ầu Dương Thiên Long biết được? Chẳng lẽ y luyện được công phu Thông Thiên Nhĩ? Hay môn phái này có cách truyền tin bí mật nào đó? Nếu vậy thì thật là đáng sợ!

Nghĩ thế nhưng giữ được vẻ bình tĩnh đáp:

- Thiếu hiệp nghe không sai! Lần này lão hủ và hai vị đường chủ khác được lệnh của vị tạt quyền cốc chủ suất lãnh thuộc hạ tìm thiếu hiệp chính là muốn thỉnh giáo về sáu thanh bảo kiếm...

Thiên Long hỏi:

- Những thanh kiếm đó là thế nào?

- Bổng cốc nghe trong giang hồ truyền ngôn rằng thiếu hiệp và năm vị phu nhân có sáu thanh kiếm sắc bạch, tử, hắc, hồng, hoàng, thanh, bằng kim cương chế thành, không biết có đúng vậy không?

Thiên Long xác nhận:

- Không sai! Sáu thanh kiếm đó của phu thê văn bối, rất nhiều người trên giang hồ biết rõ.

Hoàng Thừa Chí ngập ngừng nói:

- Thiếu hiệp... có thể cho lão hủ... xem qua một chút không? Nếu đúng như vậy, lão hủ xin thỉnh giáo thiếu hiệp một vài câu có được không?

Thiên Long thấy người này phong thái đường hoàng, nét mặt chính khí, liền tháo thanh Thần Long Kiếm đeo ở thắt lưng, hai tay nâng lên nói:

- Xin sẵn lòng! Tiên bối hãy quá mục!

Hoàng Thừa Chí hai tay nhận kiếm nói:

- Lão hủ vô cùng khâm phục và biết ơn sự hào sảng của thiếu hiệp!

Nói xong hai tay nâng lấy thanh bảo kiếm xem rất kỹ bao kiếm rồi mới rút ra xem lưỡi kiếm.

ánh bạch quang phát ra làm mọi người rợp mắt.

Trên chuôi kiếm có khắc hình một con thần long, vô cùng sinh động như muốn bay lên.

Xem xong, Hoàng Thừa Chí tỏ ra vô cùng kích động, hai tay trả lại thanh kiếm, lại đưa mắt nhìn năm vị phu nhân nhưng không dám nói gì.

Thiên Long hiểu ý, bảo các thê tử lên lần lượt đưa kiếm cho đối phương xem.

Hoàng Thừa Chí xem xong cả sáu thanh kiếm, trả lại cho năm vị phu nhân, mắt rớm lệ, cất giọng run run nói:

- Thiếu hiệp... có thể cho lão hủ... xem Thần Long Lệnh do Vạn Niên ôn Ngọc chế thành không?

Thiên Long nghĩ thầm:

- Làm sao đối phương biết Thần Long Lệnh là do Vạn Niên ôn Ngọc chế thành? Hơn nữa khi cầm kiếm lại tỏ ra vô cùng xúc động chẳng lẽ cốc chủ của vị này là hậu duệ của Càn Khôn Động Chủ?

Nghĩ vậy, chàng chưa vội tra rõ lai lịch của đối phương mà lấy trong ngực áo ra một chiếc hộp ngọc, lấy Thần Long Lệnh đưa ra.

Vừa tiếp lấy tấm ngọc lệnh, Hoàng Thừa Chí đã run lên, vội quỳ xuống nói:

- Đệ tử đời thứ ba mươi lăm của Thần Long cốc, Thanh Long Đường đường chủ Thanh Mộc Sát Hoàng Thừa Chí bái kiến cốc chủ và năm vị phụng hậu!

Thiên Long đã đoán ra sự tình vội nói:

- Hoàng đường chủ đứng lên đi! Vãn bối đâu dám nhận đại lễ?

Dứt lời đưa tay phát ra một đạo kinh phong nâng lão nhân đứng dậy.

Lão ta cố dùng công phu Thiên Cân Trụ không chịu đứng lên, nhưng mặc dù Thiên Long chỉ vẩy nhẹ tay nhưng lực đạo phát ra quá mạnh nâng lão ta lên khỏi mặt đất một thước!

Trong lòng càng khâm phục, Hoàng Thừa Chí chấp tay lạy ba lạy nói:

- Cốc chủ! Thân là thuộc hạ đương nhiên là phải giữ lễ, xin cốc chủ cho lệnh để bọn thuộc hạ đến tham bái!

Thiên Long bảo Kim Cương Thần cho Trần Long Sứ đưa bọn cao thủ của Thần Long cốc đến.

Hoàng Thừa Chí liền ra lệnh:

- Các người bái kiến cốc chủ đi!

Nói xong đích thân quỳ xuống.

Bọn này hết sức ngơ ngác không hiểu chuyện gì, nhưng thấy đường chủ đã hạ bái, vội vàng quỳ xuống nói:

- Thuộc hạ bái kiến cốc chủ!

Nguyên Thần Long cốc chỉ có vị tạm quyền cốc chủ, vì chỉ có người giữ Thần Long Lệnh mới trở thành cốc chủ.

Nay Thiên Long giữ lệnh bài trong tay, đương nhiên là cốc chủ đương quyền, thuộc hạ đều phải tuân phục.

Thiên Long vội nói:

- Các vị đứng dậy hết đi! Tại hạ còn chưa biết nguyên nhân tại sao, chớ nên làm thế!

Thanh Mộc Sát Hoàng Thừa Chí ra lệnh:

- Hiện lộ!

Ba mươi tên hán tử đứng lên, nhất loạt cởi bỏ áo xám bên ngoài để lộ áo xanh mặc bên trong, trên ngực trái thêu hình rồng bằng chỉ bạc, trong đó hình thêu trên ngực ba người lớn hơn một chút, chắc ba người này là lãnh đội.

Trên ngực thanh bào của Hoàng Thừa Chí cũng có hình rồng lớn, nhưng thêu kim tuyến.

Cả bọn lại quỳ xuống tham bái lần nữa, tự xưng thân phận chức vị mình.

Kim Cương Thần và bọn Long Phụng Sứ chẳng hiểu có sự ra sao, đứng ngẩn mặt nhìn.

Thiên Long hỏi:

- Lão tiên bối! Rốt cuộc là chuyện thế nào chứ? Cho dù văn bối là cốc chủ của các vị thì cũng cứ đứng mà giải thích!

Hoàng Thừa Chí cung kính đáp:

- Tuân lệnh!

Chúng nhân nghe lời kể của vị Thanh Mộc Sát Hoàng Thừa Chí mới hiểu ra.

Nguyên Thần Long cốc đã được sáng lập ra từ hơn bốn trăm năm trước.

Theo những gì lưu truyền lại thì đến đời thứ tám, Thần Long cốc bị cường địch truy sát, hầu hết bị tiêu diệt, chỉ còn một ít trốn thoát phải chạy khỏi Trung Nguyên tới ẩn náu Miêu Cương.

Mặc dù vậy, Thần Long cốc vẫn được lưu truyền, nhưng từ đó không còn Thần Long Lệnh nên không có vị cốc chủ chính thức mà chỉ là người tạm quyền.

Ngoài việc chấn hưng bốn phái, việc cấp thiết của Thần Long cốc là tìm lại di vật trấn sơn của bốn phái, theo di ngôn của tiên nhân là Thần Long Lệnh và sáu thanh bảo kiếm, chỉ lúc đó mới coi là môn phái chánh thức trùng hưng, có thể công khai xuất hiện trong giang hồ.

Tuy trong di ngôn mô tả rất kỹ về Thần Long Lệnh, Thần Long Kiếm, và Ngũ Phụng Kiếm, nhưng suốt mấy trăm năm vẫn không ai biết chúng thất lạc ở đâu.

Mặc dù vậy, mấy chục đời sau, các đệ tử vẫn trung thành với di ngôn, chỉ có người thay quyền cốc chủ, vẫn kiên trì tìm Thần Long Lệnh.

Cho đến nay là đời thứ ba mươi lăm!

Hơn một năm trước, các cơ sở kinh doanh của Thần Long cốc ở bên ngoài báo về là trong giang hồ xuất hiện Thần Long Kiếm và Ngũ Phụng Kiếm.

Mấy trăm năm truy tìm nay mới có được manh mối, thượng hạ Thần Long cốc mừng không kể xiết, liền phái đệ tử điều tra, biết Ngân Y Thần Long và ba vị phu nhân đeo ba thanh kiếm bạch, tử, hắc, thanh, rất giống với sự miêu tả trong di huấn của tổ sư.

Lập tức tạm quyền cốc chủ triệu tập các trưởng lão và năm vị Ngũ Long đường chủ thương lượng.

Lại có tin báo Ngân Y Thần Long tổ chức hôn lễ ở Địa Sát giáo, liền phái người đến dự lễ nhằm mục đích điều tra.

Vị khách đó đã xác định rõ ràng chính là Thần Long Kiếm và Ngũ Phụng Kiếm, lập tức phi báo về cốc.

Vị tạm quyền cốc chủ cùng các trưởng lão và Ngũ Long đường chủ đoán rằng Ngân Y Thần Long tất là truyền nhân của Thần Long cốc chủ thượng đại, cũng là Thần Long lệnh chủ liên phái cao thủ Xích Long Đường, Hoàng Long Đường và Thanh Long Đường do ba vị đường chủ xuất lãnh đi các nơi tìm mời cốc chủ.

Sau nửa tháng thì biết tin Ngân Y Thần Long cùng bộ thuộc bốn mươi người tới Hoài Nam, nhưng truy theo tới Thiên Mục Sơn thì mất dấu.

Thế là ba vị đường chủ quyết định phong tỏa Thiên Mục Sơn...

Thanh Mộc Sát Hoàng Thừa Chí kể tới đó liền nói:

- Khỏi bẩm cốc chủ! Xin cho tôi chức thông báo với đệ tử Xích Long và Hoàng Long nhị đường tới đây bái kiến cốc chủ!

Thiên Long gật đầu.

Hoàng Thừa Chí ra lệnh cho hai tên thuộc hạ bắn lên trời hai phát pháo hiệu một đỏ một vàng.

Lập tức từ khắp Thiên Mục Sơn có rất nhiều hỏa pháo bắn lên.

Hoàng Thừa Chí lại ra lệnh bắn lên cùng lúc ba phát pháo hiệu màu xanh.

Thiên Long cùng năm vị phu nhân và Kim Cương Thần, Lý Thuận và Trần Long Sứ đứng riêng ra bàn bạc một lúc.

Chừng nửa canh giờ sau, từ hai phía quan đạo có chừng sáu bảy mươi người do hai trung niên hán tử áo xám dẫn đầu rầm rộ kéo tới.

Thanh Mộc Sát Hoàng Thừa Chí đến trước Thiên Long cúi người nói:

- Khải bẩm cốc chủ, xin đưa Thần Long Lệnh ra để chúng thuộc hạ bái kiến!

vừa trông thấy Thần Long Lệnh trên tay Thiên Long, hai trung niên hán tử không khỏi sửng sốt, nhìn lại thấy người của Thanh Long Đường đều đã bỏ hết áo ngoài ra, biết ngay là đã tìm được cốc chủ.

Thanh Mộc Sát Hoàng Thừa Chí quỳ xuống nói:

- Khải bẩm cốc chủ, đệ tử của Xích Long, Hoàng Long nhị đường đã tới!

Hai trung niên hán tử vừa tới ra lệnh cho thuộc hạ:

- Đệ tử Xích Long Đường hiển thị!

- Đệ tử Hoàng Long Đường hiển thị!

Lập tức mấy chục cao thủ cởi bỏ áo ngoài, để lộ hồng y và hoàng y, trên ngực đều có thêu hình rồng.

Hai vị đường chủ vội đến quỳ xuống bên cạnh Hoàng Thừa Chí hành đại lễ lạy ba lạy.

Cả trăm cao thủ Thần Long cốc nhất loạt quỳ cả xuống.

Một trong hai vị đường chủ thay lời nói:

- Xích Long Đường đường chủ Thần Long cốc Cơ Phụng Thiên, Hoàng Long Đường đường chủ Tư Mã Quân Nghị suất lãnh thuộc hạ nhị đường bái kiến cốc chủ và ngũ hậu!

Mấy trăm năm mong mỗi một ngày Thần Long Lệnh trùng hiện, Thần Long cốc có thể tứ cáo với thiên hạ võ lâm, cả ba vị đường chủ kích động đến nỗi khóc không thành tiếng, nhưng trong ánh mắt không giấu nổi niềm sung sướng.

Thiên Long vội nói:

- Các vị đứng lên đi!

Nói xong phất tay áo nâng mọi người đứng lên.

Chỉ một cú phất khiến cho cả trăm đệ tử đều bị kinh lực nâng dậy, đặc biệt ba vị đường chủ đã thi triển Thiên Cân Trụ mà vẫn bị nhấc bổng lên, điều đó làm ai nấy đều vô cùng kính phục.

Ngân Y Thần Long nói tiếp:

- Tại hạ có tài đức công lao gì mà đáng được trọng nhiệm cốc chủ Thần Long cốc? Mới rồi tại hạ đã suy nghĩ kỹ, cùng bàn bạc với năm vị phu nhân và ba vị đệ tử thuộc, thống nhất rằng mình không thể đảm nhiệm trọng trách đó. Tại hạ chỉ là người có duyên, học được võ công, lấy được lệnh bài của Càn Khôn Động Chủ, tất đó là tiền thân của Thần Long cốc. Nay biết được thực tình, xin giao lại Thần Long Lệnh cho ba vị mang về báo lại với quý cốc. Với lệnh bài này, tại hạ xin chúc quý cốc chọn được cốc chủ xứng đáng, đương danh trong giang hồ.

Cả ba vị đường chủ đều đứng ngây ra, không ai ngờ rằng Ngân Y Thần Long lại trả lời như vậy.

Lát sau định thần, cả ba vị đường chủ cùng quỳ xuống nói:

- Xin cốc chủ nghỉ lại! Bọn ti chúc khải thiết xin cốc chủ thu hồi thánh lệnh!

Thanh Long Đường đường chủ nhỏ nước mắt nói:

- Cốc chủ không thể không tiếp nhiệm được! Thần Long cốc đã qua hai mươi tám đời phải chịu ẩn mật không dám xuất hiện trước võ lâm. Mãi đến hôm nay trước cốc chủ mới dám lộ thân phận mình. Hiện giờ tuân theo môn quy và huấn thị của tổ sư, toàn bộ đệ tử Thần Long cốc nhất tâm nhất ý khẩn thiết mong mỗi cốc chủ trở về cốc. Nếu cốc chủ không tiếp nhiệm thì bọn ti chức trở về biết ăn nói thế nào với quyền cốc chủ, các vị trưởng lão, Ngũ Long đường chủ và tất cả chúng nhân đệ tử trong cốc? Nếu cốc chủ đã quyết ý như thế thì ti chức chỉ đành lấy cái chết để tạ tội với tổ sư mà thôi!

Xích Long Đường đường chủ Cơ Phụng Thiên tiếp lời:

- Cốc chủ! Toàn bộ đệ tử của bốn cốc tuân theo di huấn của tổ sư, nếu không tìm được Thần Long Lệnh và Thần Long Kiếm, Ngũ Phụng Kiếm thì tuyệt đối không được xuất hiện trước giang hồ. Nay cốc chủ đã hiện thân, đó là hy vọng duy nhất giúp bốn cốc thỏa lòng mong mỗi mấy trăm năm, có thể ngừng đầu xuất hiện trong võ lâm, cốc chủ nữ lòng nào để bốn cốc trở lại cảnh lầm than trước đây?

Nói tới đó chợt khóc rống lên Chúng nhân đệ tử Thần Long cốc ngót trăm người thấy Xích Long Đường đường chủ khóc, nghĩ tội phạm cho cả môn phái, tất cả đều khóc theo, tình cảnh thật đáng cảm động.

Ngay cả năm vị phu nhân và Kim Cương Thần, bọn Long Phụng Sứ, Lam Y Sứ cũng không ai cầm được nước mắt.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Ba vị đường chủ và các vị cao thủ Thần Long cốc! Xin hãy yên tâm! Ngân Y Thần Long không phải là người nhẫn tâm đâu! Nhất định sau khi hiểu ra tình hình, cùng với sự khuyên bảo của tỷ muội chúng tôi, sẽ chấp nhận lời thỉnh cầu của các vị.

Triệu Thanh Thanh, Đoàn Uyển Ngọc, Hoàng Phủ Tuệ Quân và Gia Cát Minh Châu mỗi người nói thêm một câu.

Ba vị đường chủ nghe nói thế, trong lòng lại thấp lên hy vọng vội quỳ xuống nói:

- Đa tạ lời vàng ngọc của Phụng Hậu! Thuộc hạ ghi khắc đại ân!

Thiên Sơn Tử Phụng hốt hoảng nói:

- Xin ba vị mau đứng lên đi! Đừng làm thế! Tỷ muội chúng tôi quyết không dám nhận đâu!

Nghe hai vị đường chủ giải bày, Thiên Long chợt hình dung ra một môn phái qua mấy chục đời, chỉ vì tuân theo lời giáo huấn của tổ sư mà phải giam cầm đệ tử trong sơn cốc không cho xuất hiện trong giang hồ. Ngay lần này có trọng sự tra tìm cốc chủ Thần Long cốc mà cũng phải khoác thêm một chiếc áo để giấu đi danh phận mình.

Cả một môn phái phải chịu cảnh trầm luân như vậy thật là một điều tủi hổ khó mà tưởng tượng được.

Như vậy đủ thấy mấy trăm năm qua, môn phái này mong ngóng tìm được cốc chủ để giải cấm chế của bản thân su môn, trở thành môn phái tự do cùng giang hồ tranh trường luận đoản đến thế nào!

Mấy trăm năm, đến khi nghe tin Long Phụng Kiếm xuất hiện, không nói cũng biết Thần Long cốc đón nhận tin đó với niềm hứng khởi bao nhiêu.

Chỉ cần nhìn thái độ của ba vị đường chủ và trăm thuộc hạ gấp chàng tham bái, nước mắt lưng tròng và niềm vui rạng ngời trên nét mặt cũng biết niềm hoài vọng lớn đến đâu.

Thế mà chỉ một câu của chàng chấm dứt niềm hy vọng đó, đóng chiếc đinh cuối cùng để chôn vùi mọi ước vọng của bản thân và của cả một môn phái, thử hỏi đau lòng đến chừng nào?

Như vậy há chẳng phải “ta không giết bá nhân, nhưng bá nhân đã vì ta mà chết” hay sao?

Chàng có thể nhẫn tâm làm thế hay không?

Thiên Long nghĩ thầm:

- Có thể khi về tới Thần Long cốc, mình có thể thương lượng với họ, giao xuất Thần Long Lệnh, nếu cần thì cả Long Phụng Kiếm, chỉ cần họ tìm được một vị cốc chủ xứng đáng để lập cốc, giải trừ cấm chế của tổ sư, xuất hiện trong giang hồ là mình yên tâm rồi khỏi đó được...

Nghĩ vậy liền nói:

- Ba vị đường chủ! Xin hãy thứ lỗi vì vừa rồi tại hạ đã không suy xét kỹ nên đã lỡ lời. Bây giờ tại hạ tạm thời chấp nhận lời thỉnh cầu của các vị, nhưng chỉ sau khi được quyền cốc chủ, các vị trưởng lão, Ngũ Long Đường và toàn thể chúng nhân đệ tử quý cốc đề cử, tại hạ mới chính thức là cốc chủ.

Ba vị đường chủ và tám đệ tử Thần Long cốc, kể cả bốn chục người của Long Phụng Môn nghe nói thể đều hoan hô vang dậy làm chấn động cả núi rừng.

”Hoàng Hà viễn thượng bạch vân giang.

Nhất phiến cô thành vạn nhĩn san.

Khương dịch hợp tu oán dương liễu.

Xuân phong bát độ ngọc môn quan. ”

vượt qua Hoàng Hà ở thượng nguồn ngược lên hướng tây bắc, Long Thạch quả là một tòa trấn lạc giữa vạn đỉnh non trùng điệp như một quan ải hiểm yếu canh giữ biên cương.

Hàng ngày có không biết bao nhiêu lừa ngựa, lạc đà qua đây, trên lưng chất đầy hàng hóa, chở sản phẩm từ quan ngoại vào Trung Nguyên và ngược lại.

Vùng tây bắc rất ít mưa. Phần lớn đất đai ở đây là hoang mạc trơ trọi không cây cỏ, mùa hè nắng như thiêu như đốt, trái lại mùa đông lạnh thấu xương, vì thế ở đây dân cư thưa thớt, chỉ tập trung vào những triền sông.

Đãy núi Long Đầu Sơn thuộc tây bắc tỉnh Cam Túc cũng là nơi hoang vắng, núi non hiểm trở, rừng rậm ngút ngàn, dân cư vốn đã ít, ai còn tới đây làm gì?

Thế mà trong một sơn cốc ẩn mật phía trong núi lại có một sơn trang lớn, nhà cửa đồ sộ, đường xá rộng rãi, có tới hàng trăm cư phòng, có cả sảnh đường, biệt lâu, hoa viên, đồng ruộng, chuồng trại, súc vật, chuồng ngựa, không thể nói đó là một trang viện nhỏ.

Nhưng cách đó chỉ một vài chục dặm hầu như không ai biết gì về trang viện đó, thậm chí không ai ngờ có nó tồn tại nữa.

Chẳng lẽ một quần cư lớn như vậy mà không giao tiếp gì với thế giới bên ngoài?

Hôm đó sơn cốc cực kỳ náo nhiệt, khắp sơn trang đèn kết hoa giăng, người người đi lại tấp nập, già trẻ lớn bé, gái trai đều lộ vẻ vui mừng.

Tất cả mọi người trong sơn trang đều hướng ra cốc khẩu.

ở ngay cốc khẩu đã có hàng ngàn người tụ tập, tính cả nam nữ lớn bé ước tới ba bốn nghìn người, nhưng người trong trang vẫn tiếp tục đổ ra, bất chấp nắng trưa đổ lửa, những bộ mặt nhễ nhại mồ hôi vẫn tươi cười.

Dần dần đoàn người là khoảng sáu trăm nam nữ thanh niên, y phục đủ màu đen, tím, xanh, vàng, đỏ, lưng đeo kiếm, hướng ra ngoài cốc.

Chợt từ dưới chân núi cách sơn cốc xuất hiện nhiều phát hỏa pháo bay vút lên không nổ tung thành những màu xanh, vàng, tím trông rất đẹp mắt.

Lập tức từ cốc khẩu cũng đáp lại bằng những loạt hỏa pháo ngũ sắc.

Lát sau, một đoàn kỵ sĩ chừng ba bốn chục người, mình bận thanh bào, ngực áo thêu hình thần long màu trắng hoặc vàng, đó chính là sắc phục của Thanh Long Đường Thần Long cốc.

Dẫn đầu đoàn kỵ sĩ chính là vị đường chủ Thanh Mộc Sát Hoàng Thừa Chí. Tiếp theo đó là hai đội kỵ sĩ của Xích Long Đường và Hoàng Long Đường.

Sau ba kỵ đối tới sáu kỵ sĩ cưỡi trên lưng những con tuấn mã trắng kiện nhất, gồm một thiếu niên anh nhi tuấn tú như thiên thần và năm cô nương đẹp như tiên nữ.

Đó là Thiên Long và năm vị phu nhân.

Tiếp đó tới kỵ đội Long Phụng Sứ và Lam Y Sứ ba mươi người, sau cùng là ba chiếc xe mui bịt kín có mấy kỵ sĩ hộ tống.

Tới cốc khẩu đã thấy mấy nghìn người trong cốc đã xếp thành một khối, trăm kỵ sĩ của Tam Đường dừng ngựa đứng dàn thành hai hàng hai bên.

Ba vị đường chủ té ngựa lại gần Thiên Long và năm vị phu nhân cung kính nói:

- Cốc chủ! Bây giờ các trưởng lão trong cốc và các vị đường chủ Tử Long Đường, Hắc Long Đường, Phi Phụng Đường suất lĩnh toàn bộ đệ tử ra nghênh đón cốc chủ và năm vị phụng hậu, xin cốc chủ xuất Thần Long Lệnh để biểu thị tôn lệnh với chúng nhân.

Thiên Long cười đáp:

- Đường chủ nhận lấy!

Nói xong trao Thần Long Lệnh cho Xích Long Đường đường chủ Cơ Phụng Thiên.

Vị đường chủ vội vàng xuống ngựa bái lĩnh lệnh bài rồi tới trước một lão nhân nói:

- Xin trưởng lão kiêm lệnh!

Vị này mặc áo tím thêu hình rồng, sắc mặt hồng hào, râu tóc bạc trắng, mắt sáng long lanh, dáng rất uy nghi.

Vị trưởng lão bước lên hai bước, thần thái trở nên hết sức xúc động, quỳ xuống đưa tay run run tiếp lấy Thần Long Lệnh, xem một lúc rồi chuyển sang cho một lão nhân đứng bên cạnh.

Lão này quỳ xuống cầm lệnh bài, chợt khóc to lên mấy tiếng, nghẹn ngào nói:

- Liệt tổ liệt tông... khôn thiêng hãy về chứng giám... Tử tôn đời thứ ba mươi lăm Thần Long cốc đã thấy ngọc lệnh của tổ sư rồi! Nay liệt tổ liệt tông dưới suối vàng đã có thể yên tâm nhắm mắt!

Mấy ngàn người nhất loạt quỳ xuống, cùng cất tiếng khóc để trút nỗi oán hờn dồn nén mấy trăm năm.

Trong mấy trăm năm đó, tiền nhân đã chịu biết bao đau thương, phần uất, nhục nhã và tuyệt vọng?

Nay nhìn thấy Thần Long Lệnh, cốc chủ và phụng hậu, niềm hạnh phúc lớn lao đến đâu không nói cũng biết.

Thiên Long, các phu nhân cùng bốn mươi thuộc hạ cũng đã xuống ngựa từ lâu, đều xúc động không ngăn được nước mắt.

Vị trưởng lão định thần, bước lại trước Thiên Long và năm vị phu nhân, định quỳ xuống nhưng chợt cảm thấy đầu gối cứng đờ không sao quỳ được, lòng đầy kinh dị nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ cốc chủ có bản lãnh thần thông như thế? Trừ hai vị sư bá đang tiềm tu, mình là người có võ công thâm hậu nhất trong cốc, thế mà bị thiếu niên trẻ tuổi này thi triển công phu Cách Không Phát Lực không sao kháng cự được Thế mà thiếu niên đó chỉ mới hai mươi hăm một tuổi... Làm sao có khả năng như thế được?

Đang hồ nghi thì chợt thấy có người kéo áo mình, quay lại thấy đường chủ đường chủ Xích Long Đường, vội chấp tay lạy ba lạy nói:

- Đệ tử đời thứ ba mươi ba Thần Long cốc Tử Vân trưởng lão Tư Mã Trường Hồng bái kiến cốc chủ và năm vị phụng hậu!

Mấy vị đường chủ đứng sau ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Vì sao Tử Vân trưởng lão không quỳ mà chỉ cúi mình tham bái?

Thế nhưng khi họ định quỳ xuống thì thấy đầu gối cứng đờ không sao quỳ được, đành phải cúi người hành lễ như lão Tử.

- Đệ tử đời thứ ba mươi ba Xích Long trưởng lão Cơ Thần Thị bái kiến cốc chủ và năm vị phụng hậu...
- Hoàng Long trưởng lão Trang Thừa Tổ...
- Thanh Long trưởng lão Đường Văn Thiên...
- Hắc Long trưởng lão Y Ninh Tâm...
- Phi Phụng trưởng lão Tư Mã Ngọc Phụng bái kiến...

Tới đệ tử đời thứ ba mươi bốn.

- Đường chủ Tử Long Đường Tư Đồ Khí Hào bái kiến cốc chủ và năm vị phụng hậu...
- Đường chủ Xích Long Đường Cơ Phụng Thiên...
- Đường chủ Hắc Long Đường Tư Đồ Viễn...
- Đường chủ Thanh Long Đường Hoàng Thừa Chí...
- Đường chủ Hoàng Long Đường Tư Mã Quân Nghị...
- Đường chủ Phi Phụng Đường Tư Mã Ngọc Kiều...

Thiên Long và năm vị phu nhân hoàn lễ từng người, chờ mấy chục trưởng lão và đường chủ bái lễ xong liền sẵn giọng nói:

- Các vị trưởng lão, đường chủ, huynh đệ tỷ muội Thần Long cốc! Tại hạ là ân Dương Thiên Long và năm tiện thê Trần Văn Phụng, Triệu Thanh Thanh, Đoàn Uyển Ngọc, Hoàng Phủ Tuệ Quân và Gia Cát Minh Châu rất lấy làm vinh hạnh được chư vị sủng ái tôn tại hạ làm cốc chủ và phụng hậu. Nhưng tại hạ nhận thấy rằng mình không đủ tài đức, cũng chưa có công lao gì đối với Thần Long cốc, thậm chí chưa từng trải qua sự thống khổ mà chư vị đã chịu đựng mấy trăm năm mà chỉ do hữu duyên vào được Càn Khôn Động Phủ, nơi mấy trăm năm trước lệnh tổ sư tiềm tu mà học thành võ công chí thượng của bốn môn, còn được Thần Long Lệnh cùng một số di vật của sư tổ Thần Long Môn mà thôi Chỉ chừng đó thì làm sao mà xứng đáng trở thành cốc chủ của một môn phái lớn đã chịu quá nhiều oan khuất? Vì thế lần này đến đây, tại hạ thành tâm trao tặng lại Thần Long Lệnh và tất cả những di vật của sư tổ, hy vọng chư vị chọn ra một vị đủ đức tài vào chức vị cao quý đó, từ nay xuất hiện cùng các môn phái khác trong giang hồ. Trong quý cốc nhất định có rất nhiều vị xứng đáng, đủ sức làm cho bốn phái gương uy với võ lâm, thỏa lòng hoài vọng của tiền nhân.

Chàng chưa nói xong thì chúng trưởng lão, đường chủ khóc ầm lên nói:

- Van lạy cốc chủ! Chúng đệ tử mấy trăm năm hy vọng một ngày này. Huấn thị của sư tổ đã ghi rõ rằng chỉ có vị hữu duyên được Thần Long Lệnh, võ công và di vật của ngài mới xứng đáng làm cốc chủ, từ đó lưu truyền ngôi vị, Thần Long cốc mới được phép dương uy trong võ lâm. Nếu cốc chủ không tiếp nhiệm trọng trách, ai dám làm việc đó? Bốn cốc trầm luân suốt mấy trăm năm, nay cốc chủ nào đập tắt niềm hy vọng đã trở thành hiện thực, để Thần Long cốc rơi vào cảnh diệt môn?

Nhiều giọng nói hòa theo:

- Xin cốc chủ đừng nhần tâm nhìn Thần Long cốc bị hủy ngay trong ngày hôm nay!
- Nếu trái lệnh tổ sư dám lập cốc chủ thì tiền nhân đã lập phái từ mấy trăm năm trước, sao còn nhần nhục chờ đến bây giờ?
- Cốc chủ lòng dạ nào...

Thiên Long thấy tình hình quả là rất nghiêm trọng, nếu mình không nhận thì Thần Long cốc rơi vào cảnh diệt môn.

Chàng trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Chư vị đã đồng lòng như thế, âu Dương Thiên Long cũng chỉ đành chịu thẹn tuân theo mà thôi! Vì sự hưng thịnh dài lâu của bổn cốc, tuân theo di chí của tổ sư và không phụ hoài vọng của tiền nhân cũng như mong đợi của mấy nghìn môn nhân đệ tử đang hiện diện, làm cho Thần Long cốc dương uy trước thiên hạ vô lâm, âu Dương Thiên Long xin tiếp nhận và nguyện dốc toàn lực phụng sự bổn môn!

Thần Long cốc ước có năm ngàn người, nghe chàng nói thế lập tức reo hò vang dội:

- Cốc chủ thần minh!
- Thần Long cốc từ nay xuất danh với quần hùng!
- Đa tạ cốc chủ và năm vị phụng hậu!

Mấy nghìn đệ tử trong cốc vốn đã được phi mã lưu tinh cho biết cốc chủ là một vị thiếu niên vô cùng tuấn tú, năm vị phụng hậu đều đẹp như thiên tiên, nay thấy còn hơn cả tưởng tượng của mình, đồng thời cả sáu vị đều có thần công cái thế, trong lòng càng khâm phục vạn phần.

Thiên Long nói tiếp:

- Nay được các trưởng lão, đường chủ, các vị võ sĩ và toàn bộ chúng nhân đệ tử bổn môn trọng thể nghênh đón và đồng lòng đề cử, tại hạ vô cùng cảm kích. Hy vọng các vị sau này sẽ chân thành hợp tác, góp nhiều kế hay, vì bổn môn mà cùng nhau gắng sức. Nhân buổi đại lễ nghênh đón trọng thể này, tại hạ tỏ lòng biết ơn sâu sắc đến tất cả các vị!

Lại vang lên tiếng vỗ tay như sấm và muôn giọng hòa theo:

- Cốc chủ thánh minh vạn tuế!
- Thần Long cốc thiên niên trường thịnh!

Sau đó tới lượt các vị phụ nhân chúc từ:

- Tiểu nữ Thiên Sơn Tử Phụng Trần Văn Phụng xin yết kiến chư vị phụ lão và huynh đệ tỷ muội!
- Tiểu nữ Côn Lôn Hắc Phụng Triệu Thanh Thanh...
- Tiểu nữ Hoàng Sơn Phi Phụng Đoàn Uyển Ngọc...
- Tiểu nữ Địa Sát Hồng Phụng Hoàng Phủ Tuệ Quân...
- Tiểu nữ Động Đình Thanh Phụng Gia Cát Minh Châu yết kiến chư vị trưởng lão và chư vị huynh đệ tỷ muội...

Thấy năm vị phụng hậu hào sảng dễ gần như thế, chúng nhân càng cao hứng hoan hô vang rền sơn cốc.

Tiếp đó mọi người cung kính mời cốc chủ, năm vị phụng hậu và gần bốn chục vị tùy hành nhập cốc.

Một lúc sau, Thiên Long và năm vị phụ nhân được thỉnh trọng mời vào Thần Long Điện cùng chư vị trưởng lão và đường chủ thù tiếp và bàn nghị sự.

Qua mấy trăm năm xây dựng, sơn cốc rộng lớn ở nơi hoang vắng này đã hoàn toàn mất đi vẻ hoang sơ của nó. Từ cốc khẩu trở vào là ba mươi sáu bậc đá rộng tới hơn một trượng, dẫn thẳng vào Thần Long Điện. Từ đó bắt đầu bình nguyên rộng tới ba chục mẫu đất đã hóa thành vườn cây ăn trái, hoa viên, đồng ruộng và nhà cửa, lầu các, chuồng trại.

Tường sơn trang là vách đá thiên nhiên xây sẵn.

Thần Long Điện rất lớn, được xây bằng đá, với những chiếc thạch trụ to bằng cả một người ôm chạm hình long phụng cực kỳ mỹ lệ.

Trong điện không có tranh thủy mặc nhưng rất nhiều phù điêu, trên bức bình phong bằng đá chính giữa điện chạm hình thần long và năm con phi phụng múa lượn, sinh động như thật.

sáu vị trưởng lão và sáu vị đường chủ đứng thành hai hàng sau điện môn, chờ Thiên Long và năm vị phụ nhân bước vào liền quỳ xuống đồng thanh nói:

- Bọn thuộc hạ cung nghênh cốc chủ và năm vị phụng hậu đăng điện!

Thiên Long và năm vị phu nhân vội vàng hoàn lễ.

Thiên Long nghiêm giọng phán:

- Các vị trưởng lão, đường chủ nghe đây! Lệnh dụ đầu tiên của bốn cốc chủ là kể từ hôm nay, thuộc hạ đối với thượng cấp trong cốc, bất luận là chức vị nào, nghiêm cấm việc quỳ hành lễ, chỉ cần cúi mình tham bái là được!

Mười hai vị điều giọng:

- Tuân lệnh!

Nói xong đứng lên.

Tử Vân trưởng lão Tư Mã Trường Hồng mời Thiên Long và năm vị phu nhân ngồi vào ngôi chính tọa xong, mọi người cũng căn cứ theo thứ bậc an tọa.

Thiên Long lên tiếng trước:

- ầu Dương Thiên Long được tiên nhân lựa chọn và chực vị ái hộ đề cử chấp chương môn hộ, vốn không có tài đức công lao gì, lấy làm hổ thẹn. Nhưng vì sự trường tồn và hưng thịnh của bốn cốc, ầu Dương Thiên Long đành phải nhận lời Xin hứa với các vị, từ nay bốn cốc chủ sẽ quyết tận lực vì Thần Long cốc. Xin các vị dốc lòng phù trợ!

Mười hai vị cùng hô vang:

- Cốc chủ đã có mỹ ý như vậy, bọn thuộc hạ đương nhiên cũng đưa hết sức khuyến mãi!

Thiên Long lại nói:

- Chư vị trưởng lão và đường chủ, trước hết xin cho bốn cốc chủ biết tổ chức và lực lượng của bốn cốc.

Tử Vân trưởng lão Tư Mã Trường Hồng thay mặt mọi người trình báo về tổ chức của Thần Long cốc như sau:

Mỗi vị trưởng lão và đường chủ đều có võ sĩ thuộc quyền, số lượng khác nhau.

Các vị trưởng lão đời thứ ba mươi ba không chỉ huy các đội mà chỉ có võ sĩ hộ vệ do chính mình đào tạo và huấn luyện, cụ thể Tử Vân trưởng lão Tư Mã Trường Hồng có mười bảy người, Hoàng Long trưởng lão Trang Thừa Tổ có hai mươi võ sĩ, Thanh Long trưởng lão Đường Vấn Thiên có hai mươi lăm người, Hắc Long trưởng lão Y Ninh Tâm có mười chín người, Phi Long trưởng lão Tư Mã Ngọc Phụng có hai mươi võ sĩ.

Dưới quyền bốn vị Long Đường đường chủ thuộc đệ tử đời thứ ba mươi tư Tử Long Đường, Xích Long Đường, Hoàng Long Đường có một tên lãnh đội, một tên phó lãnh đội và sáu tên tiểu lãnh đội, cao thủ thuộc quyền mỗi đường là ba trăm tên.

Đường chủ Hắc Long Đường kiêm luôn Hình Đường đường chủ, có hai phó đường chủ, một tên lãnh đội và bốn tên tiểu lãnh đội, cao thủ có hai trăm tên.

Dưới quyền đường chủ Phi Phụng Đường Tư Mã Ngọc Kiều có một vị phó đường chủ, một tên lãnh đội, hai tên phó lãnh đội, tám tên tiểu lãnh đội, nữ võ sĩ có bốn trăm người.

Ngoài ra trong cốc còn có tổng quản Quân Thanh Thần và ba tên phó tổng quản, chỉ huy một trăm người lo các việc tạp vụ.

Thần Long cốc còn có một lực lượng rất to lớn lo việc kinh doanh và tài chính gồm một trăm mười sáu nhà gồm khách điếm, tửu lâu, tiệm kim hoàn, dược hiệu, mã trường.

Ở hậu sơn Thần Long cốc có một mỏ vàng, mỗi năm khai thác được bảy tám trăm cân, là nguồn tài chính quan trọng nhất.

Ngoài ra trong núi có một thung lũng rộng gần trăm mẫu đất dành cho việc chăn nuôi và trồng trọt, ở đó có xưởng làm bánh, lò mổ gia súc.

về võ công, mỗi đường tinh thông một môn thần công như Tử Long Đường chuyên luyện Tử Sát Thần Công, Tử Kim Chưởng, Thanh Long Đường luyện át Mộc Thần Công, Khô Mộc Chưởng, Hắc Long Đường luyện Quý Thủy Thần Công, Lưu Vân Chưởng, Xích Long Đường luyện Xích Dương Thần Công, Liệt Hỏa Chưởng, Hoàng Long Đường luyện Mậu Thổ Thần Công, Tuyết Địa Chưởng.

Năm thứ võ công đó chia thành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, gọi chung là Ngũ Hành Công.

Thiên Long có ý định truyền thêm võ học và trận pháp, nhưng bước đầu chưa đề xuất ý kiến gì.

Với sự xuất hiện của cốc chủ, đồng nghĩa với sự khôi phục và hưng thịnh của Thần Long cốc, đại tiệc được tiến hành trong ba ngày liền.

Đây là sự kiện trọng đại nhất trong mấy trăm năm qua, vì thế không khí trong cốc mấy hôm đó hết sức tưng bừng náo nhiệt.

26. Chập Chương Môn Hộ

Thời gian đầu, Thiên Long và năm vị phu nhân nghiên cứu các cơ sở sản xuất và làm ăn của bốn cốc, xem lại môn quy, sửa đổi những quy định không hợp lý và quá nghiêm khắc, chấn chỉnh lại tổ chức cho phù hợp.

Thấm thoát đã qua một tháng Một hôm Thiên Long cùng với Hoàng Long Đường đường chủ Tư Mã Quân Nghị đi tuần sát bên ngoài cốc.

Đột nhiên, vị đường chủ sức nghĩ đến chuyện gì, nói:

- Ủi chao! Khỏi bẩm cốc chủ, có một chuyện rất quan trọng còn chưa bẩm báo với cốc chủ.

Thiên Long ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện quan trọng gì?

Tư Mã Quân Nghị đáp:

- Bốn cốc còn có hai vị đầu tọa trưởng lão đời thứ ba mươi hai đang bế quan tiêm tu...

Thiên Long vội hỏi:

- ở đâu?

- Trong một sơn động có tên Tiềm Long Động thuộc núi này.

- Hai vị trưởng lão tiêm tu mấy năm rồi?

- Đến nay đã bảy tám năm, hiện không biết tình hình thế nào?

Thiên Long nhíu mày nói:

- Trưởng lão đời thứ ba mươi hai, như vậy là bối phận ngang hàng với sư tổ Tư Mã đường chủ, cao nhất trong bốn cốc.

Tư Mã Quân Nghị vội đáp:

- Vâng, đúng thế!

- Vậy thì nhất định hai vị đó đã ngoài trăm tuổi rồi... Nhưng không biết phải đi thế nào để tới bái kiến hai vị cao niên đó?

Tư Mã Quân Nghị ngập ngừng nói:

- Tiềm Long Động là chỗ tiêm tu của các vị trưởng lão của bốn môn mấy trăm năm nay, chỉ có các vị trưởng lão mới được vào Thuộc hạ chỉ có thể dẫn đường cho cốc chủ tới đó thôi!

Thiên Long nói:

- Thôi được, đã là quy định của tiên tổ thì chúng ta phải chấp hành. Bốn cốc chủ sẽ cùng đi với một vị trưởng lão.

Tư Mã Quân Nghị hỏi:

- Cốc chủ muốn đi ngay bây giờ hay sao?

Thiên Long gật đầu:

- Nếu không có việc gì, bốn cốc chủ muốn bá kiến hai vị đó ngay. Bây giờ chúng ta quay về chứ?

Tư Mã Quân Nghị đáp:

- Không cần đâu! Cốc chủ cứ ở đây chờ, thuộc hạ về gọi Tử Vân trưởng lão tới tháp tùng cốc chủ!

Nói xong bá biệt quay về cốc.

Tiên Long Động cách Thần Long cốc tới sáu bảy dặm, là nơi rất hoang vu hiểm trở và ẩn mật nên không cần người canh phòng.

Sơn động nằm trong một tuyệt cốc không có lối vào, chỉ những cao thủ có võ công thượng thặng mới có thể ra vào tuyệt cốc này.

Nghe Tử Vân trưởng lão Tư Mã Trường Hồng giới thiệu xong, cả hai vị cùng quỳ xuống, nhưng chợt cảm thấy một luồng kinh lực lớn nâng họ lên, không sao quỳ xuống được.

Cả hai liền thi triển Thiên Căn Trụ trầm mình xuống nhưng không được, dùng Hoạt Long Công để hóa giải kinh lực cũng vô hiệu, kinh hãi nghĩ thầm:

- Vị cốc chủ trẻ tuổi này nội công thật thâm hậu! Đệ tử từ đời thứ ba mươi tới nay, hai chúng ta được coi là nội lực cao nhất, thế mà cả hai kết hợp cũng không hóa giải được, chỉ e khí công này còn cao hơn Căn Khôn Thần Công nữa!

Biết cốc chủ không muốn mình quỳ, cả hai đành cúi mình vái dài nói:

- Đệ tử đời thứ ba mươi hai Thần Long cốc Độc Long trưởng lão Lôi Đỉnh tham kiến ân Dương cốc chủ!

- Đệ tử Khoái Long trưởng lão Thôi Nhiệm tham kiến cốc chủ!

Thiên Long thấy hai vị trưởng lão người gầy khô, tóc bạc như mây, thần thái uy nghiêm, vội hoàn lễ đáp:

- Xin hai vị đừng đa lễ. Văn bối vừa tới đây được các vị trưởng lão và đường chủ cùng đề cử tạm thời tiếp nhiệm chức vị cốc chủ chưa lâu, lẽ ra đến thỉnh thị hai vị tiên bối từ trước nhưng đến bây giờ mới biết...

Tử Vân trưởng lão Tư Mã Trường Hồng vội nói:

- Vì tìm được cốc chủ nên các đệ tử quá phấn khích, hơn nữa theo giao ngộ của tổ sư...

Độc Long trưởng lão Lôi Đỉnh ngăn lại:

- Cốc chủ và Trường Hồng không cần bận tâm, bốn cốc đã chờ đợi cốc chủ mấy trăm năm nay, vì thế không nên trễ nãi một thời khắc nào, cốc chủ lập tức tiếp nhiệm để chấn hưng môn phái, hai chúng tôi còn có hoài vọng nào hơn?

Vừa khéo chúng tôi cũng đã tới lúc xả công, chúng ta cùng trở về Thần Long cốc luôn thể.

Dọc đường Thiên Long hỏi:

- Nghe nói hai vị trưởng lão tiềm tu ở đây đã sáu bảy năm, không biết đã luyện thành công phụ gì?

Khoái Long trưởng lão Thôi Nhiệm đáp:

- Huynh đệ chúng tôi luyện Căn Khôn Thần Công nhưng chỉ mới đạt đến tám chín thành hỏa hầu, ngoài ra còn có Phi Long kiếm pháp, Hồn Nguyên Thần Công. Huynh đệ chúng tôi có ý luyện cho thành mấy thứ võ công này để truyền lại cho bốn môn, nhưng nay có cốc chủ đã luyện tới thặng thừa Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Thiên, thật là đại phúc cho bốn cốc!

Không lâu sau thì bốn người về tới cốc.

Thiên Long tới Thần Long Điện thăm năm vị phụng hậu, hai tên lãnh đội Long Phụng Sứ, Kim Cương Thần Tiên Nhị, Ính Cô, Lý Thuận, Phi Phụng Đường đương chủ Tứ Mã Ngọc Kiêu, một lãnh đội và tổng quản Quân Thanh Thần đang ngồi thảo luận việc gì.

Thấy cốc chủ nhập điện, cả mười mấy người vội đứng lên nghênh đón.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Tướng công về thật đúng lúc! Chúng tôi đang định đi tìm.

Thiên Long “à” một tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Tướng công cứ ngồi xuống đã!

Mọi người an tọa xong, Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Chúng tôi mới vừa thương lượng với Tứ Mã đường chủ và Quân tổng quản, để hai trận Lương Nghi và Tứ Tượng với ba mươi sáu dây cương phòng trong cốc giao cho Long Phụng Sứ phụ trách phòng vệ, còn việc nội vụ thì để Ính Cô phụ trách, còn năm tỷ muội chúng tôi thì thay phiên nhau kiểm tra.

Còn bảy mươi hai gian nhà ngoài động và Bát Quái Trận vẫn để cho Phi Phụng Đường canh giữ. Long Phụng Sứ không tham gia vào việc này, như vậy các nữ võ sĩ sẽ giảm bớt trách nhiệm nặng nề, không biết ý tướng công thế nào?

Thiên Long nghĩ ngợi một lúc mới trả lời:

- Như vậy cũng có mặt tốt, nhưng khi chúng ta rời khỏi cốc sẽ khó khăn cho Phi Phụng Đường hay sao?

Thiên Sơn Tử Phụng nhíu mày hỏi:

- Vậy theo ý tướng công thì thế nào?

Thiên Long đáp:

- Vừa rồi có hai vị thái trưởng lão vừa tiềm tu về, lát nữa sẽ triệu tập tất cả các chức sắc trong cốc từ lãnh đội trở lên để bàn vấn đề này.

Ngay hôm đó, hội nghị được triệu tập.

Theo đề nghị của Thiên Long, hội nghị nhanh chóng tán thành việc sắp xếp lại tổ chức.

Hai vị thái trưởng lão Độc Long Lôi Đỉnh và Khoái Long Thôi Nhiệm giữ chức Tả Phò, Hữu Bật, phù trợ bên cạnh cốc chủ.

Sáu vị trưởng lão đời thứ ba mươi ba được bổ nhậm làm Lục Giáp Tinh Quân giữ chức Tham Quân, trong đó có ba vị là Ngoại Đường Tham Quân có thể điều động lực lượng trong cốc ra ngoài làm nhiệm vụ nhưng không quá năm trăm người, còn ba vị khác là Nội Đường Tham Quân lo việc phòng thủ trong cốc.

Thanh Long trưởng lão Đường Vấn Thiên nêu ý kiến:

- Khái bầm cốc chủ! Về chức phận, thuộc hạ không có điều gì dị nghị. Nhưng về chức phận Tham Quân, nếu đã là cố định, chẳng hóa ra Nội Đường Tham Quân ba người chúng tôi không có điều kiện ra ngoài chinh chiến.

Thiên Long đáp:

- Dân số của bốn cốc có tới năm sáu nghìn, không chỉ bao gồm nhiều địa điểm trong núi mà còn có một trăm mười mấy cơ sở kinh doanh, một khi chúng ta xuất diện trong giang hồ, đương nhiên không tránh khỏi oán cừu, chỉ sợ ba vị lo việc bảo đảm an toàn cho bấy nhiêu cơ sở đã phải chỉ huy hàng trăm người liên tục xuất chiến, đâu phải chuyện giản đơn?

Quả thật, mấy trăm năm nay phải nhẫn nhục chịu đựng, những cơ sở kinh doanh bên ngoài không ít khi bị ức hiếp, chèn ép, thậm chí bị tàn sát nhưng Thần Long cốc phải nhẫn nhục chịu đựng, do sợ trái di huấn của tổ sư mà không dám tìm cừu.

Nay đã được thỏa sức vùng vẫy đua tranh với các môn phái khác, đương nhiên tình hình sẽ rất phức tạp, không chỉ bảo vệ trên một trăm cơ sở kinh doanh mà còn phát triển thêm, giải quyết ân oán, chỉ e ba vị Tham Quân Nội Đường chẳng mấy khi được ở nhà!

Các vị trưởng lão thấy sắp xếp như vậy là thỏa đáng nên không tham gia gì thêm nữa.

Thiên Long hướng sang sáu vị đường chủ nói:

- Chức phận của các vị đường chủ cũng có sự thay đổi. Phi Phụng Đường của Tư Mã đường chủ sẽ chịu trách nhiệm chính phòng thủ Thần Long cốc và các cơ sở sản xuất trong núi, nhưng trực thuộc sự chỉ huy của phụng hậu và có thêm sự hợp tác của a Long Phụng Sứ.

Việc này đã thỏa thuận trước nên Tư Mã Ngọc Kiều không có ý kiến gì.

Thiên Long nói tiếp:

- Còn Ngũ Long Đường, bốn cốc chủ được biết rằng võ công được luyện theo Ngũ Hành Sinh Khắc nhưng khi tấn công ắt bị khiếm khuyết rất nhiều, không phát huy uy lực.

Mười mấy vị trưởng lão và đường chủ nghe nói vậy thì ngơ ngác nhìn nhau.

Tử Long Đường đường chủ Tư Đồ Chí Hào đứng lên vỗ tay nói:

- Khái bầm cốc chủ! Nhiều đời nay, tổ tiên bốn cốc từng nhiều lần đề cập đến vấn đề này. Võ công của Ngũ Long Đường bao gồm năm loại chia thành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, gọi chung là Ngũ Hành Công, mỗi đường luyện một môn. Cụ thể bốn đường chuyên luyện Tử Sát Thần Công, Tử Kim Chưởng, đó là Kim, Thanh Long Đường luyện ất Mộc Thần Công, Khô Mộc Chưởng, đó là Mộc. Hắc Long Đường luyện Quý Thủy Thần Công, Lưu Vân Chưởng, đó là Thủy Xích Long Đường luyện Xích Dương Thần Công, Liệt Hỏa Chưởng, đó là Hỏa. Hoàng Long Đường luyện Mậu Thổ Thần Công, Tuyết Địa Chưởng, đó là Thổ. Nhưng khi kết hợp thành trận pháp thì chỉ có thể định vị mà không di chuyển được, vì thế mà hầu như không có tác dụng tấn công, mà ngay cả phòng thủ cũng bất tiện. Nay cốc chủ vạch ra khiếm khuyết đó, chẳng lẽ cốc chủ cũng tinh thông về trận pháp?

Thiên Long cười đáp:

- Bốn cốc chủ không dám tự khoe khoang mình tinh thông. Nhưng cũng học được của tổ sư một ít. Ngoài ra phụng hậu và Long Phụng Sứ đều biết Mai Hoa Ngũ Hành Đại Trận, cũng là một chi của Ngũ Hành. Chỉ cần phối hợp chưởng pháp với bộ pháp, bốn cốc chủ tin rằng Ngũ Hành Chưởng Trận sẽ phát huy uy lực.

Tư Đồ Chí Hào nói:

- Xin cốc chủ nói sơ lược về nguyên lý.

Thiên Long nói:

- Cái đó sau này bốn cốc chủ sẽ chỉ đạo việc học bộ pháp, phát động trận thức trên cơ sở Mai Hoa Ngũ Hành Đại Trận. Còn bây giờ bàn tiếp về vấn đề tổ chức.

Trong Ngũ Long Đường trừ Hắc Long Đường ra, bốn đường khác không có gì biến đổi. Hắc Long Đường của Tư Đồ công ắt bị khiếm khuyết rất nhiều, không phát huy uy lực.

Mười mấy vị trưởng lão và đường chủ nghe nói vậy thì ngơ ngác nhìn nhau.

Tử Long Đường đường chủ Tư Đồ Chí Hào đứng lên vỗ tay nói:

- Khái bầm cốc chủ! Nhiều đời nay, tổ tiên bốn cốc từng nhiều lần đề cập đến vấn đề này. Võ công của Ngũ Long Đường bao gồm năm loại chia thành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, gọi chung là Ngũ Hành Công, mỗi đường luyện một môn. Cụ thể bốn đường chuyên luyện Tử Sát Thần Công, Tử Kim Chưởng, đó là Kim, Thanh Long Đường luyện ất Mộc Thần Công, Khô Mộc Chưởng, đó là Mộc. Hắc Long Đường luyện Quý Thủy Thần Công, Lưu Vân Chưởng, đó là Thủy Xích Long Đường luyện Xích Dương Thần Công, Liệt Hỏa

Chưởng, đó là Hỏa. Hoàng Long Đường luyện Mậu Thổ Thần Công, Tuyệt Địa Chưởng, đó là Thổ. Nhưng khi kết hợp thành trận pháp thì chỉ có thể định vị mà không di chuyển được, vì thế mà hầu như không có tác dụng tấn công, mà ngay cả phòng thủ cũng bất tiện. Nay cốc chủ vạch ra khiếm khuyết đó, chẳng lẽ cốc chủ cũng tinh thông về trận pháp?

Thiên Long cười đáp:

- Bỏn cốc chủ không dám tự khoe khoang mình tinh thông. Nhưng cũng học được của tổ sư một ít. Ngoài ra phụng hậu và Long Phụng Sứ đều biết Mai Hoa Ngũ Hành Đại Trận, cũng là một chi của Ngũ Hành. Chỉ cần phối hợp chưởng pháp với bộ pháp, bỏn cốc chủ tin rằng Ngũ Hành Chưởng Trận sẽ phát huy uy lực.

Tư Đồ Chí Hào nói:

- Xin cốc chủ nói sơ lược về nguyên lý.

Thiên Long nói:

- Cái đó sau này bỏn cốc chủ sẽ chỉ đạo việc học bộ pháp, phát động trận thức trên cơ sở Mai Hoa Ngũ Hành Đại Trận. Còn bây giờ bàn tiếp về vấn đề tổ chức.

Trong Ngũ Long Đường trừ Hắc Long Đường ra, bốn đường khác không có gì biến đổi. Hắc Long Đường của Tư Đồ đường chủ vì phụ trách đường này đã lâu, hơn nữa Hắc Long Đường không nên kiêm nhiệm luôn chức vị Hình Đường, vì thế bỏn cốc chủ chỉ định Tư Đồ đường chủ thăng là Hình Đường đường chủ riêng biệt, tuyển chọn trong các đường lấy hai trăm võ sĩ tinh tráng nhất, Trương phó đường chủ sẽ trở thành phó Hình Đường đường chủ, còn lệnh sư đệ Trang Viễn Chí sẽ thăng làm đường chủ Hắc Long Đường. Các vị có ý kiến gì không?

Trong Hắc Long Đường đều được thăng cấp, đương nhiên Tư Đồ Chí Hào không phản đối, các vị còn lại thấy vị này làm đường chủ đã lâu, cũng là người có tài đức và tận tâm, nay thăng chức vậy là thỏa đáng nên không ai dị nghị.

Thiên Long nói tiếp:

- Hiện giờ võ sĩ căn cứ theo chức phận mà phân thành sáu cấp. Binh thư có câu “Quý hồ tinh bất quý hồ đa.” Để khi xuất cốc tránh thương vong nhiều cho đệ tử, bởi thế bỏn cốc chủ thăng cấp đệ nhất võ sĩ cho phó đường chủ, đệ nhị võ sĩ cho lãnh đội, đệ tam võ sĩ cho phó lãnh đội, đệ tứ võ sĩ cho tiểu lãnh đội, đệ ngũ võ sĩ cho một phần ba số võ sĩ không có chức vị nhưng hàng ưu tú hơn, số còn lại là đệ lục võ sĩ, nhưng số này cần phải luyện tập thêm để thăng thành đệ ngũ võ sĩ mới được xuất cốc chinh chiến. Việc chi trả lương sẽ căn cứ theo cấp bậc này.

Như vậy số võ sĩ chính thức từ đệ ngũ trở lên, nguyên có tới hai ngàn người, nay giảm lại còn chưa tới một ngàn.

Nửa năm tiếp theo, Thiên Long rất chăm chú trong việc luyện công cho môn nhân đệ tử, ngay các vị trưởng lão, đường chủ cũng nỗ lực luyện công thăng thừa do đích thân chàng huấn luyện.

Qua sáu tháng, võ công trong cốc tăng tiến một bước rất lớn, từ đệ nhất võ sĩ trở lên đều có thân thủ vào hàng nhất lưu trong giang hồ, không kém gì một số môn chủ của nhiều môn phái.

Sau nửa năm, thấy tình hình trong cốc đã có nhiều thay đổi khả quan, Thiên Long nói với năm thê tử:

- Các vị phu nhân, ta muốn đến Càn Khôn Động Phủ một chuyến, không biết các vị có đồng ý không?

Thiên Sơn Tử Phụng trả lời trước:

- Thiếp cũng rất muốn trở lại nơi đó xem. Đã gần hai năm rời khỏi đó, không biết bây giờ ra sao?

Thiên Long hỏi:

- Còn các vị khác?

Triệu Thanh Thanh cười đáp:

- Chúng tôi nghe tướng công kể đều rất muốn tới nơi huyền bí đó xem!

Nhưng họ chưa kịp thực hiện ý định thì có một biến cố trọng đại làm trì hoãn chuyển đi.

Nguyên trong giang hồ sau khi Thiên Ma giáo bị tiêu diệt, còn Địa Sát giáo kết thân với Ngân Y Thần Long, vô hình chung đã thành một môn phái bạch đạo, dần dần có nhiều bằng hữu trong các danh môn chánh phái.

Từ đó võ lâm được bình an, loại ma đầu mất dần tung tích, không dám công nhiên hành động hung tàn như trước, thế lực của hắc đạo ngày càng thu giảm, các vụ huyết sát, bạo hành xảy ra rất ít.

Chính trong lúc bạch đạo hưng vong thì Ngân Y Thần Long và năm vị phu nhân đột nhiên mất tích ngót gần hai năm!

Không một ai biết chuyện Thiên Long bị trúng chưởng của Hiên Viên Thần Quân phải điều trị gần một năm ở Vân Nhân cốc, một nơi rất ẩn mật gần Thiên Mục Sơn, cũng không biết chàng đã về với sư môn ở Thần Long cốc.

Tháng chạp năm ngoái, trong giang hồ truyền xuất một tin tức rất nghiêm trọng làm mọi người đều hết sức lo sợ.

Tin tức đó là ở suốt cả vùng Vu sơn, Thái Hành Sơn, Tản Lĩnh, Lĩnh Nam tập trung rất nhiều phái của hắc đạo và nhiều nhân vật tà ma ác sát đã im hơi lặng tiếng mấy năm nay.

Đến tháng năm vừa rồi, các đại môn phái, bang hội, trang bảo, các danh nhân hào khách của võ lâm Trung Nguyên nhất tề nhận được một phong thiệp, mời vào dịp tết trung thu tới tổng đàn Hiên Viên giáo ở Vu Sơn để cử hành đại lễ khai giáo!

Điều đáng sợ là năm nhân vật ký tên vào tấm thiệp vốn là những tên đại ma đầu mà trong giang hồ chỉ cần nghe danh đã kinh hồn táng đờm!

Năm nhân vật đó là tổng giáo chủ Hiên Viên Thần Quân, nhị giáo chủ Cao Lệ Tuyết Lão, tam giáo chủ Thiên Trúc Ma Tăng, tứ giáo chủ Miêu Linh Cổ Bà và ngũ giáo chủ Nam Chiêu Kiếm Ma.

Theo quy củ giang hồ thì khi nhận được thiệp mời, nhất là đại lễ khai môn lập phái, nhất thiết phải cử người tham dự.

Xưa nay, không ít lần xảy ra những cuộc tàn sát đẫm máu trong những đại lễ như vậy, nhưng trong trường hợp không chịu đến dự thì còn phải chịu hậu quả bi thảm hơn.

Không ít môn phái mang họa diệt môn vì không chịu cử người đến dự.

Đối với hạng ma đầu thì việc kết cừu kết oán là điều không tránh khỏi.

Vì thế, tuy biết rằng tới Vu Sơn tham dự lễ khai giáo với năm nhân vật khét tiếng võ lâm này ắt dữ nhiều lành ít nhưng không ai dám từ chối.

Đặc biệt ai ngờ rằng Hiên Viên Thần Quân là tên đại ma đầu lừng danh cả trăm năm trước, sau cả trăm năm bất tin không biết sống chết ra sao, nay bỗng tái xuất hiện ở Trung Nguyên?

Tên này nếu còn sống thì nay đã trên dưới một trăm năm mươi tuổi, làm sao có khả năng như vậy được?

Chẳng lẽ hắn có thuật trường sinh bất lão?

Hay có kẻ mạo xưng?

Vào thượng tiết trung thu, hàng ngàn người lũ lượt kéo tới Vu Sơn, tới đây càng thêm hoang mang lo lắng khi phát hiện thật rất nhiều nhân vật tà ma mai danh ẩn tích đã lâu, nay đều gia nhập vào Hiên Viên giáo, trong đó không ít tên đại ma đầu danh chấn giang hồ như Vu Sơn Quỷ Mẫu, Phong Đô Minh Vương, Đại Mạc Thần Đà, Đột Khuyết Bạch Mao, Tản Lĩnh Song Hung, Tuyết Sơn Băng Ma...

Đó là những kẻ giết người không chớp mắt mà trong giang hồ chẳng ai không biết, ngoài ra còn vô số kẻ ít tiếng tăm hơn, kẻ chuyên đâm thuê chém mướn, sát nhân chuyên nghiệp, kẻ cầm đầu bọn lục lâm thảo khấu, tên hành nghề hải tặc như Hán Thủy Tam Ngự, Long Sơn Song Sát, Thái Hành Ngũ Hồ, Thiên Đài ác Đà, Ba Sơn Tứ Sát, Kim Lăng Nhất Bá, Phong Nguyệt Song Kiều, âm Ti Tú Sĩ...

Người ta còn thấy cả những tên tàn dư của Thiên Ma giáo cũng có mặt ở Vu Sơn, đáng ghê sợ ngang không chút sợ hãi.

Mấy trăm nhân vật hắc đạo, chẳng tên nào nghe danh mà chẳng khiến người ta thất tim bạt cốt, thế mà tất cả tập trung vào một Hiên Viên giáo của tên đại ma vương đáng sợ bậc nhất võ lâm mấy trăm năm nay, hỏi ai không khiếp sợ?

Xem ra chuyện Hiên Viên Thần Quân còn sống là có thật! Bởi vì chỉ có lão ta mới tập hợp được nhiều kẻ tà ma lợi hại như thế.

Tóm lại, hình như đã có tới bảy tám phần trong số nhân vật hắc đạo toàn võ lâm đã tụ tập ở đây!

Ngay trước khi đại hội cử hành, khách được mời đã bị ép bức phải gia nhập Hiên Viên giáo!

Quần hùng thấy rõ tình hình bất lợi, không dám từ chối thẳng thừng mà còn làm kế hoãn binh để xem tình hình diễn biến ra sao.

Ngay lúc khai mạc, tam giáo chủ Thiên Trúc Ma Tăng đã thẳng thừng tuyên bố rằng tất cả các cao thủ các phái tới dự, bất luận là môn phái nào, có thiệp mời hay không đều phải gia nhập bốn giáo, nếu không thì chỉ có một con đường duy nhất để đi là bỏ mạng ở ngay tổng đàn này.

Đương nhiên không ít cao thủ các phái, tuy biết tình hình bất lợi vẫn cự tuyệt để bảo toàn khí tiết.

Quần hùng do giám viện Tàng Kinh Các Trí Viên đại sư và vị sư đệ Trí Hải đại sư cùng Thiên Tâm đạo trưởng phái Võ Đang lãnh đạo vừa đánh vừa chạy.

Lập tức diễn ra một cuộc huyết chiến vô cùng khốc liệt mấy trăm năm nay chưa từng thấy!

Những người trung trinh nhất chỉ có mấy trăm người, vì lực lượng của đối phương quá mạnh nên chỉ sau chưa tới nửa canh giờ giao chiến, hầu hết đều bị tử thương.

Trí Viên, Trí Hải đại sư và Thiên Tâm đạo trưởng dẫn đầu quần hùng vừa đánh vừa chạy, nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi độc thủ, bị loạn đao chém thành muôn mảnh.

Còn lại quá nửa cao thủ các phái, vì để bảo toàn tính mạng nên đành hạ khí giới đầu hàng, chịu gia nhập vào ma giáo.

May rằng có một số người tiên liệu được tình thế, không tham gia đại hội mà tránh vào nơi ẩn mật quan sát, sau đó trốn về được báo tin ra khắp giang hồ.

Thực ra việc đó cũng không cần thiết, vì chỉ ít ngày sau đó, toàn võ lâm đều nhận được thông tri của Hiên Viên giáo rằng trong ngày Hạ Nguyên tháng chạp năm nay, tất cả đều phải tập trung tới Vu Sơn để gia nhập Hiên Viên giáo, bất luận là môn phái, bang hội, trang bảo lớn nhỏ, ai không thi hành lệnh này tất sẽ mang họa diệt môn!

Khắp giang hồ bàn tán phân phân, đi đâu cũng không ngoài đề tài nhập giáo, tin rằng mặt mặt của võ lâm đã tới.

Đó là sự thách thức trắng trợn đối với toàn thiên hạ võ lâm, nhưng thế địch quá mạnh, ai dám đứng ra chấp nhận sự thách thức chiến đó?

Thiếu Lâm là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, mọi người ngóng chờ tin tức phản kháng từ đây, nhưng cả Thiếu Lâm, Võ Đang và những môn phái khác trong cửu đại môn phái vẫn im hơi lặng tiếng!

Cả võ lâm chìm trong kinh hoàng và tuyệt vọng!

Chính lúc đó thì tin dữ mới bay tới Thần Long cốc.

Thiên Long tức tốc triệu tập đại hội để thảo luận tình hình.

Sau khi thông báo tin tức, chàng hỏi:

- Các vị Tả Phò, Hữu Bật, tham quân, đường chủ! Hiện giờ võ lâm đang đứng trước nguy cơ hết sức nghiêm trọng, Thần Long cốc chúng ta tuy ở biên cương nhưng cũng tính là một bộ phận của võ lâm Trung Nguyên, không thể bàng quan trước đại cục Ý các vị thế nào?

Tử Vân trưởng lão Tư Mã Trường Hồng hang hái nói:

- Bốn cốc đã phải chịu trầm luân mấy trăm năm qua, nay có ngày cùng các phái giang hồ trang cường luận đoàn. Gặp lúc võ lâm đang bị các thế lực hắc đạo đe dọa, bốn phái càng có thời cơ chứng tỏ bản lĩnh và chính khí của mình. Theo ý ti chức, chúng ta cần dốc toàn lực đối phó với Hiên Viên giáo!

Thanh Long trưởng lão Đường Văn Thiên tỏ vẻ ngập ngừng:

- Theo tin tức thì vừa rồi có hàng trăm môn phái với hàng ngàn cao thủ nhất lưu mà chỉ trong vòng nửa canh giờ, số bị giết, số đầu hàng Hiên Viên giáo, đủ biết thế lực chúng lợi hại thế nào. Những đại môn phái lớn như Thiếu Lâm tự có tới bốn năm ngàn cao thủ, xưa nay được coi là lãnh tụ võ lâm, dễ dàng tập hợp các môn phái dưới cờ chính nghĩa với hàng vạn người để trừ hại, mặt khác báo thù cho bốn phái mà họ không dám làm. Chúng ta làm sao sánh được với họ?

Hình Đường đường chủ Tư Đồ Chí Hào lập tức phản đối:

- Hiện giờ đệ nhất võ sĩ của chúng ta thân thủ liệt vào hàng nhất lưu, cả nghìn người đồng tâm hiệp lực, lại có cốc chủ thần công cái thế, đâu kém gì Hiên Viên Thần Quân? Ngoài ra hai vị Tả Phò, Hữu Bật đã luyện võ học chí thượng, nhất định không thua bọn phó giáo chủ, đặc biệt phụng hậu võ công đều uyên thâm, các vị tham quân có thân thủ cao hơn hẳn chưởng môn nhân các phái, ngoài ra còn có các vị đường chủ, lo gì không địch lại bọn ma đầu? Mặt khác, bốn cốc mấy trăm năm sống lầm than, nay mới có dịp vùng vẫy, gặp thời cơ này mà không biết lợi dụng, nếu thành công thì uy danh còn hơn cả Thiếu Lâm, Võ Đang, rồi có thất bại chịu một số thương vong thì cũng xứng đáng với hoài vọng của liệt tổ, liệt tông, danh tiếng của Thần Long cốc sẽ trường tồn bất diệt!

Mọi người đều ủng hộ ý kiến này.

Đường Văn Thiên đỏ mặt nói:

- Ti chức chỉ đề xuất ý kiến để mọi người thấy phần khó khăn và thuận lợi để đề ra phương sách đứng đắn, chứ không phải là nhụt chí cầu hòa. Tư Đồ đường chủ đã nói như thế, đương nhiên ti chức cũng tán thành.

Thiên Long nói:

- Như vậy là tất cả đã đồng lòng đối phó với Hiên Viên giáo. Nay đã sang tháng chín, còn ba tháng nữa thì tới kỳ hạn mà chúng đưa ra. Lợi dụng thời gian này, chúng ta sẽ tìm cách liên kết với các danh môn, chánh phái, đặc biệt là điều tra rõ địch tình, lực lượng của chúng bao nhiêu, tổng đàn bố trí cách nào, có bao nhiêu cao thủ, có những phân đà nào, đóng ở đâu... Trừ Tiêm Long Đường và Phi Phụng Đường tăng cường giới bị, bảo vệ an toàn trong cốc, các đường còn lại phái võ sĩ đi điều tra, tin tức thu thập được sẽ báo cho hai vị Tả Phò, Hữu Bật tập hợp nghiên cứu để tìm ra đối sách, còn việc liên kết với các phái trong võ lâm sẽ do bốn cốc chủ đích thân chỉ huy và thực hiện. từ nay trở đi, toàn cốc ở trong tình trạng sẵn sàng đợi lệnh xuất phát, những ai không có nhiệm vụ, tranh thủ thời gian mấy tháng tích cực luyện thêm võ công!

Chỉ trong vòng hai tháng, việc điều tra tổ chức Hiên Viên giáo thu được kết quả rất khả quan.

Trong Thần Long Điện thiết lập một tấm địa đồ lớn bằng da dê, vẽ địa hình Vu Sơn và khu vực lân cận tới năm trăm dặm vuông, chú thích rõ ràng các con sông, ngọn núi, vị trí chính xác của các môn phái, đặc biệt có đánh dấu đồ tổng đà Hiên Viên giáo và các phân đà của chúng.

Trong địa đồ vẽ rất rõ ràng chính xác những lối ra vào Vu Sơn, Thái Hành Sơn, Tần Lĩnh, Lĩnh Nam, về chi tiết các khu rừng rậm, sơn cốc có thể ém quân.

Bộ chỉ huy gồm tất cả những cao thủ từ đệ nhất võ sĩ trở lên ngày đêm thảo luận, nghiên cứu rất kỹ bức họa đồ, nắm vững Số lượng địch nhân trong tổng đà, các phân đà, danh hiệu và võ công của những tên cầm đầu.

Tổng đà Hiên Viên giáo đóng ở Vu Sơn do tổng giáo chủ Hiên Viên Thần Quân đích thân thống lĩnh, thủ hạ gồm hơn hai chục cao thủ hắc đạo lừng danh cỡ như Vu Sơn Quỷ Mấu, Phong Đô Minh Vương, nhất lưu cao thủ chừng bảy tám mươi tên, còn giáo đồ ngót một nghìn người.

Thái Hành phân giáo đóng ở Thái Hành Sơn do nhị giáo chủ Cao Lệ Tuyết Lão chỉ huy.

Thủ hạ có các cao thủ Thiên Đài ác Đà, âm Sơn Tuyết Quái, Đại Mạc Thần Đà, Đột Khuyết Bạch Mao...

Bọn cao thủ nhất lưu như Thái Hành Ngũ Hổ, Hắc Thủy Song Sát... có hơn ba mươi tên, giáo đồ có tám trăm người.

Tần Linh phân giáo do tam giáo chủ Thiên Trúc Ma Tăng thống lĩnh, thuộc hạ có Long Sơn song Sát, Tần Linh Song Hung, Tuyết Sơn Băng Ma... có gần ba chục cao thủ nhất lưu, giáo đồ hơn năm trăm tên.

Linh Nam phân giáo do tứ giáo chủ Miêu Linh Cổ Bà và ngũ giáo chủ Nam Chiếu Kiếm Ma đồng chỉ huy, thủ hạ có Kim Lăng Nhất Bá, Phong Nguyệt Song Kiều, Nam Cương Huyết Quái, âm Ti Tú Sĩ, Ba Sơn Tứ Sát, Hán Thủy Tam Ngư... hơn ba chục cao thủ nhất lưu, giáo đồ chừng bốn trăm tên.

Nhưng có một khó khăn là Thần Long cốc không xuất hiện trong giang hồ nên không biết bọn ma đầu là những nhân vật thế nào và võ công của chúng ra sao.

Hữu Bất Thôi Nhiệm đề xuất ý kiến:

- Về so sánh lực lượng, giáo đồ Hiên Viên giáo hơn hai nghìn người không kể, phải tính đến bọn nhất lưu cao thủ và hàng ma đầu có danh. Đệ nhất, đệ nhị và đệ tam võ công của chúng ta gần một trăm người có khả năng đối phó với chúng, nhưng hàng ma đầu lại quá đông, chỉ e các đường chủ, tham quân của chúng ta mới đối phó nổi, nhưng số lượng của chúng ta quá ít, chẳng hay cốc chủ có kế hoạch gì?

Thiên Long nói:

- Ngoài Hiên Viên Thần Quân võ công rất cao, còn có bọn phó giáo chủ Cao Lê Tuyết Lão, Thiên Trúc Ma Tăng, Miêu Linh Cổ Bà và Nam Chiếu Kiếm Ma, tất cả đều là những đại nhân vật lừng danh trong hắc đạo hàng chục năm trước, không phải tầm thường. Muốn thắng được tà phái này, ngoài nắm vững lực lượng, địa hình, chúng ta phải có kế hoạch thật hoàn hảo.

Đường chủ Thanh Long Đường Thanh Mộc Sát Hoàng Thừa Chí hỏi:

- Cốc chủ, các môn phái khác động tĩnh thế nào?

Thiên Long đáp:

- Điều này thì các vị có thể yên tâm. Ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Côn Lôn sẽ lãnh suất tất cả đệ tử tinh anh nhất, quyết một phen sống chết, sẽ đến Vu Sơn liên lạc với chúng ta vào thời điểm thống nhất sau. Họ cũng đã liên kết được với nhiều môn phái khác, lực lượng sẽ rất lớn. Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại sẽ huy động ba ngàn cao thủ và hầu hết các trại chủ đối phó với Hiên Viên giáo.

Mọi người nghe thế đều thở phào nhẹ nhõm.

Tử Vân trưởng lão Tư Mã Trường Hồng cười nói:

- Xem ra phe bạch đạo không hề kém thế. Trận này quyết định sự tồn vong của toàn võ lâm Trung Nguyên đây!

Chúng ta xuất hiện thật đúng lúc, nếu thắng thì nhanh chóng dương danh trong giang hồ, sánh vai cùng các môn phái khác nhưng bằng mà thua thì sẽ tuần tiết cùng hàng trăm môn phái khác thì chẳng có gì đáng ân hận!

Mọi người thấy Tư Mã Trường Hồng đầy hào khí như vậy, tinh thần phấn chấn thêm không ít.

Tất cả lại tiếp tục bàn kế hoạch.

Tả Phò Lôi Đình nói:

- Cốc chủ, Vệ Kiếm Thuật của bốn Phò và Hữu Bất đều có thể thi triển, Bốn Mệnh Chân Nguyên đã luyện được bảy tám thành, theo cốc chủ thì huynh đệ ti chức có thể đối phó được với bọn phó giáo chủ không? Còn cốc chủ luyện Nguyên Thần tới đâu rồi?

Thiên Long đáp:

- Không những bốn cốc chủ mà cả năm vị phụng hậu cũng đã luyện Nguyên Thần đạt đến cảnh giới Vệ Khí Thành Hình rồi, tin rằng có thể đối địch với bọn Cao Lê Tuyết Lão, Thiên Trúc Ma Tăng, Miêu Linh Cổ

Bà, Nam Chiêu Kiếm Ma, ít nhất cũng thành bình thủ. Đến bây giờ thì đã có thể nói bốn cốc có thể đối phó được với Hiên Viên giáo. Kết hợp với các phái võ lâm, không có gì đáng lo nữa. Tuy nhiên, để tránh thương vong, chúng ta nên liên lạc với các phái tiêu diệt các phân đà, chúng ta có thể nhận mũi chủ công đối phó với tổng đà, như thế chúng sẽ không có lực lượng chi viện, sẽ giảm bớt rất nhiều khó khăn.

Tử Vân trưởng lão Tư Mã Trường Hồng nói:

- Binh thư nói: Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng. Cốc chủ đã vạch ra kế hoạch điều tra rất chi tiết và hiệu quả, nay vừa hiểu rõ địch tình, vừa có kế hoạch thích hợp. Với chừng đó chúng ta có thể cầm chắc đến bảy tám phần thắng Tả Phò Lôi Đỉnh vẫn còn băn khoăn:

- Cốc chủ! Như thế là toàn bộ lực lượng của bốn cốc chỉ lo tập trung đối phó với tổng giáo của Hiên Viên Thần Quân ở vu sơn?

Thiên Long đáp:

- Việc này bốn cốc chủ đã suy tính. Có thể các phái trong võ lâm không đủ sức đối phó với bọn phó giáo chủ Cao Lệ Tuyết Lão, Thiên Trúc Ma Tăng, Miêu Linh Cổ Bà và Nam Chiêu Kiếm Ma đã luyện Nguyên Thần, vì thế phụng hậu phải hợp lực với họ đối phó với các phân đà, còn bốn cốc tập trung toàn lực công phá tổng giáo ở Vu Sơn do tổng giáo chủ Hiên Viên Thần Quân chỉ huy. Ở đây chỉ có hơn hai chục cao thủ hắc đạo lừng danh cỡ như Vu Sơn Quỷ Mẫu, Phong Đô Minh Vương, nhất lưu cao thủ chừng bảy tám mươi tên, còn giáo đồ ngót một nghìn người. Có thể phần lớn lực lượng Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại sẽ phối hợp với chúng ta, tin rằng sẽ đủ sức chiến thắng.

Chàng dừng một lúc lại nói tiếp:

- Các vị đừng lo lực lượng của chúng ta không đủ. Trừ giáo chủ Hiên Viên Thần Quân và bốn tên phó giáo chủ do bốn cốc chủ và phụng hậu phụ trách, số ma đầu còn lại thì các vị tham quân, đường chủ, Kim Cương Thần và Càn Khôn Song Viên cũng dư sức đối phó. Chúng ta có tới hơn trăm cao thủ nhất lưu gồm Long Phụng Sứ và đệ tam võ sĩ trở lên, lo gì không san bằng tổng đà Hiên Viên giáo?

Sau cuộc hội nghị này, toàn thể môn nhân đệ tử của Thần Long cốc đều biết sắp được xuất cốc đối phó với cường địch, đệ tử vững tin vào sự tất thắng của bốn cốc, tất cả đều nô nức hào hứng.

Chỉ có cao thủ Phi Phụng Đường và Tiềm Long Đường là tỏ ra thất vọng.

Một chiếc thuyền nhỏ xuôi dòng rẽ sóng lướt như bay. Người cầm lái là một lão nhân tuổi độ ngũ tuần nhưng thân hình rất cường tráng, nước da màu đồng hun, nhìn qua cũng biết là một lão ngư ông thạo nghề sông nước.

Trong khoang thuyền còn có một thiếu niên chừng hăm mốt hăm hai tuổi, mình bận ngân y, diện mạo tuấn tú, phong thái ung dung.

Lão ngư ông nhìn thiếu niên nói:

- Thiên Long! Ngươi cứ yên tâm. Lần này nhị gia gia nếu không đi giết bớt mấy tên ma đầu kia thì làm sao hả giận?

Nhất định ta sẽ đúng hẹn, không để lỡ mất đại sự đâu!

Thiếu niên tuấn tú chính là Ngân Y Thần Long đáp:

- Nhị gia gia! Chuyến này diệt nhị xuất cốc đã liên lạc với các phái Thiên Sơn, Thanh Thành, thống nhất lại thời gian, địa điểm và kế hoạch với các chương môn nhân ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Côn Lôn. Tuy những môn phái này trông bề ngoài yên tĩnh, nhưng thực chất đang chuẩn bị một mất một còn với Hiên Viên giáo. Cả năm môn phái này đều có nhiều cao thủ bị tà phái này sát hại trong tiết trung thu vừa rồi, sẽ thực hiện đúng kế hoạch. Diệt nhị tin rằng với sự tham gia của lão nhân gia, đại gia gia, chúng ta sẽ tiêu diệt Hiên Viên giáo, vì võ lâm mà trừ mối đại họa này!

Lão ngư ông cười hô hô nói:

- Tốt lắm! Hy vọng lần này ngươi tiêu diệt được bọn Hiên Viên Thần Quân và bọn ma đầu kia, vĩnh viễn không để ma đạo ngóc đầu lên tàn hại giang hồ.

Tới đó, lão chợt “à” lên một tiếng như chợt nhớ ra chuyện gì nói:

- Thiên Long! Không biết tình hình lão hạc ở Bách Phụng cung thế nào? Chuyến này ngươi tiện thể hỏi đại ca thử coi, đừng quên nha!

Thiên Long gật đầu:

- diệt nhi sẽ nhớ!

Lão ngư ông thở dài nói:

- Bằng hữu mấy chục năm chưa được gặp nhau, thật đáng buồn! Vừa rồi chỉ nhân ngày đại hỷ của tôn nữ huynh ấy mới gặp được một lần, tới nay đã hơn một năm rồi Thiên Long đáp:

- Nhị gia gia cứ yên tâm, tin rằng lần này nhất định hai vị sẽ gặp nhau ở Vu Sơn!

Lão ngư ông cả mừng nói:

- Vậy thì hay quá! Ta tin lời oa nhi ngươi!

Chèo thêm vài dặm, lão ngư ông chỉ tới bờ sông trước mặt nói:

- Đã tới bến đò rồi. Lên bờ cứ theo hướng nam là tới Hoàng Sơn. Chúc ngươi vạn sự như ý, đừng làm hỏng đại sự!

Thiên Long gật đầu đáp:

- Vâng! Tới đây diệt nhi xin bái biệt!

Thấy bến sông không có thuyền bè khách nhân gì, thuyền vừa cập bến, Thiên Long đã vội vàng đi ngay để tránh bị người khác chú ý.

Theo hướng dẫn của nhị gia gia, chàng cứ nhắm hướng nam thì triển khinh công lướt đi.

Tới một khu rừng, chợt nghe có tiếng ca ngâm.

Tiếng ca phát từ một nữ nhân còn trẻ, nghe thật êm ái du dương.

”Trẻ trung nàng biết chi sâu.

Ngày ngày trang điểm lên lầu ngắm sương.

Thoắt trông hàng liễu bên đường.

Trong lòng chợt hồi xui chàng chiến chinh! ”

Tuy đang vội nhưng nghe tiếng ca, Thiên Long cũng dừng bước nghĩ thầm:

- Làm sao ở nơi sơn dã này còn có người nhã hứng như thế?

Đang đưa mắt tìm kiếm thì chợt vang lên âm thanh trong trẻo phát ra từ bên phải cách không xa:

- Này! Vị Hán lang! Cẩn thận nhìn đường kẻo nhiều rắn đấy!

Thiên Long kinh hãi nhìn xuống, thấy mình đã đi lạc vào một bãi cỏ.

Chàng thoáng đỏ mặt nhìn lại, thấy trong khóm trúc cách bốn năm trượng có một thiếu nữ chừng mười sáu mười bảy tuổi, mặc trang phục của người Miêu Cương đang đứng tươi cười nhìn mình.

Thiếu nữ tỏ ra rất bạo dạn, bắt gặp ánh mắt của chàng cũng không tránh đi.

Cô ta có nước da ngăm ngăm đen nhưng khuôn mặt rầy ứa nhìn với đôi môi thanh tú, đôi mắt to đen lay láy, đặc biệt hàm răng trắng như ngọc làm cho nụ cười cực kỳ mê đắm...

đột nhiên...

Thiên Long kinh hãi la lên một tiếng, cảm thấy bắp chân nhói lên, theo phản xạ bật người nhảy lên, có cảm giác vật gì quấn vào chân, hốt hoảng nhìn xuống thì thấy một con rắn ngũ sắc to bằng ngón chân cái quấn chặt lấy ống quần!

Chàng không còn lòng dạ dâu mà để ý đến mỹ nhân nữa, vội xuất chỉ nhằm cái đầu hình tam giác bé xíu của con rắn điểm xuống Chỉ nghe “bịch” một tiếng khô khan, đầu con rắn bị Đạn Chỉ Thần Công điểm vỡ, nhưng mình nó vẫn quấn chặt lấy chân chàng.

Thiếu nữ người Miêu lo lắng chạy tới gần nói:

- Hán lang! Nó đã kịp cắn chưa?

Thiên Long không đáp, gỡ con rắn ra khỏi ống chân ném đi.

Thiếu nữ người Miêu lại nói:

- Hán lang! Đó là loại rắn Thái Nương Tử rất độc, hãy mau rạch vết thương trích huyết ra, nếu để chậm sẽ không còn mạng đâu!

Thiên Long ngồi xuống, xắn quần lên thấy vết cắn ở bắp chân đã bầm đen, vội lấy mũi kiếm rạch rộng vết thương trích huyết cho tới khi máu đỏ chảy ra, cứ để mặc cho máu tiếp tục chảy, lấy hai viên Thượng Thanh Hoàn uống vào, đồng thời vận công bức độc chất ra khỏi cơ thể.

Thiếu nữ cúi xuống, với cử chỉ hết sức tự nhiên lấy ra một tấm khăn trắng, xé đôi lấy một nửa lau sạch vết máu cho Thiên Long.

Chàng kinh hãi tránh ra nói:

- Cô nương cứ để mặc tại hạ!

Thiếu nữ thản nhiên nói:

- Cứ để yên nào! Chàng không thấy vẫn còn máu độc chảy ra sao?

Rồi cứ để mặc đối phương phản kháng, cô ta nặn cho máu độc chảy ra hết, lau sạch vết thương rồi dùng nửa tấm khăn băng lại.

Thiên Long không tiện phản kháng nữa, cứ để mặc cô ta.

Thiếu nữ băng xong vết thương đứng lên nhìn chàng hỏi:

- Tôi thấy huynh võ công rất cao, làm sao để cho rắn cắn như thế?

Thiên Long lúng túng đáp:

- à, vì tôi không cẩn thận Đa tạ cô nương đã giúp đỡ.

Thiếu nữ nhoẻn miệng cười đáp:

- Không sao! Tôi làm thế bởi vì tôi yêu huynh!

Thiên Long ngờ ngác đứng ngây ra nhìn đối phương.

Tuy trong số năm vị phụng hậu có người chủ động biểu lộ tình cảm của mình trước, nhưng lời tỏ tình hết sức thản nhiên như thiếu nữ Miêu Cương này thì chàng chưa bao giờ nghe, thậm chí khó mà tin được rằng có nữ nhân nói về một chuyện tế nhị và quan trọng là tình yêu mà bình thản và tự nhiên đến thế!

Thiếu nữ nhìn vẻ bối rối của chàng chừng như trong lòng rất ngộ nghĩnh suýt nữa thì bật cười.

Nhưng cô ta nhin lại được, chăm chú nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của Thiên Long một lúc lâu rồi chợt hỏi:

- Chàng cũng yêu ta nữa có phải không?

Lại là một câu hỏi quá trớn nữa!

Thấy chàng nín lặng, cô ta lại hỏi:

- Sao chàng không trả lời?

Thiên Long lúng túng đáp:

- Tôi... yêu cô nương ư? Tôi... không...

Thực tế chàng không biết mình đang nói gì nữa.

Thiếu nữ cười hỏi:

- Chỉ vì chàng không dám thú nhận thôi chứ gì? Tôi nhìn thấy trong đáy mắt đã biết chàng nói dối mà!

Thiên Long không biết trả lời sao.

Thiếu nữ lại thản nhiên nói tiếp:

- Thiếp chưa từng yêu một nam nhân nào cả. Thậm chí mấy lễ hội "kén rể" cũng không tham gia. Nhưng bây giờ thì thiếp yêu chàng.

Thiên Long mặt đỏ dừ nói:

- Cô nương... tại hạ...

Thiếu nữ xua tay nói:

- Thôi đừng nói nữa! Thiếp hiểu mà! Người Hán tuy bụng rất muốn nhưng miệng không dám nói. Thiếp biết ngay là chàng đã yêu mà! Thiếp cũng thế!

Thiên Long càng túng quẫn, thiếu nữ càng lấy làm thích thú.

Cô ta đưa ngón tay nhỏ nhắn vẽ lên ngực áo chàng những nét ngoằn ngoèo gì đó rồi cười khúc khích một mình đầy khoái trá.

Một lúc, cô ta chợt ngược mắt nhìn chàng nói:

- Thiếp tên là Y Oa Na. Chàng tên là gì?

Chàng buột miệng bật ra một cách vô thức:

- Tại hạ là âu Dương Thiên Long...

Nói xong chàng mới nhớ tới nhiệm vụ quan trọng của mình, chợt hối hận là đã tiết lộ một bí mật có thể dẫn đến kết cục rất tai hại.

Liền nói thêm:

- Cô nương! Cảm ơn cô đã có hảo ý với tại hạ. Vì có việc gấp phải làm nên không thể ở lâu, vừa rồi cô nương đã giúp trị thương, tại hạ ngày sau sẽ tạ ân, bây giờ xin cáo từ!

Thiếu nữ nhú mày hỏi:

- Thế nào? Chàng định đi ư? Chàng không yêu thiếp hay sao?

Thiên Long lắc đầu:

- Cô nương! Chúng ta mới gặp nhau trong thoáng chốc, làm sao có thể yêu ngay được? Quả thực tại hạ hiện đang có việc gấp cần làm...

Sợ cô ta tìm cách lung lạc, chàng vội chấp tay nói:

- Cô nương, xin cáo từ!

Thiếu nữ xù mắt nói:

- Thật kỳ quái! Người Hán có tập tục kỳ lạ, dù thích người ta mà không chịu thừa nhận. Người Miêu chúng ta thì không như thế, có nói có, không nói không! Yêu nhau thì có gì xấu hổ mà phải giấu chứ?

Thực ra Thiên Long chỉ thấy đối phương có cái gì đó đặc biệt, chứ không thể nói là chàng yêu cô ta, nhưng lại không nỡ nói ra điều này.

Thiếu nữ cất giọng u uẩn nói:

- Chàng muốn đi thì thiếp cũng không giữ. Nhưng nếu lỡ ra trong người chàng thấy khó chịu thì nhớ đến tìm thiếp!

Thiên Long nghĩ rằng đối phương lo mình bị rắn cắn không chữa được nọc độc, liền gật đầu cười đáp:

- Tại hạ nhớ rồi! Đa tạ cô nương đã quan tâm, xin cáo từ!

Dứt lời nhắm phía trước tiếp tục lướt đi.

Được chừng mười dặm, chàng chợt thấy trong người đổi khác, tim đập rất gấp, đầu óc có gì đó không được bình thường tỉnh táo nữa.

27. Xuất Chinh Bắc Phạt

Thiên Long từ biệt thiếu nữ người Miêu, đi được chừng mười dặm thì chợt cảm thấy đầu vầng mắt hoa, kinh dị nghĩ thầm:

- Làm sao có hiện tượng kỳ quái vậy chứ? Chẳng lẽ độc chất của con Thái Nương Tử đã ngấm vào ngũ tạng? Không có khả năng! Thương Thanh Hoàn là thần dược, vừa có tác dụng chữa thương, vừa trị độc rất tốt. Huống chi mình đã vận công bức độc ra. Nay đã gần một canh giờ làm sao còn chưa lành?

Càng đi càng cảm thấy khó chịu, chàng đành rẽ vào rừng tìm chỗ ngồi xuống vận công bức độc trị thương.

Hành công mấy vòng, Thiên Long nhận thấy kinh mạch không bị ảnh hưởng gì, duy có tâm mạch là trở ngại không sao thông suốt được.

Trong lòng đầy nghi ngờ, chàng kiểm tra thêm mấy lần vẫn như thế, ngạc nhiên tự hỏi:

- Sao kỳ vậy chứ? Nếu là nọc độc của rắn thì phải chuyển từ chân lên, làm sao đây lại bị chặn ngay ở tâm mạch?

Nhớ lại hành động quái gở của thiếu nữ người Miêu, chàng hốt hoảng nghĩ thầm:

- Không sai! Chính cô ta là thủ phạm! Dùng tay vẽ gì lên ngực mình, đó là lúc cô ta hạ độc! Không ngờ tiện nhân kia hư tình giả ý, dùng “mỹ nhân kế” để hại mình... Thật đáng hận!

Nhưng bây giờ nói gì cũng vô ích, Thiên Long đành dùng công phu Bổn Mệnh Chân Nguyên, vận Tam Diệt Chân Hỏa vây lấy chỗ huyết mạch bị ngăn trở, bức độc theo kinh mạch ra hướng chưởng tâm.

Nhưng việc đó không phải là dễ.

Chàng vừa vận Tam Diệt Chân Hỏa lập tức cảm thấy tâm mạch đau nhói như bị kiếm đâm vào, chân khí tiêu tán, đành phải ngưng công chờ khi hết đau mới vận công tiếp.

Lần thứ hai cũng chẳng hơn gì.

Thiên Long tuyệt vọng nghĩ thầm:

- Không biết tiện tỳ đó dùng thủ pháp gì mà lợi hại thế chứ? Biết dùng cách gì để bức độc ra bây giờ?

Chợt nghe tiếng bước chân và tiếng cành khô gãy rảng rắc, hình như có người nào đang đi rất vội.

Thiên Long đưa mắt nhìn, thấy không nữ nhân phục sức theo lối người Miêu đang chạy nhón nhác trong rừng, mắt láo liên tìm kiếm.

- Hán lang! Chàng ở đâu?

Chính là Y Oa Na.

Thiên Long không đáp.

Nhưng cuối cùng thì cô ta cũng phát hiện được chàng, liền chạy thẳng tới, mắt sáng lên nói:

- Chàng đây rồi! May quá! Không sao chứ?

Thiên Long tức giận quát:

- Tiện tỳ! Ta với ngươi có thù oán gì mà hạ độc làm hại ta? Miệng thì cứ thơn thớt, không ngờ lòng dạ như rắn rết!

Cút đi!

Y Oa Na sững người lại nhìn chàng một lúc, chợt rầu giọng nói:

- Chàng đừng trách thiếp!

Thiên Long “hừ” một tiếng nói:

- Hạ độc giết người, chẳng lẽ còn muốn ta cảm ơn người sao?

Y Oa Na giải thích:

- Phong tục ở chỗ thiếp như thế... Khi đã yêu ai thì phải dùng chút thủ thuật để giữ người đó, thiếp không có ý hại chàng đâu!

- Đừng ngại biện nữa!

- Thiếp nói thật mà! Sâu độc trong người chàng chính là Bồn Mệnh Thần Độc của thiếp, nếu thiếp không muốn hại chàng thì nó không bao giờ làm gì cả đâu!

- Nếu vậy thì cô nương thu hồi lại đi, lúc đó giữa chúng ta sẽ coi như không có chuyện gì cả. Nếu không...

Y Oa Na vội nói:

- Tình lang! Bồn Mệnh Thần Độc đã xuất rồi thì rất khó thu hồi. Chỉ khi nào đạt tới mục đích...

Thiên Long ngắt lời:

- Đừng hòng...

Y Oa Na thở dài hỏi:

- Vậy là chàng không yêu thiếp?

Thiên Long trả lời ngay:

- Đương nhiên!

Y Oa Na chợt ngồi bệt xuống, khóc òa lên nói:

- Nếu vậy thì biết làm thế nào bây giờ? Thiếp có lỗi, nhưng chàng cũng có lỗi...

- Ta có lỗi gì?

- Nếu đã không yêu thiếp, làm sao lại cứ đứng yên để thiếp hạ độc chứ? Nay việc đã thế này...

Thiên Long nhú mày hỏi:

- Ai mà biết lúc đó cô làm trò khỉ gì chứ?

Chàng nghĩ thầm:

- Thì ra phong tục của người Miêu kỳ quặc như thế... bây giờ việc đã thế này... ngay cả Thượng Thanh Hoàn cũng không giải độc được, phải tìm biện pháp gì đó, nếu không sẽ hỏng mất đại sự...

Đành xuống giọng hỏi:

- Cô nương! Đó chẳng qua chỉ là sự hiểu lầm... cô nương hãy giúp tại hạ thu hồi trùng độc lại đi!

Y Oa Na ngẩng lên nói:

- Chỉ còn một cách...

- Cách gì? Cô nương nói nhanh lên! Tại hạ khẩn cầu...

Y Oa Na chợt đỏ mặt nói:

- Cách đó là... chúng ta... chúng ta...

Thiên Long đoán ra phần nào, chờ cô ta nói tiếp:

- Chúng ta... kết hợp với nhau!

Thiên Long nghĩ nhanh:

- Ta có thể dùng âm Dương Hòa Hợp Thần Công để làm cô ta thỏa mãn... như đã làm với Thanh Thanh... Ngộ biến tòng quyền, phải nhanh chóng thoát khỏi tai họa này đã...

Y Oa Na ngẩng lên, mặt đỏ bừng, lí nhí hỏi:

- Chàng... có... nguyện ý không?

Thiên Long trả lời không chút tình cảm:

- Tại hạ thì không nói làm gì. Đó là do cô nương... vậy chúng ta đi thôi!

Nói xong chàng lao vào một bụi rậm gần đó.

Y Oa Na cắn răng chạy theo, trông dáng cô ta thật tội nghiệp!

Lọt vào giữa bụi cây, Thiên Long bất thần xuất thủ điểm vào Thùy huyệt của thiếu nữ!

Y Oa Na ngơ ngác nhìn chàng, còn chưa hiểu ra chuyện gì thì đã ngất đi.

Thiên Long đỡ lấy đặt thiếu nữ đáng thương nằm xuống cỏ, vận âm Dương Hòa Hợp Thần Công, ấn tay phải lên Tiểu Phúc cô ta, bắt đầu truyền khí công vào.

Y Oa Na bắt đầu lăn lộn, miệng bắt đầu rên rỉ, cả người uồn éo như con rắn, miệng thở hồng hộc, chân dạn ra.

Thiên Long cố nén dục vọng, tiếp tục truyền công.

Chừng nửa khắc sau, Y Oa Na hết lăn lộn, người đã bình tĩnh trở lại, hơi thở đều đặn, miệng không còn rên rỉ nữa.

Thiên Long xuất thủ giải Thùy huyệt cho cô ta.

Lát sau thiếu nữ tỉnh lại, chớp chớp mắt rồi mở ra, nhìn chàng đầy vẻ ngạc nhiên, dần dần nhớ lại sự việc đã xảy ra, mặt bỗng đỏ bừng, chống tay ngồi lên hỏi:

- Lang quân! Chúng ta vừa...

Thiên Long nghĩ thầm:

- Không sao đâu! Sau này cô ta sẽ phát hiện ra mình vẫn còn trinh bạch, nếu quả thật cô ta là thiếu nữ trinh bạch!

Chàng gật đầu nói:

- Không sai! Cô nương có thấy thoải mái không?

Y Oa Na đỏ mặt đáp:

- Thiếp cảm thấy trong người thư sướng! Chưa bao giờ được như thế cả!

Bây giờ cô ta mới phát hiện ra cả hai vẫn mặc nguyên y phục, ngạc nhiên nhìn chàng.

Thiên Long nghĩ thầm:

- Hồng rồi! Đáng lẽ mình phải cởi y phục cô ta mới phải... nhưng...

Nghĩ đoạn gượng cười nói:

- Cô nương, tại hạ vừa giúp cô... mặc y phục lại đây! Sau khi... cô nương ngủ say quá!

Lần đầu tiên tiếp xúc với nam nhân, Y Oa Na đâu biết được những chuyện tế nhị này?

Dù sao cô ta cũng nhận ra trong người mình có sự biến đổi khác thường, khí huyết lưu thông gấp hơn, các huyết mạch thông sướng khác hẳn trước đây, tin rằng chàng đã làm “chuyện đó” thật!

Thiên Long hỏi:

- Bây giờ mọi việc đã xong, nàng có thể thu hồi trùng độc lại được chứ?

Y Oa Na cười đáp:

- Đương nhiên! Thiếp đã thuộc về chàng, sao lại không thể?

Nói xong đưa tay vẽ những đường ngoằn ngoèo trên ngực chàng, miệng lẩm nhẩm những câu gì khó hiểu, cuối cùng thu tay lại, xòe ra cho chàng xem một vật màu trắng nhỏ như sợi chỉ, dài độ hai thốn, nhúc nhích như loài giun.

Thiên Long rúng động nghĩ thầm:

- Người Miêu Cương có thủ thuật hạ độc thật lợi hại, đáng sợ hơn bất cứ loại võ công nào!

Chàng đứng lên nói:

- Cô nương! Tại hạ có việc rất khẩn cấp không thể ở lâu được, cần phải đi. Có thể tại hạ có lỗi với cô nương, sau này xin sẽ đến tạ tội. Hy vọng rằng cô nương sẽ hiểu ra và lượng thứ!

Y Oa Na đứng lên, sững sờ nói:

- Lang quân... định đi sao?

Thiên Long nhìn thiếu nữ, trong lòng chợt trào lên tình cảm xót thương.

Chàng trầm giọng nói:

- Cô nương! Tại hạ đành phải làm thế, mong rằng sau này cô nương sẽ tìm được hạnh phúc chân chính cho mình.

Nếu có duyên, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Nói xong tung mình lao ra khỏi khu rừng.

Y Oa Na cố nghĩ xem câu chàng vừa nói có ý nghĩa gì, chưa kịp định thần thì chàng đã đi xa, bấy giờ mới sực hiểu ra tất cả, kêu lên:

- Chàng đã lừa dối ta!

Dứt lời băng mình ra khỏi rừng, nhưng còn thấy tình lang đâu nữa?

Thiếu nữ dừng lại nghĩ thầm:

- Có thật chàng đã lừa dối mình không? Nếu vậy thì tại sao mình thu hồi Bảo Mệnh Thần Độc lại được?

Trăng khuất vào đám mây đen.

Mặt đất trở nên u ám.

Nhưng tổng đà Địa Sát giáo vẫn lấp lánh muôn ánh đèn soi rõ những lều các doanh trại liên miên.

Nhìn vào tường chừng như mọi việc bình thường nhưng thực chất trong khu vực tổng đà và vùng ngoại vi có rất nhiều trạm canh phòng bí mật, thỉnh thoảng lại có một tổ tuần tra xuất hiện rồi ẩn nhanh vào một xó tối nào đó.

Không khí rất căng thẳng như đại địch sắp sửa tấn công.

Đột nhiên từ trên không lại có một bóng trắng lướt vào cổng trại rất nhanh, khi những trạm tiền tiêu phát hiện được thì bóng trắng đã đáp xuống giữa quảng trường tiền viện.

Nghe có tiếng cánh vỗ, thì ra là một con chim lớn.

- Có gian tế!

Nhiều tiếng la hét hoảng vang lên, đồng thời pháo hiệu thay nhau bắn lên trời.

Nhờ sự kinh động đó mà đội tuần tiễu trong cùng cảnh giác, lao ra chặn được kẻ gian tế ngay giữa quảng trường tiền viện.

Nhưng đó là một con bạch hạc rất lớn, trên lưng nó nhảy xuống một người bận ngân y, dáng cao dong dỏng, chắc còn trẻ Tổ tuần tra có ba người, lập tức vây lấy địch nhân.

Tên toán trưởng sấn tới gần, chột kêu lên:

- Ủi chao! Thì ra là cô gia!

Kẻ "gian tế" đáp:

- Không sai! Chính ta đây!

Ba tên hán tử vội vàng cúi người hành lễ.

Tên toán trưởng nói:

- Cô gia đến một mình thôi sao? Có việc khẩn cấp gì mà đến khuya như thế?

Thiên Long hoàn lễ đáp:

- Quả là ta có việc khẩn cấp mới làm kinh động đến các huynh đệ...

Tên toán trưởng bảo một tên thuộc hạ:

- Tiểu Tam mau vào báo với giáo chủ có cô gia đến!

Hắn nói xong đưa Thiên Long vào khách sảnh, còn Tiểu Tam vội đi báo tin cho Địa Sát giáo chủ, tên còn lại canh chừng con bạch hạc.

Chàng mới ngồi chưa nóng chỗ thì Trường Bạch Thương ưng tới ngay, từ ngoài cửa cười hô hô nói:

- Thiên Long! Con đến một mình thôi sao? Sao không đưa Tuệ Quân về thăm ta?

vừa lúc đó giáo chủ phu nhân cũng lật đật chạy tới.

Thiên Long đứng lên cúi mình bái lễ nói:

- Nhạc phụ! Nhạc mẫu! Tiểu tể xin thỉnh an hai vị lão nhân gia!

Địa Sát giáo chủ vẫy tay nói:

- Ngồi xuống đi! Chúng ta nói chuyện!

Vừa ngồi xuống, Thiên Long đã nói ngay:

- Tiểu tể từ Hoàng Sơn cười hạc tới đây, còn Quân muội và mấy vị phu nhân còn ở trong cốc.

Giáo chủ phu nhân "à" một tiếng nói:

- Thì ra con từ chỗ đại muội đến...

Địa Sát giáo chủ sốt ruột tiếp lời:

- Nói đi, có việc gì mà khẩn cấp vậy?

Thiên Long đáp:

- Nhạc phụ! Nhạc mẫu! Mấy tháng qua tiểu tể bận quá nhiều sự vụ của bốn môn nên không ra khỏi Thần Long cốc.

Vừa rồi mới được tin Hiên Viên giáo đang hoành hành bạo ngược trong giang hồ. Quân muội và các phu nhân đều rất lo lắng cho thân nhân vì thế mà tiểu tể một mình xuất cốc, một mặt hỏi thăm tin tức các vị lão nhân gia để về báo lại, đồng thời cũng có việc cần thương lượng...

Địa Sát giáo chủ cười hô hô nói:

- Hô hô... Các người cần gì mà phải lo cho chúng ta chứ...

Giáo chủ phu nhân nhìn trượng phu “hừ” một tiếng nói:

- Lão nói gì vậy? Nữ tể và nữ nhi hiếu thuận lo cho chúng ta nên đến xem tình hình, làm sao ông nói ngang như vậy được?

Địa Sát giáo chủ đưa tay dấu dụ:

- Thôi thôi! Không nói nữa! Không nói nữa!

Giáo chủ phu nhân nhìn sang nữ tể ân cần bảo:

- Thiên Long! Con vừa đi đường xa mệt, hãy về phòng nghỉ ngơi đi! à! Để ta bảo chúng chuẩn bị thứ gì ăn...

Thiên Long vội nói:

- Nhạc mẫu! Tiểu tể không đói. Hiện giờ muốn bàn với nhạc phụ mẫu một việc rất quan trọng.

Địa Sát giáo chủ hỏi:

- Chuyện gì thế? Nói thử xem!

- Chuyện là thế này... ở Thần Long cốc tiểu tể nghe tin rằng tháng tám vừa rồi Hiên Viên giáo cử đại lễ lập phái mời rất nhiều môn phái trên giang hồ đến tham dự, cuối cùng chúng đã tàn sát hầu hết tân khách, chỉ còn một số rất ít chạy thoát, còn lại đều bị buộc phải đầu hàng. Vừa rồi chúng còn truyền đi khắp giang hồ tuyên bố Hạ Nguyên tháng chạp năm nay, tất cả môn phái toàn võ lâm phải đến quy thuận chúng, nếu không sẽ chịu họa diệt môn!

Sau khi nhận được tin này, tiểu tể triệu tập các đệ tử cao cấp nhất trong cốc bàn định kế sách, quyết định hạ thủ trước, không để Hiên Viên giáo tàn hại giang hồ. Hai vị lão nhân gia cảm thấy thế nào?

Địa Sát giáo chủ nhường cao đôi mày rậm hỏi:

- Thế nào? Người định “Tiên hạ thủ vi cường?” Hô hô! Quả nhiên không hổ danh là chàng rể tốt của ta! Người tìm tới đây thương lượng là đúng sách lắm!!

Lão dừng một lúc rồi chợt trầm giọng nói tiếp:

- Thực ra nhạc phụ đã mời một số nhân vật đứng đầu các phái tới bàn việc này. Chỉ ngặt một nỗi là võ lâm phương bắc không ai đủ sức địch nổi với võ học thặng thừa Vệ Kiếm của Cao Lệ Tuyết Lão. Nếu không chắc thắng mà mạo muội xuất kích thì chẳng hóa ta đưa dao cắt tiết gà mà chơi với voi, đem thân nộp mạng hay sao? Vì thế qua mấy lần thương lượng mà còn chưa đạt được kết quả.

Thiên Long nghe nói thế trong lòng không khỏi cảm động, nghĩ thầm:

- Nguyên nhạc phụ cũng là người trượng nghĩa có tâm huyết, chẳng qua chỉ vì lực bất tòng tâm thôi!

Chàng liền nói:

- Cái đó thì nhạc phụ cứ yên tâm. Chuyến này tiểu tể tới đây đã có một số phương án. Cao Lệ Tuyết Lão cứ giao cho tiểu tể đối phó, còn các nhân vật tà ma lợi hại khác thì xin lão nhân gia hiệu triệu các anh hùng của võ lâm phương bắc đồng tâm hiệp lực quyết chiến một phen!

Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng nghe nói cả mừng, cười to nói:

- Nếu vậy thì tốt quá rồi! Chỉ cần đối phó được với Cao Lệ Tuyết Lão, còn mấy nhân vật khác thì người cứ yên tâm!

Ngay sáng mai nhạc phụ sẽ cho người mật báo tin với anh hùng các lộ. Tin rằng lần này họ sẽ không do dự nữa. Bởi vì ai cũng nhận thức được rằng nếu lần này không đánh thì sau này nếu không đầu hàng thì cũng chui vào thâm sơn cùng cốc để tránh Hiên Viên giáo truy sát mà thôi!

Thiên Long gật đầu nói:

- Anh hùng phương bắc nghĩ được như vậy thì tốt quá!

Trường Bạch Thương ưng chợt bắn khoắn hỏi:

- Hiền tể! Như vậy thì có thể giải nguy được cho phương bắc, còn các nơi khác thì sao?

Thiên Long trả lời ngay:

- Trước khi tới đây, tiểu tể đã cùng các vị trưởng lão và đường chủ trong cốc bàn định kế sách, bất luận các phái trong giang hồ có động tĩnh hay không thì trước tiên cứ liên lạc với nhạc phụ vào ngày mồng năm tháng chạp sẽ tấn công Thái Hành phân giáo, nơi đó do nhị giáo chủ Cao Lệ Tuyết Lão chỉ huy. Năm tỷ muội Tuệ Quân suất lĩnh cao thủ Thần Long cốc vào ngày mồng mười tấn công Tần Lĩnh phân giáo. Sau khi chúng ta thành công sẽ đến hội quân ở Tần Lĩnh, dự định ngày mười lăm sẽ phối hợp với các môn phái của võ lâm ở tây bắc tấn công tổng giáo ở Vu Sơn. Như thế Hiền Viên giáo sẽ trở tay không kịp, không thể tiếp ứng cho nhau được.

Địa Sát giáo chủ “à” một tiếng nói:

- Thì ra là các người đã có kế sách cả rồi... Sao lại không liên lạc sớm với nhạc phụ chứ? Làm cho ta ăn không ngon, ngủ không yên, cả tháng trời cứ tức anh ách!

Giáo chủ phu nhân lên tiếng:

- Hiền tể! Làm sao mà con yên tâm giao trọng trách cho bọn Tuệ Quân như thế? Nên biết đối phương toàn là lũ ma đầu lợi hại như Thiên Trúc Ma Tăng, Miêu Linh Cổ Bà... Chỉ trong năm ngày con và nhạc phụ có kịp đến Tần Lĩnh ti ếp ứng cho chúng không?

Thiên Long đáp:

- Nhạc mẫu đừng lo! Với công lực bây giờ, hai người hợp lực là đủ sức đối phó với bọn Thiên Trúc Ma Tăng, Miêu Linh Cổ Bà hoặc Nam Chiếu Kiếm Ma. Huống chi ở Tần Lĩnh chỉ có một mình tam giáo chủ Thiên Trúc Ma Tăng, mà họ có tới năm người? Vì thế tiểu tể hoàn toàn tin chắc sẽ thắng.

Nhưng giáo chủ phu nhân vẫn còn băn khoăn:

- Ta biết rõ võ công của Quân nhi. Cho dù hai năm vừa rồi có luyện thêm, làm sao có đủ khả năng đối phó với Vệ Kiếm?

- Cả năm tỷ muội Tuệ Quân đã luyện thành Vệ Kiếm, đó là sự thật, tiểu tể không khoa trương để làm nhạc phụ nhạc mẫu yên tâm đâu!

- Nhưng muốn luyện thành Vệ Kiếm thì phải có công lực khổ luyện ít nhất bốn năm mươi năm...

Thiên Long gật đầu:

- Đúng là như thế! Nhưng bốn môn có linh dược trợ công rất hữu hiệu. Bây giờ Quân muội đã có công lực bằng khổ luyện hơn năm mươi năm rồi!

Giáo chủ phu nhân nghe câu đó thì bụng mừng rơn nói:

- Như thế là công lực của Quân nhi còn cao hơn nhạc mẫu rồi! Ta rất mừng! Hy vọng chuyến này thắng được chúng!

Trường Bạch Thương ưng hỏi:

- Hiền tể! Con vừa nói phối hợp với lực lượng các môn phái ở tây bắc để tấn công tổng giáo ở Vu Sơn, việc này đã bàn chưa?

Thiên Long đáp:

- Tiểu tể đã bàn định với các phái Võ Đang, Thiếu Lâm, Côn lôn, Thiên Sơn và Thanh Thành rồi. Tất cả đều rất quyết tâm. Ngoài ra nhạc tổ phụ Lão Long Thần cũng sẽ suất lĩnh tinh anh của Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại ứng chiến.

Trường Bạch Thương ưng cười to nói:

- Hiền tể! Rất tốt! Người đáng mặt là Ngân Y Thần Long! Tin rằng với lực lượng hùng hậu và tinh nhuệ như thế, Hiền Viên giáo nhất định sẽ bị tiêu diệt!

Đầu tháng chạp, giữa quảng trường ở tổng đà Địa Sát giáo, nhân mã đã xếp hàng ngũ chỉnh tề.

Từ trái qua phải, hàng đầu tiên gồm lệnh chủ Đông Phương lệnh đường Mỹ Nhiệm Công Quan Hưng Tông, sau lưng Quan lệnh chủ là mười hai tên phân đà chủ.

Hàng thứ hai là lệnh chủ Nam Phương lệnh đường Hắc Sát Thần Vũ Mạc, phía sau cũng mười hai tên phân đà chủ.

Hàng thứ ba là lệnh chủ Tây Phương lệnh đường Phích Lịch Thần Vũ Cung và mười hai tên phân đà chủ.

Người của tổng đà đứng riêng một khối gồm mười hai vị hộ pháp và mấy tên đầu mục trong tổng đà.

Từ Trung Nghĩa Đường từ từ bước ra một đoàn người, dẫn đầu là Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng Hoàng Phủ Hùng, bên tả có nhi tử tổng hộ pháp là Hoàng Phủ Hào Kiệt, bên hữu là nữ tể Ngân Y Thần Long âu Dương Thiên Long, sau lưng là bốn tên hộ pháp tùy thân của giáo chủ.

Địa Sát giáo chủ dừng lại ở bậc thềm, đưa mắt lướt nhìn các cao thủ thuộc quyền, sáng giọng nói:

- Chư vị lệnh chủ, đà chủ! Bốn giáo từ ngày lập giáo đến nay, đây là lần đầu tiên tổng huy động toàn bộ cao thủ tinh anh xuất chiến. Đây là cuộc chiến có ý nghĩa sinh tử tồn vong đối với bốn giáo, là hưng thịnh hay là sự diệt vong!

Hiên Viên giáo xuất khẩu cuồng ngông, công nhiên tuyên bố tất cả các môn phái trong giang hồ phải quy thuận chúng. Bốn giáo tung hoành giang hồ mấy chục năm nay, uy danh không nhỏ. Bốn giáo chủ chưa có bao giờ có ý định thôn tính giang hồ, bá chủ võ lâm, chỉ cần được các môn phái khác nể trọng, cho đến nay thì danh vọng của Địa Sát giáo không phải là nhỏ.

Vì thế, bốn giáo không thể cúi đầu xưng thần, cam tâm làm tay sai cho bọn người ngông cuồng đó!

Nếu một ngày không trừ được Hiên Viên giáo, bốn giáo còn bị đe dọa bởi nguy cơ bị chúng tranh trừ.

Vì nguyên nhân đó, hôm nay bốn giáo chủ triệu tập tất cả cao thủ tinh anh nhất trong giáo đến đây để kết hợp với đồng đạo võ lâm phương bắc, vì tiền đồ của giang hồ võ học lưỡng ngạn Đại Hà mà oanh liệt chiến đấu một phen!

Sau cuộc chiến này, bất luận thành hay bại, Địa Sát giáo cũng sẽ trường tồn. Vĩnh viễn lưu danh trong giang hồ!

Lão vừa dứt lời, tiếng vỗ tay vang rền như sấm dậy!

Hòa theo đó là tiếng hò reo hưởng ứng:

- Địa Sát giáo trường tồn võ lâm!

- Địa Sát đã xuất, Hiên Viên tất bại!

Trường Bạch Thương ưng kích động nhìn thuộc hạ, đưa tay ra hiệu cho mọi người yên lặng rồi nói tiếp:

- Việc bảo hộ tổng đà sẽ giao cho tổng hộ pháp suất lãnh mười hai vị hộ pháp chịu trách nhiệm, bốn giáo chủ cùng cô gia sẽ thân chỉ huy năm mươi lăm cao thủ xuất chiến, dọc đường sẽ hợp lực với cao thủ tinh anh của võ lâm phương bắc. Chúng ta có xứng đáng là hảo hán của lưỡng ngạn Đại Hà không?

Năm mươi lăm cái miệng đồng thanh hô lớn:

- Chúng thuộc hạ nguyện xứng đáng! Sẽ không phụ lòng tin cậy của giáo chủ, vạn chết không từ!

Tiếng hô vang động núi rừng, dư âm vọng mãi không dứt.

Trường Bạch Thương ưng gật đầu cười tỏ ý hài lòng, đột nhiên hô lớn:

- Xuất phát!

Cao thủ lập tức lên ngựa, do chính Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng dẫn đầu, rầm rập phóng ra trại môn nhằm hướng bắc tiến phát.

Binh cốt thần tốc, băng sông vượt núi, ngựa không dừng vó, ngày mùng bốn đã tới khu vực Thái Hành Sơn.

Dọc đường, ngoài tập hợp thêm đường chủ Bắc Phương lệnh đường Địa Sát giáo Cam Châu Đại Hào Tư Mã Hào và mười hai tên đà chủ, còn có thêm hơn hai trăm cao thủ gia nhập, hầu hết đều là nhân vật bá chủ một phương, thân thủ cao cường.

Trong số đó có nhiều nhân vật danh tiếng không nhỏ như chưởng môn Lao Sơn Đạo Minh Trí đạo trưởng và hai vị sư đệ cùng năm đệ tử xuất sắc nhất, chưởng môn phái Thái Sơn Tề Lỗ đại hiệp và ba tên đệ tử, Am Chủ Hằng Sơn Am T nh Tâm sư thái và ba vị sư muội T nh Như, T nh Chính và T nh Thủy.

Phái Thiếu Lâm, vì giám viện Tàng Kinh Các Trí Viên đại sư và sư đệ Trí Hải đại sư bị giết bởi tay Hiên Viên giáo hồi tháng tám nên phái hai vị Giảng Ma, Phục Hổ tôn giả cùng giám viện La Hán Đường Trí Quang đại sư suất lãnh mười tám vị La Hán gia nhập quần hùng báo thù cho huynh đệ Trí Viên đại sư.

Ngoài ra còn có thêm nhiều nhân vật trong hắc bạch lưỡng đạo, lục lâm hào kiệt, hào bá các phương...

Tới mồng bốn nghỉ lại một đêm trong núi, mọi người làm quen nhau, sau đó những nhân vật chủ yếu ngồi lại bàn định kế hoạch tác chiến.

Trước bình minh, quần hùng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Địa Sát giáo chủ được nhất trí đề cử làm tổng chỉ huy, sau vài lời hiệu triệu lập tức phát lệnh khởi hành.

Thiên Long đã nghiên cứu rất kỹ địa hình Thái Hành Sơn qua địa đồ nên bám sát bên nhạc phụ chỉ huy hướng tiến quân.

Sau một canh giờ thì các cao thủ đi đầu tới vị trí tiền tiêu, Thiên Long bàn với nhạc phụ dừng lại, phân công cho các tiểu nhóm bí mật chiếm lĩnh vị trí dừng để đối phương phát hiện, chờ hiệu lệnh tấn công.

Phân giáo Thái Hành của Hiên Viên giáo chiếm diện tích rất lớn tới năm sáu dặm vuông trên một sườn núi bằng phẳng, có hành rào bằng gỗ lớn dựng sát vào nhau thành bức tường cao tới ba bốn trượng, cách chừng hai mươi trượng có một trạm canh giới ngay trên đỉnh tường, mỗi trạm thường xuyên có hai tên hán tử đứng canh giới.

Trại được kiến trúc theo kiểu Tam Hợp Viện, ở giữa có một ngôi lầu, tất là bộ chỉ huy của phân giáo.

Trên lầu sảnh lúc đó có mười mấy lão nhân chừng năm sáu mươi tuổi ngồi quanh một chiếc bàn tròn rộng.

ở ngôi thượng tọa là một lão nhân tóc bạc da mồi, mặt đầy nếp nhăn, mắt nửa nhắm nửa mở, hai má xệ xuống như người buồn ngủ.

Người đó là nhị giáo chủ Hiên Viên giáo Cao Lệ Tuyết Lão.

Bên tả lão ta là một người râu vàng mắt xanh, mũi cong và nhọn như mỏ diều hâu, thân cao gầy, yết hầu lộ thiên, có một nốt ruồi lớn mọc một túm lông trắng.

Chỉ cần nhìn đặc điểm nhân dạng cũng đủ biết lão này là Đột Khuyết Bạch Mao, cao thủ hắc đạo lừng danh vùng Tây Trịch.

Bên hữu Cao Lệ Tuyết Lão là một lão nhân gù lưng, mặt đầy lông như mặt khỉ, hiển nhiên là Đại Mạc Thần Đà.

Ngoài ra ngồi quanh bàn có năm tên trại chủ lục lâm ở Thái Hành Sơn, Thái Hành Ngũ Hồ.

Sau khi Thái Hành Ngũ Hồ đầu hàng, giáo chủ Hiên Viên giáo, Hiên Viên Thần Quân đã ra lệnh chiếm cứ sơn trại của Thái Hành Ngũ Hồ làm Thái Hành phân giáo.

Ngoài ra còn có các nhân vật khét tiếng hắc đạo ác Đầu Đà, Hắc Y Thần Sát, Lương Sơn âm Ma, âm Sơn Tuyết Quái, Phân Thủy Song ác, Hải Quái.

Cao Lệ Tuyết Lão chở mở to đôi mắt lơ dờ, buông một tràng cười quái dị nói:

- Hích hích hích! Vừa rồi lưu tinh các nơi báo về Địa Sát giáo chủ Hoàng Phủ Hùng lão nhi cầm đầu ba trăm cao thủ lưỡng ngạn Đại Hà đang tiến về Thái Hành... Hích hích! Không ngờ bốn giáo chưa chính thức hành động mà chúng đã dẫn thân đến nộp mạng rồi! Hay lắm! Như thế đỡ mất công bốn giáo đi các nơi tìm diệt, chỉ một trận đủ quét sạch bọn chuột suốt cả vùng bắc ngũ tỉnh! Hích hích hích hích...

Lão đại trong Thái Hành Ngũ Hổ đứng lên nói:

- Nhị giáo chủ! Nghe nói bọn này bao gồm những cao thủ tinh anh nhất của lưỡng ngân Đại Hà, võ công đều thuộc hàng nhất lưu, không phải tầm thường đâu! Chỉ e nhân thủ của bốn trại hiện giờ chưa đủ sức thắng nổi chúng. Nếu nhị giáo chủ không thân chinh xuất chiến, chỉ e...

Hắn chưa kịp dứt lời thì Cao Lệ Tuyết Lão cười hình hích nói:

- Người đừng đề cao địch mà làm giảm chí khí bốn trại! Lũ chuột ấy có gì đáng sợ? Hích hích! Chỉ cần bốn giáo chủ đưa tay lên, đừng nói ba trăm mà chúng có ba nghìn tên thì cũng tan như bọt biển mà thôi.

Đến lượt âm Sơn Tuyết Quái đứng lên:

- Nhị giáo chủ nói thế không sai! Nhưng thuộc hạ được biết trong bọn cùng đi với Hoàng Phủ lão nhi còn có một tên ngân y thiếu niên... nghe nói hắn là nữ tể của Hoàng Phủ Hùng, giang hồ gọi là Ngân Y Thần Long...

Vẻ ngạo mạn của Cao Lệ Tuyết Lão biến mất.

Lão ngưng mục nhìn âm Sơn Tuyết quái hỏi:

- Người nói gì? Ngân Y Thần Long? Hừ! Không có khả năng đâu! Hai năm trước tiểu tử đó đã bị giáo chủ đánh một chưởng làm giập lục phủ ngũ tạng, chấn vỡ tâm mạch mà chết rồi, chỉ e thi thể đã hủ nát từ lâu, làm sao còn sống được?

âm Sơn Tuyết Quái vội nói:

- Nhị giáo chủ! Mấy tháng trước thuộc hạ có tham dự hôn lễ nữ nhi của Hoàng Phủ Hùng với Ngân Y Thần Long, thuộc hạ tận mắt thấy tiểu tử đó mà!

Cao Lệ Tuyết Lão trừng mắt nhìn hắn hỏi:

- Thực vậy sao? Người có dám cam đoan chính hắn là Ngân Y Thần Long không?

âm Sơn Tuyết Quái lúng túng đáp:

- Thuộc hạ... thật ra chưa từng gặp hắn. Nhưng Hoàng Phủ Hùng tuyên bố rõ nữ tể chính là Ngân Y Thần Long...

Ngoài ra còn có bốn nữ nhân khác nữa, cũng trở thành thê tử của hắn... Việc này cả giang hồ đều biết, quyết không sai đâu!

Cao Lệ Tuyết Lão nhếch mép cười khinh thị nói:

- Cho dù hắn lớn mạng không chết thì hôm nay cũng không thoát khỏi tay bốn giáo chủ đâu!

Tới đó lão đứng lên nói:

- Nào! Chúng ta ra ngoài xem! Có lẽ chúng ta sắp tới rồi!

Chính lúc ấy một tên đầu mục hốt hải chạy vào đứng nghiêm cúi người cung kính báo:

- Khỏi bẩm nhị giáo chủ! Có một đám đông người trong võ lâm tiến vào núi, cách bốn trại chưa tới một dặm!

Cao Lệ Tuyết Lão cười khùng khục nói:

- Không ngoài dự liệu của bốn giáo chủ mà! Đi thôi!

Cả mười mấy tên vội vã xuống lầu.

28. Phi Kiếm Tỏ Thần Uy

Ba trăm cao thủ võ lâm phương bắc từ chân núi tiến sát vào sơn trại một cách thuận lợi không gặp sự kháng cự nào.

Đến cách cổng trại chỉ mười mấy trượng vẫn thấy vắng ngắt, cổng đóng im lìm không một bóng người.

Quần hùng còn đang ngạc nhiên tự hỏi vì sao đối phương không canh phòng thì đột nhiên trại môn mở toang ra.

Cửa vừa mở, lập tức từ bên trong người ùn ùn đổ ra hàng trăm người, tay vung binh khí sáng quắc, tiến thẳng tới quần hùng.

Dẫn đầu đoàn người là mười mấy cao thủ hắc đạo rất nổi danh, nhưng không thấy nhị giáo chủ Cao Lệ Tuyết Lão đâu.

Quần ma đến cách đối phương chừng ba trượng thì dừng lại, song phương găm găm nhìn nhau không ai nói gì.

Thực ra trong quần hùng cũng có không ít nhân vật hắc đạo, thậm chí có một số trước đây đã từng giao kết với người của đối phương, bây giờ lại đứng trên hai mặt trận đối nghịch nhau không biết nên xuất thủ ra sao?

Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng Hoàng Phủ Hùng thấy trong quần ma có Đại Mạc Thần Đà, kẻ đã từng đối đầu với mình hai mươi năm trước, liền quay lại nói:

- Hãy để lão nhi lưng gù này cho huynh đệ, còn những người khác thì các vị cứ tự do xử lý!

Chương môn nhân phái Lao Sơn Minh Trí đạo nhân cũng chỉ vào mấy tên trong quần tặc nói:

- Còn Thái Hành Ngũ Hổ thì hãy để cho bốn phái giải quyết!

Chỉ nh Tâm sư thái tiếp lời:

- Bần ni sẽ tiếp tên rợ Phiền có chòm lông cầu này!

Bà vừa nói vừa chỉ vào Đột Khuyết Bạch Mao.

Chương môn Thái Sơn Tề Lỗ đại hiệp trở sang ác Đầu Đà trừng mắt quát:

- Lão yêu đạo kia! Suốt bốn năm nay bần đạo tìm không được ngươi. Hôm nay chúng ta giải quyết dứt điểm mối ân oán ngày trước!

ác Đầu Đà cười “hắc hắc” đáp:

- Hay lắm! Đạo gia bắt ngươi trả cả vốn lẫn lời!

Trí Quang đại sư của Thiếu Lâm tự sợ rằng nếu cứ như thế mãi thì người ta sẽ chiếm hết những nhân vật hữu danh, mình chẳng còn đối thủ nào mà đánh nữa, chẳng lẽ Thập Bát La Hán của Thiếu Lâm tự mà đối địch với hàng vô danh tiểu tốt?

Lão khoát tay khuyên một vòng sang quần tặc nói:

- Thôi thôi! Còn lại mấy tên ma đầu này, Thiếu Lâm tự sẽ bao hết!

Bên phía địch nhân cũng không kém.

Đại Mạc Thần Đà thấy Trường Bạch Thương ưng chỉ danh mình thách đấu liền cười “hắc hắc” nói:

- Lão thất phu! Ngươi thật không biết sống chết, đưa người lên đây để nộp mạng! Lát nữa sẽ biết, đừng hòng có tên nào thoát chết ra được khỏi đây!

Trường Bạch Thương ưng quay lại quần hùng nói:

- Chư vị đồng đạo! Đối phương toàn là hạng cặn bã nhất trong giang hồ, dựa vào mấy tên đại ác Hiên Viên Thần Quân, Cao Lệ Tuyết Lão... mà giương nanh múa vuốt, tàn hại đồng đạo vô lâm vô số. Đối với hạng người này thì khỏi cần nhiều lời vô ích! Chúng ta xuất thủ đi!

Lời vừa dứt đã xông tới Đại Mạc Thần Đà.

Mấy trăm người cùng hét lên vang dội, lao sang đối thủ đã chọn từ trước.

Giữa song phương lập tức diễn ra một cuộc loạn đả, phía quần hùng đông hơn nên có nơi ba bốn vị cùng tấn công một tên.

Không muốn lấy đông thắng ít, quần hùng rút bớt về, một số phải đấu với bọn thuộc hạ vô danh tiểu tốt của Hiên Viên giáo.

Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng hăm hở đấu với Đại Mạc Thần Đà, vừa xuất chiêu vừa quát:

- Lão gù! Mười mấy năm không thấy bóng dáng người đầu, không ngờ nay biến thành tay sai cho Hiên Viên lão tặc!

Hôm nay chúng ta quyết một trận sanh tử. Nộp mạng!

Đại Mạc Thần Đà đáp:

- Trường Bạch lão nhi! Mỗi thù một chiêu mười mấy năm trước, lão phu vẫn ghi khắc chờ ngày hôm nay! Người đừng hòng hy vọng sống trở về với thê nhi!

- Hừ! Du hồn dưới chiêu mà còn khoác lác! Bổng giáo chủ hôm nay không cho người cơ hội như lần trước đâu!

- Hừ! Bổng thần cho người huyết tẩy đương trường!

Hai người miệng nói nhưng tay không dừng, chiêu chỉ quyền cước liên tục đánh ra, kinh phong nổi lên ào ào nghe thật ghê rợn.

Vài chục năm qua, Trường Bạch Thương ưng nổi danh trong giang hồ bắc ngũ tỉnh, Đại Mạc Thần Đà danh chấn biên cương, được coi là hai đại cao thủ lừng danh nhất ở vùng tiếp giáp Trung Nguyên và quan ngoại.

Trường Bạch Thương ưng luyện Băng Phách thần công, càng đánh song chiêu của lão càng sáng ngời như một khối tuyết, phát ra khí âm hàn lạnh ngắt. Đại Mạc Thần Đà cũng biết thần công lợi hại, nhưng trước đây đã từng bị ném khổ đau, mười mấy năm qua kiên trì khổ luyện, tham cứu nhiều loại võ học khả dĩ đối phó chờ cơ hội trả thù.

Thấy đối phương phát Băng Phách thần công, lão cười khùng khục nói:

- Hay lắm! Tiếp lão phu một chiêu Liệt Hỏa thần công!

Song chiêu đã vận công đỏ bầm như máu đánh ra tiếp chiêu.

Hai luồng kinh khí một hàn một nhiệt đánh vào nhau phát ra những tiếng nổ ì ầm như sấm, hai luồng khí nhiệt hàn hóa giải lẫn nhau nhưng áp lực tạo ra rất lớn làm những người tham chiến quanh đó sợ hãi giạt ra xa.

Hai đối thủ không ai chịu kém, chốc lát đã qua ngoài trăm chiêu mà vẫn sức bình lực định, chưa bên nào tỏ ra kém thế.

Trong lúc đó thì Lao Sơn Tam Kiếm thi xuất Tam Tài Kiếm Trận đối địch với Thái Hành Ngũ Hồ.

Võ công hai phái tương đương, Thái Hành Ngũ Hồ đông người, nhưng kiếm trận lợi thế nên cuộc đấu diễn ra cũng ngang sức ngang tài.

Thập Bát La Hán triển khai La Hán Trận vây lấy Hắc Y Thần Sát, Lương Sơn âm Ma và mấy cao thủ hắc đạo khác tấn công.

Tên Tâm sư thái cùng với ba vị sư muội bố trí Tứ Tượng Trận vây lấy Đột Khuyết Bạch Mao nhưng chưa xuất thủ ngay, chỉ phát trần sang đối phương nói:

- A Di Đà Phật! Thí chủ là người dị bang, làm sao lại trợ giúp cho ác đảng ở Trung Nguyên? Hãy nghe lời bản ni rồi bỏ con đường tà ác mà hồi bang, chớ kết oán cừu với vô lâm Trung Nguyên sẽ không có kết cục tốt đẹp gì đâu!

Tên rợ Phiên giương đôi mắt xanh lè nhìn vị ni cô trẻ nhất, vừa nuốt nước bọt ừng ực vừa nói:

- Cô nương này trẻ đẹp như thế mà đi tu thật tiếc! Ta muốn cô theo ta về quan ngoại...

Nói xong đưa tay lông lá chộp tới ngực đối phương!

Vị đó là T nh Thủy sư thái còn ít tuổi, thấy vậy mặt đỏ bừng hốt hoảng lùi lại, tức giận phát run nói:

- sư tỷ! Loại cẩu tặc này nói làm gì vô ích! Giết hắn đi!

T nh Như tiếp lời:

- Đại sư tỷ! Hạng dâm ác vô sỉ này thì giết bớt tên nào thì nữ nhân bớt đau khổ chừng đó! Từ tâm với chúng chỉ là vô ích!

T nh Tâm sư thái cũng đã phát nộ quát:

- Thật là giống sa tăng vô đạo, không sao hỏi cải được! Các sư muội! Xuất thủ đi!

Dứt lời chỉ phát trần quét qua sườn phải tên Phiên tặc.

T nh Chính cũng đồng thời xuất thủ, lướt sang tả điểm một chỉ.

Đột Khuyết Bạch Mao đang cao hứng chộp sang ngực T nh Thủy sư thái nhưng bị đối phương tránh mất, đang định xuất thủ tiếp thì T nh Tâm sư thái đã quét phát trần sang đành lui lại tránh.

Đột nhiên hần cảm thấy sườn trái nhói lên, đưa tay sờ thấy nhuốm máu đỏ lôm!

Tên Phiên tặc lập tức nổi hung tính, gầm lên:

- Các người muốn chết!

Lời chưa dứt đã vung hai tay lông lá nhằm T nh Chính phát liền bốn năm chưởng.

T nh Tâm sư thái tay trái đưa lên ngực nói:

- A Di Đà Phật! Phật tổ từ bi! Giết một người để cứu chúng sinh, xin lượng thứ cho đệ tử phạm sát giới!

Rồi vung phát trần nói:

- Các sư muội không cần lưu tình!

Cả bốn tỷ muội từ bốn hướng nhảy vào, phát trần trong tay điểm, quét, bổ xuống tên Phiên tặc!

Cả bốn người không chút lưu tình, bốn ngọn phát trần phi vũ, chỉ vào các yếu huyệt mà đánh.

Đột Khuyết Bạch Mao gầm thét trong Tứ Tượng Trận như con thú dữ bị vây, rút ra một thanh nhuyễn kiếm múa lên như cập phong tụ vũ đâm ngang chém dọc, khí thế thật kinh nhân!

Trong số những tên thủ hạ dưới trướng Cao Lệ Tuyết Lão thì Đột Khuyết Bạch Mao là một trong số vài tên võ công cao cường nhất.

Hắn đã bị thương nhưng đó chỉ là vết thương ngoài da thịt nên chỉ làm kích thích hung tính, xuất thủ càng điên cu ồng hơn.

Bốn vị sư thái thấy đối phương hung mãnh như thế như vậy không dám coi thường, vừa đánh vừa thủ.

Cuộc chiến trở nên quân bình.

Thiên Long đứng ngoài quan sát, thấy hầu hết đều đã xuất chiến.

Vũ gia huynh đệ Bích Lịch Thần và Hắc Sát Thần đấu với hai tên ma đạo Phân Thủy Song ác.

Còn Tề Lỗ đại hiệp thì đấu tay đôi với ác Đầu Đà.

Lệnh chủ Đông Phương Lệnh Đường Mỹ Nhiệm Công Quan Hưng Tông đấu với Hắc Quái.

Lệnh chủ Bắc Phương Lệnh Đường vốn đã từ lâu kết oán với âm Sơn Tuyết Quái nên xuất thủ vô cùng kịch liệt.

Thập Bát La Hán triển khai La Hán Trận tấn công Hắc Y Thần Sát, Lương Sơn âm Ma và bốn năm cao thủ hắc đạo, dùng La Hán Quyền và Kim Cương Chỉ xuất thủ vô cùng mãnh liệt, quyết báo thù cho hai vị sư thúc bị Hiên Viên giáo sát hại hơn ba tháng trước.

Lao Sơn Tam kiếm thi triển Tam Tài Kiếm Trận đối địch với Thái Hành Ngũ Hổ, thế trận cân bằng.

Còn lại một số cao thủ khác kết hợp với bọn đà chủ Hiên Viên giáo công kích giáo đồ Hiên Viên giáo.

Số này võ công cao hơn đối phương nên nhanh chóng làm chủ thế trận, chỉ sau thời gian chừng một tuần trà đã sát thương bốn năm chục tên.

Bọn này thế không địch nổi đều kinh hồn bạt vía, một số tháo chạy vào trại, còn lại chừng bảy tám chục tên vẫn kháng cự một cách tuyệt vọng.

Thiên Long thấy chỉ cần đấu thêm một khắc thì số giáo đồ còn lại bảy tám chục tên đó cũng sẽ bị tiêu diệt, liền nói to:

- Giáo đồ Hiên Viên giáo nghe đây! Bọn giáo chủ các người lộng hành bạo ngược, tàn sát vô lâm. Quần hùng bắc ngũ tinh đã thề tiêu diệt Thái Hành phân giáo. Các người đừng bán mình cho tà ma nữa mà bỏ mạng vô ích! Hãy hạ binh khí đầu hàng tự cứu lấy mình!

Trong tình thế tuyệt vọng, lời cảnh tỉnh của Thiên Long lập tức phát sinh tác dụng.

Trong số bảy tám chục tên bị quần hùng vây sát thì có hơn năm chục tên vứt binh khí quỳ xuống quy hàng. đột nhiên...

Từ một tháp canh trên hàng rào gỗ quanh trại chợt vang lên một tràng cười quái đản:

- Khích... khích... khích...

Tiếp đó rền lên một âm thanh trầm nặng:

- Các người thật không biết sống chết, không chịu trối tay chờ chết, lại còn buông lời ngông cuồng! Tình thế này thì xem ra bốn giáo chủ phải đích thân đại khai sát giới rồi! Bốn giáo chủ phải cho các người biết thế nào là lợi hại!

Lời vừa dứt, chợt thấy từ chòi canh phát ra một ánh bạch quang bay lên không vạch ra một tia sáng trắng, uốn lượn ba vòng, rít lên như long gầm hổ rống rồi đổi hướng bay thẳng tới quần hùng!

Đám đông lập tức trở nên nhốn nháo.

Nhiều tiếng la vang lên:

- Cẩn thận! Vệ Kiếm Thuật!

- Mau tránh đi!

- Cao Lệ Tuyết Lão!

- ầu Dương thiếu hiệp... Mau đối phó với tên ma đầu đó...

Cả mấy trăm cặp mắt đầy sợ hãi chăm chăm nhìn vào ánh bạch quang không chớp.

Đột nhiên từ trong đám quần hùng một vệt sáng bay tới chặn lấy ánh bạch quang!

Nhìn kỹ lại thì đó là một thanh bạch kiếm!

Tiếng la kinh hoàng lại vang lên:

- Phi Kiếm!

Nhưng lần này âm thanh phát ra từ miệng quần ma.

Từ lầu canh, tiếng Cao Lệ Tuyết Lão kinh ngạc kêu lên:

- Bằng hữu phương nào dám dùng Phi Kiếm chặn Vệ Kiếm của bốn giáo chủ?

Chợt nghe “choang” một tiếng, hai luồng bạch ảnh tiếp nhau tạo thành tiếng nổ vang trời và một quần lửa rợp mắt.

Hai thanh bạch kiếm bị bật lùi lại.

Cao Lệ Tuyết Lão từ lầu canh lao vút lên tiếp lấy thanh kiếm rồi lao ra trước trại môn.

Từ trong đám quần hùng, một người bận ngân y đưa tay vẫy nhẹ, thanh bạch kiếm từ trên không đổi hướng bay xuống.

Người kia chỉ cần ngửa tay bắt lấy.

Quần ma trở nên nhón nháo.

Cao Lệ Tuyết Lão mở to mắt nhìn người bận ngân y một lúc mới run giọng hỏi:

- Người là Ngân Y Thần Long?

Thiên Long chậm rãi bước lên hai bước, gật đầu đáp:

- Không sai!

Cao Lệ Tuyết Lão mấp máy đôi môi thâm sít một lúc mới bật ra ba tiếng:

- Người chưa chết?

Thiên Long cười đáp:

- Nhị giáo chủ khéo đùa! Nếu người chết thì làm sao còn đến đây đứng trước mặt tôn giá được?

Rồi chàng đành giọng nói:

- Cao Lệ Tuyết Lão! Người là người dị bang, có gì tới đây cầu kết với ác đồ Trung Nguyên, kéo bè lập đảng để tàn hại võ lâm? Chỉ một chút bản lĩnh Vệ Kiếm mà tưởng rằng có thể làm mưa làm gió, khuấy phục giang hồ được sao?

Hãy nghe tại hạ khuyên một câu, hiện còn chưa tạo thành huyết kiếp hãy mau quy hồi cố hương. Nếu không, chỉ cần tay người vẫy thêm một giọt máu võ lâm đồng đạo, tại hạ sẽ không tha đâu!

- Hắc hắc hắc...

Cao Lệ Tuyết Lão bỗng phát ra mấy tiếng cười độc địa, những tảng thịt chảy dài xuống càng xệ thêm.

Cuối cùng lão thôi cười, nghiêng răng nói:

- Tiểu tử! Người tu luyện Phi Kiếm được mấy ngày mà dám buông lời cuồng ngạo trước mặt bốn giáo chủ? Người tưởng chút bản lĩnh và sức lực bé nhỏ của mình mà cản được thanh kiếm của ta tiểu phạt toàn thiên hạ võ lâm Trung Nguyên sao?

Lão ta sấn lên một bước, chỉ kiếm vào đối phương, thái độ tỏ ra rất hung dữ:

- Những ngày qua không tính, từ hôm nay ngươi là nạn nhân đầu tiên! Sau đó bốn giáo chủ sẽ đại khai sát giới!

Thiên Long “hừ” một tiếng nói:

- Loại người như ngươi thì không còn thuốc thang nào cứu được nữa. Bốn công tử đành giết thêm một tên ma đầu để trừ hại cho giang hồ thôi! Phát kiếm đi!

Cao Lệ Tuyết Lão không nói thêm lời nào, vung kiếm đánh ngay.

Lúc đó hai người đang cách nhau tới ba trượng, Cao Lệ Tuyết Lão lắc nhẹ tay làm thanh bạch kiếm rời tay bay vút sang địch thủ...

Nhưng thanh bạch kiếm bay đi chưa tới một trượng thì chợt nghe kiếm khí rít lên.

Lão nhị giáo chủ thất kinh định thu kiếm về, nhưng đã nghe “choang” một tiếng, thanh bạch kiếm của lão bật ngược lại, tuy đã thi triển công phu Cách Không Hấp Lực nhưng vẫn không điều khiển được, thanh bạch kiếm đi sạt qua người vội lao sang chộp lấy.

Cao Lệ Tuyết Lão vừa nắm được thanh kiếm của mình thì chợt thấy một vệt sáng bay tới, kinh hãi đảo người tránh đi.

Thần Long Kiếm lướt qua người Cao Lệ Tuyết Lão lượn một vòng rồi quay ngược lại.

Thiên Long đưa tay bắt lấy.

Động tác thật vô cùng mỹ diệu!

Quần hùng reo ầm lên tán thưởng.

Chỉ mới qua hai chiêu, đủ thấy Phi Kiếm của Ngân Y Thần Long cao hơn hẳn Vệ Kiếm Thuật của đối phương.

Cao Lệ Tuyết Lão mấy chục năm tung hoành giang hồ, sát hại hàng nghìn cao thủ võ lâm, có thể nói là bách chiến bách thắng.

Nay bị bại dưới tay một tên hậu sinh văn bối, lão ma đầu làm sao chịu nổi?

Lão thét lên như dã thú, nghiêng răng vung kiếm lao vào.

Thiên Long bình tĩnh tiếp chiêu.

Quần hùng thấy Ngân Y Thần Long dư sức đối phó với Vệ Kiếm của Cao Lệ Tuyết Lão, hóa giải được nỗi lo canh cánh trong lòng mình, không còn kiêng kỵ gì nữa, thả sức đối địch với quần ma.

Phía Hiên Viên giáo vốn đã kém thế, nay thấy nhị giáo chủ không thắng được Ngân Y Thần Long, lại càng nao núng tinh thần, bại cục đã lộ rõ.

Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng đầu với Đại Mạc Thần Đà, cuộc đấu đã tới hồi quyết tử.

Sau hơn một trăm chiêu, sự xuất hiện của Cao Lệ Tuyết Lão làm Đại Mạc Thần Đà hí hửng, tin rằng quần hùng đã tận diệt đến nơi. Đầu gối chỉ mới hai chiêu, Vệ Kiếm của nhị giáo chủ không thắng nổi Phi Kiếm của Ngân Y Thần Long.

Công lực võ học của Đại Mạc Thần Đà đều kém Trường Bạch Thương ưng nửa bậc, nay tinh thần lại suy sụp nghiêm trọng, lập tức bị dồn vào thế hạ phong.

Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng càng đánh càng hưng phấn, cười hô hô nói:

- Lão gù! Thúc thủ chịu chết đi thôi!

Đại Mạc Thần Đà nghiêng răng nói:

- Ngươi đừng đắc ý vội! Chưa biết ai chết bởi tay ai!

Nhìn đối phương mặt ửng mồ hôi, tóc tai dính bết lại, miệng thở hồng hộc, Trường Bạch Thương ưng cười to nói:

- Đã tới Quỷ Môn Quan rồi còn nói cứng! Nào! Hãy tiếp bốn giáo chủ mấy chiêu nữa!

Dứt lời đánh ra một lúc ba chưởng, còn phi thêm một cước.

Đại Mạc Thần Đà chỉ tránh được ba chưởng, nhưng không tránh được cước, bị đá trúng Tiểu Phúc bật lùi bốn năm bước, còn loạng choạng một lúc mới đứng vững, miệng ộc ra một bãi máu.

Trường Bạch Thương ưng cười hô hô nói:

- Lão gù! Thế là đủ rồi chứ?

Đại Mạc Thần Đà giương đôi mắt thù hận nhìn đối phương không đáp.

Trường Bạch Thương ưng quay người bỏ đi.

Mới ba bước, đột nhiên cảm thấy kinh phong ập tới hậu tâm.

Lão giáo chủ kinh hãi nhảy tránh sang tả, quay người đánh ngược lại một chưởng.

Bình!

Đại Mạc Thần Đà quá tức giận thừa lúc Trường Bạch Thương ưng không phòng bị định kết liễu đối phương, ít ra cũng lưỡng bại câu thương để trả thù hai lần bại dưới tay đối thủ.

Nào ngờ lão đã bị nội thương, thân pháp không đủ nhanh, nội lực không đủ mạnh để đối phương tránh được.

Xuất chiêu không trúng, chưa kịp thu chiêu thì Trường Bạch Thương ưng đã đánh tới nơi đành đưa tay trái ra đỡ.

Bình!

Đại Mạc Thần Đà bị đánh bật lên không cao tới ba trượng, miệng phun ra một vòi tiền huyết, rơi xuống nằm bất động.

Trường Bạch Thương ưng thở dài lẩm bẩm:

- Ta không có ý giết đối phương, hắn lại muốn giết ta! Đó là mình làm mình chịu, biết sao?

Thấy lệnh chủ Bắc Phương Lệnh Đường bị âm Sơn Tuyết Quái dồn vào hạ phong, vô lực hoàn thủ, lão liền nhảy sang nói:

- Phùng Gia Viễn! Để hắn cho ta!

Phùng lệnh chủ đành vâng lệnh lùi lại.

Lúc đó Hắc Y Thần Sát và Lương Sơn âm Ma cùng mấy tên hắc đạo đã bị Thập Bát La Hán giết chết, lão nhị trong Phân Thủy Song ác chết dưới kiếm lệnh chủ Nam Phương lệnh đường Hắc Sát Thần, lão đại bị Vũ gia huynh đệ liên thủ hợp công cũng đã rối loạn chân tay.

Hải Quái trúng mấy chiêu của Mỹ Nhiệm Công Quan Hưng Tông, cố sức duy trì cho khỏi ngã.

Chỉ riêng Đột Khuyết Bạch Mao là còn đấu với bốn tỷ muội ĩnh Tâm sư thái rất kịch liệt.

Giáo đồ Hiên Viên giáo thấy Cao Lệ Tuyết Lão xuất hiện, tinh thần phấn chấn lên được một lúc, nhưng chỉ một lúc thấy phe mình thảm bại đều hạ binh khí đầu hàng.

Mấy vị hộ pháp dồn chúng lại một góc để chờ giáo chủ xử lý.

Thiên Long đấu với Cao Lệ Tuyết Lão.

Vì Vệ Kiếm không thắng được đối phương nên lão nhị giáo chủ phải xuất kiếm trực diện đối địch.

Thiên Long luyện Dĩ Hư Chiêu Thắng Hữu Chiêu, vì thế mà dễ dàng hóa giải mọi chiêu thức của đối phương.

Chỉ qua bốn năm chục hiệp, Cao Lệ Tuyết Lão đã hoàn toàn lâm vào thế hạ phong.

Biết hạng ma đầu này không bao giờ hối cải, Thiên Long hạ thủ không chút lưu tình.

Lại qua thêm mấy chiêu, Cao Lệ Tuyết Lão bị trúng một kiếm đứt phăng cánh tay trái, rú lên thảm thiết.

Thiên Long sẵn vào đánh văng thanh kiếm trong tay đối phương, chỉ Thần Long Kiếm vào ngực lão nói:

- Cao Lệ lão ma! Ta thấy ngươi luyện thành Vệ Kiếm không dễ, đã thành tâm khuyên ngăn để mong ngươi quay đầu hướng thiện, trái lại ngươi không biết ăn năn hối cải, lại muốn đại khai sát giới, thiên đạo khó tha! Ngươi tự làm tự chịu, đừng trách ta xuất thủ ác độc!

Đứt lời lắc nhẹ thanh kiếm.

Tiếng rú của Cao Lệ Tuyết Lão vừa phát ra bỗng tắt nghẹn giữa chừng, yết hầu bị cắt đứt, một vòi máu bắn ra xa mấy thước.

Lão oán hận nhìn Thiên Long, đôi mắt đại dần di, người cũng đổ dần xuống.

Lúc này trận chiến cơ bản đã kết thúc.

Lệnh chủ Đông Phương lệnh đường Quan Hưng Tông vừa xuất một chiêu kết liễu Hải Quái. Còn Vũ gia huynh đệ Bích Lịch Thần và Hắc Sát Thần thanh toán nốt tên lão đại của Phân Thủy Song ác.

Tề Lỗ đại hiệp tiêu diệt xong ác Đầu Đà thấy Đột Khuyết Bạch Mao vừa xuất thủ đã thương T nh Thủy sư thái, phá Tứ Tượng Trận mà ra liền đánh tới một chưởng.

Tên Phiền tặc bị đánh bật vào trận, lập tức T nh Tâm sư thái và sư muội T nh Như song song đưa phất trần điểm tới.

Đột Khuyết Bạch Mao không kịp trở tay đối phó, bị điểm trúng hậu tâm và Thái Dương huyệt, ngã gục xuống chết tươi.

T nh Tâm sư thái dìu T nh Thủy ngồi xuống, giúp sư muội vận công chữa thương.

Tề Lỗ đại hiệp du nhập vào trận đấu phối hợp với Lao Sơn Tam Kiếm, chẳng bao lâu thì đánh bại Thái Hành Ngũ Hổ.

âm Sơn Tuyết Quái không địch nổi Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng, bị bức lùi liên tục.

Trong cơn nguy khốn, hần gầm lên một tiếng phi thân lao cả người vào đối phương, song chưởng cùng xuất.

Trường Bạch Thương ưng không ngờ đối phương dùng tới chiêu liều mạng này, không kịp tránh đành đưa song chưởng đối địch.

Bình! Bình!

Hai tiếng nổ vang rền làm cổng trại rung lên, Trường Bạch Thương ưng lão đảo lùi lại ba bước, mặt tái nhợt, miệng rỉ máu. Còn âm Sơn Tuyết Quái bị đánh bật lên cao bốn trượng, ngã xuống cứng đờ ra như khúc gỗ.

Thiên Long chạy tới kinh hãi kêu lên:

- Nhạc phụ có sao không?

Trường Bạch Thương ưng lắc đầu:

- Không sao!

Thiên Long thấy mặt Địa Sát giáo chủ tái nhợt liền đỡ lão ta ngồi xuống nói:

- Để tiểu tể giúp nhạc phụ một tay!

Trường Bạch Thương ưng gỡ tay chàng ra, nhắm mắt điều chuyển kinh mạch một vòng rồi mở mắt ra cười nói:

- Không sao đâu! Chỉ có khí huyết nghịch xung một chút thôi! Với bản lĩnh của âm Sơn Tuyết Quái thì làm sao mà đánh ta bị thương được?

Thiên Long thấy mặt Trường Bạch Thương ưng đã hồng hào trở lại mới yên tâm, lấy bình dược ra nói:

- Nhưng dù sao thì lão nhân gia cũng nên uống vào một viên thánh dược trị thương này...

Trường Bạch Thương ưng cười nói:

- Hiền tể cất đi! Thượng Thanh Hoàn người cho ta còn chưa dùng.

Nói xong móc trong túi lấy ra một viên dược hoàn nuốt vào rồi nhắm mắt hành công.

Lúc đó quần hùng kiểm điểm lại, thấy chỉ có bốn năm người bị thương nhưng không trầm trọng lắm.

Chỉ lát sau lão đứng lên cười hô hô nói:

- Ta đã bảo là không sao mà! Làm phí mất viên thánh dược vô ích!

Quả nhiên nhìn thần sắc thì lão đã hoàn toàn bình phục.

Một tên hộ pháp bước đến gần cúi người hỏi:

- Giáo chủ, nên xử lý bọn hàng binh này thế nào?

Nói xong chỉ tay vào bọn giáo đồ Hiền Viên giáo ngồi tùm lại một đám dưới sự quản thúc của ba tên hộ pháp Địa Sát giáo.

Trường Bạch Thương ưng ra lệnh:

- Thả cho chúng đi! Nhưng hãy bảo rằng nếu còn gặp lại chúng trong Hiên Viên giáo thì đừng mong được tha lần nữa!

Giọng lão oang oang nên không cần ai truyền lệnh bọn giáo đồ cũng nghe rõ.

Tất cả quỳ xuống hướng sang lão ta nói:

- Đa tạ giáo chủ tha mạng! Bọn tiểu nhân không dám!

Trường Bạch Thương ưng nói:

- Bây giờ các người phải chịu sự chỉ huy của mấy vị hộ pháp xử lý hiện trường xong, có thể quay vào trại mà thu xếp hành lý tư trang mà trở về bốn quán làm ăn. Nhưng chỉ được lấy phần mình, tuyệt đối cấm không được cướp đồ người khác!

Cả bọn mừng rỡ “dạ” ran một tiếng.

Chờ bọn chúng dưới sự chỉ huy của bốn tên hộ pháp chuyển hết tử thi đi, Trường Bạch Thương ưng lướt mắt nhìn quần hùng nói:

- Các vị đồng đạo! Hôm nay lực lượng võ lâm vùng lưỡng ngạn Đại Hà chúng ta đã tiêu diệt được một trong ba phân giáo chủ lực của Hiên Viên giáo, toàn bộ số đệ tử cao cấp nhất đều phải đền mạng, kể cả tên đại ma đầu nguy hiểm nhất Cao Lệ Tuyết Lão. Trong lúc đó chúng ta chỉ có mấy người bị thương không nghiêm trọng lắm. Có thể coi đó là trời đã giúp chúng ta thắng trận này, vì giang hồ mà trừ hại!

Tiếng vỗ tay nổi lên như sấm.

Chờ cho tiếng vỗ tay dịu bớt, Trường Bạch Thương ưng lại nói tiếp:

- Tuy nhiên đó chỉ mới là thắng lợi bước đầu, xin các vị chủ quan! Chúng còn hai phân giáo ở Tần Lĩnh, Lĩnh Nam và mối uy hiếp lớn nhất của toàn võ lâm là tổng giáo chủ Hiên Viên Thần Quân và những tên tay sai đắc lực nhất của hắn ở tổng đà tại Vu Sơn.

Quần hùng chăm chú lắng nghe.

Trường Bạch Thương ưng nói tiếp:

- Tuy khó khăn còn nhiều nhưng chúng ta có thể yên tâm một điều rằng sắp tới chúng ta sẽ có nhiều trợ thủ rất đắc lực trong đó nhiều người võ công cao hơn chúng ta, đủ khả năng đối phó với bốn tên giáo chủ còn lại...

Quần hùng nghe nói thể vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên.

Như tình cảnh vừa rồi thì chỉ lo nhất là phải đối phó với năm tên giáo chủ.

Nay nhị giáo chủ Cao Lệ Tuyết Lão đã chết, nhưng chúng còn có bốn tên khác gồm tên đại giáo chủ Hiên Viên Thần Quân, tam giáo chủ Thiên Trúc Ma Tăng, tứ giáo chủ Miêu Linh Cổ Bà và ngũ giáo chủ Nam Chiếu Kiếm Ma.

Chỉ cần có người đối địch nổi chúng thì bọn giáo đồ không đáng sợ lắm.

Vừa rồi quần hùng đã thương lượng rất nhiều, nhưng không tìm được ai đối phó nổi với bọn này, vì thế mà không ai dám quyết chiến.

Nay có một vị Ngân Y Thần Long đã yên tâm, thể mà Địa Sát giáo chủ nói rằng còn nhiều vị khác đủ sức đối địch với Hiên Viên giáo chủ!

Những người đó là ai?

Mọi người đang tự hỏi thì Trường Bạch Thương ưng nói tiếp:

- Năm ngày sau tức mùng mười tháng chạp, nữ nhi của lão phu cùng với bốn tỷ muội của nó sẽ suất lĩnh cao thủ của lục đường Thần Long cốt tiêu diệt Tần Lĩnh phân giáo. Họ có đủ khả năng làm việc này.

Còn việc diệt trừ Linh Nam phân giáo cũng đã có người đảm nhiệm.

Việc của chúng ta là tiến về tổng đà Hiên Viên giáo, phối hợp với nhiều lực lượng khác trong võ lâm tiêu diệt đầu não củ a chúng.

Lão phu hy vọng toàn bộ chúng ta đây, phát huy uy lực của trận thắng này, nêu cao thanh danh của võ lâm lưỡng ngạn Đại Hà, nỗ lực cùng võ lâm các phái đánh tan đầu não củ a Hiên Viên giáo, diệt trừ mối đại họa cho giang hồ. Ý các vị thế nào?

Minh Quang đại sư phái Thiếu Lâm nói ngay:

- Cây bị đổ thì chẳng còn cái trứng nào trên đó còn nguyên. Họa không trừ tận gốc thì mầm họa lại sinh. Rắn chưa giập đầu thì nó còn sống lại! Chúng ta hãy thừa thắng xông lên, tiêu diệt tổng đà Hiên Viên giáo! Nếu không võ lâm vẫn còn bị uy hiếp, phân giáo khác sẽ lại được thiết lập ở đây, chúng ta có sống yên ổn được không? Vì thế bản tăng nguyện ý đi theo Hoàng Phủ giáo chủ tới Vu Sơn để diệt trừ đầu sỏ củ a Hiên Viên giáo!

Tề Lỗ đại hiệp tiếp lời:

- Huynh đệ cũng hoàn toàn đồng ý! Chúng ta không những tới Vu Sơn diệt địch mà dọc đường còn vận động thêm các phái cùng hợp lực hành động, dốc lòng vì đại nghĩa!

Chưởng môn Lao Sơn Minh Trí đạo trưởng nói:

- Không sai! Phu thê âu Dương thiếu hiệp đã vì an nguy củ a võ lâm Trung Nguyên mà dốc tâm tận lực, vừa vạch kế hoạch, vừa đứng mũi chịu sào xông vào nơi nguy hiểm, đảm đương trách nhiệm nặng nề nhất. Chẳng lẽ chúng ta là người trong cuộc mà khoanh tay đứng nhìn? Bản đạo xin nguyện cùng môn nhân đệ tử giương cờ theo âu Dương thiếu hiệp!

Minh Trí nói xong, muôn giọng cùng hòa theo, quyết tâm cùng Ngân Y Thần Long đến Vu Sơn diệt trừ Hiên Viên giáo.

Thấy mọi người đã quyết, Thiên Long nói:

- Nhạc phụ! Tuy kế hoạch vạch ra thì cả hai nơi Linh Nam và Tần Lĩnh đều có khả năng thắng địch, nhưng tiểu tể vẫn còn lo. Để đề phòng bất trắc, xin nhạc phụ dẫn quần hùng đi trước đến Vu Sơn. Tiểu tể ghé qua Tần Lĩnh và Linh Nam rồi sẽ cùng mọi người đến Vu Sơn đúng hẹn.

Trường Bạch Thương ưng gật đầu đáp:

- Được! Người đi đi! Xem năm nha đầu đó có gặp khó khăn gì không. Nhất là đừng để chúng tỏ ra yếu mềm mà tha cho bọn đầu sỏ.

Thế là Thiên Long bái biệt nhạc phụ, cao thủ các phái, lục lâm hào kiệt các nơi, lao mình về hướng tây.

Bình minh vừa rạng, mấy trăm cao thủ Thần Long cốc đã tập trung giữa quảng trường, nai nịt gọn ghẽ, ngựa đầy đủ yên cương sẵn sàng xuất phát.

Võ sĩ đứng thành năm khối vuông vắn, sắc phục khác nhau, mỗi khối năm mươi người.

Khối mặc tử y là võ sĩ Tử Long Đường, hồng y là Xích Long Đường, thanh y là Thanh Long Đường, hắc y là Hắc Long Đường và hoàng y là Hoàng Long Đường.

Đây là lần đầu tiên cao thủ Thần Long cốc ra ngoài mang y phục theo sắc hiệu, trước đây nếu có việc ra ngoài phải mặc thêm áo ngoài để che đi sắc hiệu đó.

Hàng nghìn người trong cốc gồm nam phụ lão ấu tập trung quanh quảng trường trước Thần Long Điện để đưa tiễn thân nhân lên đường chiến đấu.

Một ngọn cờ lớn thêu hình long phụng sinh động như thật tung bay phần phật trong gió, do một tên Long Sứ cầm giữ.

Vừa sang giờ Thìn, từ Thần Long Điện bước ra một đoàn người, bên tả là Kim Cương Thần Tiền Nhị, T nh Cô, và Càn Khôn Song Viên, bên hữu là bảy tên Long Sứ, đến dừng lại ở bậc thềm thứ nhất.

Tiếp đến là năm vị phu nhân, mặc Thiên Tầm Y ngũ sắc, tử, hắc, hồng, hoàng, thanh, lưng đeo bảo kiếm.

Phía sau họ là Tả Phò, Hữu Bật, Lục Giáp Tham Quân, Lục Hợp Tham Quân.

Năm vị phu nhân dừng lại lại trên hành lang, lướt mắt nhìn các cao thủ.

Thiên Sơn Tử Phụng Trần Vân Phụng thay lời nói:

- Chư vị trưởng lão, đường chủ, võ sĩ và các phụ lão, huynh đệ tỷ muội trong cốc!

Bốn cốc kể từ khi lập phái đã mấy trăm năm, đây là lần đầu tiên tinh tráng võ sĩ tiến nhập vào giang hồ thực hiện sứ mệnh của một môn phái của võ lâm, tiêu diệt tà giáo, duy hộ chính nghĩa, đồng thời biểu dương lực lượng của bốn cốc, khẳng định địa vị của mình trong võ lâm!

Nàng vừa nói tới đây, tiếng hoan hô nổi lên vang dậy sơn cốc.

Thiên Sơn Tử Phụng dừng một lúc cho tiếng hoan hô dịu đi, sáng giọng nói:

- Bây giờ đã tới lúc lên đường. tuân tự hành quân theo kế hoạch đã quy định, xuất phát!

- Tuân lệnh!

Ba trăm võ sĩ hô vang một tiếng nhảy lên mình ngựa.

Đầu tiên là năm mươi võ sĩ Tử Long Đường do đường chủ Tư Đồ Chí Hào lãnh ấn tiên phong giương cao kỳ lệnh rời khỏi sơn cốc đầu tiên.

Kế đó là năm mươi võ sĩ Thanh Long Đường do đường chủ Đường Vấn Thiên đi cánh trái.

Tiếp theo là bộ tham mưu gồm Kim Cương Thần Tiền Nhị, Tả Nhị Cô, Càn Khôn Song Viên, Võ Lâm Ngũ Phụng, Tả Phò, Hữu Bật, mười sáu vị tham quân, bảy vị Long Sứ, hai mươi lăm vị Phụng Sứ đi trên năm chiếc xe.

Sau đó tới năm mươi võ sĩ Xích Long Đường do đường chủ Cơ Phụng Thiên thống lĩnh, bảo vệ cánh phải.

Lẽ ra cả hai cánh tả dực và hữu dực xuất phát đồng thời nhưng vì cốc khẩu hẹp nên không thể hành trình đúng kế hoạch.

Sau nữa là năm mươi võ sĩ Hoàng Long Đường đi hậu vệ.

Tiếp đến là đội quân lương ba mươi người do Dĩ Nhị Cô phụ trách với năm xe lương thảo, có năm mươi võ sĩ Hắc Long Đường hộ tống do Trang đường chủ chỉ huy.

Cả đoàn võ sĩ rầm rộ phóng ra khỏi Thần Long cốc.

Tư Mã đường chủ và tất cả võ sĩ trong Phi Phụng Đường lần này không được xuất chiến vì lo bảo vệ hậu cứ, đưa mắt ghen tỵ nhìn theo.

Lần đầu tiên tiến nhập vào giang hồ với sứ mệnh trọng đại nhưng lực lượng cũng rất hùng hậu, những người đưa tiễn tuy buồn ngủi nhưng cũng rất tự hào và vững tin vào chiến thắng.

Khác với Thái Hành phân giáo, Tản Lĩnh phân giáo bố trí trong một sơn cốc với nhiều hệ thống thạch động liên hoàn, nửa do thiên nhiên, nửa được bàn tay người cải tạo.

Trong một thạch động lớn tới hai mươi trượng giống như một tòa đại sảnh hùng vĩ, các bức tường được đeo gọt vuông vắn, đèn đuốc thấp lên sáng trưng.

Trên bộ bàn bát tiên giữa động có bảy người ngồi.

Chính giữa là một lão hòa thượng tuổi độ thất tuần, người gầy khô như que củi, mắt cú mũi điều, diện mạo xấu xí.

Người đó là Thiên Trúc Ma Tăng, tam giáo chủ Hiên Viên giáo.

Trên bộ bàn bát tiên giữa động có bảy người. Chính giữa là một lão hòa thượng tuổi độ thất tuần, người gầy khô như que củi, mắt cú mũi điều, diện mạo xấu xí.

Người đó là Thiên Trúc Ma Tăng, tam giáo chủ Hiên Viên giáo.

Hai lão nhân bên cạnh là Tần Lĩnh Song Hung, tướng mạo độc ác dữ tợn.

Lão nhân ngồi bên phải Thiên Trúc Ma Tăng mặt trắng trẻo không râu, mình bận bạch y, không những vẻ mặt, ánh mắt mà cả người lão ta toát ra một vẻ lạnh lùng như một thỏi băng. Chính vì thế mà hắn được giang hồ đặc trác hiệu là Tuyết Sơn Băng Ma.

Tiếp nữa là hai lão nhân cao lớn, diện mạo khá giống nhau là Long Sơn Song Ma và một lão nhân đậm chắc, da đen, dáng như tiểu phu, danh hiệu là Mễ Thương Tiều Tử Tần Trung Bảo.

Chỉ thấy lão đại trong Tần Lĩnh Song Hung là Mã Huy Tông đứng lên nói:

- Phân đà dưới chân núi vừa truyền tin cấp báo rằng có một lực lượng khá đông đang tiến nhập vào bồn sơn, theo kết quả điều tra thì chúng là người của Long Phụng Môn. Tam giáo chủ có thông báo việc này cho tổng đà biết không?

Thiên Trúc Ma Tăng “hừ” một tiếng nói:

- Mã Huy Tông! Người sao nhát thế? Chúng đã tự đem thân tới đây nộp mạng thì người còn sợ gì chứ? Ngày trước âu Dương Thiên Long được võ lâm Trung Nguyên bốc lên tận mây xanh, tôn làm võ lâm đệ nhất nhân, nhưng bị tổng giáo chủ đánh một chưởng làm lục phủ ngũ tạng vỡ nát, táng thây trong đại ngàn. Nay chỉ còn mấy tên góa phụ không biết tìm ở đâu mấy tên trợ thủ tới đây tìm cừu, như thế khác gì đưa thịt vào miệng hổ? Chỉ qua mấy ngày nữa là bốn giáo xuất chinh thôn tính Trung Nguyên, bây giờ đang mong kẻ nào to gan lớn mật dám đối địch với bốn giáo thì cứ tới đây, chúng ta sẽ diệt không còn một mống, một phần để làm gương cho võ lâm các phái, mặt khác sau này khỏi tốn công chinh phạt, như thế há chẳng tiện hay sao?

Mã Huy Tông không dám nói nữa.

Bọn còn lại tuy vẫn nơm nớp lo sợ Ngân Y Thần Long nhưng biết tam giáo chủ bản tính hung bạo, hay thành kiến, tuy không đồng tình nhưng đều nín lặng.

Không khí trong động trở nên nặng nề.

Chính lúc ấy có một tên trung niên hán tử chạy xộc vào động, hốt hải chạy tới gần bộ bàn bát tiên, quỳ sụp xuống vừa thở vừa nói:

- Khải bẩm giáo chủ...

Thiên Trúc Ma Tăng trừng mắt quát:

- Chuyện gì?

Tên hán tử hồn hển đáp:

- Bẩm... giáo chủ... hộ pháp...

Thiên Trúc Ma Tăng vốn là người Tây Trúc không rành tiếng Hán cho lắm, thấy tên kia áp úng như vậy nổi giận quát lên:

- Có gì nói cho rõ xem!

Tên hán tử tử hiện trường vào thở mấy hơi mới lấy lại được bình tĩnh nói:

- Tổ tuần tra dưới núi phát hiện có địch nhân thâm nhập, song phương lập tức xảy ra động thủ, đôi phương võ công rất cao, chỉ chớp lát đã đánh ngã bốn người, chỉ một tên chạy thoát về báo, nhưng cũng đã bị trọng thương, chưa nói được mấy câu đã đoạn khí. Ngoài ra hai trạm canh tả hữu cũng đều phát tín hiệu báo động khẩn cấp, hiện giờ đôi phương đã tiến sát vào cốc rồi!

Quả nhiên bên ngoài động vang lên tiếng pháo hiệu, cả tiếng người la hét, đủ thấy đôi phương đã tới rất gần. Mễ Thương Tiều Tử Tần Trung Bảo nói:

- Tam giáo chủ! Chúng ta đối phó thế nào?

Thiên Trúc Ma Tăng chưa kịp trả lời thì chợt nghe vang lên mấy tiếng rú thảm khóc, sau đó là tiếng binh khí tiếp nhau chát chúa, tiếng la hét vang trời.

Tuyết Sơn Băng Ma nói:

- Dịch nhân đã xông vào cốc rồi! Tam giáo chủ...

Thiên Trúc Ma Tăng mặt tái ngắt, ra lệnh:

- Người mau huy động thêm người canh giữ cốc khẩu!

Phân giáo hộ pháp Tuyết Sơn Băng Ma cúi người đáp:

- Ti chúc tuân lệnh!

Dứt lời chạy đi điều động nhân mã.

Thiên Trúc Ma Tăng nhìn năm người còn lại rít lên:

- Còn chờ gì nữa? Mau ra đối địch!

Cả bọn đâm sầm ra khỏi động!

29. Thần Long Xuất Cốc

Trong sơn cốc đao quang kiếm ảnh loé lên khắp nơi. Tiếng la hét, tiếng binh khí va vào nhau, tiếng rú thảm của người trúng thương vang lên bất tuyệt nghe thật rùng rợn.

Trong cốc ngoài bọn giáo đồ Hiên Viên giáo bận hắc y, còn một số người khác bận thanh y và hồng y, tất cả đều trẻ tuổi và rất dũng mãnh, xông vào giữa bọn giáo đồ cuồng sát.

Đã có bốn năm chục tên giáo đồ trúng kiếm nằm rải rác trong cốc.

Từ trên cốc khẩu có mấy chục tử y nhân đổ xuống, gặp số viện binh vừa được Tuyết Sơn Băng Ma điều tới ngăn cản, nhưng bọn tử y nhân thân thủ cao hơn, thể như chẻ tre lao vào đối phương tả xung hữu đột đẩy lui bọn viện binh, ào ào tiến xuống cốc.

Đại Hung Mã Huy Tông thấy vậy quay lại bảo Nhị Hung và Long Sơn Song Ma:

- Các người tương trợ chúng tiêu diệt dịch nhân ở đây, ta lên đối phó với bọn tử y nhân!

Dứt lời nhún mình lao vút lên cốc khẩu như một cánh chim.

Vừa đáp xuống nhìn thấy một tử y nhân, hấn xuất thủ đánh ngay.

Tên kia thấy có người từ dưới cốc lao lên, nhảy lùi lại một bước vung song chưởng đánh ra.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, tử y nhân bị đánh lùi hai bước.

Hắn la lên với đồng bọn:

- Tên đó là cao thủ! Hãy mau bố trận vây hấn lại!

Tử y nhân là võ sĩ Tử Long Đường Thần Long cốc.

Một tên tiểu lãnh đội và năm võ sĩ liền lập thành kiếm trận định vây Đại Hung Mã Huy Tông, nhưng hắn đây dễ bị vây?

Bọn kia chưa kịp bố trận thì Đại Hung đã hét vang, xuất chưởng nhằm sáu tên võ sĩ đánh sang.

Tên ma đầu nghĩ rằng chỉ cần vài chiêu để tiêu diệt đối phương, đến trợ giúp bọn Hiên Viên giáo đẩy lùi địch, nhưng sáu tên võ sĩ kiên cường đánh trả, tay kiếm tay chưởng vây lấy cường địch không chịu buông tha.

Sau bảy tám chiêu, tuy Đại Hung đã thương được hai người nhưng lại thêm hai tên khác đến trợ giúp, thành thử không thoát ra được.

Đại Hung phát nộ gầm lên, phát ra một lúc bảy tám chưởng đánh ngã hai tên, vừa định nhằm một tên khác hạ độc thủ thì chợt nghe có tiếng quát:

- Lùi ra! Để bọn đường chủ đối phó với hần!

Lời vừa dứt, một trung niên hán tử mình bận tử y lướt tới, xuất chưởng đánh với Đại Hung Mã Huy Tông.

Vừa rồi đánh liền mười mấy chiêu mà không giết được bọn hạ nhân, trong lòng đã phát nộ, nay thấy một kẻ tự xưng là đường chủ xông trận, Đại Hung liền phản công ngay.

Chỉ nghe “bình” một tiếng vang rền như sét, cả hai đối thủ đều bị bật lùi hai bước, mở to mắt kinh ngạc nhìn đối phương.

Đặc biệt là Đại Hung, hần không ngờ chỉ là một tên đường chủ của một môn phái vô danh mà công lực không kém gì mình.

Sau khoảnh khắc, hai đối thủ lại xáp vào nhau, chỉ chưởng quyền cước cùng đánh ra như vũ bão.

Hán tử vừa xuất thủ đối chưởng với Đại Hung là đường chủ Tử Long Đường Tư Đồ Chí Hào, lần đầu xuất thủ đối địch, được xác định rõ trách nhiệm từ trước là dốc tận lực để trừ ma vệ đạo, dương danh khí cho môn nên dốc tận công lực sở học, chiêu xuất vô cùng hung mãnh.

Đại Hung Mã Huy Tông là một tên ma đầu tàn bạo, mười mấy năm nay chưa gặp đối thủ, nay đấu với một tên tiểu bối mà không thắng được thì sau này biết ăn nói sao với năm vị giáo chủ?

Hai người như đôi mãnh hổ quần lấy nhau, đưa hết kỳ chiêu dị thức, không tiếc hạ độc thủ, quyết ý lấy mạng đối phương.

Phía cốc khẩu bên kia, cuộc đấu cũng quyết liệt không kém trong sơn cốc.

Đối phương chỉ chừng ba bốn mươi võ sĩ mặc y phục hai sắc thanh, hồng, nhưng thân thủ đều rất cao, chỉ sau nửa canh giờ đã có hơn ba chục giáo đồ Hiên Viên giáo bị tử thương nằm rải rác khắp nơi.

Bọn giáo đồ Hiên Viên giáo càng đánh càng bấn loạn, hàng ngũ thưa hần đi, bụng đã muốn chạy trốn từ lâu nhưng vì sợ bị xử tội theo giáo quy nên không dám.

Trong lúc tình cảnh hết sức tuyệt vọng thì chợt nghe vang lên một tiếng hú kinh hồn, đồng thời một bóng người trắng toát như bóng ma từ trong cốc lao lên.

Quái nhân vừa xuất hiện đã nhằm bọn cao thủ hồng y, thanh y là võ sĩ của nhị đường Thanh Long và Xích Long xuất thủ không thương tiếc.

Chỉ sau thời gian chừng một tuần trà, đã có bảy, tám tên hồng, thanh, hán tử bị thương, số còn lại bị đánh bật lùi khỏi cốc khẩu.

Cao thủ Hiên Viên giáo lập tức lấy lại tinh thần, mừng rỡ la lên:

- Hộ pháp tới rồi! Hộ pháp đã tới tương trợ ta đối địch! Các huynh đệ xông lên! Giết hết bọn chúng đi!

Giáo đồ Hiên Viên giáo ở đây còn lại chừng sáu bảy chục tên, nhân số gấp đôi đối phương, nhưng vừa rồi bị tấn công kịch liệt hầu như không còn khả năng hoàn thủ, một số đã nảy ra ý định đào tẩu.

Nay thấy hộ pháp xuất hiện đánh bại đối phương, bọn này lập tức nổi hung tính, vung đao múa kiếm xông vào thừa cơ tấn công, quyết trả mối hận vừa rồi.

Người trắng toát vừa xuất hiện chính là Tuyết Sơn Băng Ma Hoàng Dật Trần.

Thấy đối phương quá hung hãn, tám tên hồng y võ sĩ bố trí Bát Quái Trận vây lấy tấn công.

Thiên Long rất chú trọng luyện các trận đồ, kiếm trận cho đệ tử nên hầu hết bọn võ sĩ đều biết bố trận, tăng thêm khả năng đối địch rất nhiều.

Chỉ tiếc rằng hôm nay chúng gặp phải địch thủ quá lợi hại.

Tuyết Sơn Băng Ma vốn luyện một thứ âm hàn chưởng gọi là Băng Phách Ngưng Công rất lợi hại.

Tên này sống ở Tuyết Sơn là nơi quanh năm băng giá, mất ba mươi năm đằng đẳng giam mình trong một động tuyết ngàn năm kiên trì khổ luyện, vì thế người trắng toát như thổi băng toát ra khí âm hàn, nhìn vào đã thấy lạnh phát run.

Sau ba mươi năm khổ luyện trong hồ băng, hần luyện thành Băng Phách Ngưng Công, đối phương trúng phải chưởng này ắt khí huyết sẽ đóng băng mà chết.

Tám tên bố trí Bát Quái Trận có một tên lãnh đội, hai tên tiểu lãnh đội, võ công đều thuộc hàng nhất lưu, nhưng vẫn không sao đối phó nổi với Băng Phách Ngưng Công.

Chỉ qua vài chiêu, hai tên võ sĩ đã bị khí âm hàn nhập thân ngã xuống, kiếm trận hoàn toàn rối loạn.

Tuyết Sơn Băng Ma xông ra khỏi trận, tiếp tục tàn sát.

Chỉ chớp lát đã có gần mười tên võ sĩ Thanh Long và Xích Long bị trúng chưởng lão ma.

May rằng đệ tử của Xích Long Đường đều có luyện Xích Dương Thần Công nên kháng cự được hàn khí không đến nỗi táng mạng, còn hai tên võ sĩ Thanh Long Đường bị trúng chưởng, khí huyết đông lại mà chết.

Trong lúc nguy cấp, chợt từ bên tả có người quát vang:

- Các người tránh ra! Để tên đó cho bốn đường chủ xử lý! Hãy đi thu thập bọn giáo đồ cho ta!

Lời vừa dứt, một hán tử mặt đỏ như gấc, mình bận hồng y xông tới, chưa nói năng gì đã đưa hai bàn tay đỏ như lửa đánh thẳng vào Tuyết Sơn Băng Ma.

Người đó là đường chủ Xích Long Đường Cơ Phụng Thiên.

Thấy song chưởng đỏ như lửa, Tuyết Sơn Băng Ma cũng biết đối phương luyện Xích Dương Thần Công nhưng tin rằng không sao địch nổi Băng Phách Ngưng Công ba mươi năm khổ luyện của mình nên không tránh, vận thêm mấy thành công lực đánh ra.

Bình, bình...

Chưởng kinh tiếp nhau nổ rền như sấm, nghe trong đó có tiếng răng rắc như băng vỡ.

Vừa rồi Tuyết Sơn Băng Ma liên tục phát Băng Phách Ngưng Công tỏa ra hàn khí lạnh ngắt như giữa ngày đông giá, nhưng chỉ sau một cú tiếp chưởng, không khí lập tức ấm lại.

Tuyết Sơn Băng Ma Hoàng Dật Trần bị chấn lùi, mở tròn mắt nhìn đối phương kinh ngạc thốt lên:

- Tam Dương Thần Công?

Hắn không sao ngờ được chỉ một tên đường chủ mà luyện được võ công thặng thừa khắc tinh của võ công mình.

Hai lão nhân cả y phục lẫn sắc diện hoàn toàn đối lập, một hồng một bạch đối thị nhau, ai cũng tỏ ra kinh ngạc.

Xích Long Đường đường chủ Cơ Phụng Thiên nhíu mày hỏi:

- Chắc các hạ là Tuyết Sơn Băng Ma?

Lão hộ pháp cười cao ngạo đáp:

- Hắc hắc! Chính là lão phu! Tiểu bối ngươi là người của môn phái nào mà tiếp được Băng Phách Ngưng Công của ta?

Cơ Phụng Thiên cười hô hô đáp:

- Hoàng lão ma! Bản lĩnh đâu kể đến tuổi tác? Chớ tự thị về bối phận của mình! Băng Phách Ngưng Công của ngươi cũng chỉ đến thể thôi! Hôm nay Thanh Long cốc chúng ta lần đầu tiên nhập vào giang hồ, được Võ Lâm Ngũ Phụng suất lĩnh để tiêu diệt Hiên Viên giáo các người! Bốn tọa là đường chủ Xích Long Đường, không thể để cho Thanh Long, Tử Long nhị đường giành hết công lao. Nói thể rõ rồi chứ? Lão ma tiếp chiêu!

Tuyết Sơn Băng Ma ngạc nhiên hỏi:

- Thì ra người là đệ tử của mật cốc Thần Long cốc?

Hắn có lần nghe sư phụ nói về môn phái bí mật này, mấy trăm năm bế môn luyện công không đạp nhập vào giang hồ một bước, không ngờ lần đầu xuất hiện mới thấy tất cả đều trẻ tuổi mà võ công đều lợi hại như thế.

Cơ Phụng Thiên đã lại vận Xích Long Thần Công tới thập thành công lực vào song chưởng đẩy sang.

Hai đạo hồng vân từ chưởng tâm vị đường chủ trẻ tuổi bức về phía đối phương, mỗi lúc một đậm lần.

Tuyết Sơn Băng Ma biết lợi hại, cũng vận Băng Phách Thần Công tới mười thành vào song chưởng đẩy ra.

Hai luồng khí trắng từ đôi lòng bàn tay trắng nhợt của tên hộ pháp ập tới đám hồng vân.

ầm ầm ầm...

Một loạt tiếng nổ lôi động làm rung chuyển sơn cốc.

Đám hồng vân nhạt dần rồi biến mất!

Luồng khí trắng cũng biến đi.

Chỉ thấy loáng thoáng hai bóng người một hồng một bạch bị chấn lực đẩy lùi lại mấy bước.

Tuyết Sơn Băng Ma bị chặn, cao thủ Thần Long cốc chưa cần biết đường chủ của mình thắng hay bại, xông vào giáo đồ Hiên Viên giáo tấn công.

Cả trăm võ sĩ mặc áo xanh, hồng, tím, tung hoành giữa đám hắc y nhân, khí thế vô cùng dũng mãnh, đánh tan địch ào xuống cốc.

Đường chủ Thanh Long Đường lao lên trước, chỉ cần thấy hắc y nhân là đánh, một chiêu phát ra là một địch nhân bỏ mạng.

Bọn võ sĩ hăng hái tiến theo.

Bình bại như núi sập! Hiên Viên giáo mất sức kháng cự, số chết gục dưới kiếm, số kinh hồn bạt vía bỏ chạy thoát thân, tản vào các thạch động.

Đột nhiên một người xông ra chặn lại quát:

- Hung đồ chó cuồng! Có lão phu ở đây!

Năm sáu tên võ sĩ Thanh Long Đường đang phấn chấn truy diệt đối phương nghe tiếng quát chưa kịp nhìn xem ai thì chợt cảm thấy mùi tanh xộc vào mũi, ngã xuống bất tỉnh.

Đường chủ Hoàng Thừa Chí thấy người vừa quát là một hắc y lão nhân, chính lão này phát ra một đám khói đen làm đệ tử của mình bất tỉnh.

Hoàng đường chủ nhảy hai bước tới gần vùng chưởng đánh ra.

Một luồng khói xanh quện lấy đám khói đen làm cả hai nhạt dần rồi biến mất.

Hắc y lão nhân tức giận gầm lên!

- Tiểu bối! Người từ đâu tới? Thuộc môn phái nào? Mau thông báo tính danh ra!

Hoàng Thừa Chí hỏi lại:

- Các hạ tất là một vị trong Tàn Linh Song Hung?

Hắc y lão nhân chính là lão nhị Mã Huy Văn trong Tàn Linh Song Hung, nghe nói cười nhạt đáp:

- Xem ra người cũng có chút kiến thức! Đã biết đại danh của huynh đệ lão phu sao còn chưa thúc thủ chịu chết? Như thế còn được toàn thân, nếu không, chờ lão phu hạ thủ thì chết thảm lắm đấy!

Hoàng Thừa Chí bĩu môi đáp:

- Mặt danh Tồn Lĩnh Song Hưng chỉ dọa được trẻ nít vô tri thôi, bốn đường chủ chẳng coi vào đâu!

Nhị Hưng bị coi thường, nổi giận quát:

- Lũ chuột nhắt các người từ đâu tới dám cuồng ngạo trước mặt lão phu? Thật không biết sống chết...

- Hô hô...! Cho người biết để khi tới gặp Diêm Vương Lão Ngũ mà trình báo! Nghe đây! Người sẽ hóa kiếp cho người là Hoàng Thừa Chí, đường chủ Thanh Long Đường, một trong lục đường Thần Long cốc! Nghe rõ rồi chứ?

Mã Huy Văn nhíu mày hỏi:

- Cái gì? Thần Long cốc? Nghe đồn các người sống lén lút mấy trăm năm không xuất hiện giang hồ, làm sao hôm nay lại dẫn thân tới đây nộp mạng?

Tuy nói cứng như vậy nhưng trong lòng hắn rất kinh hãi, vì trong giang hồ rất nhiều tin đồn kỳ bí về Thần Long cốc.

Nhưng dù sao đó chỉ là tin đồn. Tồn Lĩnh Song Hưng bản tính đều hung hăng nên đâu dễ sợ ai?

Hắn ngạc nhiên nhíu mày nhìn Hoàng Thừa Chí một lúc rồi lấy lại vẻ hung hăng nói:

- Hừ! Thì ra các người là đệ tử của Thần Long cốc! Làm sao không chịu chui nhủi như trước mà giữ lấy mạng, tới đây làm chi cho chết uống?

Tới đó chợt quát:

- Tiếp chiêu!

Dứt lời, tay phải đã vận Hắc Sát Chưởng tới tám thành công lực đánh ra.

Thấy chưởng của Nhị Hưng đen kịt lại, Hoàng Thừa Chí biết đối phương luyện độc chưởng nên vận át Mộc Chân Khí hộ thân, cười hô hô nói:

- Ma đầu xem ra cũng có chút bản lĩnh! Người đã hạ sát thủ thì bốn đường chủ cũng không cần khách khí nữa!

Nói xong hữu chưởng đã vận sẵn át Mộc Thần Công đánh vào luồng khói đen.

át Mộc Thần Công thuộc vào nhu đạo nên không nghe kinh khí chưởng phong, chỉ là một luồng khói xanh phát ra quặng lấy hắc yên của Hắc Sát Chưởng.

Lần thứ hai, độc chưởng lại bị hóa giải.

Nhị Hưng Mã Huy Văn kinh ngạc nhíu mày hỏi:

- Tiểu bối! Người dùng công phu gì vậy?

Hoàng Thừa Chí thản nhiên đáp:

- át Mộc Thần Công!

- Hắc hắc! Thì ra tiểu bối người cũng có đôi chút cân lạng đấy! Tiếp lão phu một chiêu nữa!

Dứt lời phát chiêu.

Lần này hắn vận tới mười hai thành công lực, chưởng vừa phát, mùi tanh đã bốc lên tởm lợm, cách ba bốn trượng phải bu ồm ồm.

Hoàng Thừa Chí tay phải vận át Mộc Thần Công, đánh ra hóa giải độc chưởng, tay trái thi triển Khô Mộc Chưởng đánh sang ngực trái đối phương.

Mã Huy Văn thất kinh né tránh nhưng vẫn bị chưởng đánh trúng vai lui lại ba bước!

Lần đầu thử sức, Hoàng Thừa Chí thấy Hắc Sát Chưởng không làm gì được mình, đồng thời biết rằng công lực của đối phương không cao cường gì cho lắm nên rất tự tin.

Thừa cơ Mã Huy Văn chưa kịp đứng vững, y lại nhảy tới đánh tiếp hai chưởng nữa.

Mã Huy Văn vội tránh đi, nghiêng rằng nói:

- Tiểu tử chó cuồng! Nằm xuống cho ta!

Hai người vừa đánh vừa lờ qua tiếng lại, mặc dù vậy, chiêu thức vẫn hết sức hung hiểm, không tiếc cả chiêu trí mạng.

Tuy nhiên cả hai công lực tương đương, qua mấy chục chiêu vẫn không ai chiếm được ưu. Như vậy là chủ tướng của ba cánh tiên phong, tả dực và hữu dực của Thần Long cốc đều đã xuất chiến.

Các võ sĩ thấy độc chưởng đã bị khống chế, lại ào ạt xông lên.

Giáo đồ Hiên Viên giáo đang bại thế thì Long Sơn Song Ma kịp thời xuất thủ đẩy lui đối phương, giành lại ưu thế.

Bọn hắc y nhân vừa chạy nháo nhào, bây giờ lại từ trong các thạch động đổ ra đông như kiến, dựa vào số đông hò hét tấn công.

Thiên Trúc Ma Tăng đứng quan sát, thấy bốn giáo đang áp đảo địch nhân, trong khi một số nhân vật hắc đạo mới đầu nhập vào Hiên Viên giáo chưa xuất thủ, quay lại nói với Mễ Thương Tiều Tử Tàn Trung Bảo đang đứng sau lưng mình:

- Ta xem Thần Long cốc chẳng qua cũng chỉ có mấy tên nhãi nhép mà thôi. Chuẩn bị vào mở tiệc!

Giữa lúc trận chiến đang diễn ra ác liệt, thì từ cốc khẩu xuất hiện một đoàn người y phục ngũ sắc tiến vào cốc.

Mễ Thương Tiều Tử Tàn Trung Bảo nói:

- Giáo chủ xem kìa!

Dẫn đầu đoàn người là một trung niên hán tử cao lớn, tay cầm Độc Cước Đồng Nhân, tới bảy thiếu niên bận ngân y, sau đó là năm vị phụ nhân còn trẻ và rất xinh đẹp, có hai mươi lăm nữ kiếm sĩ hộ vệ, tiếp đến là mười mấy lão nhân...

Đoàn người này võ công rất cao, đi tới đâu giáo đồ Hiên Viên giáo tan chạy tới đó.

Tiếng la vang rền sơn cốc.

Mễ Thương Tiều Tử Tàn Trung Bảo run giọng nói:

- Có vẻ như đây là Võ Lâm Ngũ Phụng mà giang hồ truyền ngôn!

Thiên Trúc Ma Tăng chỉ “hừ” một tiếng, không đáp.

Mễ Thương Tiều Tử Tàn Trung Bảo rụt rè nói:

- Giáo chủ! Nếu lão nhân gia không xuất thủ... thì tình hình nguy mất!

Thiên Trúc Ma Tăng lạnh lùng đáp:

- Biết rồi!

Lão cũng biết nếu mình không xuất thủ tiêu diệt mấy tên cầm đầu thì đệ tử Hiên Viên giáo không giữ nổi một khắc!

Lão nhảy ra đứng giữa chúng nhân cao giọng nói:

- Mọi người chớ hoảng loạn! Bốn giáo chủ sẽ thị mười mấy tên lợi hại nhất của địch nhân, các người thừa thế mà tấn công!

Dứt lời vung tay áo rộng phất ra một cái... Chỉ nghe “vút” một tiếng, từ tay áo lão ma bay ra một chiếc Kim Bạt tỏa ánh vàng lấp lánh.

Chiếc Kim Bạt bay lên không lượn một vòng rồi lao thẳng tới đường chủ Tử Long Đường Tư Đồ Chí Hào.

Tả Phò Lôi trưởng lão đi sau Võ Lâm Ngũ Phụng chợt kêu lên:

- Tư Đồ đường chủ cẩn thận!

Vừa quát vừa phát tay, chỉ thấy một ánh chớp xanh bay thẳng tới chiếc Kim Bạt!

Choang!!!

Hai binh khí tiếp nhau phát ra một âm thanh chói chói cả màng tai, làm bật ra những tia lửa.

Vật bắn tới Kim Bạt nguyên là một thanh Kim Kiếm, sau khi va vào nhau thì dính chặt lấy.

xưa nay mỗi khi Kim Bạt xuất thủ tất dầu rơi máu đổ, Thiên Trúc Ma Tăng không ngờ ở trung thổ có cao thủ luyện Vệ Kiếm tới mức thặng thừa đối phó được với bảo bối của mình, đứng ngẩn mặt ra!

Tư Đồ đường chủ mặt biến sắc, lùi lại hai bước trở mắt nhìn lên.

Lúc đó Kim Bạt đã bay tới cách Tư Đồ đường chủ chỉ vài thước, nếu không bị thanh kiếm chặn lại tất y đã bị chém bay đầu rồi!

Thanh kiếm và Kim Bạt đang dính lấy nhau chợt rời ra, chiếc Kim Bạt bay về phía Thiên Trúc Ma Tăng, còn thanh Kim Kiếm thì bay vào giữa đám cao thủ Thần Long cốc, chỉ thấy Tả Phò Lôi Đỉnh đưa tay bắt lấy.

Hiển nhiên hai cao thủ Thiên Trúc Ma Tăng và Tả Phò Lôi Đỉnh vừa thi triển công phu thặng thừa Cách Không Hấp Vật thu binh khí về.

Tư Đồ đường chủ hướng sang Tả Phò Lôi Đỉnh chấp tay cúi mình nói:

- Đệ tử đa tạ sư tổ đã gia ơn cứu mạng...

Y chưa nói xong thì chợt cảm thấy kinh phong ập tới sau lưng, kinh hãi tung mình nhảy sang trái.

Xoẹt!

Một mũi ám khí bay tạt qua sườn xé rách một mảng áo.

Tư Đồ Chí Hào biết ngay kẻ nào vừa ám toán mình, quay lại nhìn Đại Hung Mã Huy Tông nghiêng rằng nói:

- Lão tặc người nguyên là kẻ tiểu nhân hạ tiện như thế! Tiếp chiêu!

Dứt lời vận Tử Sát Thần Công thập thành công lực vào song chưởng đánh sang!

Đại Hung cũng xuất Hắc Sát Chưởng tiếp chiêu.

Sau khi tiếp chưởng, Đại Hung Mã Huy Tông bị đẩy lùi ba bước, kinh hãi kêu lớn:

- Tử Sát Thần Công?

Tư Đồ Chí Hào gần giọng:

- Lão thất phu không cần nhiều lời, nộp mạng đi!

Vừa nói vừa xông vào đánh một lúc mười mấy chưởng.

Hai người đã giao thủ hồi lâu, Đại Hung Mã Huy Tông vì biết công lực của mình không bằng đối phương, Hắc Sát Chưởng cũng không tỏ ra tác dụng nên đành thừa cơ Tư Đồ Chí Hào phân tâm xuất thủ ám toán.

Nay thấy đối phương công kích mãnh liệt như thế bụng run lên, muốn lùi nhưng không thoát ra được, vừa dụng thân pháp tránh đi vừa xuất chưởng đối phó.

Qua mười mấy chiêu, Đại Hung bị trúng một chưởng vào ngực bật lui lại, khoe miệng rỉ máu.

Tư Đồ Chí Hào cảm hận lão ma vừa xuất thủ ám toán, không chút lưu tình bồi thêm hai chưởng nữa.

Bịch! Bịch!

Đại Hung rú lên, người bị đánh bật lên cao hai trượng, rơi xuống một tảng đá nảy lên một cái, máu miệng máu mũi ộc ra như suối.

Nhị Hung Mã Huy Văn thấy đại ca bị thảm tử liền nhảy bổ tới, cả người lẫn chưởng lao vào Tư Đồ đường chủ gào lên:

- Đền mạng cho đại ca ta!

Tư Đồ Chí Hào “hừ” lên một tiếng nói:

- Loại ác ma các ngươi để lại cũng vô ích thôi!

Nói xong song chưởng gia thêm ba thành công lực đánh ra tiếp chiêu.

Nhị Hung Mã Huy Văn đang lao tới chợt khựng người lại, bị Hoàng Thừa Chí từ phía sau đánh tới một chưởng.

Vừa bị nội thương do Tử Sát Thần Công của Tư Đồ Chí Hào, nay lại trúng thêm một chưởng của Hoàng Thừa Chí đánh trúng hậu tâm, ngã sấp mặt xuống đất, thất khiếu trào máu, hồn quy địa phủ.

Tả Phò Lô Đỉnh vừa thi triển tuyệt chiêu Vệ Kiếm chặn Kim Bạt của Thiên Trúc Ma Tăng cứu được Tư Đồ đường chủ xong nhảy ba bước tới trước mặt đối phương nói:

- Phiên tăng! Ngươi sao dám xâm nhập vào Trung Nguyên cày nghệ giết người?

Thiên Trúc Ma Tăng thấy Hiên Viên giáo đang lâm vào bại thế, cả cao thủ và giáo đồ bị giết quá nửa, lửa hận bốc lên ngàn ngút, rít lên:

- Ngươi nộp mạng trước!

Lời chưa dứt đã nghiêng rặng vung Kim Bạt đánh sang Tả Phò Lô Đỉnh.

Lúc đó hai người còn cách nhau hơn ba trượng, chiếc Kim Bạt rời khỏi tay Thiên Trúc Ma Tăng bay thẳng sang yết hầu Tả Phò Lô Đỉnh.

Vị trưởng lão tiền bối biết rằng người đã luyện đến cảnh giới Vệ Bảo là không thể tránh, vì thế vẫn đứng nguyên, phóng thanh Kim Kiếm thẳng vào chiếc Kim Bạt.

Choang!

Hai binh khí lại đập vào nhau.

Nhưng lần này không ai thu về mà vận nội lực vào binh khí bức tới đối phương. Đó là hình thức đấu nội lực thặng thừa Cách Không Truyền Lực, cũng là Vệ Khí.

Qua thời gian chừng một tuần trà, trán Tả Phò Lô Đỉnh ướt đẫm mồ hôi, người bắt đầu run run.

Xem ra công lực của Tả Phò Lô Đỉnh không bằng đối phương, chỉ cần không đủ sức duy trì sẽ bị Kim Bạt kéo luôn cả thanh kiếm chém phập vào cổ.

Tả Phò Lô Đỉnh đã cảm thấy không tiếp thêm được nội lực nữa, khí Đan Điền bắt đầu nhẹ đi, thở dài tự nhủ:

- Mạng ta xong rồi!

Trong lúc nguy cấp, chợt nghe tiếng quát:

- Tả Phò đừng lo! Cứ việc thu công, để bốn hậu thử xem tên Phiên tăng đó có bao nhiêu bản lĩnh?

Giọng nói thánh thót còn chưa dứt thì chợt thấy một thanh hồng kiếm bay vút tới đập vào chiếc Kim Bạt và thanh Kim Kiếm.

Tả Phò Lô Đỉnh biết tam phu nhân Địa Sát Hồng Phụng đã xuất thủ cứu mình, thừa cơ thu thanh Kim Kiếm về.

Thiên Trúc Ma Tăng chợt thấy bàn tay tê đi, kinh ngạc nhìn tới thấy người vừa thi triển công phu thặng thừa Vệ Kiếm là một hồng y thiếu phụ mới mười chín hai mươi tuổi, trong lòng bỗng rung động nghĩ thầm:

- Nha đầu này mới chừng ấy tuổi mà luyện Vệ Kiếm tới hỏa hầu cao như thế, nhất định bốn tên còn lại cũng không kém, có người còn cao hơn! Mình đã luyện công phu này ngót năm mươi năm mà chỉ e chẳng hơn nó! Thật không sao hiểu được đây là loại tà môn gì nữa!

Nghĩ đoạn tự nhủ:

- Xem ra nếu không nhanh chóng thì triển sát thủ thì hôm nay khó mà thoát thân được!

Lão vừa vận công vào Kim Bạt, đồng thời tụ khí Đan Điền từ từ bức lên đầu.

Một lúc sau, từ đầu lão Phiên tăng bốc lên một cụm khói đen...

Dần dần đám khói đen đó đặc quánh lại, kết thành một hình nhân giống như một hài tử trần truồng cao năm tấc.

Hình nhân nhỏ bé nhìn quanh một lúc rồi bất thần bay thẳng tới Địa Sát Hồng Phụng!

Thiên Sơn Tử Phụng kêu lên:

- Quân muội cẩn thận đối phó với Nguyên Thần Tầm Tinh!

Rồi trừng mắt nhìn Thiên Trúc Ma Tăng nói:

- Ma tăng! Người tuồng thuật Nguyên Thần Tầm Tinh có thể hại được chúng ta sao? Đừng nằm mộng!

Quát xong chợt thổi ra một luồng bạch khí tạo thành một con bạch hạc bay vút tới trước hình nhân của Thiên Trúc Ma Tăng.

Hắc Yến Tử nói:

- Đại tỷ! Cần gì phải nhiều lời với lão tặc đó, Hắc đã luyện Nguyên Thần Nhân thì biết đã sát hại mấy trăm người trong giang hồ rồi! Hôm nay nhất định phải giết hắc để trừ hại cho võ lâm, đừng để thoát!

Con bạch hạc nhỏ bay đến trước Nguyên Thần của Thiên Trúc Ma Tăng nhe nanh múa vuốt làm hình nhân nhỏ bé hết hoảng lùi lại.

Con bạch hạc không chịu buông tha, vờn quanh hình nhân đó.

Hài tử bé nhỏ kêu lên oe oe đầy khiếp sợ, bay lên không nhưng bị con bạch hạc quật xuống, nằm lăn dưới đất giữa một lúc rồi tan thành luồng khói bay đi.

Giữa lúc ấy chợt thấy Thiên Trúc Ma Tăng gầm lên một tiếng, người run bần bật, mắt trợn ngược, máu miệng phun ra, lùi lại mấy bước rồi ngã nhào xuống, thất khiếu trào máu, thở hắt ra hơi cuối cùng.

Chúng nhân đều há hốc mồm miệng ngơ ngác trước cảnh tượng hãi hùng ấy.

Lúc này cuộc đấu giữa hai phái đã gần kết thúc, bảy vị Long Sứ đã tiêu diệt Long Sơn Song Ma, Kim Cương Thần Tiên Nhị giao chiến với Mễ Thương Tiều Tử Tần Trung Bảo, chỉ một chiêu dùng Độc Cước Đồng Nhân đánh vỡ đầu đối phương, còn lại bọn ma đầu, số tàn dư của Hiên Viên giáo hầu hết đều bị tiêu diệt.

Kim Cương Thần Tiên Nhị hỏi:

- Bẩm phụng hậu! Có cần truy tìm trong các sơn động để truy sát bọn tàn binh không?

Thiên Sơn Tử Phụng đáp:

- việc đó giao cho Long Phụng Sứ truy bắt tất cả những kẻ chạy trốn tới đây nghe lệnh, nhưng không được giết thêm người nào nữa, trừ trường hợp chúng chống lại quyết liệt mới được hạ thủ.

Ba mươi hai tên Long Phụng Sứ lập tức thi hành, tản vào các hang động truy tìm.

Mấy vị đường chủ kiểm lại quân số, tổng cộng tử trận mười bảy người, bị thương hai mươi một người.

Về phía Hiên Viên giáo để lại gần ba trăm tử thi và hơn tám mươi người bị thương.

Theo mệnh lệnh của Tà Phò Lôi Đỉnh và Hữu Bật Thôi Nhiệm, các đường chủ cho thuộc hạ tập hợp lại, cả người bị thương và thi thể trận vong cũng được xếp đặt ngay ngắn.

Thiên Sơn Tử Phụng cao giọng tuyên bố:

- Bây giờ các đường chữa trị thương thế cho những người bị thương, do Tư Mã lang trung phụ trách. Tiền tổng quản phân phát Thượng Thanh Hoàn cho những người bị trọng thương. Còn các đường hãy cho hỏa táng võ sĩ bị tử thương cho tro vào hủ niêm danh tính rõ ràng, khi về sẽ cung thỉnh vào Trung Liệt Đường cúng viếng. Ính Cô phụ trách đội hậu cần chuẩn bị nhanh lương ăn, tìm trong phân giáo những gì thu dụng được thì lấy đi không để lãng phí.

Mọi người lập tức thi hành theo nhiệm vụ được giao.

Lát sau, Long Phụng Sứ truy bắt tàn dư của Hiên Viên giáo tập hợp lại được một trăm mười tám người.

Thiên Sơn Tử Phụng ra lệnh:

- Bây giờ các ngươi phải chịu sự chỉ huy của mấy vị Long Sứ xử lý hiện trường, chôn cất cho đồng bọn bị tử thương.

Còn số bị thương thì hãy đi tìm linh dược trị thương của bốn môn mà chữa cho tên nào tốt tên đó, chúng ta không có thời gian chiếu cố cho chúng. Xong việc có thể quay vào trại thu xếp hành lý tư trang trở về cố quán làm ăn. Hãy nhớ kỹ một điều là không được nhập vào tà giáo gây tội ác nữa.

Cả bọn bị bắt ra nơm nớp tin rằng mình sẽ bị xử tử, nay nghe lệnh được tha bổng thì rất mừng, cùng quỳ xuống tạ ơn.

Chừng một canh giờ sau thì các bộ phận đều hoàn thành nhiệm vụ của mình.

ăn uống xong, Kim Cương Thần Tiền Nhị, Lý Thuận bố trí chỗ nghỉ ngơi trong các thạch động, các đường tổ chức canh gác nghiêm mật.

Sáng hôm sau chờ võ sĩ ăn xong, Võ Lâm Ngũ Phụng cho tập trung tất cả lại nói:

- Cuộc chiến tối qua, võ sĩ các đường đã tỏ ra anh dũng lập nhiều công trạng. Bốn cốc không những đã chứng tỏ quyết tâm mà võ công còn cao hơn hẳn đối phương. Đó là một đại phúc, cơ sở để sau này giương danh trong giang hồ.

Tiêu diệt được một trong ba phân giáo của một đại tà phái đáng sợ nhất, điều đó sẽ làm chấn động toàn võ lâm, các phái trong giang hồ sẽ trọng thị chúng ta như một vị cứu tinh! Các vị tham quân, đường chủ xin hãy ghi công trạng của từng người để sau này về cốc thăng thưởng! Còn bây giờ chúng ta tiếp tục hành quân đến Vu Sơn.

Tả Phò Lôi Đỉnh bắn khoả nói:

- Không biết cốc chủ giải quyết việc ở Thái Hành phân giáo ra sao?

Vừa lúc ấy chợt Trần Long Sứ bước ra nói:

- Bẩm phụng hậu! Cốc chủ và võ lâm lưỡng ngạn Đại Hà với Địa Sát giáo làm nòng cốt đã tiêu diệt Thái Hành phân giáo rồi. Thương vong không đáng kể.

Võ Lâm Ngũ Phụng đồng thanh hỏi:

- Cốc chủ đâu? Làm sao người biết?

Trần Long Sứ cười đáp:

- Tối qua cốc chủ có đi qua đây.

Thiên Sơn Tử Phụng không giấu được vẻ bực mình hỏi:

- Làm sao người không nói ngay? Vì sao cốc chủ không gặp chúng ta?

Trần Long Sứ cúi người đáp:

- Bẩm ngũ hậu, cốc chủ đến đây sau khi Thiên Trúc Ma Tăng vừa bị giết. Cốc chủ dùng Truyền âm Nhập Mật gọi thuộc hạ ra cốc khẩu, thông báo qua tình hình rồi đi ngay...

- Cốc chủ có nói đi đâu không?

- Cốc chủ sợ rằng chúng ta gặp khó khăn gì nên tới đây, nhưng thấy địch nhân đã bị diệt, vội vã lên đường, nói rằng đến hiệp trợ cho các phái Võ Đang, Côn Lôn, Thiên Sơn... tấn công Lĩnh Nam phân giáo...

Võ Lâm Ngũ Phụng nghe nói không khỏi thất vọng, nhưng nghĩ lại việc quân là trọng nên không nổi trách, chỉ nhìn Trần Long Sứ hỏi:

- Vì sao người không cho chúng ta biết sớm hơn?

- Bẩm, cốc chủ đã có nghiêm lệnh rằng trước lúc xuất phát mới được công bố.

Thiên Sơn Tử Phụng gật đầu, lại hỏi:

- Tình hình cụ thể ở Thái Hành phân giáo thế nào?

Trần Long Sứ đáp:

- Nhị giáo chủ Cao Lệ Tuyết Lão và toàn bộ đệ tử cao cấp đều bị giết cùng hai trăm đệ tử, số còn lại đều hạ khí giới quy hàng.

Thiên Sơn Tử Phụng hỏi:

- Thế là Hiên Viên giáo mất gần một nửa lực lượng rồi...

Lại hỏi tiếp:

- Cốc chủ có lệnh gì không?

- Cốc chủ gửi lời mừng chúng ta, nói rằng không cần đến Lĩnh Nam nữa mà tới thẳng Vu Sơn, vừa đi vừa dưỡng sức, trước ngọ ngày mười lăm tới vị trí tập kết đã quy định là được.

Thiên Sơn Tử Phụng gật đầu cho Trần Long Sứ lui về rồi nhìn Tả Phò Lôi Đỉnh, Hữu Bát Thôi Nhiệm hỏi:

- Hai vị trưởng lão có ý kiến gì không?

Cả hai đồng thanh đáp:

- Bẩm không!

Thiên Sơn Tử Phụng cao giọng nói:

- Nếu vậy chúng ta xuất phát!

30. Vây Sào Diệt Ác

Tam Hiệp là một nơi danh thắng ở Trường Giang với Cù Đường Hiệp hiểm trở, Vu Hiệp thần bí và Tây Lăng Hiệp hùng tráng, dòng hải lưu chảy qua hai vách đá như thoát khỏi gọng kìm ào ạt đổ về xuôi...

Thượng Lưu Tam Hiệp có bến Phụng Tiết, thuyền bè nườm nượp, xuôi xuống mấy dặm tới Cù Đường Hiệp cũng gọi là Quỷ Hiệp, bị kẹp giữa hai ngọn núi Xích Giáp và Bạch Giáp.

Xích Giáp Sơn trơ trọi không một gốc cây ngọn cỏ, ngay cả đất đá cũng đỏ quạch như lửa, còn Bạch Giáp Sơn thì vách đá dựng đứng phẳng lì như dao chém, từ hạ lưu nhìn lên trông Quỷ Hiệp như một cánh cổng, vì thế có khi người ta gọi là Quỷ Môn.

Trên Xích Giáp Sơn có hai thành chính là Thạch Thành và Bạch Đế.

Cảnh sắc Tam Hiệp rất hùng vĩ, vì vách núi hiểm trở như thế nên hầu như du khách chỉ đi thuyền.

Nhưng đoạn sông này lắm ghềnh thác, đá ngầm, đi thuyền cũng là việc vô cùng nguy hiểm.

Vu Hiệp thần bí vì nằm trong mạch núi Vu Sơn liên hoàn nhưng bị Trường Giang cắt làm đôi, phía bắc có Vu Sơn Thập Nhị Phong với những danh sơn như Vọng Hà, Thúy Bình, Triệu Vân, Công Đám, Tập Tiên, Tụ Hạc, Khởi Vân, Ấnh Vân, Đăng Long, Phi Phụng, Thánh Tuyền và Thượng Thăng.

Ngoài ra còn những ngọn núi nổi tiếng khác như Cao Vân Phong, Thần Nữ Phong, trên núi này còn có Thần Nữ Miếu mà phần đông du khách không bỏ lỡ cơ hội ghé qua.

Dưới Tây Lăng Hiệp không xa có bến Ba Đông thuyền bè rất tấp nập.

vu sơn mặt đông ngoảnh ra Trường Giang, lưng tiếp liền với những mạch núi khác.

Trong núi có một tòa đại trại nằm trên một thung lũng rộng tới ba dặm.

Trong trại lầu các phòng ốc liên miên, ước tới trăm ngôi với ba ngôi lầu năm tầng cao vút.

Trên bức tường cao tới năm trượng bao quanh đại trại, cứ hai mươi trượng có một tháp canh, bất cứ ngày hay đêm, mỗi tháp đều có hai tên hắc y nhân canh giữ.

Đại trại vừa hùng vĩ, vừa cẩn mật vô cùng.

Trong một gian phòng lớn ở tầng năm của ngôi lầu chính giữa trại được bài trí khá đơn giản với một hương án nhỏ, một tấm nệm cỏ đặt giữa phòng và vài chiếc ghế thấp. Trên hương án đặt một chiếc lư đồng, khói trầm bay nghi ngút tỏa ra mùi hương thật dễ chịu.

Trên tấm nệm cỏ giữa phòng có một lão đạo sĩ tóc bạc như sương, tướng mạo trang nghiêm đang ngồi nhập định.

Chợt thấy lão mở mắt ra, lẩm bẩm:

- Quái lạ! Làm sao từ giờ tới giờ dần mình không sao nhập định được thế chứ? Chẳng lẽ... Thôi hãy bốc một quẻ xem.

Nhưng chẳng thấy bốc quẻ gì, lại lẩm bẩm:

- Nóng ruột quá! Nhất định đã phát sinh đại sự rồi!

Vừa lúc ấy có tiếng bước chân chạy lên lầu, lát sau nghe tiếng gõ cửa:

- Giáo chủ...

Lão đạo nhú mày hỏi:

- âm Ti Tú Sĩ phải không?

Tiếng người ngoài cửa đáp:

- Dạ.

- Chuyện gì?

Tiếng người ngoài cửa rất gấp:

- Khỏi bẩm giáo chủ! Thuộc hạ có việc khẩn cấp cần bẩm báo.

Lão đạo buông gọn một tiếng:

- Nói!

- Khỏi bẩm giáo chủ! Vừa rồi có một tên giáo đồ từ Tần Lĩnh phân giáo chạy suốt đêm tới, báo rằng bốn ngày trước Tần Lĩnh phân giáo bị bọn người không rõ lai lịch tấn công...

Lão đạo sĩ giật mình hỏi:

- Kết quả thế nào?

- Bẩm... Tam giáo chủ và các vị hộ pháp, đường chủ đều bị hại. Mấy chục cao thủ và năm trăm giáo đồ hầu hết bị giết hoặc trọng thương. Phân giáo hoàn toàn lọt vào tay chúng.

Giọng lão đạo sĩ đành lại:

- Có chuyện đó sao? Người đã hỏi lại kỹ chưa?

- Khỏi bầm giáo chủ, mới rồi thuộc hạ và hai vị hộ pháp Minh Vương, Quỷ Mấu đã truy hỏi kỹ. Vì thế hai vị hộ pháp đã ra lệnh tăng cường phòng bị, còn cử trinh thám đi điều tra việc này, nếu gặp bất cứ việc gì khác thường là lập tức báo về...

- Thôi được! Người kể lại tường tận những gì tên giáo đồ phân giáo Tàn Linh nói xem!

âm Ti Tú Sĩ nói:

- Tên này vốn bị bệnh. Tối mồng mười nghe trong cốc có tiếng đánh nhau rất lớn, liền sợ quá nén đau chạy ra nắp ngoài cửa động xem, thấy rất đông hán tử trẻ tuổi mặc y phục ba sắc tím, hồng, xanh, phân làm ba hướng xông vào cốc Hai vị hộ pháp và ba vị đường chủ đều bị cao thủ của đối phương chặn đánh không thoát ra được. Giáo đồ tuy đông nhưng võ công của đối phương cao hơn nên không ngăn được chúng, bị tử thương rất nhiều.

Lão đạo sĩ nhíu mày hỏi:

- Vì sao tam giáo chủ không xuất chiến?

âm Ti Tú Sĩ đáp:

- Hần nói rằng thấy tình thế nguy cấp, tam giáo chủ liền dùng Kim Bạt định tiêu diệt mấy tên cầm đầu nhưng ngay chiều đầu tiên đã bị một lão nhân dùng Kim Kiếm chặn lại. Tam giáo chủ đấu với lão nhân đó, khi đối phương sắp bại thì một nữ nhân phát ra một thanh hồng kiếm chém đứt thành hai mảnh... Tam giáo chủ bị nội thương học máu mà chết...

Lão đạo sĩ thở dài nói:

- Thật không ngờ ở Trung Nguyên còn có nhiều cao thủ đến thế... ngay cả Thiên Trúc Ma Tăng mà không thắng được Nhưng làm sao lão không dùng võ công thượng thặng Nguyên Thần Xuất Khiếu?

- Hần có nói rằng thấy một hài nhi rất bé chỉ cao năm tấc từ đầu tam giáo chủ thoát ra, sau bị một con hạc trắng nhỏ đánh chết hóa thành khói bay đi, không hiểu đó là gì?

Lão đạo sĩ trầm ngâm nói:

- Hần kể tường tận như vậy đủ biết việc đó là thật... Người mau thông báo cho Minh Vương và Quỷ Mấu đi các nơi điều tra tin tức, nếu có gì nghi vấn lập tức về báo ngay. Ngoài ra còn liên lạc với Thái Hành phân giáo và Lĩnh Nam phân giáo bảo hai nơi này tăng cường cảnh giác đề phòng.

âm Ti Tú Sĩ đáp:

- Tuân lệnh! Thuộc hạ lập tức thi hành!

- Đi đi!

Tiếng chân bước xuống lầu.

Lão đạo sĩ chính là Hiên Viên Thần Quân, tổng giáo chủ Hiên Viên giáo.

Lão vẫn ngồi trên tấm nệm cổ trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc rồi chợt lẩm bẩm:

- Ở Trung Nguyên có nhân vật nào luyện thành Vệ Kiếm còn hơn cả Thiên Trúc Ma Tăng? Làm sao có người đối phó được với Nguyên Thần Xuất Khiếu? Con bạch hạc là phạm vật, sao có thể giết được Nguyên Thần? Chẳng lẽ đối phương cũng luyện được Nguyên Thần Xuất Khiếu?

Phen này ta phải đích thân điều tra rõ mới được!

Lão định đứng lên, chợt cảm thấy trong người nôn nao, tâm thần bất định, lòng đầy kinh hãi liền vận công kiểm tra xem, đến khi thấy huyết mạch điều hòa, cơ thể không có gì khác thường mới yên tâm tự rửa:

- Ta bị câu chuyện của âm Ti Tú Sĩ ám ảnh mất rồi!

Mặc dù vậy, lão lại đến bên cửa sổ nhìn quanh như cố phát hiện ra một điều bí ẩn nào đó, nhưng không thấy gì đáng khả nghi.

Bên ngoài trời tối đen, nhưng chân trời phía đông có dấu hiệu bình minh sắp rạng.

Lão đi lại trong phòng, lẩm bẩm:

- Sao lại thế chứ? Ta có bao giờ bị ám ảnh như vậy đâu? Định lực tu luyện đến như ta mà tâm thần còn bất định, chỉ - A... Ta vừa có ý định bốc một quả xem thể nào mà quên mất...

Nhưng một lần nữa lão lướt tới bên cửa sổ nhìn ra.

Linh tính của Hiên Viên Thần Quân đã không lầm: có một người đứng bất động bên ngoài cửa sổ.

Hiên Viên Thần Quân “hừ” một tiếng nói:

- Bằng hữu là cao nhân phương nào đại giá quang lâm vậy? Bồn Thần Quân hoan nghênh hiệp giá!

Nhưng khi ngẩng lên nhìn lại thì không thấy ai cả!

Hiên Viên Thần Quân rít lên:

- Tên nào dám giả thần ma quỷ trước mặt bồn Thần Quân? Còn chưa mau hiện thân hay sao?

Dứt lời đưa tay ra cửa sổ phát một luồng hấp lực.

Nhưng đối phương không xuất hiện từ hướng đó.

Chợt thấy cửa sổ ở đầu kia phòng mở tung, một nhân ảnh đứng ngoài cửa, cất giọng sang sảng nói:

- Các hạ bấy lâu nay mạnh khỏe chứ? Tại hạ sau khi được người ưu ái tặng cho một chuông, may nhờ gặp phúc mà kéo dài cuộc sống đến tận ngày nay, còn hiểu được hai chữ Đạo Tiên...

Hiên Viên Thần Quân hiểu ngay, kinh ngạc hỏi:

- Người là ai Dương Thiên Long? Lão phu không ngờ người vẫn chưa chết!

Thiên Long lạnh lùng nói:

- Tại hạ đến đây để nói rõ rằng hôm nay cuối thìn đầu ty, võ lâm Trung Nguyên sẽ tìm đếm quý giáo. Còn những người bị quý giáo bắt giam hoặc bức hiếp phải gia nhập thì tại hạ đã cứu đi cả rồi. Như thế, quý giáo chỉ còn khả năng dựa vào lực lượng của mình để đối phó với võ lâm Trung Nguyên nữa thôi. Tại hạ cũng được thêm một lần thỉnh giáo thần công của các hạ.

Hiên Viên Thần Quân “hừ” một tiếng nói:

- Tiểu tử! Thì ra công lực của người cao hơn ta tưởng, còn sống nổi dưới tuyệt công Nhân Nguyên của bồn Thần Quân. Hắc hắc! Chọn ngày không bằng gặp ngày. Chúng ta không phải chờ nữa! Bồn Thần Quân hôm nay không thể tha cho người sống tiếp! Bởi vì sẽ làm mất hết uy tín của ta vì đã lỡ tuyên bố với thuộc hạ rằng người đã chết! Mặt khác người rất có uy danh trong giang hồ. Bồn Thần Quân sẽ dùng thủ cấp người để làm tăng uy danh của ta!

Lời vừa dứt đã lướt mình như ngọn gió, chỉ chớp mắt đã xuất hiện bên cửa sổ đối diện với Thiên Long, phát một chuông vô thanh vô tức đánh ra.

Nhưng chàng đã tung mình lướt đi, bóng ngân bào thấp thoáng đáp xuống một mái lầu thấp cách đó bảy tám trượng.

Giọng chàng sang sảng vọng qua:

- Lão ma! Bây giờ không như hai năm trước nữa đâu! Tuyệt học Nhân Nguyên của người không làm gì được ta nữa.

Cũng đừng có dùng những câu phỉnh phờ dối trá kiểu Tiên Đạo lừa người! Nên biết rằng người ta dù có luyện đến võ học tối cao Tam Hoa Tự Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên mà manh tâm bất thiện thì đừng có dùng chữ Tiên mà báng bổ!

Ví như nói luyện Nguyên Thần Xuất Khiếu, người biết tu đạo là cần ứng với thiên tâm, cũng là đạo tâm.

Đã mang tà tâm thì sao còn gọi là Nguyên Thần được? Nên nói đó là tà ma tụ hợp mới là đúng lý.

Hiên Viên Thần Quân nghe Thiên Long giáo huấn mình, hỏa khí bốc cao ba trượng, gầm lên:

- Tiểu tử! Người đã sống được mấy ngày? Tu đạo được bao lâu mà dám buông lời cuồng ngông trước mặt lão phu?

Bốn Thần Quân đã ngoài một trăm năm mươi tuổi, như thế đủ coi là siêu nhân, không có người phàm nào đạt tới! Làm sao người có thể biết được, thấy được những gì mà lão phu đã nghe, đã thấy? Nay chỉ cần bốn Thần Quân bỏ Nguyên Thần là nhập vào tiên giới rồi!

Thiên Long cười hô hô nói:

- Người niên kỷ tuy cao, biết nhiều nhưng chẳng hiểu gì cả! Chẳng trách nào tự liệt mình vào hàng tiên giới! Thật đáng thương thay!

Hiên Viên Thần Quân nghe nói càng giận nghiêng răng quát:

- Tiểu tử! Lần trước ta không giết người để hôm nay người buông lời lão xược, đó là sai lầm lớn. Hôm nay bốn Thần Quân nhất quyết làm cho người tan xương nát thịt, óc não vỡ tan xem người còn sống lại nữa không?

Dứt lời phất tay, từ trong ống đạo y bay ra một vật sáng lấp lánh bắn qua Thiên Long.

Nguyên đó là một cây phát trần cốt làm bằng bạch ngọc.

Chàng cười nói to:

- Lão ma đầu! Người là một kẻ hạ lưu chưa bằng một số tên thổ phỉ, sao muốn nhập vào tiên giới? Vừa xuất thủ đã dùng Vệ Khí thương nhân. Người gọi đó là Tâm Đạo có phải không? Nếu có Thái Thượng Lão Quân ở đây, chắc ngài sẽ bái người làm sư tổ!

Miệng nói, nhưng vung tay phát kiếm phóng vào cây phát trần. Hai đạo bạch quang lóe lên trong ánh bình minh vờn lấy nhau như hai con rồng phi vũ, va vào nhau rồi lại tách ra, vút lên cao lại sà xuống thấp, ngoạn mục vô cùng!

Giáo đồ Hiên Viên giáo vốn nghe động đã tụ tập lại dưới lầu rất đông, thấy hai thứ binh khí đấu nhau thần kỳ như thế cùng reo hò tán thưởng:

- Các người xem... có phải là Kiếm Tiên không?

- Ủi chao! Phi Kiếm!

- Phi Kiếm đang đấu với ai thế?

- Có phải là với tổng giáo chủ không?

- Ngân Y Thần Long!

-Ngân Thần Long...

Bất thần Thiên Long thu Thần Long Kiếm lao vút vào rừng.

Hiên Viên Thần Quân lao theo quát:

- Tiểu tử! Với một chút bản lĩnh tầm thường như thế mà dám khoe khoang trước mặt bốn Thần Quân thì khác gì múa rìu qua mắt thợ? Hừ! Muốn chạy trốn đâu có dễ dàng? Nộp mạng đây!

Cùng lúc ấy, trên sơn đạo ở đông nam núi Vu Sơn có một đám đông đang hướng lên núi.

Dẫn đầu là ba vị tiền bối đức cao vọng trọng bậc nhất võ lâm là Hoàng Sơn Tiên ông, Lão Long Thần và Phiên Giang Long.

Sau họ là những nhân vật đầu não các môn phái, các anh hùng hào kiệt lừng danh giang hồ như:

Chưởng môn nhân Võ Dương Thiên Nguyên đạo trưởng và bảy vị đệ tử ưu tú nhất là Võ Dương Thất Tú.

Chưởng môn nhân Thiên Sơn phái và hai nữ đồ đệ.

Chưởng môn Thiếu Lâm Tự Trí Quang đại sư cùng các trưởng lão T nh Trần, T nh Tâm đại sư cùng Thập Bát La Hán.

Chưởng môn phái Côn Lôn Kim Kiếm Thần Tiên và sư đệ Song Kiếm Hiệp cùng bốn đệ tử.

Am chủ Hằng Sơn Am Tinh Tâm sư thái và ba vị sư muội Tinh Như, Tinh Chính và Tinh Thủy.

Chưởng môn nhân phái Thanh Thành Phi Vân đạo trưởng và hai tên đồ đệ.

Chưởng môn phái Lao Sơn Minh Trí đạo trưởng và hai tên đồ đệ.

Chưởng Môn Vũ Lăng phái Vũ Lăng Thượng Nhân và đại đệ tử.

Địa Sát giáo giáo chủ Trường Bạch Thương ứng Hoàng Phủ Hùng và bốn vị lệnh chủ Mỹ Nhiệm Công Quan Hưng Tông, Bích Lịch Thần, Hắc Sát Thần và Tư Mã Hào.

Ngoài ra còn có nhiều nhân vật nghĩa hiệp, lục lâm hảo hán, anh hùng các lộ, những nhân vật đứng đầu các môn phái, trang bảo trong giang hồ hơn bảy mươi người.

Có thể coi là chiến dịch này đã huy động hầu hết lực lượng tinh anh nhất trong toàn võ lâm, tất cả có võ công từ hàng nhất lưu trở lên.

Chỉ cần nhìn vào lực lượng này đủ thấy trận chiến sắp tới sẽ ác liệt thế nào!

Đó mới là bề mặt, còn có gần ba trăm cao thủ Thần Long cốc chưa xuất hiện và sáu chục đệ tử Địa Sát giáo bố trí quanh núi, sẵn sàng nghe hiệu lệnh xông lên tiếp viện.

Thực ra cao thủ Thần Long cốc đã được bố trí xung quanh tổng đà Hiên Viên giáo từ tối qua trong những địa điểm hết sức bí mật, vừa rồi họ chứng kiến rất rõ màn trình diễn Phi Kiếm của cốc chủ với tổng giáo chủ Hiên Viên giáo Hiên Viên Thần Quân.

Tứ phu nhân Hoàng Sơn Phi Phụng Đoàn Uyển Ngọc kêu lên:

- Đại tỷ! Tướng công đang thi triển Phi Kiếm động thủ với tên ma đầu rồi! Chúng ta nhanh tới tiếp ứng đi!

Thiên Sơn Tử Phụng quay lại nói:

- Y đường chủ! Mau phát tín hiệu cho tất cả các đường tập trung tấn công vào tổng đà Hiên Viên giáo đi!

Y Ninh Tâm đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Lập tức một loạt pháo hiệu tím, đỏ, vàng, xanh, bắn lên trời sáng lóa, chỉ lát sau từ ba phía có pháo hiệu bắn trả lời.

Cùng lúc, hai đạo bạch quang từ trung tâm tổng đà Hiên Viên giáo lướt về hướng tây bắc, nhanh như hai vệt sao băng!

Trong tổng đà Hiên Viên giáo nổi lên tín hiệu báo động và những tiếng quát tháo loạn xạ:

- Mau vào báo với tổng giáo chủ có địch nhân tập kích phía đông trại!

- Trong rừng phía nam trại có rất nhiều bóng người trong rừng đang áp sát bốn trại!

- Lý hương chủ! Mau vào cấp báo...

- Ai! Đứng lại!

- Úi chao! Nhanh lên...

Trong cảnh nhốn nháo, từ ba phía người của tam đường Thần Long cốc với ba sắc áo tím, đỏ, xanh lao qua tường.

Trên tường có mười mấy lão nhân đưa mắt quan sát tình hình trong tổng trại.

Cảnh tượng trong tổng đà trở nên náo loạn. Tiếng người la, tiếng chân chạy, tiếng quát tháo, chửi mắng vang cả ốc.

- Chặn chúng lại!

- Các người đừng sợ! Tên nào xông qua tường cứ việc giết!

Không biết đó là lệnh của ai nhưng đã quá thừa, vì đã có cả trăm cao thủ Thần Long cốc xông qua tường viện mà có thấy ai bị giết đâu?

Chợt vang lên tiếng quát the thé của một lão phụ nhân làm át cả âm thanh hỗn độn:

- Này này! Bọn tiểu tử kia từ đâu tới, dám xông vào trọng địa bốn giáo? Lão thân đã ba mươi năm chưa ra khỏi núi, không ngờ có kẻ không biết sống chết xông vào đây nộp mạng...

Tiếng quát của lão phụ nhân làm tiếng ồn ào lắng xuống.

Từ chính lâu đi ra một đoàn người.

Đi đầu có hai người gồm một lão phụ nhân tóc bạc da mồi, mắt sâu mũi khoằm, mặt đầy nếp nhăn chần chịt, từ đôi mắt sâu hoắm thỉnh thoảng ánh lên những tia hàn quang, hai tay gầy khô như cẳng gà với bộ móng đen và nhọn như vuốt chim ưng, tay chống một cây thiết trượng.

Bên phải là một lão nhân đầu bạc tuổi ngoài tám mươi, mình mặc long bào như một vị đế vương nhưng cấu bần, đội mũ phượng châu nhưng mặt mũi hắc ám.

Sau lưng là một lũ hắc y nhân đủ mọi lứa tuổi, tầm vóc lớn bé cao thấp khác nhau nhưng giống nhau một điểm là toát ra đầy tà khí.

Lúc này trước quảng trường đã xảy ra động thủ, đó là quần hùng từ sơn đạo tiến thẳng vào cửa chính.

Lực lượng này có gần một trăm người, đều có thân thủ cao cường, bọn giáo đồ Hiên Viên giáo không sao đương cự nổi.

Đám cao thủ Hiên Viên giáo do lão phụ nhân cầm đầu không chút sợ hãi, đi thẳng tới.

Trong quần hùng có tiếng xì xào:

- Ủi chao! Vu Sơn Quỷ Mẫu!

- Có cả tên ma đầu Phong Đô Minh Vương nữa!

Lão nhân mặc áo long bào chính là Phong Đô Minh Vương sấn lên chặn trước quần hùng nói:

- Hắc hắc! Kẻ nào to gan dám xông vào tổng đà bốn giáo? Không muốn sống nữa hay sao?

Không ai trả lời hắn.

Lão phụ nhân vốn là Vu Sơn Quỷ Mẫu tiếp lời:

- Lát nữa tổng giáo chủ hiện thân, các người không có cơ hội xuất kiếm chứ đừng nói gì đến giao chiến! Lão thân khuyên các người mau hạ binh khí quy hàng, còn giữ được mạng!

Trong quần hùng có người lên tiếng:

- Hô hô! Thì ra là Vu Sơn Quỷ Mẫu! Lão hủ cũng khuyên người rằng đã có ba mươi năm không rời núi thì chớ xuất ra giang hồ gây họa nữa! Vô lâm bây giờ không còn như trước, sao người không chịu sống tiêu dao hưởng cảnh an nhàn mà theo bọn tà ma ác đạo để chuốc lấy sự diệt vong?

Người vừa nói là Hoàng Sơn Tiên ông.

Vu Sơn Quỷ Mẫu cười khùng khục đáp:

- Lão hạc người thấy rằng mình sống như vậy là quá đủ nên dẫn xác đến đây nộp mạng chứ gì? Như vậy là ông trời còn có mắt, để lão thân trả mối đại cừu ba mươi năm trước!

Hoàng Sơn Tiên ông thở dài nói:

- Quỷ Mẫu! Người vẫn không nhận ra thiện ý của đồng đạo với người ba mươi năm về trước để ăn năn hối cải hay sao?

Vu Sơn Quỷ Mẫu động cây thiết trượng xuống đất, miệng rít lên:

- Câm miệng! Bây giờ mà ngươi còn nói giọng nhân nghĩa nữa sao? Lúc đó các ngươi tự cho mình là chính nghĩa lấy đông thắng ít sát hại trượng phu và nhi tử của ta, bức lão thân thê suốt đời cầm cố ở Vu Sơn, buộc lão thân nuốt hận sống trăm luân ở đây suốt ba mươi năm nay. May có tổng giáo chủ Hiên Viên Thần Quân đáp ứng báo thù cho ta, lão thân sống chỉ với một đích duy nhất là có được ngày hôm nay, tìm các ngươi báo cừ rửa hận, không ngờ ngươi tự dẫn thân tới đây nộp mạng, ngươi bảo ta bỏ qua cơ hội này hay sao?

Hoàng Sơn Tiên ông vẫn trầm tĩnh nói:

- Phu thê ngươi không biết quản giáo nhi tử để hấn gây họa cho giang hồ, hiếp sát đồ nhi của đồng đạo và vô số lương nữ bá tánh. Lẽ ra với tội ác như thế, phu thê các ngươi không nên vì hấn mà chống lại cả vô lâm. Các huynh đệ thấy ngươi là nữ lưu đã lưu tình mà tha ngươi khỏi chết, tưởng rằng ba mươi năm đã hối cải, thế mà ngươi vẫn nuôi cừ hận, quyết ý trả thù...

Vu Sơn Quỷ Mẫu chợt gào lên:

- Câm miệng! Không nhiều lời vô ích! Nộp mạng đây!

Dứt lời vung thiết trượng quét sang Hoàng Sơn Tiên ông.

Chợt Lão Long Thần nhảy vào xuất một chỉ điểm tới vai Vu Sơn Quỷ Mẫu làm bà ta kinh hãi thu trượng lùi lại quát:

- Lão chạch! Ngươi làm gì? Lại định lấy đông thắng ít phải không? Hôm nay lão thân...

Lão Long Thần ngắt lời:

- Quỷ bà! Ta hỏi ngươi nhi tử và con dâu của ta mười bốn năm trước du ngoạn tới Vu Sơn. Chúng với ngươi có oán thù gì mà ngươi hạ độc thủ giết cả hai? Hôm nay lão phu phải giết ngươi để trả thù cho chúng!

Dứt lời rút ra một mái chèo bằng sắt lao tới bổ xuống đầu Vu Sơn Quỷ Mẫu.

Lão quỷ bà thấy công thế hung mãnh như vậy không dám tiếp chiêu, nhảy lùi lại tránh, cười khùng khục nói:

- Lão chạch hôi bùn kia! Mối thù ba mươi năm trước ta mới kiếm một chút lời mà chưa lấy vốn, thế mà ngươi còn định vắn tội hay sao?

Lão Long Thần giận đến nổi tóc tai dựng ngược, mắt đỏ ngầu, nghiêng rằng nói:

- Quỷ bà! Hôm nay... ta có chết cũng kéo ngươi xuống hoàn tuyền!

- Hích hích hích! Chẳng lẽ ta còn sợ ngươi sao? Nếu ngươi đã muốn thế thì ta sẽ cho ngươi mau đi gặp nhi tử và con dâu ngươi lu ôn thể!

Lão Long Thần gầm lên nhu thú dữ lại vung chèo sắt đánh sang.

Vu Sơn Quỷ Mẫu không dám tiếp, lùi lại tránh, chờ mái chèo đánh sang mới vung thiết trượng quét sang sườn địch.

Lão Long Thần nhảy vút lên không, mái chèo biến chiêu bổ xuống.

Choang!

Hai binh khí cực nặng đánh vào nhau nổ ầm ầm như sấm sét làm lửa bùng lên, cả hai người đều cảm thấy cánh tay phát tê, lùi lại mấy bước.

Hai đối thủ đã nổi sát cơ, vừa lùi đã tiến, mái chèo và thiết trượng đánh lên bổ xuống, không ai chịu nhường ai, toàn xuất chiêu chí mạng quyết dón đối phương vào chỗ chết.

Hoàng Sơn Tiên ông biết hai người đã say máu báo thù có chết cũng không chịu buông tha nhau nên tìm đối thủ khác để xuất thủ. Lúc đó Phong Đô Minh Vương thấy cuộc chiến đã bắt đầu, quay lại bọn ma đầu sau lưng quát:

- Xông vào! Giết hết cho ta! Không để tên nào sống sót!

Bọn ma đầu đồng thanh quát:

- Tuân lệnh hộ pháp!

Dứt lời lao vào đám quần hùng.

Cao thủ các phái vốn đang có ý động thủ, chỉ chờ có thể liền xuất chiêu nghênh tiếp.

Gần hai trăm người xáp vào nhau, mở đầu một cuộc chiến tàn khốc không tiền khoáng hậu.

Tám vị tham quân Thần Long cốc thấy cuộc chiến đã bắt đầu, ra lệnh cho võ sĩ tam đường xông vào trại tấn công.

Giáo đồ Hiên Viên giáo ở tổng đà có chừng năm trăm tên, lực lượng đông gấp đôi Thần Long cốc, nhưng võ công kém xa nên chẳng bao lâu đã lâm vào bại thế.

Võ sĩ tam đường hầu hết thuộc hàng nhất lưu cao thủ, lại thêm ba vị đường chủ, tám vị tham quân, hơn ba mươi vị Long Phụng Sứ, đặc biệt là Kim Cương Thần Tiền Nhị và Càn Khôn Song Viên cực kỳ lợi hại, bọn giáo đồ đâu phải là đối thủ?

Chỉ sau vài khắc, bọn này đã thương vong quá nửa, một số bỏ chạy thoát thân, đội ngũ thưa thớt dần.

Lão Long Thần nóng lòng báo thù cho nhi tử và con dâu, xuất chiêu vong mạng, chỉ công không thủ nên chẳng bao lâu đã kiệt lực, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Vu Sơn Quỷ Mẫu tuy công lực không cao hơn đối thủ nhưng tinh táo hơn, khôn khéo né tránh nên ít hao tổn nguyên khí.

Thêm nữa, bà ta vừa đánh vừa khích:

- Lão chạch hôi! Diêm Vương đã quy định hôm nay ngươi nộp mạng ở đây, đừng hòng tẩu thoát!

Qua ngoài trăm chiêu, Lão Long Thần cảm thấy công lực không tiếp thêm được nữa, nhưng vẫn không chịu dừng tay, hỗn hển nó i:

- Lão quỷ bà! Đừng nằm mộng! Ta có chết cũng kéo theo ngươi xuống suối vàng!

Nói xong dốc toàn lực giáng mái chèo bổ xuống đầu đối phương.

Vu Sơn Quỷ Mẫu không tránh, đưa thiết trượng lên đón đỡ.

Lại một tiếng nổ vang lên, Lão Long Thần lão đảo lùi lại bốn năm bước, khí huyết nghịch xung, chân loạn choạng chực ngã.

Vu Sơn Quỷ Mẫu biết thời cơ đã đến, quát to một tiếng vung thiết trượng bổ chéo xuống sườn địch nhân.

Lão Long Thần mắt thấy sắp bị đánh nát thây nhưng không còn sức hoàn thủ, muốn tránh cũng không kịp.

Chính lúc tính mạng của vị tổng trại chủ Đại Hồ Thập Nhị Trại như ngàn cân treo sợi tóc thì một nhân ảnh bước tới quát lên:

- Lão yêu bà đừng hòng hại mạng gia gia ta!

Đồng thời ánh kiếm lóe lên chém bổ xuống đầu Vu Sơn Quỷ Mẫu.

Nữ ma đầu kinh hãi thu trượng lùi về, ngược mắt nhìn lên thấy người vừa xuất kiếm cứu Lão Long Thần là một thiếu nữ chỉ chừng mười tám mười chín tuổi, kinh dị nghĩ thầm:

- Nha đầu đó là ai? Làm sao lại có chiêu kiếm lợi hại như thế? Nếu mình không thu chiêu được nhanh thì bị thương dưới kiếm rồi...

Lão Long Thần mỉm miệng cười thâm nói:

- Châu nhi! Cháu yên đấy ư?

Nguyên thiếu nữ ấy chính là Gia Cát Minh Châu.

Nàng đến bên Lão Long Thần hỏi:

- Gia gia có sao không? Hải nhi đến trễ một bước làm gia gia khổ như thế... Lão nhân gia ngồi xuống nghỉ một chút đi Sẽ không ai dám làm gì đâu!

- Đừng lo cho ta! Mau giết yêu bà đó đi, trả thù...

Gia Cát Minh Châu lấy ra một viên Thượng Thanh Hoàn nói:

- Gia gia hãy uống viên thánh dược này vào rồi vận công một chút là đỡ!

Lão Long Thần nuốt vội viên thuốc rồi nói:

- Hải tử! Đừng để ma nữ đó chạy thoát! Chính hần là cừu nhân giết hại phụ mẫu con đấy!

Gia Cát Minh Châu nghe nói vậy rất ngạc nhiên.

Hồi nhỏ nàng thường nghe gia gia nói rằng phụ mẫu nàng bị trọng bệnh mà mất, sao bây giờ lại bảo bị Vu Sơn Quỷ Mẫu giết chết?

Nàng còn đang hoài nghi thì nghe Vu Sơn Quỷ Mẫu nói:

- Lão chạch! Người chết một nhi tử và một con dâu còn chưa đủ hay sao? Nay còn muốn hy sinh thêm một tôn nữ đẹp như hoa để ta luyện trượng nữa? Thôi được! Người đã muốn thế thì ta sẽ cho cả hai tổ tôn người xuống suối vàng đoàn tụ toàn gia, tuyệt nòi Gia Cát!

Nói xong vận khí chu chuyển một vòng rồi cảm thiết trượng nhảy sang.

Gia Cát Minh Châu lúc này không còn nghi ngờ gì nữa, nghiêng rằng nhìn Vu Sơn Quỷ Mẫu, chỉ muốn lao vào băm vằm cừu nhân thành muôn mảnh nhưng còn cố hỏi một câu:

- Chính lão quỷ bà người đã giết cha mẹ ta?

- Không sai! Không chỉ cha mẹ người mà bây giờ hai tổ tôn người nữa!

Gia Cát Minh Châu giận run người nói:

- Yêu bà! Hôm nay người sẽ chết rất thảm! Ta sẽ băm người thành muôn mảnh để tế vong linh phụ mẫu ta!

Dứt lời lướt tới như ánh chớp, không thấy nàng vung tay, chỉ thấy ánh kiếm lóe lên...

Vu Sơn Quỷ Mẫu rú lên thảm thiết, từ hốc mắt sâu hoắm hai mắt cổ mở to hết cỡ nhìn thanh y thiếu phụ...

Nguyên cả hai tay bà ta đã bị chém đứt tận vai!

ánh kiếm tiếp tục lóe lên...

Lại thêm hai chân bị tiện đứt. Vu Sơn Quỷ Mẫu nằm lăn lộn, máu phun ra từ khắp nơi, gào lên thảm thiết:

- Giết ta đi! Cho ta chết... Ta cầu người...

Nhưng Gia Cát Minh Châu chỉ đứng trơ ra, mắt đỏ ngầu nhìn cừu nhân đầy uất hận.

Vu Sơn Quỷ Mẫu biết rằng cầu xin đã vô ích, chợt thè lưỡi ra đưa hết sức bập mạnh vào hai hàm răng.

Mấy tia máu phun ra, thi thể Vu Sơn Quỷ Mẫu giật lên mấy cái rồi bất động.

Gia Cát Minh Châu đứng nhìn một lúc, đến khi nhận ra cừu nhân đã tự tận mới phát kiếm chém xuống.

Phập!

Đầu Vu Sơn Quỷ Mẫu rời khỏi cổ bắn xa mấy thước.

Bọn cao thủ Hiên Viên giáo thấy vị hộ pháp võ công cao cường nhất bị thảm tử dưới kiếm của một thiếu phụ trẻ, tất cả đều kinh hồn bạt vía.

Lão Long Thần uống Thượng Thanh Hoàn, sau một lúc vận công đã hồi phục, bước tới gần tôn nữ nói:

- Châu nhi! Trước đây gia gia không muốn cho con biết sự thật, vì võ công của yêu bà đó quá cao, ngay cả ta cũng không thắng nổi. Bây giờ chính tay con đã báo được thù, gia gia rất mừng.

Gia Cát Minh Châu không đáp, từ từ quỳ xuống, ngược mắt lên trời nói:

- Cha! Mẹ! Xin hãy yên nghỉ! Hải nhi đã báo được thù!

Nói xong sụp xuống lạy ba lạy, từ đôi mắt kiều diễm đôi dòng lệ lăn dài.

Chờ một lúc, Lão Long Thần mới đặt nhẹ tay lên vai tôn nữ nói:

- Châu nhi! Đừng thương tâm nữa! Hẳn là cha mẹ con đang ngậm cười...

Gia Cát Minh Châu đưa ống tay áo lau mắt, từ từ đứng lên.

Phong Đô Minh Vương đấu với Hoàng Sơn Tiên ông, qua năm sáu mươi hiệp thì giành được ưu thế.

May có vị chưởng môn Vô Đương Thiên Nguyên đạo trưởng xuất thủ tương trợ nên Hoàng Sơn Tiên ông mới chưa bị bại.

Thấy Vu Sơn Quỷ Mẫu bị giết, Phong Đô Minh Vương vận Bích Lịch Chưởng đánh lui hai cao thủ, lao tới Gia Cát Minh Châu quát:

- Nha đầu! Đền mạng cho biểu thư của ta!

Nhưng một người lao ra chặn lại nói:

- Ma đầu! Bây giờ ngươi đền mạng cho lệnh chủ Đông Phương Lệnh Đường của ta trước đã!

Người đó là Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng Hoàng Phủ Hùng!

Phong Đô Minh Vương rít lên:

- Tiểu bối! Ngươi đã muốn chết thì lão phu sẵn lòng cho ngươi toại nguyện!

Chợt một bóng người lướt tới, chính là Địa Sát Hồng Phụng Hoàng Phủ Tuệ Quân.

Nàng nhìn phụ thân hỏi:

- Cha! Chính tên này đã giết Quan thúc thúc rồi sao?

Trường Bạch Thương ưng căm hận nói:

- Chính hắn! Cha nhất định bắt tên ma đầu này đền mạng!

Phong Đô Minh Vương “hừ” một tiếng nói:

- Rất tốt! Lão phu chỉ e rằng ngươi theo hắn xuống suối vàng cho có bạn!

Hoàng Phủ Tuệ Quân nói:

- Cha! Hải nhi sẽ trả thù cho Quan thúc thúc!

Dứt lời chỉ kiếm sang Phong Đô Minh Vương nói:

- Lão tặc! Ngươi có binh khí gì thì lấy ra đi!

Phong Đô Minh Vương cười hắc hắc nói:

- Đối với nha đầu ngươi thì bổn hộ pháp cần gì binh khí!

Dứt lời vận Bích Lịch Chưởng với năm thành công lực đánh sang.

Hoàng Phủ Tuệ Quân lách mình tránh chưởng, tra kiếm vào bao nói:

- Được lắm! Nếu vậy thì bổn hậu cũng sẽ dùng chưởng báo thù cho Quan thúc thúc!

Trường Bạch Thương ưng lo lắng nói:

- Quân nhi! Ngay cả Hoàng Sơn tiên bối...

Lão chưa dứt lời thì Phong Đô Minh Vương đã nói át đi:

-Nha đầu! Được lắm! Tiếp chiêu!

Nguyên lão ma vừa thấy Hoàng Phủ Tuệ Quân dùng thân pháp huyền diệu dễ dàng tránh qua một chưởng của mình thì không khỏi kinh hãi.

Hơn nữa vừa rồi lão đã chứng kiến Gia Cát Minh Châu chỉ một chiêu đã chém đứt hai tay của Vu Sơn Quỷ Mẫu, đồng thời thấy thanh Hồng Phụng Kiếm trong tay Hoàng Phủ Tuệ Quân cũng là loại bảo kiếm chém sắt như bùn nên không khỏi úy kỵ.

Nay nghe Trường Bạch Thương ưng nói thế, lão sợ đối phương đổi ý thì không lợi cho mình liền nói át đi, đồng thời phát chiêu mong chiếm tiên cơ.

Hoàng Phủ Tuệ Quân thấy đối phương phát chưởng, liền vận Long Phụng Thần Công hộ thân, đồng thời xuất Quyết Sát Chưởng đối địch.

Nên biết sau khi Thiên Long bị trúng một chiêu Nhân Nguyên của Hiên Viên Thần Quân mà phối hợp âm Dương Hòa Hợp Thần Công với Càn Khôn Thần Công sáng tạo ra Long Phụng Thần Công vô cùng lợi hại, có thể đối phó với Nhân Nguyên, nói gì Bích Lịch Chưởng của Phong Đô Minh Vương?

Sau khi phát chưởng, lão ma thấy đối phương không tránh mà tiếp chiêu, bụng nghĩ thầm:

- Người đã muốn chết thì đừng trách lão phu!

Nghĩ đoạn gia thêm ba thành công lực.

Nhưng diễn biến lại trái hẳn với dự đoán chủ quan của tên hộ pháp.

Sau cú tiếp chưởng, chính lão là người chịu thiệt thòi, bị chấn lực đẩy lui ba bước, trong khi Hoàng Phủ Tuệ Quân vẫn đứng nguyên vị, thần sắc không thay đổi.

Phong Đô Minh Vương trở mắt nhìn đối phương, lòng vô cùng kinh dị nghĩ thầm:

- Nha đầu này mới hai mươi tuổi là cùng, lấy đầu ra công lực cao cường như vậy? Nó dùng loại thần công gì đối phó với Bích Lịch Chưởng của ta?

Lão đang băn khoăn tự hỏi thì Hoàng Phủ Tuệ Quân lại lao tới quát:

- Lão tặc tiếp chiêu!

Lời chưa dứt, chưởng đã đánh ra như bão táp.

Phong Đô Minh Vương biết đối phương lợi hại nên dốc tận công lực và tuyệt học đối phó nhưng không sao chống cự nổi, bị bao trùm trong vùng chưởng ảnh, chân tay rối loạn vô lực hoàn thủ.

Lúc đó cuộc đấu cũng đã lắng dịu lại rất nhiều.

Phía Hiên Viên giáo võ công cao nhất là Vu Sơn Quỷ Mẫu và Phong Đô Minh Vương, nhưng Vu Sơn Quỷ Mẫu đã bị giết, Phong Đô Minh Vương đang bại thủ dưới chưởng của Hoàng Phủ Tuệ Quân, còn lại năm sáu chục tên ma đầu thì làm sao mà địch nổi những nhân vật đứng đầu các môn phái và hào kiệt của võ lâm?

Huống chi thấy hai vị hộ pháp như thế, chúng còn tinh thần đâu mà chiến đấu nữa?

Sau một lúc, quần ma bị thương vong gần hết, số còn lại kháng cự một cách tuyệt vọng.

Cao thủ các phái hoàn toàn thắng thế, lúc này đổ dồn mắt vào cặp đấu.

Phong Đô Minh Vương bị vây trong trùng trùng chưởng ảnh vô lực hoàn thủ, điều gì sẽ xảy ra tất phải xảy ra.

Không bao lâu, lão trúng một chưởng bay đi ba bốn trượng.

Hoàng Phủ Tuệ Quân quyết tâm trả thù cho quan thúc thúc nên không chịu buông tha, tung mình lao theo.

Khi Phong Đô Minh Vương vẫn còn lơ lửng trên không chưa kịp rơi xuống thì Hoàng Phủ Tuệ Quân lại bồi thêm một chưởng.

Tên họ pháp rú lên thân ảnh lại bật lên cao mấy trượng nữa, há miệng phun ra một vòi tiễn huyết, rơi xuống nảy mấy cái rồi nằm im.

Hoàng Phủ Tuệ Quân bước tới rút kiếm cắt lấy đầu Phong Đô Minh Vương đến tế bên thi thể Mỹ Nhiệm Công Quan Hưng Tông.

Lúc đó chỉ còn mười mấy tên ma đầu không còn tinh thần đâu mà chiến đấu nữa, vút binh khí khoanh tay chịu chết.

Mấy vị cường môn nhân thấy chúng không còn khả năng làm hại nữa, phé võ công rồi tha mạng cho chúng. Trong trại, bọn giáo đồ Thần Long cốc tiêu diệt phần lớn, chỉ còn độ trăm tên cũng quy xuống quy hàng.

31. Công Cừu Tư Hận

Hiền Viên Thần Quân truy theo Thiên Long ra khỏi tổng đả Hiền Viên giáo, hai người một trước một sau lướt đi như hai con chim lớn, chẳng bao lâu thì lên tới đỉnh Thần Nữ Phong.

Lúc đó trời mới sáng hửng.

Thiên Long vốn có chủ định từ trước, thấy đã rời xa tổng đả nên dừng lại.

Hiền Viên Thần Quân bấy giờ mới sinh nghi, nhưng chưa kịp hỏi gì thì Thiên Long đã lên tiếng:

- Thần Quân! Các hạ đã học đạo thì nên biết rằng đạo gia cần thể theo thiên ý, không tạo sát nghiệp. Các hạ đã ngoài một trăm năm mươi tuổi, hơn trăm năm không trở về Trung Nguyên. Tưởng rằng vân du như thể đã gần như tiên giới, sao còn khơi dậy tham tâm, tụ hợp bọn ác ma tới đây tàn hại giang hồ?

Hiền Viên Thần Quân cười hắc hắc đáp:

- Tiểu tử ngươi biết gì? Chì vì ngươi tự phụ mình có võ công cao cường sát hại phụ tử đồ tôn của bốn Thần Quân là Nam Cung Vô Hối, làm hỏng mất đại sự của ta...

Thiên Long ngạc nhiên hỏi:

- Thiên Ma giáo là tà phái do Nam Cung Vô Hối sáng lập ra. Phụ tử hần cùng bọn đệ tử cao cấp trong giáo ngày càng hoành hành bạo ngược, công khai bộc lộ tham vọng bá chủ võ lâm, thôn tính nhiều môn phái. Võ Đương là danh môn đại phái, xưa nay được coi là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm mà chúng hưng sư động chúng định tiêu diệt, vì tại hạ ngăn chặn vụ sát kiếp này mà Nam Cung Vô Hối suất lĩnh toàn bộ tinh tráng Thiên Ma giáo truy sát. Bởi thế tại hạ mới giết đi, việc đó có liên quan gì đến đại sự của các hạ?

Hiền Viên Thần Quân chợt quát lên:

- Hần sáng lập Thiên Ma giáo và bành trướng thế lực, ý đồ bá chủ võ lâm, đó là làm theo ý ta, sao không làm hỏng đại sự?

Thiên Long “à” một tiếng nói:

- Thì ra là thế!

Hiền Viên Thần Quân nói tiếp:

- Chính vì vậy mà bây giờ bốn Thần Quân phải liên lạc với các đạo hữu, tự tay sáng lập Hiền Viên giáo, thống nhất toàn thiên hạ võ lâm về một mối, đó chẳng phải là thể theo thiên ý hay sao?

Thiên Long cười khẩy nói:

- Các hạ nói thế là dối trắng ra đen rồi! Thực tình giang hồ nhất thống cũng không có gì sai. Nhưng muốn được như vậy thì cần phải lấy đức tài để phục người, lấy chữ Nhân làm căn bản. Có như thế mới làm cho đồng đạo võ lâm kính trọng tin phục, sao lại giết người để lập uy, cưỡng bách người ta? Thống nhất giang hồ để đem lại thái bình, bớt đi tranh chấp, chứ sao thống nhất bằng cách làm mất an ninh, gây bạo loạn, khởi sát kiếp?

- Tiểu tử ngươi biết một mà không biết mười. Xưa nay trong lịch sử, có sự thống nhất nào mà không đổ máu? Có đổ máu mới có thái bình...

Thiên Long cười nhạt nói:

- Các hạ đừng giảo biện! Thiên hạ vốn vô sự, chỉ có lòng người mới làm khuynh đảo. Đó chỉ là sự biện bạch cho hơi hám lợi danh thôi!

Hiên Viên Thần Quân cười hắc hắc nói:

- Trong thiên hạ ai mà chẳng hám lợi danh chứ?

Lão chột hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi nói trăm năm qua ta không vào võ lâm là để ngao du hạc nội mây ngàn, nhưng thực chất ngươi có biết bốn Thần Quân đi đâu không?

Thiên Long cười nhạt đáp:

- Trước đây tại hạ không biết. Nhưng bây giờ biết rõ thực chất của các hạ, đủ thấy không phải làm việc gì tốt lành.

Hoặc cầu kết với tặc đảng, hoặc luyện tà công để tàn hại võ lâm mà thôi!

Hiên Viên Thần Quân chột phá lên cười to một tràng nói:

- Ngươi nói rất hay! Quả nhiên tiểu tử ngươi làm bốn Thần Quân rất khâm phục! Chỉ tiếc rằng ta chỉ đạt được một nửa mục đích... Trước đây ta nghĩ rằng võ công của mình chưa đủ để thống nhất giang hồ, nhưng sau khi gặp ngươi xong ta mới biết như thế là quá đủ. Nếu không võ lâm đã là của ta rồi.

Thiên Long ngạc nhiên hỏi:

- Tại hạ không hiểu.

- Bây giờ ngươi sẽ hiểu.

Chột nhìn về hướng Vu Sơn hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi nói rằng cuối giờ thìn đầu giờ ty thì võ lâm các phái đến Vu Sơn nộp mạng?

- Quả thật tại hạ đã nói thế.

- Vậy thì còn hơn một canh giờ nữa, bốn Thần Quân muốn kể cho ngươi nghe một câu chuyện...

Thiên Long đang muốn kéo dài thời gian để quần hùng giải quyết xong chiến cuộc ở tổng đà Hiên Viên giáo mà chàng cho là đã bắt đầu, liền hỏi:

- Chuyện gì?

Hiên Viên Thần Quân trầm giọng nói:

- Ba trăm năm trước trên giang hồ có hai nhân vật kiệt xuất đại diện cho hai phái chính tà.

Hai người này vốn là một đôi sư huynh đệ, bái một vị sư phụ võ công cái thế.

Cần thừa nhận rằng vị sư phụ này có nhân quan hết sức tinh tường, hoặc do thiên duyên nên cả hai vị đồ đệ đều là những nhân vật kiệt xuất, trăm năm hiếm gặp.

Tiếc rằng đó không phải là phúc mà trái lại, đều đó gây tai họa cho sư môn suốt mấy trăm năm.

Thiên Long cảm thấy câu chuyện khá li kỳ nên im lặng lắng nghe.

Hiên Viên Thần Quân kể tiếp:

- Sau mười năm kiên trì khổ luyện, đôi sư huynh đệ đạt được thành tựu võ công vô cùng to lớn.

Lúc đó vị sư phụ đã già, cần phải nghĩ đến người thay thế mình chấp chương môn hộ, nhưng có một khó khăn nảy ra là cả hai huynh đệ ai cũng xứng đáng.

Thiên Long chợt chen lời:

- Chuyện đó có khó gì đâu? Nếu là tài học tương đương, nhân phẩm giống nhau thì đương nhiên đại đệ tử phải là người chấp chương môn hộ.

Hiên Viên Thần Quân lắc đầu nói:

- Chuyện không đơn giản như thế...
- Vì sao? Chẳng lẽ là vị sư đệ võ công và nhân phẩm cao hơn?
- Cũng không phải!

Thiên Long nhú mày nói:

- Tại hạ không hiểu...

Hiên Viên Thần Quân giải thích:

- Chỉ là vì vị sư phụ có một độc nữ và cô ta phải lòng sư đệ!

Thiên Long “à” một tiếng nói:

- Như vậy là vị sư phụ không công bằng rồi!

Hiên Viên Thần Quân gật đầu:

- Không sai! Vì thế mới xảy ra bi kịch!

Thiên Long hỏi:

- Sau đó kết quả thế nào?

Hiên Viên Thần Quân thở dài nói:

- Chỉ vì một chút tư tâm mà vị sư phụ đó làm hại cả sư môn, đẩy họ vào cảnh trầm luân suốt mấy trăm năm...

Thiên Long nghe kể tới đó, rung động nghĩ thầm:

- Làm sao mà cố sự này giống hoàn cảnh của bốn cốc như thế?

Liền hỏi:

- Thần Quân! Đó là môn phái nào vậy?

Hiên Viên Thần Quân trừng mắt nói:

- Người vội gì chứ? Ta đang kể tới đâu quên mất rồi?
- Kể đến chỗ chọn người thừa kế sư môn.

Hiên Viên Thần Quân gật đầu:

- Không sai! Đương nhiên ý nguyện của sư phụ sẽ được thực hiện, vị tiểu muội được gả cho sư đệ cùng với chức vị chấp chương môn nhân...

Thiên Long liền hỏi:

- Đương nhiên vị sư huynh phản kháng?
- Không! Nếu phản kháng thì đã không xảy ra bi kịch thảm như thế...

Thiên Long ngạc nhiên hỏi:

- Nếu không phản kháng thì tình hình được giải quyết êm thấm mới phải?

Hiên Viên Thần Quân chất vấn:

- Ta hỏi người: hai người sư huynh đệ tài học như nhau, nhân phẩm như nhau, đức hạnh cũng thế, nếu phế trường lập thứ thì môn nhân đệ tử sẽ nghĩ thế nào?

- Chẳng lẽ vị sư huynh bỏ đi?

- Bỏ đi thì có khác gì ở lại chứ? Người ta càng thương tình vị sư huynh bao nhiêu thì càng nguyên rửa sư phụ và sư đệ bấy nhiêu thôi!

Thiên Long trầm ngâm nói:

- Quả như thế thật... vị sư huynh thật khó xử.

Hiên Viên Thần Quân gật đầu:

- Phải. Và vị đó có cách giải quyết rất quân tử: tự tìm cho mình một tai nạn kết liễu cuộc sống để bảo đảm danh dự cho sư đệ và uy tín cho sư môn.

Thiên Long buông lời cảm thán:

- Vị sư huynh đó thật là phi thường!

Chàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Nếu đã thế thì chuyện được giải quyết êm thấm vì sao sư môn lại chịu trầm luân mấy trăm năm? Chẳng lẽ ý tốt của vị sư huynh bị người khác phát hiện?

Hiên Viên Thần Quân lắc đầu:

- Không Y cố tình tự gây ra tai nạn khéo đến nỗi không ai nghi ngờ đó là một vụ tự sát chỉ là không giấu được mắt của vị sư đệ.

- Đương nhiên vì hạnh phúc bản thân, vì đại nghiệp của sư môn mà vị đó không bao giờ tiết lộ.

Hiên Viên Thần Quân thở dài nói:

- Lý nên như thế, nhưng khổ một điều là cả hai vị sư đệ và sư muội đều là người tốt. Sau tuần trăng mật đầy hạnh phúc thì lý trí trở lại làm việc bình thường, những gì trước đây do chán chứa yêu đương mà bị che lấp thì bây giờ mới lộ ra. Sau khi vị sư đệ phát hiện ra đó không phải là tai nạn mà vị sư huynh đã hy sinh cuộc sống vì mình, lương tâm bắt đầu cắn rứt.

Thiên Long gật đầu nói:

- Đúng như vậy Hiên Viên Thần Quân kể tiếp:

- Bị kịch bắt đầu từ việc sư muội vĩnh viễn bỏ đi không bao giờ trở lại. Sau đó sư đệ càng ngày càng ân hận, cuối cùng triệu tập môn nhân đệ tử, cử ra một người tạm thời chấp chưởng môn hộ, tuyên bố rằng sau này chỉ có người giữ tín vật chưởng môn nhân thì mới có quyền chính thức chấp chưởng môn phái, nếu không thì bốn phái sẽ không có chưởng môn nhân và không bao giờ được xuất hiện trong giang hồ.

Thiên Long nghe kể tới đó, trong lòng lập tức chấn động hỏi:

- Sau đó thì sao?

Hiên Viên Thần Quân kể tiếp:

- Sau đó vị sư đệ mang theo tín vật của chưởng môn nhân, bí kíp võ học của sư phụ truyền lại bỏ đi biệt tích...

Tới đó, Thiên Long không nén được, liền hỏi:

- Vị đó là ai? Môn phái kia gọi là gì, các hạ biết không?

Hiên Viên Thần Quân thản nhiên đáp:

- Đương nhiên là biết!

Lão dừng một lúc, nhìn chàng đầy bí ẩn nói thêm:

- Không những bốn Thần Quân biết mà e rằng bây giờ cả người cũng biết...

Thiên Long giật mình nói:

- Các hạ...

Hiên Viên Thần Quân chợt nghiêm mặt hỏi:

- Tiểu tử! Người gặp kỳ duyên của Càn Khôn Động Chủ, đúng không?

Thiên Long rung động nghĩ thầm:

- Lão quái này thật lợi hại! Nhưng lần trước lão giao thủ với mình đã gọi đích danh võ công của mình là Càn Khôn Thần Công, nay có giấu cũng vô ích!

Đành gật đầu đáp:

- Không sai!

Hiên Viên Thần Quân tiếp tục tra vấn:

- Người giữ Thần Long Lệnh?

Thiên Long gật đầu:

- Đương nhiên! Vậy thì sao?

Hiên Viên Thần Quân cười bí ẩn:

- Không sao cả. Suốt trăm năm nay, bốn Thần Quân ra sức đi tìm nó...

Thiên Long tò mò hỏi:

- Các hạ không phải là sư môn, vậy tìm nó làm gì?

Hiên Viên Thần Quân vặn lại:

- Chẳng lẽ người là sư môn? Người không nhớ ta vừa kể vị sư đệ ngày xưa di ngôn lại thế nào hay sao?

Thiên Long gật đầu nói:

- Không sai! Ngày nào Thần Long Lệnh hồi cốc mới được chính thức bổ nhiệm chưởng môn nhân và tiến nhập vào giang hồ.

Hiên Viên Thần Quân chợt hỏi:

- Ta cũng nói rằng trước đây chưa gặp người thì ta cứ tưởng rằng võ công của mình chưa đủ để thống nhất giang hồ, nhưng sau khi gặp người lại tin rằng quá đủ. Người hiểu ý nghĩa câu nói đó không?

Thiên Long lắc đầu:

- Tại hạ chưa hiểu.

Hiên Viên Thần Quân giải thích:

- Có gì khó hiểu đâu. Chỉ vì bốn Thần Quân biết rằng võ công Thần Long cốc rất uyên thâm kỳ ảo, nhưng sau khi giao chiến với người một chuồng, thấy Càn Khôn Thần Công của người chưa phải là đối thủ của Nhân Nguyên, ta mới ân hận là mình quá cẩn thận để mất thời cơ. Đáng lẽ phải trở thành bá chủ thiên hạ từ lâu...

Lúc này vẻ mặt của lão trở nên độc ác.

Lão ngược nhìn trời rồi nói:

- Tiểu tử! Bây giờ đã sắp hết giờ thìn. Chắc bọn cao thủ võ lâm đang chuẩn bị xuất hiện ở tổng đà để làm vật tế thần.

Nếu không còn gì nữa thì người hãy chịu mệnh...

Thiên Long nghĩ thầm:

- Tin rằng bây giờ quần hùng đã giải quyết chiến trường xong...

Chàng đáp:

- Tại hạ còn vài vấn đề cần hỏi...

- Hỏi đi, nhưng hãy nói nhanh nhanh một chút!

- Vì sao các hạ biết rõ về tất cả những chuyện này?

Hiên Viên Thần Quân cười hắc hắc nói:

- Rất đơn giản! Vì bốn Thần Quân nhiều tuổi gấp đôi tuổi gia gia ngươi...

Lão chợt “à” một tiếng hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi họ là ai Dương?

Thiên Long gật đầu:

- Không sai! Các hạ hỏi để làm gì?

- Không có gì! Chẳng qua vì ở Long Đàm cốc ta gặp một người họ ai Dương...

Thiên Long mặt chợt tái đi, gấp giọng hỏi:

- Ngươi nói gì? Long Đàm cốc?

Hiên Viên Thần Quân nhìn chàng ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu tử ngươi sao thế? Chẳng lẽ...

Thiên Long không đáp, tiếp tục truy vấn:

- Ngươi đã tới Long Đàm cốc?

Hiên Viên Thần Quân gật đầu:

- Không sai! Mười năm trước...

- Ngươi tới làm gì?

- Tìm bí kíp võ học của Thần Long cốc chủ!

- Ngươi vừa nói ở đó có vị ai Dương...

Hiên Viên Thần Quân chăm chú nhìn chàng một lúc mới hỏi:

- Tiểu tử! Có phải ngươi là hài tử mười một năm trước bị con trăn quấn rơi xuống Long Đàm mất tích không?

Thiên Long gật đầu:

- Không sai! Làm sao các hạ biết...

Giọng Hiên Viên Thần Quân trở nên cấp thiết:

- Ngươi không cần biết vì sao. Hãy trả lời bốn Thần Quân. Có phải nhờ rơi xuống Long Đàm mà ngươi được kỳ duyên không?

- Chính thế...

Hiên Viên Thần Quân lẩm bẩm một mình:

- Như vậy là Càn Khôn Động Phủ ở lân cận Long Đàm cốc, vì sao ta tìm suốt ba năm trời mà không thấy chứ?

Thiên Long rúng động nghĩ thầm:

- Thật may mà lão ta không tìm thấy, nếu không tất cả bí kíp võ học của Càn Khôn Động Chủ rơi vào tay tên ma đầu này, thiên hạ võ lâm chẳng phải là của riêng hắn từ lâu rồi ư? Mình cũng đâu còn mạng nữa?

Hiên Viên Thần Quân chợt đánh giọng hỏi:

- Tiểu tử! Tới Càn Khôn Động Phủ bằng cách nào?

Thiên Long lắc đầu:

- Xin lỗi! Tại hạ không thể phụng cáo!

- Người chưa hủy mất bí kíp võ học của Thần Long cốc chủ chứ?

- Tại hạ không phải kẻ điên!

Hiên Viên Thần Quân cười hô hô nói:

- Nếu vậy thì tốt! Không những Thần Long Lệnh mà cả võ học uyên thâm của Thần Long cốc chủ cũng sẽ về tay bốn Thần Quân! Hô hô hô hô!

Thiên Long tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Hiên Viên lão ma! Các hạ tự cho rằng võ công của người là vô địch thiên hạ, còn cần võ học của Thần Long cốc chủ làm gì?

Hiên Viên Thần Quân hấp háy mắt nhìn chàng nói:

- Võ công của bốn Thần Quân là Nhân Nguyên, Nguyên Thần Xuất Khiếu... cần phải giết nhiều người mới luyện thành, bởi thế giang hồ coi là tà công. Nếu muốn làm bá chủ giang hồ tất phải có võ học thặng thừa chính phái mới thật sự làm cho võ lâm khiếp phục.

Thiên Long lại hỏi:

- Các hạ rắp tâm làm bá chủ giang hồ, vậy cần Thần Long Lệnh làm gì?

Hiên Viên Thần Quân làm ra vẻ thần bí:

- Người còn chưa biết... hàng trăm năm qua trong giang hồ có câu sấm ngữ:

”Thần Long Lệnh xuất.

Chấn hưng Long cốc.

Thiên hạ thái bình.”

Nếu vậy thì người chấp chương Thần Long Lệnh mới có tư cách bá chủ thiên hạ...

Thiên Long nói:

- Theo câu sấm của các hạ vừa đọc thì chỉ nói “thiên hạ thái bình” chứ không nói là “bá chủ võ lâm.”

Hiên Viên Thần Quân cười hô hô nói:

- Tiểu tử người thật là ấu trĩ! Thiên hạ võ lâm nếu không có người làm chủ thì làm sao mà thái bình được?

Thiên Long nghĩ thầm:

- Ý nghĩ của bọn ác ma bao giờ cũng thiên về bạo lực... Mấy trăm năm nay các phái sống với nhau, nếu không có bàn tay của tà phái lũng đoạn thì có xảy ra bất ổn gì đâu?

Chàng xua tay nói:

- Thôi được Bây giờ các hạ nói xem người đã làm gì ở Long Đàm cốc?

ánh mắt Hiên Viên Thần Quân chợt hiện sát cơ. Lão gằn giọng:

- Tiểu tử nghe đây! Bây giờ đã đến giờ. Trong câu sấm tất cả đều ứng vào chữ “Long” như vậy bốn Thần Quân cũng nên hóa kiếp người và bọn bất phục trong võ lâm trong giờ thìn này. Cho người biết bí mật này

để khi chết xuống suối vàng khỏi ân hận... Long Đàm cóc do bốn Thần Quân hủy diệt. Người cũng nên biết để xuống đó tìm thân nhân của mình!

Thiên Long nghe nói bỗng run lên.

Suốt bốn năm chàng luôn luôn để ý tìm thân nhân, nhưng không một ai biết tung tích.

Chàng nhớ sau khi thoát khỏi Càn Khôn Động Phủ, chàng và Trần Vân Phụng đã quay về Long Đàm cóc, nhưng tất cả đã biến thành nơi hoang tàn, sơn trang cỏ mọc ngút ngàn, đồng lúc nường ngô ngày trước đã thành bãi hoang, không một vết tích gì chứng tỏ nơi đây đã từng có một sơn trang tươi đẹp và cuộc sống thanh bình.

Lúc đó chàng nghĩ rằng chắc là do một biến cố nào đó mà trang viện đã chuyển đi nơi khác nên mới cất công dò tìm, không ngờ bị tên ma đầu này hủy diệt!

Hình bóng thân yêu của cha mẹ, Tiểu Hổ, Tiểu Tú hiện lên đậm nét trong đầu chàng.

Nhất là tiếng kêu thất thanh của Tú Tú và hình ảnh bào đệ chàng Tiểu Hổ bị con trăn quấn chặt...

Chàng nghiêng răng nói:

- Lão ác ma! HỌ là người làm ăn lương thiện, không biết võ công. Làm sao người giết họ tàn bạo như thế?

Hiên Viên Thần Quân cười “hắc hắc” nói:

- Nguyên tắc của bốn Thần Quân là cốt sao thực hiện được mục đích, bất chấp thủ đoạn. Việc bốn Thần Quân đi tìm di vật của Thần Long cóc chủ là không thể tiết lộ, nếu không giết họ thì làm sao ta có thể ở đó ba năm mà giang hồ không ai biết? Chắc người hiểu vì sao trong suốt trăm năm qua trong giang hồ không ai biết bốn Thần Quân ở đâu...

Thiên Long nghiêng răng nói:

- Lão ma! Người có vẻ ngoài đạo mạo, mở miệng là nói chuyện đạo hạnh, tiên Phật, nhưng thực chất là một tên ác quỷ! Bây giờ ta muốn hỏi người một câu cuối cùng...

- Người cứ hỏi!

Giọng chàng run run:

- Thi thể của họ...

Hiên Viên Thần Quân “à” một tiếng nói:

- Việc này bốn Thần Quân đã rất cẩn thận, đã gom tất cả dân trang lại, hạ thủ rồi cho vào sảnh châm lửa đốt thành tro, xương cốt vô tồn. Như thế hình hài họ sẽ nhẹ nhàng dễ siêu thoát hơn...

Thiên Long chợt thấy mắt mình tối sầm, máu dốc ngược lên đầu suýt ngất đi.

Hiên Viên Thần Quân từ từ đưa chưởng lên nói:

- Tiểu tử! Người đã biết tất cả sự thật. Bây giờ thì hãy nộp mạng! Từ nay trên giang hồ không còn ai quần chân ta nữa...

Thiên Long cố trấn tĩnh, đưa mắt nhìn cừu nhân.

Bây giờ trông Hiên Viên Thần Quân danh ác, nham hiểm, đáng ghê tởm, tựa hồ khắp người vương đầy máu.

Hiên Viên Thần Quân rút lên:

- Tiểu tử! Chuẩn bị tiếp chiêu! Lẽ ra vì những điều phiền phức mà người đã gây nên cho bốn Thần Quân, người sẽ nhận được cái chết thê thảm. Nhưng niệm tình người đã không hủy đi bí kíp võ học của Thần Long cóc chủ, bốn Thần Quân dành cho người một ân huệ cuối cùng...

Thiên Long tự nhủ:

- Bình tĩnh... bình tĩnh... Muốn trả thù thì phải bình tĩnh...

Chàng vận Long Phụng Thần Công tới mười hai thành hỏa hầu vào đơn chưởng, đồng thời vận cang khí bổ mãn toàn thân phòng bị.

Hiên Viên Thần Quân phát chưởng rất chậm, tựa hồ như muốn chiêm ngưỡng đối phương trước giờ giã chết...

Cuối cùng Nhân Nguyên Thần Công đã vận tới mười thành, lão vung chưởng đánh ra.

Thiên Long cũng xuất chưởng nghênh tiếp.

Bình!

Vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, lửa khói bùng lên bao phủ cả một vùng, cát bụi, đất đá bay lên rào rào.

Cả đỉnh núi rung lên, rừng cây rừng mình như gặp trận cuồng phong, cây đổ ầm ầm, cành gãy răng rắc, lá rụng xào xạc, mặt đất chuyển động như trong cơn địa chấn.

Trong cát bụi mịt mù như trong cảnh hỗn mang, thấp thoáng bóng người lay động...

Qua chừng nửa khắc...

Khói bụi tan dần...

Hai bóng người bắt đầu hiện rõ...

Nhìn lại, giữa hai đối thủ vừa được tạo nên một hố đất sâu tới bốn năm thước, đất mới bị đào màu hồng tươi.

Khoảng cách giữa song phương bị kéo dài thêm bốn trượng cách đều cái hố, như vậy là hai người đều bị chấn lực đánh bật lui hai trượng.

Chiêu đầu tiên đã tỏ ra sức bình lực định, không ai chiếm ưu thế!

Hiên Viên Thần Quân mở to mắt nhìn đối phương, không sao ngờ được rằng mới qua chưa đầy hai năm mà công lực của Ngân Y Thần Long lại tăng tiến thần kỳ như thế...

Thế mà lão đã cho rằng vận tới mười thành Nhân Nguyên Thần Công là quá đủ để lấy mạng địch nhân rồi!

Cũng chẳng trách!

Bởi vì nếu không có sự tăng tiến thần kỳ thì làm sao một thiếu niên mới hai mươi hăm một tuổi mà có thể đối địch với một cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm với công phu một trăm năm mươi năm khổ luyện?

Nhưng không phải chỉ có công lực tăng tiến mà võ học cũng hoàn toàn khác.

Lão bước lên, nhếch mép nở một nụ cười thâm trầm hỏi:

- Tiểu tử! Bốn Thần Quân đã đánh giá thấp ngươi. Chưởng của ngươi vừa xuất không hoàn toàn là Càn Khôn Thần Công Đó là gì vậy?

Thiên Long đáp:

- Long Phụng Thần Công!

Hiên Viên Thần Quân nhíu mày hỏi:

- Cái gì? Long Phụng Thần Công?

Thiên Long gật đầu.

Hiên Viên Thần Quân nhíu mày tỏ ý ngạc nhiên:

- Bốn Thần Quân chưa hề nghe nói. Chẳng lẽ nó cũng được ký tải trong bí kíp võ học của Thần Long cóc chủ?

Thiên Long vừa dứt một chiêu tiếp được Nhân Nguyên Thần Công của tên đại ma đầu, trong lòng vô cùng phần chấn.

Sau gần một năm trời vừa vận công chữa thương, vừa lao tâm khổ trí tham cứu võ học để đối phó với Nhân Nguyên Thần Công của Hiên Viên Thần Quân, Thiên Long tuy thầm tin rằng mình có thể đối địch được với tên ma đầu này, nhưng vì chưa trực tiếp đối địch nên không khỏi có chút lo lắng.

Nay thực tế đã được khẳng định, chàng lập tức thấy tự tin, phần chần hẩn lên.

Không để đối phương nói hết, chàng đã quát lên:

- Lão tặc! Hôm nay ta quyết đánh nát thân ngươi để trả thù cho cha mẹ và đệ muội của ta!

Dứt lời rút Thần Long Kiếm lao vào đối thủ tấn công.

Hiên Viên Thần Quân cười nhạt nói:

- Tiểu tử chó cuồng! Chỉ mới một chiêu Nhân Nguyên Thần Công đó còn chưa phải là tất cả võ học của bốn Thần Quân đâu!

Dứt lời rút Bạch Ngọc Phất Trần ra nghênh tiếp.

Thiên Long thì triển Long Phụng Kiếm Pháp là kết quả của chàng đúc kết những chiêu thức tinh diệu nhất trong bí kíp võ học của Càn Khôn Động Chủ, khắc chế tà công của Thiên Ma giáo, nên rất có uy lực.

Hiên Viên Thần Quân chưa bao giờ gặp một kiếm thủ nào lợi hại như thế, lúc đầu thì còn có ý khinh thị, nhưng càng đánh, lão càng kinh dị phải dốc tận sở học đối phó.

Bạch Ngọc Phất Trần thuộc binh khí nhu, còn Thần Long kiếm thuộc loại cương, thông thường trong võ học thì cương thắng nhu, nhưng đối với cao thủ thượng thặng thì tình cảnh thường trái ngược lại.

Thần Long Kiếm là thần binh lợi khí, đủ sức xuyên sơn phá thạch, vì thế Thiên Long không chút kiêng kỵ, sẵn sàng trực diện nghênh chiêu.

Nhưng Bạch Ngọc Phất Trần của Hiên Viên Thần Quân làm từ loại Thiên Tầm nên bất cứ loại binh khí nào cũng không hủy hoại được.

Qua vài chục chiêu đầu tiên, song phương tỏ ra sức bình lực định, không ai chiếm được thượng phong.

Nhưng Hiên Viên Thần Quân ngoài trăm tuổi, trải ngàn trận đánh nên kinh nghiệm đối địch có thừa.

Lão hiểu rằng với binh khí sắc bén như vậy, Bạch Ngọc Phất Trần khó mà làm gì được đối phương, nếu không tìm được đối sách thích hợp, càng đánh lâu thì mình càng yếu thế.

Nói gì thì nói, trẻ tuổi sinh khí dồi dào hơn, dễ tiếp thêm chân lực, còn tuổi già một khi hao kiệt thì rất khó.

Huống chi nếu trận đánh càng kéo dài thì tình hình ở tổng trại rất có thể bị lâm nguy.

Tần Linh chỉ cách Vu Sơn độ ba ngày đi ngựa, mà Thiên Trúc Ma Tăng bị tiêu diệt từ bốn ngày trước, địch nhân tất đã dư sức tới đây.

Tần Linh phân giáo có nhị giáo chủ Thiên Trúc Ma Tăng, nhiều cao thủ lừng danh như Tần Linh Song Hung, Long Sơn Song Ma... với hơn năm trăm thủ hạ mà vẫn bị tiêu diệt, huống chi bây giờ có thể lực lượng của võ lâm còn huy động tới đây đông hơn nhiều.

Suy tính như vậy, nhưng lão vẫn chưa tìm được cách gì có thể uy hiếp đối phương.

Thần Long Kiếm trong tay Thiên Long tỏ ra vô cùng uy mãnh, chiêu này tiếp chiêu khác tưởng chừng bất tận, chiêu thức trù mật, phát kiếm chính xác, hành động linh hoạt thần tốc, quả là một kiếm thủ trăm năm hiếm thấy.

Cây phất trần trong tay Hiên Viên Thần Quân cũng tỏ ra vô cùng linh diệu, trong công có thủ, trong thủ có công, không lộ ra chút sơ hở nào.

Quả là một đôi kỳ phùng địch thủ.

Cuộc đấu đã diễn ra ngoài trăm chiêu.

Hiên Viên Thần Quân càng đánh càng sốt ruột.

Giờ thìn sắp hết, lão có linh tính có điều gì khác thường.

Tuy vậy, với bản chất giao hoạt, lão ma không hề tỏ ra hoang mang lo lắng, vừa xuất chiêu vừa nghĩ kế...

Thiên Long càng đánh càng hăng, Thần Long Kiếm tung hoành ngang dọc, múa lượn khắp không gian như thần long triển dực, hùng tráng và mỹ diệu vô cùng.

Năm mươi chiêu nữa qua đi.

Chừng như Hiên Viên Thần Quân tuổi cao sức yếu, chiêu thức rời rạc dần, đã lộ ra một sơ hở...

Thiên Long biết rằng thời cơ trả thù đã đến, công xuất liền mười chiêu rồi bắt thần quát lên:

- Lão tặc đền mạng!

Lời chưa dứt, người và kiếm hợp nhất, nhằm vào huyết Trung Đình mà cây Bạch Ngọc Phát Trần vừa để lộ ra...

Vút!

Vút!

Kiếm quang lóe lên một tia chớp, nhưng thu lại rất nhanh.

Bạch Ngọc Phát Trần cũng được thu lại.

Cuộc đấu lập tức đình chỉ.

Nhưng kết quả lại hoàn toàn không đúng như dự liệu của Thiên Long!

Chỉ thấy chàng kinh dị nhảy lùi lại bốn năm bước, ngực trái máu loang ra nhuộm đỏ ngân bào.

Hiên Viên Thần Quân đứng nhìn chàng, miệng cười đắc ý.

32. Kiếm Trảm Ma Vương

Nguyên vừa rồi Hiên Viên Thần Quân giả vờ làm như mình đã đuối sức, tạo ra một sơ hở để đánh lừa đối phương.

Quả nhiên Thiên Long đã mắc lừa, xuất kiếm tấn công ngay.

Như vậy chàng đã công vào nơi đối phương đã phòng bị, để lộ không môn cho đối phương phản kích!

Hiên Viên Thần Quân chỉ chờ có thế, lách người tránh kiếm, đồng thời xuất chỉ điểm sang.

Cao thủ quá chiêu, chỉ cần một sơ hở là lập tức thay đổi cuộc diện, thậm chí còn phải trả bằng tính mạng của mình.

Thiên Long bị song chỉ điểm trúng ngực trái, máu loang ra đỏ ngầu vạt áo.

Đương nhiên công phu Đạn Chỉ Thần Công của Hiên Viên Thần Quân đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, bách phát bách trúng, chỉ lực đủ khả năng xuyên kim phá thạch, cho dù Thiên Long đã vận cang khí hộ thân nhưng cũng rất khó ngăn được chỉ lực xuyên tâm.

Hiên Viên Thần Quân xấn tới hai bước, cười độc địa nói:

- Tiểu tử! Nhận mệnh đi!

Đồng thời giương Bạch Ngọc Phát Trần lên.

Thiên Long vẫn cầm chắc kiếm ở tư thế sẵn sàng xuất thủ, khuôn mặt tuấn tú vẫn không lộ vẻ gì chứng tỏ là đã bị trọng thương.

Hiên Viên Thần Quân nghi hoặc không dám tiến lên nữa, kinh dị nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ tên này mình đồng da sắt, hoặc đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại? Công phu Đạn Chỉ Thần Công của mình đủ sức xuyên kim phá thạch, chút Càn Khôn Thần Công hộ thân làm sao ngăn nổi chỉ lực xuyên tâm? Nhưng xem lại thì hẳn không có vẻ gì là bị thương cả... chẳng lẽ có tà công gì?

Thiên Long vừa rồi sơ suất bị mắc lừa đối phương, suýt nữa thì mất mạng, nhưng có lẽ đó cũng là thiên ý, như người ta nói “họa trung hữu phúc.”

Nguyên một chỉ của Hiên Viên Thần Quân điểm trúng tử huyệt nhưng lại vấp phải một vật, chính vật đó đã giúp Thiên Long không bị chỉ lực xuyên tim!

Vật đó là cây Vạn Niên Hàn Ngọc Tiêu của âm Dương Thần Quân!

Chàng lập tức nhớ lại công dụng ảo diệu của cây binh khí thành danh của tên ma đầu, liền rút cây tiêu ra...

Bây giờ Hiên Viên Thần Quân mới hiểu ra vì sao Ngân Y Thần Long trúng Đạn Chỉ Thần Công của mình điểm trúng mà không chết, nghiêng rằng tự nhủ:

- Thật là trời giúp hẳn!

Thấy Thiên Long rút ra một cái túi nhỏ dài cũng được dệt bằng Thiên Tằm, lão ngạc nhiên đứng nhìn, không biết chàng định làm gì?

Chỉ chốc lát, Thiên Long rút ra một cây tiêu màu trắng bạc sáng lấp lánh.

Tiêu vừa được rút ra khỏi vỏ, hàn khí đã tỏa ra lạnh ngắt!

Hiên Viên Thần Quân là người kiến đa thức quảng, vừa trông thấy đã nhận ra ngay, rúng động kêu lên:

- Vạn Niên Hàn Ngọc Tiêu?

Lão không nói thì còn đỡ, vừa phát một câu, lập tức hàn khí thâm nhập vào tâm phế, người run lên!

Hiên Viên Thần Quân vừa vận huyền công kháng cự hàn khí, đồng thời quay lại tung mình lao đi...

Nhưng Thiên Long đã có đề phòng, phi thân lao tới chặn trước mặt lão ma, miệng quát lên:

- Chạy đi đâu?

Tay phải phát kiếm chặn địch, tay trái vẫn giương vạn Niên Hàn Ngọc Tiêu lên.

Hiên Viên Thần Quân run lên cầm cập, chân tay bắt đầu tê đi, run giọng nói:

- Người... người... có Hỏa Quy Tinh Châu hộ thân?

Quả là lão ác ma gần hai trăm tuổi có lúc cũng bị quẫn trí, vì nếu như lão thi triển công phu Quy Túc Đại Pháp phong bế hô hấp đừng nói gì cả, đồng thời vận Xích Dương Công chống lại khí âm hàn thì còn có thể đối phó.

Đằng này lão vừa buột miệng nói, hàn khí lại xộc vào tâm phế giống như bị muôn ngàn mũi kim chọc vào, khí huyết tưởng chừng như đã đóng băng.

Cây Bạch Ngọc Phất Trần rời khỏi tay rơi xuống đất.

Bây giờ thì tình hình của Hiên Viên Thần Quân không còn gì có thể cứu vãn được nữa, vì tay chân đã cứng đờ.

Thiên Long nói:

- Lão tặc! Thiên đạo chưa thật công bằng. Vì để hạ tặc ma như ngươi sống quá lâu, tạo nên nhiều sát kiếp như thế.

Nhưng Hiên Viên Thần Quân không trả lời được nữa, vì hơi thở của lão ta đã đóng băng lại.

Thiên Long giương kiếm quát:

- Lão tặc nhận mệnh đi! Đền tội cho phụ mẫu, đệ muội ta và hàng ngàn người vô tội khác!

Hiên Viên Thần Quân không cử động được, bắt lực giương mắt nhìn thanh kiếm.

ánh bạch quang lóe lên, đầu Hiên Viên Thần Quân lìa khỏi cổ nhưng thân thể vẫn đứng trơ trơ như pho thạch tượng.

Không thấy huyết quang, quả nhiên máu đã đông lại!

Thiên Long cất Vạn Niên Hàn Ngọc Tiêu đi, tra kiếm vào bao rồi từ từ quỳ xuống, chắp tay ngẩng lên trời nói:

- Cha! Mẹ! Hồ đệ! Tú muội! Hải nhi đã trả thù cho cha mẹ! Ngu huynh đã trả thù cho đệ muội! Xin mọi người hãy yên nghỉ...

Hai giọt lệ từ từ lăn ra.

Ký ức thời thơ ấu sống dậy mãnh liệt trong đầu... Long Đàm cốc với những ruộng lúa xanh um và những vườn cây trĩu quả, giọng cười trong trẻo thơ ngây của Tú Tú những đêm trăng...

Cuối cùng là sơn cốc hoang tàn, ngút ngàn cỏ dại và những bãi hoang...

Vì sao người ta có thể ác độc như vậy?

Mắt Thiên Long chợt nhòa đi...

Không biết qua bao lâu...

Chợt có tiếng nói vang lên từ sau lưng kéo hồn phách Thiên Long trở về hiện thực:

- Hán lang!

Thiên Long từ từ quay lại.

Một thiếu nữ trang phục theo lối người Miêu đứng giường đôi mắt to tròn đen láy nhìn chàng.

Thiên Long thốt ra một cách vô thức:

- Cô nương...

Thiếu nữ người Miêu nói:

- Hán lang quên thiếp rồi sao? Thiếp là Y Oa Na...

Thiên Long sực nhớ ra, đứng lên nói:

- Y cô nương...

Chàng không biết nói gì thêm, tình cảnh khó xử của lần hai người gặp nhau trước đây khiến chàng bối rối đỏ mặt lên.

Lần ấy chàng không có lỗi, nhưng có thể cô ta đã hiểu lầm.

Nếu bây giờ Y Oa Na nhất quyết cho rằng chàng đã phạm đến trinh bạch cô ta hoặc báo thù, hoặc bắt chàng phải lấy mình thì kết cục sẽ ra sao?

Đã có năm vị phu nhân người Hán, nay lại thêm một nàng người Miêu nữa?

Thật là dở khóc dở cười!

Nhưng chùng như Y Oa Na không quan tâm đến dự lo lắng của chàng, chỉ vào thi thể không đầu của Hiên Viên Thần Quân hỏi:

- Hấn là ai?

Thiên Long thấy cô ta đột nhiên xoay chuyển đề tài, trong bụng mừng rơn vì thoát khỏi thế bí, vội trả lời:

- Một tên ma đầu gọi là Hiên Viên Thần Quân.

Y Oa Na thản nhiên nói:

- Thiếp hạ hấn xuống, được không? Để thế trông sợ quá, hơn nữa hấn sẽ không được siêu thoát.

Thiên Long gật đầu.

Y Oa Na vung tay, cách không phát một chữ.

Thi thể Hiên Viên Thần Quân đổ nhào xuống.

Y Oa na quay lại nhìn chàng hỏi:

- Thiên Long! Chàng sống thế nào?

Thiên Long tỏ ra căng thẳng đáp:

- Tại hạ bình thường thôi, cùng mấy vị thê tử phiêu bạt giang hồ...

Y Oa Na cười nói:

- Sao chàng vội chặn trước như thế? Sợ thiếp bắt đền chứ gì? Thiếp tới đây để bắt chàng về Miêu Cương đây!

Thiên Long hốt hoảng nói:

- Cô nương...

Y Oa Na bật một tràng cười khanh khách.

Thiên Long đưa mắt nhìn thiếu nữ, chợt hiểu rằng cô ta chỉ nói đùa, trong lòng đỡ lo, hỏi:

- Cô nương vào Trung Nguyên có việc gì?

Y Oa na đáp:

- Thiếp đi tìm chàng thật mà!

Thiên Long lại trở nên quẫn bách:

- Cô nương... tại hạ...

Y Oa Na ngắt lời:

- Nhưng chàng đừng lo. Mặc dù đến bây giờ thiếp vẫn còn nghĩ đến chàng, có thể vẫn còn yêu, nhưng không bắt chàng phải lấy thiếp đâu!

Thiên Long cả mừng nói:

- Thì ra cô nương đã biết...

Y Oa Na trầm giọng nói:

- Thiên Long! Sau khi chàng bỏ đi, thiếp thu hồi lại Bốn Mệnh Thần Độc. Vốn tin rằng chàng đã... nên thiếp đi tìm.

Sau mấy hôm gia phụ cho người truy tìm bắt thiếp trở lại Miêu Cương, thiếp vô cùng đau đớn, kể hết lại cho phụ thân, đồng thời yêu cầu gia phụ để mình đi tìm chàng, hoặc sẽ tự vẫn...

Thiên Long lo lắng hỏi:

- Lệnh tôn quyết định thế nào?

Y Oa Na kể tiếp:

- Gia phụ là một tộc trưởng, liền cho mời một vị lang trung bắt mạch kiểm tra.

Vị đó khẳng định rằng thiếp hoàn toàn bình thường, gia phụ cho rằng chàng là người tốt, và đã dùng một loại công phu thặng thừa nào đó giúp thiếp thu hồi lại Bốn Mệnh Thần Độc...

Thiên Long thở phào một hơi nói:

- Vậy cô nương tìm tại hạ làm gì?

Nét mặt Y Oa Na rầu rĩ đi.

Cô ta đưa đôi mắt u uẩn nhìn chàng, thở dài đáp:

- Thiếp đến chào vĩnh biệt chàng để đi lấy chồng.

Giọng nói và ánh mắt buồn rầu của thiếu nữ đã gieo vào lòng chàng cảm giác nao nao rất khó tả.

Chàng không yêu Y Oa Na, nhưng không sao quên được sự săn sóc ân cần của cô ta lúc chàng bị rắn độc cắn, và ánh mắt tuyệt vọng khi thấy chàng bỏ đi.

Nay cô ta muôn dặm từ Miêu Cương đến đây chỉ có một mục đích giã biệt lần cuối trước khi lấy chồng...

Trên thế gian có nhiều người tốt thật chung tình.

Thiên Long cảm động nói:

- oa Na! Tại hạ thành tâm chúc mừng cô nương...

Y Oa Na không để chàng nói hết câu, chợt ngắt lời:

- Thiên Long! Chúng ta xuống núi đi!

Thiên Long gật đầu:

- Chúng ta đi!

Y Oa Na hăm hở đi trước, cách đỉnh núi chừng một dặm thì dừng lại trên đám cỏ xanh mướt nói:

- Thiên Long! Trước khi vĩnh biệt, thiếp cầu xin chàng một việc...

Thiên Long buột miệng hỏi:

- Việc gì?

Y Oa Na bước lại gần chàng, thốt ra nhẹ như hơi thở:

- Chàng hãy cho thiếp... được hôn chàng một lần...

Thiên Long bỗng rúng động, trái tim đập rộn lên, mặt đỏ bừng.

Y Oa Na nhìn chàng, khuôn ngực phập phồng, ánh mắt ngời lên tia hy vọng.

Thiên Long không trả lời nàng, nhưng qua ánh mắt chàng, thiếu nữ biết chàng không phản đối liền giang tay ôm lấy cổ chàng.

Thiên Long cũng ôm choàng lấy cô.

Bốn phiến môi nóng hổi áp vào nhau.

Hạnh phúc của người ta đôi khi thật đơn giản, chỉ cần một nụ hôn, thậm chí một ánh mắt, một nụ cười đủ khiến ta suốt đời không quên được, sẽ luôn nhớ lại và cảm thấy trái tim mình ngọt ngào, xao xuyến, tràn ngập tình yêu.

Một lúc sau, Y Oa Na rời khỏi vòng tay chàng, khuôn mặt chan chứa hạnh phúc, thì thào:

- Thiên Long! Xin cảm ơn chàng! Như vậy là thiếp đã mãn nguyện rồi!

Thiên Long xúc động nói:

- Muội đừng nói thế! Chính ta phải biết ơn muội vì đã giúp ta chữa độc, nhất là từ Miêu Cương tới đây để nói một lời từ biệt...

Y Oa Na ngược mắt nhìn chàng hỏi:

- Như vậy là chàng sẽ không bao giờ quên thiếp chứ?

Thiên Long gật đầu.

Y Oa Na nhoẻn miệng cười rất tươi nói:

- Thiếp cũng vậy! Sau này dù lấy ai, thiếp cũng sẽ không quên được chàng!

Cô ta dừng một lúc, lại nói:

- Thiếp đi đây Chàng cũng nên quay về, năm vị phu nhân đang đợi. Thiên Long! Vĩnh biệt!

Nói xong chớp chớp mắt, cố nén đôi dòng lệ sắp sửa trào ra, phi thân lao vút đi...

Thiên Long đứng lặng nhìn theo, lòng nặng trĩu. Chính chàng cũng không ghìm được nước mắt.

Chợt sau lưng có tiếng thở dài.

Thiên Long giật mình quay lại.

Năm vị phu nhân từ trong một lùm cây rậm bước ra.

Thiên Long đỏ mặt ấp úng nói:

-Năm vị...

Thiên Sơn Tử Phụng đến gần nói:

- Xin tướng công thứ lỗi... chúng tôi chỉ tình cờ biết cô ấy tìm được chàng ở đây.

Thiên Long bối rối không biết nói câu gì.

Hắc Yến Tử nhìn theo hướng Y Oa Na vừa bỏ đi, chép miệng:

- à! Cô ấy thật đáng thương!

Hoàng Phủ Tuệ Quân chen lời:

- Chỉ vì một lời chào để tỏ lòng biết ơn mà từ Miêu Cương vượt ngàn dặm tới đây, nghĩ tình như vậy thật hiếm có!

Thiên Sơn Tử Phụng liếc xéo nàng nói:

- Như vậy có thấm vào đâu! Có người vì tình lang mà muốn quên thân thì sao? Khi yêu thì người ta có thể làm tất cả.

Hoàng Phủ Tuệ Quân biết đại tỷ muốn ám chỉ mình, đỏ bừng mặt nín lặng.

Nàng hỏi tránh đi:

- Tướng công, tên đại ma đầu bị giết rồi chứ?

Thiên Long gật đầu:

- Chiến thắng rồi! Thi thể hắn đang trên đỉnh núi.

- Chàng không sao chứ?

- Không sao.

Đoàn Uyển Ngọc hỏi:

- Chàng dùng Long Phụng Thần Công thắng được hắn phải không?

Thiên Long lắc đầu đáp:

- Tên ma đầu đó rất lợi hại. Cả Long Phụng Thần Công và Long Phụng Kiếm Pháp đều không thắng được hắn, cuối cùng ngu huynh phải dùng tới Vạn Niên Hàn Ngọc Tiêu.

Tới đó kể lại chuyện vừa diễn ra trên Thần Nữ Phong cho Võ Lâm Ngũ Phụng nghe, còn nói luôn cả việc Hiền Viên Thần Quân chính là cừu nhân đã sát hại phụ mẫu và đệ muội mình.

Võ Lâm Ngũ Phụng đều biết rõ hoàn cảnh của chàng, lặng đi lúc mới nói:

- à! bấy lâu nay phu thê chúng ta đi đâu cũng lưu tâm hỏi thăm tin tức về Long Đàm cốc, không ngờ trúng độc thủ của tên ma đầu đó...

Cả sáu người đều lặng đi.

Một lúc sau; hắng giọng hỏi:

- Năm vị phu nhân! Tình hình ở đó thế nào?

Gia Cát Minh Châu tranh lời đáp:

- Vì tướng công kéo dẫn được tên ma đầu đó nên việc giải quyết bọn ma đầu ở tổng giáo không gặp khó khăn gì. Chỉ sau một canh giờ chúng đều bị tiêu diệt...

Thiên Long hỏi:

- Còn thương vong?

Giọng Gia Cát Minh Châu chợt chùng xuống:

- Cao thủ các phái có mười hai người tử trận, sáu người bị thương, trong đó có gia gia...

Thiên Long lo lắng hỏi:

- Thương thế gia gia có trầm trọng lắm không?

- Lão nhân gia bình phục rồi. Chỉ là trong số tử trận có Quan thúc thúc...

Thiên Long vội hỏi:

- Lệnh chủ Đông Phương lệnh đường Địa Sát giáo?

Gia Cát Minh Châu gật đầu:

- Không sai!

Thiên Long nói:

- Nào! Chúng ta về đó đi!

Sáu phu thê cùng nhau quay về tổng đà Hiên Viên giáo.

Dọc đường chàng được biết rằng ngoài mười hai người của các phái tử trận, cao thủ Thiên Long cốc chỉ có hai người, còn số bị thương đều đã được chữa trị bình phục.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Tướng công! Chưởng môn các phái đang chờ chàng về...

Thiên Long nhú mày hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Hình như nhiều môn phái đề xuất việc thành lập Võ Minh.

Thiên Long ngạc nhiên hỏi:

- Thành lập Võ Minh?

Thiên Sơn Tử Phụng gật đầu:

- Chính thế.

Thiên Long trầm ngâm nói:

- Đáng lẽ ra việc này nên làm ngay khi Thiên Ma giáo gây hại giang hồ, nay cả Thiên Ma giáo lẫn Hiên Viên giáo đều bị diệt, không còn mối đe dọa nào nữa, lập Võ Minh làm gì?

Hắc Yến Tử hỏi:

- Tướng công không đồng tình hay sao?

Thiên Long lắc đầu đáp:

- Đồng tình hay không... có lẽ ta sẽ không nêu ý kiến của mình.

Thiên Sơn Tử Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại thế? Có nhiều người còn định đề cử tướng công làm minh chủ nữa đấy!

Thiên Long mở to mắt ngạc nhiên:

- Cái gì? Đề cử ta làm minh chủ? Trong võ lâm thiếu gì nhân vật đức cao vọng trọng mà đề xuất ta chứ?

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Nếu chàng không xứng đáng thì còn ai xứng đáng nữa chứ? Thử nghĩ xem! Nếu lần này không có chàng, ai cứu được võ lâm khỏi kiếp trầm luân?

Thiên Long nói:

- Vân Phụng! Nàng không nên nghĩ như vậy, và ta khuyên nàng đừng bao giờ có ý nghĩ công thần như vậy. Tổ quốc lâm nguy thất phu hữu trách. An ninh võ lâm bị đe dọa, mọi người trong giang hồ đều có trách nhiệm trừ ma hộ đạo.

Tuy võ công của ta cao hơn một số người khác, nhưng trách nhiệm của ai cũng như nhau, còn về công lao, ai sánh được với những liệt sĩ đã bỏ mình?

Thiên Sơn Tử Phụng vẫn không phục, nói:

- Dù thế nào cũng không thể phủ nhận công lao và trách nhiệm của chàng được!

Thiên Long thở dài nói:

- Thôi được! Cái đó chúng ta sẽ tranh luận sau.

Thiên Sơn Tử Phụng hỏi:

- Nhưng chàng sẽ không từ chối nếu được đề cử vào chức minh chủ chứ?

Thiên Long kiên quyết nói:

- Vân Phụng! Ta đã nói nàng hãy quên ngay ý nghĩ đó đi! Nam nhân ham muốn quyền lực đã đáng trách, nữ nhân ham muốn quyền lực là đều không thể chấp nhận được!

Thiên Sơn Tử Phụng giận đến nổi nước mắt trào ra, run giọng nói:

- Chàng... chàng nói tôi tham muốn quyền lực hay sao?

Thiên Long biết mình lỡ lời, dẫu dụi:

- Vân Phụng! Ta xin lỗi! Thực ra ta không có ý nói nàng. Chỉ là ta không muốn...

Lúc đó đã tới cổng trại, rất nhiều chương môn nhân, anh hùng các lộ, hào kiệt các nơi thấy Thiên Long đều đổ ra chào đón.

Sau khi biết Hiên Viên Thần Quân đã chết, mọi người đều lộ vẻ vui mừng.

Theo đề nghị của một số nhân vật danh tiếng trong võ lâm, quần hùng tổ chức đại yến mừng công ngay tại tổng đà Hiên Viên giáo.

Bấy giờ việc thanh lý hiện trường đã hoàn tất, một số nhân vật võ lâm phối hợp với đội hậu cần Thần Long cốc chuẩn bị năm mươi bàn tiệc.

Trong yến tiệc, đa số cử tọa phát biểu tuyên dương công trạng Ngân Y Thần Long và Thần Long cốc.

Đúng như thông báo của Võ Lâm Ngũ Phụng, có nhiều ý kiến đề nghị thành lập Võ Minh.

Thiên Long vẫn ngồi yên không nói gì, chờ khi được vị chương môn Lao Sơn Minh Trí đạo trưởng đề cử vào chức vị trọng nhiệm này, chàng mới đứng lên nói:

- Các vị tiền bối và hào kiệt trong võ lâm! Giá khi khi vừa bùng phát nguy cơ Thiên Ma giáo đe dọa võ lâm, nếu vinh hạnh được chư vị tín nhiệm đề cử vào chức vị này, tại hạ sẽ không dám chối từ, quyết dốc toàn

lực cùng cao thủ các phái và anh hùng hào kiệt các nơi cộng đồng đánh dẹp bọn tà ma ác đạo, đem lại an ninh về cho võ lâm.

Nhưng trong tình cảnh hiện nay, theo thiên ý của tại hạ, trong nhiều năm tới võ lâm sẽ không còn nguy cơ nào uy hiếp, vì từ nay đồng đạo các phái sẽ ngày càng lớn mạnh, quan hệ tất sẽ khăng khít thêm, không có chỗ nào cho kẻ xấu lợi dụng. Mà cho dù xảy ra nguy cơ như vừa rồi, chỉ cần các phái võ lâm, các trang bảo, các vị lục lâm hào kiệt, nhân sĩ các phương dốc lòng vì chính nghĩa thì thế lực của địch nhân có lớn bao nhiêu, chúng ta cũng tiêu diệt được. Vì thế, tại hạ cho rằng không nên ước thúc các phái bằng một tổ chức lớn hơn, bởi vì không tránh khỏi trường hợp thiên vị, tổ chức này sẽ phản tác dụng.

Ý kiến của chàng làm sảnh lâu lắng đi một lúc, sau đó mọi người trong các bàn sôi nổi tranh luận với nhau.

Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ứng cất lời tán dương nữ tế:

- Hiền tế nói hay lắm! Trong mấy ngày căng thẳng vừa qua, cho dù không ai mang trách nhiệm tại thân, tất cả chúng ta đây đều sẵn sàng xả thân vì việc lớn, dù biết địch nhân rất mạnh, có thể hy sinh đến tính mạng nhưng có ai từ nan đâu? Cần gì đến mình chủ và Võ Minh chứ? Huống chi gặp lúc thái bình, sợ rằng “nhân cư vi bất thiện” các chức sắc trong Võ Minh được các phái cử lên sinh ra bè phái tranh quyền đoạt lợi, không còn được võ lâm tín nhiệm nữa, khi ấy còn có ý nghĩa gì?

Chương môn nhân phái Thanh Thành Phi Vân đạo trưởng cũng nói:

- Bần đạo vừa rồi có đề xuất ý kiến thành lập Võ Minh, ý muốn võ lâm nhất trí công cử Ngân Y Thần Long âu Dương thiếu hiệp tiếp nhận chức minh chủ, tin rằng dưới sự lãnh đạo đầy nhiệt tâm, công bằng và tài ba của thiếu hiệp, võ lâm sẽ được hưởng phúc lâu dài. Nhưng bây giờ nghe âu Dương thiếu hiệp và Hoàng Phủ đại hiệp nói thế, bần đạo nghĩ ra cũng phải, bởi khi nào xảy ra chuyện nước sôi lửa bỏng, nhất định hai vị đó cũng như tất cả chúng ta đây đều không ngần ngại lao vào, cùng góp tay diệt trừ mầm họa, vậy thì không cần đến Võ Minh nữa!

Chương môn Vũ Lăng, Vũ Lăng thượng nhân nêu ý kiến:

- Người các phái sử dụng tài sản của mình, vì thế hành sự cốt lợi cho môn phái của mình là được. Võ Minh nếu muốn hoạt động có hiệu quả, cần tổ chức lực lượng lớn gồm các trưởng lão, các đường, tổng quản, quản sự, vệ sĩ, chi tiêu sẽ do các phái đóng góp, vì thế cần làm việc một cách công tâm. Nhưng khi giải quyết việc tranh chấp giữa các môn phái, không phải việc gì mình chủ cũng làm, các vị đường chủ thì tránh sao khỏi thiên vị? Chỉ sợ rằng khi đó trong Võ Minh sẽ sinh lục đục. Mấy trăm năm qua, trên võ lâm đã xảy ra nhiều trường hợp như thế, thậm chí ngay cả minh chủ còn bị thuộc hạ mình ám toán, khi đó còn ai nghe theo nữa? Theo bần tăng thì nên miễn chuyện này.

Tổng trại chủ Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại Lão Long Thần Gia Cát Báo cười hô hô nói:

- Chí phải! Cứ thế này lão chạch ta còn có nhiều dịp cho người đón oa nhi và mấy nha đầu về Động Đình chơi uống rượu, chứ khi hấn lâm minh chủ, phải đi thưa về trình này nọ, ta cũng chẳng thêm mời nữa!

Mỗi người một ý kiến, cuối cùng quần hùng rút bỏ ý kiến việc tổ chức Võ Minh.

Bữa tiệc càng lúc càng thêm sôi nổi hào hứng.

Chương môn Thiếu Lâm tự Trí Quang đại sư chấp tay nói:

- A Di Đà Phật! âu Dương cốc chủ! Bao giờ thì Thần Long cốc tổ chức đại yến công khai xuất hiện trong giang hồ?

Thiên Long đứng lên hướng sang quần hùng chấp tay cung kính đáp:

- Cái đó vẫn bồi chưa bàn với hai vị Tả Phò, Hữu Bật, các vị trưởng lão và đường chủ. Nhưng cố gắng trong thời gian sớm nhất, có thể là vào dịp nguyên tiêu sắp tới đây. Đến khi đó, bốn cốc sẽ kính báo.

Lệnh chủ Nam Phương Lệnh Đường Địa Sát giáo Hắc Sát Thần chợt nhìn Kim Cương Thần Tiền Nhị cười nói:

- Tiền lão đệ! Theo ý lão ca ta thì ngươi hãy nhân cơ hội đó mà tổ chức hôn lễ luôn đi! Bây giờ khắp giang hồ ai cũng biết vị cao thủ tam lưu Kim Cương Thần Tiền Nhị năm trước, bây giờ chỉ mười chiêu đánh chết

hộ pháp Tiểu Di Lặc của Thiên Ma giáo, hai mươi chiêu diệt cả bốn tên vệ sĩ thiết thân Thiên Ma Tứ Sát của Thiên Ma giáo chủ ảo ảnh Nhân Ma Nam Cung Vô Hối, còn mới đây chỉ một chiêu đã dùng Độc Cước Đồng Nhân đánh vỡ đầu tên ma đầu Mễ Thương Tiều Tử Tàn Trung Bảo, lão ca e rằng khách tới dự sẽ không ít hơn một trăm mâm đầu! Lúc đó lão ca ta sẽ say ba ngày ba đêm đấy!

Kim Cương Thần Tiền Nhị mặt đỏ bừng, lúng búng trong miệng không biết nói gì.

Quần hùng thấy vậy cười ồ.

Bữa tiệc mừng công kéo dài đến tận khuya, sáng hôm sau, cao thủ các phái, kể cả những phái có tổn thất, ai cũng tỏ ra phấn khởi từ biệt nhau trở về sư môn.

Thần Long cóc người đông, tổn thất nhiều hơn nên quay về sau cùng với Địa Sát giáo.

Thiên Long ngồi trong xe kiệu với các vị phu nhân.

Chàng như sực nhớ ra chuyện gì, hỏi:

- Năm vị nương tử! Vừa rồi Hắc Sát Thần Vũ ca ca nói Kim Cương Thần cười ai vậy?

Hắc Yến Tử cười khanh khách:

- Tướng công là cóc chủ còn không biết thì ai mà biết được? Hạnh phúc một đời của người ta mà chẳng quan tâm gì Thiên Sơn Tử Phụng bệnh trạng phụ:

- Nếu không được tứ muội cho biết thì nhị muội cũng mù tịt, trách gì tướng công? Người ta đã nhiều tuổi, không phải hễ yêu ai là nói bô bô như chúng ta đâu!

Hắc Yến Tử xịu mặt lại nói:

- Ai bô bô chứ? Đại tỷ thì có!

Thiên Sơn Tử Phụng cười khanh khách nói:

- Ngày đó chúng ta thành phu thành thê trong Càn Khôn Động Phủ, suốt ba năm không gặp một người nào, bô bô với ai chứ? Họa chẳng chỉ có hai con Kim Mao Hầu...

Thiên Long sốt ruột nói:

- Thôi! Thôi! Mau nói cho ngu huynh biết Tiền Nhị yêu ai vậy?

Hoàng Sơn Phi Phụng Đoàn Uyển Ngọc nói:

- Chàng thật hồ đồ! Việc gì cũng thông minh nhạy bén, thế mà việc này thì chẳng tinh ý gì cả! Đại tỷ đã nói rằng thiếp nói cho nhị tỷ biết mà còn chưa đoán ra...

Thiên Long chợt “à” lên một tiếng nói:

- Ờ nh Cô phải không?

Đoàn Uyển Ngọc lườm chàng một cái nói:

- Chứ còn ai vào đó nữa!

Thiên Long nói:

- Vị ca ca này kín miệng gớm! Để ta sang mắng y một trận đã!

Thiên Sơn Tử Phụng ngăn lại:

- Thôi đừng làm chuyện vô ích nữa! Hãy bàn việc trước cho họ thì hơn.

Thiên Long hỏi:

- Bàn thế nào?

- Bàn xem khi nào tổ chức, khách mời bao nhiêu, khi nào thì đưa Ờ nh Cô đến Bách Phụng cung trình bày với cóc chủ... có bao nhiêu là việc phải làm...

Thiên Long lúng túng nói:

- Cái đó thú thật ngu huynh không quen...

Thiên Sơn Tử Phụng “hừ” một tiếng nói:

- Không quen thì sao nào? Tiền Nhị mỗ côi không ai thân thích, nay tình nguyện theo chúng ta, chàng không lo cho huynh ấy thì ai lo nữa chứ?

Hắc Yến Tử chợt nghiêm giọng:

- Chàng mà không quen thì ai quen nữa? Người ta chỉ tổ chức hôn lễ cho mình có một lần thế mà chàng lại có tới ba lần, như thế mà vẫn chưa rút được kinh nghiệm thì cần phải tổ chức thêm vài lần nữa cho quen mới được.

Thiên Long kêu lên:

- Thôi thôi! Ngu huynh xin năm vị đấy! Chuyện này về cốc chúng ta sẽ bàn. Ở đó các vị trưởng lão tổ chức hôn lễ hàng trăm hàng ngàn lần, nhất định có nhiều kinh nghiệm.

Hoàng Phủ Tuệ Quân hỏi:

- Việc tổ chức thịnh hội công khai môn phái, tướng công dự định khi nào?

Thiên Long đáp:

- Ta định nguyên tiêu năm tới, còn đúng một tháng nữa.

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Bây giờ chúng ta vừa mới lập đại công, môn nhân đệ tử trong cốc nhất định sẽ rất náo nức được mở mào mở mặt với đồng đạo võ lâm. Theo muội thì nên tổ chức sớm...

Thiên Long nói:

- Biết thì biết vậy, nhưng hôm nay đã là ngày mười sáu tháng chạp. Còn sáu ngày nữa là đưa ông Táo về trời rồi, tổ chức sao kịp? Hơn nữa Thần Long cốc vừa đóng vai trò quyết định trong việc tiêu diệt Hiên Viên giáo trừ đại họa cho võ lâm, việc này ít hôm nữa sẽ làm chấn động khắp võ lâm, nhất định sẽ có rất nhiều môn phái đến tham dự. Làm sao chúng ta đi mời cho kịp?

Thiên Sơn Tử Phụng nói:

- Nếu vậy thì thiếp cũng đồng ý, nhưng cho dù ấn định tổ chức vào dịp nguyên tiêu thì phải nhanh chóng triệu tập hội nghị để thống nhất thời gian rồi phái người đi ngay, chờ quay về Long Đầu Sơn rồi phái người quay lại các môn phái ở vùng Giang Nam này, chẳng hóa ra tự làm khổ mình hay sao?

Thiên Long gật đầu nói:

- Vân muội nói rất phải!

Thế là ngay trưa hôm đó, đoàn nhân mã Thần Long cốc dừng lại ở một nơi gần Cửu Giang.

Sau khi cốc chủ triệu tập các vị Tả Phò, Hữu Bật,, tham quân, đường chủ, nội ngoại tổng quản, thống nhất thời gian ấn định vào tiết nguyên tiêu mười lăm tháng giêng xong, Tiền tổng quản sai mấy vị Long Sứ vào trấn mua thiệp, với sự cố vấn của Địa Sát giáo chủ Trường Bạch Thương ưng và ba vị lệnh chủ về các môn phái, địa chỉ, điền ngay thiệp mời và phái mã lưu tinh truyền ngay đến các nơi.

Thịnh hội công khai môn phái Thần Long cốc cũng là một ngày rất trọng đại đối với võ lâm giang hồ.

Trong dịp tết năm ấy, người trong giang hồ đi đâu cũng nói về sự kiện tiêu diệt Hiên Viên giáo mà lực lượng chủ yếu là Ngân Y Thần Long và Thần Long cốc.

Ngân Y Thần Long thì đã làm chấn động võ lâm từ lâu, riêng Thần Long cốc thì rất ít người biết.

Trong các tổng đà, trang bảo, tửu lâu, khách điểm, đều nghe người ta bàn tán:

- Trước đây nghe nói cùng đi với Ngân Y Thần Long chỉ có mấy vị phu nhân, vài chục thuộc hạ và đôi Càn Khôn Song Viên, làm sao bây giờ trở thành Thần Long cốc ở tận Long Đầu Sơn?

- Theo lời vị sứ giả truyền thiệp thì Thần Long cốc vốn xuất hiện trong giang hồ từ ba trăm năm trước, nhưng không hiểu vì sao tín vật truyền phái bị mất. Theo môn quy thì phải tìm ra vật đó mới lập được cốc chủ và công khai hoạt động trong giang hồ...

- Chẳng lẽ một môn phái chỉ vì sự ước thúc của một quy định vô lý để chịu sống trầm luân suốt ba trăm năm?

- Cái đó nhất định phải có nguyên do...

- Vậy tín vật truyền phái là gì?

- Nghe nói Thần Long Lệnh...

- À hình như tại hạ có nghe nói đến vật này...

- Thần Long cốc có đông không?

- Nghe đâu có tới bảy tám ngàn người...

- Quả là không nhỏ, e rằng chỉ thua có Cái Bang, Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại và Thiên Ma giáo trước đây mà thôi.

Đáng tiếc là một môn phái lớn như thế mà phải trầm luân suốt ba trăm năm.

- Lần này thịnh hội công khai môn phái, chắc rằng giang hồ sẽ tham dự rất đông!

- Đó là lẽ đương nhiên! Võ lâm đứng trước họa kiếp không tránh khỏi, được người ta cứu thoát, nếu không đến dự chẳng hóa ra mình vong ân bội nghĩa?

- Hô hô! Những gì liên quan đến Ngân Y Thần Long đều là náo nhiệt cả! Hôn lễ ở Đại Hồ Thất Thập Nhị Trại ước có ngàn mâm, làm bọn khát cái no say phê phờ cả tuần, nhân vật chính là Ngân Y Thần Long. Hôn lễ ở tổng đà Địa Sát giáo quy mô không kém ở Động Đình, nhân vật chính cũng là Ngân Y Thần Long. Tiếp đến lần này...

Năm hết tết đến, thời gian trôi qua rất nhanh.

Thấm thoát đã đến ngày mười lăm tháng chạp.

Dãy Long Đầu Sơn vốn hoang vu, nhưng mấy hôm đó nườm nượp khách giang hồ.

Vì Thần Long cốc rất ầm mật nên luôn luôn có hàng trăm đệ tử bốn cốc túc trực ở quan lộ để dẫn khách nhân vào tận nơi.

Từ ngày mười hai, những khách nhân thân tình như Hoàng Sơn Tiên ông, Lão Long Thần, Thiên Sơn Thánh Mẫu, Trường Bạch Thương ưng, Kim Kiếm Thần Tiên, T nh Tâm sư thái... đã lục tục kéo đến.

Chính lễ đúng trưa mười lăm tháng giêng, trong gian lều ước nửa mẫu đất vừa được dựng lên giữa quảng trường trước Thần Long Điện tụ tập ước tới hai nghìn người.

Đương nhiên môn nhân đệ tử Thần Long cốc chỉ có một số lượng rất ít, bốn năm chục người tham dự để nói chuyện với tân khách.

Điểm mặt khách nhân, có thể nhận thấy hầu như đầy đủ các vị chưởng môn nhân, bang chủ, giáo chủ, trại chủ, bảo chủ, quán chủ, am chủ, phương trưởng trụ trì, trại chủ, hội chủ, băng chủ, các nhân vật hiệp khách lục lâm...

Khách nhân tham dự đủ giới, lứa tuổi, tăng tục đạo ni, khát cái... đều có.

Môn nhân phục vụ, tất cả đều mặc lễ phục các màu hồng, tím, vàng, xanh, mỗi người làm một chức phận khác nhau như tiếp rượu, bưng mâm, pha trà, nét mặt ai nấy cũng đều rất hớn hở.

Khách nhân dự tiệc đến khuya, có phòng khách nghỉ lại đường hoàng.

Sáng hôm sau, chủ nhân tuyên bố nhân dịp này tổ chức hôn lễ cho vị ngoại tổng quản của bốn môn là Kim Cương Thần Tiền Nhị và tân nương là nội tổng quản T nh Cô, nguyên là người của Bách Phụng cung theo nữ chủ nhân Hoàng Sơn Phi Phụng Đoàn Uyển Ngọc về Thần Long cốc.

Tuy rất ít người biết hai vị này nhưng gần đây danh tiếng của vị đại tổng quản Kim Cương Thần Tiền Nhị nổi như cồn, ngày hôm trước Tiền ngoại tổng quản vì bận nên chưa ai gặp được, vì thế quần hùng ở lại dự hôn lễ rất đông, ước tới ngàn người.

Từ sau hôm đó, quan hệ giữa Thần Long cốc với các phái trong giang hồ càng ngày càng trở nên thân thiết, và môn phái này thường đóng vai trò rất quan trọng trong võ lâm.***

Ba bốn chục năm sau khi Hiên Viên giáo bị tiêu diệt, ở Long Đàm cốc xuất hiện một trang viện nhỏ nhưng rất trang nhã.

Từ cốc khẩu có một con đường rải đá trắng tấp dấn sau vào giữa hai hàng cây mới trồng, hai bên đường là những cánh đồng lúa mạch xanh rờn dập dờn trong gió.

Đây đó là những nông phu lom khom trên đồng ruộng. Hiên giờ lúa còn chưa chín, có lẽ người ta đang bón phân làm cỏ.

Trong sơn cốc hoang vu mà có cuộc sống thanh bình như thế, quả thật là cảnh thần tiên!

Trước trang viện là một rừng mai, tiếp đến là hoa viên đầy kỳ hoa dị thảo, bên tả là dãy chuồng trại nuôi gia súc, bên hữu có một hồ nước khá rộng sâu hun hút không nhìn thấy đáy, sau trang viện là vườn cây ăn quả.

Cảnh vật trong cốc thật là ngoạn mục chẳng kém gì nơi thế ngoại đào viên! Hẳn người tạo dựng ra nó phải là nhân vật thanh nhã thoát tục mới bài trí được như thế.

Chiều chiều, trên mấy hàng ghế đá giữa hoa viên, thường thấy một đôi phu thê tóc bạc ngồi giữa đàn trẻ nô đùa ríu rỏ nhân chừng sáu bảy mươi tuổi, vóc người cao lớn, trông vẫn còn rất tráng kiện.

Đôi phu thê đó là Kim Cương Thần Tiền Nhị và T nh Cô.

Có hai con khỉ lông đỏ như lửa thường nhảy nhót trên vai Kim Cương Thần.

Mặc dù bộ lông đỏ của chúng đã sạm lại và có nhiều sợi bạc, chứng tỏ đã già nhưng có lẽ không phải là Kim Linh, Kim Lợi mà là hậu duệ của chúng.

Thiên Long và Võ Lâm Ngũ Phụng cũng ở đây.

Thiên Long đã nhường chức vị cốc chủ cho hậu duệ để trở về sơn cốc chôn nhau cắt rún năm xưa.

Phụ mẫu chàng và hai vị đệ muội đã bị Hiên Viên Thần Quân thiêu thành tro nên không còn mộ, chàng chỉ biết về đây lấy linh khí của sơn cốc để tưởng nhớ thân nhân.

Tuy Long Đàm cốc rất hẻo lánh ẩn mật nhưng thường có khách giang hồ đến thăm.

Thường xuyên nhất là một lão nhân cười con hạc trắng rất lớn.

Râu tóc lão nhân bạc như cước, mặt đầy nếp nhăn, môi xệ xuống, có lẽ đã ngoài trăm tuổi.

Hầu như lần nào cũng thấy lão ngồi ở một nơi cố định dưới gốc cây tùng cổ thụ cành lá lơ thơ, da nứt nẻ, chắc còn già hơn lão nhân.

Lão đưa cặp mắt không còn tinh anh nữa, ngược nhìn vầng dương đỏ ối lặn dần xuống mé núi tây, buông tiếng thở dài...

Có lẽ lão thở dài vì biết cuộc đời mình cũng chỉ còn ngắn ngủi như những tia nắng cuối cùng kia.

Những khi lão nhân cười hạc đến, Thiên Long và năm vị phu nhân thường dẫn đàn cháu đến vây quanh nô đùa ríu rít.

Những lúc ấy ánh mắt lão nhân sáng lên đôi chút.

Nhưng chỉ một lúc sau, nét mặt lại trở nên ủ dột.

Lão thường nói đi nói lại một câu:

- À! Bằng hữu đã kéo nhau đi hết. Trường Bạch lão quái, sau đó là Động Đình lão chạch... đi hết cả rồi, ta chẳng còn nơi nào mà chơi nữa!

Hoàng Sơn Phi Phụng nói:

- Gia gia! Hãy ở lại đây với chúng cháu đi! ở đây u tịch mát mẻ, rất thích hợp cho gia gia tĩnh dưỡng!

Nguyên lão nhân này là Hoàng Sơn Tiên ông!

Lão lắc đầu trả lời tôn nữ:

- Uyển nhi! Gia gia quen với lũ hạc rồi! Chỉ cần xa chúng vài hôm là gia gia không sống nổi đâu!

Hoàng Sơn Phi Phụng nói:

- Tôn nữ sẽ cho người đưa mấy chục con về đây, gia gia sẽ không nhớ nữa...

- Không được! Loài hạc đã quen sống trên cao. Để chúng trong cốc là không thích hợp đâu. Tuy chúng không đi, nhưng giống như làm mất đi sự tự do của chúng...

Tới đó không nói gì thêm nữa, dăm dăm nhìn ráng hè nhạt nhòa ở phía chân trời.Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-phung-trieu-long>